

UNIVERSITY OF TORONTO

3 1761 00495428 5

UNIVERSITY
OF
TORONTO
LIBRARY

OF TORONTO
LIBRARY
COMICORUM ATTICORUM
FRAGMENTA.

EDIDIT

THEODORUS KOCK.

VOLUMEN III.

NOVAE COMOEDIAE FRAGMENTA. PARS II.
COMICORUM INCERTAE AETATIS FRAGMENTA. FRAGMENTA
INCERTORUM POETARUM. INDICES. SUPPLEMENTA.

LIPSIAE,
IN AEDIBUS B. G. TEUBNERI

MDCCCLXXXVIII.

PA
3465
A2
1880
v.3

$$\begin{array}{r} 22539 \\ \hline 24 \overline{) 3192} \end{array}$$

Praefatio.

Quod interdum vix sperabam eventurum esse, iam tamen contigit ut ad finem perducerem opus pergratum mihi ac iucundum, sed idem simul difficillimum laborisque plenissimum et in quo a maturiore aetate paene ad extremam usque senectutem magnam virium otiique partem consumpserim. ad finem perductum dico, non perfectum: nam quamquam absolutum est quod mea doctrina et diligentia in hoc litterarum genere praestari potuit (neque enim habeo quod amplius addam), tamen si id quod praestandum erat specto, quam imperfectum sit quod mea nunc manu emitto nemo me melius novit. verum quae in simili causa ab aequis iudicibus dari solet venia, ut qui adsequi quod cupiebat non potuit tamen excusandus videatur, si quantum potuit praestitit, eadem mihi ut concedatur meo me iure flagitare posse arbitror.

non deerunt opinor qui aegre ferant in hoc novissimo volumine non omnia inveniri quae Meinekii editiones praebeant: omisi enim non solum *Γνώμας* illas *Μενάνδρου καὶ Φιλιστίωνος* quas ediderunt Boissonadus (Anecd. I 146 sq.) et nuperrime Studemundus (Menandri et Philist. compar. p. 40. 1), barbaras magnam partem neque ullo modo Menandro dignas, sed etiam *Γνώμας* Menandri *μονοστίχους* quae vocantur. dixi de eis in Musei Rhenani vol. XXXXI 85 sq.: ubi si praeter eos qui aliis quoque testimoniis Menandro tribuntur versus — quos haec quoque editio suo loco recepit — ne unum quidem, cum permultos aliorum non modo poetarum sed omnino scriptorum esse constet, certo iudicio ad Menandrum auctorem referri posse demonstravi, multi tamen eorum copiam qui comoediae saltem esse possint, non admodum magnam praesertim, inter adespota recipiendam fuisse iudicabunt. sed ne hoc quidem cum ullo litterarum emolumento facere licuit. cum enim codicum haud paucorum, in quibus sententiae illae aliis fere scriptis adpendicis instar adduntur, cognitionem neque Meinekius habuerit ullo modo certam et commendabilem neque hodie quisquam quod sciam habeat praeter Guil. Meyerum (cf. eius commentatio quam inscripsit *Die Urbinatische Sammlung von Spruchversen*), is autem suo iure totum corpus integrum edere malit quam partem alteri committere: nihil

reliquum erat nisi ut Meinekianae editionis repetendae consilium in tanta verae scripturae ignoratione novis codicum subsidiis destitutus prorsus abicerem.

longe alia quam monostichorum ratio meo quidem iudicio est Comparationis quae dicitur Menandri et Philistionis. de qua cum neque Cobeto neque Studemundo omni ex parte adsentiar ipse quid iudicem quam brevissime fieri poterit exponere non alienum a proposito videbitur.

Choricus Gazaus in Apologia mimorum 18, 2 (edita a C. Graux Revue de philol. 1877) p. 244 *φασί τὸν εὐρηκότα* inquit *τὴν ὑπὲρ ἧς ἀγωνίζομαι τέχνην . . . καὶ τὸν παῖδα τὸν Διοπείδου* (i. e. *Μένανδρον*), *ἡλικιώτας τ' ἄμφω καὶ φίλους ὃ τι μάλιστα εἶναι . . . καὶ γνώμας ἐμμέτρους ἀλλήλοις ἀντιτιθέναι, καὶ μὴ χείρονα Μενάνδρου δόξαι τὸν ἕτερον* (*ἐταῖρον* Graux). adparet coniectas sententias metricas aemulorum poetarum inter se quasi concertantium significari, et alterum fuisse Menandrum. quaeritur quis fuerit ille quem Choricus et inventorem mimorum dicit — haec enim est ars quam defendit — et Menandri aequalem et amicum. Philistionem esse arbitratur Studemundus in editione Comparationis doctissima (Ind. Vratisl. aest. 1887 p. 17): eum enim a Cassiodorio quoque mimi inventorem dici (conl. etiam Apollin. Sidon. Ep. 2, 1 p. 211 ed. Baret.) et in Comparationis Parisinae titulo cum Menandro coniungi (cf. etiam v. 8 *Μένανδρος . . . ἔχων ἄγῶνα πρὸς Φιλιστίωνα νῦν*). sed cum Philistio aequalis et amicus Menandri haberi non potuerit nisi ab homine prorsus inperito et inlitterato, Choricus autem, ut scripta eius testantur, et litterarum graecarum rerumque gestarum fuerit peritissimus et scriptorum Atticorum, inprimis autem Menandri cognitione (cf. quae ad *Δύσκολον* adnotantur huius vol. p. 37) haud mediocriter imbutus ac praeterea scribendi genere pro illorum temporum ratione satis puro et eleganti insignis: mihi quidem fieri omnino non posse videtur ut tam foedi erroris cum aliqua probabilitate insimuletur. itaque ipsa rei natura ac ratione ad celeberrimum Menandri aequalem et aemulum deferimur Philemonem: quem etiamsi mimi inventorem fuisse praeter Choricium nemo tradat — invenit enim in Sicilia Sophron, Euripidis aequalis — tamen, quoniam ubi et quomodo illud scriptiois genus in Graecia excultum sit prorsus ignoramus, Philemonem mimis quoque componendis operam dedisse neque adfirmaverim temere neque praefracte negaverim. quod si fecit, facile intellegitur quare is qui Athenis primum mimum composuit inventor eius esse dicatur. sed multo veri similior Gallici Apologiae editoris coniectura videtur (p. 244 n. xviii 1), non recte illa meo quidem iudicio a Studemundo (p. 17) reiecta. constat Choricii aetate novam comoediam eam dici solitam esse cuius Philemon et Menander principes fuerunt. quae

cum in privata potissimum vita describenda privatorumque morum et hominum imitatione versaretur (ut ait Marcus Aurelius quem C. Graux attulit 11, 6 ἡ νέα κωμῳδία . . . κατ' ὀλίγον ἐπὶ τὴν ἐκ μιμῆσεως φιλοτεχνίαν ὑπερρῶν) ideoque similior mimi quam antiqua comoedia videretur, fieri poterat ut multi mimi originem a nova quam dicebant comoedia repeterent et primum eius poetam Philemonem inventorem mimi nuncuparent. sed utut haec se habent, etiamsi erravit Choricus, prorsus aliud est in re tam tenui errare atque Menandri Philistionisque tempora confundere.

quae cum ita sint, ego quidem Menandri et Philemonis aliquam Comparationem a Choricio significari persuasum habeo, non dico eandem quae codicibus Parisinis QP continetur primum a Rigaltio edita, sed non prorsus illius dissimilem. verum postquam Philistionis κωμῳδία βιολογικαί editae erant, ex his multas sententias morales cum aliis quoque aliunde conlectis Comparationi additas fuisse probabile est. quo facto non iam mirum videbitur pro Philemone et in inscriptione opusculi et in prooemio (v. 8) nominatum esse Philistionem: quam nominum confusionem posterioribus saeculis etiam in eis quae Philemonis esse constat usitatum fuisse docent quae huius vol. p. 748 ad Philem. fr. 90 adnotantur.

quodsi vera sunt quae adhuc disputavi, iure meo mihi supra dixisse videor longe aliam esse quam monostichorum huius Comparationis rationem. nam monosticha quidem utpote a Doxopatro primum, saeculi undecimi scriptore (cf. Walz. Rhet. gr. II v not.), commemorata exeunte fere saeculo decimo videntur conlecta esse, Comparatio iam Iustiniani imperatoris aetate, cuius est Choricus, nota erat. illa magnam partem non esse eius cuius esse feruntur multis veterum scriptorum testimoniis constat, huius sententiis aliena admixta esse nullo fere testimonio comprobatur; illorum multa suis auctoribus restituta sunt, harum quaedam etiam ab aliis Menandri Philemonisve nomine designantur, reliquae si non sunt eorum quorum dicuntur, cuius sint prorsus ignoratur. ac cum multa in Comparatione semibarbara sane videantur et ab antiqua sermonis Attici elegantia longe remota, multa tamen manifesto Menandreae aetatis speciem referunt, multa etiam emendatione ad pristinum splendorem revocari poterunt. quocirca Cobeto Comparationem totam uno suffragio condemnanti, etsi facillime ita quaestio difficillima profligatur, adsentiri non possum, sed cum neque defendere totam neque exterminare audeam, ut in volumine secundo cum Meinekio pro Philistione Philemonem retinui, sic in tertio Menandro reliqui quaecumque ei in Comparatione tribuuntur. qua in re non defuturos intellego qui me inconstantiae accusent, quod non ea certe quae Menandreae aetatis esse vix possint inter dubia fragmenta rettulerim: sed cum vera et genuina a suppositiciis dis-

cernere in his reliquiis nequaquam ubique certum sit et facile, omnia ut erant coniuncta, sed eodem quo cetera incertarum fabularum fragmenta ordine suo quodque loco recensere satius duxi*).

sed si monostichis omissis haec editio iacturam fecisse videatur, sarcire damnum conatus sum additis fragmentis novis quae cum apud eos qui proverbia glossasque conlegerunt tum apud sophistas aliosque primorum p. Chr. n. saeculorum scriptores exstant. quae de re in Herm. vol. XXI et in Mus. Rhen. vol. XXXXIII uberius disserui. sunt autem in ea re duo pariter ut ita dicam scopuli vitandi: siquidem non minus cavendum est ne quid inter comoediae fragmenta recipiatur quod non sit comoediae, quam ne quid sine causa excludatur quod comicorum esse videatur. verum cum multo facilius sit quae non recte recepta sint expellere quam quae omissa sint repetito labore colligere, illud prius periculum, modo ne in temeritatis crimen incurrerem, minus fugiendum duxi. quodsi Scylam inter et Charybdin cursum non infelicititer tenuisse videbor, satis superque ero contentus.

consulto per totam editionem, quantum commode fieri posse videbatur, brevitati studui. sic, ut hoc utar exemplo, in Stobaei eclogis ubi de singulorum capitum auctoribus codicum optimorum (Parisinum dico A et Vindobonensem) indicia exstarent, reliquorum librorum notationes referre, nisi quid in eis praeterea memorabile inesset, inutile duxi. pariter ubi fragmentum aliquod magni Etymologici auctoritate firmaretur, Gudiani consensum notare fere supersedi, nisi operae pretium esse videretur: ut si quis talia supplere adgre-diatur opera meo quidem iudicio non admodum fructuosa, largam sine dubio in mea editione inventurus sit messem. quippe necessaria quae viderentur summo cum labore conquisivi, non necessaria defugi magis quam adpetivi: quamquam constantem in eligendo omnibus videri, in tanta praesertim laboris diuturnitate, et vel iustis desideriiis satisfacere difficillimum est.

A. Meinekii editione minore in conficienda mea iam inde a primo volumine usus sum ita ut deletis quae repeti nollem et additis quae opus esse viderentur singula illius folia cum mea adnotatione seorsim adiecta operis traderem. quo in negotio sicut magnam delictorum multitudinem, inprimis numerorum non recte enotatorum copiam haud exigua identidem ut ferebat ratio emen-

*) ceterum Athenis, ut per litteras certiozem me fecit Spir. Lambros vir clarissimus, in aedibus ministerii institutionis publicae codex exstat miscellaneus, bombycinus saeculi XIII, quo praeter alia quaedam continentur *Παραινέσεις Μενάνδρον κατὰ στοιχείον* (versus 413) et *Μενάνδρον καὶ Φιλιππίανος γινώμει καὶ διάλεκτοι* (versus circiter 310). haec se in annalibus Instituti francogallici editurum esse promiserat vir cl.: quod num fecerit nescio. pauca quae mecum communicavit fragmenta a Menandreae aetatis elegantia et indole longe abhorrent.

davi, ita fieri tamen facile potuit ut interdum etiam Meinekii menda remanerent. cum idem etiam in hoc tertio volumine accidisse possit — quamquam raro ut in prioribus voluminibus accidisse confido — si tamen accidit, aequius de ea re ut spero iudices periti iudicabunt quam factum est in Studiis Vindobonensibus VIII 258.

in titulis librorum Stobaei et Paroemiographorum graecorum donec novae quae exspectantur editiones in tabernis Argiletanis prostabunt, nihil novandum esse arbitror. itaque vel Diogeniani nomen, quamquam proverbia ei adscripta falso ad eum referri nunc constat, tamen, quia in prioribus voluminibus remansit, etiam in tertio intactum reliqui.

quae de prioribus huius editionis partibus in annalibus philologorum disputata sunt, ea omnia — quorum quidem ad me pervenerit notitia — diligenter et attente perlegi suisque momentis accurate examinaui. cum autem, ut fert natura, ponderis et pretii sint admodum diversi, levia et inania prorsus praetermisi; quae ad meliorem poetarum comicorum cognitionem aliquid conferre viderentur, conlecta in supplementis huic volumini additis enotavi. accesserunt praeterea haud ita pauca quae virorum doctissimorum doctrinae et benignitati privatim debeo: veluti O. Hensius conlationem mihi transmisit Stobaei codicis Vossiani subtilissime confectam; H. Dilesius quae ad Menandrum et quaedam priorum voluminum fragmenta adnotavit per litteras humanissime mecum communicavit; G. Studemundus quae in academicis lectionum indicibus et philologorum annalibus disputavit ut celerrime ad me perferrentur amicissime curavit; A. Nauckius Miscellaneorum Petropolitanorum partem V gratissimum mihi donum misit. nova fragmentorum Tischendorffianorum editione, cuius exemplum Jernstedtius Petropolitanus liberaliter mihi pollicitus erat, quod adhuc uti non licuit magnopere doleo. omnibus autem qui hoc opus meum quoquo modo adiuverunt, etiam Vimariensium bibliothecarum praefectis, R. Koehlero et O. Apeltio, nunc cum de provincia tam diu administrata decedo debitas ago ex animo gratias.

Scribebam Vimariae mense Martio a. h. s. LXXXVIII.

Corrigenda.

Ante omnia huius vol. p. 393 labes quaedam tollenda est, cuius invitus ac paene insciens auctor fui, nescio qua animi obstinatione inductus ut qui ab Athenaeo 14, 652 a commemoratur *Φόρμος ὁ κωμικὸς ἐν Ἀταλάνταις*, eum necessario comicum esse putarem Atticum. verum enim vero non

est ignotus nescio quis poeta Atheniensis, sed minime ignotus ille Siculus vel Pausania teste 5, 27, 1(2). 4(7) Maenalius, ab aliis Φόρμις appellatus, quem cum Epicharmo coniungit Aristoteles Poet. 5 et aequalem fuisse Epicharmi Gelonisque familiarem tradit Suidas. — itaque Phormi nomen cum eis quae adnotavimus prorsus delendum est.

Menand. fr. 58 extr. scr. comicorum. sed fortasse — (excidit fragm.). — 72 scr. W. Meyer. — 'Επιτρέπ. sub titulo lin. 17 scr. Πτολεμαῖον, εἴτε Θαῖδα κτλ. — 182 lin. 5 scr. νοῶ, λέγεις. — 239 extr. scr. in verbis. — Καρχηδόνιος. del. verba 'quamquam alius poetae cet.': fuit enim etiam Alexidis Καρχηδόνιος. — 285 adn. l. 1 scr. Κιθαριστῆ. — post fr. 300 pro 1085 scr. 1086. — 301 p. 86 lin. 4 scr. παράσχε. — 302 adn. lin. 11 scr. ταλαίπωροί τε. — 325 v. 2 scr. ἐπαριστέρως. — 326 adn. lin. 1 scr. δεισιδαίμονιάς. — 327 p. 96 init. scr. τρίπτυχον. — 335 adn. lin. 2 scr. παραλαμβανομένων. — 344 adn. lin. 3 scr. ἄπε-κτάγκασι. — 360 adn. lin. 3 scr. νόμιμός τε. — post 401 del. 602. 862 (haec enim sunt Περιχειρομένης). — 409 p. 119 extr. scr. διδοῦσ'. — 421 p. 123 lin. 5 scr. τὸν σόφρονα Naber. Mnem. — 438 adn. lin. 3 scr. ἄβρα. — 513 adn. extr. del. interrogationis signum post mortuo. — 547 adn. init. scr. Strabo 7, 296. 7. — 805 del. verba 'Σοφοκλέους' et quae sequuntur. — 812 extr. scr. fr. 1084. — 825 extr. scr. Crob. 7. — 951 scr. praef. 19.

Apollodor. Caryst. 11, 2 sic script. ex emend. Mein. — 25, 3 adn. p. 288 lin. paenult. scr. τοξαλλίους A.

Damoxen. 2, 7 adn. p. 352 add. cf. adesp. 776.

Athenion. 1, 20 scr. ἐξηγορημένοι.

Adesp. 243 adn. lin. 3 scr. inidente. — 302 extr. pro 'Antiphanis' scr. Anaxandridis. — 596 adn. lin. 3 init. del. Mein. — 623 lin. 4 scr. ἐφ' ὃν τὸ ἀναβάλλεσθαι. — 708 adn. lin. 3 scr. prorsus. — 1293 adn. lin. 11 scr. in Thesaurο, cf. — 1424 sub fin. post θανμάζοντος delenda est interpunctio.

In conspectu numerorum vol. I non nihil turbatum est. in Chionid. fr. pro 6, 2 3 scr. 7, 2 5. Cratin. pro 110, 9 scr. 111, 9. Eupol. pro 550, 5 scr. 550, 5. G. pro 558, 27* 455 scr. 558, 27 457. praeterea numeri Mein. 574, 108—575, 122 sunt editionis minoris, non maioris. Aristoph. pro 1088, 26 388 scr. 338. pro 1222, 1259 scr. 1220, 259. pro 1220, 262 scr. 1221, 265. pro 1221, 265 scr. 266. pro 266 267. pro 1221, 267 scr. 1220, 262. 894 K est 1184, 33 M. pro 1093, 2 scr. 1093, 3.

In conspectu numerorum vol. II Antiphan. 243 M. est 279 K. 298 M. 278 K. Alexid. 284 M. 344 K. Philem. 88 M. 103 K. 141 M. 138 K. 153 M. 149 K.

O. Crusii Coniectanea ad comoediae antiquae fragmenta (Philol. nov. ser. I 33 sq.) et quae de Pherecratis anapaestis συμπτώκτοις (fr. 79) disputavit (Mus. Rhen. XXXIII 197 sq.) sero ad me pervenerunt. itaque unum moneo me in rebus pernultis ab eo dissentire.

Conspectus

numerorum huius editionis (K) et Meinekianae minoris (M)
discrepantium.

M	K	M	K	M	K	M	K	M	K
<i>Menander</i>		40	48	80	79	148	149	191	196
2	730	41	42	93	94	149	150	192	197
3	663	42	38	94	93	150	151	193	198
4	2	43	39	98	100	151	152	194	200
5	3	44	40	99	98	152	153	195	201
6	12	45	41	100	99	153	154	196	202
7	4	46	49	107	108	154	155	197	203
8	5	47	43	108	107	155	156	198	205
9	6	48	44	109	530	156	157	199	204
10	7	49	45	110	109	157	158	200	208
11	8	50	46	111	110	158	159	201	206
12	9	51	47	112	544	159	160	202	207
13	10	52	50	113	111	160	161	203	209
14	11	53	56	114	112	161	162	204	210
15	21	54	57	115	113	162	163	205	211
16	22	55	53	116	114	163	164	206	213
17	23	56	51	117	116	164	165	207	214
18	24	57	52	118	115	165	169	208	212
19	14	58	54	119	117	169	170	209	215
20	18	59	55	120	118	170	172	210	217
21	19	60	59	121	119	172	173	211	218
22	13	61	60	122	120	173	175	212	219
23	15	62	63	123	121	174	176	213	221
24	16	63	61	124	122	175	177	214	222
25	17	64	62	125	123	176	174	215	230
26	25	65	64	126	124	177	178	216	231
27	20	66	65	127	126	178	182	217	229
28	26	68	66	128	125	180	183	218	232
29	27	69	68	129	127	181	184	219	233
30	28	70	69	130	128	182	185	220	234
31	29	71	70	131	129	183	186	221	225
32	30	72	71	132	130	184	187	222	223
33	31	73	72	133	131	185	188	223	224
34	33	74	73	134	132	186	189	224	226
35	34	75	78	135	133	187	191	225	228
36	32	76	77	136	138	188	193	226	227
37	36	77	76	137	134	189	190	227	235
38	35	78	75	138	136	189	194	228	237
39	37	79	74	147	148	190	195	229	236

M	K	M	K	M	K	M	K	M	K
230	238	284	291	337	348	391	399	444	tit.
231	239	285	293	338	349	392	400	445	457
232	240	286	297	339	350	393	402	446	458
233	241	287	292	340	352	394	403	447	459
234	242	288	295	341	351	395	413	448	461
235	244	289	299	342	353	396	404	449	460
236	243	290	294	343	354	397	405	450	462
237	245	291	296	344	355	398	406	451	463
238	546	292	306	345	356	399	408	452	465
239	246	293	307	346	358	400	407	453	464
240	247	294	308	347	357	401	410	454	466
241	248	295	301	348	359	402	411	455	467
242	249	296	302	349	361	403	414	456	468
243	250	297	303	350	360	404	415	457	470
244	251	298	304	351	362	405	416	458	469
245	252	299	305	352	363	406	417	459	471
246	253	300	312	353	364	407	419	460	472
247	254		313	354	367	408	418	461	473
248	255	301	309	355	365	409	420	462	475
249	256	302	310	356	366	410	421	463	474
250	259	303	311	357	368	411	422	464	476
251	257	304	317	358	369	412	424	465	478
252	258	305	315	359	370	413	423	466	479
253	260	306	314	360	371	414	425	467	480
254	261	307	318	361	372	415	426	468	477
255	262	308	319	362	373	416	433	469	494
256	264	309	320	363	374	417	427	470	481
257	265	310	322	364	375	418	428	471	482
258	263	311	323	365	378	419	431	472	483
259	266	312	324	366	379	420	429	473	484
260	267	313	325	367	376	421	430	474	485
261	271	314	332	368	377	422	432	475	486
262	270	315	333	369	381	423	436	476	487
263	268	316	601	370	382	424	434	477	488
264	269	317	326	371	385	425	437	478	489
265	272	318	328	372	380	426	439	479	490
266	273	319	327	373	383	427	442	480	491
267	274	320	329	374	384		444	481	492
268	275	321	330	375	386	428	438	482	493
269	276	322	331	376	387	429	440	483	496
270	277	323	334	377	388	430	441	484	495
271	279	324	347	378	390	431	446	485	498
272	278	325	340	379	389	432	445	486	500
273	280	326	338	380	391	433	443	487	497
274	281	327	346	381	602	434	447	488	501
275	282	328	336	382	392	435	448	489	502
276	283	329	337	383 adesp.221		436	450	490	503
277	284	330	335	384	862	437	451	491	508
278	286	331	345	385	393	438	453	492	504
279	285	332	339	386	394	439	449	493	505
280	287	333	341	387	395	440	454	494	506
281	288	334	342	388	396	441	452	495	511
282	289	335	343	389	397	442	456	496	510
283	290	336	344	390	398	443	455	497	509

CONSPECTUS

XI

M	K	M	K	M	K	M	K	M	K
498	512	552	568	606	1091	660	718	714	737
499	514	553	567	607	1092	661	1096	715	798
500	515	554	566	608	635	662	691	716	745
501	516	555	562	609	636	663	690	717	746
502	513	556	563	610	638	664	692	718	739
503	517	557	924	611	639	665	693	719	846
504	518	558	597	612	633	666	696	720	834
505	519	559	598	613	640	667	697	721	759
506	520	560	593	614	719	668	698	722	833
507	521	561	594	615	642	669	699	723	851
508	522	562	570	616	643	670	700	724	747
509	524	563	571	617	644	671	701	725	607
510	525	564	569	618	645	672	1103.4.5	726	748
511	523	565	572	619	646	673	702	727	860
512	526	566	575	620	647	674	703	728	861
513	527	567	577	621	648	675	704	729	758
514	528	568	576	622	649	676	705	730	829
515	529	569	579	623	650	677	706	731	831
516	654	570	578	624	651	678	707	732	740
517	531	571	580	625	652	679	708	733	826
518	532	572	582	626	653	680	709	734	828
519	533	573	585	627	662	681	710	735	757
520	534	574	581	628	603	682	711	736	764
521	535	575	583	629	656	683	713	737	756
522	536	576	584	630	655	684	714	738	616
523	547	577	586	631	657	685	1100	739	928
524	548	578	587	632	659	686	694	740	741
525	538	579	588	633	658	687	695	741	837
526	537	580	589	634	660	688	715	742	877
527	539	581	590	635	618	689	678	743	743
528	540	582	573	636	661	690	1087	744	929
529	543	583	591	637	664	691	1088	745	836
530	541	584	592	638	665	692	1090	746	835
531	542	585	689	639	666	693	641	747	765
532	599	586	688	640	667	694	1094	748	824
533	923	587	717	641	669	695	1099	749	843
534	550	588	634	642	668	696	614	750	763
535	551	589	604	643	670	697	1089	751	872
536	549	590	605	644	671	698	1093	752	853
537	1083	591	608	645	672	699	1097	753	866
538	552	592	679	646	673	700	1098	754	881
539	553	593	619	647	674	701	716	755	832
540	559	594	620	648	675	702	712	756	927
541	554	595	621	649	676	703	724	757	825
542	574	596	622	650	677	704	720	758	827
543	555	597	623	651	637	705	725	759	842
544	564	598	625	652	610	706	752	760	181
545	565	599	626	653	755	707	731	761	727
546 Philem. 120		600	624	654	613	708	736	762	863
547	556	601	627	655	609	709	744	763	864
548	560	602	628	656	615	710	749	764	839
549	557	603	630	657	925	711	732	765	852
550	558	604	631	658	611	712	726	766	858
551	561	605	632	659	612	713	738	767	930

M	K	M	K	M	K	M	K	M	K
768	786	822	147	875	897	928	1022	977	987
769	787	823	890	876	884	929	1039	978	980
770	788	824	722	877	914	930	988	979	982
771	819	825	916	878	545	931	1048	980	922
772	770	826	911	879	940	932	1054	981	950
773	773	827	891	880	948	933	1010	982	986
774	790	828	892	881	1117	934	1009	983	869
775	792	829	900	882	993	935	1018	984	1044
776	793	830	885	883	1006	936	921	985	898
777	794	831	887	884	984	937	983	986	870
778	795	832	865	885	1012	938	1008	987	750
779	796	833	880	886	1013	939	1076	988	844
780	800	834	976	887	1019	940	1003	989	915
781	507	835	879	888	1020	941	1001	990	967
782	802	836	875	889	1021	942	999	991	960
783	803	837	873	890	1025	943	997	992	1095
784	806	838	962	891	1026	944	995	993	821
785	808	839	600	892	1031	945	321	994	680
786	809	840	936	893	1032	946	1081	995	682
787	811	841	913	894	973	947	1032	996	681
788	810	842	901	895	1033	948	978	997	685
789	812	843	886	896	1034	949	1041	998	687
790	814	844	888	897	1038	950	985	999	686
791	617	845	912	898	1040	951	1079	1000	729
792	766	846	893	899	1045	952	1080	1001	595
793	1112	847	917	900	1046	953	1043	1002	606
794	777	848	894	901	975	954	994	1003	683
795	778	849	968	902	964	955	1000	1004	684
796	874	850	910	903	1049	956	1017	1005	822
797	784	851	918	904	1052	957	1068	1006	823
798	785	852	867	905	1053	958	1060	1007	596
799	1113	853	902	906	1055	959	1004	1008	789
800	769	854	937	907	1056	960	961	1009	848
801	856		895	908	1058	961	977	1010	751
802	857	855	903	909	1059	962	938	1011	723
803	820	856	949	910	1061	963	990	1012	1075
804	818	857	904	911	1011	964	1002	1013	991
805	815	858	919		1063	965	1005	1014	878
806	816	859	931	912	1064	966	1071	1015	847
807	817	860	905	913	1065	967	1122	1016	889
808	775	861	906	914	979	968	935	1017	908
809	771	862	965	915	1066	969	1024	1018	996
810	776	863	907	916	1067	970	1016	1019	1119
811	780	864	971	917	1069	971	1077	1020	883
812	781	865	966	918	1072	972	1074	1021	992
813	782	866	896	919	1078	973	1035	1022	926
814	783	867	974	920	1070		1007	1023	845
815	868	868	951	921	1050		1029	1024	1047
816	841	869	958	922	1014	974	1036	1025	721
817	855	870	952	923	1062		1051	1026	932
818	840	871	956	924	969		1057	1027	963
819	830	872	953	925	1042		1073	1028	754
820	849	873	955	926	1030	975	1037	1029	933
821	850	874	957	927	1015	976	989	1030	939

M	K	M	K	M	K	M	K
1031	871	681	791	<i>Philippides</i>		34	35
1032	959	684	799	26	31	35	39
1033	934	694 (623)	804	27	26	36	41
1034	899	699	1111	28	27	37	40
1035	882	—	58	29	28	38	36
1036	1028	—	192	30	29	39	37
1037	947	—	199	31	32	40	44
1038	972	—	220	32	33	41	42
1039	1027	—	298	33	30	42	38
1040	909	—	300	34	38	<i>Dioxippus</i>	
1041	859	—	316	35	36	2	3
1042	946	—	401	36	35	3	2
1043	941	—	435	38	40		
1044	942	—	472, 8. 9	40	34	<i>Timostratus</i>	
1045	945	—	499	<i>Hegesippus</i>		I 500	2
1046	954	—	735	I 477	3	2	3
1047	1101	—	838	<i>Phoenicides</i>		3	4
1048	1118	—	876	—	5	4	5
vol. V		—	920	<i>Posidippus</i>		V cccxxvii	6
CCXLIV n. ix	80	—	944	—	4	5	7
CCXLVIII n. xi	135	—	998			<i>Alexander</i>	
CCXLVIII n. xii	137	—	1023	—	6	I Alexid.	8
CCLI n. xii	180	—	1084	4	5	2	1
CCLI n. xiii	181	—	1085	5	7	ac sic sq.	
CCLIII n. viii	216	—	1086	6	8		
CCLXIII n. xiv	409	—	1101	7	9	<i>Crobylus</i>	
CCLXIII n. xv	412	—	1102	8	11	3	4
CCLXXIX		—	1107	9	10	4	3
n. CCLXXVIII a	629	—	1108	10	12	6	7
CCXCII, III		—	1116	11	13	7	6
n. DXXIII	733	—	1121—1130	12	14	I 490	11
DXXIII	734		<i>Archedicus</i>	13	15	<i>Nicolaus</i>	
DXXV	981		Mein. I 458. 9	14	16	—	2
DXXVI	753			15	17	<i>Sosicrates</i>	
DXXVII	728		<i>Apollodorus Car.</i>	16	18	4	7
DXXVIII	742			17	19	5	4
DXXVIII	943			18	20	—	5
monost.				19	21	—	6
50	768			20	22		
59	854			21	23	<i>Adespota</i>	
135	772			22	24	1	298
136	774			23	25	2	537
168	760			24	26	3	287
242	1110			25	27	4	580
352	767			26	28	5	581
378	805			27	29	6	582
410	797			28	30	7	583
420	779			29	31	8	34
434	762			30	32	9	120
505	1109			31	33	10	773
560	801			32	34		
562	761			33	43		
643	813						
669	807						

M	K	M	K	M	K	M	K	M	K
11	119	65	110	118	1282	169	1063	221	476
12	206	66	294	119	1025	170	1064	222	613
13	207	67	1212	120	438	171	1065	223	614
14	208	68	1256	121	1056	172	70	224	276
15	209	69	296	122	1055	173	68	225	Arist.
16	210	70	297	123 124	1352. 4	174	823	Ecdl. 421	
17	650 ^a	71	955		1366. 7	175	824	226	1164
18	44	72	710		1374	176	73	227	810
19	106. 107	73	612		1377	177	667	228	22
20	1211	74 cf. Mein. V			1381	178	78	229	1014
21	425	cccxxxxiii. iv		125	48	179	72	230	91
22	1254	75	1275	126	82	180	785	231	671
23	430	76	1276	127	49	181	1094	232	1107
24	799	77	585	128	61	182	1290	233	807
25	1207	78	1277	129	822	183	94	234	806
26	188	79	1030	130	1317	184	1095	235	388
27	Demetr. 1	80	781	131	69	185	1291	236	1085
28	228	81	1278	132	71	186	714	237	1144
29	229	82	422	133	975	187	1114	238	595
30	230	83	1336	134	87	188	715	239	596
31	231	84	320	135	977	189	1123	240	722
32	232	85	89	136	974	190	592	241	599
33	233	86	1296	137	77	191	1130	242	742
34	234	87	1279	138	1357	192	400	243	54
35	3	88	1029	139	74	193	1292	244	1106
36	786	89	586	140	314	194	290	245	601
37	394	90	587	141	988	195	740	246	759
38	662	91	1059	142	769	196 {	1378.	247	1137
39	37	92	641	143	999		1314	248	1135
40	708	93	664	144	24	197	99	249	1134
41	620	94	242	145	821	198	1293	250	1138
42	274	95	519	146	640	199	1192	251	1161
43	1146	96	993	147	32	200	1198	252	1150
44	189	97	85	148	669	201	39	253	707
45	1232	98	84	149	310	202	38	254	602
46	782. 432	99	1155	150	865	203	57	255	605
47	375	100	282	151	275	204	53	256	606
48	1226	101	283	152	1023	205	638	257	760
49 {	338	102	101	153	33. 1035	206	6	258	1185
50 {	339	103	1091	154	1359	207	489	259	575
51	622	104	884	155	1037	208	676	260	576
52	341	105	284	156	76	209	947	261	56
53	1205	106	1356	157	1313	210	58	262	577
54	487	107	818	158	1040	211	1071	263	843
55	488	108	571	159	1045. 6. 7	212	95	264	699
56	875	109	572	160	739	213	590	265	Arist.
57	611	110	573	161	1049	214	1304	Ran. 981	
58	621	111	864	162	1051	215 {	417. 418	266	838
59	331	112	9	163	869		419	267	658
60 {	647. 8. 9	113	574	164	1057	216	398	268	Arist.
61 {		114	393	165	1360	217	475	Ran. 901	
62	281	115	1281	166	1060	218	227	269	827
63	336	116	437	167	1061	219	1322	270	839
64	340	117	783	168	1062	220	1003	271	930

M	K	M	K	M	K	M	K	M	K
272	701	325	116	377	1004	428	Theodect.	481	293
273	1283	326	135	378	1119		fr. 13 N.	482	1355
274	1345 (Arist.	327	150	379	327	429	108	483	{ 83. 96.
	Thesm. 392)	328	217	380	1115	430	109		{ 100. 335
275	702	329	359	381	1183	431	Timostr. 6	484	{ 986.
276	835. 6	330	343	382	1184	432	249		{ 1148
277	848	331	151. 2	383	1131	433	130		{ 962.989.
278	949	332	347	384	880	434	200		{ 1002.
279	938	333	455	385	1196	435	201	485	{ 1020. 6.
280	660	334	457	386	1157	436	202		{ 1034.
281	855	335	118	387	1099	437	1326		{ 1154.
282	321	336	812	388	1017.	438	247		{ 1168
283	984	337	1238		{ 1038	439	345	486	328
284	859	338	153	389	1012	440	211	487	17
285	1284	339	223	390	854	441	771	488	1295
286	661	340	224	391	1358	442	1274	489	47
287	1001	341	1215	392	325	443	423	490	2
288	46	342	225	393	102	444	19	491	826
289	730	343	226	394	330	445	607	492	447
290	703	344	11	395	333	446	439	493	1231
291	1039	345	1325	396	326	447	280	494	Eur.
292	633	346	464	397	902	448	443		Phoen. 726
293	1050	347	1203	398	745	449	391	495	357
294	1042	348	41	399	920	450	45	496	Epicharm.
295	1074	349	10	400	1084	451	679	497	Menand.
296	1083	350	59	401	534	452	51		1085
297	1077	351	63	402	535	453	20	498	390
298	879	352	303	403	115	454	543	499*)	415
299	1285	353	451	404	743 a	455	680	500	1271
300	878	354	372	405	727	456	21	501	1027
301	704	355	131	406	129	457	787	502	1007
302	643	356	318	407	286	458	551	503	1098
303	892		{ 860. 895.	408	285	459	1329	504	882
304	1121	357	{ 912. 3. 4.	409	397	460	777	505	1174
305	644		{ 1052. 3. 4	410	608	461	789	506	1075
306	896	358	288	411	Menand.	462	697	507	319
307	888	359	289		58	463	112	508	1079
308	893	360	332	412	609	464	79	509	1122
309	1118	361	98	413	312	465	30	510	317
310	899	362	1152	414	313	466	1318	511	1171
311	1133	363	1372	415	27	467	1324	512	972
312	1151	364	334	416	28	468	1302	513	1129
313	1170	365	1019	417	154	469	1087	514	7
314	908	366	1080	418	1255	470	943	515	652
315	1163	367	1193	419	677	471	23	516	18
316	645	368	1093	420	1160	472	1337	517	588
317	1286	369	863	421	532	473	461	518	86
318	1111. 1194	370	81	422	1264	474	459	519	182
319	8	371	329	423	1222	475	218	520	518
320	117	372	315	424	248	476	401	521	819
321	304	373	1089	425	132	477	60	522	305
322	1206	374	1127. 8	426	Menand.	478	536		
323	125	375	1078		742	479	944		
324	185	376	1104	427	1265	480	1102		

*) ed. mai. V
ccclxii sq.

M	K	M	K	M	K	M	K	M	K
523	Eubul.	535	376, 2	548	355	561	1375	574	1186
	136	536	517	549	356	562	1153	575	1191
524	553	537	413	550	533	563	831	576	{ 1176. 7
525	548	538	800	551	776	564	737	577	{ 1178. 9
526	433	539	491	552	1268	565	712	578	907
527	1225	540	183, 2	553	480	566	1312	579	1361
528	570	541	444	554	512	567	90	580	1362
529	538	542	421	555	1257	568	1086	581	744
530	155	543	584	556	1233	569	1169	582	1335
531	434	544	235	557	674	570	919	583	1261
532	598	545	1224	558	808	571	820	V p. CCCXXXIX	93
533	552	546	194	559	784	572	25	V p. CCCLXXIV	1338
534	778	547	212	560	873	573	1301	V p. 124 n. cccc	814

reliqua meae editionis fragmenta, quorum numeri supra non commemorantur, desunt apud Meinekium.

Discrepantia

codicis A Athenaei in fragmentis comoediae antiquae*).

Chionid. 6. post fr. 5 A sic καὶ ἐπὶ δοτικῆς ἐπὶ τῷ ταρίχει — κόπτετον. ἢ δὲ δοτικὴ ταρίχει ὡς ξίφει.

Cratin. 8 σηπίησι et ὁμοίῃ (92e). — 58 αὐτίς. 97 μοιδεν et χολῇ. — 98, 2 κρένοισιν et κοσμοσάνδαλλος (681). — 116 τὸ pro τῷ. — 142, 1 ἡσθαι. — 161, 1 μελαίνας οἱ. — 221, 1 ἐξωνίδα et 2 οὐ δεινον-φην. — 239, 2 μῆλον ἕκαστος ἔχων, quod Meinekius coniecerat. — 344 ὀλίσους. —

Cratet. 1, 1 2 δαισοκως. — 14, 3 ὁδοιποροῦ. τὰ γὰρ ταῦτα πάντ'. 4 πλεῖον. 5 παρατιθῶ. 7 λιανίζουσα σεαυτην. 8 χρὴ ἐξάιραντα. 9. τάπι. 10 αλειπασεις. — 15, 5 ἀνεχεται. 6 ἔπειτα ἀλάβαστος. — 25 παι-δεῖαις (pro Παιδιαῖς). — 26 κηφησιακαῖσι. — 29, 3 ποδαν ἑμοί. 5 ἄγγε κείνον. — 33, 2 μεταβύζον.

Pherecrat. 2, 3 λαλεῖται. — 10, 2 ἅπαντα τὰν τῇ. 3 ἦλων. — 13, 3 πολυπόδας. — 22, 1 ἐψούση. — 32, 2 ἔτι. 3 τῇ. — 39, 2 ὡς ἀγαθόν γ' εὖ οὐ κίθ'. — 40, 1 κρότος. — 41, 1 δώσω π. — 52, 2 ωφε-λην. — 64, 1 καταμ. et ἀνδε χρην. 3 οὐ τοῖς. — 67, 5 στόμαχος. — 69, 2 φάρυγγα 3 γλαισχρον. — 85 λυχνίων ηργασία. — 95 ἐκχαρυ-βδισαι. — 101, 1 ἐγγεασθαι νων. — 104 μενθηροῖς pro μὲν Λήροῖς. — 108, 3 πλέοι. 6 εὐμαρῇ ἦγεν αὐτοματ' εἰς. 9 σίζοντες ἐκέρνυτ'. 15 ἀτμίζοντα. 17 γάλακτι. 19 πνοτομοι. 20 ὅμ'. 23 ὅπται καὶ κίχλαι γὰρ εἰς ἀναβρασσεῖς. ἀναβρασσεῖς. ἀναβραστ' ἡρτυμέναι. 26 ἐκρέμαντο. 29 σιβυλλιῶσαι. 32 ἕκαστος. — 109, 3 λίμακα. — 130, 4 μάχαις. 5 ξεύσον-τας. 6 οἶνωι καπνίαι. 7 μετ' ἀμνητίσκων καὶ νατίσκων. 8 ὀχετεύσοντας et θερμοῖ. 9 δὴ om. 10 ἀπαλοῖς. — 131, 4 κοσμοσάνδαλλα. — 132, 2 τῶφθαλμῶ. — 135, 1 καλλισθένει. — 143, 3 δωροντ'. 5 μέσας. 9 κο-μνύουσι. — 147, 3 καλετας et μηθενός.

Teleclid. 1, 11 λαικανίσικαῖσι δ' ἀνέκαιστα. 12 φάρυγγ'. 14 ἀνεστραγάλισον.

Hermipp. 15 κινεῖ. — 25, 2 σκαιρασγενον. 3 οὐκ ἄστον καὶ πη-λονγα 4 κανθελς. — 31 λεπαιδας et κραμβάλλουνσι. — 35, 1 νῶν οἱ γὰρ. 2 βοῖδια. 3 λεαυρεφίδον. — 44, 1 ἐάν. — 47, 3 κνημίδες et ἀρθροῦνται. 7 αἰεὶ (487), οὐδὲ λαγαῶναι (668). — 51 ἢ τῶν φιβ. — 58, 5 κόμη τε νεανική. — 60 ἀριστάναι. — 68 τὰς καιρινεῶς. — 70, 2 μᾶλλ'.

*) Post ea quae de Marciani codicis indole ac natura G. Kaibelius in praefatione editionis Athenaei (I viii sq.) disputavit neque in eo quem supra posui conspectu neque in adnotatione vol. III opus esse existimavi omnes varietatum quisquillas, quae in illo codice inveniuntur, sed ad veram scripturam indagandam inutiles sunt, recensere, cum prae-sertim Kaibelianae editionis etiam volumen tertium intra paucos menses proditūrum sit.

Eupol. 99, 1 κρειους με. 2 ὄρνεις θ' ὁμοίως. — 118, 3 πάντας om., add. Schweigh. — 139 ἱλεωτας pro Εἰλωτας. — 150, 1 ἑωνημενος μόνον. — 154, 3 ἡμωβελίων, recte. — 159, 2 ἔπαντες. 3 τοῖσι. 4 κάμον. 5. 6 τοῦτοι. 7 τιν' C] τι οὐν; 11 ἐρχόμεθ'. 12 οὐ δεῖ. 13 εὐθὺς. 15 εἴπας ἔλεγες. — 161, 1. 2 θνηθία η ἴνα. — 214, 1 θρεψας. — 243 προσπαλτευσις. — 255, 1 ἀλλή. — 281, 1 ουκαλλενθιονδελφανα-ωδονθηστια.

Phrynich. 3, 6 συγκρούσαντες. — 15, 1 οἴκω. 2 ἔκλειεν.

Aristophan. 1, 1 θεαρίων ὅς. 2 ἐδώδια. — 45 παραμύθημ'. — 51, 1 ἐραῖ. — 118 ἀπυρλῶν. — 125, 1 ὦ στέκνον. 3 τί κριβανίτας. πάνν δὲ λευκοὺς ὦ τέκνον, quod recipiendum (A. τί κριβανίτας; B. πάνν δὲ — πάνν γε Kaibel. — κτλ.). — 149, 4 οὐ σωμαίνοντας. 11 ὦχεσθ. — 156, 2 ἐστι. — 167 τ' ἐκαλοῦ καὶ νόλαξ. — 186, 1. 2 ὑπηνέμια βίαι. — 189 ταῦθ' ἐκόντα πολύπους καὶ σ (316). — 191 πηγαί. — 202, 1 ἐγωδενων (i. e. ἐγὼ δὲ νῶν). — 209 χαλκίον. — 216, 3 ἐκλακίαναν (484), ἐκ λάκκωναν (527). — 221, 1 δ' αὐτὴν ἀδλοῖς καὶ λύραις. — 256 μήτ' αἰμα εἶναι. — 288 πεταχρυνται. — 318, 6 οὐδησχαδόνες. — 319, 1 ἐπνευσ'. — 333, 1 ἦ et ἐστὶ. 2. ημι κράτητι. 3 ἐνόμιζεν et παρακεκλ. — 350 οὐδὲν ἄκοσμον. — 437, 1 σενδιώκης. 2 ἐπισιτίοις. — 464, 1 μοῖστίν. — 479 ἀκαστον. — 492, 2 δετταλινῶν. — 506, 1 παρατέταγμα. 2 φέρεται ἀπό-βασιν. 4 ἦ ρινῆς (96), ὀπωρευνῆς (110). 5 ἡτρία (96), ἡτρίαλαν (110). — 543, 3 ὅπως et πωλήσεις. 4 ὁκῶς. — 558, 1 δετταλ δε διπτυχῶ. 2 κατε-σκηψε τε. — 569, 3 ωνετος. 4 χελιδόνα. 5 ὀρίσους. 11 τοῦτον et φήσας. 12 δῶν et ἀθηναίων. 14 τιήτι. — 586 οὕτως.

Platon. 3, 1 ὦ κυρία. 2 τοι pro τε. 3 extr. ἔχειτον. — 29, 1 ἐξιόντι μὲν γὰρ. 3. καὶ τοὺς πονηροὺς ἤγέ μοι. — 43, 4 ἦ τᾶλλα βεῖν. — 44, 1 ἀλιεμένους et εἶδον ἀνδράχμη. 2 ἀφῆκεν. — 46, 2 δν ἐνσκενᾶσω. 3 ἀλλανεμος ἐστ' ἀλλ' εἰς θύαν παῖς τεον. 8. γε. 9 βαβαῖα ξοντοισί. 10 μῖζωνιαγωνιστής. — 51, 1 γλῶσσαν. 2 στεφάνους δ' et ὅτε πευνῆτε. 3 πέμπεται. — 69, 2 σὺ om. 3 λίτρον. 6 παράχων. 10 πίνοντες ἤδη. 11 ἦσαι. 13 καλῆν. 14 εἰτηδεπροσαντο. — 93 πολύποδας. — 113, 2 ἐνανυγίζομαιαβλακονντος. — 119, 1 φόρμισος. — 160, 2 μυννικος ἐσοθ'. — 174, 3 οὐθέν. 4 ἐνένναι. 9 διαμεμιγμέναι. 11 ταῦτ' εὐτελέστατα. 12. ἡμῖεντα. 13 κονησαλλῶ. 17 δόρδωνι et κνβδα σοι. 20 προσοίσεται. Aristonym. 3 ὥστ' om. (287). μὲν pro νῦν (285). ἔστιν ἔτι σαφῶς (287). ἔστ' ἀπλῶς (284), ἔστιν ἀπλῶς (285).

Amips. 1, 1 ἰδῶν. — 2, 1 η μαμῖαι (473), ημανῖαι (667). — 6 πολύ-πων. — 8 ὀρφοῖς et φάγροισασιβορα. — 19 σφενδωνι. — 21 σφενδωνι.

Archipp. 11, 1 τὰ διδασκα. 2 ταξικερῶ. — 19, 1 ἦ κῆρυξ μὲν ἐβόαξ. — 24 τοῖς κλένεσί τε. — 25, 3 τοὺς om. (227). ἐντέρων (227). ἱππεῦσιν pro Ἰχθύσιν (227). — 27 σαλαμῖνον.

Aristomen. 6, 1 ὁ στράβων.

Call. 4 φυλας.

Lysipp. 1, 2 μοι.

Metagen. 2, 1 ἐπερωτᾶν (quod recipiendum). 2 δεινός. — 6, 3 ὁ δ' ἕτερος γε ὁ σύβαρις καλούμενος ποταμός. 4 ἐλλίωμεν αὐτοσσε. 5. 6 ἔν μὲν ἐντεῦθεν ῥέει. 8 τιδὶ δ' ἀφύλισι τήνδε. 9 λ'. 10. αὐτῶι. — 14, 1 μεταβάλλω.

Stratrid. 2 ἀνθρωπορέστη. — 4, 2 ὄιον. — 22 στράτων pro Στρά-τις. — 25 ἐγκύψας. — 26, 1 ὄθεν. 3 ἡ μὲγα κλέος ἰδῖ. — 28 ὕμμε, recte. — 33, 1 φέρεις αὐτῇ et μηδα pro Μηδεία. — 34, 2 περικατω-τετραμμενῶ. — 39 ποταμοῖς. — 44, 4 στοργγυλιπλευρων. — 47, 7 δ' ἐκ κριδδαιωμεν. — 51, 2 extr. ἄν.

Theopomp. 3, 1 χρυσέων. 2 ἄκρατον et ὀνόμαζεν ἰν. deinde ἀλ-θαι pro Αἰθαία. — 6, 2 τὴν διαλαβοῦσα. 3. πονυλπόδιον. — 23, 2 ὕπο-

γάστριον ᾧ δάματερ (302), ὑπογαστρίῳ διαματερ (399). — 32, 3 φύσεως et δοθῆσονται. 8 ταλα σπειραις μεναι. 9 προσπίομαι. — 41, 3 ποεῖ. — 62, 5 ταύτην ποησ.

Alcaeï 1 ἀδελφίς. — 17, 1 εἶναι τι. 2. ἐάν. — 22, 1 ὁδει. — 23 μυρτιάς ἐγκατέκλεισεν et παλαιστραῖς pro Παλαιστρα.

Diocl. 6, 2 μετὰ τέτταρα.

Nicochar. 11, 1 τριχιάδας et πρημάδας. — 13 λιμνίαις.

Nicophont. 12, 2 τρώγων. σίρησι pro Σειρήσι. — 13, 1 νειφέτω et ἀλφίτοισι. ειρησιν pro Σειρήσι. — 19 ἐνχειρογράφτορσι, unde mea de titulo comoediae opinio egregie firmatur.

Philyll. 3, 1 ἀλλὰ φέρειν. — 5, 2 μετ'. — 13, 1 πολυπόδιον et ὄστρεον. 2 Μιτυλήνης. 3 δύνικος pro Εὔνικος.

Sannyrion. 10 ποῖ pro Ἰοῖ.

Apollophan. 1 καλαίθισκος. — 2 δαλνιδει (Δαλίδι). — 6 λεπασταν ἀδύοινον εὐφραίνει δι' ἡμέρας.

Cephisodor. 3, 1 τὸ σῶμά μοι πριῶ (553), πρίω τὸ σῶμά μοι (689) 2 μύρον τ' et Ξανθίου (689). 3 χωρὶς πριωμοι βάκκαριν (553), πριω χωρὶς μοι βάκκαριν (689). 5 βάκκαριν. — 9 νίοῦδ' pro Ἰί. οὐδ'. — 11 νίει pro Ἰί.

Epilyc. 3, 1. 2 κοπιδ' οἶω σωμ' αἰέν. 3 πολλὰ οἱ κάρτα. 4 δωδεμος τοι.

Euthycl. 1, 1 προῶτον et οἶδεν.

MENANDROS

Meinek. Menandri et Philem. reliq. XXIII sq.

De metris Menandri Marius Victorinus Art. gramm. p. 57, 14 Keil. *Menander in comoediis frequenter a continuatis iambicis versibus ad trochaicos transit et rursum ad iambicos redit.* idem p. 78, 20 (cf. Firmian. ap. Rufin. De metr. com. p. 564, 7) *quantum ad metrum comicum spectat, scio . . Terentianas fabulas metrum ac disciplinam graecarum comoediarum non custodisse, id est quas Menander, Philemon, Diphilus et ceteri ediderunt. nostri enim in modulandis metris . . veteris comoediae scriptores sequi maluerunt, id est Eupolin, Cratinum, Aristophanem.*

ΑΓΡΟΙΚΟΣ

Cf. Ὑποβολιμαῖος ἢ Ἀγροίκος.

ΑΔΕΛΦΟΙ

Ἀδελφοί fuerunt etiam Alexidis, Philemonis, Diphili, Apollodori, Hegesippi, Euphronis. Menandream latine expressit Terentius: didascalica 'graeca Menandru'. cf. tamen quae ad Diphili Συναποθήσκοντας adnotantur et Grauert. Anal. hist. et phil. 116—207. Suet. Vit. Terent. *Adelphorum* (Terentii) *principium Varro praefert principio Menandri.* personarum nomina mutata esse cognoscitur ex fr. 6, id si totum Adelphorum est. unum locum, ubi lenoni meretricem eripiat adulescens, e Diphilo petatum esse Terentius ipse indicat prol. 8. sq., quo indicio fretus Ihne (Quaest. Terent. Bonn. 1843 p. 27) 2, 1, 1—42 Diphili, cetera omnia Menandri esse censet. idem (p. 32) Varronem principium Terentianae fabulae principio Menandreae ideo praetulisse suspicatur, quod raptio psaltria apud graecum poetam narrata tantummodo fuerit a Demea.

1

ὦ μακάριόν με γυναικα οὐ λαμβάνω.

Terentius Andr. 1, 1, 18 *et quod fortunatum isti putant, uxorem numquam habui.* Donatus dicit autem Romanis ita videri, quos spe-

ctatores habet. Menander ὁ κτλ. μακάριόν μ' ὅστις γυναικ' οὐ λ. Dacier. μ' ὅσπερ Clericus. μ' ὅτιη Bentr. μ' ἐπεὶ Grauert. qui omnes accusativum exclamationis e latino sermone in graecum transtulerunt. τὸ μακάριον δ' αὐτῶν· γυναικ' οὐ λ. Dziatzko Mus. Rhen. XXXI 374. quo teste cum in Parisino A haec exstent ΤΩΜΑΝΚΑΡΙΑΗ ΜΥΤΙΝΕΚΑΟΡΑΔΑΜΒΑΝΩΕΤ, omnes istae coniecturae prorsus incertae videntur, Donato praesertim testante *Romanis* spectatoribus *Terentium* haec dixisse. cf. etiam Ihne p. 28. ceterum, ut per litteras me benignissime Dziatzko docuit, graeca Menandri verba quae Donatus adfert in solo codice Parisino A sunt, qui Andriae tantummodo et initii Adelphorum commentarium praebet. ceteri Donati codices graecis Menandri versibus carent: servarunt solae veteres editiones.

2

Terentius 2, 1, 45 *hómīni misero plūs quingentos colaphos infregit mihi. Donatus secundum illud Menandri* ΑΙΓΟC ΤΗ ΠΟΙΩΝ ΤΟΙΓ'ΟΕ. Ρ. ΠΑΤΟ ΤΟΝ ΡΡΩΝΟΝ ΟΙΚΕΤΗΝ λαβών. Benoit (Mein. V CCXL) αἰσχρὸν τοῦτο σοι, | τοιχωρῶχ', εἰς τὸ γρῶνον οἰκέτην λαβών . . . quae neque quid sibi velint neque quomodo cum Terentianis consentiant intellego. Duebnerus (Journal de l'instruction publ. 1855 31 Mart.) μάστιγι παίων ἐντόνως | εὐρωστότατον ἀρωγὸν οἰκέτην λαβών. M. Schmidt. Hesych. γρόνθων scribit γρόνθω τὸν οἰκέτην λαβών. Moeris πύξ Ἀτικοί, γρόνθος Ἑλληνες. cf. Eustath. 1322, 40. Hesych. πυγμαή· γρόνθος . . ἤγουν τὸ συγκεκλειῖσθαι τοὺς δακτύλους.

3

εἰ δ' ἔστιν οὗτος τὴν κόρην ὁ διεφθορώς.

Ammonius 41 *Μένανδρος Ἀδελφοῖς* κτλ. Bachmann. Anecd. II 377, 13 εἰ δ' ἔστιν [οὗτος] τὴν κ. δ. Eustathius 191, 25 παραφέρουσι καὶ χρῆσιν ὁμοίαν ἐκ Μενάνδρου τὸ κτλ. Moschop. Collect. voc. Att. διεφθορώς (ex Ammonio). — εἰ δέ τις τὴν κ. δ. Monac. 499 (R. Schneider Annal. Fleckeis. 1881 p. 309). ὁ add. K. Terent. 3, 1, 8. 9 confert Valckenarius, 3, 2, 10 Meinekius.

4

ἔργον εὐρεῖν συγγενῇ

πένητός ἐστιν· οὐδὲ εἷς γὰρ ὁμολογεῖ

αὐτῷ προσήκειν τὸν βοηθείας τινὸς

δεόμενον· αἰτεῖσθαι γὰρ ἅμα τι προσδοκᾷ.

Stobaeus Floril. 10, 24 *Μενάνδρου Ἀδελφοῖς* A. 2. οὐδεὶς Grot.] οὐδεὶς. versus recte distribuit idem Grotius. si Terentii verba 3,

2, 55 *nam hercle alius nemo respicit nos ex his Menandri translata sunt, non ubique illum verbum de verbo expressisse adparet.*

5

οὐ παντελῶς δεῖ τοῖς πονηροῖς ἐπιτρέπειν,
ἀλλ' ἀντιτάττεσθ'· εἰ δὲ μή, τᾶν' ἄνω κάτω
ἡμῶν ὁ βίος λήσει μεταστραφείς ὅλος.

Stobaeus Floril. 44, 3 *Μενάνδρον Ἀδελφοῖς* A. Maxim. Conf. Serm. 57, 113 p. 665 Combefis. (quae editio sola codicum fide nititur). v. 1. 2 Comp. Men. et Phil. 105. 6 (p. 26 Studemund.), ubi extrema corrupta sunt. 2. *μή γ'*, ἄνω Bernhardy Dionys. 937. 3. *μεταστραφείς* B. 'sunt verba Hegionis, qui iniuriam a pravis hominibus inlatam omni modo vindicandam censet' ex scaena 3, 4 post 8 vel post 54. 'omisit Terentius ut saepe, quia generalem sententiam non omnino necessariam continebant.' Ihne Quaest. Ter. 29.

6

πρὸς ἅπαντα δειλὸν ὁ πένης ἐστὶ γὰρ
καὶ πάντας αὐτοῦ καταφρονεῖν ὑπολαμβάνει.
ὁ γὰρ μετρίως πράττων περισκελέστερον
ἅπαντα τάνιαρά, λαμπρία, φέρει.

Stobaeus Floril. 96, 11 *Μενάνδρον* A. *Adelphis* recte tribuit Meinekius propter Terent. 4, 3, 14 *omnes quibus res sunt minus secundae, magis sunt nescio quomodo | suspiciosi: ad contumeliam omnia accipiunt magis: | propter suam inpotentiam se semper credunt ludier.* apud Terentium *Micionem* adloquitur Hegio. 1. πρὸς ἀπαξᾶπαντα Herwerd. Nov. add. crit. 38. de postposita γάρ cf. Antiphan. 26, 22. 3. *περισκελέστερον durius, aegrius* Gesner., *περισκελῶς* potius *σκληρῶς*, *στερῶς* interpretatur Cobetus, qui N. l. 72. 3 duo haec fragmenta esse suspicatur, quorum alterum cum *Adelphis* nihil commune habeat. Bentleius omnia recte cohaerere censebat, si τὸν μετρίως πράττοντα *pauperem* interpretaremur.

7

Terentius 4, 5, 59 *quid credebas? dormienti haec tibi confecturos deos?* ubi codex Bambinus *Menandri v. . . sus est in illo loco que . . . γυμνατεραν . . . τιαλον* abet h . . . indicavit Spengel. Varr. L. l. p. 118.

8

ὁκτώ τις ὑποχεῖν ἀνεβόα καὶ δώδεκα
κνάθους, ἕως κατέσεισε φιλοτιμούμενος.

Athenaeus 10, 431 b Μένανδρος Ἀδελφοῖς κτλ. κατασεῖν δὲ ἔλεγον ἐπὶ τῶν ἐν τοῖς πότοις προπινόντων (ὡς πινόντων A), τὴν μεταφορὰν λαμβάνοντες ἀπὸ τῶν τοὺς καρποὺς κατασειόντων. 2. κατέσειε Dindf. φιλοτιμούμενον Schweigh. φιλοτιμουμένους Pauw. — Phot. κατέσειε· λέγουσιν ἐπὶ τῶν ἐν τοῖς πότοις προπινόντων. ἡ δὲ μεταφορὰ ἀπὸ τῶν τοὺς καρποὺς κατασειόντων. cf. Philem. 84. de verbo ὑποχεῖν cf. Sophil. 4, 3. Cobet V. 1.² 123. N. 1. 601.

Grauertus ad Demeae narrationem de rapta psaltria referebat; Benfeius fragmentum ad Ἀλίας pertinere censebat adsentiente Ihnio p. 32.

9

κοινὰ τὰ τῶν φίλων.

Schol. Plat. 319 Bekk. κοινὰ τὰ τῶν φίλων, ἐπὶ τῶν εὐμεταδότων . . . καὶ Μένανδρος ἐν Ἀδελφοῖς β'. (β' unus Bekkeri codex omittit, alius habet ἐν B.) cf. Grauert. Anal. hist. phil. 136. 7. Ritschl. Parerg. I 270. 1. Suidas κοινὰ τὰ τῶν φίλων . . . κέχρηται τῇ παροιμίᾳ Μένανδρος Ἀδελφοῖς. Terent. 5, 3, 17 *nám vetus verbum hoc quidem est, commúnia esse amicorum inter se ómnia*. cf. Zenob. 4, 79 cum eis quae adnotavit Leutschius. Iacobsius not. mscr. αἴνος (λόγος Mein.) παλαιός ἐστι· κοινὰ τὰ τῶν φίλων, caesura non optima.

10

ἐγὼ δ' ἄγροῖκος, ἐργάτης, σκυθρός, πικρός,
φειδωλός.

Photius σκυθρός· ἀνθέκαστος, ἀνστηρός. Μένανδρος κτλ. ἐργάτης] τ in litura, pro στ ut videtur. Terent. 5, 4, 12, *ego ille agrestis, saevos, tristis, párcus, truculentús, tenax, dúxi uxorem*. similiter Strepsiades in Nubibus (43 sq.). de accentu vocis ἄγροῖκος cf. quae ad Antiphanis Ἀγροικον adnotavimus.

11

θεός ἐστι τοῖς χρηστοῖς αἰὲν
ὁ νοῦς γάρ, ὡς ἔοικεν, ὦ σοφώτατοι.

Iustinus Mart. De monarch. 41 e. 109 a Mor. 5, p. 148. 50 Otto κτλ. 2. ὦ Bentr.] οἱ. Ἀδελφοῖς] δελφοῖς Argent.

12

τί πολλὰ τηρεῖν πολλὰ δεῖ δεδοικóta;

Stobaeus Floril. 8, 8 Μένανδρος Ἀδελφοῖς A. τὸν δεδοικóta A. Meinekius confert Eurip. Phoen. 252 ἢ πολλὰ μοχθεῖν πόλλ' ἔχων

ἐν δώμασιν βούλει; Gregor. Nazianz. Epist. 340 τί δεῖ θησανυρίζειν λησταῖς καὶ κλέπταις καὶ καιρῶν μεταβολαῖς; 'convenit sententia in personam Getae, qui 3, 2, 52 victus erae argumentis dicit *quid istic?* et optime addere potuit τί πολλὰ κτλ. omisit Terentius iterum sententiam generalem'. Ihne p. 30.

Praeterea monost. 696

οἷμοι· τὸ γὰρ ἄφνω δυστυχεῖν μανίαν ποιεῖ
ad *Adelphos* videtur pertinere conl. Terent. 2, 1, 43 *minime miror qui insanire occipiunt ex iniuria.* —

Donatus fabulam Menandream, nullis tamen poetae verbis adiectis, commemoravit 1, 2, 1 *melius* (Terentius) *quam Menander, cum hic illum ad iurgium promptiorem quam ad resalutandum faciat.* 2, 4, 10 *Menander mori illum* (Ctesiphonem) *voluisse fingit, Terentius fugere.* cf. Grauert. p. 133. 3, 2, 53 *apud Menandrum Sostratae frater inducitur, qui apud Terentium est amicus mariti Sostratae.* 5, 8, 15 *apud Menandrum senex de nuptiis non gravatur: ergo Terentius ἐφρητικῶς, ubi non tantopere vel alio modo gravatur scribendum esse suspicatur* Ihne p. 31.

cf. etiam 615. 663. 730. 864.

ΑΛΑΕΙΣ

Herodian. I 540, 15 Léntz. Steph. Byz. Ἀλαὶ Ἀραφηνίδες . . . δασύνεται δὲ τὸ Ἀλαί, ὡς καὶ ἐν τῷ δράματι Μενάνδρου (τῷ οὕτως ἐπιγεγραμμένῳ add. Mein. in ed. Steph.) ἀπὸ τοῦ Ἀραφηνίσιν Ἀλαῖς διακείσθαι τὰ πράγματα, ὅς ἐστι τόπος τῆς Ἀττικῆς. Manuel. Moschop. p. 33 Titz. ἄλεσούριον δὲ δασύνεται . . καὶ Ἀλεις (Ἀλαεῖς Mein.) δρᾶμα Μενάνδρου. cf. Eur. Iph. T. 1452 sq. Cram. Anecd. Par. I 397, 25 sq. Boeckh. Oec. Att. II 276. Bursian. Geogr. gr. I 348. 9. Κόνων Ἀλαιεύς est Demosth. 48, 5, Δεινίας Ἀλαιεύς C. I. I 341. 'probabile est unum alterumque eorum quae ex sequenti fabula adferuntur ex Halaensibus derivatum esse'. Mein. cf. fr. 26.

ΑΛΙΕΙΣ

Vel ut alii Ἀλιεύς. *Piscatores fuerunt* L. Pomponii Bononiensis. O. Ribbeck. Com. R. fr.² 243. de argumento quae exposuit Birtius Elpid. 69 sq. ea vera esse neque adfirmare neque negare in animo est.

χαῖρ', ὦ φίλη γῆ, διὰ χρόνου πολλοῦ σ' ἰδὼν
ἀσπάξομαι· τουτὶ γὰρ οὐ πᾶσαν ποιῶ
τὴν γῆν, ὅταν δὲ τοῦμόν ἐσίδω χωρὶον·
τὸ γὰρ τρέφον με τοῦτ' ἐγὼ κρίνω θεόν.

Stobaeus Floril. 56, 3 *Μενάνδρου Ἀδελφῶν* A. v. 4 Iustinus De monarch. 40 b (p. 148 Otto) *ἐν Μισουμένῳ δὲ πάλιν ἀποφαίνων τῶν εἰς θεοὺς παραλαμβανομένων τὰς γνώμας, μᾶλλον δὲ ἐλέγχων ὡς οὐκ ὄντας ὁ αὐτὸς Μένανδρος . . . ἐν Ἀλιεῦσι τὸ γὰρ κτλ.* ac sic *Ἀλιέων* Stobaeo pro *Ἀδελφῶν* reposuit Grauert. Anal. hist. phil. 143. 1. σ'] δ' A. 2. ταυτὶ Voss. 3. τὴν γῆν] τινὰ γῆν Herwerd. Obs. crit. 85. οὐχὶ πᾶν ποιῶ γῆδιον Mein. Stob. III LXXI. *εἰδῶ]* *ἐπίδω* Elmsleius Ach. 42 auct., iniuria reprehensus a Fritzschio Arist. Thesm. 657 p. 242, siquidem ante vocalem comici sola εἰς forma utebantur. cf. Bachmann. Coniect. Arist. 87. 8. atque *ἐφορᾶν* sic Arist. Ach. 1156. Thesm. 1049. Ran. 879. *ἐπιδέσθαι* Nub. 289. 4. τὸ δὲ — λέγω Θ. monost. 490.

3. τὴν γῆν non vituperandum est: cum enim dixerit *χαῖρ' ὦ φίλη γῆ*, recte addit non *totam* terram a se salutari, sed exiguum eius particulam, suum agellum. fortasse tamen γῆν τήνδ' *hanc meam patriam non totam saluto*, sed agellum. nam ὅδε pronomen comici cum substantivo coniungunt et addito articulo et omisso.

14

ὁ πρῶτος εὐρὼν διατροφὴν πτωχῷ τέχνην
πολλοὺς ἐποίησεν ἀθλῶν· ἀπλοῦν γὰρ ἦν
τὸν μὴ δυνάμενον ζῆν ἀλύπως ἀποθανεῖν.

Stobaeus Floril. 61, 1 *Μενάνδρου Ἀλιέως* A. Plaut. Trin. 2, 58 *de mendico male meretur qui ei dat quod edit aut bibat: | nam et illud quod dat perdit et illi pròdit (i. e. producit) vitam ad miseriam.* (Toeppel. Progr. Neobr. 1857 p. 11.)

15

ὥς δὲ τὴν ἄκραν
κάμποντας ἡμᾶς εἶδον, ἐμβάντες ταχὺ
ἀνηγάροντο.

Bekker. Anecd. 402, 8 *ἀνηγάροντο· ἀνήχθησαν . . . Μένανδρος Ἀλιεῦσιν κτλ. κάμποντας* Bekker.] *κάμποντες.* 'ut nos promunturium flectentes viderunt, celeriter navem conscenderunt.'

16

ἐκλελάκτικεν
ὁ χρηστὸς ἡμῖν μοιχός, ἀλλ' ἀντάλλαγος —

Suidas *ἀντάλλαγον* καλοῦσι τὸν ἀντὶ ἄλλου ἡλλαγμένον, οὐχὶ ἀνταλλόν. *Μένανδρος . . . ἐν Ἀλιεῖ κτλ.* idem *ἐκλελάκτικεν· ἀποβέβηκεν, ἀπέφυγεν.* Bekker Anecd. 410, 30 *ἀνταλλαῖος* (Mein. *ἀντάλλαγος*)

ἀντὶ τοῦ ἀνταλλος. cf. 254. ἀνταλλος Atticis quidem ignotum. manifesto oratio abrupta est.

17

δύ' οἰκίας

φηλοῦν γερόντων, ὥς λέγεις, ἀβελτέρων.

Photius et Suidas φηλοῦν· ἀπατᾶν. Μένανδρος Ἀλιεῖ κτλ. Schol. Aristoph. Pac. 1165 φῆλος ὁ ἀπατεών. Μένανδρος Ἀλιεῖ δύ' — γερόντων. φηλοῦν] φίλων cod. Phot. φηλῶν Schol. Arist. et Porson. φήλων (adiect.) Naber. — Phot. φηλώματα· ἐξαπάτας. φηλοῦν γὰρ τὸ ἐξαπατᾶν. eadem fere Harpoer. φηλώματα. Bekker. Anecd. 315, 11 φηλώματα· αἱ ἀπάται, παρὰ τὸν φήληκα. φήληξ δ' ἐστὶν ὁ ὄλυνθος ὁ φαινόμενος μὲν πέπειρος, οὐκ ὦν δέ (sic ex Bekkeri emend.). 71, 4 φήληκες... παρὰ τὸ φηλοῦν, ὃ ἐστὶν ἀπατᾶν. Hesych. φηδῶσαι (φηλ.), φηλήτησι, φῆλον, φηλωθεῖς. — in verbis δύ' οἰκίας vitium latere iure suspicabatur Iacobs. not. ms. δύο σικίας φηλῶν — ὥς λέγουσ' Nauck. Ztschr. Gymnas. X 505. fortasse δυσσηκοῖαν... | φ. γ. φηλῶν an φηλοῦν verum sit discerni non potest.

18

χαλεπόν γε θυγάτηρ κτῆμα καὶ δυσδιάθετον.

Stobaeus Floril. 77, 6 Μενάνδρου Ἀλιεύς (i. e. Ἀλιεῦσι Mein.) A. cf. 60 et monost. 750. Hesychius οὐκ εὐδιάθετος· οὐ δυναμένη εὐχερῶς γήμασθαι, unde Mein. in Menandro κοῖνι εὐδιάθετον. 'metaphora a mercibus venum expositis petita. Lycon. Diog. L. 5, 65 βαρὺ φορτίον πατρὶ κόρη.' Mein. cf. etiam Cobet. Mnem. n. VIII 376.

19

δύναται τὸ πλουτεῖν καὶ φιλανθρώπους ποιεῖν.

Stobaeus Floril. 91, 5 Μένανδρος Ἀλιεῖ A. idem versus monost. 120 et sine auctoris fabulae nomine Hermog. Progymn. p. 8, 1 Spengel. 'interdum divitiae etiam humanum faciunt hominem'. est enim Stobaei liber Ἐπαινος πλούτου.

20

καὶ χρυσολαβὲς καλὸν πᾶν

ἐγχειρίδιον.

Pollux 10, 145 Εὐριπίδης μὲν ἐν Παλαμήδει λέγει κώπην χρυσόκολλον, Μένανδρος δὲ ἐν Ἀλιεῦσι κτλ. ἐγχειρίδιον fr. 74, 6 et Hermipp. 46, 5.

21. 22. 23

παχὺς γὰρ ὅς ἐκεῖτ' ἐπὶ στόμα.

ἐτρύφησεν ὥστε μὴ πολὺν τρυφᾶν χρόνον.

ἴδιον ἐπιθυμῶν μόνος μοι θάνατος οὗτος φαίνεται
εὐθάνατος, ἔχοντα πολλὰς χολλάδας κείσθαι παχύν,
ὑπτιον, μάλιστα λαλοῦντα καὶ τὸ πνεῦμ' ἔχοντ' ἄνω,
ἐσθίοντα καὶ λέγοντα 'σῆπομ' ὑπὸ τῆς ἡδονῆς.'

Athenaeus 12, 549 c μνημονεύει δ' αὐτοῦ (Διονυσίου τοῦ Ἡρακλεώτου) Μένανδρος ἡμιστά γ' (τ' Α) ὢν λοιδόρος ἐν τοῖς Ἀλιεῦσιν, τὸν μῦθον ὑποσησάμενος ὑπὲρ τινων φηγάδων ἐξ Ἡρακλείας (fr. 21). καὶ πάλιν (fr. 22) καὶ ἔτι κτλ. ἀπέθανε δὲ βιώσας ἔτη πέντε πρὸς τοῖς πεντήκοντα, ὧν ἐτυράννησε τρία καὶ τριάκοντα, ἀπάντων τῶν πρὸ αὐτοῦ τυράννων πρῶτῃ καὶ ἐπιεικείᾳ διενηνοχῶς. χολλάδας, non χολάδας A. Bekker. Aneed. 72, 19 χολλάδες· διὰ δυοῖν λλ, αἱ τῆς γαστρὸς διὰ παχύτητα ἐπιπτύξεις. Bachmann. Aneed. I 418 χολλάδας διὰ τῶν δύο λλ, τὰς ἐν ταῖς λαγόσι σάρκας. οὕτως Φερεκράτης (246). — Athen. 12, 549 ab Διονύσιος ὁ Κλεάρχου τοῦ πρώτου τυραννήσαντος ἐν Ἡρακλείᾳ νῖός, καὶ αὐτὸς τῆς πατρίδος τυραννήσας ὑπὸ τρυφῆς καὶ τῆς καθ' ἡμέραν ἀδηφαγίας ὑπερσαρκήσας, ὥστε διὰ τὸ πάχος ἐν δυσπνοιᾷ συσχεθῆναι καὶ πνιγμῶ (i. e. τὸ πνεῦμα ἔχων ἄνω, Sosier. 1, 3). cf. Aelian. V. h. 9, 13 et quae ad Diphili *Amastri* adnotavimus. Heraclea est Pontica. diversus ab hoc est Dionysius Heracleota philosophus ὁ Μεταθέμενος (Θεοφάντου νῖός Diog. L. 7, 166).

'induxerat poeta exsules Heracleotas de incredibili Dionysii edacitate querentes'. Mein. 'ut sus iacebat pronus'. cf. Cratin. 52. fr. 21. 22 desumpta sunt ex narratione exsulum, neque ullo modo, ut putabat Mein. Anal. Ath. 252, pugnant cum v. 23, 3 (ὑπτιον): nam tertio fragmento ipsius Dionysii verba continentur.

23, 1 scribendum esse νῆ Δί' ἐνθυμουμένῳ μοι θ. κτλ. monui Mus. Rhen. XXX. 408. 9. 3. cf. Horat. C. 1, 15, 25 *sublimi anheliu*.

24

εὐποροῦμεν, οὐδὲ μετρίως· ἐκ Κυῖνδων χρυσίον,
Περσικὰ στολὰ δὲ κείνται πορφυραῖ, τορεύματα
ἔνδον ἔστ', ἄνδρες, ποτηρίδια, τορεύματα,
κάκτυπωμάτων πρόσωπα, τραγέλαφοι, λαβρώνια.

Athenaeus 11, 484 c λαβρώνια, ἐκπώματος Περσικοῦ εἶδος... πλατὺ δ' ἐστὶ τῇ κατασκευῇ καὶ μέγα· ἔχει δὲ καὶ ὄτα μεγάλα. Μένανδρος Ἀλιεῖ κτλ. v. 4 extr. Athenaeus 11, 500 c τραγέλαφος· Μένανδρος δ' ἐν Ἀλιεῖ φησι τραγέλαφοι, λαβρόνιοι. Photius λαβρόνιον· εἶδος ποτηρίου πλατὺ τῇ κατασκευῇ, καὶ μεγάλα ὄτα ἔχον. οὕτως Μένανδρος. 1. εὐπορου μὲν A. Κυῖνδων Mein.] κυλινδων A. 2. δὲ κεῖνται Heindorf. fil. ap. Mein. addend. ad Men. p. 562] δ' ἐκεῖναι. τορεύματ' A. πορφυρᾷ τε στρώματα Bentl. 3. ποτηρίδιά τε καὶ Bentl. ποτήρι' Ἰνδικὰ τε τορ. Iacobs. Addit. Athen. 261. 4. κἀκτυπώματ' εὐπρόσωπα Dobr. Suid. λαβρόνιον· εἶδος ἐκπώματος. καὶ λαβρόνιος (Diphil. 80. Hipparch. 3. Poll. 6, 96).

'militem audire mihi videor opes quas ex militia reportasset ambitiose enumerantem'. Mein. fortasse significatur Macedo τῶν ἀργυρασπίδων, qui thesauros in isto Ciliciae oppido multos per annos custodiebant. Strab. 14, 672 ὑπέρεκεται δὲ τὰ Κύινδα τῆς Ἀρχιᾶλης ἔρυμα, ᾧ ἐχρήσαντό ποτε οἱ Μακεδόνες γαζοφυλακίῳ. ἦρε δὲ τὰ χρήματα Εὐμένης ἀποστάς Ἀντιγόνου. cf. Diodor. 18, 58. 9. 62. 19, 56. 20, 108. 9 (Ol. 115, 3—119, 3). Plut. Eumen. 13 init. 16. Demetr. 32 init. Droysen. Hellen. I 195 not. 199. 321. 525. 545. 557. — etiam τραγέλαφοι hic sunt pocula, ut Diphil. 80.

in v. 2 sequor Bentleium. in v. 3 constat corruptum esse ποτηρίδια, quae forma deminutiva neque exstare usquam videtur neque decet militem gloriosum. restituto eo quod in tali rerum pretiosarum indice deesse vix poterat scr. ποτήρι' ἄλλα τ' ἀργυρώματα. cf. Antiphan. 224. Menand. 537, 7. Apollod. Gel. 3. neque πρόσσωπα in v. 4 sanum est: fort. κἀκτυπωμάτων τὰ πρῶτα.

25

καὶ θάλαττα βορβορώδης, ἣ τρέφει θύννον μέγαν.

Athenaeus 7, 303 c μνημονεύει δὲ τοῦ θύννου... Μένανδρος Ἀλιεῦσι κτλ. καὶ θάλασσα καὶ A. alterum καὶ eiecit Bentl. θάλαττα Mein. Μένανδρος add. Dalecamp.

26

ἀναπετῶ τούτῳ προσελθὼν κοῦκ ἀνέξομ' οὐκέτι.

Suidas et Zonaras 204 ἀναπετῶ· ἀναπετάσω. Μένανδρος Ἀλιεῦσιν κτλ. προσελθὼν D Suid. et Zon.] προσελθὼν A K. Ἀλιεῦσι Kuster.] ἄλλοις. an Ἀλαεῦσι? — τουτί, τὸ θῦριον Dobr.

'suspisor haec ab eo piscatore pronuntiari, qui cistam monumenta puellae condentem recluderet'. Bernhardy. — fort. ἀναπετῶ | τουτί κτλ.

27

ἀμφιβλήστρω περιβάλλεται

Μένανδρος ἔφη ἐν Ἀλιεῖ. Poll. 10, 132. περιβάλλεται vel περιβέβληται Mein., 'numeris anapaesticis'. simillime Herodot. 1, 141. cf. 2, 95. Aesch. Ag. 1382. Choeph. 492.

28

ἡδυλίζειν

Photius ἡδυλισμός· εἶδος τι κολακείας. καὶ Μένανδρος ἐν Ἀλιεῖ κέχρηται τῷ ἡδυλίζειν. Eustath. 1417, 21 ἡδυλισμός, ἀφ' οὗ καὶ τὸ ἡδυλίζειν παρὰ Μενάνδρου. Hesych. ἡδυλίσαι· συνουσιάζαι. ἡδυλισμός· συνουσία.

29

ἡ λαμπήνη

. . . ἐν τοῖς Μενάνδρου Ἀλιεῦσιν Pollux 10, 52. Phot. λαμπήνη· εἶδος ἄρματος ἀμάξης (ἀρμαμάξης Dobr.). οὕτω Μένανδρος. Hesych. λαμπήνη· εἶδος ἀμάξης ἐφ' ἧς ὄχοῦνται. ἔνιοι ἀπήνη. ἡ ἀρμαμάξης περιφανοῦς βασιλικῆς. similiter Suid. λαμπήνη. cf. Soph. fr. 405 N. Posidipp. 10.

Praeterea cf. fr. 8.

ANATIGEMENH H MEΣΣΗNIA

Sic solus Suidas (fr. 32): ceteri aut Ἀνατιθεμένην aut Μεσσηνίαν commemorant, unde Meinekius fortasse non unam, sed duas fuisse fabulas coniecit. ἀνατίθεσθαι, *sententiam mutare*, saepissime Plato. ac proprie οἱ πεπτεύοντες dicebantur ἀνατίθεσθαι. cf. fr. 86. si Suidas recte titulum coniunctim scripsit, consentaneum est puellam Messeniam dici, 'quae cum amatori nuptiarum spem fecisset, postea sententiam mutarit' (Mein.) nuptiarumque diem simulatione et fallaciis distulerit. — Demetrius De elocut. 153 de artificio Socratis in Nubibus (177 sq.) disputans ἐκ δύο τόπων ἐνταῦθα ἐγένετο ἡ χάρις. οὐ γὰρ παρὰ προσδοκίαν μόνον ἐπηνέχθη (cf. 152), ἀλλ' οὐδ' ἡκολούθει τοῖς προτέροις. ἡ δὲ τοιαύτη ἀνακολουθία καλεῖται γοῖφος . . . καὶ παρὰ Μενάνδρου δὲ ὁ πρόλογος τῆς Μεσσηνιας. cf. Fritzsch. Adversar. I p. 9—11.

30

οἱ δ' ἀρπάσαντες τοὺς κάδους τοὺς στρογγύλους
ὑδρευον ἀνδρειότατα κηπουροὶ πάλιν.

B. 'ἦντλουν' λέγειν δεῖ καὶ 'κάδους' οὐ δεῖ λέγειν,
ἀλλ' 'ἀντλιαντλητῆρας'.

Bekker. Anecd. 411, 12, ἀντλιαντλητῆρα. Μένανδρος Μεσσηνία
κτλ. 1. τοὺς στρ. Bekker.] στρ. 2. κηπουροὶ Mein.] κηπ . . .

v. 3. 4, quos perperam Meinekius grammatici esse putabat, alteri personae tribuit Buttmann. (Mein. Men. rel. 562). si non essent Menandri, ille λέξεων χρησίων auctor non habebat quo sententiam suam firmaret. nam propter ipsam illam vocem (ἀντλιαντλ.) Menandri eclogam attulit. atque haud raro in comoedia qui non satis attice loqui videntur ab altera persona sic castigantur.

31

τίθηνι' ἔχειν χολήν σε καλλιωνύμου
πλείω.

Aelianus N. an. 13, 4 (ὑπὲρ τοῦ καλλιωνύμου) Ἀριστοτέλης (H. an. 8, 506 b 10) λέγει ὅτι ἄρα ἐπὶ τοῦ λοβοῦ τοῦ δεξιοῦ καθήμενιν ἔχει χολήν πολλήν... καὶ μαρτυρεῖ τούτοις ὁ Μένανδρος ἐν τῇ Μεσσηνίᾳ οἶμαι λέγων κτλ. Plin. N. h. 32, 69 *callionymi fel...* *nulli hoc piscium copiosius, ut existimavit Menander quoque in comoediis.* cf. Anaxipp. 2, 2. Athen. 7, 282 cd. — amatoris esse puellae nimiam exprobrantis iracundiam sententia est Fritzsche p. 10.

32

Ἀράβιον ἄρ' ἐγὼ κεκίνηκ' ἄγγελον.

Apostolius 3, 71 Ἀράβιος αὐλητής· τίθεται ἐπὶ τῶν ἀπανστί διαλεγόμενων... Μένανδρος Μεσσηνίᾳ κτλ. ἄγγελον Mein.] αὐλόν. Suidas Ἀράβιος ἄγγελος· Μένανδρος Ἀνατιθεμένη ἡ Μεσσηνία, παρὰ τὴν παροιμίαν Ἀράβιος αὐλητής. Proverbia Coisl. 40 p. 124 ἀπὸ τούτου ἐλήφθη ἡ παροιμία (Ἀράβιος αὐλητής), ἣν μεταλλάξας Μένανδρος Ἀράβιον, φησίν, ἐξέυρηκα σύμβουλον, καὶ Ἀράβιον ἐγὼ κεκίνηκ' ἄγγελον. Hesych. Ἀράβιος ἄγγελος· παροιμία παρὰ τὸ Ἀράβιος αὐλητής παραλαμβανομένη ἐπὶ τῶν ἀπάνστως διαλεγόμενων. cf. 871 et quae adnotavimus ad Canthar. 1, ubi ante 'Dion. Perieg.' add. 'Eustath.'

33

ἡρεῖται μ' ὄλως

ἐπικόπανόν τι.

Pollux 10, 101 τράπεζα μαγειρική, ἣν οἱ νεώτεροι ἐπικόπανον. ἔστι δὲ τοῦνομα παρὰ Μενάνδρῳ ἐν Μεσσηνίᾳ κτλ. idem 6, 90 ἐπίξηνον, ὅπερ ἡ νέα κωμῶδία ἐπικόπανον καλεῖ. μ' Hemsterh.] μὲν. 'me quidem plane mensam coquinariam quandam existimat: adeo scilicet me verberibus lacerat.' Bentl. Epist. Hemsterh. 62. puellam de acceptis iniuriis queri arbitratur Fritsch. p. 10.

34

Suidas ἀληθέστερα τῶν ἐπὶ Σάγγρα· παροιμία ἐπὶ τῶν ἀληθῶν μέν, οὐ πιστευομένων δέ. μέμνηται τῆς παροιμίας Μένανδρος ἐν Ἀνατιθεμένη (ἐν Ἀνατιθεμένη om. C). Apost. 2, 12 ἀλ. τ. ἐπὶ Σ . . . μέμνηται τῆς παροιμίας Μένανδρος ἐν Ἀνατιθεμένη. Zenob. 2, 17 ἀλ. τ. ἐπὶ Σ. ταύτης μέμνηται Μένανδρος. cf. Cratin. 442. Alexid. 305.

35

Harpocration 127 μετοίκιον· Μένανδρος ἐν Ἀνατιθεμένη . . . πρὸς ταῖς ἰβ' δραγμαῖς καὶ τριώβολόν φησι τούτους (i. e. τοὺς μετοίκους) τελεῖν, ὥσως τῷ τελῶνῃ (τῷ γραμματεῖ Poll. 3, 55). eadem omissis tamen fabularum titulis et tribus verbis extremis Photius 263, 3 et Suidas. cf. Boeckh. Oec. Att. I 446. Schoemann Ant. gr.² I 366.

36

Ἰσσα

ἐπίφθεγμα ἐπὶ τῶν ἐπολαχόντων καὶ ὅλως δυσπραγούντων. ἔστι καὶ ἐν Μεσσηνίᾳ Μενάνδρου καὶ ἐτέρωθι. Photius 114, 7 et Suidas (qui ξ λαχόντων). cf. Plat. com. 66. Nauck. Aristoph. Byz. 161. — exclamatio hominum alienis malis gaudentium.

37

Photius et Suidas ψύλλα καὶ ψύλλαι· θηλυκῶς· παρὰ δὲ Ἡροδότῳ (4, 173) Ψύλλοι, ἔθνος Λιβύης, καὶ τὸ ἐν τῇ Μεσσηνίᾳ Μενάνδρου κύριον ὄνομα. 'Psyllus lenonis nomen est in Anthol. Palat. 7, 403'. Mein. Steph. Byz. Ψύλλοι, καὶ Ψυλλικὸς κόλπος ἐν τῷ Λιβυκῷ κόλπῳ.

ΑΝΔΡΙΑ

Terent. Andr. prol. 9 *Menānder fecit Andriam et Perinthiam: qui utrāvis recte nōrit, ambas nōverit; non ita dissimili sūnt argumento, at tamen dissimili oratiōne sūnt factae et stilo. quae cōvenere in Andriam ex Perinthia fatētur transtulisse atque usum prō suis.* Donatus ad v. 10 *prima scaena Perinthiae fere eisdem verbis quibus Andria scripta est; cetera dissimilia sūnt, exceptis duobus locis, altero ad versus XI, altero ad versus XX, qui in utraque fabula positi sūnt.* idem ad v. 13 *consciū sibi est (Terentius) primam scaenam de Perinthia esse translatam, ubi senex ita cum uxore loquitur, ut apud Terentium cum liberto: at in Andria Menandri solus senex est. ac didascalica: graeca Menandru. cf. Grauert. Anal. p. 173 sq. prius a Menandro scriptam esse Andriam ut simpliciore fabulam arbitratu Ihnius (Quaest. Terent. 9), postea*

inmutatam orationis forma paucisque scaenis auctam pro uno amore duobus inlatis et Charini Byrrhiaeque personis additis (Donat. 2, 1, 1) *Perinthiae* nomine iteratam. apud Terentium autem nihil praeter scaenas 2, 1. 2. 4, 1. 2. 5, 5. 6 ex *Perinthia* fluxisse (p. 5—8). cf. etiam quae de Menandreae fabulae dispositione disputavit Dziatzko Mus. Rh. XXXI 235 sq. de Caecili Statii *Andria* ambigua est quaestio. cf. Ritschl. Parerg. 133. O. Ribbeck. Com. Rom. fr.² p. 37. Dziatzko p. 247 n. 1. — scripturas cod. Paris. indic. Dziatzko.

38

Terentius Andr. 1, 2, 33 *nīl me fallis*. Donatus (schol. 1) *id est non te ignoro, non me decipis. sic Menander ΝΥΝΘ . ΟΥΛΕΝ* Θ-Θ ΛCMENAM . (schol. 2) *figura ΛΛΗNIC aloco . ΟΥΕΝΛΙΕ . ΛΛΝΘ* ΛΝΙCAN . (schol. 3) *lates, ut sit ΟΥΔΕΝΜΕΛΕΛΗΘΛC nihil me fallis.* ex quibus νυν δ' οὐ λέληθας μὴν ἐμέ, *figura ἐλλητισμός, οὐδέν* με λανθάνοις ἄν, οὐδέν με λέληθας exsculperunt.

39

εὐρετικὸν εἶναί φασι τὴν ἐρημίαν
οἱ τὰς ὁφρῶς αἰχροντες.

Terentius 2, 4, 3 *venit meditatus alicunde ex solo loco, orationem sperat invenisse se*. Donatus *Menander ΕΥΠΕΙΚΟΝΕΙΝΑΙΟΛ- CΙΤΗΝΕΡΕΜΙΑΝΟΙΤΑΣ ΟΦΡΙCΙ* pontef. οἱ τὰς ὁφρ. αἰρ. philo-
sophi sunt.

40

Terentius 3, 1, 15 *Iunó Lucina, fér opem*. Donatus *obstetriciam hanc potestatem Iunoni attribuit Terentius, quamquam Menander illam Dianam adpellet*. Eugraphius hanc (Iunonem) *quidam tamen potius Dianam esse dixerunt: nam ita Menander ipsam vocat cum dicit "Αρτεμιν*. Schol. Theocrit. 2, 66 καὶ παρὰ Μενάνδρῳ· 'αἱ κυτσκουσαι ἐπικαλεῖσθαι τὴν "Αρτεμιν, ἀξιοῦσθαι συγγνώμης ὅτι διεκορήθητε'. 'quae ita scribenda videntur καὶ παρὰ Μενάνδρῳ αἱ κυτσκουσαι ἐπικαλοῦνται τὴν "Αρτεμιν ἀξιοῦσθαι συγγνώμης ὅτι διεκορήθησαν.' Mein. ac διεκορήθησαν Ambros. Ziegler. p. 23. εἰώθασιν ἐπικαλεῖσθαι Duebner. ἐπικαλεῖσθαι — ἀξιοῦσι συγγνωμο-
νῆσαι Ahrens.

41

λούσαι' αὐτὴν αὐτίκα.

Terentius 3, 2, 3 *nunc primum fac ista ut lavet*. Donatus (schol. 1) *Menander ΛΟΥC . ΛΤΛΥΤΚΝ*. (schol. 2) *sic enim et Men-*

ander ΛΟΥΓΑΤΕΛΑΡΤΗΝΥΤΙΣΛ. αντίκα Bentl., ὡς τάχιστα Grauert, ὅτι τ. Mein.

42

καὶ τεττάρων ὥδων μετὰ τοῦτο, φιλική,
 τὸ νεοττίον.

Photius et Suidas νεοττός· ἡ τοῦ ὥου λέκιδος καὶ τὸ πυρρόν. Μένανδρος Ἀνδρίκ κτλ. praeceptum obstetricis est. Terent. 3, 2, 3 *poste deinde quod iussi ei dari bibere et quantum imperāvi, date.* τὸ νεοττίον (vel. τὸν νοττόν) Mein.] τὸν νεοττόν Phot. et Suid. A. τῶν νεοττῶν Suid. VC. τὸ νεοττόν Med., probatum Benteleio et Dobraeo. Hesych. νεοττίον· Ἀττικοὶ τοῦ ὥου τὴν λέκιδον. cf. Diphil. 121. ceterum versus etiam sic distingui possunt: καὶ τεττάρων | ὥδων κτλ.

43

Terentius 3, 4, 13 *quidnam audio?* Donatus *legitur et audiam.* Menander enim sic ait ΠΡΟΤΟΝΚΥΜΕ, unde Dziatzko p. 238 τί ποτ' ἀκούσομαι; antehac ex scriptura editionum opinor effecerant τί δὴ ποτ' ἀκούσω; (coni. aor.).

44

Terentius 3, 5, 5 *posthac incolumem sat scio fore me, si devito hoc malum.* Donatus Menander sic: ΛΗΘΕΟCΘΕΤΗΘ. ΚΛΗΛΠΟΛ- CΙΜΠΠΙΕ et est sensus: tam difficile est hinc evadere, ut qui hinc evaserit videatur immortalis futurus. unde Dziatzko ἐνθὲνδε σωθεις οὐκ ἂν ἀπολοίμην ποτέ (fort. ἀπολοίμην ἔτι vel ἐγώ). ante illum Casaubonus ἐνθεν ἀποφεύγων (ἐνθὲνδ' ἀποφυγὼν Mein.) οὐκ ἂν ἀπολοίμην ποτέ.

45

Terentius 4, 3 11 *ex ara hinc sume verbenas tibi.* Donatus (schol. 1) *ex ara, sc. Apollinis, quem Δήλιον Menander vocat.* ΛΡΙΑΙΟΝ Par. cassion al. (schol. 2) Menander sic ΚΟΛΕΞΙΑCÇΥ- ΜΥΡΡΥΝΑΣ ΧΧΗCΑ. ΙΕ ΤΕΙΝΕ. Servius Verg. Aen. 12, 120 *abusive verbenas iam vocamus omnes frondes sacratas, ut est laurus, oliva vel myrtus.* Terentius *'ex ara sume hinc verbenas.'* nam myrtum fuisse Menander testatur, de quo Terentius transtulit. ἀπὸ δεξιᾶς σὺ μυρρίνης κλάδους λαβέ Bentl. ἀφ' ἑστίας σὺ μυρρίνας δέχου,| δύστηνε Iacobs. ἀπὸ Λοξία σὺ μυρρίνας τασδί λαβὼν ὑπότεινε Mein. ἀπὸ δ' ἑστίας σὺ μυρρίνας | ἐπὶ γῆς διάτεινε Duebner. ἀπὸ τῆς ἑστίας | σὺ μυρρίνας τασδί L. Dindorf. Ann. Fleckeis. 1869 p. 523, cassion et ετεινε non sanata censens. ἀπὸ Λοξία σὺ μυρρίνας

χρῆσαι, γύναι Dziatzko 239. quibus omnibus unum adicio, formam Λοξία (genet.) neque comicis neque tragicis usitatam fuisse.

46

Terentius 4, 4, 55 *paullum interesse censes, ex animo omnia ut fert natura, facias, an de industria?* Donatus *haec sententia a Terentio ξρωτηματικῶς prolata est, quam Menander ἐπιδεικτικῶς posuit.*

47

Terentius 5, 4, 16 *sic Crito est hic. Donatus hic Chremes traducit illum ab iracundia dicendo sic esse cum. Menander οὕτως αὐτός ἐστιν. et recte: quia naturae ignoscitur, voluntati non item.* οτοῦ αὔτο; ετιν Par. οὕτως οὗτός ἐστι. Buttmann.

48

τὸ δ' ἐρᾶν ἐπισκοτεῖ
ἅπασιν, ὡς ἔοικε, καὶ τοῖς εὐλόγοις
καὶ τοῖς κακῶς ἔχουσιν.

Stobaeus Floril. 64, 15 *Μενάνδρου ἀνδρεία* A. 2. ἅπασιν om. Voss. 3. κακῶς Clericus] καλῶς. εὔ λόγων Mein. in ed. Stob., καὶ τοῖς εὐλόγοις καὶ τοῖς κακῶς φρονοῦσιν idem Stob. III lxxii. neque Terent. 1, 3, 12 neque Caecil. ap. Cic. Tusc. 4, 32, 68 magnam habent similitudinem.

49

Terentius 3, 3, 11 *ne me obsecra.* Donatus T. Ω ΛΛ. ΗΝΙC ΜΟη . Μ. η . Ν . ΑΙ . ΤΑΝΕΡΕΜΝΑCΟR . corrigunt τῷ ἑλληνισμῷ 'μὴ λιτάνευε, μὴ μάχου'. Grauertus non Menandri fragmentum, sed Attici sermonis exemplum illis verbis contineri arbitratur.

50

ζῶμεν γὰρ οὐχ ὡς θέλομεν, ἀλλ' ὡς δυνάμεθα.

Menander monost. 190 et omisso auctoris nomine Suidas. ζῶμεν γὰρ οὐχ ὡς θ., ἀλλ' ὡς δ. ἐπὶ τῶν μὴ κατὰ προαίρεσιν ζώντων. κέχρηται Πλάτων ἐν Ἰππία. Hipp. mai. 301 c τοιαῦτα τὰ ἡμέτερά ἐστιν, οὐχ οἷα βούλεται τις (φασὶν ἄνθρωποι ἐκάστοτε παρομιμαζόμενοι), ἀλλ' οἷα δύναται. cf. Demosth. 57, 31. Diogen. Vind. 2, 81. Gregor. Cypr. Mosq. 3, 57. Macar. 4, 31. Apost. 8, 38. itaque proverbium multo antiquius est Menandro; tamen recte Heindorfius (Plat. Cratyl. 425 c) versum illum ad *Andriam*

rettulisse videtur conl. Terent. 4, 5, 10 *ut quimus, aiunt, quando ut volumus non licet.* cf. tamen Dziatzko 242.

Praeterea Menandrum Donatus commemorat 2, 1, 1 (cf. quae ad titulum adnotavimus). 4, 5, 6, *estne hic Critó, sobrínus Chrýsidis?* Donatus *sobrini sunt consobrinorum filii: nam sic dicit Menander.* (cf. Dziatzko 240. 1). 5, 3, 20 *domus, úxor, liberi inventi invitó patre.* Donatus *mira gravitate sensus elatus est: nec de Menandro, sed proprium Terentii.*

Quae Terentius ex Euripidis tragoediis videri possit hausisse 2 (3), 5, 15 *verum illud verbumst, vólgo quod dici solet, omnis sibi malle melius esse quam álteri* (Eur. Med. 85. 6); 4, 1, 16 *atqui aliquis dicat 'nil promóveris': multum: molestus certe ei fuero* (Hippol. 1297); 5, 4, 17 *si mihi pergit quae volt dicere, ea quae non volt audiet* (Alcest. 704. 5), ea non ex Euripide ipso, sed ex Menandro Euripidis imitatore in Andriam translata esse Meinekius arbitratur Quaest. Menandr. 42 sq. — etiam proverbium quod apud Millerum Mélanges 379) est *ἄμ' ἔπος ἄμ' ἔργον* (adesp. 747. Terent. 2, 3, 7 *dictum ac factum*) ad Menandri Andriam refert Meinekius Herm. III 456. denique fr. 797 ad eandem referebat Clericus conl. Terent. 3, 3, 23.

ΑΝΔΡΟΓΥΝΟΣ Η ΚΡΗΣ

Sic Athen. 6, 243 b (fr. 56), Κρήs Schol. Arist. Lys. 378 (fr. 57), plerumque Ἀνδρόγυνος dicitur. *Androgynos* fuit Caecilii Statii. O. Ribbeck. Com. Rom. fr.² 37. — Plat. Symp. 189 e *ἀνδρόγυνον . . . καὶ εἶδος καὶ ὄνομα ἐξ ἀμφοτέρων κοινὸν τοῦ τε ἄρρενος καὶ θήλεος, νῦν δ' οὐκ ἔστιν ἄλλ' ἢ ἐν ὀνειδέει ὄνομα κείμενον.* Suid. *ἀνδρόγυνος· ὁ . . . τὰ ἀνδρὸς ποιῶν καὶ τὰ γυναικῶν πάσχων. ἢ ἀνανδρὸς καὶ ἐρμαφρόδιτος.* Bekker. Anecd. 393, 29 *ἀνδρογύνων· ἀσθενῶν, γυναικῶν καρδίας ἔχόντων.* 11, 29 *ἀνδρόγυνον ἄθυρμα· εἰ θέλοις γύννιν (γύννιν Arist. Thesm. 136) τινὰ σκῶψαι, χρήσαιο ἔν.*

51

τὰ προσπεσόντα προσδοκᾶν ἅπαντα δεῖ
ἄνθρωπον ὄντα· παραμένει γὰρ οὐδὲ ἔν.

Stobaeus Floril. 108, 38 *Μενάνδρου Ἀνδρογύνου* A. 'quae semel acciderunt denuo ne accidant verendum est.' cf. Syri sententia Senec. Cons. Marc. 9. De tranquill. 11 *cuius potest accidere quod cuiquám potest.* 2. cf. 128, 2.

52

πλήσας γὰρ ἔφερεν ἐκ παρατάξεώς ποθεν
τὰς ἐν Λαμιά πάσας.

Photius et Suidas *Λάμια*. ἔστι δὲ καὶ πόλις Θεσσαλλίας ὅθεν ὀρμηθέντες οἱ Ἕλληνες μετὰ τὸν Ἀλεξάνδρου θάνατον, Ἀθηναίων ἡγουμένων, τῆς ἐλευθερίας ἀντιποισάμενοι τὸν Ἀντίπατρον ἐνίκησαν. Μένανδρος Ἀνδρογύνῳ κτλ. cf. Apostol. 10, 44. Arsenius Ion. 332. — πλήσας Phot. Apost. et ABF Suid.] πλήξας rel. Suid. πάσας Arsen. ἔφερεν] ἔφθειρεν Suid. Apost. ἔφθειρ' Bernhardy. πλήσας παρέφερεν H. Iacobi V cclxii conl. Plat. com. 71, quo non plus ad intellegendum versum proficitur quam eis quae profert Herwerd. Anal. crit. 38.

53

τὸ γὰρ σύννηθες οὐδαμοῦ παροπτέον.

Stobaeus Floril. 44, 5 Μενάνδρου Ἀνδρογύνῳ A. om. fabulae titulo Anton. Mel. 102 p. 168. cf. 726.

54

μαρτύρομαι τὸν φίλιον, ὃ Κράταν, Δία.

Photius et Suidas φίλιος (Ζεύς), ὁ τὰ περὶ τὰς φιλίας ἐπισκοπῶν. Μένανδρος Ἀνδρογύνῳ κτλ. μαρτύρωμαι τὸν φίλον cod. Phot.

55

Μυσῶν ἔσχατος πολέμιος

Schol. Platon. 367 Bekk. Μυσῶν ἔσχατος ἐπὶ τῶν εὐτελεστάτων . . . Μένανδρος Ἀνδρογύνῳ κτλ. Append. Vat. I 64 ἔσχατος Μυσῶν. μέμνηται ταύτης Μένανδρος. quae tamen etiam ad *Ephesium* possunt pertinere. cf. 199. 751. Magnet. 5. Philem. 77.

56

Athenaeus 6, 243 b μνημονεύει (Μένανδρος) αὐτοῦ (Χαιρεφῶντος τοῦ παρασίτου) καὶ ἐν Ἀνδρογύνῳ ἢ Κρητί.

57

Schol. Lys. 378 περὶ γαμηλίων λουτρῶν Μενάνδρος ἐν Κρητί φησι. Κρητί Albert.] Κρήτη.

58

Schol. Ven. Hom. II. 13, 291 καὶ ὁ Ἀνσίας τὸν Ἰφικράτην ποιεῖ λέγοντα τραύματα ἔχων οὐχ ἐτέρων ἐπ' ἐμὲ ἐρχομένων, ἀλλ' αὐτὸς ἐπιών'. ἀνδρογύης καὶ ἔτ' ὀλίγα τραύματα ἐξόπισθεν ἔχων τῆς δειλίας σημεῖα καὶ οὐχὶ τοῦ θράσους. comici vel tragici poetae hic versum latere indicavit Mein. Cur. crit. 34.

ἀνδρογύνος ὀλίγα τραύματ' ἐξόπισθ' ἔχων idem IIII 687. pro ἀνδρογύνῃ καὶ ἔτ' ὀλίγα dubitans ἀνδρογύνῃ καὶ τὸ λεγόμενον Nauck. Trag. gr. fr. adesp. 374. Μένανδρος Ἀνδρογύνῃ ἢ Κορητί· ὀλωλα τρα. ἐξ. ἔχων τῆς δ. σ. κοῦχί τοῦ θρ. Preller Phil. III 522. at quis umquam talia de se ipse praedicavit? itaque certe ὀλωλε vel ὀλωλας scribendum erat vel potius ἀπόλ., cum ὀλωλα non sit comicorum. (ed fortasse sic verba constituenda: (Μένανδρος) Ἀνδρογύνῃ . . . sexcidit fragm.) καὶ μετ' ὀλίγα· τραύματ' ἐξ. ἔχων κτλ.

ΑΝΕΨΙΟΙ

Consobrini fuerunt L. Afranii. O. Ribbeck. Com. Rom. fr.² 170.

59

φύσει γάρ ἐστ' ἔρωσ
τοῦ νουθετοῦντος κωφόν· ἅμα δ' οὐ ῥάδιον
νεότητα νικᾶν ἐστι καὶ θεὸν λόγῳ.

Stobaeus Floril. 64, 17 Μενάνδρου Ἀνεψιός Α. 2. νομοθετοῦντος AB Trine. ἅμα — λόγῳ om. Voss. — apte O. Ribbeck. p. 210 confert Afranii fr. 31 *ámentes, quibus ánimi non sunt íntegri, surde aúdiunt*.

60

εὐδαιμονία τοῦτ' ἐστὶν νῆδς νοῦν ἔχων·
ἀλλὰ θνγάτηρ κτῆμ' ἐστὶν ἐργῶδες πατρι.

Stobaeus Floril. 77, 4 Μενάνδρου, 5 Μενάνδρου Ἀνεψιοῖς Α. ad unum fr. coniunxit Grotius. 1. εὐδαιμονία H. Steph.] εὐδαιμονίας. 2. B. ἀλλὰ θνγάτηρ; Α. κτῆμ' ἐστὶν κτλ. Nauck.

61

ὁ φανός ἐστι μεστὸς ὕδατος οὐτοσί,
δεῖ τ' οὐχὶ σείειν, ἀλλ' ἀποσεῖειν αὐτόθεν.

Athenaeus 15, 700 b ἄλλοι δ' ἔφασκον φανὸν λέγεσθαι τὴν λαμπάδα· οἱ δὲ τὴν ἐκ τινων ξύλων τετμημένην δέσμην. Μένανδρος Ἀνεψιοῖς (ἀνεψιός Α) κτλ. 2. δεῖτε Α. ἀλλ' ἀποσεῖειν αὐτόθεν Benti.] ἀλλὰ ποδιεν αὐτόν Α. Phot. 639, 4 φανός· λαμπάς ἢ ἐκ κλημάτων. οὕτως Μένανδρος. Bachmann. Anecd. I 403; 11 φανός· λαμπάς ἐκ κλημάτων. οὕτως Μένανδρος. Eustath. 1571, 3 τὸ φανίον ἐκ τοῦ φανοῦ παράγωγον, οὗ ἡ χρῆσις παρὰ Μενάνδρῳ. — cf. Nicostr. 22. fax erat aquae plena: itaque non concuti eam oportebat, ut fulgor excitaretur, sed aquam excuti.

62

οἷσ' εἰσιῶν

πανόν, λύχρον, λυχροῦχον, ὅ τι πάρεστι· φῶς
μόνον πολὺ ποίει.

Athenaeus 15, 700 de πανὸς ὀνομάζεται τὸ διακεκομμένον ξύλον καὶ συνδεδεμένον· τούτῳ δ' ἐχρῶντο λαμπάδι. Μένανδρος Ἀνεψιοῖς κτλ. 1. οἷσ' add. Dobr. 2. πάρεστιν A. 3. ποίει Dalecamp.] ποιεῖ A. 'quidquid praesto est effer: modo claram fac lucem'. Xen. Hell. 6, 2, 29 πρὸ τοῦ στρατεύματος φῶς ἐποίει. — tetrametr. (om. λύχρον) οἷσ' ἰὼν πανόν — μόνον | πολὺ ποίει L. Dindorf. Ann. Fleckeis. 1869, 524.

63

τὰ κακῶς τρέφοντα χωρὶ' ἀνδρείους ποιεῖ.

Stobaeus Floril. 56, 7 Μενάνδρου Ἀνεψιοί A. — verum esse norunt Borussi non minus quam Attici.

ΑΠΙΣΤΟΣ

Alciphr. Epist. 2, 4, 6 πάντα μετέωρα νῦν ἐστι, βουλόμενα ἰδεῖν Μένανδρον καὶ ἀκοῦσαι φιλαργύρων καὶ ἐρώντων καὶ δεισιδαιμόνων καὶ ἀπίστων. dubium est suspiciosum significet an hominem cui fides haberi non possit.

64

ῥῆμν, εἰ τὸ χρυσίον λάβοι

ὁ γέρων, θεράπαιναν εὐθὺς ἡγορασμένην
ἄβραν ἔσεσθαι.

Suidas ἄβρα· οὔτε ἡ ἀπλῶς θεράπαινα οὔτε ἡ εὐμορφος θεράπαινα λέγεται, ἀλλ' οἰκότριψ γυναικὸς κόρη καὶ ἔντιμος, εἴτε οἰκογενὴς εἴτε μὴ. Μένανδρος Σικυνών . . . Ἀπίστῳ κτλ. Dobraeus hoc cum fragmento Sicyonii (438) quod apud Suidam praecedit coniungit alteri personae tribuens (B. ἄπιστον· ῥῆμν vel ἄπιστά γ'· ῥῆμν). at nequaquam coeunt sententiae. de ἄβρα cf. etiam Etym. m. 4, 22. Bekker. Anecd. 321, 12 sq.

ΑΡΡΗΦΟΡΟΣ Η ΑΤΑΛΗΤΡΙΣ

Etymolog. magn. 149, 18 ἀρρηφορεῖν· τέσσαρες παῖδες ἐχειροτονοῦντο κατ' ἐγγένειαν ἀρρηφόροι, ἀπὸ ἐτῶν ἐπτά μέχρις ἑνδεκα. τούτων δὲ δύο διεκρίνοντο, οἷ (αἷ) τῆς ὑφῆς τοῦ ἱεροῦ πέπλου ἥρχον[το] καὶ τῶν ἄλλων τῶν περὶ αὐτόν. λευκὴν δὲ ἐσθῆτα ἐφόρουν καὶ χρυσία. similiter Harpocrat. ἀρρηφορεῖν. cf. Schoemann. Ant. gr.² II 453.

65

οὐ γαμεῖς, ἄν νοῦν ἔχῃς,
 τοῦτον καταλιπὼν τὸν βίον· γεγάμηκα γὰρ
 αὐτός· διὰ τοῦτο σοὶ παραινῶ μὴ γαμεῖν.
 B. δεδογμένον τὸ πρᾶγμ'· ἀνεροῖφθω κύβος.
 5 A. πέραινε. σωθείης δὲ νῦν. ἀληθινὸν
 εἰς πέλαγος αὐτὸν ἐμβαλεῖς γὰρ παραγμάτων,
 οὐ Λιβυκόν, οὐδ' Αἰγαῖον
 οἷ τῶν τριάκοντ' οὐκ ἀπόλλυται τρία
 πλοιάρια· γήμας δ' οὐδὲ εἷς σέσωσθ' ὅλως.

Athenaeus 13, 559 de Μένανδρος ἐν Ἀρρηφόρῳ ἢ Ἀύλητρίδι
 κτλ. ἂν Dindf.] ἐν. 3. καὐτός Mein. τοῦτο σοὶ Cobet. N. l. 76]
 τοῦτό σοι. 4. ἀνεροῖφθω A. 5. σωθείης δέ· νῦν ἄλ. Iacobs. at cf.
 adesp. 1225. 6. σεαυτὸν ἐμβάλλεις A. 8. οἷ] οὐ A. 7. οὐδ'
 Αἰγύπτιον add. Grot. οὐδὲ Σικελικόν Cobet. N. l. 76. quidni οὐδὲ
 Κρητικόν (Horat. C. 1, 26, 2)?

4. cf. Aristoph. fr. 673. frustra Herwerd. Anal. crit. 41 arti-
 culum desiderat. 6. de postposita γὰρ cf. Antiphan. 26, 22.

66

ἐὰν δὲ κινήσῃ μόνον τὴν Μυρτίλην
 ταύτην τις ἢ τίτθην καλῇ, πέρας ποιεῖ
 λαλιᾶς· τὸ Δωδωναῖον ἄν τις χαλκίον,
 ὃ λέγουσιν ἡγεῖν, ἣν παράφηθ' ὁ παριών,
 5 τὴν ἡμέραν ὅλην, καταπαῦσαι θᾶττον ἢ
 ταύτην λαλοῦσαν· νύκτα γὰρ προσλαμβάνει.

Stephanus Byz. Δωδώνη. μέμνηται αὐτῆς (τῆς παροιμίας) Μέν-
 ανδρος ἐν Ἀρρηφόρῳ κτλ. Zenob. 6, 5 τὸ Δωδωναῖον χαλκεῖον·
 παρὰ Μενάνδρῳ ἐν τῇ Ἀρρηφόρῳ. Suid. Δωδωναῖον χαλκεῖον . . .
 κέχρηται τῇ παροιμίᾳ Μένανδρος Ἀύλητρίδι (αὐλητρίσι VC). 2. ἢ
 Bentl.] ἣν S. ἢ τιθιολαβῇ Naber Mnem. nov VII 413. at Graeci
 dicunt τιθιολ. 3. Δωδωναῖον S. 5. καταπαῦσαι S.

2. πέρας οὐ ποιεῖ Bentl. 'numquam loquendi finem facit'. contra
 dicit Cobet. N. l. 71 'πέρας est τὸ ἐκάστου ἔσχατον, id quod in
 quaque re *extremum* est quo perveniri potest et quo non est pro-
 gredi ulterius. cf. Hegesipp. 1, 4. Posidipp. 26, 17. Damox.
 3, 9.' non ubique tamen eam esse vocis significationem docet
 fr. 418. — 5. de forma optat. καταπαῦσαι cf. Bamberg. Jahresber.
 III 12. 13.

67

πάντας μεθύσους τοὺς ἐμπόρους
ποιεῖ τὸ Βυζάντιον· ὅλην ἐπίνομεν
τὴν νύκτα διὰ σέ καὶ σφόδρ' ἄκρατόν μοι δοκῶ.
ἀνίσταμαι γοῦν τέτταρας κεφαλὰς ἔχων.

Athenaeus 10, 442 d Μένανδρος ἐν Ἀρρηφόρῳ ἢ Ἀτλητρίδι κτλ. v. 1—3 Aelian. V. h. 3, 14 extr. ὁμολογεῖν τούτοις (τοῖς κατηγοροῦσι Βυζαντίων) ἔοικε καὶ ὁ Μένανδρος, ὅταν λέγῃ· μεθύσους — νύκτα. v. 2 sq. Eustath. 1504, 63 ἔμπορος γοῦν τις μέθυσος παρὰ Μενάνδρῳ . . . οὕτως· ὅλην κτλ. idem Dionys. Perieg. 804 κωμωδοῦνται εἰς μέθην οἱ παλαιοὶ Βυζάντιοι. Pollux 6, 25 ὁ μέθυσος ἐπὶ ἀνδρῶν Μενάνδρῳ δεδοσθῶ. cf. Lobeck. Phryn. 151. 2 et de Byzantiis Strattid. 36. 3. διὰ σέ] νῆ Δία Herwerd. Obs. crit. 122. Θάσιον Heimsoeth. Ind. Bonn. 1867 aest. xviii. de μοι δοκῶ cf. Clearch. 5.

68

τὰ πατρῷα μὲν ποιεῖ καιρὸς ποτε
ἀλλότριά, σφῶζει δ' αὐτὰ πον τὰ σώματα·
βίου δ' ἔνεστιν ἀσφάλει' ἐν ταῖς τέχναις.

Stobaeus Floril. 60, 5 Μενάνδρου Ἀτλητρίδος A. 1. τὰ γὰρ π. Grotius. τὰ μὲν π. μεταποιεῖ Jacobs. Anthol. 12 p. 105. ποιεῖ] ποτ' A. 2. σφῶζει] δουλοῖ Mein. fort. χρῶζει. temporis iniquitate non solum bonorum possessio transmutatur, sed interdum etiam corporum ipsorum colores inficiuntur et vitiantur. cf. Alexid. 141, 9. 3. ἔνεστιν Gesn. 3] ἔνεστι μὲν A.

69

ἐλλέβορον ἤδη πώποτ' ἔπιες, Σωσία;
B. ἄπαξ. A. πάλιν νῦν πῖθι· μαίνει γὰρ κακῶς.

Athenaeus 10, 446 d Μένανδρος Ἀτλητρίδι κτλ. (ἀτλητρίσι A). 1. ἐλλέβορον Heringa Observ. 224] βάλ' ἐς κόρον A. Σωσία Heringa. B. ἄπαξ. A. Cobet. N. l. 22] σωσιλαπᾶσιν A (i. e. Σωσία ἄπασιν). 2. παλινυν A. μαίνει Heringa] μένει A.

70

πάντ' ἐστὶ τῷ καλῷ λόγῳ
ἱερὸν· ὁ νοῦς γὰρ ἐστὶν ὁ λαλήσων θεός.

Iustinus De mon. 40 b (150 Otto) ὁ αὐτὸς (Μένανδρος) καὶ ἐν Ἀτλητρίσι κτλ. 1. πανταχῇ ἔστι Bentl. πάντῃ ὅτι Mein. 2. monost.

432 ὁ νοῦς γὰρ ἡμῶν ἐστὶν ἐν ἐκάστῳ θεός. recte Bentl. 'si rectam rationem sequimur, ubique templum et oraculum est: mens enim cuiusque est deus ille oracula daturus, quem frustra alibi quaesiveris'. itaque frustra ἐστὶ τῶν χρηστῶν Herwerd. Nov. add. crit. 39.

71

ὦ τρισκατάρατε, ζωπύρει τοὺς ἄνδρακας.

Etymol. Gudian. ζωπυρεῖν κυρίως τὸ τοὺς ἄνδρακας φυνδάν, ὡς τὸ κτλ. Μένανδρος ἐν Ἀρρηφόρῳ, et sine poetae fabulaeve indicio Etym. m. 413, 6. Cramer. Anecd. Ox. II 443, 16. ὦ om. et ἀναζωπύρει Et. Gud.

72

ἄνδρὸς χαρακτῆρ ἐκ λόγου γνωρίζεται.

Orion Antholognom. 1, 11 ἐξ Ἀρρηφόρου Μενάνδρου. Stob. Append. Flor. 163 b (Mein. III, 231) ἐτέρων. Anton. Mel. 1, 48. Maxim. p. 278. cf. Wachsmuth Stud. Gnom. gr. 139. W. Meier Gnom. Urb. A 9 p. 424. repetitur 143. monost. 26.

73

ἢ χαλκοῦν μέγα

ὀλκείον

Pollux 10, 176 ὀλκείον, ἀγγεῖον ὑγρῶν τε καὶ ξηρῶν ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ χαλκοῦν, ὡς ἐν Ἀρρηφόρῳ Μενάνδρου κτλ. cf. Philem. 17.

ΑΣΠΗΣ

Clipeum significari pleraque fragmenta demonstrant.

74

ὦ τρισάθλιοι

τί πλέον ἔχουσι τῶν ἄλλων; βίον
ὡς οἰκτρὸν ἔξαντλοῦσιν οἱ τὰ φρούρια
τηροῦντες, οἱ τὰς ἀκροπόλεις κεκτημένοι.
5 εἰ πάντας ὑπονοοῦσιν οὕτω ῥαδίως
ἐγχειρίδιον ἔχοντας αὐτοῖς προσιέναι,
οἷαν δίκην διδόασιν.

Stobaeus Floril. 49, 8 (ψόγος τυραννίδος) Μενάνδρου Ἀσπίδος Voss. Hens. 2. βασιλεῖς init. add. Grotius. οἱ πλέον ἔχειν ζητοῦσι τῶν ἄλλων Cobet. N. l. 76. mihi σατράπαι initio videtur excidisse. 3. οἰκτρὸν οἱ A. 4. ἢ τὰς Mein. 5. οὕτω] οὕτοι Porson. Arist. Vesp. 632.

75

ὃ βούλεται γὰρ μόνον ὁρῶν καὶ προσδοκῶν
ἀλόγιστος ἔσται τῆς ἀληθείας κριτής.

Stobaeus Floril. 23, 4 τοῦ αὐτοῦ (Μενάνδρου 23, 3) Ἀσπίδος
A. 2. ἔσται AB] ἔστι. 'loquitur de certo quodam homine'. Mein.
nam si quod vult tantummodo videt cet.

76ab

στρατιώτην, Σμικρίνη, σωτηρίας
ἔστ' ἔργον εὐρεῖν πρόφασιν, ὀλέθρον δ' εὐπορον.

Stobaeus Floril. 53, 5 (ψόγος τόλμης) Μενάνδρου Ἀσπίδος A.
1. Σμικρίνη Bentr.] σμικρὴν ἢ A. difficile est 'militem salutis
reperire opportunitatem, facile autem interitus causam reperiet'.
Iacobs. Addit. Ath. 102. *Smicrines* in comoedia nova nomen est
senis avari et sordidi. Choric. Apol. mim. (Revue de philol. 1877,
228) τῶν Μενάνδρου πεποιημένων προσώπων . . . Σμικρίνης (ἡμᾶς
ἐποίησε) φιλαργύρους, ὁ δεδιώς μὴ τι τῶν ἔνδον ὁ καπνὸς
οἴχοιτο φέρων, quae ad Ἐπιτρέποντας refert O. Ribb. Agroik. 19
conl. Plaut. Aul. 300. Alciph. 3, 43, 3 Σμικρίνης ὁ δύστροπος
καὶ δύσκολος. Iulian. Caes. 311 a. Misopog. 349 c. cf. fr. 174.
Galli *Harpagon*.

77

πολλοὶ γὰρ ἐκλελοιπότες
τὸν χάρακα τὰς κώμας ἐπόρθουν.

Harpocratio χάρακα . . τὸ χαράκιμα ὃ περιεβάλλοντό τινες
στρατοπέδῳ ἐπὶ σωτηρίᾳ. Μένανδρος Ἀσπίδι κτλ. eadem om. fabulae
nomine Suidas et Zonaras (1841). cf. Miller *Mélanges* 307. κώμας]
πόλεις cod. Milleri.

78

ἔχων τὴν ἀσπίδα
ἔκειτο συντετριμμένην.

Schol. Aristoph. Acharn. 284 τῷ συντρίβειν καὶ Μένανδρος
κέχρηται . . ἐν Ἀσπίδι κτλ. συντρίβειν Mein.] συντριβεῖν. — fr.
77. 8 ex narratione pugnae videntur excerpta esse.

79

Ἑλληνίς, οὐκ Ἰβηρίς

Stephanus Byz. p. 324 Mein. Ἰβηρίαι· ἀπὸ τοῦ Ἰβηρος γενικῆς
Ἰβηρίς τὸ θηλυκόν κτλ. Μένανδρος Ἀσπίδι.

80

βρούειν

Μένανδρος τὸ μεθύειν ἐν τῇ Ἀσπίδι, unde *Romani ebrius dicunt*. Priscian. 5 p. 193 Hertz.

81

ἐμυξεν

ἐστέναξεν. μέμνηται τῆς λέξεως καὶ Μένανδρος ἐν Ἀσπίδι. Erotian. 67, 12 Klein. cf. Gregor. Cor. p. 563.

82

κανδύταλις

Pollux 10, 137 ὠνόμασται τῷ κιβωτίῳ παραπλήσιόν τι σκεῦος κανδ., οὗ μέμνηται Μένανδρος ἐν Ἀσπίδι. cf. Diphil. 40. dubitari vix potest quin etiam Poll. 7, 79 pro κανδύτανες scribendum sit κανδύταλις (-άλεις).

ΑΤΛΗΤΡΙΣ

Cf. Ἀρρηφόρος ἢ Ἀύλητρις.

ΑΤΤΟΝ ΠΕΝΘΩΝ

Fortasse homo significatur pro mortuo habitus vel se mortuum esse simulans. Αὐτὸν Harpocrat., Ἐαυτὸν Stobaeus.

83

τυφλὸν ὁ πλοῦτος, καὶ τυφλοὺς
τοὺς ἐμβλέποντας εἰς ἑαυτὸν δεικνύει.

Stobaeus Floril. 93, 21 Μενάνδρου Ἐαυτὸν πενθοῦντος A. 2. τοὺς ἐμβλέποντας Benth.] ἐμβλέποντες. ἑαυτὸν idem] αὐτὸν. cf. Antiphan. 259. Decimi Laberii e *Restione* fr. 1 confert O. Ribbeck. Com. R. fr.² 291 sic *ego fulgentis splendorem pecuniae | volo elucifcare exitum aetatis meae*.

84

τὸ στεφανοῦν

(i. e. τιμᾶν) ὥς παρὰ . . . Μενάνδρῳ ἐν Αὐτὸν πενθοῦντι. Harpocrat. 169, 25.

ΑΤΤΟΝ ΤΙΜΩΡΟΤΜΕΝΟΣ

Sic Phot. 70, 25. sed cf. Ἐαυτὸν Τιμωρούμενος.

ΑΦΡΟΔΙΣΙΑ

Fortasse Ἀφροδίσιος vel etiam Ἀφροδίσιον. cf. Antiphanis Ἀφροδίσιος et Meinek. I 239. 324.

85

ἀλλ' ὅταν ἐρῶντα νοῦν ἔχειν τις ἀξιοῖ,
παρὰ τίνι τάνόητον οὔτος ὕπεται;

Stobaeus Floril. 64, 2 (ψόγος Ἀφροδίτης) Μενάνδρου Ἀφροδισίων Α. 2. παρὰ τίνι τὸ ἀνόητον Grot.] παρὰ τινι τάνόητον Α.

86

ἐκφυγοῦσα δ' ἦν εἶχεν νόσον
οὐκ ἔσχε τοὺς ῥηθέντας ἀναθέσθαι λόγους.

Suidas ἀναθέσθαι· τὸ μεταθέσθαι, ἀπὸ τῶν πεποιημένων καὶ τὰς κεκνημένους ἤδη ψήφους διορθούντων . . . Μένανδρος ἐν Ἀφροδισίῳ κτλ. 'de puella videtur agi quae in morbi delirio dicenda tacenda locuta dicta postea revocare (ἀναθέσθαι) non posset.' Jacobs. not. ms.

87

εἰ τὰς ἀληθείας ἀπλῶς τίς σοι λέγει —

Bekker. Anecd. 376, 4 et Suidas ἀλήθεια· ἀληθῆ καὶ τὰς ἀληθείας πληθυντικῶς λέγουσι. Μένανδρος Ἀφροδισίῳ κτλ. ὡς ἀπλῶς ABE Med. Suid. et Bekk. cod.

ΒΟΙΩΤΙΣ

Cf. quae ad cognominem Antiphanis fabulam adnotavimus.

88

οὐ δεῖ διαβολῆς καταφρονεῖν, οὐδ' ἂν σφόδρ' ἢ
ψευδῆς· ἐπίσταντ' αὐξάνειν αὐτὴν τινες,
δι' οὓς φυλάττεσθαι τὰ τοιαῦτ' ὀρθῶς ἔχει.

Stobaeus Floril. 42, 1 Μενάνδρου Βοιωτίας Α.

89

πολλὰ δύσκολα
εὖροις ἂν ἐν τοῖς πᾶσιν· ἀλλ' εἰ πλείονα
τὰ συμφέροντ' ἐνεστι, τοῦτο δεῖ σκοπεῖν.

Stobaeus Floril. 108, 42 Μενάνδρου ἐκ Βοιωτίας Α.

90

πλοῦτος δὲ πολλῶν ἐπικάλυμ' ἐστὶν κακῶν.

Stobaeus Floril. 91, 19 Μενάνδρου Βοιωτῆς Α. πολλῶν ἐπικάλυμά ἐστιν ὁ πλοῦτος Anton. Mel. 222.

91

οὐκ ἔστιν ἐκτεὺς τοῦτο, μὰ τὸν Ἀσκληπιόν.

Erotianus 76, 1 Klein. ἡμικτέον, τὸ ἥμισυ τοῦ ἐκτέως· ἐκτεὺς δὲ λέγεται Ἀττικὸν μέτρον, ἔχον χοίνικας ὀκτώ, ὥς φησι Μένανδρος ἐν Βοιωτῇ κτλ. ἐκτεὺς BC. τοῦτο Benth.] τουτί· cf. Aristoph. fr. 640.

92

πεντεκτένους μὲν καὶ περὶνήσα πορφυρᾷ

Photius 418, 13 περὶνήσα· περιβόλαια περιφερῇ καὶ νησοειδῇ, ὅμοια ταῖς ὑπὸ Ῥωμαίων καλουμέναις χλαίναις (fort. λαίναις Mein.). Μένανδρος Βοιωτῆς κτλ. (πορφυρᾷ cod.). idem πεντέκτενοι· περιπόρφυροι, διὰ τὸ ἐνυφάνθαι παρὰ τὰς ὥας πέντε κτένας πορφυροῦς. cf. Antiphan. 297.

ΓΕΩΡΓΙΟΣ

Quintilianus 11, 3, 91 cum mihi comoedi quoque pessime facere videantur, quod etiam si iuvenem agant, cum tamen in expositione aut senis sermo, ut in Hydriae prologo, aut mulieris, ut in Georgo, incidit, tremula vel effeminata voce pronuntiant. Fronto Anthol. Palat. 12, 233 τὴν ἀκμὴν Θησαυρὸν ἔχειν, κωμῳδῇ, νομίζεις οὐκ εἰδὼς αὐτὴν Φάσματος ὀξύτερην. ποιήσει σ' ὁ χρόνος Μισοῦμενον, εἴτα Γεωργόν, καὶ τότε μαστεύσεις τὴν Περικειρομένην. Gorgiam fr. 93. 95 eundem esse cum Gorgia Luciani Dial. meretr. 8, 1 atque Propert. 5, 2, 21 — 25 quodammodo ex Menandrea fabula fluxisse putat Meinekios (Men. rel. p. 139). de persona Georgi cf. O. Ribbeck. Agroik. 10.

93

εὐκαταφρόνητόν ἐστι, Γοργία, πένης,
κἂν πάννυ λέγῃ δίκαια· τούτου γὰρ λέγειν
ἔνεκα μόνον νομίζεθ' οὗτος, τοῦ λαβεῖν.
καὶ συκοφάντης εὐθύς ὁ τὸ τριβώνιον
5 ἔχων καλεῖται, κἂν ἀδικούμενος τύχη.

Stobaeus Floril. 96, 5 Μενάνδρου Γεωργῶ Α. 2. sic coniungenda sunt verba οὗτος γὰρ λέγειν νομίζεται τούτου μόνον ἔνεκα, τοῦ λαβεῖν.

94

ὁ δ' ἡδίκηκώς ὅστις ἔσθ' οὗτός ποτε
τὴν ὑμετέραν πενίαν, κακοδαίμων ἔσθ', ὅτι
τοῦτ' ἡδίκηκεν, οὗ τυχὸν μεταλήψεται.
εἰ καὶ σφόδρ' εὐπορεῖ γάρ, ἀβεβαίως τρυφᾷ.
5 τὸ τῆς τύχης γὰρ θεῦμα μεταπίπτει ταχύ.

Stobaeus Floril. 105, 28 Μενάνδρου Γεωργῶ Α. v. 5 Etymol. m. 685, 38 Μένανδρός φησι κτλ. Schol. Sophoclis Oed. T. 1191. Cramer. Anecd. Ox. I 333, 32. Schol. Ven. Hom. Il. 4, 396 (III 383, 30 Dind.). 2. ἡμετέραν Voss. 3. τυχὸν N. 4. εὖ ποιεῖ Ars.

95

οὗτος κράτιστός ἐστ' ἀνὴρ, ὃ Γοργία,
ὅστις ἀδικεῖσθαι πλεῖστ' ἐπίστατ' ἐγκρατῶς.
τὸ δ' ὀξύθυμον τοῦτο καὶ λίαν πικρὸν
δεῖγμ' ἐστὶν εὐθύς πᾶσι μικροψυχίας.

Orion Antholognom. 7, 9 τοῦ αὐτοῦ, lemma ἐκ τοῦ Γεωργοῦ, falso adscriptum ad 7, 8 quod est fr. Men. 179, pertinet ad 7, 9. v. 1. 2 Stobaeus Flor. 5, 1 Μενάνδρου Γεωργῶν Α. v. 3. 4 Stobaeus Flor. 20, 22 τοῦ αὐτοῦ (Μενάνδρου) Α. — 2. ἐπίσταται βροτῶν Stob. ἀδικεῖσθαι 'iniurias ferre'. Mein.

96

ἀγρὸν εὐσεβέστερον γεωργεῖν οὐδένα
οἶμαι· φέρει γὰρ ὅσα θεοῖς ἄνθη καλά,
κιττόν, δάφνην· κριθὰς δ' ἐὰν σπείρω, πάννυ
δίκαιος ὢν ἀπέδωχ' ὅσας ἂν καταβάλω.

Stobaeus Floril. 57, 5 Μενάνδρου Γεωργοῦ Α. Pollux 1, 227 Μένανδρος δίκαιον γῆδιον καλεῖ τὸ μηδὲν πλέον τοῦ σπέρματος ἐκφέρων. Quintilian 12, 10, 25 si quod... uberius invenerint solum fertiliorēve segetem, negaturos (existimo) Atticam esse, quod plus quam acceperit seminis reddat; quia hanc eius terrae fidem Menander cludit. 2. ὡς θεοῖς Grot. 3. ἐὰν Grot.] ἂν AB. 4. δίκαιος ὢν Zedel. Magaz. f. Schul. II 359] δικάως. ἀπέδωκ' codices. ὅσας Porson. App. Toup. 435] ὅσα. — praeivit quodammodo Xenoph. Cyrop. 8, 3, 38 μικρὸν γῆδιον, οὐ μέντοι πονηρὸν γε, ἀλλὰ πάντων δικαιοτάτον· ὅτι γὰρ λάβοι σπέρμα καλῶς καὶ δικάως ἀπέδιδον. cf. fr. 899.

97

εἰμὶ μὲν ἄγροικος, καὐτὸς οὐκ ἄλλως ἐρῶ,
καὶ τῶν κατ' ἄστν πραγμάτων οὐ παντελῶς
ἔμπειρος, ὁ δὲ χρόνος τί μ' εἰδέναι ποιεῖ
πλέον.

Orion Antholognom. 1, 19 ἐκ τοῦ Γεωργοῦ. ἄλλως Schnei-
dewin.] ἄλλος. ἐρῶ] λέγω Cobet. N. l. 73 conl. Rhcs. 271. utrum-
que recte dici potuisse existimo.

98

βουβῶν ἐπήρθη τῷ γέροντι, θέρμα τε
ἐπέλαβεν αὐτόν.

Zonaras 1030 θέρμη καὶ θέρμα . . . Μένανδρος κτλ. Etymol.
m. 206, 57 Μένανδρος ἐν τῷ Γεωργῷ οἶον βουβῶν — γέροντι.
eadem om. fabulae nomine Suidas βουβῶν. Phrynich. Epit. 331
θέρμα· οὕτως ὁ Μένανδρος, διὰ τοῦ α, ἀλλ' οὔτε Θουκυδίδης οὔθ'
ἡ ἀρχαία κωμωδία, οὔτε Πλάτων, θέρμη δέ, ubi cf. Lobeck. — Aelian.
Ep. 2 φελλεῖ ἐπέκοψε τὸ σκέλος πάνν ισχυρῶς, καὶ θέρμη ἐπέλαβεν
αὐτὸ καὶ βουβῶν ἐπήρθη. quae tam manifesto ex Menandro arrepta
sunt ut dubitem an etiam priora poetae sint reddenda: φελλεῖ
'πέκοψε τὸ σκέλος ισχυρῶς πάνν· βουβῶν δ' ἐπ. κτλ. de nomine
φελλεύς egregia est disputatio Sauppil Epist. crit. 59 sq.

99

ἦν δ' οὐ πονηρὸς οὐδ' ἐδόκουν.

Bekker. Anecd. 1380. Cramer. Anecd. Ox. IIII 363, 24 ἔχομεν
τὴν χρῆσιν τοῦ ἦν ἐγὼ παρὰ Ἀριστοφάνει . . . καὶ παρὰ Μενάνδρῳ
ἐν τῷ Γεωργῷ κτλ. cf. quae ad Arist. Av. 97 adnotavimus.

100

ἐμβεβρόντησαι; γελοῖον, ὅς κόρης ἐλευθέρας
εἰς ἔρωθ' ἦκων σιωπᾶς καὶ μάτην ποθομένους
περιορᾶς γάμους σεαυτῷ.

Maximus Planudes Walz. Rhet. V 525 παρὰ τῷ Μενάνδρῳ
ἐν Γεωργῷ κτλ. 2. ἔρωθ'] ἔωθ' Io. Sicel. cod. Vind. καὶ] ὡς Sicel.
ποθομένους Mein.] ποθουμένης Sicel., omissis reliquis. ποιουμένους
ceteri. πονουμένους Heringa.

101

Schol. Aristoph. Plut. 652 ἀκριβῶς δεδήλωκεν ὅτι ἐπὶ κακῷ
ἔλεγον οἱ Ἀθηναῖοι τὰ πράγματα, καὶ Μένανδρος δὲ ἐν Γεωργῷ ἐν

πράγμασιν, ἐν μάχαις. postrema καὶ Μένανδρος — μάχαις omittunt Rav. et Ven. Suid. *πράγματα*· ἐπὶ κακῷ χρῶνται τῇ λέξει οἱ παλαιοί. haec ἐν μάχαις scholiastae, non poetae esse suspicatur Dobr. Adv. II 272.

Praeterea cf. 179 et adesp. 347.

ΔΑΚΤΥΛΙΟΣ

Sic inscriptae fuerunt etiam Amphidis, Alexidis, Timoclis fabulae. U. Koehler I. A. n. 992 *Δακ[ύ]-[λιος]*. cf. H. Haupt. Ann. Fleckeis. 1876, 671.

102

τίς γὰρ οὐτοσὶ κακοδαίμων ἔφν,
ὃς οὐκ ἂν ἐκδοίη θυγατέρας ἄσμενος,
καὶ ταῦτα πεντήκοντα παιδίσκας ἔχων.

Ammonius 110 *παιδίσκη καὶ παῖς διαφέρει· παιδίσκη μὲν γὰρ ἡ ἐλευθέρα παρ' Ἀττικοῖς, παῖς δὲ ἡ δούλη. Μένανδρος ἐν Δακτυλίῳ ἐπὶ τοῦ Δαναοῦ κτλ.* poetae verba ad codicum Marcianorum fidem quos contulit Cobetus exhibui. 1. *τίς γὰρ* non in omnibus. alii οὕτως ὁ pro οὐτοσὶ. ἔφν] Ald. et cod.?) ἔφη. 2. *θυγατέρ' ἂν* Pauw. ἐπὶ τοῦ Δαναοῦ egregie Cobet N. l. 43] ἐπὶ τοῦ δάν et ἐπὶ τοῦ δάου cod. Marc., alii ἐπὶ τοῦδε δ' αὖθ', ἐπὶ τοῦδ' αὖθις, τοῦδ' ἂν τις. de emendando certa ratione v. 1 Cobetus desperavit. fortasse *τίς γὰρ* ποθ' οὕτως ὥς σὺ κακοδαίμων ἔφν. quo recepto nequaquam sequitur Danaï in hac fabula partes fuisse. σὺ enim altera persona est quam adpellat qui loquitur. 3. tangit Eurip. fr. 230, 1 N. *Δαναὸς ὁ πεντήκοντα θυγατέρων πατήρ.* — 'sic demum adparebat *παιδίσκας* dici τὰς ἐλευτέρας, quoniam Danaus dicebatur *πεντήκοντα παιδίσκας ἔχειν*, quod facete dictum pro *θυγατέρας*.' Cobet. vulgo enim *παιδίσκη* ἢ *θεράπεινα*. Suid. cf. 338.

103

οἰκόσιτον νυμφίον

οὐδὲν δεόμενον προικὸς ἐξευρήκαμεν.

Athenaeus 6, 247 f *καλεῖται οἰκόσιτος ὁ μὴ μισθοῦ ἀλλὰ προῖκα τῇ πόλει ὑπηρετῶν . . . Μένανδρος Δακτυλίῳ κτλ. Δακτυλίῳ Casaub.] δακτύλοι A. — cf. Antiphan. 200. Anaxandr. 24. Anaxil. 39.*

104

ἀνεμιαῖον ἐγένετο

Photius et Suidas *ὀπηνέμια*. Μένανδρος Δακτυλίῳ κτλ. ἐγένετο cod. Phot. — addit Suid. τὰ δόξα σπέρματος ἄρρενος. cf. Arar. 6.

105

αὐτολήκνυθοι

τὸ ὄνομα παρὰ Μενάνδρῳ ἐν . . . Δακτυλίῳ. Harpocrat. cf. Antiphan. 16.

ΔΑΡΔΑΝΟΣ

De *Dardano* Iovis filio non videtur cogitari posse, siquidem argumentis mythicis Menander abstinuit: cui sententiae nequaquam repugnant *Leucadia*, *Pseudheracles*, *Trophonius*. neque vero adfirmaverim ad Illyricam illam gentem titulum referendum esse, cui *Δαρδανεῖς* vel *Δαρδάνιοι* apud Graecos, *Dardani* apud Romanos nomen fuit, et de qua multa iocose antiquitus narrabantur. cf. Nicol. Stob. Flor. 5, 51. Aelian. V. h. 4, 1. Mant. prov. 3, 27. — ceterum *Dardanus* fuit etiam Caecilii Statii. O. Ribbeck. Com. R. fr.² 39.

106

καὶ λαιμὰ βακχεύει λαβὼν τὰ χορήματα.

Schol. Aristoph. Av. 1563 (non est in Ven.) παραπεποίηκε (τὸ λαῖμα) παρὰ τὸ λαιμόν. ἔστι καὶ παρὰ Μενάνδρῳ ἐν Δαρδάνῳ κτλ. . . ἔτι μέντοι τῶν περὶ τὴν Ἀσίαν τινὲς ἐπὶ τῶν ἀναιδῶν καὶ εὐτόλμων οὕτω λέγουσιν. ὅπερ συμφωνότερόν ἐστι τῷ παρὰ Μενάνδρῳ. λαιμὰ Bentr.] λῆμα R, λαῖμα reliqui.

107

Δρία παῖ, δειπνοποιεῖσθαι τί δεῖ;

Menander in Dardano παῖ Δρία dixit pro Δρίαν Priscian. 6, 5, 4. codicum varietas quamvis copiosa ap. Hertizium, ad nostrum consilium inutilis. Δρία, Δρία κτλ. Spengel. Caecil. Stat. 5 conl. Philem. 125. Δρύα Hertz.

108

Erotianus 74, 11 Klein. ἡδύσμασι τοῖς χλωροῖς καὶ ξηροῖς ἀγρύμασιν. Ἀττική δὲ ἡ λέξις . . . Μενάνδρῳ ἐν Δαρδάνῳ. cf. Eupol. 145.

Practerea cf. fr. 354.

ΔΕΙΣΙΔΑΙΜΩΝ

Porphyr. Euseb. Praep. ev. 10, 3, 13 Κακίλιος ὥς τι μέγα πεφωρακῶς ὄλον δρᾶμα ἐξ ἀρχῆς εἰς τέλος Ἀντιφάνους τὸν Οἰωνιστὴν μεταγράψαι φησὶ τὸν Μενάνδρον εἰς τὸν Δεισιδαίμονα. qua de re dixerunt Mein. I 32. 338. Cobet. Plat. 77. 8. cf. quae ad Antiphanis Οἰωνιστὴν adnotavimus. multa ex Menandrea fabula Plutarchum transtulisse in suum De superstitione libellum monuit Meinek. cf. Alciph. Ep. 2, 4, 6.

109

ἀγαθόν τί μοι γένοιτο, πολύτιμοι θεοί·
 ὑποδούμενος τὸν ἱμάντα γὰρ τῆς δεξιᾶς
 ἐμβάδος ἀπέρρηξ'. B. εἰκότως, ὧ φλήναφε·
 σαπρὸς γὰρ ἦν, σὺ δὲ μικρολόγος ἄρ' οὐ θέλων
 5 καινὰς πρίασθαι.

Clemens Alex. Strom. 7, 4, 24 τοιοῦτόν τινα ἐν τῷ Δεισι-
 δαίμονι ὁ Μένανδρος διακωμῶδει κτλ. Theodoretus Affect. gr. cur. 6,
 88, 5 (238 Gaisf.) ὁ Μένανδρος ἐν Δεισιδαίμονι παραπλησίως τοὺς
 τὰ τοιαῦτα παρατηροῦντας γελᾷ λέγων ὥδι κτλ. Cramer. Anecd. Par.
 III 251. 1. πολύτιμοι Sylburg.] ὧ πολυτίμητοι. ἀγαθόν τί μοι|
 γένοιτο. B. τί δ' ἔστιν; A. ὧ πολυτίμητοι θεοί Cobet. N. l. 56. 7.
 2. γὰρ add. Mein. 3. ἀπέρρηξ' Mein.] διέρρηξ' (διέρρηξα). 4. σαπρὸς
 Cobet. σμικρολόγος Theodoret. ἄρ' οὐ θέλων Mein.] οὐκ ἐθέλων.
 οὐ θέλων καινὸν Grot. — de discrimine quod est inter πολύτιμος
 et πολυτίμητος cf. Arist. Av. 667. Ran. 337 cum interpr.

110

οὐ δεῖ γὰρ ἀδικεῖν οἰκέτας, ἄλλως τε καὶ
 ὅταν μετ' εὐνοίας τι μὴ πονηρίᾳ
 πταισῶσιν· αἰσχρὸν ἔστι τοῦτο γὰρ πάννυ.

Stobaeus Floril. 9, 11 Μενάνδρον Δεισιδαίμονι A. οἰκέτας
 Cobet. N. l. 40] τοὺς οἰκέτας A Trinc., τοὺς ἰκέτας ceteri. 2. εὐνοίας]
 ἐννοίας A. ἀγνοίας Pflugk. Sched. crit. 19. πονηρίᾳ Benti.] πονηρᾶς
 A. 3. τοῦτο γάρ ἔστιν πάννυ cod. transposuit Dobr.

111

καὶ τυφλῷ δῆλον

... μέμνηται ταύτης καὶ Μένανδρος Δεισιδαίμονι. Schol. Platon.
 372 Bekk.

112

ὁλόλους

τοὺς δεισιδαίμονας ἐκάλουν οἰωνιζόμενοι. Μένανδρος Δεισι-
 δαίμονι Photius. cf. Theopomp. com. 61.
 Praeterea cf. 530. 544. adesp. 105.

ΔΗΜΙΟΤΡΓΟΣ

Schol. Arist. Eq. 650 (et Suid. δημιουργούς) δημιουργούς
 ἐκάλουν καὶ τὰς νῦν λεγομένας ὑπονυμφίδας, τουτέστι τὴν παρεστῶσαν

τῇ νόμφῃ γυναῖκα. ὅθεν ἔστι καὶ Μενάνδρῳ Δημιουργός. Pollux 3, 41 ἡ διοικουμένη τὰ περὶ τὸν γάμον γυνὴ νυμφεύτρια, . . ἡ δὲ τὰ πέμματα μάπτουσα καὶ τὰ περὶ τὰς θυσίας διοικουμένη δημιουργός. cf. fr. 113. *Demiurgus* fuit *Sexti Turpilii*. O. Ribbeck. Com. R. fr.² 89.

113

τί τοῦτο, παῖ; διακονικῶς γὰρ νῆ Δία
προελήλυθας. Β. ναί· πλάττομεν γὰρ πλάσματα,
τὴν νόκτα τ' ἡγρουπνήκαμεν· καὶ νῦν ἔτι
ἀποίητα πάμπολλ' ἔστιν ἡμῖν.

Athenaeus 4, 172 c ὅτι ἐκεχώριστο τὰ τῆς ὑπουργίας, πεμμάτων μὲν προνοουσῶν τῶν δημιουργῶν, ὁψαρτυτικῆς δὲ μαγείρων, διεσάφησεν . . . Μένανδρος Δημιουργῷ κτλ. 2. πλάσματα] 'forsitan πέμματα'. Mein. cf. tamen Lobeck. Paralip. 504. — 'sunt ipsius δημιουργοῦ verba'. Mein.

114

μακάριος ὅστις οὐσίαν καὶ νοῦν ἔχει·
χορῆται γὰρ οὗτος εἰς ἃ δεῖ ταύτη καλῶς.

Stobaeus Floril. 103, 7 Μενάνδρου Δημιουργοῦ A. Antonius Mel. 111 p. 221. v. 1 Plutarchus Mor. 34 c τοῦ Μενάνδρου λέγοντος κτλ. monost. 340. Maxim. Conf. 12, 35 p. 571 Combeffis. duobus versibus auctum idem fragmentum Stob. Flor. 94, 7 Μενάνδρου Μηναγύρῃ A. scilicet 94, 7 'librarius lemma tertio et quarto versui adponendum primo et secundo adscripsit.' Mein. — 2. ταύτη, τῇ οὐσίᾳ. ταῦτα Max. Conf. — cf. Sext. Turpil. fr. 3 (p. 89. 90 Ribb.).

115

βίος

ἐπὶ [συν]οὔσιας . . . Μένανδρος Δημιουργῷ. Bekker. Anecd. 83, 31.

116

ληνόν

Μένανδρος ἐν Δημιουργῷ . . εἴρηκε τὴν κάρδοπον. Pollux 10, 102. idem 7, 22 τὸ ἀγγεῖον μαγίς καὶ μάκτρα καὶ σκάφη καὶ παρὰ Μενάνδρῳ ληνός. et 7, 179 Μένανδρος δὲ τὴν κάρδοπον καὶ ληνὸν κέκληκεν.

ΔΙΔΥΜΑΙ

117. 118

συμπεριπατήσεις γὰρ τριβῶν' ἔχουσ' ἐμοί,
ὥσπερ Κράτητι τῷ κυνικῷ ποθ' ἡ γυνή.

.
καὶ θυγατέρ' ἐξέδωκ' ἐκεῖνος, ὥς ἔφη
αὐτός, ἐπὶ πείρα δοὺς τριάκονθ' ἡμέρας.

Diogenes Laert. 6, 93 μέννηται αὐτοῦ (Κράτητος) καὶ Μένανδρος ἐν Διδύμαις οὕτως κτλ. sic in Diogenis ed. Cobet. (cf. eiusdem N. l. 42), nisi quod levius interpungens post γυνή in unum haec, Grotium secutus, fragmentum coniunxit.

119. 120

ὄρνεις φέρων ἐλήλυθα.

ὄρνιθας ἀποστέλλει.

Athenaeus 9, 373 d Μένανδρος Διδύμαις (fr. 119) καὶ ἐξῆς (fr. 120). 119 ὄρνις Mein. Anal. Ath. 164. διδυμίασι A. postrema ex anapaestis excerpta esse cōnecit Mein.

121

Harpocratio 127, 9 Μένανδρος ἐν Διδύμαις πρὸς ταῖς δώδεκα δραγμαῖς καὶ τριώβολόν φησι τούτους (τοὺς μετόικους) τελεῖν. cf. fr. 35.

122

Harpocrat. 156, 17 Ποταμὸς δῆμος τῆς Λεοντίδος, οὗ ὁ δήμότης Ποτάμιος. ἐκωμῶδοῦντο δὲ ὥς ῥαδίως δεχόμενοι τοὺς παρεγγράπτους, ὥς ἄλλοι τε δηλοῦσι καὶ Μένανδρος ἐν Διδύμαις.

ΔΙΣ ΕΞΑΠΑΤΩΝ

I. e. servus dominum bis eodem die decipiens. Martial. 14, 214 Pueri comoedi. non erit in turba quisquam Μισούμενος ista: sed poterit quivis esse Δίς ἐξαπατῶν. ex hac fabula Bacchides Plauti expressam esse demonstravit Ritschl. Parerg. 405. cf. Fritzs. Advers. I (Rost. 1870) 10. 11.

123

βουληφόρως

τὴν ἡμετέραν, ᾧ Δημέα, προκατέλαβες
ὄρασιν.

Fulgentius Mythol. 3, 1 p. 199 *Menander* . . . in *Discepatonte* comoedia ita ait κτλ. id est: consiliarie nostram, Demea, praeccepavisti visionem. 'prudencia tua antevenisti visum nostrum: consilio tuo effugimus mala imminencia, priusquam viderimus'. Benth. cf. Ritschl. Op. II 342. 3.

124

ἔμοι παράστα· τὴν θύραν κόψας ἐγὼ
καλῶ τιν' αὐτῶν.

Bekker. Anecd. 436, 14 et Suidas ἀπόστα. οὐ μόνον ἀπόστηθι λέγουσιν, ἀλλὰ καὶ ἀπόστα . . . Μένανδρος Δίς ἐξαπατῶντι κτλ. 2. καλῶς τιν' αὐτόν cod. Bekk. — cf. fr. 170.

125

ὃν οἱ θεοὶ φιλοῦσιν ἀποθνήσκει νέος.

Stobaeus Floril. 120, 8 Μένανδρου Δίς ἐξαπατῶντος A. Plutarchus Mor. 119 e προσμαρτυρήσας τῷ καλῶς ὑπὸ Μένανδρου δηθέντι τούτῳ κτλ. Clemens Alex. Str. 6, 2, 17 Μένανδρος πεποίηκεν κτλ. Schol. Hom. Odys. 15, 246. Eustath. 1781, 2 Μένανδρος . . . δοξάζων σύμβολον θεοφιλοῦς εἶναι τὸ (μὴ) καταγερᾶν φησι κτλ. mon. 425. Plautus Bacch. 4, 7, 18 quem di diligunt | adulescens moritur.

126

οὐ Μεγάβυζος ἦν,
ὅστις γένοιτο ξάκορος.

Photius et Suidas ξάκορος· νεωκόρος. Μένανδρος Δίς ἐξαπατῶντι κτλ. cf. Miller. Mélanges 139. Plaut. Bacch. 2, 3, 74 (Theotimus est) *Mégalobusi filius, qui nunc in Ephesost Éphesiis carissimus. de Megabyzo* cf. Cratet. 33 et quae ad Alexid. 116, 4 adnotantur. 'aut sic verto: nullus (Ephesi) *Megabyzus* fuit, qui aedituus esset *Dianae*, aut: non *Megabyzus* aliquis fuit, qui aedituus *Dianae* esset? h. e. ut arbitror, cui crederetur pecunia? quaerit apud Menandrum Mnesilochi pater, quod sua sponte narrantem Chrysalum Plautus fecit'. Ritschl. Parerg. 407, ubi cf. etiam 408.

Praeterea cf. 946. adesp. 151. 2.

ΔΥΣΚΟΛΟΣ

Contraria inter se de persona Δυσκόλου apud Menandrum exstant veterum testimonia. Iulian. Misopog. 349 c πόλει γὰρ προσίων ἐλευθέρῳ, τὸν αὐχμὸν τῶν τριχῶν οὐκ ἀνεχομένη, ὥσπερ οἱ κουρέων ἀποροῦντες ἄκατος καὶ βαθυγένειος εἰσέδραμον. ἐνόμισας

ἂν Σμικρίνην ὄρᾳν ἢ Θρασυλέοντα, δύσκολον πρεσβύτην ἢ στρατιώτην ἀνόητον. cf. ibid. 342 a οὕτω μὲν οὖν ἐγὼ ἐν Κελτοῖς, κατὰ τὸν τοῦ Μενάνδρου Δύσκολον, αὐτὸς ἐμμαντῶ πόνους προσετίθουν. Aleiphro Epist. 3, 43 ἐν τούτῳ δι' ἱλαρότητος καὶ εὐφροσύνης διακειμένου τοῦ συμποσίου ἐπέστη ποθὲν Σμικρίνης ὁ δύστροπος καὶ δύσκολος. Agathias Anth. Pal. 5, 218. contra Choricus Apol. mim., ed. a C. Graux Revue de philol. 1877, 228 τῶν Μενάνδρου πεπονημένων προσώπων Μοσχίων μὲν ἡμᾶς παρεσκεύασε παρθένους βιάσασθαι, Χαιρέστρατος δὲ ψαλτρίας ἐρᾶν, Κνήμων δὲ δυσκόλους ἐποίησεν εἶναι, Σμικρίνης δὲ φιλαργύρους, ὁ δεδιὼς μή τι τῶν ἔνδον ὁ καπνὸς οἴχοιτο φέρων. itaque dubium est, *Smicrines* an *Cnemon* (cf. fr. 898) primas partes in Menandri *Dyscolo* egerit. alterum ingeniose defendit O. Ribbeckius *Agroik.* 11—21, et *Luciani* dialogum (mort. 8) et *Aeliani* epistolas 13—16 e *Dyscolo* fluxisse adfirmans: sed nihil in his ita est comparatum, ut certi quicquam de Menandri fabula concludi possit. nam *Luciani* *Cnemo* non δύσκολος est, sed φιλάργυρος, et quod apud *Aelianum* vicinus *Cnemonis* *Phylasios* se ad sacras epulas invitaturum esse narrat, non negaverim id a Menandro (cf. fr. 127 et 134) mutuatum esse epistolographum, ad argumentum *Dyscoli* indagandum nihil valet. auget dubitationem quod senes morosos et homines avaros plus semel cum a reliquis novae comoediae poetis tum a Menandro in scaenam inductos esse constat, sicut Σμικρίνης est et in Ἀσπίδι et in Ἐπιτρέπουσιν. Libanii autem si una de Μελέταις, quae *Dyscoli* nomine inscribuntur, ad Menandri imitationem composita fuit, magis Δύσκολος γήμας λάλον γυναικα (III 134—150), in qua trimetri permulti inveniuntur, quam Δύσκολος ἀποκηρύττων (III 612—621), in qua unum investigavi, Menandreo ingenio videtur convenire. — ceterum cf. Usener. *Mus. Rhen.* XXVIII 405 sq. et quae adnotavimus ad Ἐπιτρέποντας et *Antiphanis* Ὁμοίους.

127

τῆς Ἀττικῆς νομίζεται εἶναι τὸν τόπον
Φυλὴν, τὸ Νυμφαῖον δ' ὅθεν προέρχομαι
Φυλασίων.

Harpocratio Φυλή . . . δῆμός ἐστι φυλῆς τῆς Οἰνίδος· Μένανδρος Δυσκόλω κτλ. v. 1. 2 (Φυλὴν) Schol. Aristoph. *Acharn.* 1023 ἀπὸ Φυλῆς ὄνομα δήμον· καὶ Μένανδρος Δυσκόλω κτλ. per-verse Etymol. m. 802, 21 Φυλὴ γὰρ δῆμος τῆς Οἰνίδος. ὁ δὲ Μένανδρος τόπον νομίζει εἶναι Φυλὴν. 1. νομίζεται Schol. Arist.] νομίζεται Harp. τὸν τόπον εἶναι BCG Harp. 2. τὸν AB. νυμφαῖον A. 3. φυλάξων C. Δυσκόλω τῆς Ἀττικῆς om. D Harpocr. — ex

prologo haec excerpta sunt. Pana autem prologum dixisse arbitratur O. Ribbeck. p. 13.

128

- περὶ χρημάτων λαλεῖς, ἀβεβαίου πράγματος·
 εἰ μὲν γὰρ οἶσθα ταῦτα παραμενοῦντά σοι
 εἰς πάντα τὸν χρόνον, φύλαττε μηδενὶ
 ἄλλῳ μεταδιδούς, αὐτὸς ὢν δὲ κύριος·
 5 εἰ μὴ δὲ σαυτοῦ, τῆς τύχης δὲ πάντ' ἔχεις,
 τί ἂν φθονοίης, ὦ πάτερ, τούτων τινί;
 αὐτὴ γὰρ ἄλλῳ τυχὸν ἀναξίῳ τινὶ
 παρελομένη σου πάντα προσθήσει πάλιν.
 διόπερ ἔργω γέ φημι δεῖν, ὅσον χρόνον
 10 εἴ κύριος, χρῆσθαί σε γενναίως, πάτερ,
 αὐτόν, ἐπικουρεῖν πᾶσιν, εὐπόρους ποιεῖν
 οὓς ἂν δύνῃ πλείστους διὰ σαυτοῦ· τοῦτο γὰρ
 ἀθάνατόν ἐστι, κἄν ποτε πταίσας τύχης,
 ἐκεῖθεν ἔσται ταῦτό τοῦτό σοι πάλιν.
 15 πολλῷ δὲ κρείττον ἐστὶν ἐμφανῆς φίλος
 ἢ πλοῦτος ἀφανῆς, ὃν σὺ κατορύξας ἔχεις.

Stobaeus Floril. 16, 13 Μενάνδρου ἐκ Δυσκόλου A. 3. εἰς πάντα A. εἰς deest B¹. ἅπαντα Benti. 4. ὢν γε Herwerd. Obs. crit. 86. ὢν εἰ Naber. Mnem. n. VIII 415. fort. ὢν σὺ. 5. εἰ μὴ δὲ σαυτοῦ Mein. conl. Timocl. 8, 13] εἰ δὲ μὴ σεαυτοῦ A. εἰ δ' οὐ σεαυτοῦ B². ἂ δὲ μὴ σεαυτοῦ Porson. Adv. 43. 9. ἔργωγε Tyrwhitt.] ἐγὼ σε. 12. ὥς (supraser. οὓς) AB. 15. πολλῷ B.² πολλῶν A. πολλοῦ N. v. 15. 16 perperam incerto poetae tribuit Grotius: fortasse πολλῷ γε.

'sunt filii ad patrem, ipsum forsitan Δυσκόλου, verba'. Mein. 11. pro αὐτόν scribendum videtur αὐτοῖς (τοῖς χρήμασιν), siquidem diserte negat soli divitias esse fruendas. 15. Bekker. Anecd. 463, 23 ἀφανῆς οὐσία λέγεται ἢ ἐν χρήμασι καὶ σώμασι καὶ σκενέσι, φανερά δὲ ἢ ἔργειος. οὕτω Δυσίας ceterique oratores. pro φανερά etiam dicebant ἐμφανῆ (ut hic ἐμφανῆς φίλος). Xen. Hell. 5, 2, 10 ἐψηφίσαντο ἀποδοῦναι τὰ ἐμφανῆ κτήματα.

129

ὥς θύουσι δ' οἱ τοιχωροῦχοι,
 κίστας φέροντες, σταμνί', οὐχὶ τῶν θεῶν
 ἔνεκ', ἀλλ' ἐαυτῶν· ὁ λιβανωτός εὐσεβές,

καὶ τὸ πόπανον τοῦτ' ἔλαβεν ὁ θεὸς ἐπὶ τὸ πῦρ
 5 ἅπαν ἐπιτεθέν· οἱ δὲ τὴν ὀσφὺν ἄκραν
 καὶ τὴν χολὴν ὅστ' αὖτ' ἄβρωτα τοῖς θεοῖς
 ἐπιθέντες αὐτοὶ τᾶλλα καταπίνουσ' αἰεί.

Athenaeus 4, 146 de Μένανδρος . . . ἐν Δυσκόλῳ φησὶν οὕτως κτλ.
 v. 3—5 (τεθέν) Porphyrius De abst. 2, 131 Μένανδρος ἐν Δυσκόλῳ
 κτλ. v. 5. 6 Clemens Alex. Strom. 7, 6, 31 Μένανδρός τε τὴν ὀσφὺν
 ἄκραν πεποίηκεν, τὴν χολήν, ὅστέα τ' ἄβρωτα, φησί, τοῖς θεοῖς ἐπι-
 τιθέντες αὐτοὶ τὰ ἄλλα ἀναλίσκουσιν. Etymol. m. 468, 24 ἱερὸν
 ὁστοῦν· τὸ ἄκρον τῆς ὀσφύος· οὕτω γὰρ κέκληται . . . ὅτι ἱερουργεῖται
 τοῖς θεοῖς. Μένανδρος οἱ δὲ τὴν ὀσφὺν ἄκραν θύσαντες. 1. δὲ οἱ τοχ
 supraser. i A. 2. κίστας Grot.] κοίτας. cf. quae adnotavimus ad Pherecr.
 122. Eupol. 76. Mus. Rh. XXX 414. 5. σταμνία τ' Brunck. 3. εὐσεβής
 Porphyr. 4. ἐπὶ] ἐπεὶ A Ath. 5. τεθέν Porphyr. ταῦτ' — ἅπαντ'
 ἐπιτεθέντ' (-θ') Mein. Anal. Ath. 70. οἱ δὲ] ἔτι δὲ K. 6. ὅστ' αὖτ'
 Clemens] ὅτι ἐστ' A Ath. (sed non habet τὰ βρώματα). 7. καταπίνουσ'
 αἰεὶ Bentr.] καταπίνουσι. τᾶλλα πάντα κατέπιον Dobr. Adv. II 273.
 5. Bekker. Anecd. 416, 11. 13 ἅπαν . . . οἱ Ἀττικοὶ ἐκτείνουσι
 τὴν ὑστέραν. τὴν ὀσφὺν ἄκραν, 'extremam dorsi partem, sacram
 spinam' Mein. — de sententia cf. Pherecr. 23 cum adn. et adesp. 1205.

130

οὐδὲ εἰς

μάγειρον ἀδικήσας ἀθῶος διέφυγεν·
 ἱεροπρεπὴς πῶς ἐστὶν ἡμῶν ἢ τέχνη.

Athenaeus 9, 383 f τὰ ἐκ Δυσκόλου Μενάνδρου . . τάδε κτλ.
 3. ἡμῶν etiam A.

131. 132

οὐδενὸς χορὴ πράγματος
 τὸν εὔ πονουῖνθ' ὅλως ἀπογνῶναί ποτε.

 ἄλωτ' ἀ γίνετ' ἐπιμελεία καὶ πόνῳ
 ἅπαντα.

Stobaeus Floril. 29, 45. 6. 45 Μενάνδρου Δυσκόλου A. ad 46
 deest lemma in A. in Voss. Hens. fol. 84 v. fr. 45 6 coniuncta
 sunt sub lemmate τοῦ αὐτοῦ (praec. 47 Μενάνδρου Εὐνούχου)
 δύσκολος. in marg. add. 46 cum lemmate ^{††}με^{δε}, deletum eadem
 manu. 2. πονουῖνθ' Grot.] ποιουῖνθ'. ἀπογν.] ἐπιγν. Voss. 4. ἄλωτ'
 γὰρ A, unde Mein. ἄλωτ' ἀ γίνετ' | ἅπαντα γίνετ' ἐπ. κτλ. Terent.

Heaut. 4, 2, 8 *nil tam difficilest quin quaerendo investigari possiet* cont. O. Ribbeck. Agr. 15. *atque sententia est comicorum sermone tritissima.*

133

Ammonius 62 ὁ οὖν ἐναλλάσσω (εὐθύς et εὐθύ) ἀμαρτάνει, κατὰ Μένανδρος ἐν Δυσκόλῳ· τί φῆς ἰδὼν ἐνθὲν γε πᾶς δ' ἐλευθερῶν ἀπῆλθες εὐθύς ὥς ταχύ. Valckenarius ἐνθένδε et Ἐλευθερῶν. Meinekius τί φῆς; B. ἰὼν ἐνθένδ' ὁ παῖς | Ἐλευθερῶν ἀπῆλθεν εὐθύς ὥς ταχύ. ὥς τάχος Cobet. N. l. 73. non audiendi sunt Lobeck. Phryn. 144 not. *) et Fritzs. Arist. Thesm. 727 p. 264. *servum fugitivum 'non sine acumine Eleutheras aufugisse dicit'* Mein. apud Platonem Protag. 310c *servus fugitivus Oenoen petiverat.* de adverbio εὐθύς cf. Pherecr. 110 et quae ad eius Μεταλλέας adnotavimus, de *Eleutheris* Bursian. Geogr. gr. I 249. 50. neque ἰδὼν neque ἰὼν Menandri est.

134

σιωπῇ φάσι τούτῳ τῷ θεῷ
οὐ δεῖν προσιέναι.

Schol. Aristoph. Lys. 2 et Suidas Πανικῷ δέηματι· Πανὶ ὀργιάζον αἱ γυναῖκες μετὰ κραυγῆς. καὶ Μένανδρος ἐν Δυσκόλῳ σιωπῇ φησι τούτῳ τῷ θεῷ οὐ δεῖ προσιέναι. 1. φάσι Porson. Toup. ππ 464] φησι. 2. δεῖν R et Suid.] δεῖ. δεῖς V Suid. (i. e. οὐδεῖς). τούτῳ etiam Suidas, quod moneo propter Meinekii errorem.

135

οὐκ ἔνεστί σοι φυγεῖν
οἰκειότητα, δᾶερ.

Schol. Eurip. Androm. 976 Dind. τὸ συγγενὲς κατὰ φυσικὴν ἀνάγκην δοῦλον, ὥς καὶ ἐν Δυσκόλῳ φησὶ Μένανδρος κτλ. ex cod. Vatic. et Marc. primus Cobetus ed. p. 291 Geel. — οὐκ ἔνεστ' ἴσως οἰκεῖν — δάει Vat., δάερ Marc.

136

οὐ πῦρ γὰρ αἰτῶν, οὐδὲ λοπάδ' αἰτούμενος

Etymol. Gud. 23, 26 Μένανδρος ἐν τῷ Δυσκόλῳ διαστέλλει τὴν διαφορὰν (αἰτεῖν et αἰτεῖσθαι) κτλ. Plaut. Aulul. 91 *quod quispiam ignem quaerat, exstingui volo, ne causae quid sit quod te quisquam quaeritet . . . cultrum, securim, pistillum, mortarium,*

quae utenda vasa semper vicini rogant, furés venisse atque abstulisse dícito. — cf. 476. potuit in duabus fabulis eodem versu uti.

137

ὦ δυστυχής, τί οὐ καθεύδεις;

Choerobosc. Gaisf. 163, 11 (Bekker. Anecd. 1190 ad 979, 6) τῶν ἐπιθέτων . . ὁμόφωνός ἐστιν ἡ κλητικὴ τῇ εὐθείᾳ, οἷον ὁ δυστυχής ὦ δυστυχής, ὡς παρὰ Μενάνδρῳ κτλ. in cod. Marc. 489 ὡς παρὰ τῷ Μενάνδρῳ . . . ἐν Δυσκόλῳ. cf. fr. 216. 341.

138

εὐρηκὼς ἀγὼν τούτου τέχνην

Ammonius 61 εὐρεῖν καὶ εὐρέσθαι διαφέρει. εὐρεῖν μὲν γάρ, τὸ καὶ ἐν τῇ συνηθείᾳ, εὐρέσθαι δέ, οἷον ἐν τῷ ἐκπορίσασθαι. Μένανδρος Δυσκόλῳ κτλ. — εὐρηκός vet. ed., εὐρηκα et τουτουί Mein. fort. εὐρηκὼς ἐγὼ | τούτου τέχνην, *postquam ego huius rei medicinam inveni* —.

139

ἀνδριάς

καὶ ἐπὶ γραφῇ . . Μένανδρος Δυσκόλῳ. Bekker. Anecd. 82, 11. ἐπιγραφῇ cod.
Praeterea cf. 1027.

ΕΑΤΤΟΝ ΠΕΝΘΩΝ

Cf. Αὐτὸν πενθῶν.

ΕΑΤΤΟΝ ΤΙΜΩΡΟΤΜΕΝΟΣ

Galenus XII p. 316 Chart. διαφέρει τὸ τιμωρῶν τοῦ τιμωρούμενος, ὃ μετὰ τῆς καλουμένης αἰτιατικῆς σημαίνει τὸ κολάζον (κολάζων)· οὕτως γοῦν καὶ Ἐαττὸν τιμωρούμενος ἐπιγέγραπται τὸ Μενάνδρου δρᾶμα. Terent. Heaut. prol. 4 *ex integra graeca integram comoediam hodie sum acturus Heauton Timorúmenon . . . qui scripserit | et quóta graeca sít, ní partem máxumam existumarem scíre vostrum, id dícere*m. atque didascalia: *graeca Menandru*.

140

πρὸς τῆς Ἀθηνᾶς, δαιμονῆς, γερονῶς ἔτη
τοσαῦθ'; ὁμοῦ γάρ ἐστιν ἐξήκοντά σοι.

Schol. Plat. 380 Bekk. ὁμοῦ σημαίνει ποτὲ μὲν τὸ ἐγγύς (numeralibus adiunctum) . . . Μένανδρος ἐν τῷ Ἐαττὸν τιμωρούμενῳ κτλ. Terentius 1, 1, 9 *nam pró deum atque hominúum fidem*,

quid vis tibi? quid quaeris? annos sexaginta natus es, aut plus eo, ut conicio. δαίμωνος Porson. Miscell. 250] δαίμων δύο. verbum δαίμοναν nimis contumeliosum ratus Cobet. V. 1.² 200 δαίμονιε, quod quomodo versui conveniat, nisi γέγονας scribatur, non video. ὁμοῦ sic positum apud comicos alibi inveniri non memini. Demosth. 19, 251 ἀπὸ Σόλωνος ὁμοῦ διακρίσις ἐστὶν ἔτη καὶ τετραράκοντα. 25, 51 εἰσὶν ὁμοῦ δισμύριοι πάντες Ἀθηναῖοι.

141

λουτρόν, θεραπεύνας, ἀργυρώματα.

Athenaeus 6, 231 a Μένανδρος Ἐαυτὸν τιμωρομένην κτλ. Terent. 1, 1, 78 ancillae tot me vestiant? sumptus domi tantis ego solus faciam? — στρώματ', ἀργυρώματα H. Iacobi.

142

ἐξ ἱσταρίου δ' ἐκρέματο φιλοπόνως πᾶν.

. . . . καὶ θεραπευτὴς ἦν μία.

αὕτη συνύφαινεν ὕπαρξος διακειμένη.

Terentius 2, 3, 52 *subtēmen nebat: praeterea una ancillula erat; ea texebat una, pannis obsita, neglecta, immunda inlūvie*, ubi graeca servavit scholiasta cod. Bembin. δ' Mein.] γὰρ. — ἐκρέματο, ut Ovid. Met. 4, 35 (*Minyicides*) *haerent telae*. cf. Spengel. Varr. L. 1. p. 118.

143

ἀνδρὸς χαρακτήρ ἐκ λόγου γνωρίζεται.

Terentius 2, 4, 4 *nām mihi quale ingēnium haberes, fuit indicio oratio*. cod. Bemb. . . . ἀνδρὸς χαρακτήρ κτλ. Spengel. Varr. L. 1. p. 118. idem versus fr. 72. negat Ilnius (*Quaest. Ter. 42*) ex *Hcauton Timorumen* desumptum esse: sed versus proverbialis facile poterat saepius repeti.

144

πᾶς πατήρ μωρός.

Terentius 3, 1, 31 *veniens in utramque partem, Menedeme, es nimis*. ubi schol. Bemb. 'graece πᾶς πατήρ μωρός.' cf. Ihne ibid. — Herodian. I 192, 26 μωρός καὶ μῶρος Ἀττικῶς. Theogn. τοῦτο ἐπὶ ἐμψύχον τιθέμενον βαρύνεται.

145

οἴκοι μένειν χορὴ καὶ μένειν ἐλεύθερον
ἢ μηκέτ' εἶναι τὸν καλῶς εὐδαίμονα.

Stobaeus Floril. 39, 11 Μενάνδρου Ἐαυτὸν τιμωρούμενος A. Clemens Alex. Strom. 6, 2, 7 ἀκήκοα δὲ Αἰσχύλου μὲν λέγοντος (fr. 310 N.) . . . ἀλλὰ καὶ Μενάνδρου ὧδέ πως κωμωδοῦντος κτλ. v. 1 Stob. Floril. 53, 1 Μενάνδρου A. Diogenian. 7, 35. 'haec Chremetis verba esse suspicari licet, Cliniae patriam relinquendi consilium vituperantis' Mein. sed fortasse Clinias apud Menandrum *Parmenon* vocabatur: in tanta enim scriptorum constantia tamen conicio poetam scripsisse οἴκοι μένειν χρή, Παρμένων, ἐλεύθερον: nam non hoc iubet domi manere *et* liberum manere, tamquam domi possit etiam servus esse velle, sed domi liberum manere, cum peregre nemo sui sit iuris. μηκέτ' εἶναι autem Grotius recte interpretatur *'aut potius mori'*, quod moneo contra ea quae Mein. V CCXLVIII disputantur.

146

μετ' ἄριστον γὰρ ὥς ἀμυγδαλὰς [ἐγὼ]
παρέθηκα, καὶ τῶν φοιδίων ἐτρώγομεν.

Athenaeus 14, 651 a Μένανδρος ἐν Ἐαυτὸν (αὐτὸν Α) τιμωροῦ-
μένῳ φοιδία ὠνόμασε διὰ τούτων κτλ. 1. ἐγὼ post ἀμυγδαλὰς del.
Bentl. 'recte, nisi ἄριστον corruptum est' Dindf. 2. ἐγὼ παρέθηκα,
φοιδίων ἐτρώγομεν Dobr. Adv. II 273. ἐντρώγομεν Cobet. N. l. 73.
at tempus mutatum facilem explicationem habet; quod autem
ἐντραγεῖν Atticos, non τρώγειν dixisse Cobetus statuit, id iure mireris.
τρώγειν enim tam saepe reperitur, ut exempla adferre taedeat.
scilicet comici quidem numquam dicebant ἐντρώγειν, sed semper
τρώγειν, numquam quod sciam τραγεῖν, sed ἐντραγεῖν. ceterum
nondum persanatum est fragmentum.

147

ταῦτά σοι καὶ Πύθια

καὶ Δήλια.

Zenob. 6, 15 ἡ παροιμία εἴρηται ἐπὶ τῶν ὕστατα καὶ τελευταῖα
ποιούντων. μέμνηται δὲ αὐτῆς Μένανδρος (ἐν Ἐαυτὸν τιμωρουμέ-
νῳ add. cod. Miller. Mélanges 356). cf. etiam qui Menandri
mentionem faciunt nullam Phot. 473, 1, Suid. Πύθια καὶ Δήλια,
Apostol. 15, 9 Πύθια καὶ Δήλια· ἐπὶ τῶν ταχέως ἀπολλυμένων.

148

ἀλλ' ἦν χιτῶν σοι

Photius 70, 24 ἦν . . . [οἱ δὲ παλαιοὶ] ἐν Μενάνδρου Αὐτὸν
τιμωρουμένῳ τὸ [δὲ] ψιλὸν ἀντὶ τοῦ ἰδοῦ κτλ. οἱ δὲ παλαιοὶ eiecit

Dobr., δὲ sublata simul interpunctione quae ante τὸ erat H. Iacobi (Mein. ed. min. XX). cf. quae adnotavimus ad Arist. Eq. 26. Antiphan. 153. Menand. 377.

ΕΓΧΕΙΡΙΔΙΟΝ

Cf. quae ad Sophili Ἐγχειρίδιον adnotavimus II 445.

149

οὐχ ὄθεν ἂν ὥμην ἡτύχηκα· πάντα δὲ
τὰ μηδὲ προσδοκώμεν' ἔκστασιν φέρει.

Stobaeus Floril. 104, 7 Μενάνδρου Ἐγχειριδίου A. partem posteriorem Stobaeus repetit Flor. 111, 11 τοῦ αὐτοῦ (Μενάνδρου) Ἐγχειριδίου A. 1. οὐχ] οὐκ AB. ἡτύχηκα Porson. Misc. 250] ἡ τύχη καί. 2. μηδὲ] μὴ Stob. 111.

150

τοῦ δ' ἄρα Κωρναῖος ἡκροάσατο.

Photius et Suidas Κωρναῖος . . . ὄθεν καὶ ἡ παροιμία κτλ. Μένανδρος Ἐγχειριδίῳ. Zenobius 4, 75 Κωρναῖος ἡκροάζετο· ταύτης Μένανδρος μέμνηται ἐν τῷ Ἐγχειριδίῳ . . . ἡ παροιμία ἐπὶ τῶν δοκούντων μὲν λάθρα πράττεσθαι, εἰς γνώσιν δὲ ἐρχομένων. cf. Hesych. Κωρναῖος ἡκροάζετο· παροιμία παρὰ τοῖς κωμικοῖς. cf. Suid. τοῦ δ' ἄρα ὁ Κωρναῖος. Eustath. 1534, 54 ἐκ τῆς Κωρύκου παροιμία τοῦ δ' ἄρ' ὁ Κωρύκος ἡκροάζετο, περὶ ἧς ἐν τοῖς τοῦ περιηγητοῦ (Dionys. Perieg. 855) δεδήλωται. Append. proverb. 4, 96. optime explicat Steph. Byz. Κώρνος . . . λιμὴν . . . καὶ νησίον . . . οὗ κατὰ τὸν παράπλουν ληστήριόν τι μέγα τῶν Κωρναίων ὠτακουστούντων ἐν τοῖς ἀντόθι λιμέσι (τὰ κατὰ) τοὺς φόρτους καὶ τοὺς πλοῦς τῶν ἐμπόρων καὶ οὕτως αὐτοῖς ἐπιβουλευόντων, ὄθεν ἡ παροιμία ἐπὶ τῶν περιεργαζομένων τὰ ἀπόρρητα κτλ. cf. etiam quae adnotantur ad Antiphanis Κώρνον II 66. Dioxipp. 3. — ἡκροάσατο Steph. AV] ἡκροάζετο.

151

πίε. B. πιεῖν ἀναγκάσω

τὴν ἱερόσυλον προῶτα.

Athenaeus 10, 446 e πίε δυσλλάβως (ἀεὶ συνεσταλμένως Mein. Anal. Ath. 202). Μένανδρος ἐν Ἐγχειριδίῳ κτλ. πίε verbis poetae add. Clericus.

152

Schol. Plat. 359 Bekker. παροιμία ἄνω κάτω πάντα, ἐπὶ τῶν τὴν τάξιν μεταστρεφόντων. Μένανδρος Ἐγχειριδίῳ. eadem omissa voce παροιμία Greg. Cypr. Leid. 1, 61. cf. 514.

153

ὑπὲρ ὄνου σκιᾶς

μέμνηται ταύτης ἐν τῷ Ἐγχειριδίῳ Μένανδρος Zenob. 6, 28. cf. Arist. Vesp. 191 cum schol. et Aristoph. fr. 192.

[ΕΚΤΡΑ]

Terent. Hec. didasc. *graeca Menandru.* at est Apollodori Carystii. cf. Mein. I 464.

ΕΜΠΙΜΠΑΜΕΝΗ

Sic, non Ἐμπιμπρ., cod. omnes. non recte Lobeck. Phryn. 96. cf. Cobet. N. l. 141. 2 et quae adnotavimus ad Arist. Av. 1310. de tituli significatione non constat.

154

. . . ἐξώλης ἀπόλοιθ' ὅστις ποτὲ
ὁ πρῶτος ἦν γήμας, ἔπειθ' ὁ δεύτερος,
εἰθ' ὁ τρίτος, εἰθ' ὁ τέταρτος, εἰθ' ὁ μεταγενής.

Athenaeus 13, 559 e Μένανδρος . . . ἐν Ἐμπιμπραμένη (sic A) κτλ. 2. γήμας A] ὁ γήμας. 3. Μεταγένης Zedelius cum L, recte fortasse, quamquam quis fuerit ille quem ridet *Metagenes* nescio. similiter iocatur Arist. Ran. 587. 8. de sententia cf. Eubul. 116. Aristophont. 5.

155

τρία γάρ ἐστι, δέσποτα,
δὲ ὧν ἅπαντα γίνετ', ἢ κατὰ τοὺς νόμους,
ἢ ταῖς ἀνάγκαις, ἢ τὸ τρίτον ἔθει τινί.

Stobaeus Floril. 43, 15 Μενάνδρου Ἐμπιμπραμένη A. sine poetae fabulae nomine Apostolius 17, 26. — 2. τοὺς om. Stob. γίνεται ἢ κατὰ τὸν νόμον Apostol. 3. τὸ add. Bentr. Cuiacius Observ. 19, 16 comparavit Modestinum Digest. 1, 3, 40 *omne ius aut consensus fecit, aut necessitas constituit, aut firmavit consuetudo.*

156

ἐφ' ᾧ φρονεῖς μέγιστον ἀπολεῖ τοῦτό σε,
τὸ δοκεῖν τιν' εἶναι· καὶ γὰρ ἄλλους μυρίους.

Stobaeus Floril. 22, 28 τοῦ αὐτοῦ (Μενάνδρου) Ἐμπιμπραμένη
A. 2. τιν'] τι B. μυρίους, i. e. ἀπώλεσεν.

157

ὥς ἀγαθὸν ἐστὶ πρᾶγμα τὸ γενέσθαι τινὸς
πατέρα.

Stobaeus Floril. 75, 6 Μενάνδρου Ἐμπιμπραμένη A. ἐστὶ] τό
AB. τινὸς] τέκνων Dobr.

158. 159

καὶ νῦν ὑπὲρ τούτων συνάγουσι κατὰ μόνας.
ἐπλήρωσέν τε τὸ συναγώγιον.

Athenaeus 8, 365 c ἔλεγον δὲ συνάγειν καὶ τὸ μετ' ἀλλήλων
πίνειν, καὶ συναγώγιον τὸ συμπόσιον. Μενάνδρος ἐν Ἐμπιμπραμένη
(ἐν πιμπραμένη A) καὶ — μόνας. εἴθ' ἐξῆς ἔφη κτλ. μήποτε
δὲ τοῦτ' ἐστὶ τὸ ἀπὸ συμβολῶν καλούμενον. cf. Ephipp. 4. Diphil.
43, 28. Poll. 6, 8 συναγαγεῖν συμπόσιον, συστήσαι, πληρῶσαι . .
συναθροῖσαι.

ΕΠΙΛΥΓΕΛΛΟΜΕΝΟΣ

Dubium est qua significatione usus sit poeta. est enim ἐπαγγέλλεσθαι et *promittere* (Thom. Mag. ἐπαγγέλλομαι ὥς ἐπὶ τὸ πολὺ
τὸ ὑπισχνοῦμαι), et *profiteri* (velut Isocr. 1, 19. Xen. Mem. 1, 2, 7. Plat. Protag. 319 a. Gorg. 447 c) et ἐπαγγέλιαν *alicui denuntiare*.
cf. Meier-Schoem. Att. Proc. 698 n. 13. fragmentis nihil decernitur.

160

τὸ σὸν ταπεινὸν ἂν σὺ σεμνύνῃς, καλὸν
ἔξω φανεῖται, φίλ' ἄνερ· ἂν δ' αὐτὸς ποιῇς
ταπεινὸν αὐτὸ καὶ τιθῇς ἐν μηδενί,
οἰκεῖος οὗτος κατὰγελως νομίζεται.

Stobaeus Floril. 22, 29 Μενάνδρου Ἐπαγγελλόμενος A. εἰσαγγελλόμενος Voss. 1. ἂν om. A. σὺ] οὐ Voss. Hens. σεμνύνῃς
Ephemer. Ien. 1828 n. 148] σεμνύνῃ. 3. τιθεῖς A. — 1. τὸ σὸν
ταπεινόν, i. e. *humilem tuam condicionem* si honeste et generose
feres . . . contra si *eam ipse vitae agendique ratione contemnendam*

esse concedes, te ipse deridere videbere. nihil agit Herwerd. Nov. add. crit. 39.

161

τὰ γὰρ τολμηρὰ τῶν ὄχλων ἔχει
ἐν τοῖς λογισμοῖς τὰς ἐπιδείξεις δυσκόλους,
ἐν τῷ δὲ πράττειν, ἂν λάβῃ τὸν καιρὸν εὖ,
ἀπροσδόκητον τὴν τέχνην ἐξηύρετο.

Stobaeus Floril. 51, 27 Μενάνδρου Ἐπαγγελλομένοις A. 2. μὲν τὰς A Vind., unde ἐν τοῖς λόγοις μὲν Mein. in Stob. 4. τὰ πρὸς-δόκητον B. ἐξηύρετο Mein.] ἐξηύρατο A. ἐξεύρατο cet. cf. Lob. Phryn. 139. 40. — in v. 1 τῶν ἔργων, in v. 3 λάβης, in v. 4 τὴν τέχνην προσλαμβάνει Cobet. N. l. 73 sq. ac pro ἐξηύρετο Stob. II xxvii ἐκτίσατο Mein., receptis in v. 3. 4 Cobeti coniecturis. certe τὰ τολμηρὰ τῶν ὄχλων (pro τὸ τολμηρόν) dici non poterat. sed duorum versuum priorum mihi quidem nondum perspicua est sententia.

162

τοῖς ἀναιδέσιν βοηθεῖ γὰρ λόγοις τοῦθ' ἐν μόνον,
ἂν βραχεῖς αὐτοὺς ποιεῖ τις τὸν τε καιρὸν εὖ λάβῃ.

Stobaeus Floril. 35, 5 Μένανδρου Ἐπαγγελλομένῳ A. 1. ἀναιδέσι AB.

163

Suidas εἰς τὸ δέον . . . καὶ Μένανδρος ἐν Ἐπαγγελλομένῳ. μέμνηται δὲ καὶ ἐτέρωθι. Ἐπαγγ. VE] Ἀπαγγ. — cf. Zenob. 3, 91 et Arist. Nub. 859.

ΕΠΙΚΛΗΡΟΣ

Cf. quae ad Antiphanis comoediam cognominem adnotavimus II 49. duas fuisse fabulae recensiones docent Harpocration 139, 25 παρὰ Μενάνδρῳ ἐν β' Ἐπικλήρῳ et Athenaeus 19, 373 c Μένανδρος ἐν Ἐπικλήρῳ πρώτη. Quintil. 10, 1, 70 illa mala iudicia, quae Epitrepontes, Epicleros, Locroe habent, aut meditationes in Psophodee, Nomothete, Hypobolimaeo . . omnibus oratoriis numeris sunt absolutae. Rhet. anon. Spengel I 432, 17 ὅτε μὲν παρασκευάσαι δεῖ, τότε παρασκευάσαιμι· ἐὰν δὲ ᾧσι παρασκευασμένοι, περιττὸν προσομιᾶζεσθαι. τοῦτο καὶ Μένανδρον εἰδέναι. ἐν γὰρ τῇ Ἐπικλήρῳ διαζομένων τοῦ τε ἀνδρὸς καὶ τῆς γυναικὸς καὶ τοῦ παιδίου δικάζοντος οὐκ ἔθηκεν οὐδετέρῳ προσοίμιον διὰ τὸ τὴν εὐνοίαν προϋπάρχειν τοῦ ἀνδρὸς· ὁμοίως δὲ καὶ πρὸς τὴν γυναῖκα τὴν ἰδίαν διαλεγόμεθα. argumentum simile fuisse ac Terentii Phormionis ex

Apollodori Ἐπιδικαζομένη conversae probabilis est Meinekii (ed. 1) opinio. latine *Epicleron* expressit Sextus Turpilius. cf. fr. 165. 'agitur in hac fabula hoc, ut orbam puellam quam cognato nubere lex iubet adulescens quidam ducere a parentibus cogatur'. O. Ribbeck. Com. R. fr.² 91.

164

ἄρ' ἐστὶ πάντων ἀγρουπνία λαλίστατον.
ἐμὲ γοῦν ἀναστήσασα δευρὶ προάγεται
λαλεῖν ἀπ' ἀρχῆς πάντα τὸν ἐμαντοῦ βίον.

Theo Progymn. 1, 200. 1 Walz. 92, 16 Spengel. ἔστι δὲ καὶ ἀνάπαλιν προθέντα γνωμικὸν λόγον διηγῆσασθαι, καθάπερ καὶ ἐπὶ τοῦ μύθου παρεσημειωσάμεθα· οἷον καὶ παρὰ Μενάνδρῳ ἐν τῇ χρηστῇ (χρυσῇ Hemsterhusius) Ἐπικλήρῳ ἄρ' ἐστὶ — λαλίστατον. εἴτα ἐξῆς τὸ διήγημα· ἐμὲ γοῦν κτλ. v. 1 idem 1, 196 extr. (88, 14) om. poetae fabulaeque nomine. Plutarch. Mor. 513 d πολλῶ γὰρ ἐστὶν ἡ χαρὰ τῆς κωμικῆς ἐκείνης ἀγρουπνίας λαλίστερον. 'haec ex initio fabulae ducta esse, ideo a Menandro ficta, ut rerum quas scire deberent spectatores narrandarum esset occasio, et per se probabile est et apparet ex imitatione Turpili comici (Epicler. fr. 1 [12] apud Priscianum, ubi initia fere fabularum commemorantur:

Steph. *quaesio édepol, quo ante hícem te subitó rapis, ere, cum úno puero?* Phaedria. *néqueo esse intus, Stéphanio.*
St. *quid ita?* Ph. *út solent, me cúrae somno ségregant,*
forásque noctis éxcitant siléntio.

servum addidisse Turpilius videtur, et apud Menandrum una persona loqui.' Duebner. cf. etiam quae Ribbeckius adnotavit ad Turpili fragm.

165

ὥσπερ τῶν χορῶν
οὐ πάντες ἄδουσ', ἀλλ' ἄφωνοι δύο τινές
ἢ τρεῖς παρεστήκασιν πάντων ἔσχατοι
εἰς τὸν ἀριθμόν, καὶ τοῦθ' ὁμοίως πῶς ἔχει·
5 ἡρώραν κατέχουσι, ζῶσι δ' οἷς ἐστὶν βίος.

Stobaeus Floril. 121, 11 Ἐπίκληρος A, poetae nomine omisso: sed cum praecedat 10 Μενάνδρου, dubium esse non potest quin ex Menandri fabula excerptum sit. Phot. 210, 10 λαυροστάται μέσοι τοῦ χοροῦ . . . φανλότεροι δὲ οὔτοι (Cratin. 422). Lucian. Toxar. 9 τοῖς κενοῖς τούτοις καὶ κωφοῖς προσωπέοις εἰκόντας . . . ἃ διηρμένα τὸ στόμα καὶ παμμέγεθες κελυφάτα οὐδὲ τὸ μικρότατον

φθέγγεται. Hippocr. Iurisiur. 3 (2, 5 Foes) ὁμοιότατοί εἰσι τοῖσι παραγομένοισι προσώποισι ἐν τῇσι τραγῳδίῃσι . . . σχῆμα μὲν καὶ στολὴν καὶ πρόσωπον ὑποκριτοῦ ἔχουσι, οὐκ εἰδὶ δὲ ὑποκριταί (Mein. ed. 1). 4. εἰς τὸν ἀριθμόν, *ad numerum explendum*. Hor. Epist. 1, 2, 27 *nos numerus sumus*.

166

ἢ δεῖ μόνον

ξῆν ἢ γενόμενον πατέρα παίδων ἀποθανεῖν·
οὕτω τὸ μετὰ ταῦτ' ἐστὶ τοῦ βίου πικρόν.

Stobaeus Floril. 76, 4 Μενάνδρου Ἐπικλήρου A. codices: ἢ μόνον δεῖ ξῆν ἢ παίδων γεννωμένων (γενομένων A) πατέρα ἀποθανεῖν. correxit Dobraeus Adv. II 273.

167. 168

ἀλεκτρονῶν τις ἐκεκράγει μέγα.

. . . οὐ σοβήσεται ἔξω, φησί, τὰς

ὄρνιθας ἀφ' ἡμῶν;

αὕτη ποτ' ἐξεσόβησε τὰς ὄρνεις μόλις.

Athenaeus 9, 373 c Μενάνδρος ἐν Ἐπικλήρῳ πρώτη σαφῶς τὸ ἐπὶ τῆς συνηθείας φησὶν ἐμφανίζων οὕτως· ἀλεκτρονῶν — ἀφ' ἡμῶν; καὶ πάλιν· αὕτη ποτ' κτλ. priora Eustath. 1440, 50. 2. φησί omittit Eust. initio ὁ δ' εὐθὺς add. Dobr. Adv. II 274. 3. ὄρνις G. Kaibel. 4. τὰς ὄρνις A. ac sic Meinek. in Ath. ed. nam 373 d Athenaeus ipse ὅτι καὶ ἐπὶ τοῦ πληθυντικοῦ ὄρνις λέγουσι, πρόκειται τὸ Μενάνδρειον μαρτύριον (fr. 167. 8).

169

τί δ' ἂν ἔχοι νεκρὸς

ἀγαθόν, ὅπου γ' οἱ ζῶντες ἔχομεν οὐδὲ ἔν;

Stobaeus Floril. 121, 19 Μενάνδρου Ἐπικλήρου A. 1. ἔχοι] ἔχομεν A. 2. ὅπου χοί Mein. οὐδὲ] ^{X⁶} μῆδὲ Voss.

170

ὄρα σὺ καὶ φρόντιζε κἀπόστα βραχύ.

Bekker. Anecd. 81, 12 ἀνάβα, κατάβα, διάβα, ἀπόστα. Μενάνδρος Ἐπικλήρου κτλ. 'secede paullulum ab hominum consuetudine, ut tecum solus consideres'.

171

οὐπω σοι πεπίστευμαι;

Priscian. 18, 266 *illi* (Attici) 'πεπίστευμαι σοί' καὶ 'ὑπὸ σοῦ'.
Μένανδρος Ἐπικλήρω κτλ. *codicum varietatem attulit Hertzius.*

172

Harpocration 139, 24 (τὸ) ὄρον . . . παρὰ Μενάνδρῳ ἐν δευτέρῳ Ἐπικλήρω σημαίνει ξύλον τι, ὃ τὴν πεπατημένην σταφυλὴν πιέζουσιν. *eadem, omisso tamen fabulae nomine, Photius.*

ΕΠΙΤΡΕΠΟΝΤΕΣ

Harpocration 84, 2 (εἰ ἐβούλετο) 'περὶ ὧν διαφερόμεθα τοῖς οἰκείοις ἐπιτρέπειν' (verba sunt Demosth. 27, 1) ἀντὶ τοῦ διατητῆς αὐτοὺς αἰρεῖσθαι. ὅθεν καὶ Μενάνδρου δράμα Ἐπιτρέποντες. cf. fr. 183. Schol. Ambros. Hom. Od. 7, 225 κομιδῇ γὰρ μικρολόγος φαίνεται (Ὀδυσσεὺς) προτάσων τῶν φιλιτῶν τὴν κτῆσιν, ὡς παρὰ Μενάνδρῳ Σμικρίνης ἐν (sic Mein. pro σμικρύνῃσιν) Ἐπιτρέπουσιν. Themist. Or. Mai. p. 52 τίνα Ἀλκιβιάδην οὐχ ὑπερβαίνει; τίνα Κίμωνα οὐκ ἀποφαίνει Σμικρίνην; cf. Iulian. Caes. 311 a. Quintilian. 10, 1, 70 (exscr. sub Ἐπικλήρου titulo). Sidon. Apollin. Epist. 4, 12 p. 257 *Terentianae Hecyrae . . . fabulam similis argumenti, i. e. Epitrepontes Menandri manibus habebam.* Rhet. anon. Spengel. I 432, 11 καὶ Μένανδρος ἐν τοῖς Ἐπιτρέπουσι τὴν δίκην ἄνευ προοιμίων πεποίηκεν· οὐδὲν δὲ διαφέρει ἐνταῦθα οὕτως αὐτὰ κείσθαι ἢ ἐν δικαστηρίοις λέγεσθαι. Athenaeus 14, 659 b μάλιστα εἰσάγονται οἱ μάγειροι σκωπτικοί τινες, ὡς παρὰ Μενάνδρῳ ἐν Ἐπιτρέπουσιν. Alciph. 2, 4, 19 τὰ δράματα . . . ἃ μάλιστα ὀνῆσαι δύναται Πτολεμαῖον (...). εἴτε Θαῦδα, εἴτε Μισοῦμενον εἴτε Θρασυλέοντα εἴτε Ἐπιτρέποντας εἴτε Ῥαπιζομένην εἴτε Σικυνώνιον. Apollon. De synt. 3 p. 297 Bekk. ἀναγινώσκω σοι Ἀλκαῖον, κωμῶδῶ σοι τοὺς Ἐπιτρέποντας. ad hanc fabulam O. Ribbeckius Agr. 19. 20 refert quae Alciph. 3, 43 narrantur et fr. 76 b, praeterea Plautini Euclionis (in Aulularia) personam ex Menandrea comoedia expressam esse monens p. 21.

173

μὴ καταφρονήσης τῶν θεῶν· ἐν παντὶ δεῖ
καιρῷ τὸ δίκαιον ἐπικρατεῖν ἀπανταχοῦ,
καὶ τὸν παρατυγχάνοντα τούτου τοῦ μέρους
ἔχειν πρόνοιαν κοινόν· ἐστὶ τῷ βίῳ.

Orion Anthologn. 6, 4 ἐκ τῶν Ἐπιτρεπόντων Μενάνδρου. v. 1. 2 (ἐν παντί — ἐπικρατεῖν) Stobaeus Floril. 9, 12 Μενάνδρου A. 1. τῶν et 3. τοῦ add. Schneidewin. — 3. 4. 'omnibus utile est unumquemque, ubi occasionem nanciscatur, eius rei curam gerere.'

174

οἶει τοσαύτην τοὺς θεοὺς ἄγειν σχολήν,
ὥστε τὸ κακὸν καὶ τὰγαθὸν καθ' ἡμέραν
νέμειν ἐκάστω, Σμικρῖνῃ;

Davides Aristotel. Categ. 23, 27 τῷ Ἐπικούρῳ συνήκμασε Μένανδρος. οὗτοι δὲ οἱ Ἐπικούρειοι καὶ μέχρι τῶν οὐρανίων ἴστων τὴν πρόνοιαν, ἵνα μὴ πράγματα σχῇ τὸ θεῖον περιεργαζόμενον τὰ τῆδε. μέμνηται δὲ τῆς δόξης καὶ Μένανδρος ἐν τοῖς Ἐπιτρέπονσιν ἡνίκα φησὶν κτλ. Ioann. Philop. De aetern. mundi 16, 4 οἶδεν ἄρα καὶ τὰ μερικά ὁ θεός, καὶ οὐχ ὥς ἀθέως τῶν παρ' Ἑλλήσι θεομάχων μᾶλλον ἢ θεολόγων τινὲς ἔφασαν, ἀγνοεῖ ὁ θεός τὰ καθ' ἕκαστα, μόνον οὐκ ἐκείνο τὸ κομικὸν λέγοντες κτλ. οἶει etiam David. ut mihi per litteras indicavit Dilesius (cod. AB Hamilt.). οἶμ' οὐ Duebner. τοσαύτην Philop.] ταύτην. 2. ὥς ἀγαθὸν τε καὶ κακὸν Dav., fort. ὥς τὰγαθὸν τε καὶ τὸ κακὸν. ὥς τό τε κακὸν καὶ τὰγ. H. Iacobi V 102. 3. Σμικρῖνῃ Mein.] σμικρὸν ἦν Dav., om. Philop. cf. fr. 76.

175

ἀργὸς δ' ὑγιαίνων τοῦ πυρέττοντος πολὺ
ἀθλιώτερος, διπλάσια γοῦν ἐσθίει μάτην.

Stobaeus Floril. 30, 7 Μενάνδρου Ἐπιτρεπόντων A. latine vertit Ausonius Epigr. 117 *sanis piger febriciente multo est nequior, potat duplum dapésque duplices devorat*. Theophylact. Simoc. Epist. 61 p. 781 Hercher. ἀργὸς γὰρ ὢν ἀθλιώτερος εἰ τοῦ πυρέσσοντος, ἐσθίων μάτην διπλάσια. 2. ἀθλιώτερος Stob. A] ἔστ' ἀθλ. rel. ἀχρειώτερος Bentl. tum δίπλατοι ἔχουν (i. e. διπλάσια γοῦν) A. διπλᾶ οἷα γοῦν N. διπλάσια δ' Dobr. Adv. II 274. fort. ἀχρειώτερος· διπλάσια γ'. numeris trochaicis Mein. — — ἀργὸς ὑγιαίνων τοῦ π. π.] ἀθλιώτερος· διπλάσια γοῦν κατεσθίει μ.

176

ἐλευθέρῳ τὸ καταγελᾶσθαι μὲν πολὺ
αἰσχιστόν ἐστι, τὸ δ' ὀδυνᾶσθ' ἀνθρώπινον.

Stobaeus Floril. 89, 5 Μενάνδρου Ἐπιτρέποντος A. 1. τὸ] τοῦ A. μὲν πολὺ Heringa Obs. 244] πολὺ. παραπολὺ Bentl. καταγελασθῆναι πολὺ Nauck. 2. αἰσχιστόν Heringa] αἰσχρόν.

177

οὐκ οἰμώζεται

καταφθαρεῖς ἐν ματρυλεῖῳ τὸν βίον;

Harpocration et Suidas ματρυλεῖον . . . Ἡρακλέων καὶ Δίδυμος τόπον τινά φασιν εἶναι ἐν ᾧ γράες διατρέβουσαι δέχονται τοὺς βουλομένους καταμεθυσθῆναι. Μένανδρος Ἐπιτρέπουσιν κτλ. καταφθαρεῖς N] καταφθαρεῖσθε ABC, καταφθερεῖσθαι D. καταφθαρήσθε G. κατὰ τρεῖς Suid. an ὁ καταπροεῖς? nam cum τὸν βίον significet τὴν οὐσίαν, participio activo videtur opus esse. ματρυλεῖον praeter hunc versum quod sciam apud comicos non exstat: cum vero etiam μαστρυλεῖον (vel - λλ -) scribatur, prima syllaba, quod moneo contra Bernhardum, produci videtur, praesertim si derivatum est a μήτηρ. Phot. ματρυλεῖον· τόπος ἐν ᾧ γράες μαστροποι διατρέβουσιν ἐταίρας ἔχουσαι καὶ δέχονται τοὺς βουλομένους· ἐκάλουν δὲ αὐτὰς καὶ μητέρας (sic Naber. pro μαστρας) εὐφήμους.

178

ἐπέπασα

ἐπὶ τὸ τάριχος ἄλας, ἐὰν οὕτω τύχη.

Athenaeus 3, 119 e καὶ ἐπὶ αἰτιατικῆς (τὸ τάριχος) Μένανδρος Ἐπιτρέπουσιν κτλ. Lexic. Herm. 325 καὶ Μένανδρος ὁμοίως φησὶν κτλ. Cramer. Anecd. Par. III 248 καὶ Μένανδρος ὁμοίως φησὶ κτλ. partem eclogae (- ἄλας) adfert Eustath. 73 extr. κατὰ δὲ Ἡρωδιανὸν καὶ τάριχος ἐκατέρως λέγεται, τὸ τάριχος καὶ ὁ τάριχος· φέρει δ' ἐκεῖνος καὶ χρήσεις ἀμφοῖν. Μένανδρος κτλ. 1. ἐπέπασα cod. Cram. ἐπιπάσω Herm. 2. ἐὰν Elmsl. Edinb. Rev. III 191] ἂν.

179

οὐδὲν πέπονθας δεινόν, ἂν μὴ προσποιῇ.

Orion Antholognom. 7, 8 ἐκ τοῦ Γεωργίου, sed margini eadem manu adscriptum ἐκ τῶν ἀποτρεπόντων. Plut. Mor. 475 c οὐκ ἄχρηστον . . . ἔχειν αἰεὶ τὸ τοῦ Μενάνδρου πρόχειρον κτλ. Stobaeus Floril. 108, 57 Μενάνδρου A. Lucian. Ion. trag. 53 ὁρθῶς ἐκεῖνό μοι ὁ κωμικὸς εἰρηκέναι δοκεῖ κτλ. om. poetae fabulaeque nomine Plut. Mor. 599 d. Diogenian. 7, 38. monost. 689. Ioann. Chrys. Hom. 80 p. 771 (M. Haupt. Opusc. III 380) ἀκουσον καὶ τῶν ἔξωθεν ταῦτα φιλοσοφούντων καὶ λεγόντων· οὐδὲν κακὸν πέπονθας ἐὰν μὴ πρ'. οὐδὲν δὲ cod. Vind. οὐθὲν A Stob.

180

οὐχ εὐρεσις τοῦτ' ἐστίν, ἀλλ' ἀφαίρεσις.

Hephaestion. p. 62 Gaisf. ex cod. Saibant. (cf. Anecd. var. Schoell. et Studemund. I 77, 19) εὔρηται καὶ εὔρησις καὶ εὔρεσις... ἀλλὰ διὰ τοῦ εἰ ἐν ἰάμβῳ κτλ. ἐν τοῖς Ἐπιτρέπουσιν.

181

οἱ τηλικοῦτοι καὶ τοιοῦτοι τῷ γένει

Hephaest. p. 156 Gaisf. ex cod. Saibant. (cf. Anecd. var. Schoell. et Studemund. I 44, 14) Μένανδρος ἐὰν (ἐν) ἐπιτρέπωσιν (Ἐπιτρέπουσιν) κτλ. τὴν τοῖ ἐν τετάρτῳ ποδὶ συνέστειλε. Bekker. Anecd. 1175 ad 826, 15 καὶ παρὰ Μενάνδρῳ κτλ. Photius 585, 9 τηλικοῦτος ἐπὶ ἡλικίας τίθεται. οὕτως Μένανδρος.

182

Priscianus 18, 167 ἄρτιως καὶ ἄρτι et praeteritum paullo ante et praesens significat apud illos (Atticos) . . . Μένανδρος ἐν Ἐπιτρέπουσιν EICIMN πρὸς ἐκείνην λέγεις, ἄρτι γὰρ νοῶ. εἴσεμι (Ο) α. νοῶ] κατανοῶ Ald. εἴμιεν πρὸς ἐκείνην ἔλεγες· ἄρτι γὰρ νοῶ vel εἴμιεν πρ. ἐκ., ἄρτι γὰρ νοῶ λέγεις Nauck. — ∪ — ∩ — πρόσεμι δὲ πρὸς ἐκείνην, ἣν λέγεις· | ἄρτι γὰρ νοῶ Herwerd. Obs. crit. 86.

183

ἐπιτρεπτέον τινὶ

ἔστιν περὶ τούτων.

Schol. Aristoph. Acharn. 1115 ἐπιτρέψαι ὥστε κρῖναι. καὶ Μένανδρος ἐν Ἐπιτροπεῖ κτλ. in R nil nisi prima tria verba.

184

ἐξετύφην μὲν οὖν

κλάουσα.

Schol. Eurip. Phoen. 1154 Dindf. τύφασθαι ἐστὶ τὸ τοὺς ὀφθαλμοὺς συγκεχύσθαι. Μένανδρος . . . ἐν Ἐπιτρέπουσιν. ἐξετυφήθην M. ἐξετύφλων (littera λ obscurius scripta) C. ἐξετύφου T. κλάουσα Mein.] κλαίουσα. Ἐπιτρέπουσιν] ἐπιτρέπευον I.

185

ἐχῖνος

χύτρας εἶδος μεγαλοστόμου καὶ μεγάλης. μέμνηται τῆς λέξεως . . . Μένανδρος ἐν Ἐπιτρέπουσιν. Erotian. 73, 11 Klein. cf. Philem. 45.

ΕΤΝΟΤΧΟΣ

Terent. Eunuch. didascal. *gracca Menandru*. Terent. Eun. prol. 19 *nunc acturi sumus* † *Menándri Eunuchum*. initium fabulae

expressit Persius Sat. 5, 161 sq., ubi schol. *‘hunc locum e Menandri Eunucho traxit, in quo Davum servum Chaerestratus adolescens adloquitur, tamquam amore Chrysidis derelictus, idemque tamen ab ea revocatus ad illam redit. apud Terentium personae immutatae sunt.’* scilicet *‘Davo Menandri apud Terentium Parmenonis, Chaerestrato Phaedriae, Chrysidι Thaidis nomen inpositum est. patrem Chaereae, cuius nomen Terentius reticet, Menandro Simonem adpellatum fuisse testatur Donatus ad 5, 5, 1, qui ad 3, 3, 1 de Chreme haec adnotat: haec persona apud Menandrum adolescentis rustici est. cf. Grauert. Anal. histor. philol. 156.’* Mein. praeterea cf. quae infra ad Κόλακα adnotantur.

186

Terentius fabulae initio *quid igitur faciam? nōn cam ne nūnc quidem quom arcēssor ultro?* ubi Donatus *εἴτα τί ποιήσω . . . non cam? Probus distinguit. iungunt qui secundum Menandri exemplum legunt. itaque Meinekius*

*εἴτα τί ποιήσω; μὴ προσέλθω μηδὲ νῦν,
αὐτῆς καλούσης;*

Persius Sat. 5, 172 *quidnam igitur faciam? nec nunc cum arcessat et ultro supplicet accedam?* unde fortasse adici potest *αὐτῆς καλούσης χικετευούσης* ξμέ; Hor. Serm. 2, 3, 262. 3.

187

*μὴ θεομάχει, μηδὲ προσάγου τῷ πράγματι
χειμῶνας ἑτέρους, τοὺς δ’ ἀναγκάλους φέρει.*

Stobaeus Floril. 108, 46 *Μενάνδρου Εὐνούχῳ* A. Terentius 1, 1, 31 *neque praeterquam quas ipse amor molestias habet addas, et illas quas habet recte feras.* 1. *μὴ* Grot.] καὶ *μὴ* vel *μὴ* καὶ (B Vind.).

188

οὗτός ἐστι γαλεώτης γέρων.

Terent. 4, 4, 21 *vietus vētus veternosus senex, colore mustelino.* ubi Donatus *erravit Terentius non intellegens Menandreum illud οὗτός (alii αὐτός) ἐστιν γαλεώτης γέρων. ait autem stelionem, animal quod lacertae non dissimile est, maculoso corio: nempe ad id genus coloris facies exprimitur eunuchorum [corporis], quia plerique lentiginosi sunt.* Suidas *ἀσκαλαβώτης· Μένανδρος οὗτοσι (οὕτωσι V) δὲ γαλεώτης γέρων.* Bekker. Anecd. 452, 6 *ἀσκαλαβώτην, οὐχὶ καλαβώτην λέγουσι, μᾶλλον δὲ γαλεώτην. Μένανδρος οὕτως.* Plin. N. h. 29, 90 (stelionem) *Graeci coloten vocant et ascalaboten et galeoten . . . est . . . plenus lentigine.*

189

πάντα τὰ ζητούμενα

δεῖσθαι μερίμνης φασὶν οἱ σοφώτεροι.

Stobaeus Floril. 29, 47 Μενάνδρου Εὐνούχου A. Clemens Alex. Strom. 5, 1, 11 κατὰ τὸν Σοφοκλέα (OR. 111). τὰ δ' ὅμοια καὶ Μένανδρος ὁ κωμικὸς λέγει κτλ. σοφώτατοι Clem.

190

Terentius Andr. 5, 5, 3 *ego deorum vitam ea propter sempiternam esse arbitror, quod voluptates eorum propriae sunt: nam mi immortalitas partast, si nulla aegritudo huic gaudio intercesserit.* ubi Donatus hanc sententiam totam Menandri de Eunuchio transtulit. Aristid. I 592 Dindf. οὐκ ἐξ ἴσου τὰ πράγματα οἱ θεοὶ σφίσιν τ' αὐτοῖς καὶ τοῖς ἀνθρώποις ἔνειμαν, ἀλλ' αὐτοὶ μὲν ἅτ' ὄντες ἀθάνατοι καὶ κύριοι τῶν ἀπάντων ἀθανάτους καὶ τὰς εὐτυχίας ἔχουσιν. quae sententia tam similis est Terentianae, ut Aristidem Menandri verba leviter inmutasse credam, Menandrum autem sic fere scripsisse:

οὐκ ἐξ ἴσου τὰ πράγμαθ' οἱ θεοὶ σφίσιν
αὐτοῖς τ' ἔνειμαν καὶ βροτοῖς. ἀλλ' αὐτίκα
αὐτοὶ μὲν ὄντες ἀθάνατοι καὶ κύριοι
ἀπαξἀπάντων ἀθανάτους τὰς ἡδονὰς
ἔχουσιν.

191

συστομώτερος σκάφης

παροιμία ἐπὶ τῶν . . . μὴ δυναμένων παρρησιάζεσθαι . . . μέμνηται ταύτης Μένανδρος ἐν τῷ Εὐνούχῳ. Zenob. 5, 95. cf. Diogenian. 8, 12. Phot. συστομώτερον σκάφης . . . ὁπότε ἐβούλοντο μέτοικον δηλῶσαι, ἢ σκάφην ἔλεγον ἢ σκαφηφόρον, διὰ δὲ τὸ ἀπαρρησίαστον εἶναι συστομώτερον ποιήσιν ἀπειλεῖν (ἡπεύλουν?) σκάφης. similiter, sed brevius Hesychius. cf. Boeckh. Oec. Ath. II 75. Photii verbis probabile fit Menandrum scripsisse (καὶ) συστομώτερόν σε ποιήσω σκάφης. Terent. 3, 5, 49 comparat Grauertus, quae similitudo non est nimia.

192

λύκου πετερά

Zenobius Milleri 87 (Mélanges p. 359) λύκου πετερά· ἐπὶ τῶν ἀδυνάτων εἰρηται ἡ παροιμία, ὅταν μέχρι τῶν λόγων ἄφοβος (ὁ φόβος Diogenian. Vind. 3, 7. Macar. 5, 68. Suid.) ἢ (στῇ Macar.). πῶς γὰρ ἂν πτηνὸς τις γένοιτο λύκος; μέμνηται ταύτης Μένανδρος ἐν Εὐνούχῳ. cf. Cratet. 29, 3. nulla Menandri mentione facta praeter

eos quos supra commemoravimus Diogen. 6, 4. Gregor. Cypr. 2, 96. Leid. 2, 64. Apostol. 10, 80. Arsen. 34, 11. Boisson. Anecd. I 396 (λύκου πτερόν). fortasse etiam verba πῶς γὰρ ἂν | πτηνὸς γένοιτό τις λύκος; Menandri sunt. reperitur enim apud comicos πτηνός, ubi oratio supra soccum adscendit.

193

σιτοβόλια

ταμειᾶ ἵνα . . . οἱ πυροί. ἐν Μενάνδρου Εὐνούχῳ. Pollux 9, 44. 5. Terent. Eun. 2, 3, 19 confert Grauert. etiam Poll. 10, 137 παρὰ τοῖς νεωτέροις ῥίσκοι ad Menandri *Eunuchum* refert Meinek. Terent. 4, 6, 16 *ubi sitast?* Th. in *risco*, coniectura incerta. cf. Antiphan. 130. Posidipp. 10.

194

τρόφιμον

Terent. 2, 2, 58 *video erilem filium minorem huc advenire. Donatus non potest Terentius τρόφιμον proprie dicere, et ideo erilem filium dicit.* consentaneum est hoc ipso vocabulo usum esse Menandrum. Phot. τρόφιμος· ὁ νεώτερος οἰκοδεσπότης.

Praeterea ad Terent. 3, 4, 1 Donatus *bene inventa persona est, cui narret Chaerea, ne unus diu loquatur, ut apud Menandrum.* ad 5, 5, 31 *quamobrem insigne aliquid faceret* idem Donatus *manifestius hoc Menander explicat iam pridem infestum meretrici senem, post corruptum ab ea Phaedriam: nunc demum se inventa occasione vindicaturum.*

ΕΦΕΣΙΟΣ

Caecilii Statii fuit *Ephesio* vel sec. Spengelium *Ephesius*. O. Ribbeck. Com. R. fr.² 40.

195

ἐγὼ μὲν ἤδη μοι δοκῶ, νῆ τοὺς θεοὺς,
ἐν τοῖς κύκλοις ἐμὰντὸν ἐκδεδυνότα
ὁρᾶν κύκλῳ τρέχοντα καὶ παλούμενον.

Harpocratio κύκλοι . . . ἐκαλοῦντο οἱ τόποι, ἐν οἷς ἐπωλοῦντό τινες . . . Μένανδρος Ἐφεσίῳ κτλ. 1. μὲν N] μὲν οὖν. 2. ἐνδεδυνότα A. verba sunt aut 'servi ob facinus nescio quod timentis ne in catasta conlocatus venum detur' (Mein.) aut hominis liberi servitutis periculum metuentis. Poll. 7, 11 κύκλοι ἐν τῇ νέᾳ κωμῳδίᾳ καλοῦνται ἐν οἷς πιπράσκειται τὰ ἀνδράποδα . . καὶ τὰ λοιπὰ ὧνια. cf. Alexid. 99. Diphil. 55, 3.

196. 197

ἐπ' ἀρίστῳ λαβὼν

ὀψάριον

.

τῶν ἰχθυοπωλῶν ἀρτίως τις τεττάρων

δραχμῶν ἐπώλει κωβίους. B. πολλοῦ σφόδρα.

Athenaeus 9, 385 df ὀψάριον . . . ἐπὶ τοῦ ἰχθύος . . . Μένανδρος . . . ἐν Ἐφεσίῳ ἐπ' -ὀψάριον. εἴτ' ἐπιφέρει τῶν ἰχθ. κτλ. v. 3. 4 idem 7, 309 e Μένανδρος Ἐφεσίοις κτλ. 1. ἐπαρίστῳ A. 3. ἀρτίως et 4. πολλοῦ σφόδρα om. A 385, πολλοῦ 309 add. Salvinus. 4. ἐπώλει] ἐτίμα A 309. κωβίους A 309. fortasse non πολλοῦ, sed ὀλίγου dixit, per ironiam.

198

παρέσομαι γὰρ ἓν δύο.

Suidas ἐν δύο· τὸ ταχέως, ὡς ἡμεῖς. Μένανδρος Ἐφεσίῳ. ἐν δύο Bentr.] ἔνδυο. 'dum aliquis unum duo numerare possit'.

199

ἔσχατος Μυσῶν

ταύτης μέμνηται τῆς παροιμίας Μένανδρος ἐν Ἐφεσίῳ. Miller. Mélanges 352. cf. 55.

200

Τενέδιος ἄνθρωπος

Zenobius 6, 9 Τένης ὁ Κύνου . . . ἐνομοθέτησεν ἐπὶ τῶν δικῶν ἵστασθαι ἄνθρωπον πέλεκυν ἔχοντα κατὰ νῶτα τοῦ κρινόντος καὶ τοῦ κρινομένου, ἵνα ὁ αἰλὺς εὐθὺς τῷ πελέκει πληγὴς ἀποθάνῃ. εἴρηται οὖν ἡ παροιμία καὶ ἐπὶ τῶν φοβερῶν τὰς ὕψεις . . . μέμνηται ταύτης ἐν Ἐφεσίῳ Μένανδρος. cf. Diogenian. 8, 58. Phot. et Suid. Τενέδιος (ἄνθρωπος, ξυνήγορος, πέλεκυς). Steph. Byz. Τένεδος.

ΗΝΙΟΧΟΣ

Cf. quae ad Antiphanis *Heniochum* adnotantur II 52.

201

ἀλλὰ θεὸς οὐδεὶς εἰς τὸ προκόλπιον φέρει
ἀργύριον, ἀλλ' ἔδωκεν εὖνους γενόμενος
πόρον, εἰσβολὴν τ' ἔδειξεν εὐπορίας τινός,

ἦν ἂν παρῆς σύ, μηκέτ' αἰτιῶ θεόν,
 5 ἥδη δὲ τῇ σαντοῦ ζυγομάχει μαλακίᾳ.

Orion Antholognom. 4, 1 (περὶ προνοίας) ἐκ τοῦ Ἑνιόχου Μενάνδρου. 1. τὸ Mein.] τὸν. 3. πόρον εἰσβολήν τ' Preller. Philol. III 521] πόρωνης βουλὴν. πόρον ἢ ὀβολήν Nauck. Philol. VI 421. πόρον λαβήν τ' Heimsöeth. Ind. Bonn. 1867 aest. xv. 4. σύ add. K. μηκέτ' αἰτιῶ θεόν Schneidewin.] μηκέτι τὸν θεὸν αἰτιῶ. 5. μαλακία cod. ἥδη δὲ σ. ζ. τῇ μαλακίᾳ Schneidewin.

3. εἰσβολήν, ut Arist. Ran. 1104 εἰσβολαὶ σοφισμάτων (ἄφορμαί, ἀρχαί schol.). 5. Phot. ζυγομαχεῖ· στασιάζει. ὡς οἱ βόες ἐξευγμένοι. μετῆται ἢ λέξις ἀπὸ τῆς τῶν βοῶν πρὸς ἀλλήλους μάχης· ἐκεῖνοι γὰρ πολλὰκις ὅταν ἔλκωσι κάμνοντες ἐπερείδουσι (ἄπερ.) τὸ βάρος πρὸς ἀλλήλους. Hesych. ζυγομαχεῖν· τὸ τοῖς οἰκείοις διαφέρεισθαι. cf. 673. adesp. 207. Ruhnck. Tim. 130. 1.

202

οὐδεὶς μ' ἀρέσκει περιπατῶν ἔξω θεὸς
 μετὰ γραδός, οὐδ' εἰς οἰκίαν παρεισίδων
 ἐπὶ τοῦ σανιδίου. τὸν δίκαιον δεῖ θεὸν
 οἶκοι μένειν σφάζοντα τοὺς ἰδρυμένους.

Iustinus De monarch. p. 39 (140 Otto) Μένανδρος ἐν Ἑνιόχῳ λέγει κτλ. v. 1—3 (σανιδίου) Clemens Alex. Protrept. 7, 75 Μένανδρος γοῦν ὁ κωμικὸς ἐν Ἑνιόχῳ ἐν Ὑποβολιμαίῳ τῷ δράματι κτλ. τοιοῦτοι γὰρ οἱ μητραγύρται. 1. ἔξωθεν Argent. Iust. 2. μετὰ γραδός om. Iustin. 4. ἰδρυμένους] αἰτουμένους? apud Clementem ἐν Ὑποβολιμαίῳ eicit Dindf. ἐν Ἑν. καὶ ἐν Ὑπ. Mein., similem in Hypobolimaco sententiam significari ratus.

1. Eurip. Hippol. 106 οὐδεὶς μ' ἀρέσκει νυκτὶ θανμαστὸς θεός. 'perstringit comicus Cybeles sacerdotes, qui cum anu circumibant urbes in gratiam deae stipem petentes'. Potter. σανιδίου est tabula divinatoria. Lobeck. Agl. I 253.

203abc

ἐλεεῖν δ' ἐκεῖνος ἔμαθεν εὐτυχῶν μόνος.

ὁ χρηστός, ὥς ἔοικε, καὶ χρηστοὺς ποιεῖ.

μὴ ἐστὶν ἀρετὴ τὸν ἄτοπον φεύγειν αἰεῖ.

Orion Antholognom. 7, 6 (περὶ ἀρετῆς) ἐκ τοῦ Ἑνιόχου Μενάνδρου. v. 2 Boissonad. Anecd. I 158. v. 3 monost. 339 (τὸ ἄτοπον). — 1. ille (iustus sine dubio vel bonus) solus didicit in rebus

secundis alios miserari. δ' ὁ κοινὸς Duebner. apud Both. '*humanus et aequus omnibus*'. ἐλεεῖν δ' ἐλεινοῦς — ἀτυχῶν Herwerd. Obs. crit. 86. ἐλεεῖν δ' ἐλεινοῦς ξμαθεν εὐτυχ. Heimsoeth. Ind. Bonn. 1867 aest. vii. frustra. coniungi possunt v. 1 et 2, si cum H. Iacobi V ccliii ordinem inmutes (2. 1). 3. quomodo una de virtutibus vel sola virtus dici possit τὸν ἄτοπον vel τὴν ἀτοπίαν (sic enim interpretatur Meinek. III 368) fugere non video. verum enimvero una virtus est semper fugere iniustum: itaque scr. τᾷδικον (τὸ ἄτοπον monost.) φεύγειν ἀέλ.

204

τὸν δὲ παῖδ' οὐδ' εἶδομεν,
ἀλλ' ἀρπαγὴν αὐτῷ κατασκευάζομεν.

Ammonius 22 ἀρπαγή . . . τὴν μετὰ βίας ἀφαίρεσιν δηλώσει . . . καὶ παρὰ Μενάνδρῳ . . . ἐν Ἑνιόχῳ κτλ. v. 2 Bachmann. Anecd. 376, 25 ἀρπαγή ἢ μετὰ βίας ἀφαίρεσις, ἀρπάγη δὲ τὸ ἄγκιστρον, δι' οὗ τῶν φρεάτων τὰ ἀγγεῖα ἐξαίρομεν. καὶ Μένανδρος κτλ. cf. Herodian. I 304, 6. 7. II 856, 32. 3. 1. οὐδ' εἶδομεν Heringa Obs. 286] οὐκ εἶδομεν. οὐκ διήσομεν '*non transmittimus*' Mein. sententiae magis convenire videtur οὐχ ἐξίλομεν *non cepimus*, sed capturos esse speramus. 2. ἀρπαγὴν Valcken. conl. Antiphan. 74, 3] ἀρπάγην.

205

ὦν δὲ μὴ αἴτιος τρόπος,
τά γ' ἀπὸ τῆς τύχης φέρειν δεῖ γνησίως τὸν εὐγενῆ.

Stobaeus Floril. 108, 45 Μενάνδρου Ἑνιόχῳ A. 1. μὴ 'στιν Mein. 2. τό γ' ἀπὸ A. τὰπὸ Mein. in ed. Stob. trimetros constituit Grotius ὦν δὲ μὴ τρόπος αἴτιος, | τὰ τύχης κτλ. *quorum non hominis ingenium culpam sustinet, mala a fortuna nobis inflicta ferre decet hominem ingenium.* scilicet quae nostra culpa animis insita sunt vitia, ea non ferri sed exstirpari iubet. — cum v. 2 Antiphan. 281 contulit Meinek. com. anon. Athen. 10, 458 c σοφός ἐστιν ὁ φέρων τὰπὸ τῆς τύχης καλῶς.

206

αὐτολήκνυτοι

. . . τὸ ὄνομα καὶ παρὰ Μενάνδρῳ ἐν τε Ἑνιόχῳ καὶ Δακτυλλῳ. Harpocration. cf. 105. Antiphan. 16.

207

παρῶμαι

ἐν ὑπεροψίᾳ εἰμί. Μένανδρος Ἑνιόχῳ. Photius. ἡμιόβωι cod.

208

χειμάζειν

τὸ ἐνοχλεῖν, ὡς Μένανδρος ἐν Ἠνιόχῳ. Ammonius 146. —
cf. fr. 404, 7. 970. Philem. 28, 10.
Praeterea cf. 880.

HPΩΣ

Ἦρωσ fuit etiam Diphili, Ἦρωες multorum.

209

δέσποιν', Ἦρωτος οὐδὲν ἰσχύει πλέον,
οὐδ' αὐτὸς ὁ κρατῶν τῶν ἐν οὐρανῷ θεῶν
Ζεὺς, ἀλλ' ἐκείνῳ πάντ' ἀναγκασθεὶς ποιεῖ.

Stobaeus Floril. 63, 21 Μενάνδρου Ἦρωι A. 1. ὃ δέσπ. A.
2. τῶν add. Grot. not. θεῶν om. A. 3. ἐκείνο Voss. ἀναγκασθεὶς
πάντα A. ποιεῖ Voss.

210

ἐχοῖν γὰρ εἶναι τὸ καλὸν εὐγενέστατον,
τούλεύθερον δὲ πανταχοῦ φρονεῖν μέγα.

Stobaeus Floril. 89, 7 Μενάνδρου Ἦρωι A. 1. τὸ A Voss.]
τὸν. 2. τούλεύθερον δὲ Bentl.] τὸν ἐλεύθερον δὲ δεῖ.

211

ὥς οἰκτρόν, ἢ [τὰ] τοιαῦτα δυστυχῶ μόνη,
ἃ μὴδὲ πιθανὰς τὰς ὑπερβολὰς ἔχει.

Stobaeus Floril. 104, 13 Μένανδρος Ἦρωι A. 1. ἦ] εἰ B
corr. at cf. γελοῖον, ὅς κτλ. 100 et multa alia eiusdem modi. τὰ
del. G. A. Hirschig. Annot. crit. 21.

212

χοῦς κεκραμένου

οἶνον· λαβὼν ἔκπιθι τοῦτον.

Athenaeus 10, 426 c Μένανδρος ἐν Ἦρωι ἔφη κτλ. in exitu
suppleri possunt multa.

213

πεφαρμάκευσαι, γλυνύτατ', ἀναλυθεὶς μόλις.

Suidas ἀναλυθῆναι· τὸ καθαρθῆναι τιμὴν χρῆσασθαι φαρμάκων.
Μένανδρος Ἦρωι κτλ. ἐπεφαρμάκευσό γλυνύτ' A cum Zonara 202.

ἐπεφαρμάκευσον B. ἐπεφαρμάκευσον E. ἐπιφαρμάκευσον ceteri. corr. Lobeck. (πεφαρμάκευσ' ὦ) et Mein. ἀναλωθεῖς B. ἀναλωθεῖς (supra-
scr. v) E. *vix purgatus denique es fascinatus*. Hesych. ἀναλῦσαι· τὸ
βεβλαμμένον τινὰ δι' ἐπὶ δῆς ἐπαλλάξαι. 'quemadmodum καταδεδέσ-
θαι idem est quod πεφαρμακεῦσθαι, sic λύειν et ἀναλύειν est *vene-
ficiā solvere*.' Lobeck. Aglaoph. 644.

214

εὖ ἴσθι, κἀγὼ τοῦτο συγχωρήσομαι.

Ammonius 76 Μένανδρος ἐν Ἡρώι κτλ.

215

Bekker. Anecd. 1262 ἀπὸ τοῦ θηλυκοῦ τοῦ παῖς γίνεται ἡ
παιδίσκη καὶ αἱ παιδίσκαι τῶν παιδισκῶν περισπωμένως ὥς μονογενές
'τῶν παιδισκῶν τινι δοῦς,' παρὰ τῷ Μενάνδρῳ ἐν τῷ Ἡρώι.
Meinek. τῶν δὲ παιδισκῶν τινι | δοῦς.

216

ὦ δυστυχῆς, εἰ μὴ βαδιεῖ

Choerobosc. Marcian. 489 Gaisf. 163, 11 ὁ δυστυχῆς ὦ δυσ-
τυχῆς, ὥς παρὰ τῷ Μενάνδρῳ ἐν τῷ Ἡρώι κτλ. βαδιεῖ Schneidewin.
G. g. A. 1848 p. 1795] βαδιῆς. — cf. 137.

Praeterea cf. fr. 879.

ΘΑΙΣ

Athenaeus 13, 567 c δράματα ἀπὸ ἐταιρῶν ἔσχε τὰς ἐπιγρα-
φὰς . . . Μενάνδρου Θαῖς. cf. quae ad Pherecratis *Corianno* ad-
notantur I 162. 3. Martial. 14, 187 Μενάνδρου Θαῖς. *haec primum*
iuvenum lascivos lusit amores: nec Glycerā pueri, Thais amica fuit.
'i. e. primum in scaena exhibuit et materiam comoediae fecit
amantem adulescentem . . . quod sive verum est sive finxit, parum
interest: certe Martialis id se credere praefert.' Gronov. Observ.
script. eccles. p. 28. non audiendus est Leutsch. Philol. XV 625.
Propert. 2, 6, 3 *turba Menandreae fuerat nec Thaidos olim tanta.*
et 5, 5, 42 *Thais pretiosa Menandri, cum ferit astutos comica*
moecha Getas. in mores te verte viri: si cantica iactat, i comes et
voces ebria iunge tuas. ianitor ad dantes vigilet: si pulset inanis,
surdus in obductam somniet usque seram. nec tibi displiceat miles
non factus amori, nauta nec attrita si ferat aera manu . . . aurum
spectato, non quae manus adferat aurum. quae omnia quodammodo
e Menandro videntur derivata esse. Varro Non. Marcell. 4 p. 286

Mercer. (321 Quicherat.) et 14, 536 (626) demittere: *cum etiam Thais Menandri tunicam demissam habeat ad talos*, qui non erat meretricum, sed matronarum habitus. Ovid. A. am. 3, 603 *quae venit ex tuto, minus est accepta voluptas: ut sis liberior (?) Thaide, finge metus*. Lucian. Rhet. praec. 12 (φαίη ἂν) ὑπομειδιάσας . . . Αὐτοθαΐδα τὴν κωμικὴν ἢ Μαλθάκην ἢ Γλυκέραν τινὰ μιμησάμενος τῷ προσηνεῖ τοῦ φθέγματος. cf. Aleiphro 2, 4, 19 (exscr. sub tit. Ἐπιτρεπόντων). fuit etiam L. Afranii *Thais*. O. Ribbeck. Com. R. fr.² 207. Ritschl. Parerg. 142 n. 2. de accentu Herodian. II 91, 9 τὰ εἰς ἰς λήγοντα καθαρόν θηλυκά, εἴτ' ἄλλω εἴτε καὶ τῷ ᾧ παραληγόμενα . . φιλεῖ . . . ὀξύνεσθαι, οἶον . . Αἰῖς, Θαῖς.

217

ἔμοι μὲν οὖν ἄειδε τοιαύτην, θεά,
θρασεῖαν, ὥραϊαν δὲ καὶ πιθανὴν ἄμα,
ἀδικουσαν, ἀποκλήουσαν, αἰτοῦσαν πυκνά,
μηδενὸς ἐρώσαν, προσποιουμένην δ' αἰεὶ.

Plutarchus Mor. 19 a ὁ Μένανδρος ἐν τῷ προλόγῳ τῆς Θαΐδος πεποιήκεν κτλ. ἄειδε (non ἔδε) dixit Homerum imitatus. cf. Cratin. 305. Eupol. 139, 2.

218

φθείρουσιν ἥθη χρήσθ' ὀμιλλὰι κακαί.

Paulus Ep. Corinth. I 15, 33. ubi adscripta repperit H. Stephanus (Com. gr. p. 351) haec Μένανδρον τοῦ κωμικοῦ γνώμη ἐν Θαδίᾳ (Θαΐδι). ac Menandro tribuunt Hieronymus (III fol. 148 d. V fol. 86 d. VIII 185 b. 248 c), Photius Quaest. Amphiloeh. 151 (Mai. Script. vet. VIII 102). Euripidi adscribit Socrates Hist. eccl. III 16 p. 155 d. nomen poetae omittit cum aliis (cf. Nauck. Eurip. fr. 1013) Clem. Alex. Paed. 2, 6, 50. Strom. 1, 14, 59. cf. mon. 738. Tertull. Ad uxor. 1, 8 *bonos corrumpunt mores congressus mali*. Diodor. 16, 54 extr. (Φίλιππος) ταῖς πονηραῖς ὀμιλλαῖς διέφθειρε τὰ ἥθη τῶν ἀνθρώπων. — mutuatus est ut solebat versum Menander ab Euripide.

219

κατὰ μὺδς ὄλεθρον

ἡ παροιμία λέγει. μέμνηται δὲ αὐτῆς Μένανδρος ἐν τῇ Θαΐδι Aelian. H. an. 12, 10. cf. Philem. 211 cum eis quae adnotavimus.

220

"Αρης τύραννος

(ἐκ τῶν Τιμοθέου Περσῶν) . . . μέννηται ταύτης Μένανδρος ἐν Θαῖα (Θαῖδι Mill.). Miller *Mélanges* 363. Macar. 2, 39 "Αρης τύραννος" ἐπὶ τῶν μετὰ βίας τι διαπραττομένων. Suid. et Hesych. "Αρης τ. Timoth. fr. 8 Bergk. Plut. Ages. 14 πολλοῖς ἐπήγει τὰ τοῦ Τιμοθέου λέγειν· "Αρης τύραννος" χρυσὸν δὲ Ἑλλὰς οὐ δέδοικεν. cf. Plut. Demetr. 42.

221

πτωχότερος κίγκλου

παροιμία ἣ κέχρηται Μένανδρος Θαῖδι. Photius et Suidas (κίγκλος). Miller. *Mélanges* 354 πτωχότερος λεβηρίδος ἢ κινδάλου (scr. κίγκλου). μέννηται ταύτης Μένανδρος ἐν Θ[ηβ]αῖδι. ἐπὶ τῶν πάνυ πενήτων καὶ ἀσθενῶν εἴρηται ἡ παροιμία. cf. Apostol. 9, 82. 10, 49. 15, 4 et Aristoph. fr. 29. 35.

222

μέταυλος

ἐστὶν ἡ ὄνταρὰ λεγομένη αὐλή, οὔ ὄρνιθες ἦσαν . . . Μένανδρος Θαῖδι. Harpocration 127, 25. cf. Aristoph. fr. 371. Praeterea cf. 407.

ΘΕΟΦΟΡΟΥΜΕΝΗ

I. e. *Puella fatidica*. Alciphr. 2, 4 extr. *μαντεύσαιο ἡ Φρυγία τὰ συμφέροντα κρείσσον τῆς θεοφορουμένης σου κόρης*. Schol. Eurip. *Androm.* 103 (ex emend. Fritzs. Toeppel. Progr. Neobr. 1857 p. 13) *μονωδία ἐστὶ τὸ δι' ἐνὸς προσώπου θρηνοῦντος*. ὥστε τὸ 'Ασιάτιδος γῆς' οὐ μονωδία ἐστίν . . . οὐδὲ τὰ ἐν Θεοφορουμένῃ (sic Vat., θεοφορουμένῃ ἢ Venet.) ἀδόμενα· οὐ θρηνεῖ γάρ. quae ad Menandri fabulam videntur pertinere. Θεοφόρητος fuit Alexidis.

223

εἴ τις προσελθὼν μοι θεῶν λέγοι 'Κράτων,
ἐπὰν ἀποθάνης, αὐτίς ἐξ ἀρχῆς ἔσει·
ἔσει δ' ὅ τι ἂν βούλῃ, κύων, πρόβατον, τράγος,
ἄνθρωπος, ἵππος· δις βιῶναι γάρ σε δεῖ·
5 εἰμαρμένον τοῦτ' ἐστίν, ὅ τι βούλει δ' ἐλοῦ·
ἅπαντα μᾶλλον, εὐθύς εἰπεῖν ἂν δοκῶ,
ποίει με πλὴν ἄνθρωπον· ἀδίκως εὐτυχεῖ
κακῶς τε πράττει τοῦτο τὸ ζῶον μόνον.

- ὁ κράτιστος ἵππος ἐπιμελεστέραν ἔχει
 10 ἑτέρου θεραπείαν· ἀγαθὸς ἂν γένῃ κύων,
 ἐντιμότερος εἶ τοῦ κακοῦ κυνὸς πολὺ.
 ἀλεκτροῦν γενναῖος ἐν ἑτέρῳ τροφῇ
 ἔστιν, ὁ δ' ἀγεννὴς καὶ δέδιε τὸν κρείττονα·
 ἄνθρωπος ἂν ἢ χρηστός, εὐγενής, σφόδρα
 15 γενναῖος, οὐδὲν ὄφελος ἐν τῷ νῦν γένει.
 πράττει δ' ὁ κόλαξ ἄριστα πάντων, δεύτερα
 ὁ συκοφάντης, ὁ κακοήθης τρίτα λέγει.
 ὕνον γενέσθαι κρείττον ἢ τοὺς χείρονας
 ὁρᾷν ἑαυτοῦ ζῶντας ἐπιφανέστερον.

Stobaeus Floril. 106, 8 Μενάνδρου Θεοφορουμένου (sic) A. v. 2 Sueton. Vesp. 23 de Cerylo liberto, qui dives admodum, ob subterfugendum quandoque ius fisci, ingenium se et Lachetem mutato nomine coeperat ferre: ὃ Λάχης, Λάχης (Men. fr. 921), ἐπὶ ἀποθάνῃ, αἵτις ἐξ ἀρχῆς ἔσει κηρύλος. v. 16. 17 Schol. Eurip. Hipp. 426 ὁ βίος ἤδεται τοῖς πονηροῖς, ὡς Μένανδρος κτλ. v. 16 Athenaeus 6, 248 d πράττει γὰρ πάντων ὁ κόλαξ ἄριστα, ὁ καλὸς εἶπεν Μένανδρος. v. 18. 19 Plutarch. Mor. 739f πολλὰκις παρίσταται καὶ τὰ τοῦ κωμικοῦ γέροντος (i. e. Κράτωνος) κτλ.

1. Κράτων Gesner.] κρατῶν. Κρίτων vel Στράτων Valek. 4. δις β. A.] διαβ. 5. αἰροῦ καὶ ἔλου A. 11. εἶ] ἢ (non ἢ) A. 13. ὁ δ'] οὐδ' A. 14. ἐν ἢ ἄνθρωπος χρηστός A. ἂν δ' ἢ Mein. 16. δεύτερος συν. A Schol. Eur. 17. τὰ τρίτ' ἔχει cod. Caes. et Vind. Stob. τρίτος λέγεται A Schol. Eur. τρίτατος (sine λέγ.) B I.

12. scr. ἐν προτέρῳ τροφῇ. nam non solum aliter, sed melius alitur. cf. Plat. Lach. 183b προτέρους πρὸς τὰ τοῦ πολέμου et ad fr. 474 H. Iacobi. 13. de forma ἀγεννὴς cf. Heind. Plat. Charmid. 158c. Schneider. Plat. Reip. 7, 529a (ἀγεννῶς). Plat. com. 46, 6. 17. τὰ δεύτερα λέγειν 484, τὰ πρῶτα λ. Strattid. 1.

224

καὶ ταχὺ

πάλιν τὸ πρῶτον περισοβεῖ ποτήριον
 αὐτοῖς ἀκράτου.

Athenaeus 11, 504a Μενάνδρου . . . πάλιν ἐκ Θεοφορουμένης κτλ. 1. καὶ] καὶ Toepfel. Progr. Neobr. 1857, 13. deletο v. 2 πάλιν (πάλι A), quod ex Athenaei verbis (πάλιν ἐκ Θεοφ.) inepte repetitum censet, Cobetus N. 75 καὶ ταχὺ τὸ πρῶτον περισόβει π. 'quae domini verba sunt ad servulum'. paullo ante Athenaeus

ipse ἔδωκε τῷ παιδὶ περισοβεῖν ἐν κύκλῳ κελεύσας. et 4, 130 c περισοβεῖν ἐκέλευε τοῖς παισίν. cf. Amphid. 18. an πάλιν ὡς τὸ πρῶτον κτλ.?

225

ὁ πλεῖστον νοῦν ἔχων
μάντις τ' ἄριστός ἐστι σύμβουλός θ' ἅμα.

Stobaeus Floril. 3, 6 Μενάνδρου Θεοφορουμένῳ A. 2. τ' add. Salvin. — hic quoque Menander Euripidem imitatur fr. 963 N. μάντις δ' ἄριστος ὅστις εὐκάζει καλῶς. Cic. De div. 2, 5, 12 bene qui coniciet, valem hunc perhibeto optimum. Eurip. Hel. 757 γνώμη δ' ἀρίστη μάντις (Mein.).

226

μέσως μεθύων τὴν Θηροκλείου ἔσπασεν.

Athenaeus 11, 472 b θηλυκῶς δὲ τὴν Θηροκλείου εἶπε Μένανδρος ἐν Θεοφορουμένῳ κτλ. τὴν add. Schweigh. recte: nam sic demum Menandrum feminino genere usum esse adparet. Θηροκλείαν Mein. V 103. cf. fr. 324. μέσως corruptum videtur. fort. μεστήν.

227

ἀπὸ μηχανῆς θεὸς ἐπεφάνης.

ἐπὶ τῶν ἀπροσδοκῆτος ἐπ' ὠφελείᾳ καὶ σωτηρίᾳ φαινομένων... Μένανδρος Θεοφορουμένῳ. Schol. Plat. 394 Bekk. cf. Creuzer. Plotin. De pulchrit. p. 534. fortasse ἀπὸ μηχανῆς θεὸς | ἡμῖν ἐπεφ. cf. fr. 278.

228

δεύτερος πλοῦς

παροιμία ἐπὶ τῶν ἀσφαλῶς τι πραττόντων, παρόσον οἱ διαμαρτόντες κατὰ τὸν πρότερον πλοῦν ἀσφαλῶς παρασκευάζονται τὸν δεύτερον... Μένανδρος... Θεοφορουμένῳ. Schol. Plat. 381 Bekk. Aristot. Eth. Nicom. 2, 9 (1109 a 34) ἐπεὶ οὖν τοῦ μέσου τυχεῖν ἄκρως χαλεπὸν, κατὰ τὸν δεύτερον, φασί, πλοῦν τὰ ἐλάχιστα ληπτέον τῶν κακῶν. cf. Polit. 3, 13 (1284 b 19). Suid. δεύτερος πλοῦς· ὅτε ἀποτυγχάν τις οὐρίου κόπαις πλεῖ. cf. fr. 241 et Heindorf. Plat. Phaed. 99 b.

ΘΕΤΤΑΛΗ

Plinius N. h. 30, 6. 7 nec quisquam dixit... quando (ars magica) transisset ad Thessalas matres... miror equidem Achilles populis famam eius in tantum adhaesisse, ut Menander quoque...

Thessalam cognominaret fabulam, complexam ambages feminarum detrahentium lunam. cf. Arist. Nub. 749. Plat. Gorg. 513 a cum eis quae adn. Heindorf. Hor. Epod. 5, 45. 8. Verg. Buc. 8, 69. Ovid. Met. 7, 207 sq. — de accentu Herodian. I 321, 12. II 4, 39 (Steph. Byz. Θεσσαλία p. 311, 1 Mein.) τὸ Θεττάλη δρᾶμα Μενάνδρου βαρύνεται παρὰ Ἀττικοῖς εἰς ιδιότητα τεθέν. i. e. 'cum e communi significatione in rei certae proprietatem' concesserit, 'diversitate accentus separatur.' Gellius 17, 3 extr.

229

καὶ τὸ κεράμιον
ἀνέφρχας· ὕξεις, ἱερόσυλ', οἶνον πολὺ.

Bekker. Anecd. 399, 24 ἀνέφρχεν, οὐχὶ ἤνοιγε, καὶ ἀνεφύγετο λέγουσι . . . Θεττάλη κτλ. Suidas ἀνεφύγεισαν . . . Θεττάλη· καὶ τὸ κεράμιον ἀνέφρχεν (ἀνέφρχεν AC). Zonaras 213 ἀνέφρχα . . . καὶ ἐν Θεττάλοις· τὸ κεράμιον ἀνέφρχται. Cram. Anecd. Par. III 113, 29 ἐν Θεττάλῃ et ἀνέφρχας. ex Menandri Thessala haec excerpta esse omnibus constat. confert O. Ribbeck. Com. R.² 216 L. Afranii fr. 14 (3) ex ore mi oculis tui bibiones involant. bibiones sunt vermiculi vinum super natantes.

230

μικρά γε πρόφασίς ἐστι τοῦ προᾶξι κακῶς.

Stobaeus Floril. 4, 40 Μενάνδρου Θεττάλη A. γε om. Voss.

231

εὐθυμία βίε τὸν δοῦλον τρέφει.

Stobaeus Floril. 62, 31 Μενάνδρου Θεττάλη A. βί^ε A. βέλτιστε Gaisf. τοι Τίβιε Bendl. cf. Leucon. 3. Menand. 1075. emendatio, cum multa nomina in βίως exeant, admodum dubia. στρέφει A.

232

ἔλυσ' ἐμαντόν, εἴτ' ἀπέδραν μόνος.

Zonaras 274 ἀπέδραν καὶ ἀπέδρα χρῆ λέγειν, οὐχὶ ἀπέδρασα καὶ ἀπέδρασεν. ἔλυσ' ἐμαντόν κτλ. Bekker. Anecd. 420, 1 Μένανδρος Θεττάλοις· εἴτ' ἀπέδραν μόνος. Suidas ἀπέδρα· καὶ τὸ πρῶτον πρόσωπον ἀπέδραν . . . Μένανδρος Θεττάλη (Θετταλεῦσιν AB Med. Θετταλέσιν E) εἴτ' ἀπέδραν (sic ABE) μόνος. — μόλις μόνος Naber. Mnem. nov. VIII 416. ἔλυσ' ἐμαντόν αὐτὸς O. Hense Lect. Stob. 20 adn. at semper quod sciam αὐτὸς ἐμαντόν,

ut etiam ad quem provocat Eurip. Bacch. 614. ac fortasse initio excidit δεσμῶν vel aliquid simile.

233

δλόκληρος οὗτός σοι, ξένε.

Photius δλόκληρος· οἱ ἄρχοντες ἐδοκιμάζοντο εἰ δλόκληροί εἰσιν·
Μένανδρος Θετταλῇ κτλ.

234

λυγνοκαῖαν

εἶρηκεν ... Μένανδρος ἐν Θετταλῇ. Pollux 10, 115. cf. Cratin. 227 (cum supplem.). ex cod. Laurentiano Pollucis Maassius Herm. XV 619 Μένανδρος δὲ ἐν Θετταλῇ λύχνων ἀφάς. περὶ λύχνων ἀφάς Herodot. 7, 215.

ΘΗΣΑΥΡΟΣ

Terentius Eunuch: prol. 9 *idém* (Luscius Lavinius) *Menandri Phásma nunc nupér dedit atque in Thensauro scripsit* cet., ubi Donatus argumentum fabulae Lusicii sic exponit: *adulescens, qui rem familiarem ad nequitiam prodegerat, servum mittit ad patris monumentum, quod senex sibi vivis magnis opibus adparaverat, ut id aperiret inlaturus epulas, quas pater post annum decimum caverat sibi inferri. sed cum agrum, in quo monumentum erat, senex quidam avarus ab adolescente emerat. servus ad aperiendum monumentum auxilio usus senis, thesaurum cum epistula ibidem reperit. senex thesaurum, tamquam a se per tumultum hostilem illic defossum, retinet et sibi vindicat. adulescens iudicem capit: apud quem prior senex, qui aurum retinet, causam suam sic agit: 'Athenienses, bellum cum Rhodiensibus quod fuerit, quid ego hic praedicem?' et cetera, quae contra naturam iurisque consuetudinem posita argumenta notat Terentius. videtur autem Luscius 'si summam rei spectes, Menandreae fabulae ordinem retinuisse'. Mein. Fronto Anthol. Pal. 12, 233 τὴν ἀκμὴν Θησαυρὸν ἔχειν, κωμῶδέ, νομίζεις, οὐκ εἰδὼς αὐτὴν Φάσματος ὀξυτέρην. — bellum illud Rhodiensium contra Athenienses, quod apud Donatum commemoratur, idem esse cum bello Antigonum inter et Cassandrum gesto 315—312 a. Chr. (Diodor. 19, 77. Droysen. Hellenism. II² 33 sq.) et Menandri *Thesaurum* actam esse inter 310 et 308 a. Chr. arbitratur Dziatzko Ann. Fleckeisen. 1880, 811. 12.*

235

εἴτ' οὐ μέγιστός ἐστι τῶν θεῶν Ἑρῶς
καὶ τιμιώτατός γε τῶν πάντων πολύ;

οὐδείς γὰρ οὕτως ἐστὶ φειδωλὸς σφόδρα
 ἄνθρωπος οὐδ' οὕτως ἀκριβὴς τοὺς τρόπους,
 5 ὃς οὐχὶ τούτῳ μερίδα τῷ θεῷ νέμει
 τῆς οὐσίας· ὅσοις μὲν οὖν πρόως ἔχει,
 νέοις ἔτ' οὖσι τοῦτο προστάττει ποιεῖν·
 οἱ δ' εἰς τὸ γῆρας ἀναβολὰς ποιούμενοι,
 οὔτοι προσαποτίνουσι τοῦ χρόνου τόκους.

Stobaeus Floril. 63, 13. 14. 13 (v. 1—5) Ἀλέξιδος A (perperam coniuncti cum Alexidis fr. 289). 14 (v. 6 sq.) Μενάνδρου Θησαυρῶν A. versus 1—5 quoque Menandri esse demonstravit Tyrwhittus apud Gaisford.

1. οὐ Arsen. Viol. p. 101] οὖν. 2. γε om. A. 5. τῶν θεῶν A. 6. ὅσοις om. A. ἔχ^ε A. 7. ἔτ' οὖσι B] αἰτοῦσι. προστάττει AB] προστάττειν. 9. τοῦ χρόνου AB] ὥραίους. in hoc ἀωρίας latere putabat Benti.

4. Toeppelius Progr. Neobr. 1857, 14 confert Plut. Cat. mai. 3 ὡς οὐδὲν δέοιτο ταμίου λίαν ἀκριβοῦς (nos *genai*). 9. τοῦ χρόνου, i. e. *morae usuras*, *Verzugszinsen*. nihil agit Hirschig. Ann. crit. 21.

236

ὅταν δ' ἐρῶντος τόλμαν ἀφέλῃς οἴχεται,
 εἰς τοὺς ἰαλέμους τε τοῦτον ἐγγράφε.

Stobaeus Floril. 64, 18 τοῦ αὐτοῦ (Μενάνδρου 17) Θησαυρῶ A. 2. ἐγγράφε B Arsen.] ἐγραφε. ἰαλέμους, cf. quae ad Amphidis Ἰάλεμον adnotantur II 241. Maxim. Planud. Walz. Rhet. V 541, 8 ὁ ἰάλεμος εἰδὸς ἐστὶ θρήνου. τοὺς ἀξιόους οὖν ἔλεον διὰ τὴν ἀμαθίαν ὁμωνύμως ἰαλέμους ἐκάλεσεν (Ερμολένης).

237

πολλοῖς ὑπέκκανυ' ἔστ' ἔρωτος μουσική.

Stobaeus Floril. 63, 18 Μενάνδρου Θησαυροῖς A.

238

ἄσιτος ἐπὶ μῆνας, ὕδατος στράγγ' ἔχων

Photius στράγγα· Μενάνδρος Θησαυρῶ κτλ. Etymol. m. 729, 43 στράγγ· ἡ ἐπισχεθεῖσα ῥύσις. καὶ Μενάνδρος· ὕδατος κτλ. cf. M. Schmidt. Didym. p. 69.

239

κανθάρου μελάντερος

παροιμία. Μένανδρος Θησαυρῷ. Photius et Suidas. add. Suidas καὶ κανθάρου σοφώτερος, ἐπὶ τῶν πονηρῶν καὶ κακοηθῶν. cf. Philem. 33. Zenob. 4, 65. Diogen. 5, 40. Append. prov. 2, 41 cum eis quae edit. adn. — verbis κανθάρου μελάντερος bestiola significari videtur.

Praeterea cf. 960.

ΘΡΑΣΤΑΕΩΝ

I. e. *Miles gloriosus*. Iulian. Misopog. 349 c ἄκαρτος καὶ βαθυγένειος . . ἐνόμισας ἂν Σμικρὴν ὁρᾶν ἢ Θρασυλέοντα, δύσκολον πρεσβύτην ἢ στρατιώτην ἀνόητον. Plutarch. Mor. 1095 d οὐδὲ γὰρ Ἰέρων ἂν οὐδ' Ἀτταλος . . . ἐπέισθησαν . . . κατακλῖναι (ἐν τοῖς συμποσίοις) Κάρδακας καὶ Ἀγριᾶνας μεθ' αὐτῶν . . . καὶ Θρασωνίδας καὶ Θρασυλέοντας, ὁλολυγμοὺς καὶ κροτοθορύβους ποιούοντας. cf. Alciph. 2, 4, 19 et quae ad Ἐπιτρέποντας adnotantur. de Sexti Turpili Thrasyleonte cf. O. Ribbeck. Com. R. fr.² 109.

240

κατὰ πόλλ' ἄρ' ἐστὶν οὐ καλῶς εἰρημένον
τὸ γυνῶθι σαυτόν· χρησιμώτερον γὰρ ἦν
τὸ γυνῶθι τοὺς ἄλλους.

Stobaeus Floril. 21, 5 Μενάνδρου Θρασυλέοντος (Θρασυλεον^{τς}) A. Anton. Mel. 80 p. 139. Maxim. Conf. Serm. 56, 112 p. 663 Combefis. 1. πόλλ' ἄρ' Pors. Adv. 235] πόλλ' ἂν. πολλῶν Anton. et Maxim. πολλά γ' Steph. 2 σεαυτόν Voss Hens. et Maxim. ἦν] εἰ Voss. mrg.

241

ὁ δεύτερος πλοῦς ἐστὶ δῆπου λεγόμενος,
ἂν ἀποτύχη τις οὐρίου, κώπαισι πλεῖν.

Stobaeus Floril. 59, 9 Μενάνδρου ἐν Θρασυλέοντος A. 2. οὐρίου κώπαισι Grot. cf. Cobet. N. l. 84. 5. πρῶτον ἐν Stob., sed πρῶτον om. A. πνεύματος κώπαισι Ios. Scalig. ἂν ἀποτυχὼν τις πρῶτον ἐν κώπαις πλέη Mein. 1. Eustath. 661, 43 ὁ τῶν κοπηλατούντων πλοῦς δεύτερος κατὰ τὴν παροιμίαν λέγεται πλοῦς, ὥς πρῶτον ὄντος τοῦ πλέειν πρὸς ἄνεμον. idem Odys. 2 extr. δεύτερος πλοῦς ὁ δι' ἔνδειαν (ἄνεμον) δι' εἰρεσίας γινόμενος. 1453, 18 δεύτερος πλοῦς λέγεται, ὅτε ἀποτυχὼν τις οὐρίου κώπαις πλέει, κατὰ Πανσανίαν. Bachmann. Anecd. I 191, 31. Boisson. Anecd. II 445. — cf. fr. 228. 279. Philemoni haec tribuuntur Diogen. Vind. 2, 45 δεύτερος πλοῦς·

ταύτην τὴν παροιμίαν σαφῇ ποιεῖ Φιλῆμων· πλοῦς δεύτερός ἐστι δῆπον λεγόμενος, ἂν ἀποτύχη τοῦ οὐρίου καὶ κώπαις πλεῖ. sed Stobaeus cum etiam fabulam nominet praeferendus.

242

φιλοσοφεῖ δὲ τοῦθ' ὅπως
καταπράσσεται τὸν γάμον.

Harpocration φιλοσοφεῖν ἀντὶ τοῦ πονεῖσθαι, ἀσκεῖν ... Μένανδρος Θρασυλέοντι κτλ. Photius et Suidas φιλοσοφεῖν. Cramer. Anecd. Ox. II 500, 4. — τοῦθ' ὅπως καταπράσσεται Bentr.] τοῦτο ὅπως καταπράσσεται (καταπράσσει D) Harp. σοι τὸν γάμον Cobet. ἀσκεῖν Gronov.] φάσκειν.

243

ἢ δ' ἀνέωγε τὴν θύραν.

Bekker. Anecd. 399, 24 ἀνέωγεν οὐχὶ ἤνοιγε, καὶ ἀνεώγετο λέγουσι. καὶ Θρασυλέοντι γ' ἢ δ' κτλ. sine auctoris fabulaeque nomine Suid. ἀνεώγεισαν. ἀνέω (in poetae verbis) cod. Bekk. γ' ἢ δ] ἤδη δ' Mein. ἢ δ' Porson. — cf. 229.

244

ὥς ὀκνηρός, πάντα μέλλων, σιτόκουρος ὁμολογῶν
παρατρέφεσθαι.

Athenaeus 6, 248 ab Μένανδρος δὲ τὸν ἄχρηστον καὶ μάτην τρεφόμενον σιτόκουρον εἴρηκεν ἐν Θρασυλέοντι οὕτως κτλ. v. 1 (—σιτόκουρος) sine nomine fabulae Eustathius 1854, 7. 1. ὥς add. Porson. σιτόκουρος Pors.] σιτόκουρον ἄθλιον ἄχρηστον εἰς γῆν, perperam inlata ex fr. 420, A. — cf. Alexid. 177. παρατρέφεσθαι 'indignum ali tamquam vile quoddam mancipium.' Casaub. cf. 866. Timocl. 9, 2. Demosth. 19, 200 ἐπὶ τῷ τριταγωνιστεῖν ἀγαπητῶς παρατρέφόμενον.

IEPEIA

'Mulierem quandam' (Rhoden) 'induxisse videtur, liberaliter illam quidem educatam, sed superstitionis contagio adeo contaminatam, ut condicionis suae oblita inter Cybeles sacrificulas nomen profiteretur.' Mein.

245

οὐδεις δι' ἀνθρώπου θεὸς σφάζει, γύναι,
έτέρου τὸν ἕτερον· εἰ γὰρ ἔλκει τὸν θεὸν

τοῖς κυβάλοις ἄνθρωπος εἰς ὃ βούλεται,
 ὃ τοῦτο ποιῶν ἔστι μείζων τοῦ θεοῦ.
 ὁ ἄλλ' ἔστι τόλμης καὶ βίου ταῦτ' ὄργανα
 εὐρημέν' ἀνθρώποις ἀναιδέσιν, Ῥόδη,
 εἰς καταγέλωτα τῷ βίῳ πεπλασμένα.

Iustinus De monarch. p. 29 e (140. 2 Otto) ὁ αὐτὸς Μένανδρος ἐν Ἱερείᾳ. v. 2 (εἰ γὰρ) — 6 (ἀνθρώπους) Clemens Alex. Protr. 7, 75 ὁ αὐτὸς κωμωδιοποιὸς (Μένανδρος) ἐν Ἱερείᾳ τῷ δράματι . . . διελέγχειν πειρᾶται τὸν ἄθεον τῆς πλάνης τύφον, ἐπιφθεγγόμενος ἐμφρόνως κτλ. 1. οὐθεὶς Iustin. 2. τὸν] τινὰ Iustin. 5. βίας Bentl., quod non sufficit. scr. τόλμης ἀνιέρου. vox rara quidem, sed optimae notae, praeter Platonem Aeschylo Euripidique cognita.

inridetur Cybeles cultus. 1. 'non opus est cuiusquam hominis auxilio, ut deus alterum hominem servet'. 7. 'nostrique ficta in saeculi ludibrium'. Grot. βίος sic apud posteriores haud rarum. cf. Lucian. Hesiod. 2. Fugit. 3. 5 init. 6. 23.

246

ὄνου παρακύψεως

μέμνηται ταύτης Μένανδρος ἐν Ἱερείᾳ . . . ἐπὶ τῶν καταγελάστας συνοφαντουμένων εἰρηται ἡ παροιμία. Zenob. 5, 39. commemorant proverbium, nulla tamen Menandri mentione facta, etiam Photius, Suidas, Macarius 6, 7. Apostol. 12, 87. cf. etiam [Lucian.] Asin. 45 extr.

ΙΜΒΡΙΟΙ

Photius Ἰμβριοι· οἱ τὰς δίκας ὑποφεύγοντες· ἐπειδὴ ἐσκήπτοντο ἐν Ἰμβρῳ εἶναι. Macar. 4, 76 Ἰμβριος δίκη· ἐπὶ τῶν προφασίζομένων ἐν ταῖς δίκαις· οἱ γὰρ τὰς δίκας φεύγοντες εἰς Αἴμνον ἢ εἰς Ἰμβρον ἐσκήπτοντο ἀποδηεῖν. id. 4, 77 Ἰμβριος ἢ Αἴμνιος· οἱ τὰς δίκας ἀποφεύγοντες (ὑποφ.) Ἀθήνησιν ἐσκήπτοντο ἐν Ἰμβρῳ ἢ ἐν Αἴμνῳ εἶναι. eodem sensu etiam Σκυρία δίκη. cf. Suid. Σκυρίαν δίκην. Poll. 8, 81. Hesych. Ἰμβριος ἢ Αἴμνιος. Ael. Dionys. Eustath. 1222, 33. — de Caecilii Statii Imbrūs cf. O. Ribbeck. Com. R. fr.² 51.

247. 248

οὐκ ἔστιν οὐδέν, πάτερ, ἐν ἀνθρώπου φύσει
 μείζον λογισμοῦ τῷ διαθέσθαι πράγματα.
 ἕκαστός ἐστι καὶ λογίσασθαι κατὰ τρόπον

ἄρχων, στρατηγός, ἡγεμῶν δήμου, πάλιν
5 σύμβουλος· ὁ λογισμῷ διαφέρων πάντ' ἔχει.

Stobaeus Floril. 3, 9 *Μενάνδρου Ἰμβρίοις* A. 2. τῷ] τὸ A. 3. καὶ om. A. τῷ Mein. 4. πάλιν] πόλει σύμβουλος Heimsöeth. Ind. Bonn. 1867 aest. xiii. 5. ὁ λογισμῷ διαφέρων Porson Tracts 250] ὁ. δ. λ., quod retinens Bentl. βουλῆς pro σύμβουλος. — locutionis κατὰ τρόπον exempla praebent H. Iacobi V 1071 et Cobet. N. l. 87. 8. cf. Antiphan. 39. Meinekio in duo fragmenta (v. 1. 2 et 3—5) haec dispescenti adsentiri certe non necessarium est, dum modo cum prioribus interpungas λογισμοῦ. τῷ διαθέσθαι πράγματα ἕκαστός ἐστι καὶ (non τῷ) λ. κτλ., i. e. ἕκαστος τῷ διαθέσθαι καὶ λογίσασθαι πράγματα ἄρχων ἐστίν. si duo sunt, post πράγματα suppleverim μέλλοντι. σύμβουλοι sunt *oratores*, non qui apud Meier. Schoem. Att. Proc. 58 commemorantur thesmothetarum σύμβουλοι. Praeterea cf. 300.

ΠΗΠΟΚΟΜΟΣ

249

Μόνιμος τις ἦν ἄνθρωπος, ὃ Φίλων, σοφός,
ἀδοξότερος μικρῷ δ'. B. ὁ τὴν πῆραν ἔχων;
A. πῆρας μὲν οὖν τρεῖς· ἀλλ' ἐκεῖνος ῥῆμά τι
ἐφθέγγεατ' οὐδὲν ἐμφερὲς μὰ τὸν Δία
5 τῷ γινῶθι σαντόν, οὐδὲ τοῖς βοωμένοις
τούτοις· ὑπὲρ δὲ ταῦθ' ὁ προσαιτῶν καὶ ὄντων·
τὸ γὰρ ὑποληφθὲν τῷφον εἶναι πᾶν ἔφη.

Diogenes Laert. 6, 83 *Μόνιμος Συρακόσιος μαθητὴς μὲν Διογένης, οἰκίτης δὲ τινος τραπεζίτου Κορινθίου* . . . ἐγένετο δὲ ἀνὴρ ἐλλόγιμος, ὥς καὶ *Μένανδρον* αὐτοῦ τὸν κωμικὸν μεμνησθαι· ἔν τι γοῦν τῶν δραμάτων, ἐν τῷ *Ἰπποκόμῳ*, εἶπεν οὕτως κτλ. 2. sic Cobet. N. l. 93 cum libris optimis (ἀδοξότερος μικρῷ δέ, ὁ τὴν πῆραν ἔχων). 3. ῥῆμά τι cod. Flor.] ῥήματι.

2. ἀδοξότερος, nos *etwas unansehnlich*. 3. πῆρας τρεῖς 'erat enim gibbosus utrimque'. 'μὲν οὖν, ut passim, est ita respondentis ut quod alter dixerit corrigat.' Cobet. 93. 6. ὑπὲρ δὲ ταῦτα i. e. 'superavit haec omnia Monimus, cuius dictum, πᾶν τὸ ὑποληφθὲν τῷφός ἐστι, Menandro videtur celebratissimis veterum sententiis, τοῖς βοωμένοις τούτοις, anteponendum esse.' Cobet. 94. Sextus Emp. Adv. math. 8, 5 (289, 28 Bekk.) *Μόνιμος ὁ κύων τῷφον* (*Schwindel*) εἰπὼν τὰ πάντα, ὅπερ οἰήσις ἐστὶ τῶν οὐκ ὄντων ὥς ὄντων. cf. Sext. Emp. Adv. math. 7, 48 (200, 7 B.). 87. 8 (208, 8 et 11 B.).

250

τὰ δ' ἐκ μέσου τριπόδια καὶ τραγήματα

Pollux 10, 80 εἰρηται δὲ οἱ τρίποδες . . . ὥσπερ καὶ τριπόδια, ὡς ἐν Ἰπποκόμῳ Μενάνδρου κτλ.

251

τηγανισμοί

Pollux 10, 98 ὑπόφανλοι οἱ ἐν Ἰπποκόμῳ Μενάνδρου τ. — cf. Posidipp. 5.

ΚΑΝΗΦΟΡΟΣ

Fuit etiam Anaxandridis *Canephoros* et ex Menandrea expressa Sexti Turpilii. O. Ribbeck. Com. R. fr.² 86.

252

τὸ γὰρ προθύμως μὴ πονήσαντας τυχεῖν
εὐδαιμονίας εἶωθ' ὑπερηφανίας ποιεῖν.

Stobaeus Floril. 22 (περὶ ὑπεροφίας), 30. 31. 30 τοῦ αὐτοῦ (Μενάνδρου 29) Κανηφόρος Α. 31 Εὐριπίδου Β² Trine. 'nihil enotavi ex Α'. Gaisf. at Vindob. cum superiore coniungit omisso lemmate Εὐριπίδου. ac coniungendos esse versus adparet. 1. an τὸ μὴ πρ. γὰρ κτλ.? — πονήσαντας τυχεῖν εὐδαιμονίας Pflugk. Sched. crit. 34] πονήσαντες εὐτύχησεν εὐδαιμονία Α. εὐτυχῆς Ν. 2. εἶωθεν libri. ὑπερηφανίαν probabiliter Mein.

253

ἀλογίστου τρόπου

ἀτύχημα φεύγειν ἐστὶν οὐκ ἀνθαίρετον.

Stobaeus Floril. 108, 30 Μενάνδρου Κανηφόρῳ Α. Sexti Turpilii fr. 3 (1 Can.), quod conferunt Ladewigius et O. Ribbeck. Com. R. fr.² 86, non magnam habet cum Menandreo similitudinem. ἀτύχημα' ἐλέγγειν Heimsoeth. Ind. Bonn. 1867 aest. xx. ἀτύχημα κλέειν Madvig. Advers. crit. I 720. cum autem titulus libri 108 Stob. sit ὅτι δεῖ γενναίως φέρειν τὰ προσπίπτοντα, Engerus Progr. Posn. gymn. Mar. 1868 p. 13 vulgatam defendit φεύγειν interpretatus *fugere velle*. mihi neque haec neque Clerici explicatio probatur: unum video οὐκ ἀνθαίρετον necessario esse praedicatum. fortasse 'nequaquam in arbitrio nostro positum est imprudentiae poenas effugere'. ἐστὶν οὐκ ἀνθ. pro οὐκ ἔστιν ἀνθ., ut Nausier. 3 ἐστὶν οὐχὶ ῥάδιον.

254

ἔδειτο χρῆσαι τὴν σεαντῆς θυγατέρα
ἀντάλλαγον.

Bekker. Anecd. 407, 18 et Suidas ἀντάλλαγον· καλοῦσι τὸν ἀντὶ ἐτέρου ἡλλαγμένον· οὐχὶ ἀνταλλον. Μένανδρος Κανηφόρῳ κτλ. cf. 16. — ἔδειτο χρῆσαι rogabat te ut mutuan dares.

255

ὃ δ' ἀποκρινεῖται, κἂν ἐγὼ λέγοιμί σοι.

Bekker. Anecd. 429, 13 et Suidas ἀπόκριναι . . '. Μένανδρος Κανηφόρῳ κτλ. ὃ] ἃ A Suid. Μένανδρος om. A et cum eis quae sequuntur C Suid.

256

γραῦς τις κακολόγος ἐκ δυοῖν Αἰζωνέοιν

Bekker. Anecd. 354, 1 βλάσφημοι οἱ Αἰζωνεῖς κατηγοροῦνται. φησὶ γὰρ ὁ κωμικός κτλ. Harpocration 9, 1 Αἰζωνῆς· δῆμος φυλῆς τῆς Κεκροπίδος. ἐκωμωδοῦντο δὲ ὡς βλάσφημοι, ἀφ' οὗ καὶ τὸ κακῶς λέγειν αἰζωνεύεσθαι ἔλεγον. Μένανδρος ἐν Κανηφόρῳ. cf. etiam Apostol. 1, 67. Suid. αἰζωνεύεσθαι, αἰζωνεῖα, Αἰζωνῆς. Plat. Lach. 197 c. Bursian. Geogr. gr. I 360. 1. recte versum ab Harpocratiōe servatum ad *Canephorum* rettulit Bergk. Rel. c. Att. 84 n. 'mulierem illam maledicentissimam dicit non infacete ex patre atque ex matre Aexonensibus ortam esse', ut cives Athenienses ei demum erant, qui ex duobus Atheniensibus prognati essent.

KAPINH

Cf. quae ad Antiphanis *Carinam* adnotantur II 56 et O. Ribbeck. Com. R. fr.² 53.

257

ὃ μέγιστη τῶν θεῶν
νῦν οὐσ' ἀναίδει', εἰ θεὸν καλεῖν σε δεῖ.
δεῖ δέ· τὸ κρατοῦν γὰρ νῦν νομίζεται θεός.
ἐφ' ὅσον βαδίζεις, ἐφ' ὅσον ἤξιν μοι δοκεῖς.

Stobaeus Floril. 32, 7 Μενάνδρου Trinc. et με[†] Voss. Hens. Καρίνη add. Vind. v. 3 Artemid. Onirocr. 2, 36 ὁρθῶς τοῦτο τὸ παλαιὸν ἔχει 'τὸ κρατοῦν δύναμιν ἔχει θεοῦ' et 69 εἴτα βασιλεῖς καὶ ἄρχοντες τὸ κρατοῦν γὰρ πᾶν δ. ἔχει δ., quod praeferunt G. Hirschig. Ann. crit. 22 et Cobet. V. l.² 119. N. l. 85. at recte

Meinekus Stob. II v 'νομίζειν θεούς' est 'deos publica lege receptos colere; recte etiam et fere necessarium νῦν. eo scilicet iam ventum est ut penes quem potestas est pro deo colatur.' 1. ἡ, sed corr. m. rec. ᾧ Voss. Hens. Photius 85, 1 ἐτιμᾶτο δὲ καὶ Ἀθήνησιν ἢ Ἀναίδεια καὶ ἱερὸν ἦν αὐτῆς, ὥς Ἰστῆρος ἐν ἰδ'. cf. Zenob. 4, 36. Diogenian. 5, 24 (Vind. 2, 91). Greg. Cyp. Leid. 2, 28. Macar. 4, 65. Paus. 1, 28, 5. Cic. Leg. 2, 11, 28.

258

περὶ τὸν τράχηλον ἀλύσιόν τί σοι δότω.

Bekker. Anecd. 380, 30 ἀλύσιον· ἀλυσείδιον, πλόκιον περιτραχήλιον. Μένανδρος Καρίνη κτλ. Suid. ἀλύσιον· πλοκίου γένος περὶ τὸν τράχηλον. Μένανδρος Καρίνη κτλ. τι] τις Bentl. quod cur praeferendum sit non video. neque felicius μοι Bergk. pro σοι. docet lena puellam, quomodo amatorem emungere argento debeat. — cf. Aristoph. fr. 320, 12. Nicostr. 33. Philippid. 33.

259

Athenaeus 4, 175 a μνημονεύει τῶν γίγγρων αὐτῶν . . . Μένανδρος ἐν Καρίνῃ. cf. Amphid. 14.

ΚΑΡΧΗΔΟΝΙΟΣ

Plautus Poenul. prol. 53 *Carchædonius vocatur haec comoedia: latine Plautus patruus Pullophagónides*. Menandream fabulam significari credunt plerique, negat Duebnerus: quamquam alius poetae Καρχηδόνιος hodie quidem non nota est.

260

ἐπιθυμίσας τῷ Βορέᾳ ἰδίον

ὁψάριον οὐδὲν ἔλαβον, ἐψήσω φακῆν.

Athenaeus 9, 385 e Μένανδρος Καρχηδονίῳ κτλ. sic A, nisi quod 1. τῷ βορεαί et 2. οὐδὲ ἔν. 1. ἐπιθυμίσας et λιβανίδιον Bentl., κρεάδιον Dobr. ἐπεὶ δὲ θύσας Casaub., ἐπεὶ θυσιάσας Mein., ἐπεὶ δὲ θύσας τῷ βορέᾳ νῇ τὸν Δία Heringa. Bentleii emendationem probat Cobet. N. l. 92. 3. 'verba sunt pauperculi piscatoris qui se frustra Boreae adolevisse queritur — quid igitur? turis aliquantulum: nempe hos honores deis habebant inopes.' mihi nondum omnis dubitatio exemta. ventis non sacrificatum esse nisi raro et certis quibusdam de causis docet Xen. An. 4, 5, 4. cf. Aelian. V. h. 12, 61. Preller. Myth. gr.² I 371.

261

αὐτὸν γὰρ οὐδεὶς οἶδε τοῦ ποτ' ἐγένετο,
ἀλλ' ὑπονοοῦμεν πάντες ἢ πιστεύομεν.

Eustathius 1412, 14 ὅτι δὲ τῇ μητρὶ ἀνάκειται ἡ περὶ τῶν παιδῶν ἀκριβὴς εἰδησις δηλοῖ . . . Μένανδρος κτλ. Schol. Hom. Od. 1, 215 καὶ Μένανδρος κτλ. v. 1 Stobaeus 76, 11 Μένανδρος Καρχηδονίῳ (καρχή) A. 1. αὐτὸς Stob. οὐθεὶς AB Stob. τοῦ ποτ' Eust.] πῶς Stob. πῶς ποτ' EM Schol. Hom. οἶδ' ὅτου Cobet. N. l. 54.

262

ἔργον ἐκ πολλοῦ χρόνου
ἄνοιαν ἡμέρα μετastῆσαι μιᾷ.

Stobaeus Ecl. 2, 31, 19 Wachsm. τοῦ αὐτοῦ (Μένανδρου 18) Καρχηδονίῳ (καρχήδν). cf. 504. 726. *difficile est inveteratam stultitiam uno die immutare.* fallitur Jacobs. Lect. Stob. 149. Catull. 76, 13 *difficile est longum subito deponere amorem* (Ellis Journ. of philol. X 18).

263

χρεία διδάσκει, κὰν ἄμουσος ᾗ, σοφὸν
Καρχηδόνιον.

Suidas χρεία. καὶ παροιμία κτλ. Καρχηδόνιον] Καρχηδονίῳ probabiliter Toup. — rursus ab Euripide levi mutatione facta mutatus est versum. cf. Eurip. fr. 666. 709 N.

264

ἄδοντα λιτνέρσην ἀπ' ἀρίστου τέως

Photius Λιτνέρσης· εἶδος ᾠδῆς. Μένανδρος Καρχηδονίῳ (sic Hemsterh. pro Χαλκηδονίῳ) κτλ. . . . Μίδου δὲ ᾗν ὁ Λιτνέρσης νόθος υἱός, κατοικῶν δὲ ἐν Κελαιναῖς τοὺς παριόντας ὑποδεχόμενος ἠνάγκαζε μεθ' αὐτοῦ θερίζειν, εἴτα ἀποκόπτων τὰς κεφαλὰς τὸ ἄλλο σῶμα συνείλει ἐν τοῖς δράγμασιν. ἀπέθανεν δὲ ὑπὸ Ἡρακλέους . . . θεριστικὸς ὕμνος ἐπ' αὐτῷ συνετέθη. fere eadem Phot. et Suidas Λιτνέρσαν. Apostol. 10, 74. Schol. Theocr. 10, 41 Ἡρακλῆς δὲ τοῦτον ἀποκτείνας ἔρριπεν εἰς τὸν Μαίανδρον ποταμόν. Athen. 10, 415 b. 14, 619 a. Aelian. V. h. 1, 27. Sosith. trag. fr. 2 cum eis quae conguessit Nauck. Preller. Myth. gr.² II 230.

265

τὸ καλῶς ἔχον πού κρεῖττον ἐστὶ καὶ νόμου.

Stobaeus Floril. 9, 17 *Μενάνδρου Καρχηδονίων* A. idem
Stobaeus Floril. 43, 24 *Μενάνδρου* (om. fab. nom.) A.

266

ἀσκοπυτίνη

Pollux 10, 73 *Μένανδρος ἐν Καρχηδονίῳ κέχρηται τῷ ὀνόματι.*
cf. Aristoph. fr. 174. 577. Antiphan. 150. Diphil. 55, 2.

267

μέσατος

ἀντὶ τοῦ μέσος· καὶ Μένανδρος Καρχηδόνιος (sic V, *Καρχη-*
δονίους rel.) Schol. Aristoph. Vesp. 1502.

ΚΑΤΑΨΕΥΔΟΜΕΝΟΣ

268

ἱππεῖς προκαλεῖσθαι εἰς πεδίον

ἐπὶ τῶν τοὺς ἔν τισι βελτίους καὶ ἐπιστημονικωτέρους αὐτῶν
εἰς ἔριν προκαλουμένων . . . Μένανδρος Καταψευδομένῳ. Schol.
Plat. 365 Bekker. cf. Plat. Theaet. 183 d et ibi Heindorf.

269

τὸν ἄφ' ἱερᾶς

γραμμαὶ ἐν τῇ τῶν πεττῶν παιδιᾷ. Μένανδρος Καταψευδομένῳ
Photius et Suidas. *τὸν ἄφ' ἱερᾶς· γραμμὴ* cod. Phot. et Suid. AV]
τὸν ἄφ' ἱερᾶς γραμμῆς. Hesychius quoque *τὸν ἄφ' ἱερᾶς γραμμὴ,*
nulla tamen Menandri mentione facta. *καταψευδόμενον* cod. Phot. —
Schol. Plat. 451 Bekk. *κινήσω τὸν ἄφ' ἱερᾶς, (παροιμία) ἣ τέτακται*
ἐπὶ τῶν τὴν ἐσχάτην βοήθειαν κινούντων. μετείληπται δὲ ἀπὸ τῶν
πεττευνόντων κτλ. cf. Alcae. lyr. 81 cum eis quae Bergkii adno-
tavit. Diogenian. 5, 41.

270

ἐπεπτώκειμεν

Μένανδρος Καταψευδομένῳ. Bekker. Anecd. 97, 2.

271

Μυλασεύς

Stephanus Byz. *Μύλασα, πόλις Καρίας . . . τὸ ἐθνικὸν Μυ-*
λασεύς . . . ὡς Μένανδρος Καταψευδομένῳ.

ΚΕΚΡΥΦΑΛΟΣ

Reticulum sine dubio mulierum significatur. cf. Arist. Thesm. 138. 257. fr. 320, 6. Eupol. 170. Antiphan. 117. 189.

272

παρὰ τοῖς γυναικονόμοις δὲ τοὺς ἐν τοῖς γάμοις
διακονοῦντας ἀπογεγράφθαι πυνθόμενος
πάντας μαγείρους κατὰ νόμον καινόν τινα,
ἵνα πυνθάνωνται τοὺς κεκλημένους, ἐάν
5 πλείους τις ὦν ἔξεστιν ἐστιῶν τύχη,
ἐλθῶν —

Athenaeus 6, 245 bc ὅτι δ' ἦν ἔθος τοὺς γυναικονόμους ἐφορᾶν τὰ συμπόσια καὶ ἐξετάζειν τῶν κεκλημένων τὸν ἀριθμὸν εἰ ὁ κατὰ νόμον ἐστὶ . . . Μένανδρος ἐν Κεκρυφάλῳ κτλ. 5. τύχη Musurus] τύχης A. 6. ἐλθῶν del. Grot. sententiam non finitam esse constat. dixerat fere poeta 'ut si plures quam lex permittebat convivae invitati essent, eos gynaeconomi e convivio removerent.' Mein. Anal. Ath. 107. 4. ἐάν et hypothetice et interrogative accipi potest: nam perperam Meinekius hoc alterum per usum dicendi fieri non posse opinatur. Xen. Mem. 4, 4, 12 σκέψαι ἐάν τόδε σοι ἀρέσκη. Plat. Theaetet. 156 c ἄθρει ἐάν πως ἀποτελεσθῇ. Gorg. 452 c σκόπει ἐάν σοι πλούτου φανῇ τι μείζον. ac sic iam inde ab Homero sexcentiens.

273

εἴτ' ἐνθὺς οὕτω τὰς τραπέζας αἵρετε,
μύρα, στεφάνους ἐτοίμασον, σπονδὰς ποίει.

Bekker. Anecd. 358, 10 et Suidas αἵρειν . . . ἐπὶ τοῦ παρακειμένην ἀφελεῖν τὴν τράπεζαν. Μένανδρος Κεκρυφάλῳ κτλ. 1. τὰς om. BE Med. Suid. αἵρε, παῖ Iacobs. not. ms. 2. ποίησον Bekk. An.

274

ἡδὺ τὸ μύρον, παιδίον. B. ἡδύ· πῶς γὰρ οὐ;
νάργιδινον.

Athenaeus 15, 691 ab ναργιδίνου μύρον μέμνηται Μένανδρος ἐν Κεκρυφάλῳ οὕτως κτλ. 1. ὡς ἡδύ Iacob. Add. Ath. 363. παιδάριον Dindf. παιδάριον, ἡδύ. B. πῶς κτλ. Cobet. ἡδὺ τὸ μύρον, παῖ. B. νή Δί', ἡδύ. πῶς γὰρ οὐ; Mein. in Athen. ed. (Anal. 338) cum Dobr.

275

ταῦτόματου ἡμῖν ἀφανὲς ὃν συλλαμβάνει.

Stobaeus Ecl. 1, 6 (5), 14 a Wachsm. Μενάνδρου Κεκρυφάλῳ F mrg. ὃν Grot.] ὃν FP. συλαμβ. FP. cf. 460, 4. 5.

276

Athenaeus 6, 241 e μνημονεύει δ' αὐτοῦ (Φιλοξένου τῆς Πτερυνοκοπίδος) καὶ Μένανδρος ἐν Κεκρυφάλῳ, αὐτὸ μόνον Πτερυνοκοπίδα αὐτὸν καλῶν. cf. Axionic. 6, 2.

277

Athenaeus 6, 243 a καὶ Μένανδρος αὐτοῦ (Χαιρεφῶντος τοῦ παρασίτου) μνημονεύει ἐν Κεκρυφάλῳ.

278

ἀπὸ μηχανῆς θεὸς ἐπεφάνης.

Μένανδρος . . . Κεκρυφάλῳ. Schol. Plat. 394 Bekk. cf. 227.

.279

δεύτερος πλοῦς

ἐμνήσθη ταύτης Μένανδρος Κεκρυφάλῳ. Schol. Platonis 381 Bekk. cf. 228. 241.

280

ἄβρυτάκη

ὑπότριμμα βαρβαρικὸν ἐκ δοιμέων σκευαζόμενον . . καρδάμων καὶ σκορόδων καὶ σινάπεως καὶ σταφίδων, ᾧ πρὸς κοιλιολυσίαν ἐχρῶντο . . ἔστι καὶ ἐν Κεκρυφάλῳ Μενάνδρου τοῦνομα. Bekker. Anecd. 323, 26. Suidas ἄβρυτάκη· ὑπότριμμα βαρβαρικόν . . ἔστι δὲ καὶ ἐν Κεκρυφάλῳ Μενάνδρου τοῦνομα. cf. Pherecr. 181. Theopomp. 17. Antiphan. 142, 3. Alexid. 141, 13.

ΚΙΘΑΡΙΣΤΗΣ

Cf. quae ad Antiphanis *Citharistam* adnotavimus II 37. [Κιθ-] αριστής Koehler. I. A. n. 992. cf. Herm. Haupt. Annal. Fleck-eisen. 1876, 671.

281

ᾧμην ἐγὼ τοὺς πλουσίους, ᾧ Φανία,
οἷς μὴ τὸ δανεῖζεσθαι πρόσσεστιν, οὐ στένειν
τὰς νύκτας οὐδὲ στρεφομένους ἔνω κάτω

οἷμοι λέρειν, ἡδὺν δὲ καὶ προῶν τινα
 5 ὕπνον καθεύδειν [ἀλλὰ τῶν πτωχῶν τινα].
 νυλὲ δὲ καὶ τοὺς μακαρίους καλουμένους
 ὑμᾶς ὁρῶ πονοῦντας ἡμῖν ἐμφερῇ.
 ἄρ' ἐστὶ συγγενές τι λύπη καὶ βίος·
 τρυφεροῦ βίῳ σύνεστιν, ἐνδόξῳ βίῳ
 10 πάρεστιν, ἀπόρῳ συγκαταγερᾶσκει βίῳ.

v. 1 — 5 (καθεύδειν) et 8 — 10 Plutarchus Mor. 466 b τοὺς μὲν γὰρ ἀφωρισμένως ἓνα βίον ἄλυπον νομίζοντας . . . ἱκανῶς ὁ Μένανδρος ὑπομινύσκει λέγων ὅμην κτλ. εἶτα προελθὼν, ὥς καὶ τοὺς πλουσίους ἐώρα ταυτὰ πάσχοντας τοῖς πένησιν· ἄρ' ἐστὶ κτλ. v. 1 — 7 Stobaeus Floril. 97, 13 Μενάνδρου A. v. 8 Stobaeus Floril. 98, 54 Μενάνδρου Κιθαριστῇ A. et om. poetae fabulaeque nomine Diogenes L. 7, 68 ἔστι δὲ καὶ ἐπαπορητικόν τι προῶν τινα διεννηνοχὸς ἀξιώματος, ὃ εἰ λέγοι τις, ἀποροίῃ ἄν· ἄρ' ἐστὶ κτλ. monost. 640. Gazaus Euphr. 1 prooem. ἄρ' ἐστὶ συγγενές τι μόχθος καὶ λόγος. (ind. Nauck.)

3. ἀνύκτω A Stob. sec. Grot., ἀνύκτω sec. Gaisf. 4. λέγων A Stob. 5. τῶν πτωχῶν τινα Madvig. Advers. crit. I 720 conl. Iuvenal. 3, 238. τὸν πτωχὸν μόνον Herwerd. Obs. crit. 87. μᾶλλον ἢ πτωχῶν τινα Mein. Stob. III xxxv. ἀλλὰ τ. πτ. τινα del. G. A. Hirschig. Ann. crit. 22, adsentiente Cobet. Mnem. VIII 141. 7. πονοῦντας Geel.] ποιοῦντας. 8. ἄρ' ἐστὶ per interrogationem efferri vetat Ahrens De crasi 8. 10. πάρεστιν] πρόσεστιν Hirschig. — de sententia cf. Lucian. Epist. Saturn. 26.

282

τὸ κουφότατόν σε τῶν κακῶν πάντων δάκνει,
 πενία· τί γὰρ τοῦτ' ἐστίν; ἥς γένοιτ' ἂν εἰς
 φίλος βοηθήσας ἱατρὸς ῥαδίως.

Stobaeus Floril. 95, 2 Μενάνδρου Κιθαριστῇ A. Plutarch. Mor. 524 e τὴν γε χρηματικὴν (πενίαν), ὥς φησιν ὁ Μένανδρος, εἰς ἂν φίλος ἀπαλλάξειεν εὐεργετήσας. cf. 735.

283

εἰ τοὺς ἀδικηθέντας, πάτερ, φευξομένεθ,
 τίσιν ἂν βοηθήσαιμεν ἄλλοις ῥαδίως;

Stobaeus Floril. 9, 18 Μενάνδρου Κιθαρισταῖς A. τοῦ ἂν κινθαροῦ Voss. Hens. 1. ἐπὶ A. ἐπεὶ | εἰ τοὺς κτλ. Mein. ed. mai. 2. βοηθήσαιμεν Voss. B²] βοηθήσοιμεν A.

284

τὸ μῆδ' ἐν ἀδικεῖν ἐκμαθεῖν γάρ, ὦ Λάχης,
ἀστεῖον ἐπιτήδευμα κρῖνω τῷ βίῳ.

Stobaeus Floril. 9, 19 ἐν ταύτῳ (cf. fr. 283) A. 1. μῆθεν A.

285

φιλόμουσον εἶν' αὐτὸν πάνν,
ἀκούσματ' εἰς τρυφήν τε παιδεύεσθ' αἰεί.

Athenaens 12, 511a Μένανδρος ἐν Κιθαριστῇ περὶ τινος μουσικευομένου λέγων φησί κτλ. 2. αἰεί A. φιλόμουσός ἐστι γὰρ πάνν — τρυφήν τ' αἰεί παιδεύεται Mein., sed ne sic quidem per-purgatum esse fr. propter τε non suo loco positum censet ed. 1, 568. fortasse παιδεύεται τ' ἀκούσματ' εἰς τρ. αἰεί.

286

οὐκ οἰκισίτους τοὺς ἀκροατὰς λαμβάνεις.

Athenaens 6, 247f Μένανδρος . . . ἐν Κιθαριστῇ κτλ. cf. 103. Antiphan. 200. 'si vis habere qui te audiant, victum eis praebe.'

287

οὕτω τι πράγμ' ἔστ' ἐπίπονον τὸ προσδοκᾶν.

Stobaeus Floril. 110, 9 Μενάνδρου Κιθαριστῇ A.

288

ὥς ποικίλον πράγμ' ἔστι καὶ πλάνον τύχη.

Stobaeus Ecl. 1, 7(8), 1 Wachsm. Μένανδρος Κιθαριστῇ. cf. monost. 758.

289

σκοῖδον Διόνυσον

Photius σκοῖδος· ταμίης τις καὶ διοικητής. Μακεδονικὸν δὲ τὸ ὄνομα. διόπερ Μένανδρος καὶ ἐν Κιθαριστῇ σκ. Δ. λέγει. Pollux 10, 16 (τὸν σκευοφύλακα) καὶ σκοῖδόν τινες ὠνόμαζον, τὸν ἐπὶ τῶν σκευῶν ἐν ταῖς βαρβαρικαῖς ἀποσκευαῖς· ἕτεροι δὲ . . . τὸν ἐπὶ τῶν σιτίων. Hesych. σκοῖδος· ἀρχή τις παρὰ Μακεδόσι τεταγμένη ἐπὶ τῶν δικαστηρίων· ἡ λέξις κεῖται ἐν ταῖς ἐπιστολαῖς Ἀλεξάνδρου. Herodian. I 142, 6 σεσημείωται τὸ σκοῖδος παρὰ Μακεδόσιν ὁ οἰκονόμος.

ΚΝΙΔΙΑ

290

οὐδὲν γένους γένος γὰρ οἶμαι διαφέρειν,
ἀλλ' εἰ δικαίως ἐξετάσεις, καὶ γνήσιος
ὁ χρηστός ἐστίν, ὁ δὲ πονηρὸς καὶ νόθος.

Stobaeus Floril. 86, 10 Μενάνδρου κνηδία Α. 1. οὐθὲν libri.
2. ἐξετάσης Voss. Hens. fort. ἦν — ἐξετάσης. γνησίος Α. γνη-
σίως Voss.

291

ταυτόματόν ἐστιν ὥς ἔοικέ που θεός,
σφῆξει τε πολλὰ τῶν ἀοράτωνπραγμαμάτων.

Stobaeus Ecl. 1, 6(5), 9 Wachsm. Μένανδρος Κνιδία (sic Clericus. κηδεία P, κηδεία F, in mrg. add. σῆ). Palladas Alex. Anth. Pal. 10, 52 εὔ γε λέγων τὸν καιρὸν ἔφησθεόν, εὔ γε Μένανδρε . . . πολλάκι γὰρ τοῦ σφόδρα μερμυνηθέντος ἄμεινον προσπεσὼν εὐκαίρως εἶρε τι ταυτόματον. 2. πολλά etiam F. πολλοὺς (sic Vat.) δι' ἀοράτων πο. H. Iacobi V CCLVI. τῶν ἀδράτων Usener. conl. Bekker. Anecd. 7, 6 ἄδρατα· ἀποίητα. vehementer dubito.

ΚΟΛΑΞ

Athenaeus 6, 258 e κεχαρακτήριεν ὥς ἐνι μάλιστα ἐπιμελῶς τὸν Κόλακα Μένανδρος ἐν τῷ ὁμωνύμῳ δράματι. idem 14, 659 d ἐν τῇ τῆς πανδήμου Ἀφροδίτης ἑορτῇ fabulae actionem fingi testatur. cf. fr. 292. Terent. Eunuch. prol. 30 Colāx Menandrist: in cast parasitus colax et miles gloriōsus: eas se nōn negat persōnas trans-tulisse in Eunuchum suam. cf. Donat. 2, 1, 22. Grauert. Anal. hist. phil. 160 sq. Ihne Quaest. Terent. 15 sq. Gnathonem Terentii apud Menandrum Struthiam, Thrasonem autem Biantem fuisse cognoscitur ex fr. 293 et Plutarch. Mor. 57 a. Cramer. Anecd. Par. III 25, 17 Τιμαχίδης (ὁ Ῥόδιος) ἐν τῷ τοῦ κόλεις (Κόλακος Mein.) ὑπομνήματι, i. e. in commentario scripto in Menandri Colacem (Mein.). Menandri Colacem a. Cn. Naevio in latinum translata, eius autem fabulam a Plauto retractatam et pro nova datam esse docuit Ritschl. Parerg. 99—104. cf. O. Ribbeck. Com. R. fr.² 11.

292

σπονδὴ· δίδου σὺ σπλάγχν' ἀκολουθῶν· ποῖ βλέπεις;
σπονδὴ· φέρε' ὦ παῖ Σωσία· σπονδὴ· καλῶς.

ἔρχει. θεοῖς Ὀλυμπίοις εὐχόμεθα
 Ὀλυμπίαισι πᾶσι πάσαις (λάμβανε
 5 τὴν γλῶτταν ἐν τούτῳ) διδόναι σωτηρίαν,
 ὑρίειαν, ἀγαθὰ πολλὰ, τῶν ὄντων τε νῦν
 ἀγαθῶν ὄνησιν πᾶσι· ταῦτ' εὐχόμεθα.

Athenaeus 14, 659 d Μένανδρος ἐν Κόλακι τὸν τοῖς τετρα-
 διασταῖς (Alexid. 258) διακονούμενον μάγειρον ἐν τῇ τῆς
 πανδημίου Ἀφροδίτης ἐορτῇ ποιεῖ ταυτὶ λέγοντα κτλ. 1. σπονδη.
 διδου συ σπλαγχνικολουθῶν A. ἀκόλουθε Cobet. N. l. 72. 2.
 σπονδη. φέρε ὃ πλειωσία σπονδη. καλῶς A. φέρε πλείω Σωσία
 Heringa. φέρ' ὃ παῖ Σωσία Pierson. Moer. 298. φέρ' οἶνον Σωσία,
 'quia qui dicit ὃ παῖ sim. nomen servuli non addit' Cobet. 3.
 εὐχου A. ἔρχει Pierson. ἔρχου Cobet. 4. ὀλυμπίαισι A. ionicas for-
 mas hic et Arist. Thesm. 331 sq. (ut Av. 866) reponi iubet Her-
 werd. Anal. crit. 39. 5. ἐπὶ τούτῳ διδόναι Mein. 1. ἐν τούτῳ est
 'dum libatio fit.' 7. ὀνησίαν πᾶσιν A.

2. fortasse scribendum: σπονδή· φέρ' ὃ παῖ Σωσία, σπονδήν·
 καλῶς. καλῶς dicit adlata libatione, ut 311.

293

ΒΙΑΣ. κοτύλας χωροῦν δέκα

ἐν Καππαδοκίᾳ κόνδον χρυσοῦν, Στρουθία,
 τοῖς ἐξέπιον μεστόν γ'. ΣΤ. Ἀλεξάνδρου πλέον
 τοῦ βασιλέως πέπωκας. B. οὐκ ἔλαττον, οὐ,
 5 μὰ τὴν Ἀθηνᾶν. ΣΤ. μέγα γε.

Athenaeus 10, 434 bc ἔπινε δὲ ὁ Ἀλέξανδρος πλεῖστον, ὥς καὶ
 ἀπὸ τῆς μέθης συνεχῶς κοιμᾶσθαι δύο ἡμέρας καὶ δύο νύκτας . . .
 Μένανδρος δὲ ἐν Κόλακί φησι κτλ. v. 1. 2 Athenaeus 11, p. 477 f
 κόνδον ποτήριον Ἀσιατικόν. Μένανδρος Κόλακι κτλ. v. 3. 4 (Ἀλεξ.
 — πέπωκας) Plutarchus Mor. 57 a ἂν μὲν εὐπαρύφου τινὸς ἀγροίκου
 λάβηται (ὁ κόλαξ) φορὴν παχεῖαν φέροντος, ὅλω τῷ μυκτῆρι χρῆται,
 καθάπερ ὁ Στρουθίας ἐμπεριπατῶν τῷ Βίαντι, καὶ κατορχούμενος
 τῆς ἀναισθησίας αὐτοῦ τοῖς ἐπαλνοῖς κτλ. Lucian. Fugit. 19 κολα-
 κείαν μισεῖν φασὶ κολακείας ἕνεκα τὸν Γναθωνίδην ἢ τὸν Στρου-
 θίαν ὑπερβαλέσθαι δυνάμενοι. 1. δέκα καὶ et 2. στρουθίον A 477.
 3. ἐξέπιον Benti.] ἔπιον A. μεστόν γ'] εἰς ὧν Mein. Anal. Ath. 196.
 τοῖς μεστόν ἐξέπιον delete γε Cobet. N. l. 58. 61. 4. πέπωκας τοῦ β.
 A. transposuit Benti. 5. Ἀθηναίαν. Στρ. μέγας εἰ Mein. Anal. Ath.
 196 conl. Dionys. com. 2, 36. Euphron. 1, 30. fort. μέγα λέγεις. —
 conloquuntur miles et parasitus.

294

οὐδείς ἐπλούτησεν ταχέως δίκαιος ὢν·
 ὁ μὲν γὰρ αὐτῷ συλλέγει καὶ φείδεται,
 ὁ δὲ τὸν πάλαι τηροῦντ' ἐνεδρεύσας πάντ' ἔχει.

Stobaeus Floril. 10, 21 *Μενάνδρον Κολακεία* A. *Κόλακι α'* (i. e. prima ed.) Gaisf. sed cf. Ritschl. Parerg. 271. v. 1 monost. 688. v. 2. 3 desunt in Voss. 1. οὐθείς A. ἐπλούτησε libri. ταχὺ monost. 688. neque cum Grotio v. 2. 3 incerto poetae tribuente neque cum O. Hensio, Lect. Stob. 18 post v. 1 inserente τὸν μὴ δίκαιον ἄνπερ ἀντιπαρατιθῆς, consentio: hominem iustum dicit numquam celeriter divitem fieri, quia dum ille conligat et parcat, alius (ὁ δὲ) eum insidiosè spoliè.

295

Χρυσίδα, Κορώνην, Ἀντίκυραν, Ἰσχάδα,
καὶ Ναννάριον ἔσχηκας ὥραϊαν σφόδρα.

Athenaeus 13, 587 d *Μένανδρος ἐν Κόλακι τάσδε καταλέγει ἐταίρας κτλ. Ἀντίκυραν* Mein. at semper *Ἀντίκυρα* adpellatur. cf. Athen. 12, 586 f. Plut. Demetr. 24. Harpocr. *Ἀντίκυρα*. fort. εἴτ' *Ἰσχάδα*. videtur meretrix amatori perfidiam exprobrare.

296

ἄλλ' οὐδὲ γεννήτην δύναμ' εὐρεῖν οὐδένα
 ὄντων τοσούτων, ἄλλ' ἀπείλημμαι μόνος.

Erotian. 24. 5 Klein *γενέτησιν· οἱ μὲν τοῖς γονεῦσιν, οἱ δὲ συγγενέσιν. οὕτως Ἀττικῶν λεγόντων, ὡς καὶ Φιλῆμων ἐν Κόλακι φησὶν κτλ.* cf. Philem. 225.

297

γέλῳ τὸ πρὸς τὸν Κύπριον ἐννοούμενος.

Plutarchus Mor. 57 a continuo post fr. 293, 3. 4. γέλῳ τὸ — ἐννοούμενος egregie Cobet. V. 1.² 401. 2] γέλῳτι — ἐνηθοούμενος '*rideo illud in Cyprium dictum cum in mentem venit.*' Terent. Eun. 3, 2, 44 (*rideo*) et *illud de Rhodio dictum quom in mentem venit.*

298

πρόσεισιν οἶον ἀποφητὶ θρέμματος
 (ἀπτόμενος).

Plutarchus Mor. 57 ab (ὁ κόλαξ) οὐκ ἀπ' εὐθείας ἐπάγει τὸν ἔπαινον, ἀλλ' ἀπαγαγὼν πόρρω κυκλοῦται καὶ κτλ. ἐπιφράων καὶ

ἀποπειρώμενος. Hesych. ἀποφρογί· ἡρέμα, ἡσύχως . . . κολακεία (Κόλακι Mein. Menandr. praef. vi). οἶον, ut Arist. Ach. 668. Nub. 1374. θρέμμα Arist. Lys. 369. Antiphan. 182, 3. Men. 874.

299

κωβιός, ἡλακατηῆνες,

κυνὸς οὐραῖον

Athenaeus 7, 301 d Μένανδρος κολασι φησι κτλ. sic A. Κόλακι Clericus. 2. καὶ κυνὸς perperam AC. cf. Mnesim. 4, 35. 6. sunt versus anapaestici.

300

βοῦς Κύπριος

ἴσον τῷ σκατοφάγος εἶ. λέγονται γὰρ οἱ βόες ἐν Κύπρῳ σκατοφαγεῖν (Antiphan. 126, 5). μέμνηται ταύτης Μένανδρος ἐν Κόλακι καὶ ἐν Ἰάμβοις (Ἰμβοίοις Mill.) Miller. Mélanges 366.

Praeterea cf. 562. 1085. adesp. 125.

ΚΡΗΣ

Cf. Ἀνδρογυνος ἢ Κρής.

ΚΤΒΕΡΝΗΤΑΙ

301

τὰργύριον εἶναι μειράκιόν σοι φαίνεται
οὐ τῶν ἀναγκαίων καθ' ἡμέραν μόνον
τιμὴν παρασχεῖν δυνατόν, ἄρτων, ἀλφίτων,
ὕξους, ἐλαίου, μελίζονος δ' ἄλλον τινός;
5 ἀθανασίας δ' οὐκ ἔστιν, οὐδ' ἂν συναγάγῃς
τὰ Ταντάλου τάλαντ' ἐκεῖνα λεγόμενα·
ἀλλ' ἀποθανεῖ καὶ ταῦτα καταλείψεις τισίν.
τί οὖν λέγω; μηδ' αὐτὸς εἰ σφόδρ' εὐπορεῖς
πίστευε τούτῳ, μήτε τῶν πτωχῶν πάλιν
10 ἡμῶν καταφρόνει, τοῦ δέ γ' εὐτυχεῖν ἀεὶ
πάρεχε σεαυτὸν τοῖς ὀρεῶσιν ἄξιον.

Stobaeus Floril. 22, 19 Μενάνδρου Voss. (deest in A). v. 5—7 Stobaeus Floril. 118, 10 Μενάνδρου Κυβερνήτου A. 4. δ' om. Voss. NB¹. τ' B². 5. ἀθανασίας] ἀθανασία 118, praeter Voss. συνάγῃς Voss. 6. τάλαντ' ἐκεῖνα L 118] τάλαντα ἐκὰνὰ. 7. ἀλλ' ἂν ἀποθάνῃς, ταῦτα 22. ἀλλ' ἀποθανῇ καὶ ταῦτα 118. καταλείψων

O. Hense Lect. Stob. 36. ταῦτα] πάντα Mein. 8. μήτ' Mein. in Stob. 10. τοῦ δ' εὐτυχεῖν δ' Voss. Ars. τοῦδ' εὐτυχεῖν B¹. τοῦδε εὐτυχεῖν B². 11. πάρεσχεσαντὸν N. παρέσχε B¹. παράσχε B². σαντὸν etiam Voss. πάρεχε rectius quam παράσχε vel πάρασχε (Porson. Eur. Hec. 836). τοῖς ὁρῶσιν] τοῖσιν ἔργοις Herwerd. Obs. crit. 87. 8. τοῖς τρόποισιν Mein. Stob. III lxi. τοῖς ἀποροῦσιν K. Mus. Rhen. XXX 410. cf. monost. 348 μέμνησο πλουτῶν τοὺς πένητας ὠφελεῖν.

1. μειράκιον, ut 540, 1. 6. τὰ Ταντ. τάλ. cf. Zenob. 6, 4 τάλαντα Ταντάλου· διεβεβήτο δὲ Τάνταλος ἐπὶ πλούτῳ, ὥς καὶ εἰς παροιμίαν διαδοθῆναι. διπλῇ δὲ συμβέβηκεν εἶναι τὴν παροιμίαν, καὶ τὴν μὲν, Ταντάλου τάλαντα τανταλίζεται (adesp. 602), τὴν δέ, Ταντάλου τάλαντα. cf. Diogenian. 8, 23. Macar. 8, 1. Phot. 570, 12. Suid. Ταντάλου τ. Apostol. 16, 16. Anacr. 127 Bergk.

302

οἱοι λαλοῦμεν ὄντες οἱ τρισάθλιοι
ἅπαντες οἱ φυνδῶντες ἐφ' ἑαυτοῖς μέγα·
αὐτοὶ γὰρ οὐκ ἴσασιν ἀνθρώπων φύσιν.
οὗτος μακάριος ἐν ἀγορᾷ νομίζεται·

5 ἐπὶ δ' ἀνολέῃ τὰς θύρας, τρισάθλιος,
γυνὴ κρατεῖ πάντων, ἐπιτάττει, μάχεται· αἶε,
ἀπὸ πλειόνων ὀδυνᾷτ', ἐγὼ δ' ἀπ' οὐδενός.

v. 1—5 Orion Antholognom. 8, 9 ἐκ τῶν Κυβερνητῶν. v. 1—3 Stobaeus Flor. 22, 11 Μεγάνδρου Κυβερνήταις A (κυβερν supraser. τ). ex Stob. Anton. Mel. 36, 52. Maxim. Conf. Serm. 34, 75 p. 624 Combefis. v. 4—7 atque 4—6 om. poetae fabulaeque nom. Plut. Mor. 471 c et 100 e. v. 4. 5 Themist. 32, 357 d προσήκει αὐτῷ τόδ' ἔπος ἐκ τῆς κωμῳδίας κτλ.

1. οἶ] ὧ Stob. et qui ab eo pendent. 2. ἑαυτοὺς μεγάλα Max. 3. αὐτοὶ Stob.] οὔτοι Orion. deinde ἀνθρώπου Max. 4. ἀγορᾷ Mein.] ἀγοραῖς Or. 5. ἐπὶ δ' ὅταν Plut. 471, τὴν θύραν idem. οὐχὶ τὴν θύραν, ἀλλὰ τὴν ψυχὴν, τρισάθλ. Themist.

1. λαλοῦσιν Mein. ed. mai. εἰδὶν ταλαιπωροὶ τε καὶ τρισάθλιοι Heimsoeth. Ind. Bonn. 1867 aest. xv. οἱοι λάλοι γενονότες (haec verba cum superioribus cohaesisse censens)· ὧ τρισάθλιοι Enger. Progr. gymn. Posn. Mar. 1868, 14. οἱοί μ' ἄρ' ἔλαθον ὄντες, ὥς τρ. Herwerd. Mnem. nov. VI 75. οἱοι διὰ γουσίην ὄντες K.

303

τί λέγων ἀποτρώγειν ἀξιῶσιν νῦν ἐμοῦ
τὸ μισθάριον; μένω γὰρ ἐξ ἐχθιζινοῦ.

Bekker. Anecd. 438, 9 ἀποτρώγειν· ἀφαιρεῖν. οὕτω Μένανδρος Κυβερνήταις κτλ. de voce ἐχθιζίνος cf. Lobeck. Phryn. 323. — 1. ἀξιῶσει, sine dubio ὁ δεσπότης, quod moneo contra Naber. Mnem. nov. VIII 417. 2. 'frustra maneo mercedem exspectans'.

304

εἰς τὴν πονηρίαν ἀτυφίαν νομίσαντές ποτε ἀξιοῦσι πέρας.

Bekker. Anecd. 462, 5 ἀτυφία, ταπεινοφροσύνη. Μένανδρος Κυβερνήταις κτλ. extrema saltem emend. Cobet. N. l. 88 τί ποθ' ἔξουσιν πέρας; 'quo tandem evadent?'

305

ἐπελάθεθ' αὐτὸν ὅστις εἴη.

Priscian. 18, 216 *Attici ἐπιλέλησμαι τοῦδε καὶ τόδε . . . Menander Κυβερνήταις· ἐπελάθετο* κτλ. codicum varietates ad nostrum consilium inutiles enotavit Hertz.

ΚΩΝΕΙΑΖΟΜΕΝΑΙ

Photius κωνειαζομέναις· θανάσιμον φάρμακον πινούσαις. Strab. 10, 486 προσέταττε γὰρ ὁ (Κείων) νόμος τοὺς ὑπὲρ ἐξήκοντα ἔτη γεγονότας κωνειάζεσθαι. scilicet cognoverant tunc cicutae ope ταχεῖαν καὶ ἐλαφρὰν γίνεσθαι τὴν ἀπαλλαγὴν. Theophr. H. plant. 9, 16 extr.

306

ὥστε μηδεὶς πρὸς θεῶν

πράττων κακῶς λίαν ἀθυμήσῃ ποτέ·

ἴσως γὰρ ἀγαθοῦ τοῦτο πρόφασις γίνεται.

Stobaeus Floril. 108, 48 *Μενάνδρου Κωνιαζομέναις* A. Κωνειαζομέναις Mein. 1. μηθεὶς libri.

307

τὸ γινῶθι σαυτὸν ἔστιν, ἂν τὰ πράγματα

εἰδῇς τὰ σαντοῦ καὶ τί σοι ποιητέον.

Stobaeus Floril. 21, 2 *Μενάνδρου Κοτταβιζούσαις*. sic fere B. κοταβιζούσαις Voss. Hens. κοταζο^{ουσ} A. recte Orion. Anthologn. 1, 18 ἐκ τῶν Κωνειαζομένων. 1. σεαυτὸν B¹. 2. εἰδῇς Mein.] ἴδης. ἑαυτοῦ Voss. B¹.

308

Schol. Clem. Alex. Protr. 2, 26 p. 423 Dindf. Ἐπιμενίδης ἐκάθηρε τὰς Ἀθήνας· ἦν δὲ Κρής τῷ γένει καὶ σοφώτατος, οὗ καὶ Μένανδρος μένεται ἐν ταῖς Κωνεαζομέναις.

Cf. praeterea 613.

ΛΕΥΚΑΔΙΑ

Harpocration *Λευκάς* . . . ἐν μέσῳ δὲ καὶ τὸ Μενάνδρου δράμα ἡ *Λευκαδία*. Servius Verg. Aen. 3, 279 Varro *templum Veneri ab Aenea conditum ubi nunc Leucas est dicit, quamvis Menander et Turpilius comici a Phaone Lesbio id templum conditum dicant: qui cum esset navicularius, solitus a Lesbo in continentem proximos quosque mercede transvehere, Venerem mutata in anvis formam gratis transvexit: quapropter ab ea donatus unguenti alabastro, cum se in dies inde totum ungeret, feminas in sui amorem trahebat. in quibus fuit una, quae de monte Leucate, cum potiri eius nequiret, abiicisse se dicitur.* de Sexti Turpili *Leucadia* cf. O. Ribbeck Annal. Fleckeis. LXIX 34 sq. Com. R. fr.² 97. 8. qui utriusque comoediae argumentum sic fere adumbrat. puella quaedam duos amatores habet, alterum adulescentem modestum, alterum Phaonem, senem sed a Venere in iuvenem transmutatum et pulchritudinis conscientia fastidiosum. puella desiderio Phaonis simul et metu ne ille alteram amet conficitur ac tandem desperans se amorem eius nancisci posse de Leucate in mare se proicit, sed ab adulescente ex mortis periculo eripitur. quo facto Phaon rursus in senem convertitur, adulescens autem puella amata potitur. cf. Turpil. fragm. 1. 8. 11. 12. Cic. Tusc. 4, 34, 72 *est certe (aliquis amor), qui nihil absit aut non multum ab insania, qualis in Leucadia est.* cf. etiam quae ad Platonis *Phaonem* adnotavimus I 645. 6.

309

ὅστις ὑπέχει χουσίῳ

τὴν χεῖρα, κἄν μὴ φῇ, πονηρὰ βούλεται.

Stobaeus Floril. 10, 20 Μενάνδρου *Λευκαδία* A (*λευκαδεία, λευκαδία* Voss. Hens.). Maximus Conf. 12, 35 p. 571 Combefis. 2. φησὶ Max. *βούλεται* N et B¹] *βουλεύεται* (etiam Max.). Diogenian. 3, 12 (Apost. 4, 27) Ἀττικὸς ὑπέχει τὴν χεῖρα ἀποθνήσκων· ἐπὶ τῶν φιλαγγύρων.

310

ἀεὶ νομίζονθ' οἱ πένητες τῶν θεῶν.

Stobaeus Floril. 95, 4 Μενάνδρου *Λευκαδία* A. *νομίζεθ'* (i. e. *νομίζεσθ'*) B.

311

ἐπίθες τὸ πῦρ ἢ ζάκορος· οὕτωςι καλῶς.

Etymolog. m. 407, 22 (usque ad ζάκορος etiam Miller. *Mélanges* 139), Photius et Suidas ζάκορος . . . Μένανδρος Λευκαδία κτλ. ἢ ζάκορος ἱερέως οὕτωςι καλῶς ABVE Suid.

312

οὗ δὴ λέγεται πρώτη Σαπφώ
τὸν ὑπέρχομπον θηρῶσα Φάων
οἰστρῶντι πόθῳ ῥῖψαι πέτρας
ἀπὸ τηλεφανοῦς ἄλμα κατ' εὐχὴν
5 σήν, δέσποτ' ἄναξ . . .

Strabo 10, 452 ἔχει τὸ τοῦ Λευκάτα Ἀπόλλωνος ἱερὸν καὶ τὸ ἄλμα τὸ τοῦς ἔρωτας παύειν πεπιστευμένον. οὗ δὴ λέγεται πρώτη Σαπφώ, ὡς πού φησιν ὁ Μένανδρος, τὸν ὑπέρχομπον κτλ. ὁ μὲν οὖν Μένανδρος πρώτην ἀλέσθαι λέγει τὴν Σαπφώ. ex *Leucadia* excerptum esse adparet. Schol. Hephaestion. 9, 1 p. 126 Gaisf. κατὰ περιορισμοὺς δὲ ἀνίσους, οἷα ἐστὶν ἡ εἰσβολὴ τῆς Λευκαδίας Μενάνδρου, quae ad hoc ipsum carmen pertinere adparet, quod post prologum positum fuerat. cf. Mein. I 443. — 3. οἰστρῶντι] οἰστροῦντι? nam Attici semper οἰστροῖναι, οἰστροῖναι, οἰστροῖναι. πέτρας] fortasse σκοπιᾶς, ad amovendam positionem debilem. 4. ἀπὸ] κατὰ Herwerd. Obs. crit. 88. (Cob. V. l.² 277). ἄλμα Wordsworth. Theocrit. 3, 25] ἀλλὰ. recte Wordsw.: nam Strabonem mediam sententiam abruptis credi vix potest. 5. σὸν Bentl., coniungendum cum τέμενος fr. 313, quod ille cum hoc (312) conec-tebat. mihi κατ' εὐχὴν corruptum et scribendum videtur κατ' αὐτὴν σήν. cf. quae adnotavimus ad Pherecr. 46. nam 'ex tuo voto, quem-admodum tibi novimus' cum Meinekio scripturam vulgatam explicari posse despero. — ceterum cf. Phot. Λευκάτης· σκόπελος τῆς Ἠπείρου (?), ἀφ' οὗ ῥίπτουσιν αὐτοὺς εἰς τὸ πέλαγος οἱ ἱερεῖς (ἐρασταί Schleusner.). Σαπφώ δὲ πρώτην ἐπὶ Φάωνι τοῦτο ποιῆσαι τὴν ποιήτριαν· οἱ δὲ τὴν ἑταίραν· ἐγένετο γὰρ ἄλλη [Λεσβία] ἑταίρα.

313

εὐφημείσθω

τέμενος πέρι Λευκάδος ἀκτῆς.

Hesychius Λευκάδος· Μένανδρος ἐν Λευκαδία κτλ. quamquam fuerunt qui *Leucadiae* Menandreae commemorationem ad glossam Hesychii paullo infra positam λευκὴ ἡμέρα· ἀγαθή concl.

fr. 315 pertinere existimarent. sed in eadem fabula orae Leucadiae et proverbii (λευκή ἡμέρα) mentionem fieri cur incredibile sit non video, cum praesertim Hesychium proverbium saepissime nullo adiecto testimonio commemorare constet. Bentley fr. 312 et 313 coniunctis hanc subesse sententiam arbitrabatur: 'unde prima Sappho se praecipitavit et periit. sed (ἀλλά) quid tristia illa recenseo? potius bona et fausta verba dicantur in tuo templo'. itaque κατ' εὐχὴν videtur interpretatus esse 'inter precationem'. at nequaquam haec, quamquam ex eodem carmine excerpta sunt, tam arte cum superioribus cohaerent: sed haud pauci versus videntur interiecti fuisse. fr. 313 autem clausula erat cantici. 2. περί Bernhardy] περί.

314

πάφωνε οὐρεία χέλυσ

Bekker. Anecd. 1431 (ex Choerob.) χέλυσ χέλυσ. σημαίνει δὲ τὴν κιθάραν κτλ. Μένανδρος ἐν Λευκαδίᾳ. Eurip. Alc. 446 ἐπτά-τονον οὐρείαν χέλυν. Herc. fur. 683 χέλυσ ἐπτάτονου μολπᾶν, unde ἐπτάφωνε Lobeck. οὐρεία Menandri esse non potest, quamquam testudo οὐρεία χέλυσ bene dicitur. ὄρεσι ζῶονσα Hymn. Merc. 33 (cf. 24 sq.). fortasse ἐπτάφωνος Ἑρμαία χέλυσ, a Mercurio inventa. Horat. C. 1, 10, 6. 3, 11, 1. 3.

315

Zenobius 6, 13 Μένανδρος δὲ φησιν ἐν Λευκαδίῳ (Λευκαδίᾳ) τὴν ἀγαθὴν ἡμέραν λευκὴν καλεῖσθαι. cf. Eupol. 174. Plut. Per. 27 cum adn. Sinten. Macar. 5, 51. Append. prov. 3, 60. Phot. Suid. Hesych. Bekker. Anecd. 106, 33 (Soph. fr. 5 N.). candidi solcs Catull. 8, 3 (Ellis Journ. Philol. X 19).

316

ὀνόματα

Olympiodor. Aristot. Categ. 2, 2 cod. Mutin. 69 διττὸν τὸ ὄνομα· τὸ μὲν πτωικόν, ὃ καὶ τοῖς γραμματικοῖς ἔθος καλεῖν οὕτω, τὸ δὲ φερόμενον κατὰ πάσης λέξεως σημαίνουσιν τι· οὕτω γὰρ καὶ ὁ Μένανδρος ἐν προοιμίοις τῆς Λευκαδίας ὀνόματα ἐκάλεσεν πᾶσαν λέξιν, καὶ αὐτὸς δὲ ὁ Ἀριστοτέλης ἐν τῷ Περί ἑρμηνείας ὀνόματα καλεῖ πᾶσαν λέξιν. per litteras mecum communicavit Dilesius.

317

συντρίβειν

.. Μένανδρος κέχρηται ἐν Λευκαδίᾳ. Schol. Aristoph. Acharn. 284. συντρίβειν Mein.] συντρίβειν. cf. 78.

ΔΟΚΡΟΙ

Cf. Quintilian. 10, 1, 70 (in eis quae ad *Epiclaron* adnotantur).
Δοκροίδες fuerunt Anaxandridis.

318

ὕγιεστερος κροτῶνος

ἐπὶ τῶν πάνυ ὑγαινόντων ἡ παροιμία ἀπὸ τοῦ ζῶου τοῦ κρο-
 τῶνος. λεῖον γὰρ ἐστὶν ὅλον καὶ χωρὶς ἀμυγῆς καὶ μηδὲν ἔχον σίνος.
 μέμνηται ταύτης Μένανδρος ἐν *Δοκροῖς*. Zenobius 6, 27. cf. Macar. 5,
 33. Suidas et Photius 180; 16. 614, 22. Aelian. Epist. 10 p. 19 Hercher.
 ὑγεινότερος ἔσται κροτῶνος. prorsus aliam explicationem Strabo
 praebebat 6, 262 τὴν παροιμίαν ὑγιέστερον Κροτῶνος λέγουσαν ἐντεῦθεν
 εἰρησθαί φασιν, ὡς τοῦ τόπου πρὸς ὑγίειαν καὶ εὐεξίαν ἔχοντός τι
 φορὸν διὰ τὸ πλήθος τῶν ἀθλητῶν. de accentu Herodian. I 36, 17
 τὸ δὲ κροτῶν, ὅτε τὸν κτίστην ἢ τὴν πόλιν . . . σημαίνει . . . βαρύ-
 νεται, τὸ μέντοι ἐπὶ τοῦ φθαρτικοῦ τῶν κυνῶν (sunt κυνοραίσται
 Hom. Od. 17, 300) ὀξύνεται.

ΜΕΘΗ

Athenaeus 6, 247 e Μένανδρος ἐν *Μέθῃ* (παράσιτον εἰσάγει?).

319

εἴτ' οὐχ ὅμοια πράττομεν καὶ θύομεν;
 ὅπου γε τοῖς θεοῖς μὲν ἡγορασμένον
 δραχμῶν ἄγω προβάτιον ἀραπητὸν δέκα,
 αὐλητριίδας δὲ καὶ μύρον καὶ ψαλτρίας,
 5 Μενδαῖον, Θάσιον, ἐγγέλεις, τυρόν, μέλι,
 μικροῦ τάλαντον, γίνεται τε κατὰ λόγον
 δραχμῶν μὲν ἀγαθὸν ἄξιον λαβεῖν δέκα
 ἡμᾶς, εἰάν καὶ καλλιερηθῇ τοῖς θεοῖς,
 τούτων δὲ πρὸς ταῦτ' ἀνελεῖν τὴν ζημίαν,
 10 πῶς οὐχὶ τὸ κακὸν τῶν ἱερῶν διπλάζεται;
 ἐγὼ μὲν οὖν ὦν γ' ὁ θεὸς οὐκ εἶσα τὴν
 ὁσφὺν ἂν ἐπὶ τὸν βωμὸν ἐπιθεῖναι ποτε,
 εἰ μὴ καθήγισεν τις ἅμα τὴν ἐρχελυν,
 ἵνα Καλλιμέδων ἀπέθανεν εἰς τῶν συγγενῶν.

Athenaeus 8, 364 d θύοντες τοῖς θεοῖς ὀλίγιστα εἰς τὰς θυσίας
 καὶ πλεῖστα εἰς τὰ τυχόντα δαπανῶμεν, ὥσπερ ὁ καλὸς Μένανδρος
 ἐν τῇ *Μέθῃ* παρίστησιν κτλ. v. 1—6 Athenaeus 4, 146 d Μέναν-
 δρος ἐν *Μέθῃ* τοῦ μεγίστου δείπνου δαπάνημα τάλαντον τίθησι λέγων

οὕτως κτλ., ὥς γὰρ ὑπερβολῆς τινος ἀναλώματος τάλαντον ὀνόμασεν. 1. εἶθ' 146 A. ὅμοια 146] ἔπαντα 364. 3. conl. v. 1 et 8 scribendum est ἄγομεν. ἀγαπητῶν 364 A. δώδεκα 146 A. 5. Μενδαῖον 364 A] ταῦτας 146 A. συνάγοντι G. Hermann. Μενδαῖον, ἐγγέλεις, Θάσιον Porson. Adv. 94. τυρόν, Θάσιον, Μενδαῖον, ἐγγ. μέλι Mein. in ed. Ath. 6. τάλαντον 146 A] τάλαντον 364 A. τε 364 A] τὸ. τοι Mein. 1. καταλογον 146 A. 9. ἀνελεῖν (non ἂν ἐλεῖν) A. τούτων δὲ καὶ — ἀνελεῖν G. Herm. ἀντανελεῖν Dobr. Adv. II 321 conl. Demosth. 18, 231 ἀντανελεῖν ταῦτα (nos gegen einander aufheben). cf. Cobet. N. l. 79. 80. τούτων, τοσαύτην δ' ἀνθελεῖν Pflugk. Sched. crit. 22. 11. ὦν ἂν θεός Herwerd. Obs. crit. 89. 13. τιν' ἐρχε- λυν Dobr.

1. 'non mirum est male nobiscum agi, cum male deis litemus.' Mein. 3. de voce ἀγαπητόν idem confert Hipparch. 1, 3. Diphil. 89, 2. tamen ser. ἀνάπηρον. cf. Hermipp. 35. [Plat.] Alcib. II 149 a (Λακεδαιμόνιοι) ἀνάπηρα θύουσιν ἑκάστοτε. 5. *Thasium et Mendacium* coniunxit etiam Demosth. 35, 35. 6. 'γίνεται τὸ κατὰ λόγον referenda sunt ad ea quae sequuntur: si tam maligne sacra facimus et luxuriae instrumenta tam magno emimus, γίνεται τὸ κατὰ λόγον δραχμῶν ἀγαθὸν ἄξιον λαβεῖν δέκα ἡμᾶς'. Cobet. N. l. 79. at tum sententia habet v. 10 πῶς οὐχὶ κτλ. itaque praeterea ex cod. A 364 v. 6 recipiendum duxi τε, ut protasis pertineat usque ad finem v. 9. 8. καὶ καλλ. scilicet si sacra etiam bene cesserint: sin minus, ne tantum quidem bonum nos accipere aequum est. 9. fortasse τύφου δὲ πρὸς τούτοις ἀνελεῖν τὴν ζ. 10. διπλάζεται, quia et pecunia perit et poena a sacrificantibus exigitur. 14. an Καλλιμέδοντος ἀπέθαν' εἰς? nam *Callimedon* ipse (cf. Antiphan. 26, 5) tunc sine dubio dudum mortuus erat.

320

ἐμὲ γὰρ διέτριψεν ὁ
κοιμήτορας ἀνδρῶν Χαιρεφῶν, ἱερὸν γάμον
φάσκων ποιήσειν δευτέραν μετ' εἰκάδα
καθ' αὐτόν, ἵνα τῇ τετραδί δειπνῇ παρ' ἐτέροις·
5 τὰ τῆς θεοῦ γὰρ πανταχῶς ἔχειν καλῶς.

Athenaeus 6, 243 a καὶ Μένανδρος αὐτοῦ (Χαιρεφῶντος) μνη-
μονεύει . . . ἐν Μέθῃ κτλ. vicesimus quisque mensis dies Apollini
sacer erat eoque lauta inter amicos cognatosque convivia institue-
bantur. τετραδί Hercules natus erat, in cuius honorem opulentiores
Atheniensium adulescentes amicos epulis excipere solebant. sic
fere Mein. 1. sed neque ille neque quisquam alius locum obscurum
inlustravit: nam quae Herwerdenus profert Obs. crit. 90 ea per-

multis laborant difficultatibus. de *λερῶ γάμῳ* cf. Preller. Myth. gr.² I 127. 8. 1. *ἐμὲ διέτριψεν*. sic iam Homerus Od. 2, 204 *ὄφρα κεν ἥ γε διατρίβῃσιν Ἀχαιοῦς*. 5. Eurip. Iph. Taur. 467 *τὰ τῆς θεοῦ μὲν προῶτον ὥς καλῶς ἔχῃ φροντιστέον μοι*. cf. Arist. Pac. 868. Phryn. com. 9.

321

. Ἀδράστεια καὶ
θεὰ σκυθρῶπὲ Νέμεσι, συγγινώσκατε.

Miller. Mélanges 382 Ἀδράστεια· ἑταῖρα τῆς Νεμέσεως. Μένανδρος Μέθη κτλ. θεὰ σκυθρῶπὲ Νέμεσι Mein. Herm. III 456. 7] θεὰ σκυθρῶπαὶ Νέμεσις. Bekker. Anecd. 342, 6 et Suidas Ἀδράστεια· οἱ μὲν τὴν αὐτὴν τῇ Νεμέσει λέγουσιν . . . ἔνιοι μέντοι ὥς διαφέρουσιν συγκαταλέγουσιν αὐτὴν τῇ Νεμέσει, ὥς Μένανδρος καὶ Νικόστρατος (37). cf. quae ad Cratini *Nemesin* adnotavimus I 47 et Lehrs Pop. Aufs. 57. 8.

322

. . . εἴτ' οὐκ εἶχεν οὐ πῦρ, οὐ λίθου,
οὐκ ἄλλο τοιοῦθ' ἕτερον.

Bekker. Anecd. 379, 31 et Suidas ἄλλο ἕτερον· ἐκ παραλλήλου λέγουσιν. Μένανδρος Μέθη κτλ. ἄλλο τοιοῦθ' Dindf. Ann. Fleckeis. 1869, 524] ἄλλο τι οὔθ' Suid. et Bekk. cod. ἄλλ' ὅτιοῦν Porson Tracts 200.

ΜΕΣΣΗΝΙΑ

Cf. Ἀνατιθεμένη ἡ Μεσσηνία.

ΜΗΝΑΓΓΡΤΗΣ

Cf. quae ad Antiphanis *Μηναγύρτην* adnotavimus II 74.

323

οὔτω μαθεῖν δεῖ πάντα καὶ πλοῦτον φέρειν·
ἀσχημοσύνης γὰρ γίνετ' ἐνίοις αἴτιος.

Stobaeus Floril. 94, 7 (cum fr. 114 coniunctum) Μενάνδρου Μηναγύρτη A. cf. quae ad 114 adnotantur. — scr. πάντα, παῖ, πλ. φ., i. e. δεῖ πάντα (*unumquemque*) μαθεῖν φέρειν οὔτω τὸν πλ.

324

προπίνων Θηρικλείαν τρικύτυλον

Athenaeus 11, 472 b *Θηλυκῶς δὲ τὴν Θηροκλείον εἶπε Μένανδρος . . . ἐν Μηναγύρῃ κτλ. Θηροκλείαν Dindf.] Θηροκλείον A. μεστήν προπ. Θηροκλείον Mein. Anal. Ath. 217. cf. 226.*

ΜΙΣΟΓΥΝΗΣ

Phrynich. Epit. 417 *Μένανδρος τὴν καλλίστην τῶν κωμωδίων τῶν ἑαυτοῦ τὸν Μισογύνην κατεκηλίδωσεν εἰπών* (excidit poetae dictum. cf. fr. 334). *finxerat poeta hominem, quem matrimonii initi mox (ut Δύσκολον Libanii) adeo paeniteret, ut quidquid uxor et luxuriae et superstitioni dedita ageret ei odiosum esset et molestum. cf. etiam Leutsch. Philol. XV 625. — Cic. Tusc. 4, 11, 25 odium mulierum, quale in Μισογύνῃ Atilii est. O. Ribbeck. Com. R. fr.² 32.*

325

πρὸς τὸ πρᾶγμ' ἔχω

κακῶς. B. ἐπαριστερῶς γὰρ αὐτὸ λαμβάνεις·

τὰ δυσχερῆ γὰρ καὶ τὰ λυπήσαντά σε

ὀρᾷς ἐν αὐτῷ, τὰ δ' ἀγάθ' οὐκέτι βλέπεις.

5 εὗροις δ' ἂν οὐδὲν τῶν ἀπάντων, Σιμύλε,

ἀγαθὸν ὅτῳ τι μὴ πρόσεστι καὶ κακόν.

γυνὴ πολυτελής ἐστ' ὀχληρόν, οὐδ' ἔᾶ

ζῆν τὸν λαβόνθ' ὥς βούλετ'· ἀλλ' ἔνεστι τι

ἀγαθὸν ἀπ' αὐτῆς, παῖδες· ἐλθόντ' εἰς νόσον

10 τὸν ἔχοντα ταύτην ἐθεράπευσεν ἐπιμελῶς,

ἀτυχοῦντι συμπαρέμεινεν, ἀποθανόντα τε

ἔθαψε, περιέστειλεν οἰκείως· ὄρα

εἰς ταῦθ', ὅταν λυπῇ τι τῶν καθ' ἡμέραν.

οὔτω γὰρ οἷσιν πᾶν τὸ πρᾶγμ'· ἂν δ' ἐκλέγῃ

15 αἰετὸν τὸ λυποῦν, μηδὲν ἀντιπαρατιθεῖς

τῶν προσδοκωμένων, ὀδυνήσῃ διὰ τέλους.

v. 1—4 Clemens Alex. Strom. 2, 23, 141 ὁ κωμικός Μένανδρος καταδραμὼν τοῦ γάμου, ἀλλὰ καὶ τὰ χρήσιμα ἀντιτιθεῖς ἀποκρίνεται τῷ εἰπόντι (v. 1. 2), εἴτ' ἐπιφέρει (3. 4) καὶ τὰ ἐξῆς. v. 3—6 Stobaeus Floril. 108, 44 *Μενάνδρου Μισογύνου A.* v. 5. 6 Stobaeus Floril. 105, 10 *Μενάνδρου A.* v. 7 sq. Stobaeus Floril. 69, 4 *Μενάνδρου A.* v. 14 (ἂν ἐκλέγῃ) — 16 Stobaeus Floril. 108, 41 *Μενάνδρου Μισογύνου A.* itaque haec omnia esse ex *Misogyne* constat, de continuitate v. 6 et 7 non constat. — 3. *δυσχερῆ τε Clem. λυπήσαντα Clem.] λυπήσοντα AB Vind. Stob.* 4. *οὐκ ἐπιβλέπεις*

Clem., probatum Herwerdeno Obs. crit. 122 conl. [Isoer.] 1, 21 extr. 5. ἂν om. Voss. Stob. 105. οὐδὲν B] οὐθὲν. Σιμύλε] ὦ Ἀημέα Stob. 105 (ὦ om. B). Ἀημύλε Mein. 6. ὅτῳ Grot.] ὅπου. ἐν ᾧ Stob. 105. cf. Cobet N. 1. 88 (Mnem. nov. II 433 ὅτῳ μὴ καὶ κακὸν πρόσεστι τι). τι om. Voss. 8. ἐν ἐστὶ A probante Mein. V 104. τι B Voss.] τοι. 8. 9 ἐν ἐστὶ τοι ἀγαθὸν ἀπ' αὐτῆς δῆλον O. Hense Lect. Stob. 31. ἔχει τί τοι | ἀγαθὸν ἀπ' αὐτῆς πᾶς τις ἐλθὼν κτλ. Heimsoeth. Ind. Bonn. 1867 aest. XIII. fortasse ἀπ' αὐτῆς αὐθις. nam *liberi* quidem nec bene hic coniunguntur cum ceteris matrimonii commodis neque fuerunt illis temporibus ἀγαθὸν ἀναμφισβήτητον (cf. 418). 10. τὸν ἔχονθ' ἐάντην, *maritum*, Herwerd. Nov. add. crit. 39. 12. ὅρα B] ὁρᾷ. 14. δ' ἐκλέγη A 108] δὲ λέγῃς A Voss. 69. 16. προσδοκωμένων 108] προσλεγομένων 69. προσγενομένων Voss. 69. προσελεγμένων B 69. ὀδυνήσῃ 108] οὐ δυνήσῃ 69.

4. ἐν αὐτῷ (τῷ πράγματι) i. e. in matrimonio. 6. *nullam rem inveneris, cui non boni aliquid simul et mali innatum sit.* itaque post ἀγαθόν non erat interpungendum.

326

ἐθύομεν δὲ πεντάκις τῆς ἡμέρας,
ἐκυμβάλιζον δ' ἐπὶ τὰ θεράπαινα κύκλω·
αἱ δ' ὠλόλυζον.

Strabo 7, 297 ἅπαντες τῆς δεισιδαιμονίας ἀρχηγούς οἴονται τὰς γυναῖκας· αὐταὶ δὲ καὶ τοὺς ἄνδρας προκαλοῦνται πρὸς τὰς ἐπὶ πλεόν θεραπείας τῶν θεῶν . . . τὸν δὲ Μισογύνην αὐτὰ (scr. ταῦτά) ταῦτα αἰτιώμενον (ποιεῖ Μέλανδρος) κτλ. 3. αἱ δὲ sunt reliquae quae aderant mulieres.

327

ἔλκει δὲ γραμματείδιον
ἐκεῖσε δίθυρον καὶ παράστασις, μία
δραχμή.

Harpocration 148, 1, Photius, Suidas παράστασις . . . ἔστι δὲ δραχμή καταβαλλομένη ὑπὸ τῶν δικαζομένων τὰς ἰδίας δίκας. Μέλανδρος Μισογύνῃ κτλ. 1. γραμματείδιον N Harp.] γραμματεῖον A. γραμμάτιον B. γραμματίδιον cet. et Phot. — γραμμ. est libellus, in quo actor et nomen suum et causam scribebat: qui libellus reo tradebatur. δίθυρος autem dicitur, quia ex duabus tabulis vel duobus foliis constabat. Poll. 10, 57 γραμματείδιον δίθυρον ἢ τρίπτυχον ἢ καὶ πλείονων πτυχῶν. Hesych. δίθυρον· γραμματίδιον δίπτυχον. idem θυρίς . . . θυρίδας Ἀτικοὶ τὰς τῶν γραμμάτων (γραμμάτων Hemsterh.) πτυχάς· καὶ δίθυρον λέγουσιν· οὐ τρίθυρον ἀλλὰ

τρέπυλον (sic Salm. pro τρέπυλον). cf. adesp. 778. — Poll. 8, 39 ἡ δὲ παράστασις δραχμὴ ἦν, ἣν ὁ διώκων παρὰ διαιτητῇ προεῖσ-
έφευεν. cf. 8, 127. Schoemann. Ant. gr.² I 489. 502. loquitur
uxor τοῦ μισογύνου. ac sic fr. 328.

328

ὕμνυμί σοι τὸν ἥλιον,
ἧ μὴν ἀποίσειν σοι γραφὴν κακώσεως.

Priscianus 18, 247 Attici ὕμνυμι θεοῦς . . . Menander . . . in
Misogyno κτλ. ἀποίσειν VRM (cf. Cobet. Mnem. VII 186)] ποιήσειν
C(O). ἐποίσειν Markland. Eur. Suppl. 1192. ἐπιθήσειν Porson. Adv.
293. conficit rem Demosth. 27, 12 ὅταν κατ' αὐτῶν τὰς γραφὰς
ἀπενέγκωμεν (πρὸς τὸν ἄρχοντα). de γραφῇ κακώσεως Schoemann.
Ant. gr.² I 533. 4.

329

χαῖρ', ὦ Γλυκέριον. ΓΑ. καὶ σύ. Α. πολλοστῷ χρόνῳ
ὄρῳ σε.

Priscianus 18, 251 Attici ὅσῳ χρόνῳ. Μένανδρος Μισογύνῃ κτλ.
Γλυκέριον Benth.] γλυκέρα codices. ὦ χαῖρε Γλυκέρα Porson. χαῖρ'
ὦ Γλυκέρα μοι Spengel. ὦ χ. Γλυκέρα. Γλ. καὶ σύ πόλλ'. Α. ὅσῳ
χρόνῳ C. F. Hermann. Mus. Rh. V 614. χαῖρ' ὦ Γλυκέριον. Γλ.
καὶ σύ γε. Α. πολλοστῷ Cobet. N. l. 88. 9 conl. Arist. Lys. 6.
'longum post tempus'. Philostr. Epist. 38, 357 Τιμαγόρα καὶ Λαῖς . .
καὶ τὸ Μενάνδρου Γλυκέριον.

330

ἀλλ' οὐ τὰ βίου νῶν ἴσως δεῖ φροντίσαι.

Priscianus 18, 305 Attici 'φροντίζει τῶνδε' καὶ 'τάδε' καὶ
'περὶ τῶνδε'. Μένανδρος Μισογύνῃ κτλ. ἀλλ' οὐ Putsch.] ΑΛΟΥ
VML. οὐδὲ vel οὐχι Mein. οὐ τὰ βιότου Benth. οὐ τὰ Τιβίου Bergk.
perperam: nam prima syllaba producitur. Leucon. 3.

331

χλαμύδα, καυσίαν,
λόγχην, ἀόρτην, ἱμάτια.

Pollux 7, 79 ζῖσκοι . . . καὶ ἀόρται, Μενάνδρου εἰπόντος ἐν
Μισογύνῃ κτλ. idem 10, 139 τὸ γὰρ ἐν Μισογύνῃ Μενάνδρου κτλ.
ἀμφίβολον, ὅτι ἐνιοὶ καὶ ἀορτήρα (Pherecr. 37) γράφουσιν. ac 10,
162 ἡ δὲ καυσία πῖλος Μακεδονικὸς παρὰ Μενάνδρῳ. cf. Diphil.
40. Posidipp. 10.

332

Athenaeus 15, 691 c ἐπιπράσκειτο Ἀθήνησιν ἢ τοῦ μύρου κοτύλη ὥς μὲν Ἰππαρχός φησιν (fr. 4) πέντε μυνῶν, ὥς δὲ Μένανδρος ἐν Μισογύνῃ, δέκα. πέντε] ἔ. Α. δέκα] ι Α. cf. Antiphan. 223. videtur ὁ μισογύνης queri de uxoris luxuria.

333

ἐπιχρύσους σανδαλοθήκας

Pollux 7, 87 Μένανδρος ἐν Μισογύνῃ καὶ ἐπ. σ. λέγει. idem 10, 50 Μένανδρος ἐν Μισογύνῃ καὶ σανδαλοθήκας (εἴρηκεν) et 10, 127 παρὰ Μενάνδρῳ ἐν Μισογύνῃ σανδαλοθήκαι. fortasse ex eadem mariti oratione ac fr. 332.

334

Phrynichus Epit. 417 γῦρος· καὶ τοῦτο Μένανδρος τὴν καλίστην τῶν κωμωδιῶν τῶν ξαντοῦ, τὸν Μισογύνην, κατεκληρίδωσεν εἰπὼν (lacunam indic. Lobeck). τί γὰρ δὴ γῦρός ἐστιν οὐ συνήμι. τοῦτο] τούτῳ Bentl. Eustath. 1864, 5 οἱ παλαιοὶ φασιν ὅτι γυροὶ λέγονται καὶ οὗ τὰ φυτὰ ἐμβάλλουσι (serobes). ac sic Theophrast. Caus. pl. 3, 4, 1. 6, 2. 12, 1. (Aelian. N. an. 9, 32). ut nesciam quid causae habuerit Phrynichus hanc vocem vituperandi. nisi forte apud Menandrum γῦρος erat ornamentum muliebre.

Praeterea cf. fr. 601.

ΜΙΣΟΥΤΜΕΝΟΣ

Libanius IIII 512, 1 Reisk. ἔχεις ἐκ τῆς κωμωδίας παραλαβὼν, ὥς ὑπερογκόν τι καὶ σοβαρὸν καὶ πολλή τις ἀλαζονεία στρατιώτης ἀνὴρ. εἴ τις ὑμῶν φαντάζεται τὸν Μενάνδρου Θρασωνίδην, οἶδεν ὃ λέγω· στρατιωτικὴν γὰρ φησιν ἀηδίαν νοσοῦντα τὸν ἄνθρωπον εἰς ἀπέχθειαν αὐτῷ κινῆσαι τὴν ἐρωμένην· καὶ γέγονεν ἀμέλει προσήγορίᾳ τῷ δράματι τοῦ Θρασωνίδου τὸ μῖσος. indicat notissimam Menandri fabulam Μισούμενον, in qua miles ille Thrasonides primas partes agebat? Bentl. servus eius erat Γέτας. argumentum fabulae exponit Arrian. Dissert. Epict. 4, 1, 19 Schweigh. πρῶτον μὲν ἐξελέλκυθε τῆς νυκτός, ὅτε Γέτας οὐ τολμᾷ ἐξελεῖν . . . εἶτα ξίφος αἰτεῖ, καὶ πρὸς τὸν ὑπ' εὐνοίας μὴ διδόντα χαλεπαίνει, καὶ δῶρα τῇ μισούσῃ πέμπει καὶ δεῖται καὶ κλάει. πάλιν δὲ μικρὰ εὐήμερήσας ἐπαιρεται· πλὴν καὶ τότε πῶς; Diogenes L. 7, 130 τὸν γοῦν Θρασωνίδην καίπερ ἐν ἐξουσίᾳ ἔχοντα τὴν ἐρωμένην διὰ τὸ μισεῖσθαι ἀπέχεσθαι αὐτῆς. (cf. fr. 336.) tandem puellam ei ereptam esse consentaneum est ab aemulo adulescente. Irenaeus Contra haer. 2, 27 p. 151 (Thrasonides) qui est apud comicum Menandrum valde

amans et odibilis. cf. Plut. Mor. 1095 d (exscr. sub tit. *Thrasyleontis*). Alciph. 2, 4, 19 (ad *Ἐπιτρέποντας*). Anthol. Pal. 5, 218 (ad *Dyscolon*). 12, 233 (ad *Georgon*). Martial. 14, 214 (ad *Δίς ἑξαπατώντα*). Lucian. Dial. meretr. 13. Alciph. 3, 36.

335

εἰ γὰρ ἐπίδοιμι τοῦτο, καὶ ψυχὴν πάλιν
λάβοιμ' ἐγώ· νυνὶ γάρ — ἀλλὰ ποῦ θεοὺς
οὕτως δίκαιους ἔστιν εὐρεῖν, ὦ Γέτα;

Iustinus De mon. 40 b (142 Otto) ἐν Μισουμένῳ ἀποφαίνων περὶ τῶν εἰς θεοὺς παραλαμβονομένων τὰς γνώμας, μᾶλλον δὲ ἐλέγχων ὡς οὐκ ὄντας ὁ αὐτὸς Μένανδρος κτλ. 1. frustra κἂν Mein. et Otto. πάλιν add. Bentl. 2. post γάρ orationem abrumpit.

336

παρ' ἐμοὶ γάρ ἐστιν ἔνδον, ἔξεστιν δέ μοι
καὶ βούλομαι τοῦθ', ὥς ἂν ἐμμανέστατα
ἐρῶν τις, οὐ ποιοῶ δέ.

Plutarchus Mor. 524. 5 πῶς οὐ μανικὸν . . τὸ πάθος, εἴ τις ἱματίῳ μὴ χρῆται διὰ τὸ θιγοῦν, μηδ' ἄρτω διὰ τὸ πεινῆν . . ἀλλ' ἐν τοῖς Θρασωνίδου κακοῖς ἐστιν κτλ. ad hanc fabulam rettulit Toup. Emend. II 445. verba ὥς ἂν — τις Menandreis add. Madvig. Advers. crit. I 644. Cobet. V. l.² 152. N. l. 42. Lucian. Philops. 14 περιβάλλει τὸν Γλαυκίαν ὥς ἂν ἐμμανέστατα ἐρῶσα. conf. Nauck. Mélanges gréco-rom. V 241.

337

Ἄπολλον, ἀνθρώπων τιν' ἀθλιώτερον
ἐόρακας; ἄρ' ἐρῶντα δυσποτιμώτερον;

Plutarchus Mor. 525 (post fr. 336). sunt verba Thrasonidae, de misera sua sorte querentis, fortasse in ipsa fabula fragmento 336 vel praemissa vel postposita. ἀνθρώπων τιν' Naber. Mnem. nov. VIII 417. δυσποτιμώτερος, βαρυνποτιμώτατος, εὐτεκνώτατος Euripides.

338

παιδισκάριόν με καταδεδοúlωνκ' εὐτελέες,
ὃν οὐδεὶς τῶν πολεμίων πρόποτε.

Arrianus Dissert. Epict. 4, 1, 20 p. 533 Schweigh. εἴτα τί λέγει (Θρασωνίδης); κτλ. Clemens Alex. Strom. 2, 15, 64 τὸν γὰρ κωμικὸν ἐκεῖνον Θρασωνίδην ἄλλη σκηνὴ (τραγωδεῖ)· παιδισκάριόν

με, φησίν, εὐτελὲς καταδεδούλωκεν. — ὃν οὐδὲ εἷς τῶν πολ. οὐπώποτε Mein. ed. mai. Clom. Alex. Paedag. 1, 5, 14 ἔστιν ἐκμαθεῖν τὰς καλὰς καὶ ὥραίας, ἔτι δὲ καὶ ἐλευθέρως νεάνιδας παιδίσκας καλουμένας, παιδισκάρια δὲ τὰς δούλας. cf. 102.

339

ἀπαμφιεῖ γὰρ τὸ κατάπλαστον τοῦτό σου
καὶ λανθάνειν βουλούμενον ἢ μέθη ποτέ.

Bekker. Anecd. 415, 8 et Suidas (ἀπαμφιέσαντες) ἀπαμφιεῖ ἀποκαλύψει. Μισουμένῳ κτλ. σου Hemsterh. Lucian. 443] μὲν Bekk. An. μου Suid. — Hesych. ἀπαμφιεῖ ἀπογυμνώσει. dicit puella modestiam a milite promissam ficticiam esse et ebrietate mox eversum iri.

340

ἐκ Κύπρου λαμπρῶς πάνν
πράττων· ἐκεῖ γὰρ ὑπὸ τιν' ἦν τῶν βασιλέων.

Schol. Hom. Odys. 17, 442 πολλοὺς εἶχεν ἡ Κύπρος βασιλεῖς ἐν ταῦτῳ (χρόνῳ, ante Ol. 117, cf. Diodor. 19, 79). φησὶ καὶ ὁ Μένανδρος ἐν Μισουμένῳ κτλ. λαμπρῶς πάνν Mein.] λαμπρῶς πάνν λαμπρά. in schol. post verba ἐν Μισουμένῳ adduntur ὡς ἐν παραβάσει, quae nemodum intellexit. 1. fortasse πρῶτην δ' ἐπανῆλθον (vel ἐπανῆλθεν) ἐκ Κ. κτλ.

341

ὦ δυστυχής,
τί οὐ καθεύδεις; σὺ μ' ἀποκναίεις περιπατῶν.

Bekker. Anecd. 1190 (ad 979, 6) ὁ δυστυχής ὦ δυστυχής, ὡς παρὰ Μένανδρον· τί οὐ καθ. v. 2 ibidem 428, 27 ἀποκναίει· διαφθείρει, ἀποκόπτει, ἀπολλύει ἢ λυπεῖ, ὀδυνᾷ, ἐνοχλεῖ, παρατείνει· οἶον· τί οὐ κτλ. Μένανδρος Μισουμένῳ. Suidas ἀποκναίειν· ἐνοχλεῖν, παρατείνειν. τί οὐ κτλ. Μένανδρος Μισουμένῳ. Hesych. ἀποκναίεις· ἀναιρεῖς. cf. idem ἀποκναίει. Demosth. 21, 153 ἀποκναίει ἀηδία καὶ ἀναισθησία. Rubnk. Tim. 42. sed cum ὦ δυστυχής, τι οὐ καθεύδεις Dyscoli esse constet (137), ex Μισουμένῳ autem nihil nisi v. 2 adferatur, dubium est an v. 1 hic sit delendus. Getaerum adloquitur. nisi forte prior pars (v. 2) militis, altera Getae est.

342

εἴσελθε ἅνν νῦν, ὦ μακάριε.

Schol. Isocratis Nicoel. 3, 34 τὸ παρὰ Μένανδρον ἐν Μισουμένῳ κτλ. Μισουμένῳ Dobson.] Μισουμένῳ. fortasse continuo cum fr. 341 coniunctum fuit.

343

Λακωνική

κλείς ἐστὶν ὡς ἔοικέ μοι περιοιστέα.

Schol. Aristoph. Thesm. 423 et Suidas Λακωνικαὶ κλειῖδες· Μένανδρος Μισομένην (Μισομένης Suid.) κτλ. καὶ φασὶν ὅτι ἔξωθεν περικλείεται μοχλοῦ παρατιθεμένου (περιτιθ. Suid.) ἢ τινος τοιούτου ὥστε τοῖς ἔνδον μὴ εἶναι ἀνοῖξαι. Olympiodorus Platon. Alcib. I p. 152 Creuz. αἱ δὲ τῶν Λακεδαιμονίων (γυναῖκες) ἐφυλλάττοντο, ὥς ἐδήλωσεν ἡ πάντολμος κωμῶδια λέγουσα Λακωνικὴ κλείς ἐστὶ καὶ οὐ περιοιστέα, ubi margo κοῦ περιοιστέα. προσοιστέα Bergk. Λακωνικὴ — ἔοικέ μοι | περιοιστέα Cobet. N. l. 32. dicit fortasse miles puellam sibi ab aemulo Laconica clave custodiendam esse.

344

ὦ πάτερ,

μισοῦσι μὲν Θράσων, ἀπεκτάγkασι δ' οὐ.

Bekker. Anecd. 429, 27 ἀπεκτόνασιν, οὐκ ἀπεκτάγkασι. Μισομένην· πάτερ μὲν Θράσων (cod. θρασωνι) ἀπεκτάγkασι δ' οὐ. Suidas ἀπεκτάγkασι καὶ ἀπεκτόνασι· μισοῦσι μὲν, ὦ πάτερ, Θράσων, ἀπεκτάγkασι δ' οὐ. at idem ἀποκτινύναι ... ἀπεκτόνασιν, οὐκ ἀπεκτάγkασι. μισοῦσι μὲν, ὦ πάτερ, Θράσωνα κτλ. versuum reliquias disposuit Toupius. μισοῦσι μὲν | θρασωνίδην, ὦ πάτερ κτλ. Dobr. Adv. II 277. ἀπεκτόνασι Cobet. N. l. 55. 'tam foedum est ἀπεκτάγkα, ut semibarbaris Byzantinis solis imputari posse credam'. non adsentior ten Brinkio, qui Philol. XIII 754 haec puellae tribuit. at eius ut servae pater in comoedia esse vix potuit.

345

ΘΡ. οὐπώποτ' ἠράσθης, Γέτα;

Γ. οὐ γὰρ ἐνεπλήσθην.

Hermias Plat. Phaedr. p. 76 Ast. οἱ μὲν γὰρ ὑπέλαβον ἐπλῶς φαῦλον τὸ ἐξαῦν, ὥς ... ὁ εἰπὼν 'πλήρει γὰρ ὄγκῳ γαστροῦς αὖξεται κύπρις' (Nauck. Trag. gr. fr. adesp. 150) καὶ φησὶν 'οὐπώποτε ἠράσθην, οὐ γὰρ ἐνεπλήσθην'. quae Bekkerus (Schol. Plat. 312) ex cod. D ita emendavit ut supra scripsimus, non addita tamen personarum notatione, quae est Meinekii. idem recte ut videtur ad Menandri Μισούμενον rettulit. cf. Plant. Mil. glor. 1, 1, 49.

346

ἀφανεῖς γεγόνασιν αἱ σπάθαι.

Pollux 10, 145. 6 τὴν σπάθην ἐπὶ τοῦ ξίφους εἰρήκασιν . . . καὶ ἐν τῷ Μισομένῳ Μένανδρος, ὅταν λέγῃ κτλ. cf. Philom. 70. —

probabiliter Meinekius ad eam scaenam refert, in qua gladium poscit Thrasonides.

347

σπαθῶν

Μένανδρος Μισουμένω· τὸ ἀλαζονεύεσθαι. Photius.

Cf. praeterea adesp. 129. nullius pretii sunt quae proferuntur Cramer. Anecd. Par. III 494, 6 et 502, 11. — ex *Misumeno* Luciani Dialogum meretr. 13 expressum esse arbitratur O. Ribbeck. Alaz. 36 conl. etiam Alciphr. 3, 36.

ΝΑΥΚΛΗΡΟΣ

Theophilum navicularium, Stratonis cuiusdam filium, ex mari Aegaeo post longam absentiam redeuntem fecerat poeta. cf. fr. 348. 9. *Ναύκληρος* fuit etiam Eudoxi, *Ναύκληροι* Nausicratis (II 295), *Nauclerus* Caecilii Statii. O. Ribbeck. Com. R. fr.² 54.

348

ἦκει λιπὼν Αἰγαῖον ἄλμυρόν βάθος
Θεόφιλος ἡμῖν, ὦ Στράτων. ὥς εἰς καλὸν
τὸν νῦν εὐτυχοῦντα καὶ σεσφσμένον
πρῶτος λέγω σοι τὸν τε χρυσοῦν κἀνθαρὸν.
5 ΣΤΡ. ποῖον; Α. τὸ πλοῖον· οὐδὲν οἶσθας, ἄθλιε.
ΣΤΡ. τὴν ναῦν σεσφσθαί μοι λέγεις; Α. ἔργωγε μὴν
τὴν ναῦν ἐκείνην ἣν ἐποίησε Καλλικλῆς
ὁ Καλύμνιος, Εὐφράνωρ δ' ἐκυβέρνα Θούριος.

Athenaeus 11, 474 b Μένανδρος *Ναυκλήρω*· ἦκει — τὸ πλοῖον (om. altera parte v. 5) καὶ μετ' ὀλίγα· τὴν ναῦν κτλ. v. 1. 2. 4. 5 Macrob. Sat. 5, 21 *sequitur ut quando cantharum et poculi et navigii genus esse supra diximus, probetur exemplis . . . Menander in Ναυκλήρω* κτλ. v. 1 Eurip. Troad. 1 (ἦκω) et Athen. 1, 4 a. v. 5 Schol. Aristoph. Pac. 143 et Suidas κἀνθαρος· ἀντικρὺς Μένανδρος ἐν *Ναυκλήρω* κἀνθαρὸν εἶπε πλοῖον εἶναι. inter v. 5 et 6 plura excidisse possunt. 2. ἐς Α. Ath. 4. τε] δὲ Macrob. κἀνθαρὸν] θαρὸ P Macr. 5. πλοῖον] ηλοῖον P Macr. οὐδὲν Mein.] οὐδέ μ' Macr. αθαίε P Macr. 6. ἔργωγε μὴν Benth.] ἐγὼ τὴν ἐμὴν Α. 7. κείνην ναῦν καλλικλῆς ἐποίησε Α. emend. Grotius Excerpt. 735. 8. ὁ Καλύμνιος Heringa Obs. 251] τὸν καλούμενον Α. Εὐφράνωρ δ' Grot.] ευφρανορ' Α. δὲ κυβερνᾷ Heringa. — de cantharo cf. Nicostr. 10. Sosier. 2.

fieri non potest ut Strato navigii sui nomen (τὸν χρ. κἀνθ.) ignoret, quod scilicet cupiens ut montes aureos sibi reportaret sine

dubio ipse ei dederat. est autem ὁ χρυσοῦς κάνθαρος vel ὁ χρυσο-κάνθαρος quae apud Aristophanem vocatur μηλολόνθη (Schol. Arist. Nub. 763. Phot. et Hesych. μηλολόνθη. Eustath. 1329, 25). contra ei qui Stratonem filium reddisse nuntiat *nomen* navigii ignotum esse ultima verba (v. 7. 8) ostendunt. itaque scr. πρώτος λέγω σοι. ΣΤΡ. τὸν τε (vel τὸν δέ) χρ. κάνθαρον; Α. ποῖον; ΣΤΡ. τὸ πλοῖον· οὐδὲν οἶσθας, ἄθλιε; τὴν ναῦν — λέγεις; Α. ἔγωγε μὴν κτλ. scilicet Straton gaudet quidem filium servatum esse, sed anxius dubitat de navigio.

349

ὦ φιλάτῃ γῇ μητέρα, ὡς σεμνὸν σφόδρ' εἶ.
τοῖς νοῦν ἔχουσι κτήμα πολλοῦ τ' ἄξιον.
ὡς δῆτ' ἐχρήν, εἴ τις πατρῷαν παραλαβὼν
γῆν καταφάγοι, πλεῖν τοῦτον ἤδη διὰ τέλους,
5 καὶ μηδ' ἐπιβαίνειν γῆς, ἵν' οὕτως ἦσθαιτο,
οἶον παραλαβὼν ἀγαθὸν οὐκ ἐφείσατο.

Athenaeus 4, 166 b χρὴ δὲ τοὺς τὰ πατρῷα κατεδηδοκότας κατὰ τὸν Μενάνδρου Ναυκλήρον οὕτως κολάζεσθαι· φησὶν γάρ κτλ. 4. πλεῖν] πλήν Α. 4. cf. 363, 7. 5. 'ne attingere quidem patriam, nedum in ea habitare'. Mein. — videtur Theophilus rediens terram patriam salutare.

350

ὅ τε Πολυνείκης πῶς ἀπώλετ' οὐχ ὀρεῖς;

Schol. Sophocl. OC. 1375 extr. Μένανδρος ἐν Ναυκλήρῳ (ναυκλήροις R) κτλ. τε] δὲ Mein., 'propter Porsoni regulam'. — videtur etiam in *Naclero* rixa fratrum fuisse.

351

ὦ Ζεῦ πολυτίμηθ', οἶόν ἐστ' ἐλπίς κακόν.

Stobaeus Floril. 110, 8 Μενάνδρου Ναυκλήρος Α.

352

καὶ φύσει πῶς εὐάγωγόν ἐστι πᾶς ἀνὴρ ἐρῶν.

Stobaeus Floril. 63, 17 Μενάνδρου Ναυκλήρος Α.

NOMOTHEΣ

Athenaeus 6, 247 e Μένανδρος ἐν . . Νομοθέτῃ (παράσιτον εἰσάγει?). Quintil. 10, 1, 70 (cf. Ἐπίκληρος). Νομοθέται Ammon. fr. 353.

353

ἐτέρου λυχνοῦχος, ἐτέρου λήκνυθος

Ammonius 90 λυχνίον ἐστὶν ἢ λυχνία (Antiphan. 55, 2), λύχνος (λυχνοῦχος Mein.) δὲ ὁ φανός. Μένανδρος ἐν Νομοθέταις κτλ.

ΞΕΝΟΛΟΓΟΣ

Photius et Hesychius ξενολόγος· ξένους συλλέγων στρατιώτας. Harpocrat. 133, 27 ξένοι οἱ μισθοφόροι. Diodor. 14, 47 (Καρχηδόνιοι) μετὰ πολλῶν χρημάτων ἀπέστειλάν τινας . . . ξενολογήσοντας. cf. 13, 44. 19, 61. Isocr. 5, 96 ἀναγκασόμενοι ξενολογεῖν ἐκ τῶν πόλεων (στρατολογεῖν Demosth. 40, 36) πλέον ἀνήλυσκον εἰς τὰς διδομένας τοῖς συλλέγουσι δωρεὰς ἢ τὴν εἰς τοὺς στρατιώτας μισθοφορὰν.

354

ἄνδρὸς πένητος υἱός, ἐκτεθραμμένος
οὐκ ἐξ ὑπαρχόντων, ὁρῶν ἡσχύνετο
τὸν πατέρα μικρὸν ἔχοντα· παιδευθεὶς γὰρ εὖ
τὸν καρπὸν εὐθύς ἀπεδίδου χάριτος καλόν.

Theon Soph. prog. IV 199 Walz. (91, 11 Spengel.) ἐπιφωνεῖν διηγῆσαι ἐστὶ τὸ καθ' ἕναστον μέρος τῆς διηγήσεως γνώμην ἐπιλέγειν . . . θεάτρῳ καὶ σκηνῇ . . . ἐπιτήδειον. διὸ καὶ παρὰ τοῖς τοιούτοις ποιηταῖς ἐπὶ πλεῖστον ἐστίν, ὥς παρὰ Μενάνδρῳ πολλαχοῦ μὲν ἀλλαχόθι καὶ ἐν ἀρχῇ δὲ τοῦ τε Δαρδάνου καὶ τοῦ Ξενολόγου κτλ. ὁ γὰρ τελευταῖος στίχος ἐκ περιτοῦ πρόσκειται θηρώμενος μόνον τὸν παρὰ τῶν θεατῶν ἔπαινον. 1. εὖ τεθρ. G. A. Hirschig. Ann. crit. 23. 4. χάριτος add. Camerarius. χάριτος ἀπεδίδου Spengel — 2. οὐκ ἐξ ὕπ., i. e. sumptuosius quam pro patris opibus, ut Horatius (Sat. 1, 6, 79. 80). filium pudebat patrem tam pauperem videre, i. e. eum adiuva-bat. veri similis est ad Xenologi quam ad Dardanī prologum haec pertinere.

355

οὕτως ἀσυλλόγιστον ἢ τύχη ποιεῖ,
τὸ συμφέρον τί ποτ' ἐστὶν ἀνθρώπου βίῳ,
οὐ χρῆται νόμοις, καθ' οὓς κρίνει τὰ πράγματα,
οὐδ' ἐστὶν εἰπεῖν ζῶντα 'ταῦτ' οὐ πείσομαι'.

Stobaeus Ecl. 1, 7(8), 7 a Wachsm. Μενάνδρου Ξενολόγῳ (ξενολίγῳ) ad v. 2 F mrg. et ad ecl. 8 μενάνδρου ξενολίγ P mrg. ξενολόγῳ Heeren. v. 4 Stobaeus Floril. 111, 10 Μενάνδρου A. Plutarch.

Mor. 476 e πολλοὶ καὶ τὸ τοῦ Μενάνδρου πεφρίκασιν κτλ. — 3. καθ' οὓς δὲ κρίνει πράγματ' οὐ χρῆται νόμοις Bendl. οὐ χρῆ νόμοις καθ' οὓς κρίνει τὰ πρ. Heimsoeth. Ind. lect. Bonn. aest. 1867 xvii. οὐ γὰρ νόμοι καθ' οὓς κρίνει τὰ πρ. Usener. ut spurium del. Mein., glossema esse talis fere versus νόμων ἀπόντων ἐν κρίσει τῶν πρ. censet Enger. Mus. Rh. XXIII 539. 4. οὐκ — τοῦτ' Stob. 111 et Plut.

ΟΛΤΝΘΙΑ

356

ὥς ἔδικον, ὅταν ἡ μὲν φύσις
ἀποδῷ τι σεμνόν, τοῦτο δ' ἡ τύχη κακοῖ.

Stobaeus Floril. 107, 7 Μενάνδρου Ὀλυνθιακῶν A. M. Ὀλυνθιακοῖς B. 2. παραδῶ? τι — ἡ τύχη] τὸ — εἰ τύχοι A.

357

μετ' Ἀριστοτέλους γὰρ τέτταρας τῆς ἡμέρας
ὀβολοὺς φέρων

Suidas φέρειν· λαμβάνειν. Ἀριστ. Ἀχ. (65). Μένανδρος Ὀλυνθία κτλ. καὶ ὁ μισθοφόρος ἀπὸ τούτου. Diodor. 19, 68 (Ἀριστοτέλης ὁ ναύαρχος) καταπλεύσας εἰς Αἴημον (Ol. 116, 3, a. Chr. 314)... Αἰμυλίους ἐπειθεν ἀποστῆναι τῶν περὶ Ἀντίγονον, οὐ προσεχόντων δ' αὐτῶν τὴν τε χώραν ἐδήλωσε καὶ τὴν πόλιν ἐπολιόρκει... Διοσκορίδης δὲ κατασταθεὶς ναύαρχος ὑπ' Ἀντιγόνου... τὸν μὲν Ἀριστοτέλην ἐξέβαλεν ἐκ τῆς νήσου, τῶν δὲ νεῶν τὰς πλείους αὐτάνδρους εἶλεν. Droysen. Hellen. I 353.

358

ὥς οὐχ ὑπάρχων, ἀλλὰ τιμωρούμενος

Zenobius 6, 51 ὥς οὐχ ὑπάρχων κτλ. ταύτης μέμνηται Μένανδρος ἐν Ὀλυνθίᾳ. Aristarcho tragico (4 p. 565 N.) tribuit Athen. 13 extr. (τάδ' οὐχ κτλ.), Chaeremoni Suidas ὥς οὐχ. cf. [Demosth.] 59, 1 (ὥστ' οὐχ). Phot. ὑπάρχων· προκατάρχων· ὥς οὐχ κτλ. — 'non inferens iniuriam, sed vindicans inlatam'. Leutsch.

359

περιθέτην (κόμην)

ὥς ἐν Ἀμφιδος Ἀλκμαίωνι (2) καὶ Μενάνδρου Ὀλυνθίᾳ. Pollux 10, 170.

ΟΜΟΠΑΤΡΙΟΙ

360

χρηστοὺς νομιζομένους ἐφόδιον ἀσφαλῆς
εἰς πάντα καιρὸν καὶ τύχης πᾶσαν ῥοπήν.

Stobaeus Flor. 37, 10 (περὶ χρηστότητος) Μενάνδρου Ὅμο-
πάτριοι A. 1. χρηστοὺς νόμιζε μόνους Cobet. N. l. 89, sua ipse emen-
datione non contentus. scilicet scribendum est χρηστὸς νόμιμος τε
νοῦς. cf. 472, 1. 2. 2. πᾶσαν ῥοπήν Gesner.] ῥοπήν πᾶσαν.

361

πᾶς ἐρυθριῶν χρηστὸς εἶναι μοί δοκεῖ.

Stobaeus Floril. 31, 5 Μενάνδρου Ὅμοπατριῶν Gesner. Μου-
σωνίου Trinc. at Musonii est quae sequitur ecloga. πᾶς] ἄπας
Grot. — fortasse πᾶς παῖς. Terent. Adelph. 4, 5, 9 *crubuit.
salva res est.*

362

ἦν δῆλον οὐ τι νυμφίος τε ἀλφάνει.

Suidas ἀλφάνει· εὐρίσκει. Μένανδρος Ὅμοπατρίοις κτλ. ἦν —
οὔνι B E¹. Bentleyus ἦν δηλονοτιῇ νυμφίος τότε ἀλφάνει, non con-
tentus ipse. ἦν δὲ δῆλον οὔτι τὴν νύμφην ποθ' ὅστις ἀλφάνει
Bernhardy, non satis peritus comicae dictionis.

ΟΡΓΗ

Eusebius Olymp. 114, 4 Μένανδρος ὁ κωμικὸς πρῶτον δρᾶμα
διδάξας Ὀργὴν ἐνίκησεν, ubi dubium est πρῶτον utrum ad δρᾶμα
an ad ἐνίκησε pertineat. Anon. De comoed. XII ἐδίδαξε δὲ πρῶτον
ἔφηβος ὢν ἐπὶ Διοκλέους ἄρχοντος (Ol. 114, 3).

363

καίτοι νέος ποτ' ἐγενόμην κἀγώ, γύναι,
ἀλλ' οὐκ ἐλούμην πεντάκις τῆς ἡμέρας,
τότ'· ἀλλὰ νῦν. οὐδὲ χλανίδ' εἶχον· ἀλλὰ νῦν.
οὐδὲ μύρον εἶχον· ἀλλὰ νῦν. καὶ βάψομαι,
5 καὶ παρατιλοῦμαι νῆ Δία καὶ γενήσομαι
Κτήσιππος, οὐκ ἄνθρωπος ἐν ὀλίγῳ χρόνῳ·
κᾶθ' ὥς ἐνεῖνος κατέδομαι καὶ τοὺς λίθους
ἀπαξάπαντας, οὐ γὰρ οὔν τὴν γῆν μόνην.

Athenaeus 4, 166 a Μένανδρος ἐν Ὁργῇ περὶ αὐτοῦ (Κτησίππου τοῦ Χαβρίου) τάδε λέγει κτλ. 7. καθὼς A. — cf. Timocl. 5. Diphil. 38. 5. African. Gell. 6(7), 12, 5 *qui cotidie unguentatus adversum speculum ornetur, cuius supercilia radantur, qui barba vulsa feminibusque subvulsis ambulet . . . cumne quisquam dubitet quin idem fecerit quod cinaedi facere solent?*

364

διαφέρει Χαιρεφώντος οὐδὲ γρῦ
ἄνθρωπος ὅστις ἐστίν, ὃς κληθεὶς ποτε
εἰς ἐστίασιν δωδεκάποδος, ὄρθριος
πρὸς τὴν σελήνην ἔτρεχε τὴν σκιὰν ἰδὼν
ὥς ὅστερ' ἔζων, καὶ παρ' ἡμ' ἡμέρα.

Athenaeus 6, 243 a κὰν τῇ Ὁργῇ δέ φησι (Μένανδρος) κτλ. v. 2 Pollux 6, 8 κληθῆναι ἐπὶ δεῖπνον ἢ τε παροιμία λέγει καὶ Μένανδρος. v. 3 Hesychius δωδεκάποδος· οὕτως ἔλεγον ἑλλειπτικῶς στοιχείου ἢ σκιάς. οὕτω γὰρ συνετίθεντο ἐπὶ δεῖπνον ἥξειν, τοῦ στοιχείου ὄντος δωδεκάποδος. 1. οὐδὲν supplet Mein. 2. ἄνθρ. A. — cf. Eubul. 119, 6. adesp. 155. Plut. Mor. 50 e (ὁ κόλαξ) ἄλίσκεται σκιὰν καταμετροῶν τὴν ἐπὶ τὸ δεῖπνον. 4. τῆς σελήνης?

365

ὁ λιμὸς ὑμῶν τὸν καλὸν τοῦτον δακνὺν
Φιλίππιδον λεπτότερον ἀποδείξει [νεκρόν].

Athenaeus 12, 552 e Μένανδρος Ὁργῇ κτλ. 1. ὑμῖν Bentr. 2. νεκρόν 'ex praecedentibus inlatum videtur'. Mein. Anal. Ath. 254. — cf. Aristophont. 8. 10.

366

οὐκ ἔστι μοιχοῦ πρᾶγμα τιμωτέρον·
θανάτου γὰρ ἐστὶν ὦνιον.

Stobaeus Flor. 6, 25 Μενάνδρου Ὁργῇ A. 1. τιμωτέρον Scaliger] ἀτιμωτέρον. 'nihil potest carius quam sic emi ut vita et capite constet'. Cobet. Mnem. VIII 92. — est parodia Eurip. fr. 1016 N. οὐκ ἔστιν ἀρετῆς κτήμα τιμωτέρον.

367

τοῦθ' ἐταῖρός ἐστιν ὄντως. οὐκ ἐρωτᾷ, πηνίκα
δεῖπνόν ἐστιν, ὥσπερ ἔτεροι, καὶ τί δειπνεῖν κωλύει

τοὺς παρόντας, εἴτα δεῖπνον ἕτερον εἰς τρίτην βλέπει,
 εἴτα περιδείπνον πάλιν.

Athenaeus 6, 247 de Μένανδρος ἐν τῇ Ὀργῇ περὶ φίλου λέγων οὐχ ὑπακούοντος γάμων δείπνω φησὶν κτλ. 1. ἐστὶν ὧντως Grot.] ὧντως ἐστὶν A. οὗτος ὧντως ἔσθ' ἐτ. Cobet. N. 1. 70. 4. εἴτα δ' ἕτερον εἰς τετάρτην Pors. εἰς τετάρτην δ' αὖθις ἕτερον Mein. εἴτα πάλιν ἀριστόδειπνον Herwerd. Anal. crit. 39. cf. fr. 368. ac multa alia possunt excogitari. περιδείπνον Casaub.] περὶ δεῖπνον A. ceterum Cobetus monet Atticos non dixisse τετάρτην, sed τετράδα, conl. 320, 4. cf. Arist. Nub. 1131. Plut. 1126 et proverb. τετράδι γέγονας.

368

ἄδειπνον

Pollux 6, 102 ἀριστόδειπνον Μένανδρος εἶρηκε, καὶ ἄδειπνον ὁ αὐτὸς ἐν Ὀργῇ. ἄδειπνον] περιδείπνον (*silicernium*) Herwerd. Anal. crit. 40, ut Pollucis verba pertineant ad fr. 367. sane ἄδειπνον tam vulgare est, ut non opus fuerit enotari.

369

οὐ μάτην

οὐκ ἄληθῶς. Μένανδρος ἐν Ὀργῇ. Hesychius. οὐ μὰ τὴν Bentl. Callim. p. 302. Bosius ἄλλως pro ἄληθῶς. οὐκ debebat Passow. Suidas νῆ τήν, μὰ τήν· ἐλλειπτικῶς κατὰ τὸ μὰ τόν καὶ μὰ τάς. cf. Arist. Ran. 1374 cum interpr.

ΠΑΙΔΙΟΝ

Fuit Παιδίον (vel Παῖδες) Apollodori et Posidippi, *Pædium* Sexti Turpilii, cuius de argumento cf. O. Ribb. Com. R. fr.² 103, et Atellana Novii. cf. ibid. 265.

370

ἂν πάντα δουλεύειν ὁ δοῦλος μανθάνη,
 πονηρὸς ἔσται· μεταδίδου παρορησίας,
 βελτίον' αὐτὸν τοῦτο ποιήσει πολύ.

Stobaeus Floril. 62, 27 Μενάνδρου Παιδίου Gesn. 'nihil enotatum ex A'. Gaisf. om. B. v. 1. 2 Philon. I 473 (attulit Grotius) (θανυμάσιος δὲ ἀρετῇ) ἢ ἐν δέοντι παρορησία, ὥς καὶ κωμικὸν ἀφενδῶς μᾶλλον ἢ κωμικῶς εἰρησθαι δοκεῖν 'ἂν πάνθ' ὁ δοῦλος ἡσυχάζων(-ειν) μανθάνῃ' κτλ. ἂν πάντα — μανθάνῃ Philo] ἅπαντα (εἰ πάντα Gesn.) — μανθάνει. βελτίον' Iacobs. Lect. Stob. 102] βέλτιστον. cf. Cobet. N. 1. 80.

371

Ἐφέσια τοῖς γαμοῦσιν οὗτος περιπατεῖ
λέγων ἀλεξιφάρμακα.

Suidas ἀλεξιφάρμακα· ἀλεξητήρια φαρμάκων. Μένανδρος Παιδίων κτλ. cf. Anaxil. 18, 7. Plut. Mor. 706 e οἱ μάγοι τοὺς δαιμονιζομένους κελεύουσι τὰ Ἐφέσια γράμματα πρὸς αὐτοὺς καταλέγειν.

372

ἄλυσιον
χρυσοῦν ἐπόρισας. εἶθε λιθοκόλλητον ἦν·
καλὸν ἦν ἂν οὕτως.

Pollux 10, 187 ἐν τῷ Μένανδρου Παιδίων χρυσοῦν κτλ. 1. ἄλυσιον add. Mein. ex Alciph. 3, 3, 4 τὸ χρυσοῦν ἄλυσιον, ὅπερ ποτὲ εὐπορῶν τῇ γαμετῇ νόσμον εἶναι περιανχένιον ἐπεπορίκειν. meretricis verba munus oblatum fastidientis. haud longe aberant a fr. 373. cf. etiam 957.

373

μάραγδον εἶναι ταῦτ' ἔδει καὶ σάρδια.

Athenaeus 3, 94 b μαράγδων μνημονεύει Μένανδρος ἐν Παιδίων (Πεδίων A) κτλ. ἄνευ δὲ τοῦ σ λεγέον παρὰ γὰρ τὸ μαρμαίρειν ὠνόμασται. Eustath. 842, 53 καὶ τὸ σμάραγδος μάραγδος. οἶον κτλ. 853, 50 ὁ παρὰ Μενάνδρῳ δίχα τοῦ σ μάραγδος. σάρδια, ut Aristoph. fr. 320, 13. cf. Philemonis Σάρδιος.

374

εἴ τις δικαστὴς ἢ διαιτητὴς θεῶν —

Ammonius 41 δικαστὴς καὶ διαιτητὴς διαφέρει . . . Μένανδρος ἐν Παιδίων (παίδων cod.) κτλ. sine fabulae indicio Etymol. Gud. 146, 14. ἢ τις δικ. Pierson. Moer. 134 init. sed in tanta eclogae tenuitate nihil certum est.

375

ἐνταῦθ' ἀπόστα μικρόν.

Bekker. Anecd. 436, 14 et Suidas ἀπόστα· οὐ μόνον ἀπόστηθι . . . Μένανδρος Παιδίων κτλ.

ΠΑΛΛΑΚΗ

Cf. cognominis Diphili fabula et *Pactes* Naevii. O. Ribbeck. Com. R. fr.² 17.

376

μικρὸν ἐπιμείνας προστρέχει,
 ἡγόρακά σοι περιστέρια' λέγων.

Athenaeus 14, 654 b περιστέριον οὕτως ἔστιν εὐρεῖν εἰρημένον παρὰ Μενάνδρῳ ἐν Παλλακῇ κτλ. 1. ἐπιμείνας Cleric.] ἐπέμεινας A. 2. 'suppleverim περιστέρια ταδί' λέγων Cobet. N. l. 89. — ceterum cf. adesp. 1115.

377

νῦν πῖθι, νῦν ἀφύβρισον. B. ἦν ἀφύβρικα.

Bekker. Anecd. 473, 3 ἀφουβρίσαι . . τὸ ἀκολάστως ὑβρίσαι δηλοῖ εἰς κόρον καὶ ὥστε ἀποπληρωθῆναι. οὕτω Μένανδρος Παλλακῇ κτλ. ἦν Dobraeus Adv. II 620] ἦν. cf. 148.

378

πολλοὺς λογισμοὺς ἢ πονηρία κυκλοῖ.

Stobaeus Floril. 2, 4 Μενάνδρου Παλλακῇ A. κυκλοῖ A] κυκλεῖ. λογισμούς cum non idem sit ac σοφισμούς, minus suo loco positum videtur. ἐλιγμούς conl. Plat. Reip. 405 c Cobet. Mnem. nov. II 446. facilius λυγισμούς. cf. Eupol. 339. Arist. Ran. 775.

379

ἀλλὰ τῶν χρηστῶν ἔχει τιν' ἐπιμέλειαν καὶ θεός.

Stobaeus Floril. 37, 11 Μενάνδρου Παλλακῇ A.
 Cf. praeterea fr. 903.

ΠΑΡΑΚΑΤΑΘΗΚΗ

Cf. quae ad Aristophontis fabulam cognominem adnotantur II 278.

380

εὐπειστον ἀτυχῶν ἔστιν ἄνθρωπος φύσει·
 τὸν πλησίον γὰρ οἶεται μᾶλλον φρονεῖν
 ὁ τοῖς λογισμοῖς τοῖς ἰδίοις πταίων ἀεί.

Stobaeus Floril. 104, 5 Μενάνδρου Παρακαταθήκης A. 1. εὐπειστον Mein. in Stob. — monost. 183 εὐπειστον ἀνὴρ δυστυχῆς καὶ λυπούμενος (εὐπιστόν ἐστι δυστ. λ. Mein. V 110). 'facile ei persuadent alii, quem sua semper consilia frustrantur'.

381

πεποιήκατ' ἔργον οὐχ ἑταίρων . . .
 ταῦτά δ' ὄντα γράμματα
 τὴν προσαγόρευσιν οὐ σφόδρ' εὐσημον ποιεῖ.

Athenaeus 13, 571 de Μένανδρος ἐν Παρακαταθήκῃ ἀπὸ τῶν ἑταιρῶν τοὺς ἑταίρους διαστέλλων φησί κτλ. 1. 2 οὐχ ἑταίρων γὰρ ταῦτα δ' ὄντα A. οὐχ ἑταίρων νῆ Δία, | μᾶλλον δ' ἑταιρῶν· ταῦτά κτλ. Casaub. φίλταται, | μὰ Δί', ἀλλ' ἑταιρῶν Zedelius Neues Mag. II 182. Παραμένων Mein. in Ath. in v. 2 deest articulus ante γράμματα: quapropter nondum persanatum versum iudico. sententia haec est 'cum utriusque vocis litterae sint eadem, ambiguum faciunt adpellationem'. Aleiphr. 3, 64, 3 ἑταίρου γὰρ, οὐχ ἑταίρας ἔργον διεπράξατο.

382

στρατεία δ' οὐ φέρει περιουσίαν
 οὐδεμί', ἐφήμερον δὲ καὶ προπετὴ βίον,
 οὗ πείραν ἔχομεν ὄντος οὐ σωτηρίου.

Stobaeus Floril. 53, 2 Μενάνδρον Παρακαταθήκη A. 1. στρα-
 τία AB. 2. οὐδεμί' Bentl. οὐδεμίαν. 3. ἐχόμε^{ον} τοῦ ὀρίου AB 'i. e. ἐχόμενον τοῦ σωτηρίου'. Gaisf.

383. 384

ὀλκὴν ταλάντου χρυσίου σοι, παιδίον,
 ἔστηκα τηρῶν.
 μακάριος ἐκεῖνος δέκα τάλαντα καταφαγών.

Pollux 9, 76 τὸ δὲ χρυσίον ὅτι τοῦ ἀργυρίου δεκαστάσιον ἦν σαφῶς ἂν τις ἐκ τῆς Μενάνδρου Παρακαταθήκης μάθοι. προειπὼν γὰρ ὀλκὴν — τηρῶν, ἐπάγει μετὰ ταῦτα περὶ ταύτου λέγων μακάριος κτλ. sic prorsus Bekkeri ed. cf. Cobet. N. l. 89. 1. 'in tuam gratiam pondus auri observo'. 3. fortasse μάκαρ γ' ἐκεῖνος. cf. Phrynich. com. 31. ac saepius μάκαρ in canticis. Liv. 38, 11 pro argento si aurum dare mallet, darent convenit, dum pro argenteis decem aureus unus valeret. cf. Hultsch. Metrol. 174. 5.

385

αἰσχρὸν γενέσθαι πτωχὸν ἀσθενῇ θ' ἄμα.

Stobaeus Floril. 96, 21 τοῦ αὐτοῦ (Μενάνδρου 20) Παρακα-
 ταθήκης A. cf. Aristophont. 6.

386

ἔστι κρίσις ἄδικος, ὡς ἔοικε, καὶ θεοῖς.

Iustinus Mart. De mon. 40 b (142 Otto) Μένανδρος . . . ἐν Παρακαταθήκῃ κτλ.

387

τοὺς ὄφεις καλῶς γέ μοι

ἠγόρασας.

Hesychius ὄφεις· τὰ δρακοντώδη γινόμενα ψέλλια. Μένανδρος Παρακαταθήκη κτλ. Moeris 205, 26 Bekk. ὄφεις Ἀττικοὶ τὰ παρὰ τοῖς Ἑλλήσι ψέλλια. Poll. 5, 99 τὰ περὶ τοὺς καρποὺς περικάρπια καὶ . . . ὄφεις καὶ ψέλλια. cf. Nicostr. 33.

388

συνακολουθεῖ μεθ' ἡμῶν.

Bekker. Anecd. 368, 3 ἀκολουθεῖν μετ' αὐτοῦ· οὕτω συντάσσουσιν οἱ Ἀττικοὶ ἀντὶ τοῦ ἀκολουθεῖν αὐτῷ . . . Μένανδρος . . . καὶ τῇ Παρακαταθήκῃ κτλ.

389

θύραν ἔξελε

Ammonius 71 θύρα καὶ θυραία διαφέρει. θύρα μὲν γὰρ ἔστιν ἡ ἐξ ἀρχῆς γενομένη. Μένανδρος ἐν Παρακαταθήκῃ κτλ. θυραία δὲ τὸ μέλλον πρὸς ἐκκοπὴν θύρας μέγεθος. Photius θυραία· τὸ ἄνοιγμα τῆς θύρας. Μένανδρος. cf. Lobeck. Paralip. 309.

390

Harpocration ὄρος· οὕτως ἐκάλουν οἱ Ἀττικοὶ τὰ ἐπόντα ταῖς ὑποκειμέναις οἰκταῖς καὶ χωρίοις γράμματα, ἃ ἐδήλου ὅτι ὑπόκεινται δανειστῇ . . . καὶ Μένανδρος Παρακαταθήκη. similiter nulla Menandri mentione facta Photius et Suidas, ac copiosius Bekker. Anecd. 285, 12. Pollux 9, 9 τὸ ὑπόχρεων χωρίον ὠρισμένον, καὶ ἡ ἐνεστηκυῖα στήλη ὄρος. 3, 85 ὄρους ἐνεστάναι χωρίῳ· λίθος δ' ἦν ἡ στήλη τις δηλοῦσα ὡς ἔστιν ὑπόχρεων τὸ χωρίον. cf. Hesych. ὄρος. Meier-Schoem. Proc. Att. 506. Demosth. 31, 1. 3. 4. 41, 6.

ΠΕΡΙΚΕΙΡΟΜΕΝΗ

Agathias Anthol. Pal. 5, 218 τὸν σοβαρὸν Πολέμωνα, τὸν ἐν θυμέλῃσι Μενάνδρου κείραντα γλυκεροῦς τῆς ἀλόχου πλοκάμους ὀπλότερος Πολέμων μιμήσατο . . . ἀλλ' ἔμπης τελέθει Μισούμενος, αὐτὰρ ἔργωε Δύσκολος, οὐχ ὀρώων τὴν Περικειρομένην.

Philostrat. Epist. 16 init. οὐδὲ δ τοῦ Μενάνδρου Πολέμων καλὸν μαιράκιον περιέχειρεν, ἀλλ' αἰχμαλώτου μὲν ἐρωμένης κατετόλμησεν ὀργισθεὶς, ἣν οὐδὲ ἀποκείρας ἠνέσχετο· κλαίει γοῦν καταπυσσὼν καὶ μεταγινώσκει. cf. etiam eiusdem Epist. 61 (p. 253, 25 Kayser). Anthol. Pal. 12, 233 (exscr. sub tit. Γεωργοῦ). Athen. 12, 540 e. Lucian. Dial. meretr. 8, 1 ὅστις . . . μήτε ἐρράπισέ ποτε ἢ περιέχειρεν ἢ τὰ ἱμάτια περιέσχισεν, ἔτι ἐραστῆς ἐκεῖνός ἐστιν; et Πολέμων ζηλότυπος persona est Lucian. Dial. meretr. 9, argumento tamen diverso. ceterum animadvertendum quam Agathias ἄλογον vocat apud Philostratum esse *puellam captivam*.

391

οὕτω ποθεινὸν ἐστὶν ὁμότροπος φίλος.

Stobaeus Ecl. 2, 33, 6 Wachsm. Μενάνδρου Περιχειρομένη (περικειρόμενοι). οὕτω Gaisf.] τω litt. initial. pro rubr. om. L.

392

ὅμως δ' ἀπόδειξον ταῦτα τῇ γυναικί.

Bekker. Anecd. 427, 23 ἀποδείξαι· οὐ παραδείξαι. ὅμως δ' ἀπόδειξον ταῦτα τῇ γυναικί, καὶ Περιχειρομένη Μένανδρος. γυναικί, καὶ] γυναικί σου Mein. 'nisi forte plura exciderunt'. quod si factum est, haec non pertinent ad Περιχειρομένην, sed periit testimonium ex ea petitum.

Praeterea cf. 602. 862. adesp. 221.

ΠΕΡΙΝΘΙΑ

Cf. quae ad *Andriam* adnotantur et Dziatzko Mus. Rhen. XXXI 248 sq. *Περινθίαν τὴν πρώτην* commemorat Zenobius Milleri (68) *Mélanges* 355, quo nomine fortasse *Andria* significatur. cf. fr. 401.

393

ὅστις παραλαβὼν δεσπότην ἀπράγμονα
καὶ κοῦφον ἑξαπατᾷ θεράπων, οὐκ οἶδ' ὅ τι
οὗτος μεγαλεῖόν ἐστι διαπεπραγμένος,
ἐπαβελτερώσας τὸν πρότερον ἀβέλτερον.

Suidas ἀβέλτερος· ἀνόητος, ἀσύνητος. Μένανδρος *Περινθία* κτλ. 2. οὐκ οἶσθ' ὅτι Porson. Adv. 255. 4. πρότερον Cobet. N. l. 80] ποτε. ποτ' ὄντ' Scaliger. τὸ πρόσθ' Grotius. — 2. 3. 'nescio quid magnifici perfecerit', i. e. nihil magnifici perfecit.

394

οὐπώποτ' ἐξήλωσα πολυτελῇ νεκρόν·
εἰς τὸν ἴσον ὄγκον τῷ σφόδρ' ἔρχετ' εὐτελεῖ.

Stobaeus Floril. 123, 2 (περὶ ταφῆς) Μενάνδρου Περιπ[ε]ρίας
A. 1. monost. 411. 2. ἴσον δ' codices. εἰς τὸν ἴσον οἶκον Benti.
at Soph. El. 1142 μικρὸς προσήκεις ὄγκος ἐν μικρῷ κύτει. cf.
Cobet. V. 1.² 195. — scilicet *cremando* vel *putescendo* uterque ad
eandem exiguitatem redigitur.

395

ὅς' ἔστι μαλακὰ συλλαβῶν
ἐκ τῆς πόλεως τὸ σύνολον ἐκπήδα, φίλος.

Pollux 10, 11. 12 ἐκαλεῖτο δὲ ταῦτα (τὰ κατ' οἶκον σκεύη)
ὑπὸ τῶν νεωτέρων καὶ μαλακὰ, οἶον εὐμεταχειρίστα, ὡς εἶπε Μέν-
ανδρος ἐν τῇ Περιπ[ε]ρίᾳ κτλ. ὅς' ἔστι μαλακὰ Benti.] ὅ ἔστι μαλακόν.
2. φίλος C, θάττον P. Φίλων Mein. Φίλων, | θάττον Mein. 1.

. 396

ἐπὶ τῶν ἀμαξῶν εἰσι πομπεῖαί τινες
σφόδρα λοῖδοροι.

Harpocration, Photius, Suidas πομπείας καὶ πομπεύειν ἀντὶ τοῦ
λοιδορίας καὶ λοιδορεῖν . . . μεταφέρει δὲ ἀπὸ τῶν ἐν ταῖς Διονυσια-
καῖς πομπαῖς ἐπὶ τῶν ἀμαξῶν λοιδορουμένων ἀλλήλοις. Μένανδρος
Περιπ[ε]ρίᾳ κτλ. ἡ μεταφορὰ δὲ Phot. ἡ μεταφορὰ Suid. et D Harp.
περιπ[ε]ρίᾳ cod. Phot. περιπ[ε]ρίῳ *V Suid. cf. Demosth. 18, 122
cum schol., Phot. Suid. τὰ ἐκ τῶν ἀμαξῶν σκώμματα.

397

οὐδεμίαν ἢ γραῦς ὄλως
κύλικα παρῆκεν, ἀλλὰ πίνει τὴν κύκλῳ.

Athenaeus 11, 504 a ἔδωκε (τὴν φιάλην) τῷ παιδί περισοβεῖν
ἐν κύκλῳ κελεύσας, τὸ κύκλῳ πίνειν τοῦτ' εἶναι λέγων, παρατιθέμενος
Μενάνδρου ἐκ Περιπ[ε]ρίᾳ κτλ. ἡ γραῦς] ἡγευσ' A. temulentam
obstetricem Terentii Andr. 1, 4 et 5 dici censet Grauert.

398

τὸ παιδίον δ' εἰσῆλθεν ἐψητοὺς φέρον.

Athenaeus 7, 301 b ἐψητός. ἐπὶ τῶν λεπτῶν ἰχθυδίων . . .
Μένανδρος Περιπ[ε]ρίᾳ κτλ. δ' om. A. Terent. Andr. 2, 2, 31 *puerum*

conveni Chremi, hólera et pisciculós minutos férre obolo in cenám seni.

399

οὐδ' αὐτός εἰμι σὺν θεοῖς ὑπόξυλος.

Schol. Hermog. V 486 Walz. κεῖται δὲ (τὸ ὑπόξυλος) ἐπὶ τῶν λαμπρῶν μὲν ἔξωθεν καὶ ἐπιεικῶν, πονηρῶν δὲ τὰ ἔνδον. καὶ Μένανδρος ἐν τῇ Περινθίᾳ φησὶν κτλ. ἀντὶ τοῦ κίβδηλος καὶ οὐ γνήσιος. Bekker. Anecd. 1073 (ad 67, 7) εἴρηται (τὸ ὑπόξ.) μεταφορικῶς ἀπὸ τῶν ἐκ ξύλου σκευῶν, οἷς ἐπιπολῆς ἐπελήγεται ἄργυρος. cf. Aristoph. fr. 881. Alexid. 192.

400

τὰ δ' ἄλλ' ἀνέπαφα σώματ' οὐδ' ἔλη.

Suidas ἀνέπαφον· ἀνεύθυννον, καθαρόν, ἀθιγές, ἀψηλάφητον. Μένανδρος Περινθία κτλ. ἄλλα — οὐδέλη ABE Med. — Bekker. Anecd. 203, 26 ἀνέπαφα· τὰ ἀνεπίληπτα, ὧν οὐκ ἔν τις ἄψαιτο· 397, 30 ἀνέπαφον — ἀθιγές (ut Suid.). Zonar. ἀνέπαφον· μὴ ψηλαφηθέν. Hesych. ἀνέπαφος· ἀψηλάφητος. 'ἀνέπαφα σώματα sunt quae in titulo C. I. 1704. 5 dicuntur σώματα ἀνέπαφα, *servitia libertate donata*' Mein., qui in extr. οὐδὲ ληπτέα. an οὐδ' ἔλκειν ἐχοῖν? de rebus Demosth. 35, [11]. 56, 38.

401

Αἰάντειος γέλως

μέννηται ταύτης Μένανδρος ἐν Περινθίᾳ τῇ πρώτῃ. λέγουσι δὲ ὅτι Πλεισθένης ὁ ὑποκριτῆς Καρκίνου Αἰάντια ὑποκρινόμενος εὐκαίρως ἐγέλασε· τοῦ γὰρ Ὀδυσσέως εἰπόντος ὅτι τὰ δίκαια χορὴ ποιεῖν, μετὰ εἰρωνείας ὁ Αἴας τῷ γέλωτι ἐχρήσατο. Zenob. Milleri Melanges 355. aliter non commemorato Menandro Zenob. 1, 43, alii. Cf. praeterea fr. 602. 862.

ΠΛΟΚΙΟΝ

Photius πλόκιον· ἀλυσίου χρυσείου (sic) πλοκή. Hesychius πλόκιον· εἶδος περιδεραίου. Plut. Mor. 141 d ἱμάτια καὶ πλόκια τῶν πολυτελῶν. fortasse *monile* illud instrumentum erat ἀναγνωρίσεως alicuius: quo artificio ante Menandrum multos usos esse cognoscitur ex Aristot. Poet. 16, p. 1454 b 25. 1455 a 21. Menandream fabulam Caecilii *Plocio* longe praefert Gellius 2, 23. cf. fr. 402. 4 et O. Ribbeck. Com. R. fr.² 58—62.

402

- ἐπ' ἀμφοτέρων οὕς ἠπίκληρος ἢ καλὴ
 μέλλει καθευδήσειν· κατείργασται μέγα
 καὶ περιβόητον ἔργον· ἐκ τῆς οἰκίας
 ἐξέβαλε τὴν λυποῦσαν ὥς ἐβούλετο,
 5 ἵν' ἀποβλέπωσι πάντες εἰς τὸ Κρωβύλης
 πρόσωπον ἢ τ' εὐγνωστος οὖς' ἐμὴ γυνὴ
 δέσποινα· καὶ τὴν ὕψιν ἦν ἐκτῆσατο
 ὄνος ἐν πιθήκοις τοῦτο δὴ τὸ λεγόμενον
 ἔστιν. σιωπᾶν βούλομαι τὴν νύκτα τὴν
 10 πολλῶν κακῶν ἀρχηγόν. οἷμοι Κρωβύλην
 λαβεῖν ἔμ', ἐκκαίδεκα τάλαντα . . .
 τὴν ῥῖν' ἔχουσαν πήχεως. εἴτ' ἔστί τὸ
 φρύαγμά πως ὑποστατόν; μὰ τὸν Δία
 τὸν Ὀλύμπιον καὶ τὴν Ἀθηνᾶν, οὐδαμῶς.
 15 παιδισκάριον θεραπευτικὸν δὲ καὶ λόγον
 τάχιον ἀπαγέσθω δέ τις ἢ ἄρ' ἀντεισαγάγοι.

Gellius N. Att. 2, 23, 8 sq. accesserat dehinc lectio (Plocii Menandrei et Caeciliani) ad eum locum, in quo maritus senex super uxore divite atque deformi querebatur, quod ancillam suam, non inuito puellam ministerio et facie haud inliberali, coactus erat venundare suspectam uxori quasi paclicem. nihil dicam ego quantum differat. versus utrimque eximi iussi et aliis ad iudicium faciendum exponi. Menander sic cet. 1. ἀμφοτέρων οὕς Cobet. Mnem. nov. III 450] ΑΜΦΟΤΕΡΑΝΙΝ V (atic. 3452). ΑΜΦΟΤΕΡΑΝ ἵνα Urb. (Vat.-Urb.). deteriorum codicum discrepantiam, apud Hertziū accurate enotatam, ubique omitto. ἠπίκληρος M. Haupt. cf. Opusc. II 90 sq.] ΕΠΙΚΛΗΡΟΣ. ἢ καλὴ O. Ribbeck.] ΗΚ V. 2. μέλλει Grot.] ΜΕΛΛΕΙΝ Urb. MEMEIN V. καθευδήσειν Urb. (Spengel. Caec. Stat. Ploc. fr. 1 p. 36 sq.)] ΚΑΘΕΥΔΕΣΕΙ V. κατείργασται Dorvill.] ΚΑΤΕΙΡΓΑΣΑ. 3. οἰκίας cod. rec.] ΟΙΚΕΙΑΣ V Urb. 4. λυποῦσαν ὥς Cobet.] ΛΥΠΟΥΣΙΝΕΝ V. ΛΥΠΟΥΣΑΝ ἦν Urb. 5. ἵν' ἀποβλέπωσι Spengel.] ἸΝΑ ΑΠΟΒΛΕΠΩΣΙΝ V Urb. Κρωβύλης Urb. corr.] ΚΡΩΒΟΥΛΗΣ V Urb. 6. ἢ τ' εὐγνωστος οὖς' ἐμὴ γυνὴ M. Haupt.] ΗΤΕΥΝΩΕΤΟΣ ΥΣΑΕΜΕΓΥΝΗ V. ἦτο εὐγνωστος εἶχέ μεγυνή Urb. 7. ἦν Grot. ὦν V. ὦν Urb. 8. τοῦτο δὴ τὸ λεγόμενον | ἔστιν M. Haupt.] ΤΟΙΤΟΔΕΤΟΛΕΓΟΜΕΝΟΝΕΚΤΙΝΑΚΤΟΥΤΟ V. ΤΟΙΤΟ ΛΕΓΟΜΕΝΟΝ ἔστιν Δὲ τοῦτο Urb. sic τὸ δὴ λεγόμενον τοῦτο Philem. 77. ac τοῦτο δὴ τὸ λ. etiam Spengel. 9. βοιάομαι V. 10. οἰμοι V Urb. 11. ἔμ' ἐκκαίδεκα Hertz.] ΕΜΕΚΑΙΔΕΚΑ. φερομένην in exitu supplet K. 12. τὴν suppl. K. ῥῖν' ἔχουσαν K.] ΓΕΙΝΕΟΟΥΣΑΝ V. ΓΥΝΑΙΚΑΟΥΣΑΝ

Urb. ΠΕΝΧΕΩΣ V. deinde ΕΙΤΕ Urb. ἤς Herwerd. Obs. crit. 122. 13. φρύγμα πὼς ὑπόστατον C. F. Hermann. Mus. Rh. V 614 (πῶς Spengel.)] ΦΡΥΓΜΑ Εἴπως ἄνυπόστατον Urb. μὰ τὸν add. Grot. 14. ΟΥΔΑΜΟΣ V. 15. ΠΑΙΔΙΣΧΑΡΙΟΝ V Urb. ΘΕΡΑΠΕΥΤΙΚΟΝ V. ΛΟΓΟΙ V. τοῦ λόγου H. Iacobi. τοῦ δόμου Ribbeck. Com. R. fr.² XXIX. 16. ΤΑΧΙΟΝ ΑΠΑΓΕΘΩΔΕΤΙΣΑΡΑΝΠΙΣΑΓΑΓΟΙ V, in quibus ΑΡΑΑΝΤΙΣ Urb. — post v. 14 quaedam excidisse arbitratur Ribbeck. τάχιον (θᾶπτον) λόγου | ἀπήγαγ' (ἀπήλασ')· ἔστω· τίς δ' ἄρ' ἦν ἀντισάγει; Grot. sed omnia hic obscura, neque aliorum coniecturas, quae sunt permultae, recensere expedit.

1. Terent. Heaut. 2, 3, 101 (*fuxo*) in aūrem utramvis otiose ut dormias, ubi scholion ad Io. Calphurnii commentarium adscriptum (Spengel. De Caec. Stat., cf. M. Haupt. l. c.) *talīs sententia est apud Menandrum, quae latine sic exprimitur 'in aūrem utramvis, cūm quidem dotata est, cubet'* (cubat Mein.). Plaut. Pseud. 1, 1, 121 de istac re in oculum utrūvis conquiescito B. *utrum oculum an aurem?* Append. prov. 2, 78 ἐπ' ἀμφοτέρα καθεύδει τὰ ὦτα· ἐπὶ τῶν ἔξω φροντίδος. Apostol. (Arsen.) 7, 72a. Poll. 2, 84 Αἰσχίνης ὁ Σωκρατικὸς καὶ ἐπ' ἀμφοτέρα τὰ ὦτα καθεύδειν λέγει. Liban. Epist. 1279 ἐμοὶ ἐπ' ἀμφοτέρα καθεύδειν δέδωκας. Plin. Epist. 4, 29 *nil est quod in dextram aurem fiducia mei dormias: non impune cessatur.* 6. *senex cum uxorem propterea ancillam expulisse dicit, ut omnes ipsam intuerentur, i. e. ne qua pulchrior oculos in se converteret, eadem utitur amaritudine qua antea deformem vocaverat καλήν.* deinde aliud addit: *'expulit' inquit 'ancillam, ut facile cognosceretur se esse uxorem meam potentem ac dominam'.* poterat simpliciter dici δέσποινα, sed γυνή δέσποινα et recte dictum est ut Homericum illud γυνή δέσποινα (Od. 7, 347) et fortasse paullo quam illud magnificentius. M. Haupt. 8. Mantiss. prov. 4, 24 ὁνὸς ἐν πιθήκοις· ἐπὶ τῶν αἰσχροῶν ἐν αἰσχροῖς. 9. et 12. articulum in exitu senarii satis tuentur praeter fr. 320, 1 Arist. Vesp. 504. Eccl. 452. Nicostr. 17, 2. Amphid. 30, 5. Alexid. 24, 2. 255, 3. Philem. 126, 2. Diphil. 77. Archedic. 2, 8. 12. Lucian. De mere. cond. 35 δεῖ Ἀδώνιδας αὐτοὺς . . ἀποῦνιν, πῆχεως ἐνίοτε τὴν ζῆνα ἔχοντας. 13. ὑποστατόν, ut Eurip. Suppl. 737 Ἄργος οὐχ ὑποστατόν. fr. 177 N. θεὸς θνητοῖς οὐδαμῶς ὑποστατός. Xen. Cyrop. 5, 2, 33 οἱ πολλοὶ ἀνθρώποι ἂν θαρσῶσιν ἀνυπόστατον τὸ φρόνημα παρέρχονται.

403

ἔχω δ' ἐπὶ κληρον Λάμιαν· οὐκ εἰρηκά σοι
τοῦτ'; εἴτ' ἄρ' οὐχί; κυρίαν τῆς οἰκίας
καὶ τῶν ἀργῶν καὶ τῶν πατρῶων ἀντικρὺς

ἔχομεν, Ἀπολλων, ὥς χαλεπῶν χαλεπώτατον.
 5 ἄπασι δ' ἀργαλέα ἔστιν, οὐκ ἔμοι μόνῳ,
 νῖφ' πολὺ μᾶλλον, θυγατρί. Β. πρᾶγμ' ἄμαχον λέγεις.
 Α. εὖ οἶδα.

Gellius 2, 23, 12 *idem ille maritus senex cum altero senex vicino conloquens et uxoris locupletis superbiam deprecans haec ait* κτλ.
 1. ΕΛΩ V. ΔΕ Urb. ΕΠΙΚΑΛΗΡΟΝ V. Λάμιαν Mein.] ΛΑΜΙΑΝ V. ΛΑΜΙΑΝ Urb.
 2. ΤΟΥΓΕΙΤΑΡΟΥΧΙ V. ΤΟΥΤΟΕΙΤΕΑΡΟΥΧΙ Urb. ΚΙΡΙΑΝ V. 3. καὶ τῶν πα-
 τρῶν ἀντικρυσ Spengel.] ΚΙΠΑΝΤΩΝΑΝΤΕΚΕΙΝΕC V. ΚΑΙ ΠΑΝΤΩΝ ΑΝΤΙ
 ΕΚΕΙΝΗC Urb. fortasse καὶ τῶν ἀπάντων ἀντικρυσ. 4. ΑΠΟΛΛΩΝ ὥC
 Urb. ΛΑΛΗΡΟΝ V. ΧΑΛΗΡΟΝ Urb. 5. ΔΕ V. ὅτιν Spengel.] ΕCΤΙΝ. ΟΥΚΕΜΟΙ
 V. 6. ΜΑΜΟΝ V. B. add. Spengel. ΠΡΑΓΜΑ libri. ΑΜΑΧΟ V. 7. Α.
 add. Heringa. ΟΙΔΑ V.

1. Λάμιαν, i. e. turpissimam. cf. quae ad Cratetis *Lamiam* adnotantur I 136. Arist. Vesp. 1035. 1177. Strab. 1, 17 ἥ τε γὰρ Λάμια μῦθος ἔστι καὶ ἡ Γοργὼ καὶ ὁ Ἐφιάλτης καὶ ἡ Μορμολύκη. Horat. A. p. 340. 2. τοῦτ'; εὖ γὰρ οἶδα. K. 3. si verum est τῶν πατρῶν, hoc significat: 'non solum suae dotis, sed etiam mei patrimonii dominam'. 4. ἔχομεν] ἄχομεν K. (ἂ ἔχ.) et fortasse χαλεπωτάτην (κυρίαν). 6. νῖφ' πολὺ μᾶλλον, θ. Duebner.] νῖφ', π. μ. θ.

404

ὦ τρὶς κακοδαίμων, ὅστις ὦν πένης γαμεῖ
 καὶ παιδοποιεῖθ'. ὥς ἀλόγιστός ἐστ' ἀνὴρ,
 ὃς μήτε φυλακὴν τῶν ἀναγκαίων ἔχει,
 μήτ' ἂν ἀτυχήσας εἰς τὰ κοινὰ τοῦ βίου
 5 ἐπαμφιέσαι δύναιτο τοῦτο χρήμασιν,
 ἀλλ' ἐν ἀκαλύπτῳ καὶ ταλαιπώρῳ βίῳ
 χειμαζόμενος ζῇ, τῶν μὲν ἀνιαρῶν ἔχων
 τὸ μέρος ἀπάντων, τῶν δ' ἀγαθῶν οὐδὲν μέρος.
 ὑπὲρ γὰρ ἐνὸς ἀλγῶν ἅπαντας νοθεύω.

Gellius 2, 23, 15 *filia hominis pauperis in pervigilio vitiatu est: ea res clam patrem fuit, et habebatur pro virgine. ex eo vitio gravida mensibus exactis parturit. servus bonae frugis cum pro foribus domus staret et propinquare partum erili filiae atque omnino vitium esse oblatum ignoraret, gemitum et ploratum audit puellae in puerperio enitensis: timet, irascitur, suspicatur, miseretur, dolet. hi omnes motus eius affectionesque animi in gracia quidem comocdia mirabiliter acres et illustres: apud Caecilium autem pigra istaec omnia et a rerum dignitate atque gratia vacua sunt. post ubi idem*

servus percontando quod acciderat repperit, has apud Menandrum voces facit κτλ. v. 1—8 Stobaeus Floril. 68, 4 Μενάνδρου A. v. 1 monost. 757. v. 6. 7 Dio Chrysost. 32 p. 365 M. οἱ δὲ . . . ἄπειροι . . . ἄθλιοι μηδεμίαν σκέπην μηδὲ προβολὴν ἔχοντες ἀπὸ τῶν παθῶν, ἀλλ' ἐν — χειμαζόμενοι, καθάπερ σκάφει σάθρῳ καὶ λελυμένῳ. 1. ᾧ] ὡς mon. 757. γαμεῖ Stob. et mon.] ἀνῆρ. 2. παιδοποιεῖ Stob.] παιδοποιεῖ. ὡς] ὅς Stob. A. 3. ὅς] ὡς Stob. A. 4. μήτ' ἂν ἀνυχέας Stob.] ΜΗΤΑΝΑΤΙΚΗCH V. ΕἰΜΗΤΟΑΝΑΤΕΙΧΗCH Urb. κοινὰ] λοιπὰ Stob. 5. ἐπαμφιάσαι τοῦτο δύναται Stob. ΕΠΑΜΦΙΕΣΤΑΙΔΙΝΑΤΟ-ΤΟΥΤΟ V. ΕΠΑΜΦΙΕΣΘΑΙ ΔΥΝΑΤΑΙ ΤΟΥΤΟ Urb. ἐπαμφιέσασθαι τοῦτο δύναται Maehly Philol. XXIII 175, securus ut videtur de v. 4 (ἂν). ἐπαμφιέσαι Mein. in Stob. 6. ἀκαχύπτω V. ἈΚΑΤΑΚΥΠΤΩ Urb. ΤΑΛΕΠΩΡΩ V Urb. BIO V. 7. ΧΕΙΜΑΞΟΜΕΝΟC V. ξῆ, τῶν Stob.] ΖΕΤΩΝ V. ΖΗΤΩΝ Urb. ἀναρῶν Stob.] ΑΝΙΑΡΟΝ V. ΑΝΙΑΡὸν ΔΕ Urb. 8. τῶν δ' om. Gellii cod. οὐδὲν μέρος Zedel.] οὐ δυνάμενος (ΔΙΝΑΜΕΝΟC V). 9. ἀλγῶν Grot.] ἀλεγῶν. λέγων Cobet. Mnem. nov. III 452 *loquor de uno, admoneo omnes.* ΝΟΙΟΕΤΩ V.

3. i. e. 'cui neque propinquorum tutela et defensio praesto est' quod moneo contra Dobr. Adv. II 278. 4. τὰ κοινὰ sunt 'quae accidere solent hominibus'. Mein. 5. ἐπαμφιέσαι. contrarium ἀπαμφιεῖ 339.

405. 406

ὅστις πένης ὦν ξῆν ἐν ἄστει βούλεται,
ἀθυμότερον ἑαυτὸν ἐπιθυμεῖ ποιεῖν·
ὅταν γὰρ εἰς τρυφῶντα καὶ σχολὴν ἄγειν
δυνάμενον ἐμβλέψῃ, τότε αὐτὸν ἔστ' ἰδεῖν
ὡς ἄθλιον ξῆ καὶ ταλαίπωρον βίον.

κακῶς ὁ δεσπότης βεβούλευται πάνν·
ἐν ἀργῷ γὰρ οἰκῶν οὐ σφόδρ' ἐξηλέγχετο
τῆς μερίδος ὦν τῆς οὐδαμοῦ τεταγμένος,
εἶχεν δὲ παραπέτασμα τὴν ἐρημίαν.

Stobaeus Floril. 96, 20 Μενάνδρου Πλουτάρχου A. 1. ξῆ B. 2. αὐτὸν A. αὐτὸν Voss. Hens. ποεῖν Voss. H. 4. ἀμβλέψῃ A. τόθ' αὐτὸν Mein. ἔστ'] ἐστίν A. 5. ξῆ Gesn.] ξῆν. 8. τεταγμένος Mein.] τεταγμένης. 9. ἐρημίαν] ῥαθυμίαν Voss.

artissime coniuncta apud Stobaeum segregavit Grotius, v. 6 sq. incerto poetae tribuens. at sunt omnia servi fidelis (Parmenonis), de quo Gellius, eiusdemque scaenae ac fortasse ῥήσεως, sed non continuanda. atque eiusdem ῥήσεως videtur esse fr. 408. 8. cf.

Plat. com. 173, 7. 8. τῆς ὑστερας (τάξεως) τεταγμένος Plat. Critiae 108 c. τῆς πρώτης τάξεως τ. Lys. 14, 11. 16, 15. cf. Isocr. 12, 180.

407

ὦ Παρμένων, οὐκ ἔστιν ἀγαθὸν τῷ βίῳ
φνόμενον ὥσπερ δένδρον ἐκ ῥίζης μιᾶς,
ἀλλ' ἐγγὺς ἀγαθοῦ παραπέφυκε καὶ κακόν,
ἐκ τοῦ κακοῦ τ' ἤνεγκεν ἀγαθὸν ἢ φύσις.

Stobaeus Floril. 105, 23 *Μενάνδρου Πλοκίου Θαΐδος* A. 'aut Πλοκίου aut Θαΐδος fragmentum excidisse dicas'. Mein. Stob. IIII VII. at fortasse Thais erat ancillula a Crobyla expulsa, quae haec Parmenoni dicebat. Themist. Or. 22 p. 276 c λέγει τις ὁρθῶς τῶν τοῦ γέλωτος ποιητῶν ὅτι μηδὲν ἔστιν ἀγαθὸν ἐν τῷ βίῳ φνόμενον ὥσπερ δένδρον ἐκ ῥίζης μιᾶς, ἀεὶ δὲ αὐτῷ προσέφυκε καὶ κακόν. addit Nauckius Choric. 23 οὐδὲν ἄκρατόν ἐστι τῶν κακῶν, ἀεὶ δὲ τι παραπέφυκεν ἀγαθόν. [Callisth.] 13 ἐγγὺς ἀγαθοῦ πέφυκε κακόν (V CCLXIII). cf. 325, 6.

408

ἄρ' ἔστιν ἀρετῆς καὶ βίου διδάσκαλος
ἐλευθέρου τοῖς πᾶσιν ἀνθρώποις ἀγρός.

Stobaeus Floril. 56, 5 *Μενάνδρου Πλοκίῳ* (πλόκῳ) A.

409

μεστὰς τρίχας φθειρῶν τε καὶ ῥύπου, διδοὺς
πιεῖν, ἀνηδαξᾶτ' ἔν, ὥστε μὴ πιεῖν.

Erotian. 17, 16 Klein. (ex schol. UV Darembg. p. 205) ὁδαξησμοὶ ἢ ἀδαξησμοί· ἐν γὰρ τισι τῶν ἀντιγράφων οὕτως εὔρομεν. εἰσὶ γὰρ κνησμοὶ μετ' ἐρεθισμοῦ, ὡς καὶ Μένανδρος ἐν Πλοκίῳ φησί· τὸ μὴ τὰς τρίχας αἰρῶν (αἰρῶν U) καὶ τὸν ῥύπον διδοὺς πιεῖν ἀνεδάξατο (sic V, ἀνεδέξατο U), ὥστε μὴ πιεῖν. 1. μεστὰς et φθειρῶν H. Jacobi. αἰρῶν Daremb. αἰρῶν Egger. τε καὶ ῥύπου H. Jacobi. ἐν ἡδαξᾶτ' ἐν Schneidewin. G. g. A. 1852 p. 422. ἀνηδαξᾶτο Darembg. — omitto coniecturas quae defendi non posse videntur. omnes in eo peccaverunt quod de viro haec narrari putant. at, si quid video, Crobyle dicitur tam foede ac turpiter corpus curare. Caecil. Stat. Ploc. fr. 2 taedet méntionis: quae mihi, | ubi domum adveni ac sédi, extemplo sávium | dat icíuna anima: nil peccat de sávio: | ut déomas volt; quod foris potáveris. simile est quod hic narratur. itaque scr. τὰς τρίχας | μεστὰς ἔχουσ' αἰρῶν τε καὶ ῥύπου, πιεῖν | διδοῦς

ἂν ἡδαξᾷτ' ἂν, ὥστε μὴ πιεῖν, i. e. 'capillos sordium plenos habens caput scalpebat, ut oblatam potionem recusarem'. αἶρα proprie est *lolium*, sed sine dubio etiam capitis *sordes* significabat. Bekker. Anecd. 22, 13 τὰς αἶρας, ὅπερ ἐστὶ ῥύπος τῶν πυρῶν. cf. Pherecr. 188. Aristoph. fr. 480. ὄρυζον ὅμοιον ταῖς αἶραις Theophr. H. plant. 4, 4, 10. similiter τὰ ἄχυρα (*palea*) et ὁ ἄχωρ Aristoph. fr. 410. ac *πίτυρον* utrumque dicitur.

410

ἀεὶ τὸ λυποῦν ἀποδίωκε τοῦ βίου·

μικρόν τι τὸ βίου καὶ στενὸν ζῶμεν χρόνον.

Stobaeus Floril. 108, 32 Μενάνδρου Πλοκίῳ A. v. 1 monost. 3 (ἐκδίωκε). Senec. Brev. vit. 2 *adeo ut quod apud maximum poetarum more oraculi dictum est, verum esse non dubitem 'exigua pars est vitae quam nos vivimus.'* v. 2 fortasse 'scriptoris prosaici verba' esse mire suspicatur Meinek. Stob. IIII ix. x. — confert Toeppel. Progr. Neobr. 1867, 19 Eurip. Suppl. 953 *σμικρὸν τὸ χοῆμα τοῦ βίου· τοῦτον δὲ χρῆ ὥς ῥᾶστα καὶ μὴ σὺν πόνοις διεκπερᾶν.* addo Here. fur. 503 sq.

411

οὐκ ἔστιν εὐρεῖν βίον ἄλυπον οὐδενός.

Orion Anthologn. 8, 5 ἐκ τοῦ Πλοκίου. monost. 419. *Εὐριπίδου* (fr. 872 N.) Anton. Mel. 1, 72 p. 73, 9 et Maxim. Conf. 28 p. 615, 3 ed. Combefis. Paris. 1675. cf. Wachsmuth. Stud. zu den griech. Floril. 140. 1. *ἐν οὐδενί* Maxim. cum plurimis.

412

Schol. Hephaest. p. 29 Gaisf.² cod. Saib. (cf. Anecd. var. Schoell. et Studemund. I 67, 22) ἐπισυναλοιφήs (duorum versuum ita coniunctorum, ut prior in vocalem elisam exeat, ut Soph. OR. 332 τί ταῦτ' | ἄλλως κτλ.) exempla adferens καὶ Μένανδρος ἐν Πλοκίῳ 'λεπτὸν μεθ' ἐτέρας ἰσθὸν ὑφαίνει', ubi verba quibus contineretur ἐπισυναλοιφή excidisse adparet.

413

γυνὴ κνεῖ δέκα μῆνας;

Gellius 3, 16, 3 *hoc idem* (decimo mense mulierem parere) *tradit etiam Menander poeta vetustior, humanarum opinionum vel peritissimus. versus eius super ea re de fabula Plocio posui κτλ. δέκα μῆνας* Hertz.] ΔΕΚΑΜΗΝΑΣ V. Caecilius (Gell. ibid.) *solétne mulier décimo mense párcerc?* B. *pol, nonoque, etiam septimo atque*

octavo. extrema corrupta sunt. octavum mensem a Menandro praetermissum esse ipse testatur Gellius, septimum vero nonumque commemoratum conicit Hertz. *Annal. Fleckeis. Suppl. VII 47.*

414

Cramer. *Anecd. Ox. III 544. 5* 'ὅστις δ' ὀμιλῶν ἤδεται.' τοῦτο τοῦ Θεόγνιδος. sed paullo post Μενάνδρου τοῦτο πέφυκεν ἐκ δράματος Πλοκίου, οὐ Θεόγνιδος. at est Euripidis fr. 809, 7 N., ubi cf. Nauckii adn. — itaque aut exciderunt nonnulla, aut Euripideo versu ut saepe usus est Menander.

415

δεύτερος πλοῦς

... Μένανδρος .. Πλοκίῳ. Schol. Plat. 384 Bekk. cf. 228. 241. 279.

416

τρυνόνος λαλίστερον

... μέμνηται ταύτης τῆς παροιμίας ἐν τῷ Πλοκίῳ ὁ αὐτός (Μένανδρος) Aelian. N. an. 12, 10. cf. Alexid. 92.

Praeterea cf. 649. 929.

ΠΡΟΓΑΜΟΙ

Rectius fortasse Προγάμια. Pollux 3, 38 ἡ πρὸ γάμου προτέλεια (cf. Schoem. Ant. gr.² II 530) καὶ προγάμια· οὕτω δ' ἂν καλοῖτο καὶ τὰ πρὸ γάμου δῶρα. Photius προτέλεια· ἡ πρὸ τῶν γάμων θυσία. Μένανδρος. cf. Plut. Mor. 141 ef. οἱ τῇ γαμηλίᾳ θύοντες Ἥρα τὴν χολὴν οὐ συγκαθαγίζουσι ... ἀλλ' ἐξελόντες ἔρριψαν παρὰ τὸν βωμόν, quae fortasse aliquo modo ex Menandro fluxerunt. *Progamos* fuit Caecilii Statii. O. Ribbeck. Com. R. fr.² 67.

417 ab

τὸ τῆς τύχης τοι μεταβολὰς πολλὰς ἔχει.

.

τυφλόν γε καὶ δύστηνόν ἐστιν ἡ τύχη.

Stobaeus Ecl. 1, 7(8), 2. 3 Wachsm. 2 Μενάνδρου Προγάμων (πρὸ γάμων F et per comp. P, uterque in mrg.). Χαιρήμονος (fr. 20 Nauck.) VAE sec. Heeren. 'vix credo'. Wachsm. — 3 lemma deest. τυφλόν γε καὶ δύστηνον ἀνθρώπου βίος Stobaeus Floril. 98, 11 Μενάνδρου A. monost. 718 ἀνθρώποις τύχη.

1. monost. 489 τὰ θνητὰ πάντα μ. π. ἔχει. Eurip. fr. 553 ἀλλ' ἤμαρ ἔν τοι κτλ. 2. γε om. P. δὲ monost. 718. τι G. A. Hirschig. Ann. crit. 24. δύστηνον] δυσήμιον Usener. δυσήκοον Heimsoeth.

Ind. Bonn. hib. 1869 III. κἀνόητον Herwerd. Obs. crit. 123. cf. Lehrs Popul. Aufs. 187 not.

ΠΡΟΕΓΚΑΛΩΝ

I. e. *alterius accusationem anteveniens*.

418

οἶον τὸ γενέσθαι πατέρα παίδων ἦν . .

λύπη, φόβος, φροντίς, πέρας ἐστὶν οὐδὲ ἔν.

Stobaeus Floril. 76, 8 Μενάνδρου Προεγκαλῶν A. 1. κακόν in exitu add. Grotius et Bentl., ἄρα Mein. οἶον ἦν O. Hense Lect. Stob. 14. 15. propter imperf. ἄρα praeferendum. 2. ἐστὶν οὐδέεν Bentl.] οὐδέν ἐστι. οὐδέεν ἐστι Vind.

419

τὸ δ' εὔ

κελευόμενον μὲν ἐστὶν ἀσφαλέστατον

δούλω ποιεῖν, ὥς φασιν.

Stobaeus Floril. 62, 17 Μενάνδρου Προεγκαλῶν A. 2. ἐστὶ προσφιλέστατον? 3. δούλω ποιεῖν Grotius] δουλοποιεῖν. δοῦλον π. Erfurdt.

ΠΩΛΟΥΜΕΝΟΙ

Polumeni fuit Caecilii Statii. O. Ribbeck. Com. R. fr.² 67. Ritschl. Parerg. 160 not.

420

(οἷμοι) τάλας, ἔστηκας ἔτι πρὸς ταῖς θύραις

τὸ φορτίον θεῖς; σιτόκουρον ἄθλιον,

ἄχρηστον εἰς τὴν οἰκίαν εἰλήφραμεν.

Athenaeus 6, 248 b Μένανδρος δὲ τὸν ἄχρηστον καὶ μάτην τρεφόμενον σιτόκουρον . . . ἐν Πωλουμένοις κτλ. οἷμοι add. Cobet. N. l. 89, τί ὧ Porson. 3. τὴν] γῆν ὁμολογῶν A, perperam hac ecloga confusa cum fr. 244. — cf. Alexid. 177.

1. ὧ τάλας tragicorum esse monuit Cobetus: Theogneti 1, 5 huc non pertinet, Arist. Ach. 454 et Thesm. 1038 παρατραγῶδει. Theopomp. 32, 8 est Σπινθήρ τάλας. cf. adesp. 1215. confert Ribbeck. Caec. Stat. fr. inc. 24 tu, quid enim oscitans | hictansque restas?

421

οὐ πανταχοῦ τὸ φρόνιμον ἀρμόττει παρόν,
καὶ συμμανῆναι δ' ἔνια δεῖ.

Clemens Alex. Strom. 6, 2, 12 *Μένανδρος ἐν Πωλουμένοις* . . λέγων κτλ. v. 1 Orion Anthologn. 1, 12 ἐκ *Πωλουμένων*, et monost. 691. — 1. τὸ φρ.] δ' ὁ φρόνιμος monost. 2. *συμμανῆναι* anon. Potter. et Bentr.] *συμβῆναι* L. *μεμνηόσιν* suppl. Herwerd. Obs. crit. 90. 1, τὸν σώφρονα Mnem. nov. VIII 419, unde cognoscitur quam inutilis sit ista supplendi libido. Senec. Tranq. an. 15 *si graeco poetae credimus, aliquando et insanire iucundum est.* Hor. C. 3, 19, 18. 4, 12, 28.

422

γραμματικός

Cramer. Anecd. Ox. III 310, 24 μέμνηται τοῦ ὀνόματος Μένανδρος ἐν Πωλουμένοις.

423

διασείστους (ἀστραγάλους)

. . . παρὰ τὸ κινεῖσθαι καὶ διασεῖσθαι πρότερον, εἴτα βάλλεσθαι, ἵν' ἀκακούργητοι μᾶλλον ᾧσι. Μένανδρος Πωλουμένοις. Harpocrat. 58, 21. eadem fere Suidas διασείστους. διάσειστοι κύβοι nulla adiecta interpretatione Poll. 7, 203.

424

καταφαγᾶς

Μένανδρος Πωλουμένοις. Bekker. Anecd. 105, 20 et Menandrum acerbe reprehendens Phryn. Epit. 433, ubi cf. Lobeck. Pollux 6, 40 παμπόνηρον τὸ παρὰ Μυρτίλῳ τῷ κωμικῷ (4 hui. ed. I 254. cf. Arist. Av. 288. 9) καταφαγᾶς, καὶν Αἰσχύλος αὐτὸ ἧ προειρηκῶς (fr. 420 N.).

ΡΑΠΙΖΟΜΕΝΗ

Bekker. Anecd. 300, 10 et Photius *φαπίσαι* τὸ πατάξαι τὴν γνάθον ἀπλείστω (ἀκλείστω Bekk., ἀπλή τῇ Phot.) *χειρί*, οἷον τὸ (ὃ λέγουσι καὶ Phot.) ἐπὶ κόρης. si dictum illud M. Marcelli Syracusas oppugnantis apud Polyb. 8, 8 (Mein. ed. mai.) τὰς σαμβύκας (i. e. τὰς σαμβυκιστρίδας) *φαπιζομένας* ὥσπερ ἐκσπόνδους μετ' αἰσχύνης ἐκπεπτωκέναι ullo modo ad hanc fabulam pertinet, titulus citharistriam significat contumeliose e convivio eiectionem, neque ulla est *Ῥαπιζομένης* cum *Περικειρομένη* cognatio, quam fuisse Meinekius ed. 1 p. 138. 9 coniecerat. — cf. etiam Alciph. 2, 4, 19 (exscr. sub tit. *Ἐπιτρεπόντων*). Lucian. Dial. meretr. 8, 1 (exscr. sub tit. *Περικειρομένης*).

425

ὁ μὴ δεχόμενος τῶν θεῶν τὸ σύμφορον
 αὐτῷ διδόντων ἔνεκα τοῦ ζῆν, οὐ βούλεται
 . . . τὸ δ' ἀτυχεῖν ἢ τὸ μὴ
 θεὸς δίδωσιν, οὐ τρόπον δ' ἔσθ' ἀμαρτία.

Stobaeus Ecl. 2, 8(7), 9. 9 a Wachsm. (περὶ τῶν ἐφ' ἡμῶν)
 Μενάνδρου Ῥαπιζομένη F mrg. 1. σύμφορον (sic) Heeren. 2. αὐ-
 τῶν Pauw. οὐ del. Grot. βούλεται; Badham. Philol. X 340. 4.
 δ' ἔσθ'] 'σθ' Mein. δ' Heeren. ἀμαρτία F] ἀμάσθημα P. τοιοῦτος
 ἀτυχεῖν ἦν δὲ μὴ θεὸς διδῶ, | τοῦ μὴ διδόντος, οὐ τρ. κτλ. Grotius.
 οὗτος ἀτυχεῖν ἔαν δὲ κτλ., ut Grot., Mein. — v. 3. 4 a prioribus
 separat, sic scribens ∪ ∪ ∪ τὸ δ' ἀτυχεῖν τιν' ἢ τὸ μὴ | θ. δ., οὐ
 τρόπον 'σθ' ἀμ. Badham. ἢ τὸ μὴ del. O. Hense. quae duo frag-
 menta statuit Badhamius, eorum neutrum stare potest, alterum
 autem a priore separatim titulo libri Ecl. 2 non convenit. mihi
 scribendum videtur: ὁ μὴ δεχόμενος τῶν θεῶν τὸ σύμφορον | αὐ-
 τῶν διδόντων ἔνεκα τοῦ ζῆν εὐτυχῶς, | οὐ βούλεθ' οὗτος εὐτυχεῖν.
 ἔαν δὲ μὴ | θεοὶ διδῶσιν, οὐ τρόπον 'σθ' ἀμ.

426

ἀτύχημα καδίκημα διαφορὰν ἔχει·
 τὸ μὲν διὰ τύχην γίνεται, τὸ δ' αἰρέσει.

Stobaeus Ecl. 2, 8(7), 7 Wachsm. Μενάνδρου FP. ραπιζομένη^η
 add. August., non Vatic. fabulae nomen per errorem ex ecl. 9
 (fr. 425) repetitum censet Wachsm. quod si verum est, ad incerta
 potius fragmentum pertinet. 1. καὶ ἀδίκ. FP. 2. τὸ μὲν Wyttēnb.]
 τὸ μὲν γὰρ P. τὸ μὲν διὰ τύχην γὰρ F. τὸ μὲν τύχη γὰρ Mein.

427

ἄρ' ἐστὶν ἀγαθῶν πᾶσι πλείστων ἀξία
 ἢ σύνεσις, ἂν ἢ πρὸς τὰ βελτίω σοφῇ.

Orion Anthologn. 1, 15 ἐκ Ῥαπιζομένης Μενάνδρου. Stobaeus
 Flor. 3, 7 Μενάνδρου Α (πανταπλείστων αἰτία). atque αἰτία qui-
 dem iure probatur Cobeto N. l. 80.

428

τοῦμὸν θυγάτριον· πάνν γάρ ἐστι τῇ φύσει
 . . φιλάνθρωπον τὸ παιδάριον σφόδρα.

Clemens Alex. Paed. 1, 4, 11 δοκοῦσιν οἱ Ἀπτικοὶ παιδάριον
 ἐπικοίνως οὐ μόνον τὸ ἔρρεν ἀλλὰ καὶ τὸ θῆλυ κεκλημέναι, εἴ τω

πιστὸς καταφαίνεται ὁ κωμικὸς ἐν Ῥαπιζομένῃ Μένανδρος ὧδέ πως λέγων κτλ. 1. ἐστὶν F. 2. χαρίεν suppl. Heinsius, τουτὶ Fritzsch. Arist. Thesm. 1203 p. 563, νῆ Δία Mein. verius ut videtur προῖον φιλάνθρωπόν τε Cobet. N. l. 36 conl. Thesm. 1211, lenae verba esse suspicans.

429

πόθεν γάρ, ὦ φίλοι θεοί,
τούτους ἀνεσπάκασιν οὔτοι τοὺς λόγους;

Bekker. Anecd. 399, 3 et Suidas ἀνέσπακεν· ἀνέυρηκεν, εἴληφεν. Μένανδρος Ῥαπιζομένη κτλ. πόθεν] πέποθε A Suid. 2. τούτους add. Suid. — Hesych. et Etym. m. 104, 43 ἀνεσπάκασιν· εὔρηκασιν, εἰλήφασιν. atque in Etym. m. Va Gaisf. 266 ἀνέσπακε... ἔστι δὲ καὶ ἀντὶ τοῦ εἴληφεν· οἶον· πόθεν γάρ, ὦ θεοί, τούτους ἀνεσπάκασιν τοὺς λόγους; cf. Arist. Ran. 903 cum interpr. et Soph. Ai. 302 Lob.

430

ὁ μύχοδος γέρων
λεληθέναι σφόδρ' οἶόμενος

Photius 282, 11 et Suidas μύχοδον· οὐδενὸς ἄξιον. Μένανδρος Ῥαπιζομένη κτλ. μύδοχον BE Suid. — derivatum a χέξω, latine *muscerda*. Arist. Pac. 786 σφυσάδων ἀποκνίσματα confert Bernhardy. Hesych. μύχοδος· οὐδενὸς ἄξιος. Moeris 203, 28 Bekk. μυσκελένδρον Ἀττικοί, μύχοδον Ἕλληνες. Phot. μυσ[ι]κέλευδρον· τὸ τοῦ μυδὸς ἀποπάτημα, μύχοδον. cf. Poll. 5, 91 extr.

431

εἴτ' ἀμφορεαφόρος τις ἀποφορὰν φέρων

Suidas ἀμφορεαφόρους· τοὺς μισθίους, τοὺς τὰ κεράμια φέροντας κτλ. Μένανδρος Ῥαπιζομένη. cf. Bekker. Anecd. 389, 24. Moeris 190, 32. Hesych. ἀμφορεαφόρους. Aristoph. fr. 299. Eupol. 187. — Ammon. 21 ἀποφορὰ ἐστὶ τὰ ἀπὸ τῶν δούλων τοῖς δεσπόταις παρεχόμενα χρήματα. Xen. De Ath. rep. 1, 11. Boeckh. Oec. Ath. I 78. 9.

432

οὐχ ὁρᾷτε τὴν τροφὸν
ξῶμ' ἐνδεδυμένην;

Pollux 7, 51 ὅτι δὲ ἐνδύναι ἦν ἐπιτήδεια (τὰ ζώματα) τεκμήρται· ἂν τις ἐκ τῶν ἐν τῇ Μενάνδρου Ῥαπιζομένῃ κτλ. ὥς ἐπὶ τὸ πολὺ γὰρ γραῶν τὸ φόρημα ἦν. Photius ξῶμα· χιτῶνός τι ζωστοῦ

γένος. οὕτω Μένανδρος. cf. etiam Bekker. Anecd. 261, 24. ἀπο-
δεύσθαι et ἐκδεύσθαι Lys. 10, 10.

433

ἔρχεται τάληθές εἰς φῶς ἐνίος' οὐ ζητούμενον.

Stobaeus Floril. 11, 10 Μενάνδρου Ῥαπιζομένη A. antea Mein.
ἔρχεται | τάληθές κτλ.

434

καὶ τυφλῷ δῆλον

ἐπὶ τῶν ἄγαν σαφεστάτων. μέμνηται ταύτης Μένανδρος . .
Ῥαπιζομένη. Schol. Plat. 372 Bekk. cf. 111.

435

• ἀννηέχθη

ἀνῆγεκε καὶ ἀνελάμβανεν αὐτόν. Ῥαπιζομένη Μένανδρος. Bekker.
Anecd. 402, 13. convaluit. cf. Theopomp. com. 66.

436

ἀπελευθέρων

Μένανδρον ἐν Ῥαπιζομένη εἰρηκέναι. Athenaeus 3, 115 b.

ΣΑΜΙΑ

Tituli rationem fortasse inlustrat Diphil. 50.

437

φέρει τὴν λιβανωτόν· σὺ δ' ἐπίθες τὸ πῦρ, Τρύφῃ.

Phrynichus Ecl. 187 λίβανον λέγε τὸ δένδρον, τὸ δὲ θυμιάμενον
λιβανωτόν . . . Μένανδρος ἐν τῇ Σαμία φησί κτλ. τὴν cod. Nunn.]
τὸν. Τρυφή (sic) Scaliger] τρυφᾶν. τρυφῇ cod. Nunn. Τρύφων H.
Iunius. — ἐπίθες, τῷ βωμῷ. dum alius servus tus adfert, Tryphe
ignem arae inponit. Tryphe est Alexid. 230.

ΣΙΚΤΩΝΙΟΣ

Macarius 7, 62 et Suidas Σικωνίος ἐπαπέδν (cf. Arist. Lys.
615)· ἐπὶ τῶν τολμηρὸν μὲν τι ποιούντων, οὐδὲν δὲ ἀνυόντων.
Mac. 7, 63 Σικωνίος δραπέτης· ὁμοία. quae ad inlustrandum
titulum facere videntur: fuit enim in hac quoque fabula miles
gloriosus. cf. fr. 439. 442. qui quod *Stratophanes* vocatur ut
in *Truculento* Planti, hanc ex Menandrea fabula expressam fuisse
censebat Schoellius. contra quem O. Ribbeck. Alaz. 34. 5. n. 6.

79. 80. — commemorat *Sicyonium* Alciphr. 2, 4, 19 (exscr. sub tit. Ἐπιτρεπόντων). fuit etiam Alexidis fabula cognominis.

438

ἄβραν γὰρ ἀντωνούμενος
ἐρωμένην αὐτῇ μὲν οὐ παρέδωκ' ἔχειν,
τρέφει δὲ χωρίς, ὥς ἐλευθέραν πρόπει.

Suidas ἄβρα· Μένανδρος . . . Σικωνίῳ κτλ. 1. ἄβρ. Mein.] καὶ ἄβρ. 2. ταύτῃ Clericus. 3. τρέφει — ἐλευθέραν Dobr. Adv. II 278] τρέφειν — ἐλευθέρῃ. de ἄβρα cf. 64.

439

εὐλοιδόρητον, ὥς ἔοικε, φαίνεται
τὸ τοῦ στρατιώτου σχῆμα καὶ τὸ τοῦ ξένου.

Stobaeus Floril. 53, 3 Μενάνδρου Σικωνίῳ (σικνω) Α. 1. εὐλοιδώρητον Voss. Hens. miles erat *Stratophanes* fr. 442.

440

ὁ πλέων κατήχθη, κρίνεθ' οὗτος πολέμιος·
ἐὰν δ' ἔχη τι μαλακόν, ἀγγαρεύεται.

Suidas ἀγγαροὶ . . . καὶ ἀγγαρεύεσθαι καλοῦσιν ὥσπερ ἡμεῖς νῦν τὸ εἰς φορητήριον καὶ τοιαύτην τινὰ ὑπηρεσίαν ἄγεσθαι. καὶ Μένανδρος καὶ τοῦτο ἐν Σικωνίῳ παρίσθησιν κτλ. 2. δ' add. Bentl. 'supellex, si quam secum detulit,' in portu 'fisco damnatur' Bentl. Hesych. ἀγγαρεύεται· ὑπ' ἀγγαρευτῶν κατέχεται. Bekker. Anecd. 325, 5 ἀγγαρος . . . παρὰ τοῖς βαρβάροις ὁ δημόσιος γραμματοφόρος (cf. Blomfield. Aesch. Ag. 273), ὅθεν ἀγγαρεύεσθαι τὸ εἰς δημοσίαν χρεῖαν ὑπηρετεῖν. et 11 τίθεται δὲ . . . καὶ ἐπὶ τῶν τοῦ λιμένος παραφυλακῶν.

441

κακὴ μὲν ὄψις, ἐν δὲ δείλαιαι φρένες.

Photius et Suidas κακὴ μὲν ὄψις· κόμμα παροιμίας κτλ. Μένανδρος Σικωνίῳ. omisso auctoris fabulaeque nomine Diogenian. 5, 89. Apost. 9, 23 (δειλία). cf. Philem. 21.

442

Στρατοφάνη, λιτόν ποτ' εἶχες γλαμύδιον καὶ παῖδ' ἓνα.

Photius Στρατοφάνη· τὴν κλητικὴν πτώσιν. Μένανδρος Σικωνίῳ κτλ. καὶ ἀεὶ οὕτως λέγει (Μένανδρος). per totam fabulam

ea vocativi forma uti poetam dicit. παῖδ' Τουρ.] πέλα cod. — Athen. 6, 230 c οἶδα κἀγὼ τινα . . . πτωχαλαζόνα, ὃς δραχμῆς ἔχων τὰ πάντα ἀργυρώματα ἐβόα καλῶν τὸν οἰκέτην ἕνα ὄντα καὶ μόνον, ὀνόμασι δὲ χρῶμενον ψαμμακοσίους· παῖ Στρομβιχίδη, μὴ τῶν χειμερινῶν ἀργυρωμάτων ἡμῖν παραθῆς, ἀλλὰ τῶν θερινῶν. cf. Eupol. 159, 3.

443

ὥς αἰεὶ τὸν ὁμοῖον ἄρει θεὸς ὥς τὸν ὁμοῖον.

μέμνηται αὐτῆς . . . Μένανδρος Σικυννίῳ. Schol. Platon. 375 Bekk.

444

Pollux 4, 119 οἱ παράσιτοι μελαίνῃ ἢ φαιᾷ (ἐχρῶντο ἐσθῆτι), πλὴν ἐν Σικυννίῳ λευκῇ, ὅτε μέλλει γαμεῖν ὁ παράσιτος.

445

παλίμβολος τρίπρατος

Harpocration 143, 11 παλίμβολον . . . ὁ πολλάκις ἐμπολῇ μεταβλημένος παλίμπρατος παλίμβολος λέγεται, ὥς δῆλον . . . ἐκ τοῦ Μενάνδρου Σικυννίου. Photius 374, 5 ὁ πολλάκις ἐπ' ἐμπολῇ μεταβλημένος καὶ λεγόμενος ἐν τῷ βίῳ παλίμπρατος παλίμβολος ἐλέγετο, ὥς . . . Μένανδρος. Eustath. 725, 32 φέρει δὲ καὶ (τῶν τις παλαιῶν) ἀπὸ χρήσεως τοῦ κωμικοῦ τὸ παλίμβολος τρίπρατος, καὶ πολλάκις ἀπημπολημένος. Pollux 6, 164 παλίμβολος παλίμπρατος. cf. 4, 36. 6, 190. Bekker. Anecd. 291, 29 παλίμβολος . . . ὁ δοῦλος ὁ διὰ πονηρίαν πιπρασκόμενος καὶ ἄλλοτε ἄλλους δεσπότας κεκτημένος. cf. Hesych. παλίμβολος. Eustath. 1405, 7. 1542, 50. Ruhnken. Tim. 205. Nauck. Aristoph. Byz. p. 177. Δύσπρατος comoedia fuit Antiphanis. cf. II 47.

446

ἀναίνεσθαι

κοινῶς μὲν ἐρνεῖσθαι, ιδίως δὲ ἐπὶ τῶν κατὰ τοὺς γάμους καὶ τὰ ἀφροδίσια λέγεται. Μένανδρος Σικυννίῳ. Harpocration 17, 16. cf. Plat. com. 181.

ΣΤΡΑΤΙΩΤΑΙ

447

ἀπορῶν τι βούλευσαι κατὰ σαντὸν γενόμενος·
τὸ συμφέρον γὰρ οὐχ ὁρᾶται τῷ βοᾷν,
ἐν τῷ πρὸς αὐτὸν δ' ἀναλογισμῷ φαίνεται.

Orion Anthologn. 1, 17 ἐκ τῶν Στρατιωτῶν Μενάνδρου. 1. ἀπορῶν K. Mus. Rh. XXX 410. 11] ὀρῶν. cf. 301, 11 et de sententia 1096. ἐρῶν Nauck. Bullet. Petersb. XII 514.

448

οὐδεὶς ξύνοιδεν ἑξαμαρτάνων πόσον
ἀμαρτάνει τὸ μέγεθος, ὕστερον δ' ὀρᾷ.

Stobaeus Floril. 4, 7 τοῦ αὐτοῦ (Μενάνδρου 6) Στρατιώταις A. 1. ὄσον Mein. Stob. I XII.

ΣΤΝΑΡΙΣΤΩΣΑΙ

Pollux 6, 101 τὸ Μενάνδρου δῶμα Συναριστώσαι. *Synaristosae fuerunt Caecilii Statii*. O. Ribb. Com. R. fr.² 68.

449

Ἐρως δὲ τῶν θεῶν
ἰσχὺν ἔχων πλείστην ἐπὶ τούτου δείκνυται·
διὰ τοῦτον ἐπιορκοῦσι τοὺς ἄλλους θεοὺς.

Stobaeus Floril. 63, 15 Μενάνδρου Συναριστώσαις A. 2. τούτοις B. miror cur non numerosius scripserit ἰσχὺν ἐπὶ τούτου δ. πλ. ἔχων.

450

ἀστεῖον τὸ μὴ
συνάγειν γυναῖκας μὴδὲ δειπνίζειν ὄχλον,
ἀλλ' οἰκοσίτους τοὺς γάμους πεποιημέναι.

Athenaeus 6, 247. 8 Μένανδρος . . . ἐν Συναριστώσαις ἔφη κτλ. 3. i. e. vili pretio nuptias celebrasse, nullo invitato nisi qui ad familiam pertineret. cf. Antiphan. 200.

451

ἂν ἔτι πιεῖν μοι δῶ τις. B. ἀλλ' ἡ βάρβαρος
ἅμα τῇ τραπέζῃ καὶ τὸν οἶνον ᾧχετο
ἄρασ' ἀφ' ἡμῶν.

Bekker. Anecd. 358, 10 et Suidas αἴρειν τράπεζαν· ἐπὶ τοῦ παρακειμένην ἀφελεῖν τὴν τράπεζαν. Μένανδρος . . . Συναριστώσαις κτλ. 1. B. add. Cob. N. l. 24. συναριστώσαις cod. Bekk. ἂν — δῶ τις pendebant a verbis quae apud poetam praecedebant: quod moneo contra Naberum, Mnem. nov. VIII 419.

452

τρισάθλιόν γε καὶ ταλαίπωρον φύσει
πολλῶν τε μεστὸν ἐστὶ τὸ ζῆν φροντίδων.

Stobaeus Floril. 98, 53 Μενάνδρου Συναριστώσαις Α. cf. Antonius Mel. 155 p. 247. Maxim. Conf. 36, 79 p. 627 Combefis.

453

καὶ τὸν ἐπὶ κακῷ
γινόμενον ἀλλήλων ἀγαπησμόν, οἶος ἦν.

Bekker. Anecd. 324, 27 et Suidas ἀγαπησμόν· λέγουσι καὶ ἀγάπῃσιν (ἀγαπησμόν?) τὴν φιλοφρόνησιν. Συναριστώσαις Μένανδρος κτλ. ἀλλήλων pendet a κακῷ. Hesych. ἀγαπησμός· ἀγάπησις. Zonar. 22 ἀγαπησμός· ἡ φιλοφροσύνη. cf. Lobeck. Phryn. 352.

454

πατήρ δ' ἀπειλῶν οὐκ ἔχει μέγαν φόβον.

Stobaeus Floril. 83, 7 Μενάνδρου Συναριστώσαις Α. de locutione ἔχειν φόβον cf. 625, 2.

455

Plinius N. h. 23, 159 (*myrtus sativae semen*) odorem oris commendat vel pridie commanducatum. item apud Menandrum Synaristosae hoc edunt.

456

γυναικείαν ἀγοράν

τὸν τόπον οὗ τὰ σκεύη τὰ τοιαῦτα (ταῖς γυναιξὶν ἐπιτήδεια) πιπράσκουσιν . . . εὔροις ἂν ἐν ταῖς Συναριστώσαις Μενάνδρου. Pollux 10, 18.

Praeterea cf. 954.

ΣΤΝΕΡΩΣΑ

Cf. Συνέφηβος Philemonis, Συνεξαπατῶν Batonis. Eurip. Andr. 222 ἐγὼ . . . σοὶ καὶ ξυνήρων. Liban. III 443, 9 R. nihil agit Naber. Mnem. nov. VIII 420.

457

ἄφες τὸν ἔνθρῳπον. τί κόπτεις, ὦ μέλε;

Schol. Plat. 363 Bekk. et Suidas ὦ μέλε· παρὰ τοῖς νεωτέροις ὑπὸ γυναικῶν λέγεται μόνον . . . παρὰ δὲ τοῖς παλαιοῖς καὶ ὅπ'

ἀνδρῶν, ὥς . . . ἐν Μενάνδρου Συνερώση κτλ. σημαίνει δέ· ὃ δείλαιε, ὃ πονηρέ.

458

ἀναπετῶ

ἀναπετάσω. Μενάνδρος . . . ἐν Συνερώση. Suidas. cf. 26

ΣΥΝΕΦΗΒΟΙ

Cicero De fin. 1, 2, 4 *Synephebos ego potius Caecili aut Andriam Terenti quam utramque Menandri legam?* De opt. gen. or. 6, 18 *eidem Andriam et Synephebos nec minus Terentium et Caecilium quam Menandrum legunt.* cf. O. Ribb. Com. R. fr.² 69. atque eodem titulo usus est L. Pomponius Bononiensis. Ribb. 250.

459

Zenobius 5, 60 οὐκ εἰμὶ τούτων τῶν ἡρώων· αὕτη τέτακται ἐπὶ τῶν βουλομένων εὖ ποιεῖν. οἱ γὰρ ἥρωες κακοῦν ἔτοιμοι μᾶλλον ἢ εὐεργετεῖν, ὥς φησι Μενάνδρος ἐν Συνεφήβοις. Schol. Aristoph. Av. 1490 ἥρωες δὲ δυσόργητοι καὶ χαλεποὶ τοῖς ἐμπελάζουσι γίνονται, καθάπερ Μενάνδρος ἐν Συνεφήβοις. ubi Συνεφήβοις Heringa] συνερίφοις RV. συνερίθοις Ald. cf. etiam Hesych. κρείττονας et Arist. Av. 1492. fr. 692.

ΤΙΤΘΗ

Cf. quae ad Antiphan. 159, 4 et ad Eubuli Τίτθας adnotavimus.

460

οἱ τὰς ὀφρῦς αἶροντες ὥς ἀβέλτεροι
καὶ σκέφομαι' λέγοντες· ἄνθρωπος γὰρ ὢν
σκέψει σύ; περὶ τοῦ; δυστυχεῖς ὅταν τύχη·
αὐτόματα γὰρ τὰ πράγματ' ἐπὶ τὸ συμφέρον
5 ῥεῖ κἂν καθεύδῃς ἢ πάλιν τούναντίον.

Stobaens Floril. 22, 9 Μενάνδρου Τίτθη (τιτθή) B Voss. Hens. deest in A. v. 4. 5 sine auctoris fabulaeque indicio Stob. Ecl. 1, 6(5), 14 b Wachsm. perperam coniuncti cum fr. 275. 3. σκέψη libri. σύ; περὶ τοῦ; Cob. Mnem. VI 311] σὺ περὶ του. περίττου N. περιττοῦ ἢ περίτου B². περὶ τούτου Ars. σκέψει τι περὶ του Cob. Mnem. nov. II 34. δυστυχεῖς N¹. σὺ περὶ τοῦ δυστυχῆς' ὅταν τύχη Dobr. Adv. II 281. (an te curis enccebis, idque ut quandoque fortunae vi opprimaris?). 4. ἐπὶ] ἐπεὶ Voss. Hens. 5. κἂν om. B¹ N Ecl. καθεύδηση (sic) FP². καθεύση P¹. καθευδήση Voss. Hens. Flor.

1. 'quam stolidi sunt philosophi qui' cet. 3. ὅταν τύχη ut Philem. 16. Men. 178. 5. Timotheum pinxerant inimici κοιμώμενον, τὴν δὲ Τύχην τὰς πόλεις δικτύῳ περιβάλλουσαν. Plut. Sull. 6.

461

ἦν ἄν τις ὕμῶν παιδίον
ῥητήσατ' ἢ κέχρηκεν, ἄνδρες γλυκύτατοι.

Suidas αἰτήσασθαι· τὸ χρῆσασθαι. Μένανδρος Τιτθῇ κτλ. Zonaras 95 αἰτήσασθαι· τὸ χρῆσασθαι. ἄνδρὸς τίτθην (i. e. Μένανδρος Τιτθῇ) ἦν ἄν κτλ. atque ἦν etiam *V Med. Suid. 1. ἦν ἄν] ἤδη C. F. Hermann. εἴ Pors. Adv. 292. παιδίον] λοπάδιον Herwerd. Nov. add. crit. 40. at Caec. Stat. Titth. 1 quae non peperit lacte non habet. cf. etiam 3. 4. itaque subditum infantem significari adparet. 2. γλυκύτατοι optime convenit tali mulieri qualem nutricem fuisse fingas: quod moneo contra Bernhardy. sententia haec fere videtur fuisse: raro invenias mulierem quae non infantem aliquando mutuum aut rogaverit aut dederit. verba quomodo sint restituenda nescio. — cf. 476.

ΤΡΟΦΩΝΙΟΣ

Cf. quae ad Cratini Trophonium adnotantur I 79.

462

ξένου τὸ δεῖπνόν ἐστιν ὑποδοχῆς. B. τίνος;
ποδαποῦ; διαφέρει τῷ μαγεῖρῳ τοῦτο γάρ
οἶον τὰ νησιωτικὰ ταντὶ ξενύδρια
ἐν προσφάτοις ἰχθυοῖς τετραμμένα
5 καὶ παντοδαποῖς, τοῖς ἀλμίοις μὲν οὐ πάνν
ἀλίσκετ', ἀλλ' οὕτω παρέργως ἔπτεται·
τὰς δ' ὀνθυλεύσεις καὶ τὰ κεκαρνευμένα
μᾶλλον προσεδέξατ'. Ἀρκαδικὸς τοῦναντίον
ἀθάλαττος ἐν τοῖς λοπαδίοις ἀλίσκεται·
10 Ἰωνικὸς πλούταξ· ὑποστάσεις ποιῶ,
κάνδανλον, ὑποβινητιῶντα βρώματα.

Athenaeus 4, 132 e Μένανδρος ἐν Τροφωνίῳ κτλ. v. 10. 11 idem 12, 517 a (μνημονεύει τοῦ κανδάλου) Μένανδρος Τροφωνίῳ κτλ. v. 10 Pollux 6, 60 αἱ δὲ περιτταὶ σκευασίαι ὀνθυλεύσεις. . . ἐκαλοῦντο, ὥς παρὰ Μενάνδρῳ αἱ ὑποστάσεις, ζωμὸς παχὺς ἀμύλῳ πηγνύμενος. 'iusculum admixta farina faecis instar constipatum.' Mein. Iren. Soer. Hist. eccl. 3, 7 p. 176 (σημαίνει ἢ ὑπόστασις)

παρὰ Μενάνδρῳ τὰ καρυκεύματα. v. 11 Athenaeus 1, 9 c περιελών . . τὰς μαγειρικὰς μαργανείας καὶ τὰ, ὥς ὁ Μένανδρός φησιν, ὑποβινητιῶντα βρώματα (exscr. Eustath. 1724, 54). 'cibaria Venerem irritantia'. Mein. cf. adesp. 887.

1. ὑποδοχή Dobr. Adv. II 278. ξένου — ὑποδοχή τινος. B. ποδ. Herwerd. Stud. crit. 89. nam 'quis sit hospes scire coqui non interest,' sed unde sit. 3. τὰ Grot. Excerpt. 745] τὰ μὲν A. 8. Ἀρκαδικὸς Bentr.] χεται Ἀρκαδικὸς A. εἰ δέ τις ἔρχεται Ἀρκ. VL. 9. ἀθάλασσος A. ἐν] ὦν Mein. λεπαδλοῖς Madvig. Advers. crit. III 54, quia non patellae commemorandae sint, sed esca. 10. ὑπόστασις A 517. ποιῶ Coraes] ποιῶν utrobique A. ποθεῖ (sublata post πλούταξ interpunctione) Grotius. πίων Dobr. 11. κἀνανλον ὑποβεινητιῶντα A 132.

10. Ἴων. πλ. i. e. εἰ δὲ Ἴων. πλ. ἐστίν. de voce πλούταξ cf. Eupol. 159, 9. Herodian. I 42, 23. 524, 16. II 8, 15. de candaulo Nicostr. 17 et Athen. 12, 516 cd.

463

τὸ μηδὲν ἀδικεῖν καὶ φιλανθρώπους ποιεῖ.

Stobaeus Floril. 9, 20 Μενάνδρον Τροφωνίῳ A. μηθὲν A. cf. fr. 19. 284, 568, 3 et Cobet. N. l. 85.

464

Harpocration 41, 3 ὅτι δὲ λύσαντες τὴν λήκνυτον ἐχρῶντο τῷ ἱμάντι πρὸς τὸ μαστιγοῦν, Μένανδρος Τροφωνίῳ.

465

χορτασθεῖς

Μένανδρος ἐν Τροφωνίῳ ἔφη. Athenaeus 3, 99 f. cf. Cratin. 142. Aristoph. fr. 154. Eubul. 30.

ΤΑΡΙΑ

Cf. quae ad Antiphanis *Hydriam* adnotantur. Schol. Arist. Av. 602 ἐν ὕδριας ἔκειντο οἱ θησανροί. Quintilian. 11, 3, 91 *senis sermo in Hydriae prologo*. de anonymi Romani *Hydria* cf. O. Ribbeck. Com. R. fr.² 112.

466

ὥς ἡδὺ τῷ μισοῦντι τοὺς φαύλους τρόπους
ἐρημία, καὶ τῷ μελετῶντι μηδὲ ἐν

πουνηρόν ἱκανὸν κτῆμ' ἀγρός τρέφων καλῶς.
ἐκ τῶν ὕχλων δὲ ζῆλος, ἥ τε κατὰ πόλιν
5 αὕτη τροφή λάμπει μέν, ἐς δ' ὀλίγον χρόνον.

Stobaeus Floril. 58, 8 Μενάνδρου Ὑδρίας Α. v. 1. 2 (ἐρημία)
idem 56, 11 Μενάνδρου Ὑδρία Α. 1. τρόπους om. 56. 3. 4. τρέ-
φων — ἥ τε om. B. del. A². πόλιν B. 5. δ' ὀλίγον] ὀλίγον δὲ
Voss. Hens. ὀλίγον δ' ἐς Mein. ed. mai.

4. ἐκ] οὐκ G. A. Hirschig. Ann. crit. 24. at sententia est:
'ex magno hominum concursu et turba necessario concertatio ori-
tur'. 5. fortasse λαμπρά.

467

γέροντα δυστυχοῦντα τῶν θ' αὐτοῦ κακῶν
ἐπαρόμενον λήθην ἀνέμνησας πάλιν
ἐπὶ τὰ τυχεῖν τ' ἡγριας.

Stobaeus Floril. 104, 2 Μενάνδρου Ὑδρίας Α. 2. ἐπαγομένων
A Voss. 3. ἐπὶ τὰ τυχεῖν Grot.] ἔπειτ' ἀτυχεῖν. ἔπειτα τυχεῖν Voss.
Hens. 'qui hoc loco senex commemoratur, fortasse idem est, a quo
prologus fabulae actus est.' Mein.

468

εὐθὺς καταχρήσεσθ' αὐτὸν ἀνορωρυγμένην
ταύτην ἰδόντα.

Suidas ἀνορωρυγμένον, οὐχὶ ἀνωρυγμένον λέγουσιν. Μέναν-
δρος Ὑδρία κτλ. Bekker. Anecd. 405, 28 Μένανδρος· τὴν ἀνορω-
ρυγμένην ταύτην ἰδών. καταχρήσεσθ' αὐτὸν Bernhardt] καταχρήσε-
σθαι τὸν AC. καχρήσασθαι τὸν ceteri. ἀνορωρυγμένην BCE Suid.
et Bekk. An.] ἀνορωρυγμένον. Ὑδρία Α] ὕδρεϊα. — 'statim ipsum
sibi mortem conseilurum, quando effossam urnam intellexerit'. Bernh.

469

οἱ Θράκες, Αἶβυ,

Τρῶες καλοῦνται· πάντα νῦν ἤδη 'σθ' ὁμοῦ.

Schol. Plat. 380 Bekk. ἔχει (τὸ ὁμοῦ) καὶ δύναιμι συλλεκτι-
κὴν, ὡς παρὰ Μενάνδρῳ ἐν Ὑδρία κτλ. ὅπερ δηλοῖ τὸ ἐν τῷ
αὐτῷ. 1. Αἶβυ | Τρῶες Cobet. N. 1. 22. 3] Αἰβύτρωες. 'Αἶβυς
servile nomen est, ut Φρύξ, Σύρος, Τίβιος, Αὐδός, Καρίων, Γέτας'.
etiam Lysandri Libys erat. Xen. Hell. 2, 4, 28. 2. ἤδη 'σθ']
ἡιδεσθ' B. de locutione πάντα ὁμοῦ cf. Aristoph. fr. 543, 6.

470

οἱ δὲ κατὰ χειρῶν λαβόντες περιμένουσι φίλτατοι.

Athenaeus 9, 408 ef Μένανδρος Ὑδρία κτλ. Phryn. Epit. 327 μεστὴ ἡ κωμῳδία τοῦ κατὰ χειρός, ubi cf. Lobeck. uterque numerus usitatus, singularis in antiqua comoedia frequentior. fortasse περιμένουσι, φίλτατοι (φίλτατε).

471

παρουσία

Hesychius οὕτως ἐκάλουν καὶ τὰ ὑπάρχοντα. καὶ μήποτε ἡ παρὰ προόθεσις παρέλκει. Μένανδρος Ὑδρία (ὑδρείας cod.). cf. Cratet. 16.

ΤΜΝΙΣ

Meretricis nomen est Lucian. Dial. mer. 13. sed cum Ammon. 5 et Harpocrat. 94, 7 ἐν τῷ Ὑμνιδι praebeant (ceteri articulum omittunt), non dubito quin Menander *virum* significaverit. cf. Ἀλεξίς, Ἀμφίς, Δοῦρις, Αὔσις, Χρῦσις. itaque recte scrib. Ὑμνις, Ὑμνιδος cet.

472

νὴ τὴν Ἀθηνᾶν, μακάριόν γ' ἡ χρηστότης
πρὸς πάντα καὶ θαυμαστὸν ἐφόδιον βίῳ.
τούτῳ λαλήσας ἡμέρας σμικρὸν μέρος
εὖνους ἐγὼ νῦν εἰμι. 'πειστικὸν λόγος'
5 πρὸς τοῦτ' ἂν εἴποι τις μάλιστα τῶν σοφῶν.
τί οὖν ἑτέρους λαλοῦντας εὖ βδελύττομαι;
τρόπος ἔσθ' ὁ πείθων τοῦ λέγοντος, οὐ λόγος.
τὸ γὰρ λέγειν εὖ δεινὸν ἐστὶν εἰ φέροι
βλάβην τινά.

v. 1—7 Stobaeus Flor. 37, 18. 19. 18 (v. 1—6) Μενάνδρου Ὑμνις Voss. Hens. deest in A. 19 Μενάνδρου Ὑμνις (sic) A. v. 7 Plutarch. Mor. 801c τὸ τοῦ Μενάνδρου κτλ. v. 1—7 recte coniungunt Voss. Hens. et Trinc. v. 8. 9 add. K. nam v. 7—9 sine lemmate Maximus Conf. Serm. 15 p. 580 ed. Combefis. Paris 1765. 1. γ' add. Clericus. μακάριόν τι χρ. Mein. χρηστότης καὶ αἰδώς Voss. Hens. sed καὶ αἰδ. del. m¹. 2. τῷ βίῳ Voss. H. N. 3. τούτῳ superscr. οἷς Voss. H. μέρους idem. 4. πειστικὸν B²] πιστικόν. 6. εὖ N. εὖ superscr. οὐ Voss. H. 7. ἔστω Maxim. 9. τινά βλάβην Maxim.

473

οὐ πάνυ τι γηράσκουσιν αἱ τέχνηαι καλῶς,
 ἂν μὴ λάβωσι προστάτην φιλόργυρον.

Stobaeus Floril. 61, 3 Μενάνδρου Ὀρνιδος A. Maximus Tyr. Dissert. 30 p. 320 μὴ ἐνόχλει τῇ τύχῃ· οὐ γὰρ τοῖς δεομένοις δίδωσιν. μὴ ἐνόχλει τῇ τέχνῃ· ἀκούεις γὰρ Μενάνδρου λέγοντος κτλ. 1. τι] τοι A Stob. γηράσκουσιν] γὰρ πράττουσιν Herwerd. Mnem. nov. VI 75. nihil novandum in ecloga minime perspicua: nam neque προστάτης utrum sit *artifex*, ut in Protagora ἐπιστάτης, an *patronus*, neque cur *avarus* opus sit artibus ut honeste senescant vel crescant satis adparet.

474

νῦν δὲ κατὰ πόλιν
 εὔρηκε τὸν ἕτερον, τὸν σέ, τὸν ἐμὲ τουτονί.

Apollonius De pron. p. 13 Schneider. Ἀτικοὶ γοῦν τὸν ἐμέ. Μένανδρος ἐν Ὀρνιδι κτλ. Bekker. Anecd. 923, 10 καὶ Μένανδρος ἐν ὕδατι (Ὀρνιδι)· τὸν ἐμὲ τουτονί. 2. πρότερον ἢ σέ τὸν ἐμέ τ. H. Iacobi V CCLXVI. τὸν ἕτερον, σέ. B. τὸν ἐμέ τ.; Herwerd. Stud. crit. 89. — cf. Plat. Soph. 239a ibique Heindorf.

475

ἀλλὰ τὰργυρώματα
 ἦκω λαβεῖν βουλόμενος.

Athenaeus 6, 231a Μένανδρος . . . ἐν Ὀρνιδι κτλ.

476

οὐ πῦρ γὰρ αἰτῶν, οὐδὲ λοπάδ' αἰτούμενος

Harpocration ἡτημένην· αἰτεῖσθαι ἔλεγον τὸ κηροῦσθαι. Μένανδρος ἐν τῷ (perperam Mein. τῇ) Ὀρνιδι κτλ. Ammon. 5 τὸ μὲν γὰρ αἰτῶ ἐπὶ τοῦ ἄπαξ τι λαβεῖν καὶ μὴ ἀποδοῦναι, τὸ δὲ αἰτοῦμαι ἐπὶ τοῦ χρήσασθαι εἰς ἀπόδοσιν. Μένανδρος ἐν τῷ Ὀρνιδι διαστέλλει κτλ. similiter Suidas αἰτήσασθαι et αἰτούμενος (utrobique Ὀρνιδι). Bekker. Anecd. 359, 15 αἰτούμενος· κηροῦμενος. Μεν. Ὀρνιδι κτλ. ibid. 81, 18 αἰτεῖν καὶ αἰτεῖσθαι διαφέρει· οὐ πῦρ γὰρ κτλ. et 360, 4 αἰτήσασθαι· τὸ χρήσασθαι. Μένανδρος. cf. etiam Phot. 77, 1. — idem fr. 136.

477

βάκηλος εἶ

Zenobius Milleri 2, 70 (Mélanges 365) βάκηλος εἶ· αὕτη τέτα(κ)ται κατὰ τῶν ἐκλύτων καὶ ἀνάνδρων. λέγεται δὲ κυρίως

βάκηλος ὁ ἀπόκοπος. μέμνηται αὐτῆς Μένανδρος ἐν Ὑνιάδι (sic). Hesychius βάκηλος ὁ μέγας ἢ ἀνόητος, ἢ ὁ ἀπόκοπος, ὁ ὑπ' ἐνίων γάλλος. οἱ δὲ ἀνδρόγυνος. ἄλλοι παρειμένος, γυναικώδης. παρὰ Μενάνδρῳ Ὑνιδι. cf. Alexid. 100. Antiphan. 113, 2. Lucian. Eunuch. 8 τὸ τοῦ εὐνούχου καὶ τῶν βακχῶν χειρὸν εἶναι· τοὺς μὲν γὰρ καὶ πεπειραῖσθαι ποτε ἀνδρείας, τοῦτον δὲ ἐξ ἀρχῆς εὐθύς ἀποκεκρόσθαι καὶ ἀμφίβολόν τι ζῶον εἶναι.

478

κιγκλισμός

Μένανδρος ἐν Ὑνιδῇ (Ὑνιδι) φησὶν ἀντὶ τοῦ τάραχος. Etymol. Gud. 321, 28. Zonaras 1209 κιγκλισμός ἀντὶ τοῦ τάραχος. οὕτω Μένανδρος. Bekker. Anecd. 1215 et 1459 not. ex cod. Barocc. 50, Cramer. Anecd. Ox. II 454, 22 καὶ Μένανδρος (ἐν Ὑνιδι add. Bekk. 1459, ἐν Ὑνιδι Cram.) κιγκλισμός φησιν ἀντὶ τοῦ τάραχος.

479

παρυφές

Hesychius παρυφές· Μένανδρος ἐν Ὑνιδι. Pollux 7, 46 ἡ παρυφές. at rectius Pollux ipse 7, 53 et Photius 388, 13 παρυφές (πάρυφες). cf. Aristoph. fr. 320, 7.

480

πόσθων

ὁ παιδαριώδης καὶ ἀνάγωγος. Μένανδρος ἐν Ὑνιδι. Bachmann. Anecd. I 357, 8. Photius πόσθων· δηλοῖ δὲ καὶ τὸν παιδαριώδη καὶ ἄφρονα κατὰ μεταφοράν. Hesychius πόσθωνας . . . τοὺς παῖδας . . . ἄλλοι μωροὺς ἢ παιδαριώδεις. idem σμόρδωνες· ὑποκοριστικῶς ἀπὸ τῶν μορίων, ὡς πόσθωνες. cf. Arist. Pac. 1300.

ΤΙΠΟΒΟΛΙΜΑΙΟΣ Η ΑΓΡΟΙΚΟΣ

Fabulas cognomines scripserunt Cratinus minor, Alexis, Philemon, Eudoxus. de quattuor (vel duabus) Caecilii Statii *Hypobolimaecis* cf. O. Ribbeck. Com. R. fr.² 47 sq. Agroik. 10. 12 sq. atque *Rastrariae* quidem cognomen optime convenit cum altero Menandreae comoediae titulo. Varro R. r. 2, 11, 11 *vocantur διφθερίαι* . . . in comoediis qui in rustico opere morantur, ut apud Caecilium in *Hypobolimaco* habet adulescens. ac sine dubio filius agrestis cum rastro inducebatur. Cic. Pro Rosc. Am. 16, 46 *aequid videtur* . . . senex ille Caecilianus minoris facere *Eutychum* filium rusticum quam illum alterum *Chaerestratum*? . . . alterum in urbe secum honoris causa habere, alterum rus supplicii causa relegasse? quae ad Men-

andream non minus quam ad Caecilianam pertinent. cf. Quintilian. 1, 10, 18 (fr. 495). 10, 1, 70 (exscr. sub tit. *Ἐπικλήρου*). finxerat poeta duorum filiorum patrem alterum supposititium in urbe, alterum genuinum ruri educasse.

481

- τοῦτον εὐτυχέστατον λέγω,
 ὅστις θεωρήσας ἀλύπως, Παρμένων,
 τὰ σεμνὰ ταῦτ' ἀπῆλθεν, ὅθεν ἦλθεν, ταχύ,
 τὸν ἥλιον τὸν κοινόν, ἄστρ', ὕδωρ, νέφη,
 5 πῦρ· ταῦτα, κἂν ἑκατὸν ἔτη βιώσ, ἀεί
 ὄψει παρόντα, κἂν ἐνιαυτοὺς σφόδρ' ὀλίγους,
 σεμνότερα τούτων ἕτερα δ' οὐκ ὄψει ποτέ.
 πανήγυριν νόμισόν τιν' εἶναι τὸν χρόνον,
 ὃν φημι, τοῦτον ἢ 'πιδημίαν, ἐν ᾧ
 10 ὄχλος, ἀγορά, κλέπται, κυβεῖαι, διατριβαί·
 ἂν πρῶτον ἀπίης καταλύσεις, βελτίονα
 ἐφόδι' ἔχων ἀπῆλθες, ἐχθρὸς οὐδενί·
 ὁ προσδιατρίβων δὲ σκοπιάσας ἀπώλεσε,
 κακῶς τε γηρῶν ἐνδεής που γίνεται,
 15 δεμβόμενος ἐχθροὺς ἡῶρ', ἐπεβουλεύθη ποθέν,
 οὐκ εὐθανάτως ἀπῆλθεν ἐλθὼν εἰς χρόνον.

Stobaeus Floril. 121, 7 *Μενάνδρου Ὀβολιμαίου* A. v. 8 monost. 444. a. v. 8 alteram eclogam incipere suspicatur Mein. 4. ἄστρ' Bentr.] ἄστέρας Voss. ἄστέρας A. 5. κἂν ἑκατὸν ἔτη Porson. Adv. 292] ἔτη κἂν ἑκατὸν. βιώσ ἀεί Mein.] βιώσεται A. βιώσεται Vind. Voss. Hens. (ubi bis haec ecl.). βιώσεται B. βιώσεται Pors. γὰρ ἔτη κἂν ἑκατὸν βιώσεται Iacobs. Addit. Ath. 106. ταῦτ' ἔτη κἂν ἑκατὸν ἔτη βιώσ, ἀεί Duebn. 6. ὄψει ABVoss.] ὄχει. 7. δ' add. Pors. ἕτερ' ἄρ' Bernhardt Hist. litt. gr. I 29, totum versum uncis includens. 9. ὃν φημι] *Εὐφημει* Heringa Obs. 257. *Ὀνήσιμει* Nauck. prius probat M. Haupt. Opusc. III 607. ἢ 'πιδημίαν, ἐν ᾧ Porson.] τὴν ἐπιδημίαν *ἄνω* ABVoss. *κἀπιδημίαν* βροτῶν Grot. τοῦτον τὸν ἐπιδημίας, ἐν ᾧ Iacobs. Add. Ath. 33. τὴν ἐπιδημίαν *ἄνω* Bentr.] τοῦτον *κἀπιδημίαν* *ἄνω* | ὄχλος Lennep. Phalar. 103. τὴν *ἄνω* 'πιδημίαν Nauck. 11. πρῶτον ἀπίης ABVoss.] πρῶτος ἀπέλθης. πρῶτος etiam Vind. πρῶτ' ἀπέλθης Porson. πρῶτος pro πρῶτος Preller. Philol. III 522. προσπίης καταλύσεις 'si prius abis quam conventus dissolvitur' M. Haupt. Opusc. III 608. Herwerd. Nov. add. crit. 40 propter peccatum metricum non commemoro. 13. σκοπιάσας A]

κοπιάσας. δ' ἐκοπίασεν ἀπολέσας Porson. δ δὲ προσδιατρίβων κοπιᾶσας ἀπώλεσεν Mein. Philol. XIII 525, comparans ἀνιᾶν et ἀνιάζειν. idem ἐκοπίασεν ἀπολυθεῖς (καταλ.) Stob. IIII xxii. 14. που M. Haupt.] του. 'pronomen indefinitum absurdum est.' 15. ἡῦρ' Α] εὔρ'. 16. ἀπήλυθεν Voss. H. (fol. 81 v.).

4. miror *caculum* non commemorari. fortasse τὸν ἥλιον, τὸν οὐρανόν κτλ. cf. etiam quae adnotantur ad 531, 7. cum v. 8 sq. cf. Alexid. 219, 10 sq. 5. πῦρ. cf. 537, 2. 11. scribendum videtur ἂν πρὸ καταλίπης ταῦτ' ἀνύσας et 13. δὲ κοπιάσας ἀπέλιπεν. πρὸ sic (non de anni dieive tempore) etiam Plat. Parm. 135 c. 14. γηγῶν. cf. Plat. Critiae 112 c. Xen. Cyr. 4, 1, 15. Isae. 2, 22. 16. εὐθανάτως. cf. 23, 2. Cratin. 413. εἰς χρόνον 'qui in vitam venit diu ibi moraturus' Mein. 1.

482. 483

παύσασθε νοῦν λέγοντες· οὐδὲν γὰρ πλεόν
ἀνθρώπινος νοῦς ἐστίν, ἀλλ' ὁ τῆς τύχης
(εἴτ' ἐστὶ τοῦτο πνεῦμα θεῖον εἴτε νοῦς)
τοῦτ' ἐστὶ τὸ κυβερνῶν ἅπαντα καὶ στρέφον
5 καὶ σῶζον, ἢ πρόνοια δ' ἢ θνητὴ καπνὸς
καὶ φλήναφος. πείσθητε κοῦ μέμψεσθέ με·
πάνθ' ὅσα νοοῦμεν ἢ λέγομεν ἢ πράττομεν
τύχῃ 'στίν, ἡμεῖς δ' ἐσμεν ἐπιγεγραμμένοι.

τύχῃ κυβερνᾷ πάντα· ταύτην καὶ φρένας
10 δεῖ καὶ πρόνοιαν τὴν θεὸν καλεῖν μόνην,
εἰ μὴ τις ἄλλως ὀνόμασιν χαίρει κενοῖς.

Stobaeus Ecl. 1, 6(5), 1a Wachsm. Μενάνδρου Ὑποβολιμαῖω P.² ὑποβολιμαῖος FP¹. a v. 9 nova ecloga incipit in FP, ut iam voluerat Mein. 1. quam incerto poetae tribuit Wachsmuth. ac sane offendunt κυβερνᾷ πάντα v. 9 ex v. 4 repetita. 1. λέγοντες K. Mus. Rhen. XXX 399, tum nesciens id occupatum esse ab Heimsoethio Ind. Bonn. aest. 1867 xvii] ἔχοντες. πλεόν] Κλέων Mein. Phil. XII 369, hic πλεόν non defendi Philem. 118a recte indicans. 2. ἀνθρ. Mein.] ἀνθρ. FP. 3. εἴτε νοῦς FP. εἴτ' ἄνουν O. Hense. εἴτε μὴ Mein. εἴθ' ὁ λῆς Heimsoeth. verba nondum sanata. 4. τοῦτέστι F. τουτέστι P. ἅπαντα add. Bentl. στρέφον F] στρέφων (ων m.² in ras.) P. τρέφον Mein. 5. σῶζον F] ζῶον (supra o m.² ω) P. δὲ FP. 7. πάνθ' ὅσα Salm. ap. Grot.] ἅπανθ' ὅσα FP. ἅπανθ' ἂ Heeren. νοοῦμεν Canter.] ποιοῦμεν FP. λέγομεν Canter.] γέρονεν FP. 8. τύχῃ 'στίν Grot.] τύχῃ ἐστίν F. τύχης ἐστίν P. 10. τὴν FP] καὶ

Wachsm. τὴν θεῶν Bentl. 11. ἄλλος ἄλλως FP. ὀνόμασι FP. χαίρει P²] χαίρειν FP¹.

τύχη τὰ θνητῶν πράγματ', οὐκ εὐβουλία Chaerem. 2. cf. adesp. 147 et incert. comic. 35 (48) Ribb. *felicitas est quàm vocant sapientiam* (cont. M. Haupt). — 1. Eurip. fr. 22 N. τὴν δ' εὐγένειαν.. μή μοι λέγε. 7. ex solenni precationum formula. Xen. Hipparch. init. θύοντα χρὴ αἰτεῖσθαι θεοὺς ταῦτα διδόναι καὶ νοεῖν καὶ λέγειν καὶ πράττειν, ἀφ' ὧν θεοῖς κεχαρισμενώτατα ἄρξειας ἄν. cf. Anab. 5, 6, 28 (Mein. 1). 8. [Demosth.] 59, 43 ἦν συκοφάντης τῶν . . . ἐπιγραφομένων ταῖς ἀλλοτρίαις γνώμαις. cf. Aeschin. 1, 188. — ceterum cf. Studemund Wochenschr. f. klass. Philol. 1886, 21. 2.

484

τὰ δεύτερό' ἀεὶ τὴν γυναῖκα δεῖ λέγειν,
τὴν δ' ἡγεμονίαν τῶν ὄλων τὸν ἄνδρ' ἔχειν.
οἶκος δ' ἐν ᾧ τὰ πάντα πρωτεύει γυνή,
οὐκ ἔστιν ὅστις πάποτ' οὐκ ἀπώλετο.

Stobaeus Floril. 74, 5 Μενάνδρου Ὑποβολιμαίου A. 1. ἀεὶ Mein.] αἰεὶ. 3. sic Bentl. οἶκία δ' ἐν ᾗ πρωτεύει πάντα AB. 4. ὅστις Bentl.] ἦτις. — 1. τὰ δεύτερα λέγειν ut 223, 17.

485

τοῦτο μόνον ἐπισκοτεῖ
καὶ δυσγενεῖα καὶ τρόπου πονηρίᾳ
καὶ πᾶσιν οἷς ἔσχηκεν ἄνθρωπος κακοῖς,
τὸ πολλὰ κεκτῆσθαι· τὰ δ' ἄλλ' ἐλέγχεται.

Stobaeus Floril. 91, 9 Μενάνδρου Ὑποβολιμαίῳ A. 2. δυσγενεῖα — πονηρίᾳ Bentl.] δυσγένειαν — πονηρίαν. 'solae divitiae sunt quae hominum vitia tegant'. 'alioqui' ea vitia 'redarguuntur et deteguntur'. Bentl.

486

οὐ παντὸς ἀγαθοῦ τὴν πρόνοιαν αἰτίαν
κρίνων ἂν ὁρθῶς ὑπολαβεῖν τίς μοι δοκεῖ,
ἀλλ' ἔστι καὶ ταυτόματον ἔνια χρήσιμον.

Stobaeus Ecl. 1, 6(5), 10 Wachsm. Μενάνδρου Ὑποβολιμαίῳ (rubr. superscr. τοξενῶ) F. 1. οὐ] υ F (o pro rubr. om.). δ Mein. 2. ἂν οὐκ ὁρθῶς ὑπολαβεῖν μοι Mein. 3. ἔνια F, ἔνια corr. ἐνίοτε P. ἐνίοις Mein. ἔνθα Usener. sed cf. 421.

487

ἀεὶ κράτιστόν ἐστι τάληθῃ λέγειν.
ἐν παντὶ καιρῷ τοῦτ' ἐγὼ παρεγγυῶ
εἰς ἀσφάλειαν τῷ βίῳ πλεῖστον μέρος.

Stobaeus Floril. 11, 11 Μενάνδρου Ὑποβολιμαίῳ Α.

488

πολλῶν κατὰ γῆν καὶ κατὰ θάλατταν θηρίων
ὄντων, μέγιστόν ἐστι θηρίον γυνή.

Stobaeus Floril. 73, 56 Ὑποβολιμαίου Α. cum Menandri Hypobolimacus omnium fuerit clarissima, dubium vix potest esse quin ea ipsa significetur. 1. θηρίον Β.

489

Ἀπολλων, ἀλλὰ σκαιὸν οὐ μετρίως λέγεις,
μετὰ μαρτύρων ἀτυχεῖν, παρὸν λεληθῆναι.

Stobaeus Floril. 109, 3 (ὅτι δεῖ τὰς ἀτυχίας κρύπτειν) Μενάνδρου Ὑποβολιμαίῳ Α. 2. λεληθῆτα Nauck., quod non necessarium.

490

δυσπαρακολούθητόν τι πράγμα' ἐστὶν τύχη.

Stobaeus Ecl. 2, 1, 6 Wachsm. Μενάνδρου Ὑποβολιμαίου FP. quae F. addit ἡσιόδου πυνδάρον, ea pertinent ad ecl. 7. 8. — τι] δὲ monost. 660. ἐστὶν Clericus] ἐστὶ FPL. ἔσθ' ἢ monost. — δυσπαρακολούθητον, i. e. δυστέκμαρτον.

491

τὸν ἄμμητα, Χαίριππ', οὐκ ἔῃς πέττειν τινά.

Athenaeus 14, 644 f ἄμης πλακοῦντος γένος... Μένανδρος ἐν Ὑποβολιμαίῳ κτλ. sic Porsonus. αμμητα χαίριππουκειαιες πέττειν Α. om. versum C. fortasse πέττειν. Β. τίνα | ἄμμητα; — de Chacrippo, si is idem est, cf. Phoenicid. 3, 2. Athen. 10, 416 e. Aelian. V. h. 1, 27.

492

ὥς μηδὲν ἀποκρινουμένου δ' οὕτω λάλει.

Bekker. Anecd. 429, 13. 16 et Suidas ἀπόκριναι· ἀποκρινεῖται λέγουσι μᾶλλον ἢ ἀποκριθήσεται. Μένανδρος . . . Ὑποβολιμαίῳ

(ὑποβολιμαίῳ Bekk. cod.) κτλ. ἀποκρινουμένων — λάλει G. A. Hirschig. Ann. crit. 24 et Cobet. N. l. 58] ἀποκρινουμένῳ — λαλεῖν. ἀποκρινόμενα codices Suid. οὕτως Suid. τούτῳ 'mili' Mein.

493

γέρον ἀπεμέμνκτ' ἄθλιος λέμφορ.

Ammonius 88 λέμφοι παρὰ Ἀτικοῖς οἱ κορυζώδεις ἐλέγοντο καὶ μυζώδεις. Μένανδρος Ὑποβολιμαίῳ (-οις) κτλ. ἀπεμέμνκτ' Burmann. Praef. Benth. Emend. 24] ἀπέμικτ'. Pollux 2, 78 τὸ (τὴν κόρυζαν) ἀφαιρεῖν ἀπομύττειν . . . ἥδη δέ τινες τῶν κομικῶν τὸ ἐπὶ κέρδει ἔξαπατᾶν ἀπομύττειν εἶπον. Hesych. ἀπομύττειν. ἔξαπατᾶν, γοητεύειν. Terent. Phorm. 4, 4, 1 *emunxi argentó senes*. Horat. A. p. 238 *emuncto Simone*. — deest in fine iambus.

494

μικρὰ Παναθήναι' ἐπειδὴ δι' ἀγορᾶς πέμποντά σε,
Μοσχίων, μήτηρ ἑώρα τῆς κόρης ἐφ' ἄρματος.

Photius et Suidas πέμπειν τὸ πομπεύειν. Μένανδρος Ὑποβολιμαίῳ ἢ Ἀγορίκῳ κτλ. 1. ἐπειδὴ Benth. ap. Kuster.] ἐπεὶ. πέμποντας ἐμοσχίων ABVE Suid. 2. μήτηρ] μηρ (supra scr. ὦ) A Suid. trimetros Naberus restituit in Phot. ed.

Choricus Apol. mim. (Revue de philol. 1877, 228) τῶν Μενάνδρου πεποιημένων προσώπων Μοσχίων μὲν ἡμᾶς παρεσκεύασε παρθένους βιάζεσθαι, Χαιρέστρατος δὲ ψαλτρίας ἐρᾶν, Κνήμων δὲ δυσκόλους ἐποίησεν εἶναι, Σμικρὴν δὲ φιλαργύρους. *Chaerestratum fratrem esse Moschionis conlata Caeciliana fabula censet* O. Ribbeck. Agroik. 11.

495

Quintilianus 1, 10, 18 *apud Menandrum in Hypobolimaco senex repositi filium patri velut rationem inpendiorum quae in educationem contulerit exponens psaltis se et geometris multa dicit dedisse*. fortasse ψάλταις ἔδωκα πολλὰ καὶ γεωμέτραις.

496

Schol. Aristoph. Lysistr. 378 περὶ γαμηλίων λουτρῶν Μένανδρος ἐν Κοητί φησι καὶ ἐν Ὑποβολιμαίῳ. cf. 57.
Cf. praeterea fr. 202.

ΦΑΝΙΟΝ

Athenaeus 13, 567 c ἀπὸ ἐταιρῶν ἔσχε τὰς ἐπιγραφὰς . . . Μενάνδρου Θαῖς καὶ Φάνιον. cf. quae ad Pherecratis *Corianno* ad-

notantur l 162. 3. Herodian. II 757, 22 inter adpellativa nomina neutra in nomina propria feminina commutata recenset ἡ *Λεόντιον*, ἡ *Χρυσίον*, ἡ *Φάνιον*. sed cum *Φανιον* a *φανός* sit deductum ut *Χρυσίον* a *χρυσός*, scribendum videtur *Φανίον*.

497

οἷα δὴ φιλοῦσιν ἱατροὶ λέγειν
τὰ φαῦλα μείζω καὶ τὰ δεινὸν ὑπέροφθα,
πυργοῦντες αὐτούς.

Stobaeus Floril. 102, 3 κατὰ ἱατρῶν *Μιμνέριμον Νάννον* A. *Μιμνέριμον* κατὰ ἱατρῶν Voss. Vind. *Μενάνδρου* Porson. *Φανίου* Mein. *Mimnermi Nanno* distichis conscripta est. 1. ὅποια Bergk. et Cobet. Mnem. nov. II 449. 2. ὑπέροφθα B] ὑπὲρ φόβον. 3. *πυργοῦν* sic praeter ceteros Euripides. cf. Med. 526. Tro. 608. Herc. fur. 475. Or. 1568. Rhes. 122. — quamquam (ut 499) nequaquam certum est haec ex hac fabula excerpta esse, tamen hic omittere nolui.

498

ὑπελήλυθέν τέ μου
νάγκα τις ὄλον τὸ δέσμα.

Athenaeus 7, 314 b *νάγκα*. *Μένανδρος* δὲ ἐν *Φανίῳ* (sic Schweigh., *φανῳ* A) διὰ τοῦ α ἔφη κτλ. μηδενὸς τῶν παλαιῶν οὔτω κεκορημένον. et sine fabulae indicio Eustathius 1173, 47 (*ὑπελήλυθέ μου*). ὄλον τὸ δέσμα *νάγκα τις* Dobr. Adv. II 279. de voce *νάγκα* cf. Lob. Phryn. 331.

499

ἄνθρωπος ὦν ἡμαρτον· οὐ θαυμαστέον.

Orion Anthologn. 8, 11 *Φανιέως*. *Φανίου* Schneidewin.

500

φειδωλὸς ἦν καὶ μέτριος ἀγοραστής.

Athenaeus 4, 171 a παρὰ *Μενάνδρῳ* ἐστὶ κοινότερον (*ἀγοραστής*) ἐν *Φανίῳ* κτλ. deest ultimus iambus. — *ἀγοραστής* etiam Xen. Mem. 1, 5, 2.

ΦΑΣΜΑ

Fuit etiam Philemonis *Φάσμα* (II 502) et Diogneti *Φάσμα* ἢ *Φιλάργγρος*. ac Plauti *Mostellaria* Phasma nominabatur. cognominem Luseii Lavinii fabulam (cf. O. Ribbeck. Com. R. fr.² 83 et 392) e Menandrea expressam fuisse testatur Terentius Eunuch. prol. 9

idém Menandri Phásma nunc nupér dedit, ubi haec adnotantur: Phasma nomen est fabulae Menandri, in qua noverca, superducta adolescenti, virginem quam ex vicino quodam conceperat, furtim eductam cum haberet in latebris apud vicinum proximum, hoc modo secum habebat assidue, nullo conscio. parietem, qui medius inter domum matris ac vicini fuerat, ita perfodit, ut in ipso transitu sacrum locum esse simularet. cumque transitum intenderet sertis ac fronde felici, rem divinam saepe faciens evocabat ad se virginem. quod cum animadvertisset adolescens, primum aspectu pulchrae virginis velut numinis visu percussus cœhorruit: unde Phasma est nomen fabulae. deinde paulatim re cognita exarsit in amorem puellae, ita ut remedium tantae cupiditatis nisi ex nuptiis non reperiretur. ita ex commodo matris et virginis et ex voto amatoris consensuque patris nuptiarum celebratione finem accipit fabula. cf. Fronto Anth. Pal. 12, 233 (exscr. sub tit. *Thesauri*). Atilius Fortunatianus p. 2672 (Caesius Bassus p. 255, 10 Keil.) ithyphallicum metrum saepe recipit tribrachum, ut apud Menandrum in Phasmate. — repetita est fabula Athenis ἐπὶ Ξενοκλέους (non ante a. a. Chr. 168) a Monimo histrione. U. Koehler I. A. n. 975 III 15. 16. 20.

501

ἐπισημαίνεσθ', ἐὰν
ἡ σκενασία καθάρειος ἦ καὶ ποικίλη.

Athenaeus 14, 661f καὶ Μένανδρος ἐν Φάσματι κτλ. ἐπισημαίνεσθ', ἐὰν Bentl.] ἐπισημαίνεσθαι ἐν (sic) A. καθάρειος Cobet. N. l. 78] καθάρειος. *plaudere coquus iubet convivas.*

502

ἔμβαρος

Zenobius Milleri 1, 8 (Mélanges 350) ἔμβαρὸς εἰμι . . . τοὺς Ἀθηναίους τῇ παροιμίᾳ κεχρησθαι ἐπὶ τῶν παραπαιόντων καὶ μεμνηνόντων. μέμνηται δὲ . . . Μένανδρος ἐν τῷ Φάσματι. Hesychius ἔμβαρὸς ἡλίθιος, μωρὸς, ἢ νουνεχής. Μένανδρος Φάσματι. cf. Pausan. Eustath. 331, 26. Append. prov. 2, 54. Suidas ἔμβαρὸς νουνεχής, φρόνιμος, ubi ἔμβαρὸς τις οὕτως 'ms. 177' Bernh., quae fortasse sunt Menandri verba.

ΦΙΛΑΔΕΛΦΟΙ

Fratrum duorum duarumque sororum mutui amores significuntur: nam *Stichum* Plauti ex *Philadelphus* Menandri expressam esse C. F. Hermannum (in Allg. Lit. z. 1838, 137) secutus Ritschelius demonstravit Parerg. 274 sq., simul etiam Menandri fragmentis suum cuique in fabula locum adsignans.

503

ἦδη δ' ἐπιχύσεις διάλιθοι, λαβράνιοι,
Πέρσαι δ' ἔχοντες μυιοσόβας ἐστήκεσαν.

Athenaeus 11, 484 d Μένανδρος . . . ἐν Φιλαδέλφοις κτλ.
v. 2 Pollux 10, 94 τὴν μυιοσόβην ἐν ταῖς (alii cod. τοῖς) Μεν-
άνδρου Φιλαδέλφοις ἔστιν εὐρεῖν. 1. ἐπιχύσεις Ritschl. 277] ἐπί-
χυσις A. 2. μυιοσώβας A. 1. cf. Aristoph. fr. 214. 2. Arist. Eq.
59. 60. — res pretiosas ab Epignomo Plautino in patriam repor-
tatas et in portu expositas intellegit Ritschelius.

504

οὐ ῥάδιον
ἄνοιαν ἐν μικρῷ μεταστῆσαι χρόνῳ.

Stobaeus Ecl. 2, 31, 20 Wachsm. τοῦ αὐτοῦ (Μενάνδρου 18.
19) Φιλαδέλφοις. cf. 262.

505

νῆ τὸν Δία τὸν μέγιστον ἐκτυφήσομαι.

Schol. Eurip. Phoen. 1154 Dindf. τύφεσθαι ἔστι τὸ τοὺς ὀφθαλ-
μοὺς συγκεχύσθαι. Μένανδρος ἐν Φιλαδέλφοις κτλ. νῆ] μὰ C. τὸν
ante Δία om. M. ἐκτυφάσομαι C. ἐκταφήσομαι T. cf. 184. Arist.
Nub. 1504. 5. — Plaut. Stich. 1, 1, 5 et 19. 20 adfert Ritschelius.

506. 507

ὥς ἡδὺ τὸ ζῆν, εἰ μεθ' ὧν κρίνη τις ἄν.
· · · · ·
τοῦτ' ἔστι τὸ ζῆν, οὐχ ἑαυτῷ ζῆν μόνον.

Stobaeus Floril. 121, 5 Μενάνδρου Φιλαδέλφοις A. 1. κρίνη Mein.]
κρίνει libri. 2. ζῆ μόνον A. inter utrumque versum plura excidisse
suspiciatur Meinek. Cobeti rationem N. l. 86 versum priorem cum
monost. 756 et adesp. 537 confundentis et ubique ἄν τις ὥς δεῖ
ζῆν μάθῃ restituentis recte redarguit Meinek. Stob. IIII xxxii:
nisi quod verborum conlocatio μεθ' ὧν κρίνη τις ἄν (pro μεθ' ὧν
ἄν τις κρ.) magnam habet dubitationem. nam in talibus sententiis
ἄν cum pron. relativo artissime coniungitur. fortasse una sententia
est: ὥς ἡδὺ τὸ ζῆν, εἰ μεθ' ὧν κρίνειέ τις | γένοιτο τὸ ζῆν, οὐχ
ἑαυτῷ ζῆν μόνον. — mulier absentem maritum desiderans loqui
videtur Ritschelio 275.

508

ὥστ' ἔργω' ἂν εἰλόμην που σαννίῳ πεπληγμένος —

Pollux 10, 143 ἐπὶ τοῦ δόρατος (τὸ σαννίον) ἐν Φιλαδέλφους Μενάνδρου κτλ. oratio imperfecta (σ. πεπλ. | ἀποθανεῖν). Gelasium Plautinum (Stich. 4, 2, 56) loqui censet Ritschellius 275. 6. Cf. praeterea adesp. 1555. 6. 7.

ΧΑΛΚΕΙΑ

Harpocrat. Χαλκεῖα . . . ἐορτὴ παρ' Ἀθηναίοις ἀγομένη Πυανοψιδῶνος ἔνῃ καὶ νέᾳ, χειρώναξιν κοινή, μάλιστα δὲ χαλκεῦσιν . . . Φανόδημος δὲ οὐκ Ἀθηναῖον φησὶν ἄγεσθαι τὴν ἐορτήν, ἀλλ' Ἑφαιστῶ. γέγραπται δὲ καὶ Μενάνδρῳ δράμα Χαλκεῖα. Etym. m. 805, 43 Χαλκεῖα ἐορτὴ ἀρχαία . . . δημώδης (δημοτελής Eustath. 284, 37). ὅσπερ δὲ ὑπὸ μόνων ἤγετο τεχνιτῶν, ὅτι ὁ Ἑφαιστὸς ἐν τῇ Ἀττικῇ πρῶτον χαλκὸν εἰργάσατο. ἔστι δὲ ἔνῃ καὶ νέᾳ Πυανοψιδῶνος, ἐν ᾗ καὶ (αἱ) ἱερεῖαι μετὰ τῶν ἀρρηφόρων τὸν πέπλον διάζονται (sic Sauppium pro διέζονται). Ἑρωδιανὸς δὲ λέγει ὅτι ἡ πλείων χρῆσις προπερισπᾶ. cf. Poll. 7, 105. Hesych. Χαλκεῖα. Pherecr. 46. Welcker. Trilog. 290. Schoemann. Ant. gr.² II 450. fuerunt etiam Caecilii Statii Chalcia. O. Ribbeck. Com. R. fr.² 38. 9.

509

οὐκ ἂν γένοιτ' ἐρῶντος ἀθλιώτερον
οὐδὲν γέροντος πλὴν ἑτερος γέρον ἱρῶν·
ὃς γὰρ ἀπολαύειν βούλεθ' ὦν ἀπολείπεται
διὰ τὸν χρόνον, πῶς οὗτος οὐκ ἔστ' ἄθλιος;

Stobaeus Floril. 116, 9 τοῦ αὐτοῦ (Μενάνδρου 8) Χαλκεῖα Α. 3. Arist. Eq. 524 ἐπὶ γήρως . . . τοῦ σκάπτειν ἀπελείφθη. concidit igitur Naberi temeritas Mnem. nov. VIII 421.

510

τοῦτο δὴ τὸ νῦν ἔθος,
'ἄκρατον' ἐβόων 'τὴν μεγάλην'. ψυκτῆρά τις
προὔπινεν αὐτοῖς ἀθλίους ἀπολλύων.

Athenaeus 11, 502 e Μενάνδρος ἐν τῷ ἐπιγραφόμενῳ δράματι Χαλκεῖα φησὶν κτλ. 3. αὐτοὺς et ἀπώλλουν A. emend. Bentl. προὔπινεν ἂν (αὖ) τοὺς κτλ. Dobr. Adv. II 3. ἀθλίως Mein. ed. mai. — 2. μεγάλην, κύλικα, ut Alexid. 111. Diphil. 17, 8. Sophil. 3.

511

ἀντήλιος

ἡ ἀντανακλωμένη ἀπὸ τοῦ ἡλίου ἀντή. ἔστι δὲ ἐν Χαλκείois
Μενάνδρου τοῦνομα. Bekker. Anecd. 411, 1. ἀντανακλ. cod. pr.]
ἀνακλ. cod. ex corr.

ΧΑΛΚΙΣ

Titulus dubius.

512

Photius et Suidas πέμπτη φθίνοντος· ἐν ταύτῃ αἱ τῆς μοιχείας
γραφαὶ ἐδίδοντο. Μένανδρος Χαλκίδι. μενάνδρ^{ου} χαλκί^δ V Suid. scri-
bunt Χαλκείοis.

ΧΗΡΑ

513

ἐκοῦσα δ' ἀδελφὴ ποιήσει τοῦτό σοι
ἀντάλλαγόν γ' ἔξουσα τούτῳ διδομένη.

Suidas ἀντάλλαγος. Μένανδρος... Χήρα κτλ. sic G. Hermann.]
ἐκοῦσα ἡ ἀδελφὴ ποιήσει τούτοις οἱ ἀντάλλαγον τέξεις ὁ τούτῳ δι-
δομένην codices. (ἀνταλλαγ superser. ο Α. ἀντάλλαγ' ὃν Ε. ἀνταλ-
λαγον sine acc. Β. διδομένην AC. δεδ. ceteri). 1. παρήσει pro
ποιήσει et 2. τούτων διδομένην (τὴν θυγατέρα) Bernhardy. 'libens tibi
soror hoc (quod cupis) faciet' (peccati veniam concedet Bernh.), 'cum
alium maritum pro mortuo' (?) 'habitura sit, huic nubens'. G. Herm.

514

τὸ λεγόμενον τοῦτ' ἔστι νῦν,
τᾶνω κάτω, φασίν, τὰ κάτω δ' ἄνω.

Schol. Platon. 359 Bekk. παροιμία ἄνω κάτω πάντα. Μέν-
ανδρος.. ἐν Χήρα κτλ. eadem Greg. Cyr. Leid. 1, 61, nisi quod
initio ἄνω κάτω πάντα· ἐπὶ τῶν τὴν τάξιν μεταστρεφόντων. — φασί
non videtur Menandri esse.

515

βοῶν ποιεῖτω τὴν πόλιν διάστατον.

Harpocration 60, 16 διαστῆσαι ἀντὶ τοῦ διαταράξαι καὶ οἶον
ἀδύνατον ποιῆσαι.. Μένανδρος Χήρα κτλ. χηραιβοῶν N. χηραιβῶν BC.
ηραι βοῶν I. ποιήτω C. διάστατον Vales.] διαστατῶν. cf. Theopomp.
com. 41, 3.

516

πρὸς τὴν ἀδελφὴν ἀνάδοχον τῶν χρημάτων

Suidas ἀνάδοχος· ἀνάδοχον, οὐκ ἀναδοχέα λέγουσιν. Μένανδρος Χήρα κτλ. 'praedem.' cf. Lobeck. Phryn. 315.

517

δὺς παῖδες οἱ γέροντες

Schol. Platon. 465 Bekk. μέμνηται αὐτῆς (τῆς παροιμίας) . . . καὶ Μένανδρος Χήρα. cf. Cratin. 24. Arist. Nub. 1417.

ΨΕΤΔΗΡΑΚΛΗΣ

Pyrgopolinices aliquis significatur. cf. fr. 523.

518

μάγειρ', ἀηδὴς μοι δοκεῖς εἶναι σφόδρα·
πόσας τραπέζας μέλλομεν ποιεῖν, τρίτον
ἤδη μ' ἐρωτᾷς· χοιρίδιον ἐν θύομεν,
ὅπῃ ποιήσονται τραπέζας δ' ἢ μίαν,

5 τί σοὶ διαφέρει τοῦτο; παράθες σημίαν.
οὐκ ἔστι κανδύλους ποιεῖν, οὐδ' οἷα σὺ
εἰσάγεις εἰς ταῦτόν καρυνεύειν, μέλι,
σεμίδαλιν, ῥά. πάντα γὰρ τάναντία

νῦν ἔστιν· ὁ μάγειρος γὰρ ἐγχύτους ποιεῖ,
10 πλακοῦντας ὅπῃ, χόνδρον ἔψει καὶ φέρει
μετὰ τὸ τάριχος, εἴτα θροῖον καὶ βότρυς.

ἢ δημιουργὸς δ' ἀντιπαρατεταγμένη
κρεάδι' ὅπῃ καὶ κίχλας τραγήματα.

ἔπειθ' ὁ δειπνῶν μὲν τραγηματίζεται,

15 μυρισάμενος δὲ καὶ στεφανωσάμενος πάλιν
δειπνεῖ μελίπηκτα τὰς κίχλας.

Athenaeus 4, 172a Μένανδρος Ψευδρακλεῖ, καταμεμφόμενος τοὺς μαγείρους ὥς ἐπιχειροῦντας καὶ οἷς μὴ δεῖ, φησὶν κτλ. v. 6—13 (κίχλας) idem 14, 644c ἐγχύτων δὲ πλακοῦντων μνημονεύει Μένανδρος ἐν Ψευδρακλεῖ κτλ. 4. ποιήσονταις — δ' ἢ μίαν Dindf.] ποιήσονταις — δυομαν (sic) A. 5. παραθήσω μίαν Bendl. διαφέρει; τοῦτο παράθες Σιμίαν Dindf. πάραγε Σ. Mein. 6. οὐδ' Mein. ἔστιν κανδύλους A 172. οἷα] ὅσα A 644. 7. ταῦτό A 172. μελισσημιδαλινῶι· ἃ A 644. 9. ἐγχύτους A 644]

εν πιχυχε τους (i. e. ἐγχύτους et ἐπιχύτους) A 172. 10. ὅπι᾽ A 172] ὅπτους A 644. ἐψεί A utrubique. 13. κρεαδιοπται A 644. κρεάδια ὅπι᾽ et καὶ τραγήματα A 172. καὶ del. Schweigh. 16. τὰς κίχλας Porson. Misc. 237] ταῖς κίχλαις A.

'sunt τραπεζοποιοῦ verba ad coquum'. Mein. Phot. 598, 14 et Etym. m. 763, 46 τραπεζοποιός· ὁ τῶν περὶ τὸ συμπόσιον πάντων ἐπιμελούμενος, τραπεζῶν, σκευῶν, σπονδῶν, ἀκουσμάτων. οὕτως Μένανδρος. quae ex *Pseudheracle* excerpta esse existimat Mein. Hesych. τραπεζοποιός· οὐχ ὁ μάγειρος, ἀλλ' ὁ τῆς πάσης περὶ τὰ συμπόσια σκευασίας ἐπιμελούμενος. cf. Poll. 3, 41. 6, 13. Antiphan. 152. Philem. 61. — 1. ἀγδής molestus. 5. scrib. παράθες δὴ μίαν. sic παρατιθέναι τράπεζαν Cratet. 14, 5. Alexid. 171. v. 5 cum 6 fortasse non continuo cohaerebat. 6. de *candylo* cf. Aristoph. fr. 791. post ῥά v. 8 interrogandi signo posito Mein. 1 p. 572 *quin tu candylos facis et quae praeterea condire soles bellaria? sic enim nunc est: coquus parat bellaria, libifica carnes assat.* 7. Hesych. κρηπίς . . . τὸ ἐπίθεμα τῶν ἐγχύτων πλακούντων. '*Gusskuchen*' Lobeck. Agl. II 1069 not. q. 12. de δημιουργῶ cf. Antiphan. 225. Alexand. 3. 14. ὁ δειπνῶν, i. e. is qui δεῖπνον exspectat, sed pro eo τραγήματα accipit. 15. post cenam ante computationem et τραγήματα unguenta coronaeque adferebantur. cf. Athen. 15, 669 c. 674 bc. 685 e. C. F. Herm. Ant. gr. priv. 28, 23. Becker. Charikl.² I 180. 1.

519

νῦν δ' εἰς γυναικωνῖτιν εἰσιόνθ' ὅταν
ἴδω παράσιτον, τὸν δὲ Δία τὸν κτήσιον
ἔχοντα τὸ ταμιεῖον οὐ κεκλεισμένον,
ἀλλ' εἰστρέχοντα πορνίδια —

Harpocration 115 extr. κτήσιον Δία ἐν τοῖς ταμιείοις ἰδρύνοντο. Μένανδρος Ψευδηρακλεῖ κτλ. 3. scrib. κεκλημένον. Phot. κληῖσαι οἱ ἀρχαῖοι λέγουσιν, οὐ κλειῖσαι· καὶ κληῖδα. cf. Bamberg. Progr. Goth. 1885 p. 8 n. 3. deest apodosis: 'indignatio suboritur'. — 2. de Iove *Ctesio* cf. Athen. 11, 473 bc. Preller. Myth. gr.² I 114. 4 fortasse paelex significatur de qua fr. 520.

520

μήτηρ τέθνηκε ταῖν ἀδελφᾶν ταῖν δυοῖν
ταύταιν· τρέφει δὲ παλλακὴ τις τοῦ πατρὸς
αὐτάς, ἄβρα τῆς μητρὸς αὐτῶν γενομένη.

Suidas ἄβρα· οἰκότριψ γυναικὸς κόρη καὶ ἔντιμος, εἴτε οἰκογενὴς εἴτε μῆ. Μένανδρος Ψευδηρακλεῖ κτλ. v. 2. 3 Eustathius 1854,

16 αἱ θρεπταὶ τοῖς δεσπόταις δοῦλαι . . . ἄβραι λεγόμεναι . . . Μένανδρος· τρέφει δὲ κτλ. cf. 64. 438.

521

ὑπὲρ μὲν οἶνου μηδὲ γρῦ, τίτθῃ, λέγε·
 ἂν τᾶλλα δ' ἥς ἄμεμπτος, ἔκτην ἐπὶ δέκα
 Βοηδρομιῶνος ἐνδελεχῶς ἄξεις αἰεί.

Ammonius 67 Μένανδρος ἐν Ψευδηρακλεῖ κτλ. 2. ἔκτην ἐπὶ δέκα Porson. Misc. 253] εἰς τὴν ἔκτην, quibus ἐπὶ δέκα addit cod. Mus. Brit. 3. ἄξεις Cobet. Mnem. III 109] ἔξεις. Plut. Phoc. 6 ἐνίκων δ (prope Naxum) μεγάλοις μυστηρίοις, καὶ παρεῖχεν οἶνοχόημα Χαβρίας Ἀθηναίοις καθ' ἕκαστον ἐνιαυτὸν τῇ ἔκτῃ ἐπὶ δέκα τοῦ Βοηδρομιῶνος.

522

ἀστοργίαν ἔχει τιν' ὁ σκληρὸς βίος.

Stobaeus Floril. 16, 10 Μενάνδρου ἐν Ψευδηρακλεῖ Α.

523

χαῦνόν τι πλάσμα καὶ διάκενον

Plutarchus Mor. 59 e ἐν κωμῳδίᾳ Μενάνδρου Ψευδηρακλῆς πρόσεισι, ῥόπαλον κομίζων οὐ στιβαρὸν οὐδ' ἰσχυρόν, ἀλλὰ χ. τι πλ. κ. δ. 'potuit' eis verbis 'uti qui refelleret quae' Pseudhercules 'iactaret'. M. Haupt. Ind. Berol. 1855/6 p. 6. cf. Herwerd. Obs. crit. 91. fortasse in exitu addendum περιφέρων.

524

οὐκ ἐπείρα Νάννιον;

Athenaeus 13, 587b Μένανδρος ἐν Ψευδηρακλεῖ φησιν κτλ. Photius πειρᾶν τὸ πειράζειν ἐπὶ φθορᾷ καὶ συνουσίᾳ Μένανδρος.

525

Καρκίνου ποιήματα

Μένανδρος Ψευδηρακλεῖ, αἰνιγματώδῃ. ὁ γὰρ Καρκίνος Ὀρέστην . . ἀναγκαζόμενον ὁμολογῆσαι ὅτι ἐμητροκτόνησεν ἐποίησε δι' αἰνιγμάτων ἀποκρινόμενον. Photius. cf. Suidas Καρκίνου π. — 'spectat hoc sine dubio ad illum novae tragoediae morem, quo poetae non simplici et plano dicendi genere, sed obscuris verborum ambagibus utebantur.' Mein. I 510. 11.

Praeterea cf. 722.

ΨΟΦΟΔΕΗΣ

Hesychius ψοφοδεής· δειλός, κενόφοβος, ὁ καὶ τοὺς ψόφους καὶ τὰ ἐλάχιστα φοβούμενος. similiter Suidas. cf. Plat. Phaedr. 257 d. Lucian. Pro imag. 7. Quintil. 10, 1, 70 (exser. sub tit. Ἐπικλήρου).

526

ἐπίσημον οὖν τὴν ἀσπίδ' εἰς τὴν τοῦ Διὸς
στοὰν ἀνέθηκαν.

Boissonad. Anecd. III 240 παρὰ Μενάνδρῳ . . . ἐν Ψοφοδεῇ κτλ. Herod. De soloec. 308, 7 Nauck. (Lex. Vindob.). cf. ibid. 292, 10. οὖν] αὖ cod. Bar. Mus. Ox. II 113, ubi om. τοῦ. ἀνέθηκα Naber. Mnem. nov. VIII 421. ac quidni ἀνέθημεν? significari videtur porticus Iovis *Eleutherii*. cf. 1008. Harpoer. 43, 19. 70, 13. Xen. Oecon. 7, 1. Bursian. Geogr. gr. I 282.

527

ἄνος λύρας

Μένανδρος Ψοφοδεῇ. ἥ δ' ὅλη παροιμία ἄνος λύρας ἦκουε καὶ σάλπιγγος ὤς. Photius et Suidas, qui ἥ δ' ὅλη om. — cf. Leutsch. Philol. III 567.

528

Νοῦθος

κύριον Ψοφοδεῇ. Herodian. II 947, 26, ex emend. Schneidewin. G. g. A 1842 p. 525. cod. νοῦθος κύριον· ψόφος ἐν οὐδὲι. ἡσίοδος ἐν τρίτῳ. sed Lehrs κύριον, καὶ ψόφος, ἦν οἶδεν Ἡσίοδος ἐν τρίτῳ· νοῦθος δὲ ποδῶν ὑπόδουπος ὀρώρει. itaque hoc quidem fragmentum plus quam dubiae est fidei.

529

Πάνακτος

. . . ἀρσενικῶς Μένανδρος ἐν Ψοφοδεῇ. Harpocration 144, 23. Ψοφοδεῇ Vales.] ψηφώσεσιν A. ψηφώδεσσι C. ψηφώδεσιν B. Photius et Suidas Πάνακτος . . . Μένανδρος ἀρσενικῶς. cf. Bursian. Geogr. gr. I 250. 1. 332.

ΑΔΗΛΩΝ ΔΡΑΜΑΤΩΝ

530

ὅταν δ' ἀρρυπνεῖν εἴπῃς τισε
τὴν αἰτίαν γνώσει περιπατεῖς . . .
εἰσῆλθες εὐθύς, ἂν κοπιᾷση . . .

- μαλακῶς ἐλούσω· πάλιν ἀνασ
 5 πρὸς ἡδονὴν ὕπνος αὐτοσοβ
 τὸ πέρας· κακὸν ἔχεις οὐδὲν ἡ
 ἔστι ἡν διήλθες· φορτικωτέρ
 ἐπέρχεται μοι, τρόφιμε, συγγν
 τὸ δὴ λεγόμενον, οὐκ ἔχεις ον
 10 ὑπὸ τῶν ἀγαθῶν, εὖ ἴσθι· μη
 ικοιταληθῇ λέγω, νῆ τοὺς θε
 τοῦτ' ἔστι τάρρώστημα καὶ μὴ
 ἀτόπως ἐμαντοῦ καὶ βαρέως
 . . . νικόν ἔστι τάνόητο
 15 . . ν πάνν γὰρ ταυτεिल
 . . παραινεῖς ὅτι πα
 εἰ μὲν τι κακὸν ἀληθὲς εἶχες, Φειδία,
 ζητεῖν ἀληθὲς φάρμακον τούτου σ' ἔδει·
 νῦν δ' οὐκ ἔχεις· κενὸν εὖρηκα τὸ φάρμακον
 20 πρὸς τὸ κενόν· οἰήθητι δ' ὠφελεῖν τί σε.
 περιμαξάτωσάν σ' αἱ γυναικες ἐν κύκλῳ
 καὶ περιθεωσάτωσαν· ἀπὸ κρουνοῶν τριῶν
 ὕδατι περιόραν' ἐμβαλὼν ἄλας, φακούς.

v. 1—18 fragmentum a Tischendorffio inventum 'codicis anti-quissimi, quarti ut videtur saeculi', editum a Cobeto Mnem. nov. IIII 286 sq. v. 17—23 Clemens Alex. Strom. 7, 4, 27 εὖ γὰρ καὶ ὁ Μένανδρος κτλ. unum esse fragmentum intellexit Cobetus.

2. ΓΝΩΣΗ Tisch. 9. 'ON in exitu non satis certum esse adnotavit Tischendorf.' Cobet 292. item 11. οἷτ non satis certum esse Tischend. adnotat. 12. ΤΑΡΩΣΤΗΜΑ Tisch. 14. ΤΟΑΝΟΗΤΟ Tisch. 17. 18 nihil nisi ΝΤΙΚΑΚΟΝΑΛΗΘΕΣ et ΝΑΛΗΘΕΣΦΑΡΜΑ Tisch. supplentur a Clemente. Φειδία, [ζητεῖν Grotius Exc. 751] φιλιάζειν L. 18. τούτου σ' ἔδει Grot.] τούτους σε δεῖ L et (σεδεῖ coniunct.) V. 19. τὸ φ. εὖρηκας κενὸν cod. Par.: quamquam nihil eiusmodi tradit Dindf., hoc potius 'aliis' tribuens. 20. δ' et 21. σ' Sylburg.] δὲ et σε L. 22. περιθεωσάτωσαν Mein.] περιθέτωσαν L. περιθειω-σάτωσαν Bentl.

1. τί σ' ὀνήσει φάρμακον; Fritzsch. De prolog. quibusc. com. gr. Rost. 1877. τί σε λυπεῖ; φράζ' ἐμοί Gomperz Herm. XI 509. τί σ' ἐγείρει συννοῶν (cohaerent enim haec cum eis quae sequuntur) K. 2. ἡδέως in exitu add. Cobet., οὐ θαμὰ Fritzsch., quod cum rarissime in trimetris comicis inveniatur (Arist. Plut. 1166. fr. 149, 4), non videtur ultro coniectura inferendum esse. περι-

πατήσας βραχὺ K. 3. ἂν κοιπιάσῃς τὰ (τῷ) σκέλη recte Cobetus. fallitur Fritzschi. 4. πάλιν ἀναστρέφας λόου | πρὸς ἡδονήν, ὕπνος αὐτὸ σοβεῖν δυνήσεται, | τὸ τέρας Fritzschi, prorsus infelicitur meo quidem iudicio. πάλιν ἀναστὰς περιπατεῖς — ὕπνος αὐτὸς ὀβολιμαῖος ἦν Gomperz. 513. πάλιν ἀναστὰς ἐνέπιες | πρὸς ἡδ., ὕπνος αὐτὸς ὃ βαρύνει σ' (vel ὃ βλάπτει σ') ἀρεῖ K. 6. ἦδε γὰρ νόσος | ἔσθ' ἦν διήλθες Fritzschi. ἡ γὰρ αἰτία Gomperz. 513. ἡ νόσος τρυφῇ | ἔσθ' ἦν δ. K. 7. φορτικώτερον δέ τι et 8. συγγνώμην δ' ἔχε Cobet. 9. οὐκ ἔχεις ὅποι χέσῃς Cobet. conl. Marc. Anton. 5, 12. ὅπου χέσῃς Fritzschi conl. Strab. 7 fr. 8 ἐλευθέρα Κόρυρα· χέξ' ὅπου θέλεις. ὅποι πτύσῃς Naber. Mnem. n. VIII 415. 10. 11 μὴ ὦρασι δὲ | ἵκοιο· τάληθῃ Fritzschi. 'sit ius liccatque tibi perire, quem invitum servare nequeo.' 'non minus aspera oratione utitur v. 21 sq.' μὴ μεῖζον κακὸν (μεῖζον βλάβη) | ἵκοιτο· τάληθῃ K. 11. in exitu νῇ τοὺς θεοὺς Cobet. 12. τέρρῳστημα. B. καὶ μὴν, ὦραθέ Cobet. καὶ μὴν, νῇ Δία Fritzschi. 13. βαρέως ἔχω πάνυ Cobet. πάνυ cum redeat v. 15, βαρέως ἔχειν δοκῶ Fritzschi. βαρέως ἄγαν ἔχω K. 14. A. φιλόνηκόν ἐστι τάνόητον (nihil amplius) Cobet. τάνόητον, ὥστε μὴ | εἵκειν Fritzschi. τάνόητον· δάδιον | φέρειν πάνυ γὰρ ταῦτ', εἰ λελογισμένως ἔχεις, conlocatione verborum nimis contorta, Gomperz. 509. τάνόητον, κοῦ φιλεῖ (θέλει) | εἵκειν· πάνυ γὰρ ταῦτ', εἰ λελόγισαι, νῦν λέγεις. K. nimis pertinax est imprudentia: prorsus eadem enim, si animadvertisti, quae antea dicebas nunc repetis. 16. B. τί δέ μοι παραινεῖς; A. ὃ τι παραινῶ; τοῦτ' ἐρῶ Cob. τί δὴ παραινεῖς; Gomperz. in exitu καταφανῇ Fritzschi. 'γὰ φράσω K. 19. εὐρηκα δὲ κενὸν φάρμακον Grot., quod satisfacere iure negat Dindorfius. κενὸν ἄρα καὶ τὸ φάρμακον Cobet. N. l. 39, quod fortasse, ne ictus cadat in alteram syllabam vocis κενόν, melius scribitur κενὸν ἄρα καὶ τὸ φ. 20. scrib. εἰ δ' οἷε τί σ' ὠφελεῖν τόδε (vel εἰ δ' οἷε τόδ' ὦφ. τί σε), περιμαξάτωσαν κτλ. 23. περιόρραν' Sylburg.] περιοράναι L. (περίορραν' i. e. περιόρραναι est imper. aor. med.). περιόρραναι βαλὼν Lobeck Aglaoph. 632. 3 not. nn, βάλλειν pro ἐμβάλλειν docens medicorum non minus quam poetarum esse.

3. 4. aoristi usus (εἰσηλθες, ἐλούσω) haud ita vulgaris: sed cf. Anaxandr. 34, 10 ὠφείλετ' ἄρνα ποιμένος παῖζων, Ἀτρεὺς ἐκλήθη. Alexid. 98, 20 εὐφυνεῖς ὀδόντας ἔσχεν, ἐξ ἀνάγκης δεῖ γελᾶν. Diphil. 43, 12. 29. Horat. Serm. 2, 6, 28 ludos spectaverit (spectaverat al.) una, luserit in campo: 'Fortunae filius' omnes. sententia est: si (modice) ambulaveris, post ambulationem balneo usus fueris, somnus tibi sua sponte obtinget. nam lavationes in primis somno sunt utiles. Galen. VI 258 Kuehn. οὐδὲν οὕτω πέττει μὲν τὰ πεφθῆναι δεόμενα, διαφορεῖ δὲ τοὺς μοχθηροὺς χυμούς, ὥς ὁ ὕπνος μετὰ βαλανεῖον. 259 συντελεῖ δ' εἰς τὸν ὕπνον οὐχ ἥκιστα

καὶ αὐτὸ τὸ βαλανεῖον. ὑπνωδέστεροι μὲν οἱ λουσάμενοι γίνονται πάντες. VIII 131 τὰ τῶν ποτίμων καὶ θερμῶν ὑδάτων λουτρὰ καὶ οἶνον πόσιν ὕδατι μετρίως κραθέντος ὕπνον ἐργαζόμενα (δρῶμεν). 3. κοπιᾷν τὰ σκέλη, ut Alexid. 147, 3. 4. μαλακῶς ἐλούσω, ut μαλακῶς ἐσθίεις Theophr. Char. 2 (Cobet.). 6. τὸ πέρας, ut Alexid. 261, 13. Apollod. com. 13, 13. Euang. 9. κακὸν ἔχεις οὐδέν, cf. Antiphan. 177, 3. Alexid. 146, 10. 11 (Cobet.). 9. Marc. Anton. 5, 12 πρόιθι οὖν καὶ ἐρώτα, εἰ τιμητέον καὶ ἀγαθὰ ὑποληπτέον τὰ τοιαῦτα, ὧν προεπινοηθέντων οἰκείως ἂν ἐπιφέροιτο τὸ τὸν κεκτημένον αὐτὰ ὑπὸ τῆς εὐπορίας οὐκ ἔχειν ὅποι χέση. cf. adesp. 491. Eupol. 224. [Diogen.] Epist. 38 extr. ὅποι πύσαιμι τόπον οὐκ εἶχον, et paullo ante ὡς μηδὲ ὅποι πύσῃ τις τόπον εἶναι. Eurip. Herc. fur. 1245 γέμω κακῶν δὴ, κοῦκέτ' ἔσθ' ὅπου τεθῇ (al. ὅποι, ὅπη). 11. ἰκνεῖσθαι cum praeter formulam μὴ ὦρασι ἵκοι(τ)ο in trimetris comicorum ignotum sit, fortasse scribendum est γένοιτο. 21. Procul. Plat. Cratyl. p. 106 οἱ μάντεις διὰ τῶν περιρρᾶνσεων καὶ περιθειώσεων ἀγνοὺς ἑαυτοὺς καὶ τοὺς συνόντας ἀποτελοῦσιν. Bachmann. Anecd. I 339, 2 περικαθαίρων' ἀναλύων τὸν πεφαρμακευμένον ἢ τὸν γεγοητευμένον.

conloquitur sive paedagogus sive senior amicus cum adulescentulo propter infelicem amorem opinor et ἀγρυπνίαν vitae satietate capto.

cum adesp. 114 coniunxerat Cobetus et Meinekium secutus, cui altera tantum fragmenti pars nota erat, ad Δεισιδαίμονα retulerat: quae opinio novo supplemento infirmatur potius quam stabilitur. cum adesp. 114 et 105 conglutinabat Wilamowitzius Herm. XI 500 sq. at manifesto sunt tria fragmenta. 'ex principio' fabulae Cobetus, ex prologo Fritzscheius excerptum esse iudicant; cum fr. 531 quodammodo cohaesisse censet Cobetus, negat Fritzscheius. 'iuvenis' (fr. 531) indignatur, quod fortis animi est; Phidias aegre scit animo fracto; ille 'bona quaedam perdidit; Phidias bonorum nimia copia diffluit; alter mala patitur mediocria, Phidias praeter morbum opinatum aliud nullum.' ille 'non sibi videtur aegrotare, sed adverso casu non levi percussus est'.

totum fragmentum in hunc fere modum redintegrandum videtur:

ὅταν δ' ἀγρυπνεῖν εἴπῃς, τί σ' ἐγείρει συννοῶν
τὴν αἰτίαν γνώσει· περιπατήσας βραχὺ
εἰσῆλθες εὐθύς, ἂν κοπιάσῃς τὸ σκέλη·
μαλακῶς ἐλούσω· πάλιν ἀναστὰς ἐνέπεις
5 πρὸς ἡδονήν, ὕπνος αὐτὸς δ' βαρύνει σ' ἀρεῇ.
τὸ πέρας, κακὸν ἔχεις οὐδέν· ἢ νόσος τρυφῇ
ἔσθ' ἣν διῆλθες· φορτικώτερον δέ τι
ἐπέρχεται μοι, τρόφιμε, συγγνώμην δ' ἔχε·

- τὸ δὴ λεγόμενον, οὐκ ἔχεις ὅπου χέσης
 10 ὑπὸ τῶν ἀγαθῶν, εἴ ἴσθι· μὴ μείζον κακὸν
 γένοιτο· τἀληθῆ λέγω, νῆ τοὺς θεούς·
 τοῦτ' ἔστι τάρωσθημα. B. καὶ μὴν, ὦγαθέ,
 ἀτόπως ἑμαυτοῦ καὶ βαρέως ἔγαν ἔγω.
 A. φιλόνικόν ἐστι τάνόητον κοῦ φιλεῖ
 15 εἵκειν· πάνυ γὰρ ταῦτ', εἰ λελόγισαι, νῦν λέγεις.
 B. τί δὴ παραινεῖς; A. ὅ τι παραινῶ; γὼ φράσω.
 εἰ μὲν τι κακὸν ἀληθὲς εἶχες, Φειδία,
 ζητεῖν ἀληθὲς φάρμακον τούτου σ' ἔδει·
 νῦν δ' οὐκ ἔχεις· κενὸν ἄρα καὶ τὸ φάρμακον
 20 πρὸς τὸ κενόν· εἰ δ' οἶε τί σ' ὠφελεῖν τόδε,
 περιμαζάτωσαν κτλ.

531

- εἰ γὰρ ἐγένον σύ, Τρόφιμε, τῶν πάντων μόνος,
 ὅτ' ἔτιπεν ἡ μήτηρ σ', ἐφ' ᾧ τε διατελεῖν
 πράττων ἂ βούλει καὶ διευτυχεῖν αἰε,
 καὶ τοῦτο τῶν θεῶν τις ὠμολόγησέ σοι,
 5 ὁρθῶς ἀγανακτεῖς· ἔστι γὰρ σ' ἐψευσμένος
 ἄτοπόν τε πεποίηκ'. εἰ δ' ἐπὶ τοῖς αὐτοῖς νόμοις
 ἐφ' οἷσπερ ἡμεῖς ἔσπασας τὸν ἀέρα
 τὸν κοινόν, ἵνα σοὶ καὶ τραγικώτερον λαλῶ,
 οἰστέον ἄμεινον ταῦτα καὶ λογιστέον.
 10 τὸ δὲ κεφάλαιον τῶν λόγων, ἀνδρωπος εἶ,
 οὗ μεταβολὴν θάπτει πρὸς ὕψος καὶ πάλιν
 ταπεινότητα ζῶον οὐδὲν λαμβάνει.
 καὶ μάλα δικαίως· ἀσθενέστατον γὰρ ὄν
 φύσει μεγίστοις οἰκονομεῖται πράγμασιν,
 15 ὅταν πέσῃ δέ, πλεῖστα συντρίβει καλὰ.
 σὺ δ' οὐθ' ὑπερβάλλοντα, Τρόφιμ', ἀπώλεσας
 ἀγαθὰ, τὰ νυνὶ τ' ἔστι μέτριά σοι κακά.
 ὥστ' ἀνὰ μέσον που καὶ τὸ λοιπὸν [δὴ] φέρε.

Plutarchus Mor. 103 d εἰς ἃς (τύχας) διαβλέψας ἂν τις οὐκ
 ἀπεικότως εἴποι . . . τὸ ὑπὸ τοῦ Μενάνδρου ῥηθέν κτλ. v. 1—9
 Pseudo-Plutarchus V 639 ed. m. Wyttenb. 2. τε Schaeferus] γε.
 διὰ τέλους | πράττειν G. A. Hirschig. Ann. crit. 24. 3. πράσσω
 libri. διευτυχεῖν Pseudo-Plutarchus] διευτυχῶν. 5. σ' add. Grotius.
 8. σοί τι Pseudo-Plutarchus. τί σοι Mein. 11. ὕψος] οἶκτον quat-

tuor cod. Paris. ὄγκον Duebner. 12. οὐθὲν libri. 13. ἀσθενέστερον γὰρ ὢν cod. Par. 14. οἰκονομεῖται] διαπονεῖται Mein. μέγιστ' ἐξοικοδομεῖται πράγματα Herwerd. Mnem. nov. VI 76. 17. νυνί Bentr.] νῦν. τ' Hercher.] δ'. 18. δὴ plurimi cod. om. εὔ Bentr. τὸν λοιπὸν φέρε cod. Periz. τὸ νῦν λυποῦν Grot. τὸ λοιπὸν δεῖ φέρειν Meziriac. τὸ λοιπὸν διάφερε Hercher. καὶ σὺ τῶν λοιπῶν φέρει Wyttenb. τὸ λυποῦν δὴ φέρε Cobet. N. l. 81. τὸ λυπηρὸν φέρε Nauck. Mélanges gréco-rom. V 241.

ad Δεισιδαίμονα refert Cobet. Mnem. nov. III 291. contra quem cf. quae Fritschius disputavit ad fr. 530. 7. ἔσπασας τὸν ἄερα τὸν κοινόν. 'quasi haec supra soccum adsurgerent continuo addidit ἵνα σοι κ. τρ. λ.' Cobet. N. l. 53. cf. 481, 4. 611. Eurip. Hel. 906 κοινὸς γὰρ ἐστὶν οὐρανὸς πᾶσιν βροτοῖς καὶ γαῖα. Aesch. Prom. 1092 κοινὸν φάος. 14. fortasse scribendum μεγίστοις ἐξανεμοῦται πνεύμασιν. cf. Eurip. Helen. 32. Androm. 938 (ἐξηνεμώθη μωρία).

532

- καὶ τοῦτον ἡμᾶς τὸν τρόπον γαμεῖν ἔδει
ἅπαντας, ὃ Ζεῦ σῶτερ, ὡς ὠνούμεθα·
οὐκ ἐξετάζειν μὲν τὰ μηδὲν χρήσιμα,
τίς ἦν ὁ πάππος ἧς γαμεῖ, τήθη δὲ τίς,
5 τὸν δὲ τρόπον αὐτῆς τῆς γαμουμένης, μεθ' ἧς
βιώσεται, μήτ' ἐξετάσαι μήτ' ἰδεῖν·
οὐδ' ἐπὶ τράπεζαν μὲν φέρειν τὴν προῖχ', ἵνα
εἰ τὰργύριον καλὸν ἐστὶ δοκιμαστῆς ἰδῇ,
ὃ πέντε μῆνας ἔνδον οὐ γενήσεται,
10 τῆς διὰ βίον δ' ἔνδον καθεδουμένης ἀεὶ
μὴ δοκιμάσαντα μηδὲν, ἀλλ' εἰκὴ λαβεῖν
ἀγνώμον', ὀργίλην, χαλεπήν, ἐὰν τύχη,
λάλον. περιάξω τὴν ἔμμαντοῦ θυγατέρα
τὴν πόλιν ὕλην· οἱ βουλόμενοι ταύτην λαβεῖν,
15 λαλεῖτε, προσκοπεῖσθε πηλίκον κακὸν
λήψεσθ'· ἀνάγκη γὰρ γυναικ' εἶναι κακόν,
ἀλλ' εὐτυχίς ἐσθ' ὃ μετριώτατον λαβών.

Stobaeus Floril. 72, 2 Μενάνδρου Α. 2. ὠνούμεθα G. A. Hirschig. Ann. crit. 25] ὠνήμεθα. cf. Cobet. V. l.² 158. 3. μηδὲν libri. 4. τήθη Mein.] τιθή. τιθή Α. 6. ἐξετάζειν Bentr. εἰσδεῖν Mein. 7. οὐδ' Hirschig.] ἀλλ'. 8. εἰ τὰργ. Bentr.] εἴτ' ἀργ. 9. ὃ] ὅς Α. 11. δοκιμάσαντα Cobet. N. l. 90] δοκιμάσασθαι. 15. λαλεῖτε] ἀθρεῖτε Herwerd. Obs. crit. 92. δ' ἡλίκον Mein. Stob.

2. 'ut in emendo solemus non unde sit sed quale sit spectare potissimum'. Cobet. τοῦτον τὸν τρόπον ὥς, ut antiquiores fere ὥσπερ. cf. Heindorf. Plat. Phaed. 86 a. Lobeck. Phryn. 426. 7. 4. Herodian. I 311, 29 τὰ εἰς τῇ δισύλλαβα βαρύνεται . . . τήθη, τίτθη. cf. Lob. Phryn. 134. 7. 'non decet spectare quae non utilia sunt, negligere (μὴ ἐξετάσαι) vero mores cet.; nec decet argentum accurate examinare, uxorem vero incaute (μὴ δοκιμάσαντα) et inconsulte ducere'. Eurip. El. 1097 (Mein.) ὅστις δὲ πλοῦτον ἢ εὐγένειαν εἰσιδὼν γαμεῖ πονηράν, μωρός ἐστι. 8. Bekker. Anecd. 238, 18 δοκιμαστής· ὁ δικάζων καὶ ἰσθὰς τὸν σταθμὸν καὶ τὸ μέτρον τῶν ὄντων, εἰ ἔστι καλὰ καὶ ἔμμετρα καὶ ἀκακούργητα. ibid. 89, 7 δοκιμαστήν· οὐκ ἀργυρογνώμονα. δοκιμαστήν rectius dici monet quam ἀργυρογνώμονα. [Plat.] De virt. 378 d περὶ τὸ χρυσὸν καὶ τὸ ἀργύριον εἰδὼν ἡμῖν δοκιμασταί . . . τίνες οὖν τούτους καλεῖς; ἀργυρογνώμονας. — fortasse scribendum ἐσθ' ὁ δοκιμαστής.

533

ἀπολεῖ με τὸ γένος. μὴ λέγ', εἰ φιλεῖς ἐμέ,
 μῆτερ, ἐφ' ἐκάστῳ τὸ γένος. οἷς ἂν τῇ φύσει
 ἀγαθὸν ὑπάρχῃ μηδὲν οἰκεῖον προσόν,
 ἐκείσε καταφεύγουσιν, εἰς τὰ μνήματα
 5 καὶ τὸ γένος, ἀριθμοῦσιν τε τοὺς πάππους ὅσοι·
 οὐδὲν δ' ἔχουσι πλεῖον, οὐδ' ἐρεῖς ὅτῳ
 οὐκ εἰσὶ πάπποι· πῶς γὰρ ἐγένοντ' ἂν ποτε;
 οἷ μὴ λέγειν δ' ἔχουσι τούτους διὰ τινα
 τόπου μεταβολὴν ἢ φίλων ἐρημίαν,
 10 τί τῶν λεγόντων εἰσὶ δυσγενέστεροι;
 ὅς ἂν εὖ γερονῶς ἢ τῇ φύσει πρὸς τὰ γαθὰ,
 καὶν Αἰθίοψ ἢ, μῆτερ, ἐστὶν εὐγενής.
 Σκύθης τις· ὀλεθρὸς· ὁ δ' Ἀνάχαρσις οὐ Σκύθης;

Stobaeus Floril. 86, 6 Ἐπιχάρμου A. at recte v. 1—10 idem 87, 4 Μενάνδρου A Voss. Hens. (utrubique). 1. φιλεῖς τί με Herwerd. Obs. crit. 92. at cf. Arist. Nub. 83. 2. μῆτερ] μήτε A 86. τῇ φύσει A Voss. 87] φύσει A Voss. 86. 3. ὑπάρχῃ A 87] ὑπάρχει Voss. et A 86. 4. ἐκείσε] ἐς τοῦτο B 86 et A Voss. 87. μνήματα] κτήματα A Voss. 86. 5. ὅσοι om. A Voss. 86. ὅσα B 86. 6. δ' om. Voss. 87. οὐδένα δ' ἔχους ἰδεῖν οὐδ' εἰπεῖν 86 (excepto B et ἐρεῖ Voss.). 7. ἐγένοντο om. ἂν A Voss. 86. 8. οἷ Salmas.] εἰ. τούτους 87] τοῦτο 86. 10. λεγόντων] ἐχόντων Mein. Stob. III xxviii. δυσμενέστεροι A¹ 86. 11. ὥς ἂν εὖ γερονῶς ἐρημίαν (ex 9) τῇ φύσει π. τ. A. οσανευγερωσῃ τῇ φύσει π. τ. Voss.

12. καὶ] καὶ A. ἡ μήτηρ Grotius] ἡ μήτηρ. ἡ μητέρων A. 13. post τις interpunctit Porson.

de sententia cf. Plat. Theaet. 174 d πάππων καὶ προγόνων μυριάδες ἐκάστω γεγόνασιν ἀναρίθμητοι (Mein. 1). 9. verba φίλων ἐρημίαν aliquid vitii videntur contraxisse. 12. sic contemptim *Dacus et Aethiops* Horat. C. 3, 6, 14. 13. i. e. εἴ τις Σκύθης ἐστίν, ὅλεθρον εὐθὺς αὐτὸν καλοῦμεν.

534

ἅπαντα τὰ ζῷ' ἐστὶ μακαριώτατα
καὶ νοῦν ἔχοντα μᾶλλον ἀνθρώπου πολὺ.
τὸν ὄνον ὄρᾶν ἔξεστι πρῶτα τουτονί,
οὗτος κακοδαίμων ἐστὶν ὁμολογουμένως·
5 τοῦτῳ κακὸν δι' αὐτὸν οὐδὲν γίνεται,
ἀ δ' ἡ φύσις δέδωκεν αὐτῷ ταῦτ' ἔχει.
ἡμεῖς δὲ χωρὶς τῶν ἀναγκαίων κακῶν
αὐτοὶ παρ' αὐτῶν ἕτερα προσπορίζομεν.
[λυνούμεθ' ἂν πύργῳ τις, ἂν εἴπῃ κακῶς
10 ὀργιζόμεθ', ἂν ἴδῃ τις ἐνύπνιον σφόδρα
φοβούμεθ', ἂν γλαυξ ἀνακράγῃ δεδοίκαμεν.]
ἄγωνίαι, δόξαι, φιλοτιμίαι, νόμοι,
ἅπαντα ταῦτ' ἐπίθεται τῇ φύσει κακά.

Stobaeus Floril. 98, 8 *Μενάνδρου* A. 1. μακαριώτερα Grotius. quod nequaquam necessarium. 4. οὗτος] ὅς τοι K., ut Bekkerus Plat. Reip. 1, 330 b pro τοῦτον (*ἐνεκα*) ex codicibus (οὔτοι) reposuit οὗ τοι. itaque non opus est quod Cobet. V. l.² 542 v. 5 scribit τοῦτῳ δὲ. 6. αὐτῷ om. ANB. ταῦτ' ἔχει μόνα B. αὐτὰ ταῦτ' ἔχει Mein. 7. om. A. 8. αὐτῶν Mein.] αὐτῶν. 9. εἴποι A. 10. ὀργιζόμεσθ', ἐὰν ἴδῃ τις ἐνύπνιον om. σφόδρα Mein. 11. ἐὰν A. ἐν τι B. δεδοίκαμεν om. B.

cf. Philem. 93. 9. cf. Arist. Av. 720. sternutamentum etiam infelix augurium fuisse praeter alios ostendit Plinius N. h. 28, 26. post v. 11 Herwerdenus Anal. crit. 38. 9 fr. adesp. 341, in cuius v. 4 cum Cobeto scribit *τιθέμεθα*, inserens totam eclogam ad *Δεισιδαίμονα* referebat (cf. eiusd. Observ. crit. 86). mihi potius v. 9—11 ut alieno loco inlati videntur proscribendi esse.

535

εἴτ' οὐ δικαίως προσπεπαταλευμένον
γράφουσι τὸν Προμηθεῖα πρὸς ταῖς πέτραις,

καὶ γίνετ' αὐτῷ λαμπάς, ἄλλο δ' οὐδὲ ἐν
ἀγαθόν; ὃ μισεῖν οἶμ' ἅπαντας τοὺς θεούς,
5 γυναικας ἔπλασεν, ὧ πολυτίμητοι θεοί,
ἔθνος μιαρὸν. γαμεῖ τις ἀνθρώπων, γαμεῖ;
λάθριοι τὸ λοιπὸν ἄρ' ἐπιθυμίαι κακαί,
γαμηλίῳ λέχει τε μοιχὸς ἐντροφῶν,
καὶ φαρμακεῖται, καὶ νόσων χαλεπώτατος
10 φθόνος, μεθ' οὗ ζῇ πάντα τὸν βίον γυνή.

[Lucianus] Amor. 43 καταράσεται Προμηθεῖ τὴν Μενάνδρειον
ἐκείνην ἀπορορήξας φωνήν κτλ. 6. ἔθνος μιαρὸν γάρ· εἴ τις
ἀνθρώπων γαμεῖ Bothius. ἔθνος μιαρὸν· εἰ γάρ τις ἀνθρώπων
γαμεῖ Mein. 7. τὸ add. Guietus. κακαὶ idem] καί. ἄρ'] γὰρ
vulg. 8. τε om. aliquot cod. 9. ἐπιβουλαὶ ante καὶ φαρμα-
κεῖται del. Bendl. χαλεπωτάτη Bendl. at cf. Mein. 1. — multa in
hac ecloga corrupta esse adparet. v. 4 omnes dei mulieres odisse
dicuntur. itane vero? quarum permultas tantopere amaverint, ut
reliecto Olympo in terram descenderint. immo Euripidis admira-
tores et aemuli ac philosophorum haud pauci, qui caelibem vitam
praedicarent. itaque scrib. ἅπαντας τοὺς σοφούς. 7. multo aptius
ἐπιβουλαὶ (ante v. 9) quam ἐπιθυμίαι commemorantur. accedit
quod v. 6 neque Boissonadiei (Philostr. Epist. p. 198) emendatio
γαμεῖ τις ἀνθρ., γάμει | λάθριος neque Herwerdeni (Nov. add. crit.
41) γαμεῖ τις ἀνθρ.; γαμεῖ | ὅλεθρον sufficit. scrib. γαμεῖ τις ἀν-
θρώπων γάρ, εἰ | λάθριοι τὸ λοιπὸν εἰσιν ἐπιβουλαὶ κακαί, sen-
tentia per interrogationem efferenda. denique v. 10 φθόνος per
totam vitam mulieres magis quam viros comitari quomodo dici
possit non video. fortasse φόβος.

536

μὰ τὴν Ἀθηνᾶν, ἄνδρες, εἰκόν' οὐκ ἔχω
εὐρεῖν ὁμοίαν τῷ γεγονότι πράγματι,
ζητῶν πρὸς ἔμαντὸν τί ταχέως ἀπολλύει.
στρόβιλος ἐν ὄσῳ συστρέφεται, προσέρχεται,
5 προσέβαλεν, ἐξέριψεν, αἶδων γίνεται.
ἀλλ' ἐν πελάγει συγκλυσμός· ἀναπνοὴν ἔχει
'Ζεῦ σῶτερ' εἰπεῖν ἀντέχου τῶν σχοινίων',
ἐτέραν περιμεῖναι χᾶτέραν τρικυμῖαν,
ναυαγίου τ' ἂν ἐπιλάβοι· ἐγὼ δ' ἅπαξ
10 ἀφάμενός εἰμι καὶ φιλήσας ἐν βυθῷ.

Alexander Walz. Rhet. VIII 441. 2. De schem. 11, p. 18, 14 Spengel. λεπτολογία ἐστίν, ὅταν ἐνὸς ἐκάστου τῶν συμβεβηκότων ἢ συμβαινόντων τὴν ἀκριβῆ καὶ ἐπὶ λεπτῷ ἐξεργασίαν ποιῶμεθα, ὡς παρὰ Μενάνδρου ταυτί κτλ. v. 4 Photius 543, 22 στρόβιλος· ἡ συστροφῇ. καὶ ὁ λαῖλαψ. στρόβιλος ἐν ᾧ (ἐνῶ cod.) συστρέφεται. 1. εἰκόν' (εἰκόνα) L. Norrmann.] εἰκόνες. 2. εὐρεῖν add. Porson. Adv. 294. 3. ζητῶ plenius post πρᾶγματι interpungens Cobet. N. l. 621. ἀπολλύει Norrm.] ἀπολαύει. 4. ἐν ὅσῳ Porson.] ἐν ᾧ. ὅς ἐν ᾧ Spengel. in praef. 5. προσέβαλεν Pors.] προέλαβεν, pro quo προύλαβεν dicendum fuisse monet Cobet. cf. quae adnotavimus ad Stephan. com. 1. idem ὑπέλαβεν conl. Herodot. 7, 170 ὑπολαβόντα σφέας χειμῶνα μέγαν ἐκβαλέειν ἐς τὴν γῆν. ἐξέρριψεν] ἐξήρριψεν vel ἐξέτριψεν Herwerd. Nov. add. crit. 41. ἐξέρρηξεν Ellis Journ. philol. X 19 conl. Aristot. Meteor. 2, 8 (366, 31). sed ἐξέρριψεν (scil. τῆς νεῶς vel τὴν ναῦν εἰς τὴν γῆν) sanum videtur. 6. ἔχει Pors.] ἔχειν. 8. καὶ ἐτέραν Norrm.] ἐτέραν. 9. τ' K. mutata simul interpunctione] δ'. ἐπιλάβοι' Porson.] ἐπιλάβοι. 10. καὶ φιλήσας Norrm.] ἐφιλήσας.

‘verba sunt novi amatoris, qui ut vidit, ut periit et repentino amoris ictu percussus didicit ὅτι φιλήματος οὐδέν ἐστι δεινότερον ἔρωτος ὑπέκκαυμα’. Cobet. 4. Phrynich. Epit. 396 οἱ ἀρχαῖοι τὴν βίαιον τοῦ ἀνέμου εἰλησιν καὶ συστροφὴν στρόβιλον καλοῦσι. 10. ἀψάμενος, τῆς ἐρωμένης. φιλήσας exosculatus. verba ἐν βυθῷ imaginem repetunt naufragii.

537

ὁ μὲν Ἐπίχαρμος τοὺς θεοὺς εἶναι λέγει
ἀνέμους, ὕδωρ, γῆν, ἥλιον, πῦρ, ἀστέρας.
ἐγὼ δ' ὑπέλαβον χρησίμους εἶναι θεοὺς
τὰργύριον ἡμῖν καὶ τὸ χρυσίον.

5 ἰδρυσάμενος τούτους γὰρ εἰς τὴν οἰκίαν
εὔξει· τί βούλει; πάντα σοι γενήσεται,
ἀγρός, οἰκίαι, θεράποντες, ἀργυρώματα,
φίλοι, δικασταί, μέγστρες. μόνον δίδου·
αὐτοὺς γὰρ ἔξεις τοὺς θεοὺς ὑπηρέτας.

Stobaeus Floril. 91, 29 Μενάνδρου A. Compar. Men. et Phil. 359 (Studemund. Men. et Phil. comp. 68 sq. p. 23. 4). v. 6 Plutarchus Mor. 1058 c ἐκ τῆς στοᾶς γὰρ λαβόντα τὴν ἀρετὴν ἔστιν εἰπεῖν ‘εὔξει εἴτι βούλει, πάντα σοι γενήσεται’. βασιλεῖαν ἔχει, τύχην δίδωσιν. 1. ὁ μὲν γὰρ Ἐπ. θεοὺς Dobr. Advers. II 283. 2. ὕδωρ γῆν ἥλιον Grot.] ἥλιον γῆν ὕδωρ. 4. ἡμῖν Grot.] ἡμῶν. in exitu μόνους add. B. cf. Cobet. N. l. 82. μόνον Heinsius. 6.

εὔξαι· τί βούλει; Madvig. Advers. crit. I 719] εὔξαι τί β. εὔξαιτ' εἰ β. A Voss. εὔξαι τ' εἰ Vind. εὔξαιθ' ὃ B. γενήσεται] γενέσθαι A. γενήσεσθαι B. 8. δικασταί] βοηθοί Mein. Stob. III xxxi ex Philem. 65. ac sane δικαστὰς nemo votis sibi expetet nisi *faventes*. ser. *διασῶται*. de sententia cf. Aristoph. fr. 437. 9. τοὺς ὑπηρέτας θεοὺς Comp. Men.

de placitis Epicharmi et Menandri cf. M. Haupt. Opusc. II 191 sq. 6. cf. Antiphan. 109, 3. Philem. 65. Plaut. Pseud. 2, 3, 5 *haec* (epistula) . . *cōrnu copiacēst, ubi inest quidquid volo*.

538

ὅταν εἰδέναι θέλῃς σεαυτὸν ὅστις εἶ,
ἔμβλεψον εἰς τὰ μνήμαθ' ὥς ὁδοιπορεῖς.
ἐνταῦθ' ἔνεστ' ὅστ' αἶ τε καὶ κούρη κόνις
ἀνδρῶν βασιλέων καὶ τυράννων καὶ σοφῶν
5 καὶ μέγα φροονούντων ἐπὶ γένει καὶ χρήμασιν
αὐτῶν τε δόξῃ καὶ κάλλει σωμαίων.
καὶ τ' οὐδὲν αὐτοῖς τῶνδ' ἐπήρκεσεν χρόνος.
κοινὸν τὸν ἄδην ἔσχον οἱ πάντες βροτοί.
πρὸς ταῦθ' ὁρῶν γίνωσκε σεαυτὸν ὅστις εἶ.

Comparatio Men. et Phil. 361 (Studemund Men. et Philist. compar. 166 sq. p. 31). 1. ὅταν] ἂν Herwerd. Mnem. nov. VI 77. θέλῃς Heinsius] θέλεις QP. σεαυτὸν Grot. Exc. 761] σεαυτὸν. 3. ἐνταῦθ' Grot.] ἐνθ' αὐτ' QP. ἔνεστ' ὅστ' αἶ τε Pors. Adv. 291] ἔνεστιν ὅστεα (sic fere QP). 6. καὶ Mein.] καὶ. σωμαίων Mein.] τῶν σωμαίων. 7. καὶ K.] καὶ QP. ἀλλ' Mein. αὐτοῖς Mein.] αὐτῶν. χρόνον 'vim temporis' Grot. χορός (coniung. cum τῶνδε) Enger. Mus. Rh. 1867, 638. 9. ὀλεθρον Heimsoeth. Ind. Bonn. 1867 aest. xiii, quod propter ictum (ἐπήρκεσεν) admitti non potest. μόρον Herwerd., qui haec aut tragici aut imitatoris tragicorum esse censet. cur comoediae abiudicentur nullam video causam.

cf. Philem. 116. Theophylact. Simoc. Epist. 85 (Gnomol. Vind. Ritschl. Opusc. I 566, 85) εἰ λύπη ἐθέλεις κρατεῖν, περιπόλει τοὺς τάφους. . . καὶ τὰς μεγίστας τῶν ἀνθρώπων εὐδαιμονίας ἐπόμεναι περαιτέρω κόνεως μὴ κεκτημέναι τὸ φύσημα. — 2. ser. ὁδοιπόρος. 8. ἔσχον] ἔλαχον K.

539

ὁ πάντα βουλευθεὶς ἂν ἄνθρωπος πονεῖν
πᾶν ἂν γένοιτο· πλούσιος τρόπον τινα·
πάλιν φιλόσοφος τινι μαθήσει χρώμενος·

τὸ σῶμ' ὑγιαίνει τινὰ δίαιταν προσφέρων.
 5 πλὴν ἐν τι τῶν πάντων ἀδύνατον ἦν ἄρα
 εὐρεῖν, δι' οὗ τρόπου τις οὐ λυπήσεται.
 οὐ γὰρ τὸ μὴ πράττειν κατὰ νοῦν ἔχει μόνον
 λύπην, παρέχει δὲ φροντίδας καὶ τάραθά.

Stobaeus Floril. 98, 19 Μενάνδρου Α. v. 8 Philostr. Vit. Apoll. 2, 36 p. 88 πολλοὺς οἶδα τῶν σφόδρα ἡγουμένων εἶς πράττειν οὐδὲ καθεύδειν δυναμένους, ἀλλ' ἐκπηδῶντας τοῦ ὕπνου, καὶ τοῦτ' ἂν εἴη τὸ παρέχειν φροντίδας καὶ τάραθά. 1. βουλευθεῖς] παιδευθεῖς K. nam voluntas sola homini nihil proderit, nisi discedendo et exercitatione excolatur. ἂν om. A. 2. πᾶν Mein. Stob.] πᾶς. πῶς AB. τρόπον τινά Mein.] τρόπον οὗτος. 4. ὑγιαίνειν AB. ὑγιαίνων Mein. Stob. 6. λυπηθήσεται AB. 8. παρέχει Grot.] πῦρ ἔχει.

540

μειράκιον, οὗ μοι κατανοεῖν δοκεῖς ὅτι
 ὑπὸ τῆς ἰδίας ἑκάστα κακίας σήπεται,
 καὶ πᾶν τὸ λυμαινόμενόν ἐστιν ἔνδοθεν.
 οἶον ὁ μὲν ἰός, ἂν σκοπῆς, τὸ σιδήριον,
 5 τὸ δ' ἰμάτιον οἱ σῆτες, ὁ δὲ θρήψ τὸ ξύλον.
 σὲ δὲ τὸ κάκιστον τῶν κακῶν πάντων, φθόνος
 φθισικὸν πεποίηκε καὶ ποιήσει καὶ ποιεῖ,
 ψυχῆς πονηρᾶς δυσσεβῆς παράστασις.

Stobaeus Floril. 38, 29 Μενάνδρου Α. 3. πᾶν τὸ λυμαινόμενόν ἐστιν ἔνδοθεν Dobr. Adv. II 282] πάντα τὰ λυμαινόμεν' ἔνδοθέν ἐστιν A Voss. ἐνεστιν ἔνδοθεν Grot. 4. ἂν] ἔαν Voss. τὰν σκοπη A (σ supraser. m. 2). τὸ σιδήριον Bentr.] τὸ σίδηρον A. τὸν σίδηρον Voss. Hens. τὸν σίδηρον, ἂν σκοπῆς Grot., quod fortasse recipiendum. 5. ὁ δὲ AB² Voss.] ἡ δὲ. cf. Porson. Adv. 289. θρήψ Voss.¹ Hens. 6. σὲ Dobr.] ὁ. ποεῖ Voss. 8. παράστασις AB² Voss. παραστάτης Arsen.

Polyb. 6, 10 (Grot.) καθάπερ σιδήρῳ μὲν ἰός, ξύλοις δὲ θρήψες καὶ τερηδόνες συμφυεῖς εἰσι λῦμαι... τὸν αὐτὸν τρόπον καὶ τῶν πολιτειῶν κατὰ φύσιν ἐκάστη παρέπεται τις κακία. Diog. L. 6, 5 (Ἀντισθένης) ὥσπερ ὑπὸ τοῦ ἰοῦ τὸν σίδηρον, οὕτως ἔλεγε τοὺς φθονεροὺς ὑπὸ τοῦ ἰδίου ἡθους κατεσθίεσθαι. Gnomol. Vind. Ritschl. Opusc. I 565, 69 ὥσπερ σκώληξ ἀναλίσκει τὸ ξύλον ὅπου εἰσέρχεται, οὕτως καὶ ἡ ἁμαρτία μένουσα ἐν τῷ ποιήσαντι αὐτήν. 4. coniung. ὁ ἰός λυμ. τὸν σίδ. — ἂν σκοπῆς. cf. Philem. 31, 5. 7. tria tempora verbi coniunguntur ut Philem. 91, 1. 2. Eur. Tro. 467

πτωμάτων γὰρ ἄξια πάσχω τε καὶ πέπονθα ἧτι πείσομαι (Ellis).
sed fortasse scrib. καὶ πονεῖν ἀεὶ ποιεῖ. 8. Suidas παράστασις·
ὁρμή, προθυμία.

541

τῖνι δεδούλωνταί ποτε;

ὄψει· φλύαρος· τῆς γὰρ αὐτῆς πάντες ἂν
ἤρων· κρίσιν γὰρ τὸ βλέπειν ἴσῃν ἔχει.
ἀλλ' ἡδονὴ τις τοὺς ἐρῶντας ἐπάγεται
5 συνουσίας· πῶς οὖν ἕτερος ταύτην ἔχων
οὐδὲν πέπονθεν, ἀλλ' ἀπῆλθε καταγελῶν,
ἕτερος δ' ἀπόλωλε; καιρός ἐστιν ἢ νόσος
ψυχῆς, ὃ πληγεῖς δ' εἴσω δὴ τιτρώσκεται.

Plutarchus Stob. Floril. 63, 34 καὶ λελάληκε (Μένανδρος) περὶ
τοῦ πάθους (τοῦ ἔρωτος) φιλοσοφώτερον. ἄξιον γὰρ εἶναι θαύματος
φήσας τὸ περὶ τοὺς ἐρῶντας ὥσπερ ἐστὶν ἔμα λαλεῖ· εἴτα ἀπορεῖ καὶ
ζητεῖ πρὸς ἑαυτὸν κτλ. v. 7. 8 Plutarch. Mor. 763 b τὸ αὐτὸ
σῶμα πολλοὶ καὶ τὸ αὐτὸ κάλλος ὁρῶσιν, εἴληπται δ' εἷς, ὃ ἐρωτικός·
διὰ τίνα αἰτίαν; οὐ γὰρ μανθάνομεν γέ που Μενάνδρου λέγοντος,
οὐδὲ συνίμεν καιρός ἐστιν κτλ. 1. δεδούλωνται Vind. B] δεδού-
λονται. 5. ταύτην] αὐτὴν K. 7. δ' add. Dobr. 8. εἴσω δὴ] εἰσβολῇ
Bentl. εἷς ὁδὲ G. Herm. εὐστοχίᾳ Iacobs. Lect. Stob. 105. 6 ex
paraphrasi Plutarchea τοῦτο δὲ εὐστοχίας ἐστὶ καιροῦ τῷ πάθει
ἀμωσγέπως συνάπτοντος. ἔνδοθεν Dorvill. cf. Cobet. N. l. 82. 3.
εἷς ὅλην (τὴν ψυχὴν) anon. apud Ellis. Journ. philol. X 21. αὐ-
τόθεν Mein. V cclxxi. ἡσυχῇ K.

quæ apud Plutarchum præcedunt verba Meinekii ita in
versus dispescit: ἄξιον γὰρ θαύματος | τὸ πάθος ἔρωτος ὁπόθεν
ἀρχὴν λαμβάνει. versum alterum τὸ τῶν ἐρῶντων, οἷς πάρεστιν,
ἀμποιεῖ refingit Ellis 20. possunt multa alia excogitari.

542

εἴπερ τὸν ἀδικοῦντα μὲν ὥς ἡμύνετο
ἕκαστος ἡμῶν καὶ συνηγωνίζετο,
ἴσως νομίζων ἰδίον εἶναι τὸ γερονὸς
ἀδίκημα, καὶ συνέπραττον ἀλλήλοις πικρῶς,
5 οὐκ ἂν ἐπὶ πλεῖον τὸ κακὸν ἡμῖν ἠϋξέτο
τὸ τῶν πονηρῶν, ἀλλὰ παρατηρούμενοι
καὶ τυγχάνοντες ἧς ἔδει τιμωρίας
ἦτοι σπάνιοι σφόδρ' ἂν ἦσαν ἢ πεπαυμένοι.

Stobaeus Floril. 43, 30 *Μενάνδρου* A. 1. ἀδικοῦντ' ἀσμένως Grot. ἐπιμελῶς Mein. Stob. II xi. 2. συνηγωνίζετο AB] συνηγωνίσατο Voss. Hens. 4. συνεπράττομεν Heringa Obs. 273. πικρῶς] πονηρῶς Voss. H. 5. ἠύξετο Benti.] ἠύξαιτο AB. om. Voss. H. 8. σφόδρα μὲν Voss. H. — ἀδικοῦντ' εὐμενῶς — ἡμῖν — συνηγωνίζετο | πικρῶς — ἀλλήλοις, ἕως | οὐκ ἂν κτλ. Herwerd. Anal. crit. 31.

nulla v. 1 emendatio earum quae adhuc prolatae sunt sufficit. fortasse scribendum εἰ χειρὶ τοῖς ἀδικουμένοις ἡμύνετο κτλ. cf. Plat. com. 174, 14. ἀμύνεσθαι τινι Plat. Reip. 5, 464e ἥλιξι ἥλικας ἀμύνεσθαι καλόν. sed omnem paene dubitationem eximit quem Meinekius attulit Diog. L. 1, 59 ἐρωτηθεῖς (Σόλων) πῶς ἡμιστ' ἂν ἀδικοῖεν οἱ ἄνθρωποι, εἰ ὁμοίως, ἔφη, ἄχθοιντο τοῖς ἀδικουμένοις οἱ μὴ ἀδικούμενοι. cf. etiam 679.

543

Δέρκιππε καὶ Μνήσιππε, τοῖς εἰρημένοις
 ἡμῶν ὑπὸ τινος ἢ πεπονθόσιν κακῶς
 ἔστιν καταφυγὴ πᾶσιν, οἱ χρηστοὶ φίλοι.
 καὶ γὰρ ἀποδύρασθ' ἔστι μὴ γελῶμενον,
 5 καὶ συναγανακτοῦνθ' ὁπότεν οἰκείως ὀρᾷ
 ἕκαστος αὐτῷ τὸν παρόντα, παύεται
 τοῦτον μάλιστα τὸν χρόνον τοῦ δυσφορεῖν.

Stobaeus Floril. 113, 9 *Μενάνδρου* A. 2. ἡμῖν B². 4. ἀποδύρασθ' ἔστι L. Dindorf. Ann. Fleckeis. 1869, 524] ἀποδύρασθαι τι AB. alii ἐποδ. non adsentior Meinekio Stob. IIII xiii. 6. αὐτῷ Mein. Stob.] αὐτῶν. — novasse Menandrum τὸ λέγομαι κακῶς ὑπὸ τινος pro ἐκούω κακῶς ad normam τοῦ λέγω τινὰ κακῶς monet Cobet. N. l. 54. 5.

544

παράδειγμα τοὺς Σύρους λαβέ·
 ὅταν φάγωσ' ἰχθὺν ἐκεῖνοι, διὰ τινα
 αὐτῶν ἀκρασίαν τοὺς πόδας καὶ γαστέρα
 οἰδοῦσιν, ἔλαβον σακίον, εἴτ' εἰς τὴν ὁδὸν
 5 ἐκάθισαν αὐτοὺς ἐπὶ κόπρου, καὶ τὴν θεὸν
 ἐξιλάσαντο τῷ ταπεινοῦσθαι σφόδρα.

Porphyrus De abstin. 4, 347 (177, 4 Nauck.) τὸ μέντοι τῶν ἰχθύων ἀπέχεσθαι ἄχρι τῶν *Μενάνδρου* χρόνων τοῦ κωμικοῦ διέμενε.

λέγει γὰρ κτλ. 2. φάγωσ' Pors. Toup. Opusc. III 471] φάγωσιν. 3. αὐτῶν Nauck. ἄτοπον Herwerd. Obs. crit. 122. τὼ πόδε R, quod recipiendum et scrib. καὶ τὴν γαστέρα. 4. ἔλαβον Scaliger] εἴτ' ἔλαβον. σακλον Pors. Dobr. Arist. p. 115] σακκλον. cf. Aristoph. fr. 328. Phrynieh. Eccl. 257, sed ibi etiam Lobeck. Phot. 497, 10 σάκος· οἱ Ἀττικοὶ λέγουσι διὰ τοῦ ἐνὸς ἢ. Eustath. 588, 12 οἱ παλαιοὶ τὸν σάκκον φασὶ καὶ δι' ἐνὸς γράφεσθαι ἢ, καθὰ δηλοὶ καὶ ὁ κωμικός. 5. αὐτοὺς Toup. Opusc. II 149] αὐτοὶ. 6. τῷ Cleric.] τοῦ. ταπεινοῦσθαι K.] ταπεινώσαι. τεταπεινώσθαι Heringa.

ad Δεισιδαίμονα referebat Clericus. Plut. Mor. 168 d (ὁ δεισιδαίμων) ἔξω κάθηται σακκίον ἔχων καὶ περιεζωσμένος ῥάκεσι θυραροῖς, πολλάκις δὲ γυνὸς ἐν πληρῷ καλινδούμενος ἐξαγορεύει τινὰς ἀμαρτίας αὐτοῦ. at talia poterant in quavis fabula narrari. Diodor. 2, 4 τοὺς Σύρους. . . ἀπέχεσθαι τούτου τοῦ ζῴου καὶ τιμᾶν τοὺς ἰχθύς ὡς θεούς. ubi cf. Wesseling. Lucian. De dea Syr. 14 (οἱ Σύροι) ἰχθύας χρῆμα ἰρὸν νομίζουσι καὶ οὐκοτε ἰχθύων ψάουσι. 3. 4. Martial. 4, 43 iuro per Syrios tibi tumores. v. 2 scr. ἰχθύν ἔκει καὶ — οἰδῶσιν, ut apodosis incipiat ab ἔλαβον.

545

Lucianus Pseudolog. 4 παρακλητέος ἡμῖν τῶν Μενάνδρου προλόγων εἷς ὁ Ἑλεγχος, φίλος Ἀληθεία καὶ Παρρησία, θεὸς οὐχ ὁ ἀσημότατος τῶν ἐπὶ τὴν σκηνὴν ἀναβαινόντων, μόνοις ὑμῖν ἐχθρὸς τοῖς δεδιδόσι τὴν γλῶτταν αὐτοῦ, πάντα εἰδότος καὶ σαφῶς διεξιόντος ὁπόσα ὑμῖν συνοιδεν. idem De conser. hist. 41 τοιοῦτος ὁ συγγραφεὺς ἔστω, ἄφορος, ἀδέκαστος, ἐλεύθερος, παρρησίας καὶ ἀληθείας φίλος, ὡς ὁ κωμικός φησι, τὰ σῦκα σῦκα, τὴν σκάφην δὲ σκάφην ὀνομάσων. Aphthonius Prog. 11 (p. 45, 1 Spengel.) προσωποποιία, ὅταν ἅπαντα πλάττηται, καὶ ἡθὸς καὶ πρόσωπον ὥσπερ ἐποίησε Μένανδρος Ἑλεγχον. Hermogenes Prog. 9 (p. 15, 44 Spengel.) προσωποποιία, ὅταν πράγματι περιτιθῶμεν πρόσωπον, ὥσπερ ὁ Ἑλεγχος παρὰ Μενάνδρῳ. Theon. Prog. 68, 21 προσωποποιίας τί ἂν εἴη παράδειγμα κάλλιον. . . τῶν Μενάνδρου δραμάτων. cf. etiam Doxopatr. Walz. Rhetor. II 646, 21. Cramer. Anecd. Par. I 398, 22 Μενάνδρου φίλος ἀλήθεια καὶ θεοὶ παρρησία, quae corrigenda sunt ex superioribus. Ἑλευθερία, Παρρησία, Ἑλεγχος cum Veritate coniunguntur Lucian. Pisc. 17. Apost. 16, 10 τὰ σῦκα σῦκα λέγω καὶ τὴν κάρδοπον (κάρδοπον) ἐπὶ τῶν τὰ ἀληθῆ λεγόντων ἀνεπιφθόνως. 15, 95 b τὰ σῦκα σῦκα, τὴν σκάφην σκάφην λέγει. cf. adesp. 227. Mein. ed. min. xxi. Fritzsche. Lucian. I p. 90, quocum ex parte tantummodo consentio. — his omnibus conlatis Menandrum sic fere scripsisse arbitror (ac v. 1. 2. 7 sic iam Meinekius):

Ἐλεγχός εἰμ' ἐγώ,
 ὁ φίλος Ἀληθεία τε καὶ Παρησία
 Ἐλευθερία τε (συγγενέστατος) θεός,
 μόνοισιν ἐχθρὸς τῶν βροτῶν τοῖς τὴν ἐμὴν
 5 γλῶτταν δεδιόσι, πάντα τ' εἰδὼς καὶ σαφῶς
 διεξιὼν ὑπόσα σύνοιδ' ὑμῖν (κακά),
 τὰ σῦκα σῦκα, τὴν σκάφην σκάφην λέγων.

Elenchus prologi est, non fabulae nomen. sic *Philemo Aëra*, poeta anon. (adesp. 154) Φόβον προλογίζοντα fecerat, *Afranius Σοφίαν* (*Sapientiam*), *Plautus Arcturum, Auxilium, Larem familiarem, Luxuriam, Inopiam* cet.

546

τοὺς τῆς γαμετῆς ὄρους ὑπερβαίνεις, γύναι,
 τὴν ἀλλίαν· πέρας γὰρ ἀλλεῖος θύρα
 ἐλευθέρα γυναικὶ νενόμιστ' οἰκίας·
 τὸ δ' ἐπιδιώκειν εἰς τε τὴν ὁδὸν τρέχειν,
 5 ἔτι λοιδορουμένην, κυνὸς ἔστ' ἔργον, Ῥόδη.

Stob. Floril. 74, 11 *Μενάνδρου* A. Harpocrat. ἀλλεῖος ἡ ἀπὸ τῆς ὁδοῦ πρώτη θύρα τῆς οἰκίας, ὡς δηλοῖ *Μένανδρος*. 2. διὰ τὴν ἀλλὰν λίαν A Voss. τὴν ἀλλίον Pors. Kidd. 387. ἀνθαδία Bentl. (del. διὰ τὴν). τὴν ἀλλίαν (ἀλλίον) del. Cob. N. l. 76. 7. deinde ἀλλεῖος B Bentl.] ἀλλίος. ὄρος γὰρ ἀλλεῖος θύρα Cob. ibid. 178. ὄρους ὑπερβ. γ. | τοὺς τῆς γαμετῆς· πέρας γὰρ κτλ. Nauck. cf. tamen Aristoph. fr. 255. Pac. 982. 5. ἔστεργον ῥώδη Voss. Hens. ac ῥώδη etiam A. κυνὸς κτλ. om. B.

ad Ἰέρειαν propter Ῥόδης nomen referebat Clericus, incerta prorsus coniectura. cf. *Philem.* 84.

547. 548

πάντες μὲν οἱ Θοῶκες, μάλιστα δ' οἱ Γέται
 ἡμεῖς ἀπάντων (καὶ γὰρ αὐτὸς εὐχομαι
 ἐκεῖθεν εἶναι τὸ γένος), οὐ σφόδρ' ἐγκρατεῖς
 ἐσμέν.
 5 γαμεῖ γὰρ ἡμῶν οὐδὲ εἰς εἰ μὴ δέκ' ἢ
 ἔνδεκα γυναικάς, δώδεκ' ἢ πλείους τινές.
 ἂν τέτταρας δ' ἢ πέντε γεγαμηκώς τις ἤ,
 καταστροφή γῆς, ἀνυμέναιος ἔθλιος,
 ἀνυμφος οὗτος ἐπικαλεῖτ' ἐν τοῖς ἐκεῖ.

Strabo 296. 7 λέγει Μένανδρος περὶ αὐτῶν (τῶν Γετῶν), οὐ πλάσας, ὡς εἰκός, ἀλλ' ἐξ ἱστορίας λαβόν. πάντες — ἐσμέν. καὶ ὑποβὰς μικρὸν τῆς περὶ τὰς γυναῖκας ἀκρασίας τίθησι παραδείγματα γαμεῖ κτλ. 5. εἰ μὴ δέκ' ἢ Salmasius Exerc. Plin. 112 a] οὐδέκ' ἢ. 6. δώδεκ' ἢ Porson.] δώδεκά τις πλ. Vatic. δωδεκέτις Ven. Mosq. 7. τις ἢ K.] τύχη. 8. γῆς K.] τις. τύχη | καταστροφῆς τις Tyrwhitt. ἄθλιος] ἥθεος Naber. Mnem. nov. VIII 421. at eo nomine numquam ni fallor in malam partem utuntur. fortasse verba sic transponenda sunt ἀννυμφος οὗτος, ἀννύμεναιος καὶ φίλος (adfinibus carens), καταστρ. γ. ἐπικαλ. — καταστροφή γῆς pernicies patriae vocatur, ut δὴ ἄτα κάπαναστάσεις θρόνων Antigone et Ismene dicuntur Soph. Ant. 533.

549

ἄνθρωπος ὦν μηδέποτε τὴν ἄλυσιν
αἰτοῦ παρὰ θεῶν, ἀλλὰ τὴν μακροθυμίαν.
ὅταν γὰρ ἄλυσος διὰ τέλους εἶναι θέλῃς,
ἢ δεῖ θεὸν σ' εἶναι τιν' ἢ τάχα δὴ νεκρὸν.
5 παρηγόρει δὲ τὰ κακὰ δι' ἐτέρων κακῶν.

Compar. Men. et Phil. 362 Μένανδρος περὶ λογισμῶν (Studemund Men. et Philist. comp. 201 sq. p. 34). v. 1—4 om. poetae nomine Boisson. Anecd. I 126. 1. τὴν om. Boiss. 2. αἶτι Boiss. θεῶν Heinsius] θεοῦ. τὴν add. Dobr. Adv. II 285. μακροθυμεῖν σε χρή Boiss. 3. ὅταν δ' Bentr. ἐπὶ δὲ ἄλ. Boiss. ἐὰν δ' Dobr. 4. σ' εἶναι τιν' Mein.] σε εἶναι. ἢ γὰρ σε θεὸν εἶναι δεῖ ἢ τάχα νεκρὸν Boiss. ἐὰν δ' ἄλυσος — ἢ δεῖ θεὸν σ' εἶναι γὰρ Nauck. ἄνθρωπον ὄντ' οὐδ. τ. ἄλ. | αἰτεῖν π. θ., ἀλλὰ μακροθυμεῖν σε χρή | παρηγορεῖν τε τὰ κ. δι' ἐτ. κ. | ἢ δεῖ θεὸν σ' εἶναι γὰρ ἢ τάχα δὴ ν. | ἐὰν ἄλυσος κτλ. H. Iacobi Progr. Posn. 1861, 11 conl. Babr. 30, 10 ἢ γὰρ με νεκρὸν ἢ θεὸν σὺ ποιήσεις et epigrammate in Epicharmum composito Bergk. Poet. lyr.² 456 εἰμὶ νεκρὸς κτλ. — mihi παρηγορεῖν τὰ κακὰ δι' ἐτέρων κακῶν non videtur defendi posse exemplo Philem. 234. nam si 'calamitates calamitatibus solvuntur eo quod mala malis consolantur' i. e. in oblivionem ducunt, ideo non recte homo ipse mala malis consolari iubetur. fortasse scr. παρηγόρει τε τὰ κακὰ ἐλὶ διακαρτερῶν, qui versus post v. 2 inserendus est.

550. 551

ἔπαντι δαίμων ἀνδρὶ συμπαρίσταται
εὐθὺς γενομένῳ, μυσταγωγὸς τοῦ βίου

ἀγαθός· κακὸν γὰρ δαίμων' οὐ νομιστέον
εἶναι βίον βλάπτοντα χρηστὸν . . .

ἅπαντα δ' ἀγαθὸν εἶναι τὸν θεόν . . .

Clemens Alex. Strom. 5, 14, 130 Μένανδρος ὁ κωμικὸς ἀγαθὸν ἐρμηνεύων τὸν θεόν, φησὶν ἅπαντι — χρηστὸν. εἶτα ἐπιφέρει ἅπαντα — θεόν, ἥτοι πάντα θεὸν ἀγαθὸν λέγων ἢ ὅπερ καὶ μᾶλλον ἐν πᾶσι τὸν θεὸν ἀγαθόν. cf. Eusebius Praep. ev. 13 p. 403. v. 1—3 (ἀγαθός) Plutarchus Mor. 474b ὡς ὁ Μένανδρός φησιν κτλ. v. 1. 2 Ammianus Marc. 21, 14 *in lucem editis hominibus cunctis... quaedam... numina sociari... auctores docuere praeclari: inter quos est etiam Menander comicus, apud quem hi senarii duo leguntur* κτλ. Stobaeus Ecl. 1, 5(4), 4 Wachsm. Μενάνδρου (adscr. ad ecl. 3, cf. Wachsm.). Schol. Theocr. 2, 28 Μένανδρός φησι 'δαίμων — γινομένη' (γεινομένη) Ambros. Ziegler. p. 21.

1. ἅπαντ' ὁ δ. FP Stob. συμπαρατίθεται Clem. Stob. Schol. Theocr. Vat. 4. 5. P (2835). συμπαρατίθει Plut. 4. in exitu οὐδένα ex Eurip. Iph. T. 391 οὐδένα γὰρ οἶμαι δαιμόνων εἶναι κακόν addit Toeppel. Progr. Neobr. 1857, 15. 5. ἀγαθὸν οἶον' εἶναι Dobr. Adv. II 284. ἅπαντα δ' ἡγοῦμ' ἀγ. εἶναι τὸν θεόν K. 'deum in omnibus bonum esse existimo'. — 1. Soph. El. 916 τοῖς αὐτοῖσι τοι οὐχ αὐτὸς αἰεὶ δαιμόνων παρίσταται. Senec. Epist. 110 *unicuique nostrum paedagogum dari deum. de sententia* cf. Heindorf. Plat. Phaed. 107d. Lehrs Pop. Aufs. 169. 70.

552

ὦ γῆρας ἐχθρὸν σωμαίων ἀνθρωπίνων,
ἅπαντα σὺλδων τὰ καλὰ τῆς εὐμορφίας,
καὶ μεταχαράττον τὴν μὲν ἀνδρίαν μελῶν
εἰς τὰπρεπές, τὸ δὲ τάχος εἰς ὄκνον πολύν.

Compar. Men. et Phil. 357 Μένανδρος περὶ γήρας (Studemund. Men. et Phil. Comp. 35 sq. p. 21). 2. τὰ add. Mein. 3. μεταχαράττον Mein.] μεταχαράσσον. ἀνδρίαν] ἀρμονίαν Bergk. ἀγλαῖαν Mein. 4. τὰπρ. Bentl.] ἀπρ. qui apud Studemundium sequuntur versus duo, huc certe non pertinent.

553

ἐὰν πονηροῦ γείτονος γείτων ἔσῃ,
πάντως παθεῖν πονηρὸν ἢ μαθεῖν σε δεῖ·
ἐὰν ἀγαθοῦ γείτονος γείτων ἔσῃ,
ὥς προσδιδάσκεις ἀγαθὰ καὶ προσμυθάνεις.

Compar. Men. et Phil. 361 Μένανδρος περὶ γειτονίας (Studemund. Men. et Phil. comp. 133 sq. p. 28). Boisson. Anecd. I 151, ubi v. 4 prorsus corruptus. 1. 3. ἔσῃ] γένῃ Mein. ed. mai. 2. τι παθεῖν Dobr. Adv. II 285. ποιεῖν πονηρὸν ἢ παθεῖν τι δεῖ K. 3. εἰν δ' ἄρ' Grot. εἰν ἄγ. δὲ Rutgers. εἰν δικαίου Heinsius. 4. ὥς] καὶ Dobr. σῶς K. ἀγαθὰ Grot.] τὰ ἀγαθὰ. προσμανθάνεις] fortasse προσλαμβάνεις. cf. 564, 3.

554

οὐκ ἐκ πότων καὶ τῆς καθ' ἡμέραν τρυφῆς.
ζητοῦμεν ᾧ πιστεύομεν τὰ τοῦ βίου,
πάτερ; οὐ περιττὸν οἶετ' ἐξευρηκέναι
ἀγαθὸν ἕκαστος, ἂν ἔχῃ φίλου σικιάν;

Plutarchus Mor. 479 c ὁ Μένανδρος ὁρθῶς κτλ. v. 4 idem Mor. 93 c τὸν παρὰ τῷ Μενάνδρῳ νεανίσκον ὑπερφυνῶς ἐπαινοῦμεν εἰπόντα θανασιτὸν ὅσον νομίζειν ἀγαθὸν ἕκαστον, ἂν κτλ. 3. οὐ Grot.] οὔ. idem per interrogationem haec efferri iussit. cf. Madvig. Advers. crit. I 642. Cobet. V. 1.² 380. N. 1. 90. 'nonne quacrinus? nonne quisque putat?'

555

ὀχληρὸν ὁ χρόνος ὁ πολὺς. ᾧ γῆρας βαρὺ,
ὥς οὐδὲν ἀγαθόν, δυσχερεῖ δὲ πόλλ' ἔχεις
τοῖς ζῶσι καὶ λυπηρά. πάντες εἰς σέ δὲ
ἐλθεῖν ὅμως εὐχόμεθα καὶ σπουδάζομεν.

Stobaeus Floril. 116, 8 Μενάνδρου A. 1. ᾧ B] τὸ. βαρὺ] βαθύ Mein. 3. τοῖς ζῶσι] βροτοῖσι K. nam prorsus aliter οἱ ζῶντες et τὸν ζῶντα Philem. 71, 12. 133, 3.

556

ἐνεγκ' ἀτυχίαν καὶ βλάβην εὐσχημόνως.
τοῦτ' ἔστιν ἀνδρὸς νοῦν ἔχοντος, οὐκ εἰν
ἀνασπάσας τις τὰς ὀφρῦς οἴμοι λαλῇ,
ἀλλ' ὅς τὰ γ' αὐτοῦ πράγματ' ἐγκρατῶς φέρει.

Stobaeus Floril. 108, 31 Μενάνδρου A. 2. οὐκ εἰν — λαλῇ Mein.] οὐκ ἄνω — λαλεῖ. οὐχ ὅς ἂν B. 3. ἀνασπάσαντα — λαλεῖν H. Stephanus. οἴμοι Gesn.] εἰ μὴ. ἐμοὶ B. 4. τὰ γ' αὐτοῦ Mein.] τὰ αὐτοῦ.

557

πλεονεξία μέγιστον ἀνθρώποις κακόν·
οἱ γὰρ θέλοντες προσλαβεῖν τὰ τῶν πέλας
ἀποτυγχάνουσι πολλὰκις νικώμενοι,
τὰ δ' ἴδια προστιθέασι τοῖς ἀλλοτρίοις.

Stobaeus Floril. 10, 3 Μενάνδρου Α. Antonius Mel. 41 p. 65.
Maxim. Conf. 22, 59 p. 602 Combefis. 2. γὰρ] μὲν Max. Conf.
4. ἀλλοτρίοις iure corruptum putabat Mein. male defendit Herwerd.
Obs. crit. 94. fortasse ἐναντίοις.

558

Διονυσίων μὲν ἦν
πομπή
ὁ δέ μ' ἠκολούθησεν μέχρι τοῦ πρὸς τὴν θύραν·
ἔπειτα φοιτῶν καὶ κολακεύων ἐμέ τε καὶ
5 τὴν μητέρόν· ἔγνω μ'.

Hermogenes De inv. 4, 11 p. 177 Walz. 255, 28 Spengel.
ὅπου δ' ἂν ὁ νοῦς αἰσχροὺς ᾗ, τότε χρεῖα τῆς σεμνότητος τοῦ λόγου...
ὥς παρὰ τῷ Μενάνδρῳ. πυθομένῳ γὰρ τινος κόρης πῶς εἴη διε-
φθαρμένη, σεμνῶς ἀφηγήσατο πρᾶγμα αἰσχρὸν ὀνόμασι βελτίστοις κτλ.
τὸ γὰρ διεφθάρθαι καὶ ὑβρίσθαι σεμνῶς ἔγνω με' εἰπὼν ἐκόσμησε
πρᾶγμα αἰσχρὸν σεμνοτέρῳ λόγῳ συνθέσει. Plautus Cist. 1, 1, 91
*per Dionýsia máter pompam mé spectatum dúxit. dum redeó domum
cónspicillo cónsecutust clánculum me usque ad foris. inde in ami-
citiam insinuavit cum matre et mecúm simul, blánditiis, munéribus,
donis.* 1. μὲν add. Dobr. fortasse ἦν Διονυσίων. 2. πομπή· πλ
τὴν θέαν δὲ μήτηρ μ' ἤγαγεν ex Plauto Herwerd. Mnem. n. VI 77.
3. με Vind.] μοι. ἠκολούθησεν Dobr. Adv. II 285] ἠκολούθησε. ὁ
δ' ἐπηκολούθησεν Bernhardy Synt. 98. ὁ δ' ἠκολούθησεν vel ὁ δ'
ἠκολούθει μοι Herwerd. 4. ἐμέ τε καὶ add. Dobr. 5. γινώσκειν
ut lat. *cognoscere*.

559

λύπης ἱατρός ἐστὶν ἀνθρώποις λόγος·
ψυχῆς γὰρ οὗτος μόνος ἔχει θελκτήρια·
λέγουσι δ' αὐτὸν οἱ πάλοι σοφώτατοι
ἀστεῖον εἶναι φάρμακον.

Compar. Men. et Phil. 362 Μένανδρος περὶ λόγου (Studemund
182 sq. p. 32). v. 1. 2 Schol. Venet. Hom. Il. 15, 393 Μέναν-

δρος γὰρ ἔφη ὡς ἰατρός ἐστιν ὁ λόγος ἀνθρώποις νόσων. ψυχῶν γὰρ οὗτος μόνος ἔχει νοσήματα, πρὸς τὸ μὴ συγκαταπίπτειν τῷ σώματι τὴν ψυχὴν, ἀλλ' ὑπερορᾶν τὸ βᾶρος τοῦ σώματος. Schol. Aesch. Prom. 378 (om. auctoris nomine et v. 1 λόγος γὰρ ἀνθρώποις ἰαται νόσους). cf. 591, 3. monost. 326. 577. 622. 674. Diphil. 117. 1. πάρεστιν ὁ λόγος ἰατρός ἀνθρώπῳ νοσοῦντι QP. 2. θελητήρια Schol. Aesch.] ἰάματα QP. 3. σοφώτατα Herwerd. Obs. crit. 93. 4. ἀστὶν QP. οἰκεῖον εἶναι φάρμακον τοῖς ἀθλίοις Naber. Mnem. nov. VIII 422.

560

θύων οὐδεπώποτ' ἠϋξάμην
ἐγὼ τὸ σῶζον τὴν ἐμὴν συνοικίαν,
ἀλλὰ παρέλιπον οἰκετῶν εἶναι στάσιν
ἔνδον παρ' αὐτῶν, προῖγμα χρησιμώτατον.

Schol. Victor. Hom. Il. 21, 389 καὶ Μένανδρος (καὶ) τοῦτο (an Εὐνούχῳ?) θύων κτλ. Schol. A οὐδέποτε θύων εὐξάμην ἄλλως σῶζεσθαι τὴν οἰκίαν ἢ στάσιν οἰκετῶν εἶναι ἐν αὐτῇ. Philodem. Hercul. vol. VIII col. 10 βλακεύειν φραστέον, εἰ νομίζει (βασιλεὺς) τὴν ἀρχὴν οὕτως ἀσφαλεστέραν ἔξειν, ὡς καὶ τῶν ιδιωτῶν τινες εὐκταῖον ὑπονοοῦσιν οἰκετῶν εἶναι στάσιν. cf. Buecheler. Mus. Rhen. XXXXII 200. 2. συνοικίαν Fiorillo Herod. Att. 161] οἰκίαν. τὸ σῶζειν τὴν ἐμὴν Δί' οἰκίαν Buecheler. 3. παρέλειπον Mein. ἀλλ' οὐ παρέλιπον Buechel. 4. αὐτῶν (αὐτ.) Bothius] αὐτῷ. αὐτῷ Buechel.

scrib. θεοῖσι θύων — ἔγωγε σῶζειν — ἀλλ' ἢ παρενείρων οἰκετῶν θεῖναι (τοὺς θεοὺς) στάσιν. atque ἀλλ' ἢ etiam Ellis Journ. philol. X 21. multo violentius Herwerd. Obs. crit 94. — Plut. Cat. mai. 21 (Mein. 1) ἀεὶ στάσιν τινὰ ἔχειν τοὺς δούλους ἐμνηνανῶτο καὶ διαφορὰν πρὸς ἀλλήλους, ὑπονοῶν τὴν ὁμόνοιαν καὶ δεδοικώς.

561

τῆς σκιᾶς τὴν πορφύραν
πρῶτον ἐνυφαίνουσ'· εἶτα μετὰ τὴν πορφύραν
τοῦτ' ἔστιν οὔτε λευκὸν οὔτε πορφύρα,
ἀλλ' ὥσπερ αὐγὴ τῆς κρόκης κεκραμένη.

Athenaeus 2, 162. 3. Dindorf. Μένανδρος πάλιν κτλ. 2. ἐνυφαίνουσιν C. 4. τῇ κρόκῃ Mein. — cf. Aristoph. fr. 712. Plin. N. h. 35, 29 tandem ars ... invenit lumen atque umbras, differentia colorum alterna vice sese excitante. postea deinde adiectus est

splendor, alius hic quam lumen. quod inter haec et umbras esset adpellaverunt tonon, commissuras vero colorum et transitus harmonen.

562

πῶς δὴ τὸ τραῦμα τοῦτ' ἔχεις;
'μεσαγκύλω.' πῶς πρὸς θεῶν; 'ἐπὶ κλίμακα
πρὸς τεῖχος ἀναβαίνων.' ἐγὼ μὲν δεικνύω
ἐσπουδακῶς, οἱ δὲ πάλιν ἐπεμνηστήρισαν.

Plutarchus Mor. 547 c ἔνιοι δὲ κακοήθως οἷόν τι δέλεαρ μικρὸν εὐλογίας ὑποβάλλοντες ἐκκαλοῦνται τὴν περιαντολογίαν· οἱ δὲ προσπυνθάνονται καὶ διερωτῶσιν ὥς παρὰ τῷ Μενάνδρῳ τὸν στρατιώτην, ἵνα γελᾶσσι κτλ. v. 4 Tryphon De tropis 21 (VIII 759 Walz. 205, 23 Spengel. cf. Bachm. Anecd. II 423. 4) μνηστηρισμός ἐστι τὸ μετὰ ποιᾶς κινήσεως καὶ συναγωγῆς τῶν μνηστήρων γινόμενον, ὥσπερ καὶ Μενανδρὸς φησιν 'οἱ δὲ ἐμνηστήρισαν'. 1. πῶς] τῷ, i. e. τίνι, K.: nam respondet μεσαγκύλω et tum demum alter interrogat πῶς; δὴ add. cod. Düebn. 2. κλίμακι vel -ος Mein. πρὸς κλίμακα | ἐπὶ τεῖχος Bachmann. Coniect. Arist. 82. 3: sed quae ad tuendam coniecturam attulit non magni sunt pretii.

ad Colacem refert Cobet. V. l.² 317. sed cf. 58. Lucian. Dial. meretr. 9 et 13. narrat parasitus quomodo in convivio militem ad stultam magniloquentiam provocaverit eoque risum eorum qui aderant excitaverit. δεικνύμι ἐσπουδακῶς est 'serium vultum ostendo quasi his omnibus' militis narrationibus 'habeam fidem'. Cobet. 4. Pollux 2, 78 μνηστηρίζειν . . . τῷ μνηστῆρι ἐνδεικνύσθαι τὸ δυσχεραίνειν . . . καὶ τὸν εἰρωνα ἔνιοι μνητῆρα καλοῦσιν. Phot. μνηστηρίζει· ἐξουθενεῖ. Hesych. μνηστηρίζει· χλευάζει, καταγελᾷ.

563

ταύτας μεγίστας ἀποτίνω 'γὰρ συμβολάς.
σφάττει με, λεπτὸς γίνομ' εὐωχοῦμενος
τὰ σκαμμάθ' οἷα τὰ σοφὰ τε καὶ στρατηγικά.
οἷος δ' ἀλαζών ἐστίν ἀλιτῆριος.

Plutarchus Mor. 547 cd καὶ κόλακι καὶ παρασίτῳ δύσοιστον ἐν χρεῖα καὶ δυσκατέρητον ἑαυτὸν ἐγκωμιάζων πλούσιός τις ἢ σατραπῆς ἢ βασιλεὺς. καὶ συμβολὰς ταύτας ἀποτίνειν μεγίστας λέγουσιν, ὥς ὁ παρὰ Μενάνδρῳ κτλ. v. 1 ex Plut. add. K., inserto 'γὰρ. 3. τὰ σκαμμάτια Mein. κομπάσμαθ' G. A. Hirschig. Ann. crit. 26, incertum relinquens quomodo versus absolvendus esset. τὰ σκεμμάτια Herwerd. Mnem. nov. VI 78. cum deminutivum de magniloqua

militis oratione aptum non esse videatur, scribo τὰ σκέμματ' αἰεὶ τὰ σοφὰ καὶ στρ. — proclive est ad *Colacem* vel ad *Thrasylcontem* haec referre, sed non minus incertum.

564. 565

καίτοι τί λογίζοι' ὁ κακοδαίμων προσδοκῶν
χάριν παρὰ γυναικὸς κομιεῖσθαι; μὴ μόνον
κακὸν τι προσλάβοιμι, καὶ κάλλιστ' ἔχει.
οὐκ ἐν γυναικὶ φύεται πιστὴ χάρις.

Stobaeus Floril. 73, 40 Μενάνδρου Α. καίτοι] καί γε A Voss. Hens. τί add. Bentl. 2. χάριν κομιεῖσθαι παρὰ γ. Bothius multo ante Cobet. N. l. 87. μὴ μόνον] μὴ μὲν οὖν Valck. 4. πιστὴ Bentl.] πλείστη.

v. 4 a reliquis separatim Euripidi tribuit Dobr. Adv. II 282. cuius rei necessitatem non video. fortasse alteri personae adscribendus est.

566

χαλεπὸν, Παμφίλη,
ἐλευθέρα γυναικὶ πρὸς πόρνην μάχη.
πλείονα κακουργεῖ, πλείον' οἶδ', αἰσχύνεται
οὐδέν, κολακεύει μᾶλλον.

Palladius Vita S. Chrysost. p. 142 ed. Big. δεινὸν κολακεία, κατὰ τὸν κωμικὸν Μένανδρον, μετὰ δυστροπίας συγκεκλωσμένη, καθὼς λέγει κτλ. v. 1. 2 Cyrillus In Iul. 7, 229 a. 1. Παμφίλη Pallad.] Πάμφιλε. 2. μάχεσθαι Pallad. 3. πλείονα οἶδεν, πλείονα κακουργεῖ vulgo. corr. Dobr. Adv. II 284. πανουργεῖ K. siquidem meretrix virum non aperte κακουργεῖ, ac si id faceret, eo inferior esset uxore. 4. οὐδέν Dobr.] οὐδένα. — rectius Παμφίλη. conqueritur enim mulier cum muliere.

567

οἷμοι τάλας ἔργωγε. ποῦ ποθ' αἰ φρένες
ἡμῶν ἐκείνον ἦσαν ἐν τῷ σώματι
τὸν χρόνον, ὅτ' οὐ ταῦτ', ἀλλ' ἐκείν' ἠρούμεθα;

Plutarchus Mor. 450 c ὁ Χρύσιππος εἰπὼν ὅτι τυφλὸν ἔστιν ἡ ὀργή . . . χρῆται μάρτυρι τῷ Μενάνδρῳ λέγοντι κτλ. 1. ποθ' αἰ Grot. Exc. 755] ποτε. 3. ὅτ' add. Meziriac. οὐ ταῦτα, i. e. non sana consilia, sed insana.

568

οἶος δὲ καὶ τὴν ὕψιν εἶναι φαίνεται,
 ἄφ' οὗ τοιοῦτος γέγονεν, οἷον θηρίον.
 τὸ μῆδ' ἐν ἀδικεῖν καὶ καλοῦς ἡμᾶς ποιεῖ.

Sextus Emp. Pyrrh. Hypot. 1, 108 ὁ Μένανδρος ἔφη κτλ. 3. cf. 19 et 463. tales sententiae pluribus comoediis aptae sunt. 'haec dici videntur de adulescentulo in nequitiam prolapso. dum virum probum, ait, putavi esse, pulcher mihi visus est. at ex quo inprobum et nequam se esse ostendit, quam foedus videtur. ipsius igitur formae gratia ab honestate pendet.' Bentl.

569

Γλυκέρα, τί κλάεις; ὁμνύω σοι τὸν Δία
 τὸν Ὀλύμπιον καὶ τὴν Ἀθηνᾶν, φιλότατη,
 ὁμωμοκῶς καὶ πρότερον ἤδη πολλάκις.

Priscianus 18, 247 Attici ὁμνυμι θεούς. Menander κτλ. codicum varietatem enotavit Hertz. 3. ΓΛΥΚΕΡΑ. ὁμώμοκας G. A. Hirschig. Ann. crit. 26. adversatur quodammodo Aleiphr. 2, 3 init. (H. Iacobi V CCLXXIII) μὰ τὰς Ἑλενσινίας θεάς, μὰ τὰ μυστήρια αὐτῶν, ἃ σοι καὶ ἐναντίον ἐκείνων ὥμοσα πολλάκις κτλ.

570

κἂν σφόδρα σαφῶς εἰδῆς τι, τὸν κρύπτοντά σε
 μηδέποτε' ἐλέγξης· δύσκολον πράγμ' ἐστὶ γὰρ
 ἃ λανθάνειν τις βούλεται ταῦτ' εἰδέναι.

Stobaeus Floril. 3, 4 Μενάνδρου cod. Mend. cf. Mein. Stob. IIII LIII. deest in A. 1. τι om. ed. Bas. 2. πράγμ' ἐστὶ γὰρ Mein.] γὰρ πράγμ' ἐστὶ. γὰρ πράγμ' ἀεί Iacobs. Add. Ath. 47. πράγμ' ἔφην Gesner.

571

ὅταν ἕτερός σοι μῆδ' ἐν τέλεον διδῷ,
 δέξαι τὸ μόριον· τοῦ λαβεῖν γὰρ μῆδ' ἐν
 τὸ λαβεῖν ἔλαττον πλεῖον ἔσται σοι πολὺ.

Stobaeus Floril. 3, 23 Μενάνδρου A. Maxim. Conf. 8, 27 p. 557 extr. Combefis. 1. τέλεον Bentl.] πλέω A. πλεον Trine. μῆδ' ἐν πλεῖον et 2. μῆδ' ἐν Max. Conf.

572

ὅταν τι πράττης ὅσιον, ἀγαθὴν ἐλπίδα
 πρόβαλλε σαντῶ, τοῦτο γινώσκων ὅτι
 τόλμη δικαίᾳ καὶ θεὸς συλλαμβάνει.

Stobaeus Floril. 7, 4 Μενάνδρου A. 2. πρόβαλλε σαντῶ A] πρόβαλλ' ἐαντῶ. Demosth. 18, 97 ἀγαθὴν προβαλλόμενος ἐλπίδα. — 3. cf. Aesch. Pers. 742.

573

ὀργῇ παραλογισμός ποτ' οὐδεὶς φύεται.
 αὕτη κρατεῖ νῦν· ἂν δὲ μικρὸν παρακμάσῃ,
 κατόψεται τί μᾶλλον ἔστι συμφέρον.

Stobaeus Floril. 20, 3 Μενάνδρου Trinc. deest in A. 1. φύεται] φαίνεται Grot. ὀργῇ λογισμός γάρ ποτ' οὐδεὶς φύεται Dobr. Adv. II 280. ὀργῇ, πάτερ, λ. οὐδ. φύεται Mein. 3. τί μᾶλλον ἔστι Cobet. N. l. 88] τι μᾶλλον εἰς τὸ. τις μᾶλλον εἰς τὸ Dobr. — de absente aliquo irato narrat qui loquitur.

574

εἰ καὶ σφόδρ' ἄλγεῖς, μηδὲν ἡρεθισμένος
 πράξεῖς προπετῶς· ὀργῇ γὰρ ἀλογίστου κρατεῖν
 ἐν ταῖς ταραχαῖς μάλιστα τὸν φρονοῦντα δεῖ.

Stobaeus Floril. 20, 21 τοῦ αὐτοῦ (Μενάνδρου 19. 20) A. Philistioni tribuit Antonius Mel. 78 p. 134: at Menandro etiam Maxim. Conf. 19, 54 p. 595 Combefis. 2. τι προπετῶς A. γὰρ om. Arsen. 3. τὸν εὔφρονοῦντα Cobet. N. l. 90. qua coniectura caesura corrumpitur. ac bene hic φρονοῦντα, sive ratione praeditum sive sapientem interpretaris. — ἐν ταῖς ταραχαῖς *in ipso adfectus aestu*. Meinek. 1.

575

σὺ μὲν παραινεῖς ταῦτα ὅσα σοι πρόπει,
 ἐμὲ δὲ ποιεῖν τὸ καθήκον οὐχ ὁ σὸς λόγος,
 εὖ ἴσθ' ἀκριβῶς, ὁ δ' ἴδιος πείθει τρόπος.

Stobaeus Floril. 37, 5 Μενάνδρου A. Maxim. Conf. 57, 113 p. 665 Combefis. Anton. Mel. 97 p. 159. 1. πάντα ταῦθ' ὅσα(ᾧ) Gaisf. ὅσα Trinc. ὅσα ceteri. ταῦθ' ὅποια, ταῦθ' ὅσα σοι, πάτερ, et in Stob. ταῦτά πως ὅσα Mein. ταῦθ' ἃ σοὶ δοκεῖ πρέπειν K. 2. οὐ et 3. ἴσθι Max. Conf.

576

οὐδὲν διαβολῆς ἐστὶν ἐπιπονώτερον·
τὴν ἐν ἑτέρῳ γὰρ κειμένην ἁμαρτίαν
εἰς μέμψιν ἰδίαν αὐτὸν ἐπάναγκες λαβεῖν.

Stobaeus Floril. 42, 4 *Μενάνδρου* Voss. Hens. et Trinc. *Εὐριπίδου Ἀλεξάνδρου* A. *Εὐριπ. Ἀλεξ.* ἢ *Μενάνδρου* B. at lemma *Εὐρ. Ἀλ.* pertinet ad 42, 3 (fr. 57 N.). Maxim. Conf. 10, 32 p. 563 Combefis. Antonius Mel. 53 p. 79. 1. ἔστ' ἐπιφθονώτερον Herwerd. Mnem. nov. VI 78. 2. ἐν om. Trinc. 3. εἰς Salmas.] ἀεὶ. δεῖ Dindf.

577

ὅστις δὲ διαβολαῖσι πείθεται ταχύ,
ἤτοι πονηρὸς αὐτὸς ἐστὶ τοὺς τρόπους,
ἢ παντάπασι παιδαρίου γνώμην ἔχει.

Stobaeus Floril. 42, 6 *Μενάνδρου* A. Maxim. Conf. 10, 32 p. 563 Combefis. Anton. Mel. 53 p. 79. 2. ἐστὶν αὐτὸς Voss. Hens. τοῖς τρόποις Max. Conf. τὸν τρόπον Ant.

578

δεῖ τὸν πολιτῶν προστατεῖν αἰρούμενον
τὴν τοῦ λόγου μὲν δύναμιν οὐκ ἐπίφθονον,
ἤθει δὲ χρηστῷ συγκεκραμένην ἔχειν.

Stobaeus Floril. 45, 8 *Μενάνδρου* A. 'sententia cothurno quam socco dignior.' Mein. at interdum etiam nova comoedia res publicas attingit.

579

ἢ νῦν ὑπὸ τινων χρηστότης καλουμένη
μεθῆκε τὸν ὅλον εἰς πονηρίαν βίον·
οὐδεις γὰρ ἀδικῶν τυγχάνει τιμωρίας.

Stobaeus Floril. 46, 11 *Μενάνδρου* A. 1. τινων AVoss.] τινος. 2. μεθῆκε] μετέθηκε G. A. Hirschig. Ann. crit. 26. cf. Cobet. N. l. 87. πονηρίαν Gesner] ἀπορίαν.

580

τί διακενῆς εἶ χρηστός; ὁ δεσπότης
αὐτὸς ἀπολλύει πάντα, σὺ δὲ μὴ λαμβάνεις,
σαντὸν ἐπιτρίβεις, οὐκ ἐκείνον ὠφελεῖς.

Stobaeus Floril. 62, 10 *Μενάνδρου* Α. 1. εἰ γὰρ ὁ Iacobs. Lect. Stob. 101. 2. sic AB. ἀπολαύει Gaisf., quod apud comicos semper cum genet. coniungitur. ἀπολάπτει Iacobs. at *de suo* aliquid ἀπολάπτειν ineptum est. cf. Arist. Nub. 811. λαμβάν (superscr. *ss*) Α. λαμβάνη Β. 3. σαντὸν Grot.] *σεαντὸν*. Hanovii ratio (Exerc. crit. 126. 7) non est probabilis, nisi quod recte improbat εἰ γάρ. sententia manifesto haec est: 'si erus sua sponte omnia profundit, non iniustum est te tibi quantumcumque potes vindicare.' itaque ser. ὅταν ὁ δεσπ. αὐτὸς ἀποβάλλῃ πάντα, σὺ δὲ μὴ λαμβάνῃς, σαντὸν ἐπιτρ. — ὦφελῶν. cf. Arist. Eccl. 811. Diphil. 32, 6.

581

ἐμοὶ πόλις ἐστὶ καὶ καταφυγὴ καὶ νόμος
καὶ τοῦ δικαίου τοῦ τ' ἀδίκου παντὸς κριτῆς
ὁ δεσπότης. πρὸς τοῦτον ἔνα δεῖ ξῆν ἐμέ.

Stobaeus Floril. 62, 34 *Μενάνδρου* Α.

582

πατρῷ' ἔχειν δεῖ τὸν καλῶς εὐδαίμονα·
τὰ μετὰ γυναικὸς δ' εἰσιόντ' εἰς οἰκίαν
οὔτ' ἀσφαλῇ τὴν κτῆσιν οὔθ' ἱλαρὸν ἔχει.

Stobaeus Floril. 68, 28 *Μενάνδρου* Α. v. 2. 3 idem 72, 7 *Μενάνδρου* Α. 2. τὰ μετὰ γ. δ' Porson. Adv. 289] τὰ δὲ μετὰ γ. δὲ om. 72. 3. οὐκ-οὐδ' 72. — τὸν καλῶς εὐδαίμονα, ut 145. Theopomp. com. 34. Cratin. min. 4.

583

ὅταν πένης ὢν καὶ γαμεῖν τις ἐλόμενος
τὰ μετὰ γυναικὸς ἐπιδέχεται χορήματα,
αὐτὸν δίδωσιν, οὐκ ἐκείνην λαμβάνει.

Stobaeus Floril. 70, 5 *Μενάνδρου* Α. 2. μετὰ] παρὰ Voss. Hens. μετὰ τῆς (om. τὰ) γ. Cobet N. l. 87. at cf. 582. fortasse cum Eur. Suppl. 876 φίλων δὲ χουσὸν . . . οὐκ εἰσεδέξατ' οἶκον scribendum εἰσδέχεται.

584

δύ' ἔσθ' ἃ κρεῖναι τὸν γαμεῖν μέλλοντα δεῖ,
ἥτοι προσηνῇ γ' ὕψιν ἢ χρηστὸν τρόπον·
τὴν γὰρ ὁμόνοϊαν τὴν πρὸς ἀλλήλους ποιεῖ.

Stobaeus Floril. 70, 7 *Μενάνδρου* A. 1. *ἔσθ' ἃ Bentl.*] *ἔστι* A Voss. *ἔστ' ἃ rel.* 2. *προσηνῇ γ' anonymus ap. Mein.*] *προσηνῆν* A Voss. cf. exempla congesta ab Elmsl. Eur. Med. 1263 et Thucyd. 2, 40 *ἦτοι κλίνομέν γε ἢ ἐνθυμούμεθα ὀρθῶς.* non intellego pertinaciam Cobeti N. l. 58. 62 quod optimi scriptores probum Atticumque iudicarunt poetis comicis concedere nolentis. *προσηνῆς ὄψις ἢ χρηστὸς τρόπος* Bentl., quod transpositis v. 2. 3 recipit O. Hense Lect. Stob. 36. 7. 3. *πρὸς*] *παρὰ* Voss.

585

*ὅστις γυναικ' ἐπικληρον ἐπιθυμεῖ λαβεῖν
πλουτοῦσαν, ἦτοι μῆνιν ἐκτίνει θεῶν,
ἢ βούλετ' ἀτυχεῖν μακάριος καλούμενος.*

Stobaeus Floril. 72, 11 *Μενάνδρου* A. 3. *ἡγούμενος*, sed in mrg. ab eadem manu *καλούμενος* Voss. Hens.

586

*αἰσχύνομαι τὸν πατέρα, Κλειτοφῶν, μόνον.
ἀντιβλέπειν ἐκείνου οὐ δυνήσομαι
ἀδικῶν, τὰ δ' ἄλλα θάδῃως χειρῶσόμαι.*

Stobaeus Floril. 79, 14 *Μενάνδρου* A. 2. *πρὸς ἐκείνον* Naber. Mnem. nov. VIII 423. 3. *ἀδικῶν* Bentl.] *ἀδίκως.* ἀδεῶς Grot. *χειρῶσόμαι* ut haud raro apud Sextum Empiricum: veluti 392, 3 Bekk. οἱ τὰς πρώτας τῶν πραγμάτων ὑποθέσεις χειρῶσάμενοι. cf. Anaxandr. 33, 16.

587

*ὑπερήφανόν που γίνεθ' ἢ λίαν τρυφή,
ὃ τε πλοῦτος ἐξώκειλε τὸν κεκτημένον
εἰς ἕτερον ἦθος, οὐκ ἐν ᾧ τὸ πρόσθεν ἦν.*

Stobaeus Floril. 93, 22 τοῦ αὐτοῦ (*Μενάνδρου* 21) A. ac *Μενάνδρου* Voss. Hens. fol. 93 v. 1. *που* om. Trinc. 3. *τὸ* om. A. verba extrema Herwerdenus Mnem. VI 78 aut Menandro abiudicanda aut cum μένοντα a quo proximus versus inceperit coniungenda censet. sed οὐκ ἐν ᾧ κτλ. paullo insolentius dixit pro ἐν ᾧ τὸ πρ. οὐκ ἦν.

588

*κρεῖττον γάρ ἐστιν, ἂν σκοπῇ τις κατὰ λόγον,
μὴ πόλλ' ἀηδῶς, ὀλίγα δ' ἡδέως ἔχειν,
πενίαν τ' ἄλυπον μάλλον ἢ πλοῦτον πικρόν.*

Stobaeus Floril. 97, 2 *Μενάνδρου* A. 1. *κατὰ τρόπον* Cobet. N. l. 87. 'κατὰ λόγον non significat εὖ vel ὀρθῶς.' 3. τ' om. codices, unde Meinekius Stob. III xxxv hunc versum fortasse a reliquis separandum putat; praecessisse enim fere θέλουμ' (ἄν) ἔχειν.

589

*ἄνευ κακῶν γὰρ οἰκίαν οἰκουμένην
οὐκ ἔστιν εὐρεῖν, ἀλλὰ τοῖς μὲν ἡ τύχη
τούτων δίδωσιν ἀφθονίαν, τοῖς δ' οἱ τρόποι.*

Stobaeus Floril. 98, 37 *Μενάνδρου* A. cf. Susar. 4.

590

*ὦ μεταβολαῖς χαίρουσα παντοίαις τύχῃ,
σὸν ἔστ' ὕνειδος τοῦθ', ὅταν τις ὦν ἀνὴρ
δίκαιος ἀδίκους περιπέσῃ συμπτώμασιν.*

Stobaeus Floril. 107, 3 *Μενάνδρου* A. 2. *ὅταν τις ὦν B]* *ὅταν οὗτος. αν τις ὦν om. Voss. Hens. atque ὅτ' ἀνὴρ Arsen.*

591

*τῷ μὲν τὸ σῶμα διατεθειμένῳ κακῶς
χρεία 'στ' ἱατροῦ, τῷ δὲ τὴν ψυχὴν φίλου·
λύπην γὰρ εὖνους οἶδε θεραπεύειν λόγος.*

Stobaeus Floril. 113, 14 τοῦ αὐτοῦ (*Μενάνδρου* 13) A. 1. τὸ add. AB. 2. *χρεία 'στ' Mein.] χρεῖ' ἔστ'.* 3. λόγος monost. 319 (οἶδεν ἰᾶσθαι λ.)] φίλος. cf. 559, 1. — τεθεῖσθαι pro κεῖσθαι Menandri aetate in usum venisse monet Cobet. V. l.² 312. N. l. 55.

592

*ὅταν ἡ γέρον τις ἐνδεής τε τὸν βίον,
οὐδ' αὖ τὸ θνήσκειν δεινόν, ἀλλ' ἐν τῷ καλῶς
ἐκάτερον αὐτῶν τὴν διάγνωσιν φέρει.*

Stobaeus Floril. 121, 10 *Μενάνδρου* A. 1. τοῦ βίου (*victus*) Mein. 1 p. 574. 2. οὐδ' αὖ A] οὐδὲν Zedelius. καλῷ Valek. excidisse quaedam inter v. 1 et 2 Meinekii est suspicio. οὐκ ἔστι τὸ ζῆν αὐτὸ καθ' ἑαυτὸ γλυκὺ | (οὐδ' αὖ κτλ.) supplet Cobet. N. l. 75. 6. et vivere et mori bonum esse potest: 'id solum discrimen facit utrum eorum bene et honeste possit fieri. si honeste vivere datur, vita est potior: non datur, satius est mori'. Cob.

593

οὐκ ἔστ' ἄπιστον οὐδὲν ἐν θνητῷ βίω,
οὐδ' ἂν γένοιτο. πολλὰ ποικίλλει χρόνος
παράδοξα καὶ θανυμαστὰ καὶ ζώντων τρόποι.

Stobaeus Ecl. 1, 8(9), 31 Wachsm. Μενάνδρου F (ad mrg. v. 2. 3.) — 2. ποικίλλει FP. 3. τρόπον F.

594

ἄδύνατον ὥς ἔστιν τι σῶμα τῆς τύχης·
ὁ μὴ φέρων δὲ κατὰ φύσιν τὰ πράγματα
τύχην προσηγόρευσε τὸν ἑαυτοῦ τρόπον.

Stobaeus Ecl. 2, 8(7), 5 Wachsm. Μενάνδρου. 1. τύχης Cleric.] ψυχῆς. ἄδύνατον ὥτως ἔστι τοῦνομα τῆς τ. Bentl. ἄδύνατον ὥς vix potuit dicere Menander. — 'fortunam nihil' dieit 'esse nisi inanem quandam imaginem, sine corpore et specie'. Mein. 1, conferens Sueton. Iul. Caes. 77 *nihil esse rem publicam, adpellationem modo, sine corpore et specie*.

595

ἀεὶ δ' ὁ σωθείς ἔστιν ἀχάριστον φύσει.
ἅμ' ἠλέηται καὶ τέθνηκεν ἢ χάρις,
ἦν δεόμενος τότ' ἀθάνατον ἔξειν ἔφη.

Stobaeus Ecl. 2, 46, 9 Wachsm. τοῦ αὐτοῦ (Μενάνδρου 8). v. 1 monost. 34. v. 2 monost. 645. Zenobius 1, 81. Diogenian. 2, 29. Gregor. Cyr. 1, 46. Apostol. 2, 66. Eustathius 982, 47. 1256, 48. Schol. Ven. Hom. Il. 14, 276 (ὁ κωμικός). Auson. Epigr. 134 *nil homine terra peius ingrato creat... si quid petenti promptus opis impertias, ut misereare, gratia actutum perit*. 1. ἀχάριστος monost. 34. 2. ἅμα τετέλεσται Schol. Hom. 3. ἔξειν L] στήσιν Usener. v. 2. 3 a 1 separat Mein. ed. min.

596

ἐὰν ἐγὼ φῶ νῦν ἔχειν βακτηρίαν
χρυσήν, τί μοι σεμνότερον ἔσται τὸ ξύλον;
ἀληθὲς εἶναι δεῖ τὸ σεμνόν, οὐ κενόν.

Stobaei Append. Flor. p. 76, 20 (p. 242, 13 sq. Mein.) Μενάνδρου. 2. μοι] σοι Mein. ed. mai. v. 3 a reliquis separavit Mein. in Stob., cuius rei causam idoneam non video.

597

πένητος οὐδέν ἐστι δυστυχέστερον.

ἅπαντα μοχθεῖ κἀγρουπνεῖ κἀργάζεται,

ἵν' ἄλλος ἐλθὼν μεταλάβῃ καὶ κτήσῃται.

Compar. Men. et Phil. 357 Μένανδρος περὶ πενίας (Studemund 24 sq. p. 20). 1. οὐδέν ἐστι Grot.] ἀνδρὸς οὐκ ἔστι. ἀνδρὸς οὔτι Rutgers. at οὐ τις et οὔτι (pro οὐδεὶς et οὐδέν) non est comicorum. Gregor. Naz. II 210b ἀνδρὸς οὐδέν ἐθλιώτερον. (Nauck. Mélanges grécoromains V 240). 3. τῆς κτήσεως vel κτήσιν τ' ἔχη Mein. κερτημένος Heimsoeth. Ind. Bonn. aest. 1867 v.

1. contrarium dicit Diphil. 104.

598

ἄνθρωπε, μὴ στέναζε, μὴ λυποῦ μάτην·

χρήματα, γυναῖκα καὶ τέκνων πολλῶν σποράν,

ἃ σοι τύχη κέχρηκε, ταῦτ' ἀφείλετο.

Compar. Men. et Phil. 362 (Studemund 195 sq. p. 33. 4). qui apud Studemundium inter v. 1 et 2 interpositi sunt versus tres, eos Menandro adscribere non audeo. 1. μὴ λυποῦ] καὶ λυποῦ? 3. τύχη κέχρηκε Grot.] κελώρικε τύχη. Plut. Mor. 116a (cont. Mein.) οὐ δεῖ δυσφορεῖν, ἐὰν ἃ ἔχρησαν ἡμῖν πρὸς ὀλίγον (οἱ θεοί) ταῦτα ἀπαιτῶσιν.

599

ὁκνεῖ δὲ νοῦν ἔχουσ' ἴσως·

ἀεὶ δὲ τοῖς παροῦσι δακρύοις ἐμποιεῖ

τὸ θῆλυ τῆς ψυχῆς ἀναβολὴν τῷ πάθει.

Schol. Euripidis Phoen. 61 πᾶσα γυνὴ πρὸς θάνατον δειλόν. Μένανδρος κτλ. 1. νοῦν ἔχουσα ABI. νουνεχῶς M. 2. δέ] γὰρ I. Μένανδρος Dobr. Adv. II 270] μεναν (superscr. δ) M. μὲν ἀνδρὸς ABI.

600

οὐχ ὁ τρόφιμός σου πρὸς θεῶν, Ὀνήσιμε,

ὁ νῦν ἔχων Ἀβροτόνιον τὴν ψάλτριαν,

ἔγρημ' ἔναγχος; ONHΣ. πάνυ μὲν οὔν.

Schol. Aristot. p. 93, 13 τῷ μὲν ἐρωτηματικῷ ταχεῖα ἔπεται ἢ ἀπόκρισις, ὡς παρὰ Μενάνδρῳ 'οὐχ — ἔναγχος;' πρὸς δὲ ταχεῖα ἢ ἀπόκρισις εἰπόντος 'πάνυ μὲν οὔν'. om. nomine poetae Walz. Rhet. graec. II 289, 14. VII 3, 27. VIII 496, 6. v. 1 Schol. Aristidis

p. 53 Dind. δύο οὖν ἡ λέξις (τρόφιμος) σημαίνει, καὶ τὸν θρέψαντα καὶ τὸν τραφέντα. θρέψαντα τὸν δεσπότην, ὡς παρὰ Μενάνδρῳ. v. 3 Schol. Apoll. Rhod. 3, 294 ἄγχι· ἀντὶ τοῦ ἐγγύς. τίθεται δὲ καὶ ἐπὶ χρόνου. Μένανδρος· ἔγρημεν ἔναγχος. ἀντὶ τοῦ νῦν. ἢ ἀντὶ τοῦ ταχέως. 1. σοι Walz. ubique. Ὀνήσιμε Walz.] Ὀνήσιμος Schol. Aristot. 2. Ἀβροτόνιον C. Keil.] Ἀβρότονον.

601

. . . ἐπιτρίβουσιν ἡμᾶς οἱ θεοὶ
μάλιστα τοὺς γήμαντας· αἰεὶ γὰρ τινα
ἄγειν ἐορτήν ἔστ' ἀνάγκη.

Strabo 7, 297 ὅρα πάλιν τὸν αὐτὸν ποιητὴν (Μένανδρον) ἃ λέγει εἰσάγων τὸν ἀχθόμενον ταῖς περὶ τὰς θυσίας τῶν γυναικῶν δαπάναις καὶ λέγοντα πτλ. non ex *Misogyne* excerpta esse, ad quem, dubitans sane, Meinekius referebat, ex ipso Strabone concludas. Plaut. Mil. glor. 3, 1, 98. 9 (691. 2) confert Lobeck. Agl. II 1039. 40.

602

. . . οὐδεὶς ἔστί μοι
ἀλλότριος, ἂν ἢ χρηστός· ἡ φύσις μία
πάντων, τὸ δ' οἰκεῖον συνίστησιν τρόπος.

Stobaeus Ecl. 2, 33, 7 Wachsm. (coniunct. cum 391). 3. συνίστησι βίος L. — 'amicitiam contrahunt mores'. ad *Περικλειομένην* dubitans referebat Meinekius.

603

οὐκ ἔστι μείζων ἡδονὴ ταύτης πατρί,
ἢ σωφρονοῦντα καὶ φρονοῦντ' ἰδεῖν τινα
τῶν ἐξ ἑαυτοῦ.

Stobaeus Floril. 75, 9 Μενάνδρου Α. 2. κεύτυχοῦντ' Mein. κεύποροῦντ' Herwerd. Obs. crit. 95. κεύθνοῦντ' K. — de sententia cf. Soph. Ant. 761 sq.

604

πολλοὺς δι' ἀνάγκην γὰρ πονηροὺς οἶδ' ἐγὼ
ὅταν ἀτυχήσωσιν γερονότας, οὐ φύσει
ὄντας τοιοῦτους.

Stobaeus Floril. 107, 8 τοῦ αὐτοῦ (Μενάνδρου) Α. Μενάνδρου Voss. Hens. 1. δ' ἀνάγκη B. 2. ἀτυχήσωσι Α.

605

τὸ δ' εὖ φέρειν
ἔστιν τοιοῦτον, ἂν δύνῃ μόνος φέρειν,
καὶ μὴ 'πίδηλον τὴν τύχην πολλοῖς ποιῆς.

Stobaeus Floril. 109, 4 Μενάνδρου Α. 2. ἔστιν τοιοῦτον]
ἔστ' Β. 3. ποιῆς Vind. ποῆς AB.

606

μανθάνειν·
ὅτου δ' ἂν ἔργου τυγχάνῃς ἄπειρος ὢν,
τὸ πυνθάνεσθαι τῶν κατειδότων καλόν.

Stobaeus Ecl. 2, 31, 13 Wachsm. Μενάνδρου. 1. μανθάνειν
seclisit Mein. ut ex ecloga Stobaei 14 iteratum vel (V 109) ex
alio quod periit fragmento relictum. sed fortasse poeta sic fere
dixerat ἀλλ' ἔν τι δεῖ τὸν σωφρονοῦντα μανθάνειν. 2. ὅτου Mein.]
οἷου L. (οἷα rubr. add.).

607

ἕκαστος . . .
κύψας καθ' ἑαυτὸν τῶν τραγημάτων ἔφλα
φυλαττόμενός τε ἀμβλέπειν φοβούμενος.

Plutarchus Mor. 133 b τῶν παρὰ τῷ Μενάνδρῳ νεανίσκων
ὑπὸ τοῦ πορνοβοσκοῦ παρὰ πότον ἐπιβουλευομένων καλᾶς
καὶ πολυτελεῖς εἰσάγοντος ἑταίρας, ἕκαστος, ὥς φησι, κύψας
κτλ. idem 706 b παρὰ τῷ Μενάνδρῳ τῶν συμποτιῶν ἕκαστος
ἐπιβουλευόμενος ὑπὸ τοῦ πορνοβοσκοῦ σοβαρὰν τινα παιδίσκην
ἐπάγοντος αὐτοῖς κτλ. 2. καθ' Wyttēnb.] ἔς. 3. sic Herwerd. Obs.
crit. 123. καὶ φοβ. ἐμβλ. Plut. versum 3 addi iam Porsonus
iusserat Arist. Av. 705.

608

ἐὰν κακῶς μου τὴν γυναῖχ' οὕτω λέγῃς,
τὸν πατέρα καὶ σὲ τοὺς τε σοὺς ἐγὼ πλυνῶ.

Artemidorus Onirocr. 2, 5 πλύνειν καταχρηστικῶς καὶ τὸ ἐλέγ-
χειν ἔλεγον οἱ παλαιοί, ὥς πού καὶ Μένανδρος κτλ. cf. Suidas πλύ-
νεται. 1. ἦν γὰρ Suid. — cf. Aristoph. fr. 200. post μου τὴν
γυναῖκα opus erat σοῦ τὸν πατέρα. itaque fortasse λέγῃς καὶ τὸν
πατέρα, σὲ τοὺς τε σοὺς κτλ., ut apodosis incipiat a σέ.

609

Ἥλιε, σὲ γὰρ δεῖ προσκυνεῖν πρῶτον θεῶν,
δι' ὃν θεωρεῖν ἔστι τοὺς ἄλλους θεοὺς.

Clemens Alex. Protr. 6, 68 πεπλανῆσθαι γοῦν ὁ Μένανδρός
μοι δοκεῖ ἔνθα φησὶν κτλ.

610

νῦν δ' ἔρπ' ἀπ' οἴκων τῶνδε· τὴν γυναῖκα γὰρ
τὴν σῶφρον' οὐ δεῖ τὰς τρίχας ξανθὰς ποιεῖν.

Clemens Alex. Paed. 3, 2, 6 τὴν ξανθίζουσαν τοὺς πλοκάμους
ὁ κωμικὸς Μένανδρος εἰργεῖ τῆς οἰκίας κτλ. 1. ἔρρ' Mein. et Cobet.
N. l. 30. 'viri verba sunt uxorem repudiantis: *exi, vade foras.*' —
παρατραγῶδεῖ. Eurip. Helen. 477 ἀλλ' ἔρπ' ἀπ' οἴκων. flavus
crinis meretricum erat. Serv. Verg. Aen. 4, 695.

611

ἅπανθ' ὅσα ξῆ καὶ τὸν ἥλιον βλέπει
τὸν κοινὸν ἡμῖν, δοῦλα ταῦτ' ἔσθ' ἡδονῆς.

Plutarchus Mor. 21 c ὁ δὲ Μένανδρος ἐπῆρε... τὴν φιληδονίαν
καὶ ὑπεχαλύνωσε τοῖς ἐρωτικοῖς καὶ διαπύροις ἐκείνοις κτλ.

612

ἔχω δὲ πολλὴν οὐσίαν καὶ πλούσιος
καλοῦμ' ὑπὸ πάντων, μακάριος δ' ὑπ' οὐδενός.

Plutarchus Mor. 25 a Μένανδρος κτλ.

613

καλὸν τὸ Κεῖων νόμιμόν ἐστι, Φανία·
ὁ μὴ θινάμενος ξῆν καλῶς οὐ ξῆ κακῶς.

Strabo 10, 486 Μένανδρος κτλ. προσέταττε γάρ, ὥς εἰκεν,
ὁ νόμος τοὺς ὑπὲρ ἐξήκοντα ἔτη γεγονότας κωνειάζεσθαι τοῦ διαρκεῖν
τοῖς ἄλλοις τὴν τροφήν. Stephanus Byz. Ἰουλίς... παρ' οἷς νόμος
ἐτέθη, ὥς Μένανδρος κτλ. ad Κωνειαζομένας referebat Naber. Mnem.
nov. VIII 424, nulla necessitate.

614

κακῶς ἀκούων ὅστις οὐκ ὀργίζεται,
πονηρίας πλείστης τεκμήριον φέρει.

Ms. Hercul. I 74 ed. Ox. κακῶς γὰρ ἀκούων καὶ πάσχων ὅστις οὐκ ὀργίζεται, πονηρίας πλείστης τεκμήριον φέρει, κατὰ τὸν Μένανδρον. indic. Dobraeus Adv. II 286.

615

ἐγὼ δ' ἀνόητος, εὐτελής ὑπερβολῇ,
ὁ δ' ἄσωτός ἐστι, πολυτελής, θρασὺς σφόδρα.

Suidas εὐτελής ἐπ' ἀρετῆς, ὁ φειδωλός, καὶ ὀλιγοδάπανος. οὕτω Μένανδρος κτλ. ita Grotius et Cobet. Conl. crit. 149] καὶ ὁ ἄσωτος κτλ.' Suid., tamquam sint duo diversa fragmenta. 1. ἐγὼ μὲν οὖν τις εὐτελής Herwerd. Obs. crit. 96. ἐγὼ μὲν ὀκνηρός K., ut oppos. sit θρασύς. *Adelphis* tribuit Toupius, sine idonea causa.

616

ἢ δ' εὐπατέρεια φιλόγελως τε παρθένος
Νίκη μεθ' ἡμῶν εὐμενῆς ἔποιτ' ἀεί.

Schol. Aristid. p. 301 Dind. παρὰ τὸ (τὸν) κωμικὸν κτλ. λέγει δὲ τὴν Ἀθηνᾶν. v. 2 Bekker. Anecd. 368, 3 ἀκολουθεῖν μετ' αὐτοῦ . . . Μένανδρος κτλ. Himer. Or. 19, 3 Νίκη χρυσοπτέρυγε, Νίκη Διὸς τοῦ μεγάλου παῖ, εὐπατέρεια καὶ φιλόγελως (τούτοις γὰρ σε τοῖς ὀνόμασιν ἀγάλλει ἢ ποίησις) ἤλεως εἶης καὶ δοίης θῦσαι τὰ νικητήρια. 1. εὐπατέρεια Himer.] εὐπάτειρα D Schol. Ar. non dubitavi Homericam formam retinere. παρθένος Νίκη Mein.] παρθενικά. 2. ἔποιτ' Bekk. An.] εὖ ποτ' Schol. Ar. — miror neminem miratum esse Minervam φιλόγελων. ser. φιλόπολις τε π.

aut ex ultima fabulae parte aut, si v. 2 scribatur ὕμῶν, ex prologo excerptum esse existimat Meinekius.

617

Ἑλληνές εἰσιν ἄνδρες, οὐκ ἀγνώμονες,
καὶ μετὰ λογισμοῦ πάντα πράττουσίν τινας.

Schol. Aristid. p. 3, 19 Dind. σοφούς (τοὺς Ἑλληνας λέγει) καὶ Μένανδρος κτλ.

618

ἄνοια θνητοῖς δυστύχημ' αὐθαίρετον.
τί σπαντὸν ἀδικῶν τὴν τύχην καταιτιᾷ;

Stobaeus Floril. 4, 4. 6 (interposito perperam versu Sophoclis) Μενάνδρου Α(bis). Μενάνδρου Voss. Hens. (ad solam ecl. 4). 2. τύχην Gesner.] ψυχῇ. — καταιτιᾶσθαι, in oratione soluta haud rarum, hodie apud comicos quod sciam non exstat.

619

χαλεπόν γε τοιαῦτ' ἐστὶν ἑξαμαρτάνειν,
 ἃ καὶ λέγειν ὀκνοῦμεν οἱ πεπραχότες.

Stobaeus Floril. 4, 8 τοῦ αὐτοῦ (Μενάνδρου 6. 7) A. ἄτοπον — εἰ πεπράχαμεν Naber. Mnem. nov. VIII 423. sed cf. 628. 2. πεπραχότες Steph.

620

εὐηθία μοι φαίνεται, Φιλουμένη,
 τὸ νοεῖν μὲν ὅσα δεῖ, μὴ φυλάττεσθαι δ' ἃ δεῖ.

Stobaeus Floril. 4, 28 Μενάνδρου A. Maxim. Conf. 24 extr. p. 606 Combefis. 1. εὐήθεια Max. Conf. Φιλουμένη Bentr.] δηλουμένη, etiam Max. 2 ἃ] ὅσα hic quoque B¹. 'intelligere quae intellegi opus sit, sed non cavere a quibus cavendum sit'.

621

ὁ μὴ φέρων γὰρ εὔ τι τῶν ἐν τῷ βίῳ
 ἀγαθῶν ἀλόγιστός ἐστιν, οὐχὶ μακάριος.

Stobaeus Floril. 4 39 Μενάνδρου A. 2. ἀλόγιστός] ἄλογός AB. ἄλογός τις Gaisf. οὐχὶ Mein.] οὐ. οὗτοι Bentr. ἀλόγιστος οὗτος ἐστ', οὐ μ. antehac Mein.

622

τάπιθανον ἰσχὺν τῆς ἀληθείας ἔχει
 ἐνίοτε μείζω καὶ πιθανωτέραν ὄχλω.

Stobaeus Floril. 12, 8 Μενάνδρου A. 1. τὰπίθανον K.] τὸ πιθανόν. τὸ ψεῦδος Valcken. Diatr. 258. 2. πιθανωτέραν ὄχλω Salmas.] πιθανώτερον ὄχλου. 'incredibilia apud multitudinem saepe plus fidei habent quam vera'. Plut. Phoc. 1 (att. Mein. 1 p. 575) οὐ πιθανὸν ἔσχεν οὐδὲ προσφιλὲς ὄχλω τὸ ἦθος. ἀπίθανος vox est Platoni philosopho aliisque multis usitata.

623

τοὺς τὸν ἴδιον δαπανῶντας ἀλογίστως βίον
 τὸ καλῶς ἀκούειν ταχὺ ποιεῖ πᾶσιν κακῶς.

Stobaeus Floril. 15, 1 Μενάνδρου A. Anton. Mel. 56 p. 83. Maxim. Conf. 61, 122 p. 672 Combefis. 2. τὸ AB] τῷ. πᾶσιν] πεινῇ Bentr. πάλιν vel πάσχειν Mein. πράσσειν (πράττ.) Ellis Journ. philol. X 21. cum Bentrleio facit Cobet. Mnem. VIII 114. 'laudantur primum, deinde male esuriunt qui suas opes stulte et inconsulte profundunt'. nescio quomodo huic interpretationi obstat

τὸ καλῶς ἀκούειν, quod non videtur significare ab adulatoribus *fulso* laudari. si βίος vita est, non victus, scribam *πεσεῖν κακῶς. gloriae cupiditas* eis qui sine ratione vitam profundunt celeriter mortem adfert.

624

οὐπόποτ' ἐξήλωσα πλουτοῦντα σφόδρα
ἄνθρωπον, ἀπολαύοντα μηδὲν ὧν ἔχει.

Stobaeus Floril. 16, 7 *Μενάνδρου* A. Maxim. Conf. 12, 35 p. 571 Combefis. Anton. Mel. 140 p. 221. Stob. Floril. 93, 20 librorum errore hoc fr. coniungitur cum Antiphan. 259, ubi cf. quae adnotavimus.

625. 626

μὴ πάντοθεν κέρδαιν', ἐπαισχύνου δέ μοι·
τό μὴ δικαίως εὐτυχεῖν ἔχει φόβον.
· · · · ·
ὦ τρὶς κακοδαίμων, ὅστις ἐκ φειδωλλίας
κατέθετο μῦθος διπλάσιον τῆς οὐσίας.

Stobaeus Floril. 16, 8 τοῦ αὐτοῦ (*Μενάνδρου* 7) A. 1. κέρδαιν' ἐπαισχ. Bentr.] κέρδαινε αἰσχ. μοι] τι Dobr. 3. ὦ B²] ὁ. — in codicibus male coniuncta separavit Meinekius. 2. ἔχει φόβον, ut 454. Tr. fr. adesp. 462, 1 N. τὰ μεγάλα δῶρα τῆς τύχης ἔχει φόβον. 3. 'qui propter parsimoniam odium hominum duplo maius quam patrimonium peperit.'

627

οὐ γὰρ τὸ πλῆθος, ἄν σκοπῇ τις, τοῦ ποτοῦ
ποιεῖ παροινεῖν, τοῦ πίνοντος δ' ἡ φύσις.

Stobaeus Floril. 18, 5 *Μενάνδρου* (ad 4) A. Anton. Mel. 68 p. 116. Maxim. Conf. 30, 69 p. 617 Combefis. 1. πότου Max. Conf. 2. πίνοντος Vind.

628

χαλεπὸν ὅταν τις ὧν πῆν πλέον λαλῇ,
μηδὲν κατειδώς, ἀλλὰ προσποιούμενος.

Stobaeus Floril. 18, 19 *Μενάνδρου* A. Anton. Mel. 68 p. 116. Maxim. Conf. 30, 69 p. 617 Combefis. Stobaei titulus est περὶ ἀκρασίας. 1. 'fortasse χαλεπὸν γ' Mein. πίνη Trinc. Gesn. codices. Max. Conf. πρέπει πλείω Herwerd. Stud. crit. 90, quod refutatur titulo libri. fort. ἐμπιὼν κενὸν λαλῇ. sic μικρὸν λαλεῖν Philem. 5. 2. κατιδὼν Max. Conf.

629

ἐπίσχευς ὀργιζόμενος. Β. ἀλλὰ βούλομαι.

Α. οὐδεὶς γὰρ ὀργῆς χάριν ἀπειλήφεν, πάτερ.

Stobaeus Floril. 20, 6 Μενάνδρου (μ^ε ut solet) Vind. deest in A. cf. Nauck. Ztschr. f. Alterth. 1855 p. 19. 1. ἀλλ' οὐ?

630

οὐκ ἔστιν ὀργῆς, ὥς ἔοικε, φάρμακον

ἀλλ' ἢ λόγος σπουδαῖος ἀνθρώπου φίλου.

Stobaeus Floril. 20, 20 Μενάνδρου Α. Anton Mel. 78 p. 134. Maxim. Conf. 19, 54 p. 595 Combefis. 2. ἄλλο γ' ἢ Α. Eurip. fr. 1064 N. οὐκ ἔστι λύπης ἄλλο φάρμακον βροτοῖς | ὥς ἀνδρὸς ἐσθλοῦ καὶ φίλου παραινέσις.

631

οὐδεὶς ἐφ' αὐτοῦ τὰ κακὰ συνορᾷ, Πάμφιλε,

σαφῶς, ἑτέρου δ' ἀσχημονοῦντος ὕψεται.

Stobaeus Floril. 23, 3 Μενάνδρου Α. Anton. Mel. 81 p. 140 Σωκράτης, quod natum est ex eo quod praecedit lemmate Σωσι-κράτης. cf. Ritschl. Opusc. I 837. Maxim. Conf. 69, 131 p. 686 Combefis. 1. ἐφ' αὐτοῦ Stephan.] ἐπ' αὐτοῦ. ἑαυτοῦ Herwerd. Obs. crit. 95. τὸ κακὸν Ant. et Maxim. Πάμφιλε om. Ant. 2. ἑτέρου δ' ἀσχ. σαφῶς ὕψεται Ant. et Max. Catull. 22 extr. *suus cuique attributus est error: sed non videmus, manticae quod in tergo est.* (Ellis Journ. philol. X 19.)

632

ὁ συνιστορῶν αὐτῷ τι, καὶ ἢ θρασύτατος,

ἢ σύνεσις αὐτὸν δειλότατον εἶναι ποιεῖ.

Stobaeus Floril. 24, 3 Μενάνδρου Α. 1. συνιστορῶν i. e. συνει-δώς. syntaxis, qua utitur neque Graecis neque Romanis inusitata.

633

δεῖ τοὺς πενομένους μέχρι ἂν ζῶσιν πονεῖν·

ἀπραξία γὰρ λιτὸν οὐ τρέφει βίον.

Stobaeus Floril. 29, 17 Μενάνδρου Α. Arsenius Viol. p. 177. v. 2 Photius λειπὸν τὸν πένητα, ὥς ἡμεῖς. οὕτω Μενάνδρος. 1. τοὺς γε L. Dindorf. πενομένους Bendl.] γινομένους. μέχρι Voss. Hens.] μέχρως AB. τοὺς πενομένους μέχρ' ἂν οὗ Mein. ed. mai.

634

ὁ φθονερός αὐτῷ πολέμιος καθίσταται·
αὐθαιρέτοις γὰρ συνέχεται λύπαις αἰεί.

Stobaeus Floril. 38, 11 Μενάνδρου Α.

635

καλὸν οἱ νόμοι σφόδρ' εἰσίν· ὁ δ' ὄρων τοὺς νόμους
λίαν ἀκριβῶς συκοφάντης φαίνεται.

Stobaeus Floril. 44, 8 Μενάνδρου Α. 1. οἱ νόμοι σφόδρ', ὁ
δ' ἐπιτηρῶν Cobet. Mnem. VIII 127. 2. φαίνεται] γίνεται Cob.
'nam qui hoc faciunt, non *videri* calumniatores, sed *esse* solent'.

636

ὁ προκαταγινώσκων δὲ πρὶν ἀκοῦσαι σαφῶς
αὐτὸς πονηρός ἐστι πιστεύσας κακῶς.

Stobaeus Floril. 46, 7 Μενάνδρου Α. 1. ὁ om. Voss. Hens.
fol. 72 r. — 2. κακοῖς Cobet. Mnem. VIII 128. 'nam qui hoc
facit non male credit, sed malis, et sic demum αὐτὸς πονηρός dici-
tur esse. αὐτός enim stare non potest, nisi alii improbi opponantur.'
cum adesp. 346 coniungit H. Iacobi Progr. Posn. 1861, 9. ego
non video quid reprehendendum sit in tali sententia: 'qui prius-
quam accurate audiverit condemnat, ipse (non condemnatus qui
malus esse creditur) malus est, male confisus accusatori'.

637

καλόν γε βασιλεὺς τῇ μὲν ἀνδρείᾳ κρατῶν,
τὰ δὲ τοῦ βίου δίκαια διατηρῶν κρίσει.

Stobaeus Floril. 48, 7 Μενάνδρου Α. 1. ἀνδρεία Α.

638

μὴ τοῦτο βλέψῃς εἰ νεώτερος λέγω,
ἀλλ' εἰ φρονοῦντος τοὺς λόγους ἀνδρὸς ἐρῶ.

Stobaeus Floril. 52, 9 Μενάνδρου Α. 1. correptionem vocalis
in τοῦτο βλ. Meinekii novae comoediae exemplis defendit I 295.
cf. add. 8. ed. Theocr. 331. attamen ipse μὴ τοῦτ' ἐλέγξῃς Stob. III
LXXI. μέμνησθ' Cobet. N. l. 57. 8. 2. ἀλλ' εἰ] ἂν εὔ Cob. φρο-
νούντων — ἀνδρῶν ex cod. Par. (?) Brunck. ἐρῶ] φέρω Bentl. λέγω
Cob. — de sententia cf. Soph. Ant. 728.

639

οὐχ αἱ τρίχες ποιοῦσιν αἱ λευκαὶ φρονεῖν,
ἀλλ' ὁ τρόπος ἐνίων ἐστὶ τῇ φύσει γέρων.

Stobaens Floril. 52, 10 *Μενάνδρου* A. Aesch. Sept. 622. Cic. Sest. 52, 111. Pind. Ol. 4, 26. monost. 705 contulit Toeppel. Progr. Neobr. 1857, 16. Publil. *sensus, non actas invenit sapientiam.*

640

ὅστις στρατηγεῖ μὴ στρατιώτης γενόμενος,
οὗτος ἐκατόμβην ἐξάγει τοῖς πολεμίοις.

Stobaeus Floril. 54, 23 *Μενάνδρου* A.

641

ὁ τῶν γεωργῶν ἡδονὴν ἔχει βίος,
ταῖς ἐλπίσιν τάλγεινὰ παραμυθούμενος.

Stobaeus Floril. 57, 1 τοῦ αὐτοῦ (*Μενάνδρου* 9, post quam eclogam conlocatur 1) A. *Εὐριπίδου* Trinc., cui non multum tribuendum. 2. τὰ δεῖνα A.

642

ἐν τοῖς πολεμίοις ὑπερέχειν τὸν ἄνδρα δεῖ·
τὸ γὰρ γεωργεῖν ἔργον ἐστὶν οἰκέτου.

Stobaeus Floril. 57, 3 *Μενάνδρου* A. 1. *πολεμικοῖς* K.

643

τὰ μεγάλα κέρδη ῥαδίως ἢ πλουσίους
τοὺς παραβύλως πλέοντας ἢ νεκροὺς ποιεῖ.

Stobaeus Floril. 59, 14 *Μενάνδρου* A. 2. *'temere et audacter mari se credentes'*. Mein. 1.

644

ὅταν ἀτυχῇ τις, εὐνοοῦντος οἰκέτου
οὐκ ἔστιν οὐδὲν κτῆμα κάλλιον βίῳ.

Stobaeus Floril. 62, 6 τοῦ αὐτοῦ (*Μενάνδρου* 5) A. ἀτυχῇ K.] *τύχη*, quod sublata interpunctione coniunctum cum οἰκέτου admodum languet.

645

ὅταν φύσει τὸ κάλλος ἐπικοσμῇ τρόπος
χρηστός, διπλασίως ὁ προσιδὼν ἀλίσκεται.

Stobaeus Floril. 65, 2 Μενάνδρου Α. Anton. Mel. 110 p. 185. Maxim. Conf. 44, 89 p. 640 Combefis. 1. ἐπικοσμεῖ Max. Conf. 1. 2. τρόπους χρηστούς vel τρόπον χρηστόν Mein. Stob. II xxxv. προσιδὼν Cobet. Mnem. nov. II 111.

- 646

ἐν ἔστ' ἀληθὲς φίλτρον, εὐγνώμων τρόπος.
τούτῳ κατακρατεῖν ἀνδρὸς εἴωθεν γυνή.

Stobaeus Floril. 67, 9 Μενάνδρου Α. 1. ἐν ἔστ' Mein.] ἔνεστ'. εὐγνώμωνων B. monost. 241 θεοῦ πέφυκε δῶρον εὐγν. τρ. L. Afranius 20, 3 (O. Ribb.² 213) *actas et corpus tenerum et morigeratio, haec sunt venena formosarum mulierum.*

647

οἰκεῖον οὕτως οὐδέν ἐστιν, ὃ Δάχης,
ἐὰν σκοπῇ τις, ὥς ἀνήρ τε καὶ γυνή.

Stobaeus Floril. 67, 11 Μενάνδρου Α.

648

γαμεῖν κεκριότα δεῖ σε γινώσκειν, ὅτι
ἀγαθὸν μέγ' ἔξεις, ἂν λάβῃς μικρὸν κακόν.

Stobaeus Floril. 68, 11 (ὅτι οὐκ ἀγαθὸν τὸ γαμεῖν) Μενάνδρου Α. 2. μέγ' ἔξεις Bentr.] μεθέξεις. Aristot. Eth. Eud. 2, 1129 b 8 τὸ μεῖον κακὸν ἀγαθὸν πως. Plut. Mor. 610 e μὴ τὸ μικρὸν ἀγαθὸν μέγα νομίζειν κακόν. Diogenian. 6, 62 μικρὸν κακὸν μέγα ἀγαθόν.

649

τὸ γυναικ' ἔχειν εἶναί τε παίδων, Παρμένων,
πατέρα μερίμνας τῷ βίῳ πολλὰς φέρει.

Stobaeus Floril. 68, 18 Μενάνδρου Α. 'fortasse ad *Plocion revocandum*'. Mein.

650

ὅστις πενόμενος βούλεται ζῆν ἡδέως,
ἐτέρων γαμούντων αὐτὸς ἀπεχέσθω γάμου.

Stobaeus Floril. 68, 25 *Μενάνδρου* A. 1. *πενόμενος* Benti.] *γενόμενος*.

651

τὸ γαμεῖν, ἐάν τις τὴν ἀλήθειαν σκοπῇ,
κακὸν μὲν ἔστιν, ἀλλ' ἀναγκαῖον κακόν.

Stobaeus Floril. 69, 10 *Μενάνδρου* A.

652

τότε τὰς γυναῖκας δεδιέναι μάλιστα δεῖ,
ὅταν τι περιπλάττωσι τοῖς χρηστοῖς λόγοις.

Stobaeus Floril. 73, 43 *Μενάνδρου* A. 2. τι add. Salmasius. idem *περιπέττωσι* conl. Arist. Plut. 159 ὀνόματι *περιπέττουσι* τὴν *μοχθηρίαν*. Lucian. Anachars. 19 *περιπέττειν* τὸ *πρᾶγμα* τοῖς λόγοις. Plat. Leg. 10, 886 e λόγοις . . εἰς τὸ πιθανὸν *περιπεπεμμένα*. Xen. Oec. 1, 20 *λύπαι ἄρα ἦσαν ἡδοναῖς περιπεπεμμένα*. Cobet. V. 1.² 190.

653

οὐδέποθ' ἑταῖρα τοῦ καλῶς πεφρόντικεν,
ἢ τὸ κακότηδες πρόσοδον εἴωθεν ποιεῖν.

Stobaeus Floril. 73, 45 *Μενάνδρου* A. 2. 'fortasse ἤ' Mein.

654

ἢ μὴ γαμεῖν γάρ, ἂν δ' ἄπαξ λάβῃς, φέρειν
μύσαντα πολλὴν προῖκα καὶ γυναῖκα δεῖ.

Stobaeus Floril. 74, 27 *Μενάνδρου* A. Palladas Anth. 2, 409 *χρή με μύσαντα φέρειν*. qui his subiciuntur sedecim versus non sunt Menandri. cf. praeter Mein. Quaest. Menandr. 20. 1 Nauck. Trag. gr. fr. adesp. 458.

655

ὀδυνηρόν ἔστιν εὐτυχοῦντα τῷ βίῳ
ἔχειν ἔρημον διαδόχον τὴν οἰκίαν.

Stobaeus Floril. 75, 8 *Μενάνδρου* A. 'victu abundantem'.

656

οὐκ ἔστιν οὐδὲν ἀθλιώτερον πατρός,
πλὴν ἑτερος ἂν ἢ πλειόνων παίδων πατήρ.

Stobaeus Floril. 76, 1 *Μενάνδρου* A. 2. ἑτερος ὅς ἂν ἢ
Porson. Arist. Thesm. 450. cf. 509.

657

ἔστιν δὲ μήτηρ φιλότεκνος μᾶλλον πατὴρ·
ἡ μὲν γὰρ αὐτῆς οἶδεν ὄνθ', ὁ δ' οἶεται.

Stobaeus Floril. 76, 7 *Μενάνδρου* A. Schol. Hom. Od. 1, 215 *Εὐριπίδης*· μήτηρ κτλ. et Od. 4, 387 *Εὐριπίδης*· ἀεὶ δὲ μήτηρ κτλ. cf. Eustath. 1412, 14 et supra fr. 261. 1. φιλότεκνον M Schol. Od. utrobique. 2. οἶδεν ὄνθ' Eustath.] οἶδεν νιόν. οἶδ' ἔοντας EM Schol. Od. 1. οἶδεν αὐτῆς ὄντα M Schol. Od. 4. — cur eos versus ab utroque poeta usurpari potuisse neget Cob. N. l. 53. 4 non video.

658

θυγάτηρ ἐπίγαμος, κἂν ὅλως μηδὲν λαλῇ,
διὰ τοῦ σιωπᾶν πλεῖστα περὶ αὐτῆς λέγει.

Stobaeus Floril. 77, 2 *Μενάνδρου* A. 1. ὅλως] ἄλλος A.

659

μηδὲν ὁδύνα τὸν πατέρα γινώσκων ὅτι
ὁ μέγιστον ἀγαπῶν δι' ἐλάχιστ' ὀργίζεται.

Stobaeus Floril. 79, 18 *Μενάνδρου* A. 1. μηδὲν ὁδύνα τὸν Bentr.] μηδὲν ἀδύνατον A. 2. ὁ om. A. μέγιστον Bentr.] μέγιστ'. ὁ πλεῖστον ἀγ. vel ὁ πλεῖστ' ἀγ. καὶ Mein. Stob. III xviii. (καὶ Grot.) ὁ μάλιστά σ' ἀγ. K.

660

οὐκ ἔστ' ἄκουσμ' ἥδιον ἢ ῥηθὲς λόγος
πατρὸς πρὸς υἱὸν περιέχων ἐγκώμιον.

Stobaeus Floril. 83, 1 *Μενάνδρου* A. — i. e. quam sermo coram filio habitus patris laudes continens. moneo contra Herwerd. Nov. add. crit. 41. 2.

661

οὐδέποτε ἀληθὲς οὐδὲν οὔθ' υἱῷ πατὴρ
εἴωθ' ἀπειλεῖν οὔτ' ἐρῶν ἐρωμένῃ.

Stobaeus Floril. 83, 2 τοῦ αὐτοῦ (*Μενάνδρου* 1) A. 2. εἴωθ' Bentr.] εἴωθεν.

662

ὁ σκληρότατος πρὸς υἱὸν ἐν τῷ νουθετεῖν
τοῖς μὲν λόγοις πικρὸς ἐστι, τοῖς δ' ἔργοις πατήρ.

Stobaeus Floril. 83, 4 *Μενάνδρου* A.

663

νίῳ προθύμως τᾱξιούμενον ποιῶν
κηδεμόν' ἀληθῶς, οὐκ ἔφεδρον ἔξεις βίου.

Stobaeus Floril. 83, 5 τοῦ αὐτοῦ (Μενάνδρου 4) A. 2. τοῦ βίου A Trinc. — ad *Adelphos* rettulit Meinekios propter Terent. Ad. 1, 1, 47 sq., qui tamen locus non magnam habet cum hoc fr. similitudinem. ac cf. Ihn. Quaest. Ter. 28.

664

τοὺς εὖ γεγονότας καὶ τεθραμμένους καλῶς
κάν τοῖς κακοῖς δεῖ λόγον ἔχειν εὐφημίας.

Stobaeus Floril. 89, 1 Μενάνδρου A. 1. γεῶτας A et (Mein. Stob. III xxix) B. tragici putant esse Cobet. N. l. 49 ('dictum eiusmodi, qualia saepe *chorus* in tragoedia post longiorem ῥῆσιν interfari solet') et Nauck. Trag. gr. fr. adesp. 460. quod ut admitti posse laud negaverim, necessarium esse non credo. si enim εὐφημία ut videtur modestum hominis ingenui in malis *silentium* significat, nihil est cur ea verba tragoediae vindicentur.

665

πλοῦτος ἀλόγιστος προσλαβὼν ἐξουσίαν
καὶ τοὺς φρονεῖν δοκοῦντας ἀνοήτους ποιεῖ.

Stobaeus Floril. 92, 8 Μενάνδρου A. Antonius Mel. 104 p. 177. Maxim. Conf. 9, 31 p. 561 Combefis. 1. πλοῦτός τ' AB. vis 'consili expers' Horat. C. 3, 4, 65.

666

κρεῖττον ὀλίγ' ἐστὶ χρήματ' ἀνυπόπτως ἔχειν,
ἢ πολλὰ φανερώς, ἃ δεῖ μετ' ὀνειδούς λαβεῖν.

Stobaeus Floril. 94, 11 Μενάνδρου A. 2. ἃ δεῖ AB] ἀλλὰ Grot. 'locus nondum sanatus'. Mein. Stob. III xxxiii. iii. σ' ἔχειν] ἢ πόλλ' ἃ φανερώσει σε μετ' ὄν. λ. Enger. Progr. Posn. 1868, 7, non feliciter. φανεροῦ, Φαῖδρε, μετ' ὀνειδούς K.

667

οὐκ ἔστι λύπης, ἅν περ ὀρθῶς τις σκοπῇ,
ἄλγῃμα μείζον τῶν ἐν ἀνθρώπου φύσει.

Stobaeus Floril. 99, 7 Μενάνδρου A. 1. ἅν περ codices. 2. ἀνθρώπου Cobet. Mnem. III 272] ἀνθρώποις. ἀνθρώπων Steph.

668

πολλῶν φύσει τοῖς πᾶσιν ἀνθρώποις κακῶν
ὄντων μέγιστόν ἐστιν ἡ λύπη κακόν.

Stobaeus Floril. 99, 18 Μενάνδρου Α. Plutarchus Mor. 102 c πολλῶν γὰρ ὄντων ψυχικῶν παθῶν ἡ λύπη τὸ χαλεπώτατον πέφυκεν εἶναι πάντων. 1. ἀνθρώποις Cleric.] ἀνθρώπων.

669

ἔξωθεν εἰσιν οἱ δοκοῦντες εὐτυχεῖν
λαμπροί, τὰ δ' ἔνδον πᾶσιν ἀνθρώποις ἴσοι.

Stobaeus Floril. 104, 14 τοῦ αὐτοῦ (Μενάνδρου 13) Α. 2. λαμπροί ex Eurip. Androm. 330 add. Valeken. Eur. Hipp. 956. ἔνδον Valek.] ἔνδον εἰσι. apud Eur. est εὔ φρονεῖν pro εὐτυχεῖν. ἔνδον, domi. cf. 302, 5. hanc quoque sententiam ab Euripide mutuatus est Menander.

670

οὐδέν με λυπεῖ μᾶλλον ἢ χρηστὸς τρόπος
εἰς χαλεπὸν ὅταν ᾗ συγκεκλημένος βίον.

Stobaeus Floril. 107, 1 Μενάνδρου Α. 1. οὐδέν Voss. Hens.] οὐθέν. 2. συγκεκλημ. K.] συγκεκλεισμ.

671

οἰκτρότατόν ἐστι πεῖραν ἐπὶ γήρως ὁδῷ
ἀδίκου τύχης δίκαιος εἰληφώς τρόπος.

Stobaeus Floril. 107, 2 τοῦ αὐτοῦ (Μενάνδρου 1) Α. γήρως ὁδῷ Scaliger] γήρας ὁδοῦ AB. 2. τρόπον Voss. Hens. ἐπὶ γήρως ὁδῷ Lycurg. Leocr. 40.

672

ἄνδρα τὸν ἀληθῶς εὐγενῆ καὶ τὰγαθὰ
καὶ τὰ κακὰ δεῖ πταίοντα γενναίως φέρειν.

Stobaeus Floril. 108, 6 τοῦ αὐτοῦ (Μενάνδρου 5) Α. τὸν ἀληθῶς ἄνδρα εὐγενῆ codices. transposuit Porsonus Advers. 290.

673

ταῖς ἀτυχίαισι μὴ 'πίχαιρε τῶν πέλας·
πρὸς τὴν τύχην γὰρ ζυγομαχεῖν οὐ φάδιον.

Stobaeus Floril. 112, 1 (ὅτι οὐ χορὴ ἐπιχαίρειν) *Μενάνδρου* A. *ἀτυχίαισι* Bentr.] *ἀτυχίαις*. titulo libri refellitur Herwerd. Mnem. nov. VI 79. 'noli gaudere malis aliorum: nam contra fortunam pugnare non facile est nec tibi nec illis'.

674

οὐκ ἐμὸν ἀνοίγειν λανθάνουσαν ἀτυχίαν
ἔστ', ἀλλὰ μᾶλλον κατακαλύπτειν φημι δεῖν.

Stobaeus Floril. 112, 2 *Μενάνδρου* A. 2. μᾶλλον add. A.

675

μέγιστόν ἐστιν ἄρα τοῖς ἐπταικόσιν
τὸ παρόντας ἐγγὺς τοὺς συναλγοῦντας βλέπειν.

Stobaeus Floril. 113, 13 (οἱ ἀτυχοῦντες χρήζουσι τῶν συμπασχόντων) *Μενάνδρου* A. 1. μέγιστον] ἥδιστον Mein. Stob. IIII xiiii. ἄρα Iacobs. Add. Ath. 51] ἄρα. χάσμα Wakef. Silv. crit. 1, 2 p. 40. at ea voce comici non utuntur nisi παρατραγοδοῦντες.

676

εἰ τᾷλλ' ἀφαιρεῖν ὁ πολὺς εἴωθεν χρόνος
ἡμῶν, τό γε φρονεῖν ἀσφαλέστερον ποιεῖ.

Stobaeus Floril. 115, 4 *Μενάνδρου* A. 2. de molesto ictu cf. Reisig. Coniect. 134. 5.

677

πάντων ἱατρὸς τῶν ἀναγκαίων κακῶν
χρόνος ἐστίν· οὗτος καὶ σὲ νῦν ἰάσεται.

Stobaeus Floril. 124, 22 *Μενάνδρου* A.

678

ὦ δέσποτ' ἄναξ, ἔστι τοῖς σοφοῖς βροτῶν
χρόνῳ σκοπεῖσθαι τῆς ἀληθείας πέρι.

Stobaeus Ecl. 1, 8(9), 9 Wachsm. τοῦ αὐτοῦ (*Μενάνδρου* 8) F mrg. 1. sic FP. ὦναξ Heeren. *Ἄλας* Grot. (cf. Soph. Ai. 485). ἄξι' ἐστὶ L. Dindf. Thesaur. (σκοπεῖσθαι). ἄρ' ἔξεστι Nauck. Tr. gr. fr. p. 600 (Crit. 2). ἄναξ, ἔξεστι Cobet. N. l. 52. 3. tragici esse Meinek. satyricae fabulae Cobet. arbitratur. donec certa emendatio inventa fuerit, Menandro relinquere satius erit, cum praesertim tam verecunda adpellatio sententiae simplicitati ne in

tragoedia quidem convenire videatur. cf. etiam Schneidewin. Philol. X 302. Meinekio videtur Menandri esse qui continuo apud Stobaeum sequitur versus ὁ χρόνος ἀπάσης ἐστὶν ὀργῆς φάρμακον, hoc autem distichon Critiae.

679

εἰ πάντες ἐβοηθοῦμεν ἀλλήλοις αἰεί,
οὐδείς ἂν ὦν ἔνθροπος ἐδεήθη τύχης.

Stobaeus Ecl. 2, 8(7), 3 Wachsm. Μενάνδρου F mrg. 2. τύχης Cleric.] ψυχῆς. cf. 542.

680

ὁ μὲν λόγος σου συνέσεως πολλῆς γέμει,
τὰ δ' ἔργα σύνεσιν οὐκ ἔχοντα φαίνεται.

Stobaeus Ecl. 2, 15, 23 Wachsm. Μενάνδρου. 1. σου add. Gaisf.

681

ὁ μὲν λόγος σου, παῖ, κατ' ὀρθὸν εὐδρομεῖ,
τὸ δ' ἔργον ἄλλην οἴμον ἐκπορεύεται.

Stobaeus Ecl. 2, 15, 26 Wachsm. Μενάνδρου. 1. παῖ Schneidewin. Coni. crit. 115] καὶ L. πᾶς Iacobs. Lect. Stob. 147. καὶ Mein. 2. ἐμπορ. Schneidew. εἰσπ. Mein. vox οἴμος praeter hunc versum apud comicos non invenitur.

682

ὁ μὴ φρονῶν μὲν, πολλὰ δ' ἐφ' ἐκάστου λαλῶν
δείκνυσιν αὐτοῦ τὸν τρόπον τοῖς ῥήμασιν.

Stobaeus Ecl. 2, 15, 28 Wachsm. Μενάνδρου. 2. αὐτοῦ Sarti] αὐτὸν L. αὐτοῖς Mein.

683

πολὺν κρεῖττον ἐστὶν ἐν καλῶς μεμαθηκέναι
ἢ πολλὰ φάυλως περιβεβληθῆναι πράγματα.

Stobaeus Ecl. 2, 31, 15 Wachsm. Μενάνδρου. 2. fortasse περιβεβῆσθαι γράμματα. cf. Lucian. Gall. 11. Cratin. 186, 4. Hegesipp. 1, 26.

684

ὅταν λέγῃς μὲν πολλὰ, μανθάνῃς δὲ μὴ,
τὸ σὺν διδάξας τοῦμὸν οὐ μαθὼν ἔσει.

Stobaeus Ecl. 2, 31, 18 Wachsm. *Μενάνδρου*. 2. ἔσει] ἄπει
Cobet. N. l. 63. οὐκ εἴσει μαθών Mein.

685

ἡ τῶν ὁμοίων αἵρεσις μάλιστα πῶς
τὴν τοῦ βίου σύγκρασιν ὁμόνοιαν ποιεῖ.

Stobaeus Ecl. 2, 33, 4 Wachsm. *Μενάνδρου*. 2. ὁμονοεῖν
Usener. ap. Wachsm. Naber. Mnem. nov. VIII 425.

686

ἀνὴρ ἀχάριστος μὴ νομιζέσθω φίλος,
μὴθ' ὁ πονηρὸς κατεχέτω χρηστοῦ τόπον.

Stobaeus Ecl. 2, 46, 1 Wachsm. *Μενάνδρου*. v. 1 monost.
40. ἀνὴρ ἀχάριστος Mein.] ἀχάριστος ἄνθρωπος L. ἀνὴρ ἄχρηστος
Men. Wolff. Vind. 4. ἀνὴρ ἀμνήμων Men. Urb. ἀχάριστος ἀνὴρ Men.
rel. ἀχάριστος ἡμῖν Gaisf. ἀχάριστος ὃς ἂν ᾗ O. Hense. νομιζέσθω
Men. Wolff. λογιζέσθω Men. Vind. 28. 2. μὴθ' ὁ L. μὴδ' ὃς Nauck.
μὴποθ' ὁ Mein., in duo fragmenta dividens, ed. min. xxi.

687

γυναικὶ δ' ὅστις ὄρκον ὁμνύων ἀνὴρ
μηδὲν ποιεῖ δίκαιον, οὗτος εὖσεβής.

Stobaei App. Flor. 15, 1 *Μενάνδρου*. 2. οὐκ ἔστ' εὖσ. K.
'qui iureiurando feminae se obstringens nihil iusti facit, non est pius'.

688

ἐμὲ δ' ἀδικεῖτω πλούσιος καὶ μὴ πένης·
ῥᾶον φέρειν γὰρ κρειττόνων τυραννίδα.

Antonius Mel. 60 p. 61 et Stobaeus Frobenii p. 208. in eod.
Stob. Voss. Hens. adscriptum ad 95, 2 (Menand. fr. 282). in Mel.
Aug. 5 nihil nisi lemma *Μενάνδρου* relictum. 1. ἐμὲ δ' ἀδικεῖτω
Grotius] ἀδικεῖτω με Anton. ἀδικεῖτω μοι Frob. et Voss. ἀδικησάτω
με Mein. ὑβριζέτω με Usener. cf. Wachsmuth. Stud. zu d. gr. Flor.
136. spurium iudicavit Porson. Miscell. 252. non adsentior.

689

πρᾶον κακοῦργος σχῆμ' ὑπεισελθὼν ἀνὴρ
κεκρυμμένη κεῖται παρὺς τοῖς πλησίον.

Antonius Mel. 78 p. 134. Maxim. Conf. 19, 54 p. 595 Com-
befis. 1. ἀνὴρ κακ. πρ. ὑπεισελθὼν σχῆμα. corr. Grot. 2. κεῖται

Mein.] πρόκειται. κεκρ. παγίς πρόκ. τοῖς πέλας Grot. fortasse παγίς πρόκειται τοῖς πέλας κεκρυμμένη. K. cf. Wachsm. Stud. zu d. gr. Flor. 141.

690

μισῶ πένητα πλουσίῳ δωρούμενον·
ἔλεγχός ἐστι τῆς ἀχορτάστου τύχης.

Compar. Men. et Phil. 358 (Studemund 51. 2 p. 22). v. 1 inonost. 360. 2. Hesych. ἀχόρταστος· ἄπληστος. — δωρεῖσθαι socco abiudicat Cobet. N. l. 44. at est Eupol. 78 in sententia minime elata et saepissime apud scriptores orationis solutae. versum 2 propter vocem ἀχόρταστος defendere nolo. sententia est 'odi pauperem diviti dona offerentem: arguit enim res ipsa sortem egenam, quia διδοὺς αἰτεῖν δοκεῖ (fr. 1095)'.

691

χρυσὸς μὲν οἶδεν ἐξελέγχεσθαι πυρί,
ἡ δ' ἐν φίλοις εὖνοια καιρῷ κρίνεται.

Compar. Men. et Phil. 359 (Studemund 83. 4 p. 24). Anton. Mel. 130 p. 214. Mel. Aug. 11, 59. Maxim. Conf. 6, 24 p. 549 Combefis. 1. οἶδεν ἐξελ.] οἶδε δοκιμάζεσθαι Ant. et Max. Conf. 2. ἡ πρὸς φίλους δ' Max. Conf. κρίνεται] γίνεται Comp. cf. Wachsm. Stud. 136.

692

καιρῷ τὸν εὐτυχοῦντα κολακεύων φίλος
καιροῦ φίλος πέφυκεν, οὐχὶ τοῦ φίλου.

Compar. Men. et Phil. 359 (Studemund 85. 6 p. 25). Anton. Mel. 130 p. 214. Mel. Aug. 11, 60. Maxim. Conf. 6, 24. 1. καιρῷ τὸν εὐτ. Grot.] ὁ καιρῷ εὐτ. Comp. Max. Conf. et Ant. φίλος Mein.] φίλον. ὁ γὰρ τὸν — φίλον Herwerd. Mnem. nov. VI 79. condemnat (ut totam Comparisonem Men. et Phil.) Cobet. N. l. 44. cf. Wachsmuth. Stud. 142.

693

ἀπόντι μᾶλλον εὐχαριστίαν ποίει·
τῷ γὰρ παρόντι γίνετ' εὐτονώτερον.

Compar. Men. et Phil. 359 (Studemund 87. 8 p. 25). condemnat Cobet. N. l. 44. neque εὐχαριστία videtur Menandri esse posse (cf. Lobeck. Phryn. 18) neque εὐτονώτερον sententiae convenit; desideratur vox quae idem significet ac molestior.

694

φρόνησιν ἀσκῶν ἄφροσιν μὴ χρῶ φίλοις,
ἐπεὶ κεκλήσει καὶ σὺ παντελῶς ἄφρων.

v. 1 Compar. Men. et Phil. 359 (Studemund 90 p. 25). v. 1 (ab ἄφροσιν) 2 Anton. Mel. 127 p. 217. 1. τοῖς ἄφροσιν Dobraeus Advers. II 285. 2. κεκλήσῃ Mein.] κληθήσῃ. cf. Wachsm. Stud. 137.

695

μυστήριόν σου μὴ κατείπῃς τῷ φίλῳ,
κοῦ μὴ φοβηθῇς αὐτόν ἐχθρόν γενόμενον.

v. 1 Compar. Men. et Phil. 359 (Studemund 89 p. 25). v. 1. 2 Anton. Mel. 137 p. 317. 2. καὶ οὐ φοβηθήσῃ Ant. correxit Pflugk-Sched. cr. p. 25. ἵνα μὴ φοβηθῇς Usener. — condemnat Cobet. N. l. 45. cf. Wachsm. Stud. 137. voce μυστήριον sic Menander uti vix potuit.

696

ὁ γὰρ ἀδίκασι τι καθ' ἐτέρου ζητῶν κακὸν
αὐτοῖς προπάσχει τοῦ κακοῦ τὴν ἔκβασιν.

Compar. Men. et Phil. 360 (Studemund 107. 8 p. 27). 1. τι addidit Heinsius. condemnat Cobet. N. l. 44.

697

ὅταν ἐκ πονηροῦ πράγματος κέρδος λάβῃς,
τοῦ δυστυχεῖν νόμιζέ σ' ἀρραβῶν' ἔχειν.

Compar. Men. et Phil. 360 (Studemund 109. 10 p. 27). 2. σ' add. Rutgers. ἄρραβῶν originem a latino *arrha* habet. cf. Gell. 17, 2, 21'. Lobeck. Pathol. elem. 287. est vero iam apud Antiphanem 123, 6. cf. Herodian. II 728, 34. νόμιζέ σε ἔχειν vix potest Menandri esse. totam eclogam condemnat Cobet. N. l. 44.

698

δούλῳ γενομένῳ, δοῦλε, δουλεύων φοβοῦ.
ἀμνημονεῖ γὰρ ταῦτος ἀργήσας ζυγοῦ.

Compar. Men. et Phil. 360 (Studemund 115. 6 p. 27) et sine indicio poetae Boisson. Anecd. I 28. v. 1 monost. 138 δοῦλος γεγωνὶς ἐτέρῳ δουλεύειν φοβοῦ. ac δουλεύειν etiam Boisson An., δουλογενεῖ δοῦλε initio v. 1 Comp. — tam inepta adnominatio Menandro prorsus indigna.

699

ἐλεύθερος πᾶς ἐνὶ δεδούλωται, νόμῳ,
δυοῖν δὲ δοῦλος, καὶ νόμῳ καὶ δεσπότη.

Compar. Men. et Phil. 360 (Studemund 118. 9 p. 27). 1. δὲ δούλω τῷ QP, corr. Rigalt. 2. δυοῖν Mein.] δύσειν QP. Phrynich. Ecl. 210. δοῦλος Rig.] δούλω QP.

700

νόμος φυλαχθεὶς οὐδέν ἐστιν ἢ νόμος,
ὁ μὴ φυλαχθεὶς καὶ νόμος καὶ δῆμιος.

Compar. Men. et Phil. 361 (Studemund 144. 5 p. 29). Philistioni dat cod. Boissonad. Anecd. I 150. 'non videtur antiqui poetae esse'. Mein.

701

μὴ πάσχε πρῶτον τὸν νόμον καὶ μάνθανε.
πρὸ τοῦ παθεῖν δὲ τῷ φόβῳ προλαμβάνου.

Compar. Men. et Phil. 361 (Studemund 147. 8 p. 29). 2. δὲ Mein.] σε. 'non est antiqui poetae.' Mein. cf. Cobet. N. l. 44.

702

γυναῖχ' ὁ διδάσκων γράμματα καλῶς
ἄσπιδι δὲ φοβερᾷ προσπορίζει φάρμακον.

Menandri Disticha Parisina Studemund 1. 2 p. 35. 1. γράμματ' οὐ καλῶς ποιεῖ Grot. γράμματ' εὐμορφον καλῶς A. Rossbach. 2. δὲ add. Mein. προσπορίζει Boisson. Anecd. I 148 n. 2] προσπορίζει QP. fortasse ἄσπιδι πονηρᾷ (sic Heinsius) προσπορίζων vel οὐ καλῶς ποιῶν προσπορίζει. ἄσπιδι hic est *viperca*.

703

καλὴν γυναῖκα' ἐὰν ἴδῃς μὴ θανμάσης·
τὸ γὰρ πολὺ κάλλος καὶ φόγων πολλῶν γέμει.

Menandri Dist. Par. Studemund 5. 6 p. 35 et om. auctoris nomine Anton. Mel. 110 p. 186. cf. Wachsm. Stud. p. 140. condemnat Cobet. N. l. 44. 'bellissime τὸ πολὺ κάλλος opponitur ψόγοις πολλοῖς'. scribendo καλὴν γυν. paullo tolerabilior fit oppositio.

704

γνώμην ἀρίστην τῇ γυναικὶ μὴ λέγε·
γνώμη γὰρ ἰδίᾳ τὸ κακὸν ἠδέως ποιεῖ.

Menandri Dist. Par. Studemund 9. 10 p. 35. 1. γνώμην κακίστην Heinsius. πονηράν Dobraeus Adv. II 291. condemnat Cobet. N. 1. 45.

705

μὴ κλᾶε τοὺς θανόντας· οὐ γὰρ ὠφελεῖ
τὰ δάκρυ' ἀναισθήτῳ γεγονότι καὶ νεκρῷ.

Menandri Dist. Par. Studemund 13. 14 p. 35. 1. τοὺς θανόντας Heinsius] τὸν θανόντα. idem 2. ἀναίσθητον γεγονότα καὶ νεκρόν. ut supra Rutgers. ἀναισθήτῳ ὄντι καὶ νεκρῷ γεγονότι QP.

706

τί τῷ θανόντι δῶρα λαμπρὰ προσφέρεις,
ἂ μετ' ὀδύνης εἶασε κοῦκ ἐχρήσατο;

Menandri Dist. Par. Studemund 17. 18 p. 36. 2. εἶασε Mein.] ἔασεν QP.

707

πράττων καλῶς μέμνησο τῆς δυσπραξίας·
ὥς γὰρ τὸ πράττειν οὕτω καὶ σκόπει.

Menandri Dist. Par. Studemund 25. 6 p. 36. v. 2 del. Dobraeus Adv. II 292. καὶ τὸ τέλος σκ. 'dubitanter' Studemund. non credo.

708

ἐὰν τροφήν δοὺς τὸν λαβόντ' ὀνειδίσῃς,
ἄψινθίῳ κατέπασας Ἀττικὸν μέλι.

Menandri Dist. Par. Studemund 33. 4 p. 37. Philistioni tribuntur in Comparatione Studemundi. 2. videtur proverbium fuisse.

709

εἰ γάμος ἦν ὁ σφῶζων τὴν ἄλλου νόσον
νόσον σφῶζων αὐτὸς ἀποθνήσκει νοσῶν.

Menandri Dist. Par. Studemund 29. 30 p. 37. 1. ἱατρὸς ἦν οὐκ οἶδε, τὴν δ' κτλ. Studemund 'dubitanter'. 2. νοσοῦντα (del. v. 1) Dobr. Adv. II 292.

710

ὅταν τι μέλλῃς τὸν πέλας κακηγορεῖν,
αὐτὸς τὰ σαντοῦ πρῶτον ἐπισκέπτου κακά.

Menandri Dist. Par. Studemund 41. 2 p. 38. 1. μέλλης Mein.] μέλλεις QP. κακηγορεῖν Mein. ed. mai.] κατηγορεῖν. cf. Nauck. Arist. Byz. 180. 2. πρῶτ' Mein. deinde fortasse ἐπισκοποῦ.

711

μηδέποτε πειρῶ στρεβλὸν ὀρθῶσαι κλάδον,
οὐκ ἦν ἐνεργεῖν ὅπου φύσις βιάζεται.

Menandri Dist. Par. Studemund 45. 6 p. 38. 2. φύσιν δ' ἐνεργεῖν οὗ φύσις H. Iacobi. cf. Philem. 147, 2. Diogenian. 6, 92 ξύλον ἀγκύλον οὐδέποι' ὀρθόν. adesp. 182.

712

ἐπὰν ἐκ μεταβολῆς ἐπὶ κρεῖττον γένη,
ὅτ' εὐτυχεῖς μέμνησο τῆς προτέρας τύχης.

Menandri Dist. Par. Studemund 37. 8 p. 37. 1. ἐκ μεταβολῆς ἐπὰν ἐπὶ τὸ κρεῖττον non sine dubitatione Mein. 2. προτέρας σου QP. corr. Grotius. ὅταν εὐτυχῆς Mein.

713

μάτην ἄρ' οἱ γέροντες εὗχονται θανεῖν,
γῆρας ψέγοντες καὶ πολλὸν χρόνον βίου.

Menandri Dist. Par. Studemund 49. 50 p. 38. 1. ἄρ' add. Mein. 2. idem πολλὸν χρόνον βίου] πολύχρονον βίου. sunt versus Eurip. Alc. 669. 70 (μακρὸν χρόνον β.). sed consulto hic reliqui, quos multo probabilius sit ex Menandro excerptos esse quam plures alios: mutuatus est comicus ut solet a tragico.

714

ὅταν γέρων γέροντι γνώμην διδοῖ,
θησαυρὸς ἐπὶ θησαυρὸν ἐκπορίζεται.

Menandri Dist. Par. Studemund 53. 4 p. 38. 1. τινὰ γνώμην Grotius. συγγνώμην Cobet. N. l. 44, condemnato tamen versu, fortasse συμβουλήν διδῶ, quamquam ne id quidem satisfacit. 2. ἐκπορίζεται Mein.] ἐμπορίζεται πρᾶγμα QP. πρᾶγμα del. Rutgers. requiritur ἀνασφραγέεται vel aliquid simile: nam cum ἐκπορίζεται recte coniungebatur ἐπὶ θησαυρῶ. si ex comoedia fragmentum est excerptum, fortasse servi est per ironiam loquentis.

715

ὁ λοιδορῶν τὸν πατέρα δυσφήμῳ λόγῳ
τὴν εἰς τὸ θεῖον ἐκμελετᾷ βλασφημίαν.

Compar. Men. et Phil. 366 (Studemund 153. 4 p. 30). 1. τὸν add. Heinsius. δυσφήμῳ Bentr.] δυσφημεῖ. 2. ἐκμελετᾷ idem] μελετᾷ. προμελετᾷ Dobr. Adv. II 285.

716

ὁ μὴ τρέφων τεκοῦσαν ἐκ τέχνης νέος
ἄκαρπος οὗτός ἐστ' ἀπὸ ρίζης κλάδος.

Compar. Men. et Phil. 366 (Studemund 155. 6 p. 30). 2. οὗτός ἐστ' Mein.] ἐστὶν οὕτως QP. fortasse ἄκαρπος ἀγαθῆς ἐστ' ἀπ. ρ. — 1. ἐκ τέχνης, ex officio.

717

ὁ προσίων
γέρων ἀλιεύς, παρ' οὗ τὸ φέρονιον τρίτην
ταύτην ἐπιδάμεθ' ἡμέραν.

Eustathius 742, 58 φερνία δὲ ἰχθύων σπυρίδες Μένανδρος κτλ. Pollux 10, 132 τὰ ἀλιεύς σκευή φέρονιον, σπυρίς, σπυρίδιον. cf. 6, 94. Ammon. 144 φέρονιον τὸ ἀλιευτικὸν σπυρίδιον. Hesych. φ(έ)ρμια (sic) ἄς ἔνιοι ἀσίλλας, τὰς ἐκ σχολίων πλεκομένας, καὶ ἰχθυηρὰ ἀργεῖα, οἷον σπυρίδια. Herodian. I 360, 20. 24 προ-παροξύνεται . . . ποιμνιον . . . παίρνιον . . . φέρονιον ἢ σπυρίς τῶν ἰχθύων. Aleiphr. 1, 9, 2 ἐπὶ τῶν φερνίων κομίζεῖν τοὺς ἰχθύας. latine sporta. — videtur fuisse diverbium. (τίς) ὁ προσίων; B. γέρων κτλ.

718

εἰ μὲν δὴ τινα
. . . πόρον ἔχεις· εἰ δὲ μή, νενόηκ' ἐγώ,
μισῶμεν ἀλλήλους.

Schol. Homer. Koen. Greg. Cor. p. 48. 9 Schaef. οὐκ ἑλλιπὲς τὸ τῆς φράσεως, ἀλλ' ἀρχαϊκόν. . . Μένανδρος κτλ. Cramer. Anecd. Par. III 5, 1 et 274, 27 Μένανδρος κτλ. (μισῶ μὲν). ac misō μὲν etiam apud Schaef. v. 1. 2 Eustathius 66, 32 Μένανδρος ὁ κωμικός κτλ. 1. εἰ μὲν οὖν | σύ τινα πόρον ἔχεις Herwerd. Obs. crit. 96. σὺ πόρον ἔχεις τιν' H. Iacobi. εἰ μὲν δὴ τινα | ἀπόρων πόρον ἔχεις (ictu nisi in primo pede vix tolerabili) O. Hense Lect. Stob. 21 adn. — sententia obscura. neque huc facere videtur Hesych. γευσόμεθα ἀλλήλων· πεῖραν λάβωμεν. pertinet enim ad Hom. II. 20, 258.

719

. . . εἰρήνη γεωργὸν κἂν πέτραις
τρέφει καλῶς, πόλεμος δὲ κἂν πεδίῳ κακῶς.

Stobaeus Floril. 55, 9 *Μενάνδρου* A. Apostol. 6, 59b *Μενάνδρου* κτλ. Maximus Conf. 37, 79 p. 629 Combefis. 1. *κάν*] *κάν* Voss. Hens. καὶ Arsen. 2. *εἰ κάν* Maxim. καὶ *πεδίω* Voss. Hens. *κακῶς* Voss. Arsen. Apost. Maxim.] *κακός*. *ἔφν* quod in exitu versus habent omnes del. Salmas. 'pax agricolam vel in saxis nutrit bene, bellum vel in arvo male'. Bentl.

720

παίδων ἐπ' ἀρότῳ γνησίῳν

δίδωμί σοῦ γῶ τὴν ἔμμαντοῦ θυγατέρα.

Clemens Alex. Strom. 2, 23, 137 γάμος μὲν οὖν ἐστὶ σύνοδος ἀνδρὸς καὶ γυναικὸς ἡ πρώτη κατὰ νόμον ἐπὶ γνησίῳν τέκνων πορῶν· ὁ γοῦν κωμικὸς Μένανδρος παίδων, φησί, κτλ. Apuleius Apol. p. 576 *ille celeberrimus in comoediis versus de proximo congruit Πῶαω Νεπα ΡΟΓΟΗΗ ΗΙ CIONe HICNOPeI*. ita cod. Flor. excerpta Lindenbr. *Πῶλω Νεπῶ ΡΟΓΟΝΙΝΙΕΙΟΝ e NICNOPΘΙ*. Procop. Epist. 135 Hercher. *πατήρ μόνον γίνου παίδων ἐπ' ἀρότῳ γνησίῳν, ἡ κῶμῳδία φησίν*. 1. *ἐπ' ἀρότῳ* Porson. Dobr. Ach. 234] *σπόρῳ τῶν* L. confirmant Procopius et Apuleii codices. 2. *σοι γῶ* Dobr.] *σοί γε*. cf. Cobet. N. l. 58. 61.

721

Gregorius Nazianz. Apol. p. 14 ed. Bas. οὐδὲν γὰρ οὕτως ἡδὺ τοῖς ἀνθρώποις ὥς τὸ λαλεῖν τὰλλότρια. 'ex Menandro haec petita esse, indicante Porsono ad Eurip. Orest. 228, monuit Elias Cretensis. Porsonus coniecit οὐδὲν γὰρ οὕτως ἐστὶν ἀνθρώποις γλυκύ, ὥς τοῦ κλαλεῖν τὰλλότρια'. Mein. Porsoni adnotationem frustra quaesivi.

722

ἐλεύθερόν τι τολμήσει πονεῖν,

θήρῳ λένοντας, ῥόπαλα βαστάζειν.

Schol. Hom. Odys. 2, 10 οὕτω γὰρ οἱ εὐγενεῖς τῶν νέων ἐπαιδεύοντο. καὶ ὁ Μένανδρος, ἐλεύθερόν τι τόλμης εἰ πονεῖν θήρῳ λέγοντας ὅπλα βαστάζειν. plurima corr. Buttmanus, ῥόπαλα pro ὅπλα M. Haupt. Ind. Berol. 1855. 6 p. 6, ad *Pseudherculum* haec probabili coniectura referens. 'videtur falsus ille Hercules austeram vitam, qualem scilicet ipse ageret, commendasse et praecepisse ut iuvenes magna ingenuisque digna auderent Herculemque illum priorem et se alterum imitarentur'.

723

θυγάτριον, ἡ νῦν ἡμέρα δίδωσί μοι

ἢ δόξαν ἤτοι διαβολήν.

Boissonad. Anecd. III 237, Polyb. De barbar. 289, 12 Nauck. (Lex. Vindob.) γίνεται σολοικισμός ούτως ὡς παρὰ Μενάνδρῳ κτλ. ἐχρῆν γὰρ ἦτοι δόξαν ἢ διαβολήν. cf. Lobeck. Soph. Ai. p. 146 not. Cobet. N. l. 62. 3.

724

ἀρχὴ μερίστη τῶν ἐν ἀνθρώποις κακῶν
ἀγαθὰ, τὰ λίαν ἀγαθὰ.

Schol. Plat. 369 Bekk. χαλεπὰ τὰ καλὰ, παροιμία ἐπὶ τῶν ἐν εὐπραγίᾳ μεταβαλλομένων εἰς ὠμότητα . . . ὅθεν, οἶμαι, φησὶ καὶ Μένανδρος κτλ. Plutarchus Mor. 1076 d Μενάνδρῳ (δυσκολοῖνουςιν) εἰπόντι θεατρικῶς κτλ. 2. prius ἀγαθὰ om. Plut. scribendum est ὁγαθέ, τὰ λίαν ἀγ. certe τἀγαθὰ necessarium erat. cf. Cratin. 187, 2. Philon. Iud. II 20 M. μερίστη ἀρχὴ κακῶν, ὡς εἰπέ τις οὐκ ἄπο σκοποῦ, τὰ λίαν ἀγαθὰ cont. Nauck. Mélanges græco-rom. V 241. 2. θεατρικῶς locutum esse Menandrum Plutarchus dicit propter τὸ παράδοξον sententiae.

725

μέμφομαί σοι τοῦθ' ὅτι
χρηστά με λέγοντ' οὐκ εὖ ποιήσειν προσδοκᾷς.

Priscianus 18, 239 Attici μέμφεται σοὶ καὶ σέ . . . Μένανδρος κτλ. 2. εὖ ποιήσειν Bentr.] ΕΥΠΟΙΗΣΕΝ VRM. ἐποίησεν (O). ceterae codicum varietates apud Hertzium.

726

ἔργον ἐστί, Φανία,
μακρὰν συνήθειαν βραχεῖ λῦσαι χρόνῳ.

Stobaeus Floril. 43, 31 τοῦ αὐτοῦ (Μενάνδρου 30) A. Anton. Mel. 102 p. 168. Maxim. Conf. 62, 125 p. 674 Combefis. 1. Φανία Gataker. Posth. 10 p. 504] Πανία cod. Stob. ἀμήχανον μακρὰν κτλ. Max. Conf. et cod. Barocc. 143 fol. 138. 2. βραχεῖ Gatak.] ἐν βραχεῖ. ἐν βραχὺ cod. Bar. — in exitu cod. Bar. et Maxim. Conf. addunt τὸ γὰρ σύνηθες οὐδαμοῦ παροπτεόν (fr. 53). quae si continuo cum eis quae praecedunt coniuncta fuerunt, omnia ad Ἀνδρόγυνον pertinent.

727

λελουμένη γὰρ ἡτέρα καὶ διαφανὲς
χιτωνάριον ἔχουσα.

Eustathius 1166, 52 *χιτώνιον καὶ χιτωνάριον λεπτὸν ἔνδυμα γυναικεῖον πολυτελές. Μένανδρος κτλ. ἡτέρα Bentl.] ἡ ἑταίρα. λελουμένη παρῆν ἑτέρα Naber. Mnem. nov. VIII 425.*

728

. οὐκ ἔλευθέρου φέρειν
νερόμικα κοινωνοῦσαν ἡδονὴν ὕβρει.

Stobaeus Floril. 89, 6 τοῦ αὐτοῦ (Μένανδρου 5) A. μ^ε Vind.

729

. οὐχὶ τὴν αὐτὴν ἔχει
διάνοιαν αἰτῶν εἰς ἕκαστος καὶ λαβών.

Stobaeus Ecl. 2, 46, 8 Wachsm. Μένανδρου. 1. ἔχει est in L.

730

. οὐ λυποῦντα δεῖ
παιδάριον ὀρθοῦν, ἀλλὰ καὶ πείθοντά τι.

Stobaeus Floril. 83, 12 τοῦ αὐτοῦ (Μένανδρου 10 et 11) A. 1. μάλα δεῖ AB. μὰ Δία δεῖ σ' αἰεὶ Mein. ed. mai. fortasse μάλα dittographia est vocis ἀλλὰ in v. 2. Terent. Adelph. 1, 1, 32 *puđore et liberalitate liberos | retinere satius esse credo quám metu.* unde ad *Adelphos* fragmentum referebat Meinekios incerta, ut ipse ait, coniectura.

731

ἄνθρωπε, πέρυσσι πτωχὸς ἦσθα καὶ νεκρός,
νυνὶ δὲ πλουτεῖς.

Eustathius 1833, 58 τὸν πτωχὸν ἀστείως νεκρῷ εἵκασεν ὁ Μένανδρος εἰπὼν κτλ. 2. νυνὶ Grot.] νῦν.

732

κομψὸς στρατιώτης οὐδ' ἂν εἰ πλάττοι θεὸς
οὐδεις γένοιτ' ἄν.

Stobaeus Floril. 53, 6 Μένανδρου A. ἂν εἰ πλάττοι] ἂν πλάττη A. ἔαν πλάττη Gaisf. sed illud melius. 2. οὐθεις codices. videtur mulier, ut apud Lucianum Dial. meretr. 13, 4. 5, militis inmanitatem abominari.

733

ἐν νυκτὶ βουλὰς, ὅπερ ἅπασιν γίνεται,
 διδοὺς ἐμαντῶ.

Etymolog. Gud. 222, 40 εὐφρόνη, ἡ νύξ, παρὰ τὸ εὖ φρονεῖν ἐν αὐτῇ, ὡς Μένανδρος κτλ. indie. Nauck. Philol. III 360. Etymol. m. 399, 51 ὁ χρησμός 'νύξ καὶ βουλή', ubi cod. Sorb. Gaisf. ὡς Μένανδρος· ἐν νυκτὶ βουλή. monost. 150 ἐν νυκτὶ βουλή τοῖς σοφοῖσι γίνεται. Liban. III 878, 26 R. τὸν ἀπανταχῇ περιφερόμενον τίς οὐκ οἶδε λόγον, ὅς φησι δεῖν ἐν νυκτὶ βουλῆς ἔχεσθαι. et III 881, 18 τὴν παροιμίαν ἐποίησε, τὰς βουλὰς εἰς τὸν τῆς νυκτὸς ἔγειν καιρόν. cf. etiam Zenob. 3, 97. Diogenian. Vind. 2, 46 et utribique Leutsch. ac iam Herodot. 7, 12 νυκτὶ δὲ βουλὴν διδοὺς (Ξέρξης) εὐρισκέ οἱ οὐ προήγμα εἶναι στρατεύεσθαι.

734

ἂ γὰρ μεθ' ἡμέραν τις ἐσπούδασε,
 ταῦτ' εἶδε νύκτωρ.

Schol. Hom. Il. 2, 80 cod. Par. 2556 ap. Cramer. Anecd. Par. III 148, 21 (Νέστωρ) πιστεύσας τῶ (τοῦ Ἀγαμέμνονος) ὀνείρω, ὁποῖόν τι Μένανδρος ἐπεφώνει εἰπών κτλ. 1. πάνν τις Mehler. Mnem. I 145. τις ἐσπούδαζ' ἔχων Piccolos. ἐξεσπούδακε Mein. quod verbum me legere non memini.

735

Plutarchus Mor. 524 e τὴν γε χρηματικὴν (πενίαν), ὡς φησιν ὁ Μένανδρος, εἷς ἂν φίλος ἀπαλλάξειεν εὐεργετήσας. cf. fr. 282. aliud tamen fragmentum, cum illius sententiae opportunitas saepius sine dubio veniret, respicere credo Plutarchum. fortasse Menander scripsit

ταύτην ἀπαλλάξειεν εἷς τις ἂν φίλος
 εὐεργετήσας.

736

. . . . εὐκαταφρόνητος τῇ στολῇ
 εἴσειμι, καὶ ταῦτ' εἰς γυναικας.

Schol. Apoll. Rhod. 1, 724 ἄοπλος ὁ Ἰάσων εἰς τὴν Ὑψιπύλης εἰσέρχεται. ἀνὴρ γὰρ ὢν τὰς γυναῖκας οὐ δέδοικεν. καὶ Μένανδρος κτλ. loqui videtur aliquis propter vilem vestitum in mulierum coetum intrare verens (Mein.).

737

πᾶς ὁ μὴ φρονῶν
ἀλαζονεῖα καὶ ψόφοις ἑλίσσεται.

Stobaeus Floril. 22, 12 τοῦ αὐτοῦ (Μένανδρου 11) A.

738

οὐκ ἔστ' ἀνοίας οὐδέν, ὥς ἐμοὶ δοκεῖ,
τολμηρότερον.

Stobaeus Floril. 4, 35 Μένανδρου A. Anton. Mel. 79 p. 137.
Cramer. Anecd. Ox. III 254, 22. Maxim. Conf. 40, 86 p. 634
Combes. οὐδέν om. Voss.

739

ὦ νύξ, σὺ γὰρ δὴ πλεῖστον Ἀφροδίτης θεῶν
μετέχεις μέρος.

Plutarchus Mor. 318 d πλεῖστον γὰρ Ἀφροδίτης οὐ νύξ, κατὰ
Μένανδρον, ἀλλὰ τύχη μετέσχηκεν. idem Mor. 654 d ὁ Ἐπίκουρος
παρὰ πᾶν δίκαιον ἀφαιρεῖ τὴν Ἀφροδίτην τῆς νυκτός. καίτοι κη-
μιστον (πλεῖστον Wyttenb.) αὐτῇ θεῶν μετεῖναι φησιν ἔρωτιδος ἀνὴρ
Μένανδρος. Schol. Theocr. 2, 10 δεῖ δὲ τοῖς κλεπτομένοις ἔρωσι
σιγῆς καὶ νυκτός. Μένανδρος ὦ νύξ, σοὶ γὰρ δεῖ πλεῖστον Ἀφρο-
δίτης (δὴ — Ἀφροδίτη P 2835. σὺ γὰρ δὲ Ambros. Ziegler p. 19).
Philostr. Vit. soph. 1, 5 p. 518 ὦ νύξ, σὺ γὰρ δὴ πλεῖστον μετέχεις
σοφίας μέρος θεῶν. unde recte Meinekius quod supra scripsimus
elicuit, nisi quod paullo probabilius in ed. 1 Ἀφροδίτης μέρος
μετέχεις θεῶν. Grotius ὦ νύξ, σὺ γὰρ δὴ πλ. Ἀφρ. ἔχεις. do syn-
taxi Heindorf. Plat. Soph. 235 a.

740

μαρτύρομαι, ναὶ μὰ τὸν Ἀπόλλω τουτονὶ
καὶ τὰς θύρας.

Suidas ναὶ μὰ τὸν . . . οἱ ἀρχαῖοι οὐ προπετῶς κατὰ τῶν θεῶν
ὤμνουσιν, ἀλλὰ κατὰ τῶν προστυγχανόντων, ὥς καὶ Μένανδρος κτλ.
1. ναὶ μὰ τὸν Mein.] τὸν. Μένανδρος μαρτυρεῖ· 'ναὶ μὰ τὸν κτλ.'
Schroeder. Progr. Mariaeins 1845. sed cf. Arist. Nub. 495. 1222.
1297. Av. 1031. Ran. 528 cet. τουτονὶ Mein.] τοῦτον. μὰ τὸν
'Απόλλω τουτονὶ est Arist. Thesm. 748. 2. καὶ τὰς θυγατέρας
Naber. Mnem. nov. VIII 425. at nusquam Apollo Musarum pater
fuisse dicitur. — significari videtur Apollo ἀγνιεύς, cuius propo-
ianuam erat ara. cf. 45. 748. Arist. Vesp. 875. Prollier. Myth.
gr.² I 211.

741

δεδράμηκά σοι

δρόμον τοιοῦτον οἶον οὐδεὶς πώποτε.

Etymolog. m. 316, 48 et Zonaras 618 ἔδραμον... ἐξ οὗ καὶ τὸ παρὰ Μενάνδρῳ οἶον κτλ. τοιοῦτον om. Etym.

742

τὸν τῇ φύσει

οἰκεῖον οὐδεὶς καιρὸς ἀλλότριον ποιεῖ.

Stobaeus Floril. 84, 2 Μενάνδρου Vindob. deest in A. Εὐριπίδου Trinc., cuius non esse anapaestus docet in quinta sede. cf. etiam Nauck. Tr. gr. fr. p. xi.

743

μικροῦ μὲν ἀρραβῶνά με

ἔπεισεν εὐθὺς καταβαλεῖν.

Etymolog. m. 148, 52 ἀρραβὼν ἢ ἐπὶ ταῖς ὠναῖς παρὰ τῶν ὠνουμένων διδομένη προκαταβολή ὑπὲρ ἀσφαλείας. Μενάνδρος κτλ. utitur sic aliquoties Plautus in Mostellaria. με Mein.] μ'. 'non multum afuit quin mihi persuaderet ut —'.

744

πάντα γὰρ

ταῖς ἐνδελεχείαις καταπονεῖται πράγματα.

Stobaeus Floril. 29, 19 Μενάνδρου A. ἐνδελ. AB Voss. Hens.] ἐντελ. de quarum vocum discrimine cf. Naek. Choeril. p. 169 sq.

745

ἔστι δὲ

γυνὴ λέγουσα χρήσθ' ὑπερβάλλων φόβος.

Stobaeus Floril. 73, 2 Μενάνδρου A. δὲ om. Voss. Hens. quid sibi velit φόβος non exputo.

746

οὐ πᾶν

εἴωθ' ἀληθὲς οὐδὲ ἐν λέγειν γυνή.

Stobaeus Floril. 73, 59 Μενάνδρου A.

747

ἄνθρωπον ἐξαλλάξομεν κακόν τί σοι
δώσονται.

Zonaras 767 ἐξαλλάξαι ἀντὶ τοῦ τέρψαι. Μένανδρος κτλ. Bekker. Anecd. 96, 1 ἐξαλλάξαι. ἀντὶ τοῦ τέρψαι. Μένανδρος· ἄνθρωπον ἐξαλλάξομεν. Phrynich. Epit. 363 ἐξαλλάξαι, τὸ τέρψαι καὶ παρ-
αγαγεῖν εἰς εὐφροσύνην . . . οὐ χροῶνται οἱ δόκιμοι. Φιλιππίδης δὲ
(35) καὶ Μένανδρος αὐτῷ χροῶνται. cf. Anaxandr. 20. κακὸν δώ-
σονται, ut Antiphan. 211, 4. — per interrogationem effert H. Iacobi.

748

καθεδοῦμαι δ' ἐνθαδὶ τὸν Λοξίαν
αὐτὸν καταλαβών.

Zonaras 1170 καθεδοῦμαι . . . καὶ Μένανδρος κτλ. cf. Epimerism. Hom. 255, 22. Plaut. Most. 5, 1, 45 *ego interim aram hanc occu-
pabo*. αὐτὸν] τοῦτον Mein., qui aram illam Apollinis Loxiae no-
mine nuncupatam fuisse (cf. 740) docet conl. Phot. Bibl. 535, 33
τὸν βωμὸν ἀγνιᾶν (Ἀγνιᾶ ἢ Mein.) Λοξίαν ἐκάλουν, τὴν τοῦ θεοῦ
προσηγορίαν νέμοντες τῷ βωμῷ. ac Phot. lex. Λοξίας· εἰδῶσι τὸν
πρὸ τῶν θυρῶν ἰδρυμένον βωμὸν τοῦ Ἀπόλλωνος Λοξίαν καὶ Ἀπόλλω
προσαγορεύειν καὶ Ἀγνιᾶ.

749

ὥς ἡδὺ πρᾶος καὶ νεάζων τῷ τροπῷ
πατήρ.

Stobaeus Floril. 83, 13 Μενάνδρου Α. Plaut. Mil. glor. 3, 1,
67 *me ut fatcäre faciam esse adulescentem moribus*. νεάζειν cete-
roquin comicis ignotum.

750

Bekker. Anecd. 1316 ὁ Μένανδρος οὐκ ἔχω οὔτε ἄλλας
οὔτε ὄξος οὔτ' ὀρίγανον. οὐκ ἔχω γὰρ οὔθ' ἄλλας | οὔτ' ὄξος
οὔτ' ὀρίγανον Mein.

751

εἰ μὴ γαμεῖς γάρ, ἔσχατον νόμιζέ με
Μυσῶν.

Schol. Rhcs. 244 Μένανδρος κτλ. 2. φορυγῶν μυσῶν Α. Φρύγ'
ὄντα Μυσῶν Cobet. Mnem. nov. II 298. ubi tamen nescio quo-
modo νομίζειν coniungi potuerit cum participio 'servus de gente

sua iocatur, dum erili filio promittit se puellae quam amat copiam ei facturum⁷. Cob. — cf. Magnet. 5. Philem. 77.

752

οὐκ ἄρα φροντίζει τις ἡμῶν ἢ μόνος
θεός.

Theophilus Antol. 2, 8 *Μένανδρος* κτλ. 'μόνος fortasse Theophilus est'. Mein.

753

. . . . τὸν νοῦν ἔχων ὑποχείριον
εἰς τὸν πίθον δέδωκα.

Galenus V 412 Kuehn. *ὅταν μνημονεύῃ (Χρύσιππος) τοῦ Μενανδρῆλου ἔπους, ἐν ᾧ φησι κτλ., φανερώς κἀνταῦθα μαρτυροῦσαν ἀπόφασιν τῇ παλαιᾷ δόξῃ παρατίθεται.* indic. Bergk. *ὑποβρύχιον* (sic Naber.) *τὸν νοῦν ἔχων εἰς τὸν πίθον δέδωκα* Cobet. Mnem. nov. I 353. Diogenis dolium videtur significari: sed non satis intellego.

754

. . . . φιλόνικος δ' ἐστὶ καὶ μία γυνή
εἰς μῆριν.

Schol. Aeschin. 2, 179 *γυναικίῳ ἀνθρώπῳ τὴν ὀργὴν δοκοῦσιν αἱ γυναῖκες πικρὰ σφόδρα εἶναι περὶ τὸ ὀργίζεσθαι.* διὸ καὶ *Μένανδρός* φησι κτλ. Aristaen. Epist. 2, 20 *ὡς φιλόνικος, εἶπεν, ὑπάρχεις καὶ λίαν γυνή, ὡς ἀπεράμων, ᾧ γῆ καὶ θεοί.* unde Herwerd. Stud. crit. 89. 90 del. verbis *εἰς μῆριν* pro *μία* scr. *λίαν. καὶ πικρὰ* Schneidewin. *κἀγοία* H. Saupp. *Σιμῖα* Mein. voce *μῆρις* Menander usus est fr. 585 et plus semel Plato philosophus.

755

μικρὰς τίθημι συμβολὰς ἀκροώμενος.

Athenaeus 6, 270d *εἰ δὲ λουσάμενοι λογάρια δειπνοῦμεν, μικρὰς — ἀκροώμενος, κατὰ τὸν Μένανδρον.* Bentleius etiam priora Menandro tribuens *εἰ λουσάμενοι λογάρια δειπνοῦμεν φίλοι, κτλ.* cf. Mein. Anal. Ath. 119. *μακρὰς* Cobet. V. 1.² 204 conl. Poll. 6, 12 *ἀσύμβολοι ἀπὸ συμβολῶν, ἀφ' ὧν οἱ Ἀττικοὶ μακρὰς διδόναι συμβολὰς ἔλεγον ἀντὶ τοῦ μεγάλας.* idem N. l. 91 adfert Machon. Athen. 13, 580d *μακρὰς πράττειν συμβολὰς.* sed si dixerunt Attici *μακρὰς συμβολὰς τίθηναι*, contrarias dixerunt *μικρὰς*, neque inepta haec est sententia *'exiguam stipem pendo audiens'*, i. e. non magnus labor est audiendi, ubi boni aliquid audire possis.

756

ὄνειδος αἰσχρὸς βίος ὅμως κἂν ἡδὺς ᾗ.

Plutarchus Mor. 21 c ὁ Μένανδρος . . . τὴν θρασύτητα τῆς ἀκολασίας ἐξέκοψεν εἰπὼν κτλ. Stobaeus Floril. 6, 26 τοῦ αὐτοῦ (Μενάνδρου 25) Α.

757

οὐδεὶς γὰρ ἀγαπῶν αὐτὸς ἀμελεῖθ' ἡδέως.

Plutarchus Mor. 491 c τὸ δὲ Μενάνδρειον ὁρθῶς ἔχον ὥς κτλ. sine auctoris nomine idem 95 d. γὰρ om. 491.

758

ὦ παῖ, σιώπα· πόλλ' ἔχει σιγὴ καλὰ.

Apostolius 18, 62 a (Ars.) Μενάνδρου ἡ παραίνεσις. Plutarchus Mor. 502 e εἰπόμεν πρὸς τὸν ἀδόλεσχον κτλ. Stobaeus Floril. 33, 3 Σοφοκλέους Ἀλεάσι (Ἀλεάδαις) Gesner. de A nihil Gaisf. cf. Soph. fr. 79 N. σιγῇ] σιωπῇ Apostol. et Stob. — mihi tam vulgaris sententia facile utrique poetae videtur se offerre potuisse: neque video cur Menandro eam tribui posse neget Cobet. N. l. 53. σιγῇ (-ῇ) est Arist. Pac. 53. Eccl. 1088.

759

ἔθνον οὐ προσέχουσιν οὐδέν μοι θεοῖς.

Plutarchus Mor. 1102 b θύσας δὲ ἄπεισι λέγων τὸ Μενάνδρειον κτλ. Μενάνδρειον Reisk.] μὲν ἀνδρεῖον.

760

εἷς ἐστι δοῦλος οἰκίας ὁ δεσπότης.

Liban. II 88, 11 νοῦν εἶχε Μένανδρος ὁ Διοπελθους, καὶ πλεῖστα τοῖς οἰκέταις ἄρα τοῖς αὐτοῦ δεδουλενκῶς οὕτως ἔσχευεν εἰπεῖν τὸ κτλ. Aristid. II 204 Dindf. τὸ τοῦ κωμωδιοποιοῦ βεβαίως καὶ παγίως ἔχει ὥς ἔρ' εἷς εἴη τῆς οἰκίας δοῦλος ὁ δεσπότης. ubi schol. 519, 25 ὁ κωμικὸς σχετλιάζων τοῦτο εἰσάγει, ὅ τε Ἀριστοφάνης καὶ ὁ Μένανδρος. etiam Aristophanis fragmentis adnumerandum esset, nisi scholiasta videretur dubitasse Aristophanem Aristides diceret τὸν κωμωδιοποιόν, an Menandrum. ceterum cf. monost. 168. Aphthon. Walz. Rhet. II 23, 24. 594, 3.

761

ὥς χαρίεν ἔστ' ἄνθρωπος, ὅταν ἄνθρωπος ᾗ.

Galen. IX 815 Kuehn. τοιοῦτον δ' ἐστὶ καὶ τὸ παρὰ τῷ κωμικῷ· καὶ σπάνιον ἔστ' ἄνθρωπος ὅταν ἄνθρωπος (om. ᾗ). Stobaeus Floril. 5, 11 sine lemmate, sed coniunct. cum 9 Μενάνδρον· ᾗ χ. ἔστ' ἄνθρ. ἂν ἄνθρ. ᾗ. Clemens Alex. Strom. 8, 3, 5 οὕτω τοι καὶ ὁ κωμικὸς ἔλεγεν· ὥς χαρίεις ἐστὶν ἄνθρ., ἔστ' ἂν ἄνθρ. ᾗ. nullo auctoris indicio Etym. m. 824, 41 (τὸ ὥς σημαίνει) βεβαίωσιν· ὥς χαρίσοιτ' ἄνθρωπος ἀνθρώποισι. monost. 562 ὥς χαρίεις ἐστὶν ἄνθρ., ὅταν νιδῷς ᾗ. cf. Walz. Rhet. VIII 480, 3 (χάριεν — ὅς τ' ἄνθρ.). 517, 3 (χάριεν — ὅταν). cf. Dobr. Adv. II 286. Mein. III 372. M. Haupt. Opusc. III 608. Cobet. Mnem. nov. III 29. XII 443.

762

ὁ νοῦς γὰρ ἡμῶν ἐστὶν ἐν ἐκάστῳ θεός.

Gnom. monost. 434. Plutarchus Mor. 999 e καθάπερ Μένανδρος· ὁ νοῦς γὰρ ἡμῶν ὁ θεός. ac sic sine auctoris nomine Iamblich. Protr. p. 138. Nemes. Nat. hom. p. 321 Εὐριπίδης καὶ Μένανδρος τὸν νοῦν ἐν ἐκάστῳ φασὶ προνοεῖν ἐκάστου. Tzetz. Exeg. II. p. 53, 6 ὁ Μένανδρος πάλιν φησὶν κτλ. (om. ἐν). plura praebebat Nauck. Eur. fr. 1007. cf. eiusdem Arist. Byz. 280 n. 13.

763

ὑπεδεξάμην, ἔτικτον, ἐκτρέφω, φιλῶ.

Demetr. De eloc. 193. 4 διὰ τοῦτο καὶ Μένανδρον ὑποκρίνονται λελυμένον ἐν τοῖς πλείστοις, Φιλήμονα δὲ ἀναγινώσκουσιν. ὅτι δὲ ὑποκριτικὸν ἢ λύσις παράδειγμα ἐγκλείσθω τόδε κτλ. cum Menandrum dixerit asyndeto saepissime uti et ecloga praestantissimum praebeat asyndeti exemplum, dubitari non potest quin sit Menandri. — ὑπεδεξάμην K.] ἐδεξάμην. nam δέξασθαι est *alienum* accipere, ὑποδέχεσθαι *concipere*. Pollux 2, 6 ὑποδέξασθαι, κυῆσαι, γεννῆσαι, τεκεῖν. Xen. Mem. 2, 2, 5 ἡ γυνὴ ὑποδεξαμένη φέροι. Plat. Menex. 237 c τῆς τεκούσης καὶ θρεψαμένης καὶ ὑποδεξαμένης. Aelian. N. an. 9, 5 (ἡ φύσις προτιμᾷ) τοῦ ὑποδεχομένου τὸ σπεῖρον. φιλῶ Cobet. N. l. 92] φίλε.

764

Κορινθίῳ πίστευε καὶ μὴ χρῶ φίλῳ.

Anthol. Palat. 11, 438. 'πίστει τε Both. 'μὴ πίστευε μηδὲ χρῶ' interpretatur Mein. ed. min. XXI coul. Theocr. Epigr. 6, 6.

fortasse *Κορίνθιον ὑπόπτεινε*. de ictu insolentiore cf. Aristoph. fr. 320, 14.

765

ἀσπίδιον ἐπριάμην τι καὶ μαχαίριον.

Stephanus Byz. *Ἀσπίς* . . . ἔστι δὲ τοῦτο (ἀσπιδιώτης) παρὰ τὸ ἀσπίδιον. *Μένανδρος* κτλ.

766

φοβούμενοι τὸ θεῖον ἐπὶ τοῦ σοῦ πάθους —

Nemesius Nat. hom. p. 179 φυσικῶς ὀρῶντές τινες πάσχοντας συστελλόμεθα, ὡς εἴρηται καλῶς καὶ *Μενάνδρῳ* τό κτλ. ἀπὸ Nauck. Arist. Byz. 242. fortasse adiciendum συστελλόμεσθα.

767

μισῶ πονηρόν, χρηστὸν ὅταν εἴπῃ λόγον.

Stobaeus Floril. 2, 5 *Μενάνδρου* Α. monost. 352. Anton. Mel. p. 278, 12. ὅταν Stob. Ant.] . ἄν. cf. G. Kaibel. Epigr. p. xxiii n. 1117a. W. Meyer. Urbin. Gnomol. p. 426 n. 26.

768

ἀσυλλόγιστόν ἐστιν ἡ πονηρία.

Stobaeus Floril. 2, 6 *Μενάνδρου* Α. monost. 50.

769

ἔπαντα δοῦλα τοῦ φρονεῖν καθίσταται.

Stobaeus Floril. 3, 11 *Μενάνδρου* Α. Apostol. 3, 63b *Μενάνδρου*. Maxim. Conf. 2, 11 p. 134 Combefis. Anton. Mel. 26 p. 38. τοῦ Α Voss. Ant.] τῷ.

770

τυφλόν τι τάνόητον εἶναι μοι δοκεῖ.

Stobaeus Floril. 4, 13 *Μενάνδρου* Α. ἡ τύχη | τυφλόν τι κἀν. Herwerd. Obs. crit. 123.

771

ἀνδρὸς τὰ προσπίπτοντα γενναίως φέρειν.

Stobaeus Floril. 7p. 98 Gesner. monost. 13. om. Grotius, Gaisfordus, Meinekius in ed. Stob.

772. 773. 774

δίκαιος ἂν ᾗς, τῷ τρόπῳ χρήσει νόμῳ.
 χρηστοῦ πρὸς ἀνδρὸς μηδὲν ἐννοεῖν κακόν.
 δίκαιος ἀδικεῖν οὐκ ἐπίσταται τρόπος.

Stobaeus Floril. 9, 9 *Μενάνδρου* A (sic coniuncta). ad v. 1 *μενανδρο*, ad 2 et 3 τοῦ αὐτοῦ Voss. Hens. Maxim. Conf. 5, 23 p. 545 Combefis. 1. monost. 135. 3. monost. 136. 2. ἐννοεῖν Arsen. ἐννόει (ν et accent. circumfl. supra scr.) Voss. Hens. ἐννόει B¹ Trinc. ὑπονόει AB². ὑπονοεῖν Maxim.

775

τὸ μηδὲν ἀδικεῖν πᾶσιν ἀνθρώποις πρόκειται.

Stobaeus Floril. 9, 10 *Μενάνδρου* A. μηδὲν A] μὴ Trinc. μὴ ἀδικεῖν ἅπασιν Mein. ed. mai.

776

λέγεις, ἃ δὲ λέγεις ἔνεκα τοῦ λαβεῖν λέγεις.

Stobaeus Floril. 10, 6 *Μενάνδρου* A. Maxim. Conf. 12, 35 p. 571 Combefis.

777

κρεῖττον δ' ἐλέσθαι. ψεῦδος ἢ ἀληθὲς κακόν.

Stobaeus Floril. 12, 5 *Μενάνδρου* A. Maxim. Conf. 35, 77 p. 625 Combefis. Anton. Mel. 45 p. 69. δ' om. A Voss. Max. unde λέγεσθαι Nauck. ψεῦδος] κέρδος, sed in marg. ψεῦδος m.¹ Voss. Hens. ψευδὲς Herwerd. Obs. crit. 97. δέχεσθαι ψευδὲς Naber. Mnem. nov. VIII 425.

778

ἢ ποῦ τι χαλεπὸν ἐστὶ τὸ ψευδῆ λέγειν.

Stobaeus Floril. 12, 9 *Μενάνδρου* A. *Εὐριπίδου* Trinc. τι add. Grot. — potuit uterque ea sententia uti. loquitur homo probus, invitatus ad mentiendum adgrediens.

779

ὁ πολὺς ἄκρατος ὀλίγ' ἀναγκάζει φρονεῖν.

Stobaeus Floril. 18, 4 *Μενάνδρου* A. Clemens Alex. Paed. 2, 2, 22 ὁ γὰρ ἄκρατος κατὰ τὸν κωμικὸν ὀλίγ' ἀναγκ. φρ. monost. 420. Maxim. Conf. 30, 69 p. 617 Combefis. Anton. Mel. 68 p. 116.

Varro Sat. 7, 1 Oehler. (Mein. V ccxcix) *non mirum si cacculis: aurum enim non minus praestringit oculos quam ὁ πολὺς ἄκρατος.*

780

ὅσος τὸ κατέχειν ἐστὶ τὴν ὀργὴν πόνοσ.

Stobaeus Floril. 20, 19 Μενάνδρου Trinc. deest in A. cf. Philem. 185.

781

συνγκέχυκε νῦν τὴν πίστιν ὁ καθ' ἡμᾶς βίος.

Stobaeus Floril. 28, 7 Μενάνδρου Α. νῦν] δὴ Voss.

782

ἀπερυσθριᾶ πᾶς, ἐρυσθριᾶ δ' οὐδεὶς ἔτι.

Stobaeus Floril. 32, 1 Μενάνδρου Trinc. de A nihil Gaisf. deest lemma in Voss. Hens. — Plut. Mor. 547 b δεῖ ἐρυσθριᾶν ἐπαινούμενον, οὐκ ἀπερυσθριᾶν (Mein. 1).

783

οὐδὲν σιωπῆς ἐστὶ χρησιμώτερον.

Stobaeus Floril. 33, 2 Μενάνδρου Voss. Hens. (μενᾶν^{δρ}). Trinc. de Α nihil Gaisf. οὐδὲν codices (praeter Urbin. W. Meyeri p. 442 n. 15).

784

οὐδεὶς πονηρὸν πράγμα χρηστὸς ὦν ποιεῖ.

Stobaeus Floril. 37, 1 Μενάνδρου Α. οὐδεὶς Α et Voss.^{1]} οὐθεὶς. ποεῖ Trinc.

785

ὥς ἡδὺ συνέσει χρηστότης κεκραμένη.

Stobaeus Floril. 37, 2 τοῦ αὐτοῦ Α.

786. 787. 788

ὁ χρηστός ἐστὶ πολλαχοῦ σωτήριος.

τὸ χρηστὰ πράττειν ἔργον ἔστ' ἐλευθέρον.

μέγιστον ἀγαθόν ἐστὶ μετὰ νοῦ χρηστότης.

Stobaeus Floril. 37, 6. 7. 8 τοῦ αὐτοῦ (Μενάνδρου 5) ter Α, 1. πανταχοῦ Floril. Monac. 110 (Mein. Stob. III 275, 21).

789

κάν ταῖς ἀπορίαις ἔσθ' ὁ χρηστὸς χρήσιμος.

Stobaeus Floril. 37, 12 τοῦ αὐτοῦ (Μενάνδρου 11) A. χρη-
σιμος AB³] χρήσιμον.

790

τὸ δοκεῖν διαβολὴν ἔσχε μείζω τοῦ ποιεῖν.

Stobaeus Floril. 42, 5 τοῦ αὐτοῦ (Μενάνδρου 4) Trinc. etiam
A, de cuius errore cf. 576. μεταβολὴν ἔχε Voss.

791

κοινὸν ἀγαθὸν τοῦτ' ἐστί, χρηστὸς εὐτυχῶν.

Stobaeus Floril. 43, 23 Μενάνδρου A. monost. 681. ἀγαθὸν
τοῦτ' ἐστί Dobr. Arist. Eccl. 70 p. 142] ἀγαθὸν ἐστί τοῦτο. δὲ
καλὸν ἐστί monost. ἀγαθὸν δὲ τοῦτο Gaisf. γὰρ ἀγαθὸν ἐστί Mein.

792

οὐκ ἐστί τόλμης ἐφόδιον μείζον βίου.

Stobaeus Floril. 51, 20 Μενάνδρου A. βίῳ Salmas. ap. Grot. —
militi vel parasito apta sententia.

793

οὐκ ἐστί τόλμης ἐπιφανεστέρα θεός.

Stobaeus Floril. 51, 25 Μενάνδρου A. 'nullum praesentius
numen'. Cleric. — cf. Cobet. N. l. 26.

794

ἀγροῖκος εἶναι προσποιεῖ πονηρὸς ὢν.

Stobaeus Floril. 56, 9 Μενάνδρου A. προσποιεῖ A] προσποιῇ.
est pers. 2.

795

ἔχει τι τὸ πικρὸν τῆς γεωργίας γλυκύ.

Stobaeus Floril. 57, 9 Μενάνδρου A. τι τὸ A] τι πικρὸν
τὸ Bentr.

796

λυπεῖ με δοῦλος μείζον οἰκέτου φρονῶν.

Stobaeus Floril. 62, 5 Μενάνδρου A. 'qui supra servum sapit'.

monost. 323 *λυπεῖ με δοῦλος δεσπότου μεῖζον φρονῶν*, 'qui dominum contemnit'.

797

ὀργή φιλοῦντων ὀλίγον ἰσχύει χρόνον.

Stobaeus Floril. 63, 20 *Μενάνδρου* A. monost. 410 (*φιλοῦντος μικρόν*). Terent. Andr. 3, 3, 23 *amantium ira amoris integratio est*, unde Clericus Menandri versum ad *Andriam* referebat.

798

μόνος ἔστ' ἀπαρηγόρητον ἀνθρώποις ἔρως.

Stobaeus Floril. 64, 3 *Μενάνδρου* A. (cohaeret cum ecl. 5, cui perperam adser. *Μενάνδρου*). *Μενάνδρου* etiam Voss. Hens. *μόνος* A] *μόνον*. *ἀπαρ*. 'quod adloquio flecti non possit'.

799

μηδέποτε γήμη μηδὲ εἰς εὔνους ἑμοί.

Stobaeus Floril. 68, 10 *Μενάνδρου* A. monost. 684.

800

ἔργον γυναικὸς ἐκ λόγου πίστιν λαβεῖν.

Stobaeus Floril. 73, 4 *Μενάνδρου* A. scr. *ἔργον γυν. κτλ.* nam non *difficile*, sed *inutile est* cet. cf. Arist. Ran. 1498 et quem ibi exscripsimus Isoer. 4, 44. Aristot. Pol. 7, 12 extr. *τὸ διατρίβειν νῦν ἀκριβολογουμένους καὶ λέγοντας περὶ τῶν τοιούτων ἄργον ἔστιν.*

801

ὥς ἔστ' ἄπιστον ἢ γυναικεία φύσις.

Stobaeus Floril. 73, 7 *Μενάνδρου* A. monost. 560 (*ἄπιστος*). hanc quoque sententiam ex Euripide sumpsit Iph. T. 1298 *ὁρᾷ, ἄπιστον ὥς γυναικεῖον γένος* (Toeppel. Progr. Neobr. 1857, 25).

802

πολὺν χεῖρόν ἐστιν ἐρεθίσαι γραῦν ἢ κύνα.

Stobaeus Floril. 73, 44 *Μενάνδρου* A. *χειρότερον* Trinc.

803

φύσει γυνὴ δυσάνιόν ἐστι καὶ πικρόν.

Stobaeus Floril. 73, 46 *Μενάνδρου* A. Harpocratio 64, 1 *δυσάνιος* . . ὁ ἐπὶ παντὶ ἀνιῶμενος, καὶ μικρόν καὶ ἐνκαταφρόνητον

ἧ . . ἐχρήσατό που τῷ ὀνόματι καὶ Μένανδρος. 'respicere videtur etiam Hesychius λυσανίας· ὁ λύων τὰς ἀνίας. καὶ δυσάνιος γυνή, ἡ ἐπὶ τοῖς τυχοῦσιν ἐχθομένη.' Mein. — δυσάνιον Vind. A Voss.] *δυσήμιον*.

804

ὅπου γυναικὲς εἰσι, πάντ' ἐκεῖ κακά.

Stobaeus Floril. 73, 58 *Μενάνδρου* A Voss. Hens. monost. 623 et 694.

805

νόμος γονεῦσιν ἰσοθέους τιμὰς νέμειν.

Stobaeus Floril. 79, 26 *Μενάνδρου* A. monost. 378. Apostol. 12, 4c *Σοφοκλέους* (Φιλήμονος Z). at Arsenii auctoritas etiam minor est quam vel Stobaei.

806

δίνας γραφόμενος πρὸς γονεῖς μαίνει, τάλαν.

Stobaeus Floril. 79, 32 *Μενάνδρου* A. *μαίνῃ* codices.

807

ἡδὺς πατὴρ φρόνησιν ἀντ' ὀργῆς ἔχων.

Stobaeus Floril. 83, 10 *Μενάνδρου* A. monost. 669 (ἡδύ γε, quod probat Cobet. Mnem. VIII 138. cf. 809. 814).

808

υἱὸς δ' ἀμείνων ἐστὶν εὐνοία πατρός.

Stobaeus Floril. 83, 11 τοῦ αὐτοῦ A.

809

ἡδύ γ' ἐν ἀδελφοῖς ἐστὶν ὁμονοίας ἔρως.

Stobaeus Floril. 84, 1 *Μενάνδρου* A. ἡδύ Porson. Misc. 194] ὡς ἡδύ. ἀδελφοῖς ἐστὶν] ἀδελφοῖσιν B.

810

αἰσχυρόμενος αἰσχίστα πενίαν ἂν φέροις.

Stobaeus Floril. 95, 6 *Μενάνδρου* A. sine auctoris nomine Plut. Mor. 128a. ἂν add. Pors. Eur. Or. 485. φέροις A] φέρεις.

811

ἄνθρωπος· ἱκανὴ πρόφασις εἰς τὸ δυστυχεῖν.

Stobaeus Floril. 98, 7 *Μενάνδρου* A. cf. Philem. 194, 2.

812

πειρῶ τύχης ἄνοιαν ἀνδρείως φέρειν.

Stobaeus Floril. 108, 5 *Μενάνδρου* A. monost. 707 (εὐχερῶς).
Chaeremoni (38 N., cf. Eurip. fr. 174 N.) adsignat Dobr. Adv. II
360, Menandro vero 108, 3 (cf. fr. 1083).

813

ἄνθρωπος ἀτυχῶν σῶζεθ' ὑπὸ τῆς ἐλπίδος.

Stobaeus Floril. 110, 4 *Μενάνδρου* A. monost. 643 (ἀνὴρ
ἀτυχῶν δέ). σῶζεται ταῖς ἐλπίσιν A²B mrg. et monost.

814

ἡδύ γε φίλου λόγος· ἐστὶ τοῖς λυπουμενοῖς.

Stobaeus Floril. 113, 11 *Μενάνδρου* A. λόγος φίλου 'στὶ Por-
sonus Misc. 195.

815. 816. 817

ἐπὶ τοῦτ' ἐγένοντο πάντες, ἐνθάδ' ἤξομεν.

ἀνθρωπίνως χρητὰς τύχας φέρειν, ξένε.

τὰ κοινὰ κοινῶς δεῖ φέρειν συμπτώματα.

Stobaeus Floril. 124, 6 *Μενάνδρου* A. v. 2. 3 Apostol. 3, 1c
Μενάνδρου et om. auctoris nomine Plut. Mor. 118c τὰ κοινὰ τοῦ
βίου συμπτώματα κοινῶς φέρειν καὶ τὰνθρώπινα ἀνθρωπίνως. v. 1
om. Voss. signum interruptae orationis in exitu v. 1 ponit Mein.
in Stob., initio proximi versus *χῆμεῖς* fuisse censens conl. Antiphan.
53, 4 Stob. IIII xxiii. neutrum necessarium, siquidem in conloquio
sententia facile intellegebatur. 1. ἐνθάδ' ἤξομεν Porson. Adv. 290]
ἐνθα λήξομεν. 2. *χρη*] δεῖ A Voss. Apost. *χρη* supra scr. δεῖ Vind.
3. *κοινῶς* δεῖ Vind. Apost.] *κοινῶ* *χρη* A. *κοινῶ* *χρη* Voss. Hens.
συμπτώματι Voss. Hens. τὰ κοινὰ κοινῶς δεῖ φ. σ. *κάνθρωπίνως*
τάνθρώπιν' O. Hense Lect. Stob. 17.

1. Soph. Ai. 1365 καὶ γὰρ αὐτὸς ἐνθάδ' ἵξομαι, ubi schol.
ὑπόκειμαι τῇ ὁμοίᾳ τύχῃ τῇ ἀνθρωπίνῃ.

818

ἅπαντα σιγῶν ὁ θεὸς ἐξεργάζεται.

Stobaeus Ecl. 1, 1 (3 Heer. 2 Mein.), 11 Wachsm. *Μενάνδρου*. (cf. Wachsm. 1, 1, 6.)

819

οὐδὲν κατὰ λόγον γίνεθ' ὧν ποιεῖ τύχη.

Stobaeus Ecl. 1, 7(8), 5 Wachsm. *Μενάνδρου* FPmrg. (ad 6, 2). *γίνεθ'* P². *γίνεσθ'* FP¹.

820

πᾶν τοῦργον ὀρθῶς ἐκμαθεῖν χρόνου μέτα.

Stobaeus Ecl. 1, 8(9), 8 Wachsm. *Μενάνδρου* FB mrg. χρόνον Wachsm.

821

τί δ' ὄφελος εὔ λαλοῦντος, ἂν κακῶς φρονῇ;

Stobaeus Ecl. 2, 15, 21 Wachsm. *Μενάνδρου*. εὔ add. Schneidewin. Coni. crit. 115.

822. 823

οὐδὲν γὰρ αἰσχρόν ἐστι τάληθ' ἢ λέγειν.

ἀδύνατον ὡς ἔοικε τάληθ' ἐς λαθεῖν.

Stobaei Append. Flor. p. 76, 20 (p. 242, 11. 12 Mein.) *Μενάνδρου*. 1. ἐστι add. Mein.

824

παρ' αὐτὸν ἴσα βαίνουσ' ἑταῖρα πολυτελής —

Harpocration, Photius, Suidas, Cramer. Anecd. Ox. II 496, 5 ἴσα βαίνων. . . ἐντὶ τοῦ συνῶν ἀεὶ καὶ μὴδὲ βραχὺ ἀφιστάμενος. . . *Μένανδρος* κτλ. αὐτῶν BC, ἑτέρω D, πολυτελής BCG Harp.

825

ἀλλὰ σκατοφάγος ἐστὶ καὶ λίαν πικρός.

Photius *σκατοφάγος*. ἀκάθαρτος. οὕτως *Μένανδρος* κτλ. πικρός] fortasse *πινῶν*. Arist. Lys. 279. Plut. 297. — Pollux 6, 40 *δυσχερὲς* ὁ *σκατοφάγος*. cf. Arist. Plut. 706. Antiphan. 126, 4. Croblyl. 6.

826

ἐν γὰρ τι τούτων τῶν τριῶν ἔχει κακόν.

Photius et Suidas τῶν τριῶν κακῶν ἐν· λεγόμενόν τι ἐστι. καὶ *Μένανδρος* δύο προθείς ὡς παροιμιῶδες ἐπιλέγει παίζων τὸ κτλ.

ἔχοι Suid. κακόν Phot. et BVE Suid.] κακῶν. 'aut in Photii verbis τρία scribendum pro δύο, aut quod malim in Menandri versu δυοῖν pro τριῶν. hinc est quod παίζων dicit'. Mein. consentit tamen Suidas cum Photio. — τούτων] τοῦτο Naber. iam Sophocl. fr. 822 N. λύσω (?) γὰρ εἰ καὶ τῶν τριῶν ἐν οὔσομαι (ξίφος, ἀγχόνη, κρημνός). cf. Aristoph. fr. 549. Alexid. 8.

827

ἔγχευε θαυμαστῶς γυναῖχ' ὥς σώφρονα.

Hesychius ὥς p. 336 M. Schmidt. Μένανδρος κτλ. θαυμαστῶς, non θαυμαστὴν Hesychius Schmidtii. cf. Cobet. V. 1.² 216. 'mirum quam modestam'. Mein. 1.

828

Θραξ εὐγενὴς εἶ, πρὸς ἄλλας ἡγορασμένους.

Zenobius 2, 12 ἀλώνητον ἀνδράποδον· ἵσον τῷ βάρβαρον καὶ εὐτελές. εἰς τὴν μεσόγειον ἀναβάντες οἱ ἔμποροι ἐκόμεζον ἄλλας, ἀνθ' ὧν τοὺς οἰκέτας ἐλάμβανον· ὅθεν καὶ ὁ κωμικός φησι κτλ. Diogenian. 1, 100 (Apostol. 2, 27) ἀλώνητον ἀνδράποδον· τὸ εὐτελές, τὸ πρὸς ἄλλας ὠνηθέν. ὅθεν καὶ Μένανδρος κτλ. Apostol. 8, 911 Θραξ κτλ. Θεοκρίτου, cui nihil tribuendum. — 1. εὐγενὴς] an εὐτελής? ἡγορασμένος] ὠνημένος Diogen. et Apost. 2, 27. Pollux 7, 14 ἀλώνητοι ἐκαλοῦντο οἱ μηδενὸς ἄξιοι τῶν οἰκετῶν, ὅτι τῶν Θρακῶν οἱ μεσόγειοι ἄλῶν ἀντικατηλλάττοντο τοὺς οἰκέτας. Bekker. Anecd. 380, 16 ἀλώνητος· οἷον βάρβαρος καὶ εὐτελής. οἱ γὰρ Θραῖκες ἀνδράποδα ἄλῶν ἀπεδίδοντο. cf. etiam Hesych. ἀλώνητος.

829

ποτήριον, τράπεζαν, ἀρπάγην, κάδον

Ammonius 22 ἀρπάγην ὥς σκάφην, ἐν ᾗ ἐκ τῶν φρεάτων τοὺς κάδους ἐξαίρουσι. καὶ παρὰ Μενάνδρῳ ἀναγινώσκουμεν κτλ. κάδον Bentl.] δεύτερον κάδον. id unde inlatum sit docet Dobr. Adv. II 285. Herodian. I 304, 7 τὸ ἀρπάγη, σιδήριόν τι, βαρυνόμενον. II 856, 32 ἀρπάγη βαρύνεται ἐπὶ τοῦ ἐργαλείου. Hesych. ἀρπάγη· ἐξαστῆρ· ἔστι τὸ (τι) σκεῦος ἔχον ὀγκίνους (uncinos), ᾧ τοὺς κάδους ἀνασπῶσιν ἀπὸ τῶν φρεάτων. cf. etiam Poll. 10, 98.

830

πρὸς ταῖς ἐμαυτοῦ νῦν θύραις ἔστηκ' ἐγώ.

Apollonius Synt. 2, 21 p. 152, 11 Bekk. παρὸν οὖν φάναι, πρὸς ταῖς ἐμαῖς θύραις ἔστηκα, καὶ μεταλαβεῖν πρὸς ταῖς θύραις

μου ἔστηκα, ἀλλὰ καὶ κτλ. καὶ πᾶν ἀναγκαίως τοῦ Μενάνδρου τὴν σύνθετον παραλαβόντος συμφερομένην ὀρθοτονουμένην ἔστηκα ἐγώ· ἔμφασιν γὰρ ἔχει ὥς οὐ πρὸς ταῖς ἑλλου. om. poetae nomine Apollon. De pron. p. 65, 4 Schneid. νῦν deest in loco priore, ἔστηκ' ἐγώ in posteriore.

831

οὐχ οὗτος ἱππόκαμπος ἦν ἐν αἰθέρι;

Nonius Marcellus 2 p. 120 Merker. (125 Quicherat.) *hippocampi, equi marini, a flexu caudarum, quae piscosae sunt: et est graecum. Menander κτλ. uchutos hippocampus in aeter* (conglutinata tamen ultima voce cum nomine quod sequitur Naevii) Harl. uchutos h. in aeter Colbert. et cod. P. Daniel. οὐχ οὗτος ἱππ. ἐν αἰθέρι Scalig. ἐστ' ἐν αἰθ. Benth. ἦν ('quod in voce in latet') Quicherat. videtur ἀδύνατον aliquid significari.

832

ἦδη ἀλεαίνῃ πρὸς τὸ πῦρ καθημένη.

Zonaras 135 ἀλεαίνειν τὸ θερμαίνεσθαι, οὐκ ἀλεαίνεσθαι . . . Μένανδρος κτλ. ἦδη vel ἡδὲ δ' ἀλεαίνει Mein. fort. ἔνδον ἀλεαίνει vel ἔν' ἡδ' ἀλεαίνῃ. cf. Arist. Eccl. 540.

833

λυκοφίλιοι μὲν εἰσιν αἱ διαλλαγαί.

Eustathius 809, 42 παρὰ Αἰλίῳ Διονυσίῳ κεῖται τὸ λυκοφιλίως ἀντὶ τοῦ ὑπόπτως, ὑπούλως. ὃς φέρει καὶ Μενάνδρου χρῆσιν ταύτην κτλ. Photius λυκοφιλίως· ὑπόπτως, ὑπούλως. οὕτω Μένανδρος. quod fortasse alterum est fragmentum. cf. etiam Cobet. Mnem. X 59.

834

στυππεῖον, ἐλέφαντ', οἶνον, ἀνλαίαν, μύρον

Cosmas Topogr. Christ. 5 p. 197 Ἀτικοὶ λέγουσιν ἀνλαίαν τὸ μέγα καὶ ποικίλον παραπέτασμα . . . ὁμοίως καὶ Μένανδρος κτλ. sic Porson.] ἐλέφαντα, μύρον, οἶνον, ἀνλαίαν.

835

δραῖς; ἀκαρῆς παραπόλῳλας ἀρτίως.

Etymolog. m. 45, 23 ἀκαρῆς, ὁ ἐλάχιστος καιρός. ἐτίθετο δὲ κυρίως ἐπὶ οἰουδήποτε ἐλάχιστον. Μένανδρος κτλ. παραπόλῳλας Etym. Gud. 24, 48. δραῖς; ἐν ἀκαρεῖ Benth. δραῖς; ἀκαρῆς γὰρ

παράπολως Mein. παρ' ἀκαρῇ γὰρ ἀπόλως Cobet. N. l. 92. ac sic (παρ' ἀκαρῇ vel παρ' ἀκαρεῖς) iam Fritzscheius Fragm. Eupolid. 15, recte versus Eupolidei reliquias (ut Mein. I 442. 3) esse negans. cf. Alexid. 144.

836

οὐδὲ λόγον ὑμῶν οὐδ' ἐπιστροφὴν ἔχω.

Etymolog. m. 58, 43 λόγος ἡ φροντίς. Μένανδρος κτλ. Bekker. Anecd. 839, 9 ὡς παρὰ Μενάνδρῳ κτλ. Cramer. Anecd. Ox. III 327, 20. Schol. Oppian. Halieut. 1, 649 λόγος λέγεται καὶ ἡ φροντίς, ὡς καὶ παρὰ Μενάνδρῳ κτλ. — οὐδὲ—οὐδ'] οὐ—οὐδ' Et. Va. οὔτε — οὔτ' Bekk. Cram. οὐ δὴ — οὐδ' Hemsterh. ὑμῶν] ἡμῶν Schol. Opp. Bekk. ἔχω] ἔχει Cram. ποιοῦμαι Ra Opp. ἔχων Bekk.

837

τὸ δὴ λεγόμενον τοῦτο θᾶπτον ἢ βάδην

Etymolog. m. 184, 47 βάδην ἀπιόντος, ἡρέμα παραγινόμενον. ἢ θᾶπτον ἢ βραδέως. Μένανδρος κτλ. cf. adesp. 1577. Xenoph. Hellen. 5, 4, 53 θᾶπτον ἢ βάδην ἀπῆλθον.

838

οἶμαί σε τὸν ἐπ' ἀριστερ' ἐμπερονώμενον

Etymolog. Milleri (Mélanges 110) ἐμπερονήσασθαι· ἐμπεπορ-
πῶσθαι. Μένανδρος κτλ., ἀπὸ τῆς περόνης. ἐκ τοῦ ρ supra scr. H (ῥητορικοῦ). ἀριστερ' ἐμπερονώμενον Nauck. Bullet. Petersb. XIII 356] ἀριστερὰ ἐμπερονήμενον. non recte Mein. Herm. III 452. 3 de perfectō non reduplicatō cogitat. cf. Hermipp. 47, 2 et de sententia Arist. Av. 1567. Ephipp. 23.

839

ἀπασκαριῶ δ' ἐγὼ γέλωτι τήμερον.

Suidas ἀπασκαρίζειν. . . Μένανδρος κτλ. δ' Mein.] σ'. 'exultabo prae risu'. cf. Cratin. 26. Aristoph. fr. 495. Zonar. 282 ἀπασκαρίζειν· διακεχυμένως γελᾶν.

840

οὐχ ὅθεν ἀπολλύμεσθα σωθείμεν ἄν;

Schol. Arist. Av. 374 et Suidas ἀπέχθεια . . . Μένανδρος κτλ. ἀπὸ τῶν ἐχθρῶν. ἀπολλύμεσθα K.] ἀπολλύμεθα schol. Ar. (ἀπολύμεσθα V). ἀπολόμεσθα A Suid. ἀπολόμεθα BE Med. ἀπωλόμεσθ' ἴσως σωθείμεν Porson. Arist. p. 80. καὶ σωθείμεν idem Misc. 382.

ac sic Cobet. V. l.² 328. 'unde non multum afuit quin periremus'. Polyb. 40, 5 extr. τὴν παροιμίαν διὰ στόματος εἶχον, ὥς εἰ μὴ ταχέως ἀπωλόμεθα, οὐκ ἂν ἐσώθημεν. cf. Plut. Themist. 29. Aeneae Epist. 16. Arist. Ran. 1448.

841

εἰς τὰ καθάρεια λιμὸς εἰσοικίζεται.

Suidas εὐρωτιῶν. ὁ τῶν ἀστικῶν (βίος) εἰς πενίαν συνεχῶς ὑπὸ τῶν ποιητῶν σκόπτεται καὶ ὀνειδίζεται, ὥς φησι Μένανδρος κτλ. καθάρεια Mein.] καθαρὰ. 'quae sententia quam vera sit norunt qui in magnis urbibus munditiam multorum animadverterint, quibus plus est elegantiae quam nummorum'. Cobet. N. l. 78. cf. 501. Eubul. 110. Nicostr. 6. Amphid. 35. Ephipp. 15, 3.

842

πύλη τίς ἐστὶ Ταινάρου πρὸς ἐσχάτοις.

Tzetzēs Lycophr. Cass. 90 ἔστι γὰρ ἐν τῷ Ταινάρῳ τῆς Λακωνικῆς στόμα, καὶ Αἰδου κάθοδον αὐτὸ λέγουσιν, ὥς καὶ Μένανδρός φησι κτλ. Schol. Pindar. Pyth. 4, 77 (p. 349 Boeckh.) καὶ Μένανδρος κτλ.

843

πικροῦ γέροντος, αὐθελκάστου τὸν τρόπον

Bekker. Anecd. 462, 29 λέγεται δὲ αὐθέκαστα καὶ τὰ αὐτόματα καὶ σκληρά. Μένανδρός φησι κτλ. ibidem 17, 26 Μένανδρος δὲ ἐπὶ τοῦ πικροῦ καὶ ἀηδοῦς τέθεικε τὴν λέξιν κτλ. τὸν τρόπον 17] τοῦ τρόπου 462. τοὺς τρόπους Mein. aliter Philem. 89, 7. Posidipp. 40.

844

ἐλεεῖθ' ὁ ποιμὴν καὶ καλεῖται γλυκύτατος.

Bekker. Anecd. 1368. 9 ἐλεῶ ἐλεεῖς. καὶ ὁ Μένανδρος ἐδήλωσεν εἰπὼν κτλ. Cramer. Anecd. Ox. III 420, 2 παρὰ Μενάνδρῳ κτλ. ἐλεεῖθ' Mein.] ἐλεεῖται. γλυκύτατος] ἡδύτατος Cramer. Anecd.

845

ὁ μὴδὲν ἀδικῶν οὐθενὸς δεῖται νόμου.

Boissonad. Anecd. I 124 Μενάνδρου κτλ. πρὸς γὰρ τοὺς πονηροὺς εἶσιν οἱ νόμοι ἐξευρημένοι. cf. Antiphan. 288. sententia eiusmodi est ut uterque ea potuerit uti.

846

ὁ θάτερος μὲν τοῖν δυοῖν Διοσκόροιν

Herodian. De soloec. 309. 10 Nauck. (Lex. Vindob.) Boisson. Anecd. III 258, gramm. Ammon. 195 Valck. *Μένανδρος λέγει κτλ. ἀντὶ τοῦ φάναι ὁ ἕτερος*. Eustathius 1573, 62 *Χρύσιππος δὲ λέγων τὸν θάτερον τῶν Διοσκούρων ἐσχάτως βαρβαρίζει*. quae quomodo conciliari possint cum superioribus nescio. — δυοῖν] διδύμοιν? ceterum cf. Lucian. Pseudolog. 29 *θάτερον τῶν πενήτων* et ἄτερον αὐτῶν ἀπέκτεινεν. Thes. gr. l. III 256.

847

καθιζάνει μὲν ἐνίῳτ' εἰς τὰ σήσαμα.

Herodian. De soloec. 308, 6 Nauck. (Lex. Vindob.) cf. 292, 8. Boissonad. Anecd. III 240 et 257 (*σολοικισμὸς περὶ τὰς προθέσεις*) *παρὰ Μενάνδρῳ κτλ.* — τὰ σήσαμα est ea pars fori, ubi sesamum venibat. Eupol. 304.

848

ὦ Ζεῦ πολυτίμηθ', ὥς καλαὶ νῶν αἱ γυναῖ.

Cramer. Anecd. Ox. I 102, 7 *τὸ παρὰ μιμηρῶν κτλ. εἰ μὲν περισπάσεις (γυναῖ) κατ' ἀποκοπὴν ἐκ τοῦ γυναῖκας, εἰ δὲ ὀξύνεις ἐκ τῆς γυνή εὐθείας*. *Μιμνέρῳ* Cramerus. *Μενάνδρῳ* Mein. om. nomine auctoris Etymol. Milleri (Mélanges 275) *ὥσπερ καὶ τὸ κτλ. ἀποβολῇ τοῦ γυναῖκας ἢ ἀπὸ τοῦ γυνή γυναῖ, ὥς μονή μοναῖ. γυναῖ] νωναῖ* cod. Mill. (postea recte). non dubitandum quin Meinekius recte Menandro tribuerit. perperam Millerus Philippidi, cuius cf. fr. 2. praeterea cf. Pherecr. 91. adesp. 1336.

849. 850

φιλῶ σ', Ὀνήσιμε, καὶ σὺν περιεργός εἴ.
οὐδὲν γὰρ γλυκύτερον ἢ πάντ' εἰδέναι.

Cramer. Anecd. Par. III 418 *δηλοῖ τὸ ἐκ παίδων φιλομύθους ἡμᾶς εἶναι καὶ χαίρειν [ἐν] τῇ περιεργίᾳ, ὥς φησι Μένανδρος φιλῶ — εἴ. καὶ πάλιν οὐδὲν κτλ.* v. 2 omisso poetae nomine Cic. Ep. Att. 4, 11. Themistius Or. 21, 262 c *οὐκ ἔστι γὰρ, φασί, γλυκωτέρον ἢ πάντ' εἰδέναι*. 1. καὶ σὺ γὰρ vel (V 110) καὶ σὺν περιεργός τις Mein. 2. γὰρ om. Cic. οὐδὲν γλυκύτερόν ἐστιν Cobet. N. l. 92.

851

ῥμοῦ δὲ τῷ τίκτειν παρeγένεθ' ἡ κόρη.

Schol. Apollon. Rhod. 2, 121 τὸ ὁμοῦ καὶ ἐπὶ τοῦ ἐγγύς, ὡς Ἀθηναῖοι εἰώθασι χρῆσθαι. Μένανδρος κτλ. contra Photius 334, 4 et Suidas ὁμοῦ. . . ἀντὶ τοῦ ἐγγύς· ἔστι δὲ τοῦτο πολὺ παρὰ τοῖς Ἀτικοῖς, ὡς καὶ Μένανδρος· ἥδη γάρ (ἔστιν ἥδε) τοῦ τίκτειν ὁμοῦ (Toup. Cur. nov. 265) et Harpocrat. ὁμοῦ. . . καὶ Μένανδρος πον· ἥδη γάρ ἔστι τοῦ (ἔστιν ἥδε τῷ Cobet.) τίκτειν ὁμοῦ. sed hi Menandrum eum Aristophane (fr. 542) videntur confudisse. cf. etiam Cobet. Coll. crit. 181. Dionys. Hal. 1, 29 καὶ γὰρ ὁμοῦ τι τῷ τίκτειν τὴν κόρην εἶναι. recte ut videtur Meinek. γὰρ ἐγένεθ'.

852

μάντις δ' ἄριστος ὅστις εἰκάζει καλῶς.

Schol. Aristid. 403, 17 ὁ Μένανδρος. εἶπε γὰρ κτλ. Plutarchus Mor. 432 c Εὐριπίδης φησί κτλ. (om. δ'). idem 399 a ὁ μὲν εἰκάζων καλῶς, ὃν ἄριστον μάντιν ἀνηγόρευκεν ἢ παροιμία. proverbio uterque uti poterat. Cic. De divin. 2, 5, 12 bene qui coniciet, vatem hunc perhibebo optimum.

853

ἐν γειτόνων οἰκῷ γάρ, ὧ τοιχωρούχε.

Schol. Eurip. Phoen. 886 ἔθος ποιητικὸν τὸ ἀπὸ τοῦ γάρ ἄρχεσθαι. καὶ Μένανδρος κτλ. ἐν C] ἐκ. cf. Saupp. Epist. crit. 107. οἰκῷ γὰρ Porson. Dobr. Arist. Vesp. 741] οἴκων γὰρ ABMT. γὰρ οἴκων I. om. C.

854

βέλτιστε, μὴ τὸ κέρδος ἐν πᾶσιν σκοπεῖ.

Anon. Walz. Rhet. II 16 τὸ τοῦ Μενάνδρου κτλ. cf. ibid. 251. 294. 5. monost. 59. W. Meyer, Urbin. Sammlg. 428. 9.

855

ὡς ὠραῖζεθ' ἢ τύχη πρὸς τοὺς βίους.

Schol. Theocr. 1, 107 καὶ τὸ θρύπτεσθαι ὠραῖζεσθαι φησι Μένανδρος κτλ. Ammonius Aristot. περὶ ἐρμηνείας p. 96, 14 (ed. Berol.) τὸ δὲ ὅμοιον ἀξιόματι, οἶον κτλ. ὡς om. schol. Theocr. praeter Ambros. Ziegler. p. 16, ubi εἰς pro πρὸς. ὠραῖζεται — ἐν τοῖς βίοις Ammon. οἶον ὡς· ὠραῖζεθ' ἢ τύχη Herwerd. Nov. add. crit. 42. fortasse ὠραῖζεθ' ἡμῶν ἢ τ.

856

πένης λέγων τὰληθὲς οὐ πιστεύεται.

Compar. Men. et Phil. 357. (Studemund 23 p. 20.)

857

ἐλευθέρως δούλευε· δοῦλος οὐκ ἔσει.

Compar. Men. et Phil. 360 (Studemund 117 p. 27). ἐλευ-
θέρως Grot.] ἐλευθέρῳ QP.

858

νόμον φοβηθεὶς οὐ ταραχθήσει νόμῳ.

Compar. Men. et Phil. 361 (Studemund 146 p. 29). ταρα-
χθήσῃ Rigalt.] πειραθήσει (η) QP.

859

ἦρων γάρ, ἦρων, ὁμολογῶ. καὶ νῦν δ' ἐρῶ.

Cramer. Anecd. Ox. III 413, 3 ἐρῶ ἐρῶς, τουτέστι τὸ ἐρωτικῶς
ἔχω, διὰ τοῦ η γίνεται κατὰ τὸ παρωχημένον, οἷον ἦραον ἦρων ἀρ-
μολογῶ καὶ νῦν δ' ἐρῶ, παρὰ Μενάνδρῳ. ἦρων γάρ, ἦρων K.]
ἦραον ἦρων. ἦρων Schneidewin. ἦρων γάρ Herwerd. Obs. crit. 123.
ἦρων· μέμην' ἄρ' Piccolos. ὁμολογῶ Schneidewin.

860. 861

κόψω τὴν θύραν.

ἀλλ' ἐψόφηκεν ἡ θύρα. τίς οὐξιών;

Schol. Arist. Nub. 132 (om. verba Men. V) et Suidas κόπτειν·
ἐπὶ μὲν τῶν ἔξωθεν κρούοντων κόπτειν λέγεται, ἐπὶ δὲ τῶν ἔσωθεν
ψοφεῖν. Ἰκανῶς δὲ διέστειλε Μένανδρος, ἐπὶ μὲν τῶν ἔξω κόψω τὴν
θύραν εἰπών, ἐπὶ δὲ τῶν ἔσω ἀλλ' ἐψόφηκεν κτλ. 2. sic Cobet. V. l.²
217. ἐψόφηκε τὴν θύραν ἐξιόν schol. ἐψόφει καὶ τις τὴν θύραν
ἐξιόν Suid. ἐψόφηκε τὴν θύραν τις ἐξιόν Kuster. 'at concrepuit
ostium. quis est qui egreditur foras?' Cob. — fortasse unum frag-
mentum est.

862

. ὁ δ' ἀλάστωρ ἐγὼ

καὶ ζηλότυπος ἄνθρωπος

Bekker. Anecd. 374, 29 et Etymol. m. 57, 35 ἀλάστωρ . . .
Μένανδρος κτλ. ad Περιχειρομένην referebat Meinekius, tamquam
taliam non in qualibet fabula dici possent.

863. 864

ἐξακειῖσθαι μοι δοκῶ τὸ δίκτυον.

ἱμάτιον ἀκούμεθα.

Eustathius 1647, 58 ex Aelio Dionysio ἀκίστριαν, οὐκ ἠπή-
τριαν. Μένανδρος ἐξακεῖσθαι — δίκτυον, καὶ ἱμ. κτλ. v. 1 initio
una syllaba deest. 2. διεργάγη τῷ θοιμάτιον· ἀκούμεθα Cobet.
Mnem. nov. III 382 conl. Terent. Adelph. 1, 2, 40 *discedit | vestem:*
resarcietur. itaque v. 2 ad *Adelphos* videtur pertinere. ἐξα-
κεῖσθαι et ἀκούμεθα futura sunt.

865

Plutarchus Mor. 666 f οἱ κωμικοὶ τοὺς πολυτελεῶς . . . γαμοῦν-
τας (λέγουσιν) ὥς οὐ βεβαίως οὐδὲ θαρραλέως ἐπισυνάπτουσιν· ὥς
Μένανδρος πρὸς τὸν κελεύοντα ταῖς λοπάσι περιφράττειν . . . ὡπον
δεινῶς οὐ πρᾶγμα νύμφης λέγεις. quae supra modum corrupta
sunt. δεινὸν σὺ πρᾶγμα . . . τῆς νύμφης λέγεις Scaliger. φράγμα
Buttmann. δεινὸν γε σὺ περιφράγμα Herwerd. Mnem. nov. VI 79.

866

. . . ἴν' οὐχ αὐτῷ παραγράφην, ἀλλὰ σοί.

Priscianus 18, 177 *εαυτὸν proprie quidem tertiæ est personæ,*
invenitur tamen et primæ et secundæ adiunctum. Μένανδρος κτλ.
τουτέστιν οὐκ ἑμαυτῷ. *εαυτῷ* C (O). ΑΙΤΩΙ R. *εαυτῷ* γὰρ Mein.
ed. mai. ΓΑΡΕΤΡΑΦΗΝ VRM. παρατρέφεσθαι Demosth. 19, 200. —
non intellego.

867

. . . παραιτοῦμαί σε συγγνώμην ἔχειν.

Etymolog. m. 652, 22 et Zonaras p. 1521 *παρατεῖσθαι . . .*
ἐπὶ τοῦ αἰτεῖν, ὥς παρὰ Μενάνδρῳ κτλ.

868

. . . προποιήσεις ἀστικὸν σαντὸν πάλιν.

Bekker. Anecd. 454, 7 ἀστείος καὶ ἀστικός, διτιῶς. Μέναν-
δρος κτλ. Μένανδρος Ἥρω ποιήσεις κτλ. Toupius Suid. III 18
ed. Lips. πάτερ, ποιήσεις Mein. 1 p. 577. fortasse πάτερ, οὐ
ποιήσεις — πάλιν;

869

πυθοῦ παρ' αὐτῆς διὰ τίν' αἰτίαν . . .

Bekker. Anecd. 871, 7 τὸ δὲ πευστικὸν μακρογορίας δεῖται καὶ
διὰ πολλῶν ἀπολογίας, ὥς καὶ παρὰ τῷ Μενάνδρῳ εὐρίσκομεν κτλ.
ἀντὶ τοῦ ἐρωτήσας ἄκουσον.

870

. . ἀπῆειν τῶν τόκων ἔχων τόκους.

Bekker. Anecd. 1294 (ad 1047, 13) et Cramer. Anecd. Ox. III 368, 27 καὶ ἐν συνθέσει παρῆειν καὶ ἐξῆειν, ὡς παρὰ Μενάνδρῳ κτλ. ἀπῆει Cramer.

871

Ἀράβιον ἐξεύρηκα σύμβουλον . .

Proverbia Coisl. 40 p. 124 ἀπὸ τούτου ἐλήφθη ἡ παροιμία (Ἀράβιος ἀνλητής), ἣν μεταλλάξας Μένανδρος Ἀράβιον, φησὶν κτλ. cf. 32. Canthar. 1.

872

. . φορὰ γὰρ γέγονε νῦν τούτου καλή.

Io. Philop. Aristot. Meteor. p. 98 b 31 τὸ πολλοὺς γεγόνεναι καρποὺς 'φορὰν καρπῶν' λέγομεν, καὶ ἐπὶ τῶν χειρόνων (de rebus deterioribus) ὁμοίως. Μένανδρος κτλ. διοτιδήποτε. sic enim Philoponus, ut per litteras me certiores fecit Dilesius. quid extrema sibi velint nescio. γέγ. ν. τ. K.] ν. τ. γέγ. νῦν γέγ. τούτου Mein.

873

. . τραγῶδὸς ἦν ἀγῶν Διονύσια.

Schol. Aristoph. Acharn. 202 ὁ ἐπιλήναιος ἀγῶν τελεῖται τῷ Διονύσῳ . . . Μένανδρος κτλ. τραγῶδων Dindf. fortasse τραγῶδοις.

874

πικρὸν ἐστὶ θρέμῃ ἐν οἰκίᾳ γέρων.

Stobaeus Floril. 116, 20 Μενάνδρου Α. θρέμῃ] γέρων Voss. Hens. γέρων Α] γέρων cum duobus punctis et in marg. μένων Voss. Hens. πικρὸν γὰρ ἐστὶ Mein.

875

. ἀλλ' ἀλαζῶν καὶ θεοῖσιν ἐχθρὸς

Schol. Aristoph. Ran. 280 ἡλαζονεύετο ἀντὶ τοῦ ψεύδετο. καὶ Μένανδρος κτλ. ἀλλ' om. R. fortasse μὰ Δ' ἀλλ' — ἐχθρὸς ἦν.

876

νεώτερόν τι συμβέβηκέ σοι;

Schol. Eurip. Hec. (M) 217 νέον· ἦτοι καινὸν ἢ δεινόν. Μένανδρος· νεώτερόν τι σοι συμβ. aut in exitu aut initio iambus deest.

877

ἐκάθηντ' ἐπὶ δίφρου μήτηρ τε καὶ
παρθένος.

Etymol. m. 279, 37 δίφρος, κυρίως τὸ ἄρμα . . . λέγεται καὶ
ἐπὶ τῆς καθέδρας . . . Μένανδρος κτλ.

878

οὐκ ἔστιν οὔτε διάβολος

γρᾶς ἔνδον

Syrian. Walz. Rhet. III 98, 2 διττὸν τὸ τῆς διαβολῆς ὄνομα.
ἐπὶ τε γὰρ τῆς διαβολῆς αὐτῆς τίττεται, ὥς παρὰ Μενάνδρῳ κτλ. καὶ
ἐπὶ τῆς κατηγορίας.

879

ἀλλὰ καὶ χαμαιτύπη

κρίξει τις.

Eustath. 1350, 13 κρίξειν, οὗ ἡ χρῆσις παρὰ Μενάνδρῳ, οἶον
κτλ. ὃ ἔστι ποιὸν τινα ἥχον ἀποτελεῖ. Schol. Arist. Av. 1258
χαμαιτύποι (-αι Mein.) αἱ πόρνοι παρὰ Μενάνδρῳ πρῶην ἄρας
ἐπάταξα. αἱ πόρνοι om. R. πρῶην] Ἥρῳ Mein. ἄρας Bentl.] ἄρης.
ἄρας ἐπάταξα sunt Aristophanis Eq. 1130, cetera mirum in modum
perturbata, sed quae ad idem fragmentum pertinere videantur.
quae servavit Eustathius etiam tetrametri troch. reliquiae esse
possunt.

880

τηρῶ τὸν Δία

ῥοντα πολλῶ.

Nonius Marc. 4 p. 387 Mercer. (p. 448 Quicherat.) *servare,*
solicite et suspiciose observare . . . Verg. in Georg. lib. I (335)
quod superest, caeli menses et sidera serva, quod est Men-
andri κτλ. τον διατοντατιοχω Harl. τον δια τον τα ποχω Paris. 7667
(praestant.). τον αιατοντατιοχω cod. Tornes. τον Δία ροντατιοχω
Gerl. ex Leid. et Guelferb. τον ἥλιον τάποχω cod. Victor. τον
αἰγίοχον Turn. ex vet. libro. ῥοντα πολλῶ Porson. Ἠνιόχω Bergk.

881

ἡμέραν τρίτην

ἐπεκώμας' ἡμῖν.

Zonaras 1745 τρίτην ἡμέραν λέγουσιν, οὐχὶ τρίτης ἡμέρας,
οὐχὶ (οὐδὲ) τρίτη ἡμέρα (Tittm. τρίτη ἡμέρα) . . . Μένανδρος κτλ.

ἐπεκώμασεν Lex. Ruhnken. De Antiph. p. 248] ἐπενόμασεν. cf. Phreocr. 182. Antiphon. 280.

882

ἡ πόλις

ὅλη γὰρ ᾔδει τὸ κακόν.

Orion Theb. Etym. 23, 1 (ᾔδειν) λέγεται καὶ ἐπὶ τοῦ τὰ αὐτὰ ἐπαναλαμβάνειν. Μένανδρος κτλ.

883

διεμέριζε γὰρ

ὁ Βορυσθενίτης.

Schol. Dionys. Perieg. 311 Βορυσθένης ποταμὸς περὶ τὸν Πόντον, ὅθεν καὶ οἱ Ποντικοὶ Βορυσθενῖται, ὡς Μένανδρος λέγει κτλ. 'rectius Βορυσθενίτης. quod quis suspicari possit διεμέριζε, Menandri verecundiae repugnaret'. Mein. V 109.

884

ταῦτά σ' ἀπολώλεκ', ὃ πονηρέ.

Galenus II 61 Chart. εἰ δὲ λέγοι τις ταῦτά τε καὶ τὰ τοιαῦτα πάντα ὑπάρχειν ἄερα πεπληγμένον πῶς, καλὸν ἐπειπεῖν αὐτῷ τὸ Μενάνδρειον ταῦτά τε ἀπολώλεκεν ὃ π. corr. Mein. sed fortasse ταῦτά σε | ἀπολώλεκ' ὃ π.

885

ἐγάμησεν ἦν ἐβουλόμην ἐγώ.

Schol. Lips. Hom. 9, 394 γαμέσσεται. ἐντεῦθεν ἔλαβε Μένανδρος τὸ κτλ. cf. Lobeck. Phryn. 742. depravato codice deceptum esse auctorem scholiorum Lipsiensium iure suspicatur Cobet. N. 1. 69. 70.

886

οὐκ ἠρκέσαμεν . . ἑαυτοῖς.

Eustathius 1547, 29 Μένανδρος οὖν, φασίν, ἁμαρτάνει λέγων κτλ. ἐχρῆν γὰρ ἀλλήλοις εἰπεῖν. Herodian. Boissonad. Anecd. III 269 vel 320, 5 Nauek. (Lex. Vindob.) Μένανδρος ὁ κωμικὸς ἀκυρολογεῖ λέγων· οὐκ ὀρίσαμεν αὐτοῖς ἤδη εἰμὶ σῶς. Schneidewin. οὐκ ἠρκέσαμεν αὐτοῖςιν, ἤδη δ' εἰμὶ σῶς. videntur potius verba corrupta ex Eustathio emendanda esse οὐκ ἠρκέσαμεν ἑαυτοῖς ἀντὶ τοῦ ἀλλήλοις.

887

. . . ἐξάραντες ἐπικροτήσατε.

Schol. Aristoph. Plut. 689 Μένανδρος κτλ. ἐξάραντες, τὰς χεῖρας, quod initio supplet Dindorf. cf. adesp. 771. 'sublatis manibus plaudite'. Hemsterh.

888

. . . ἀπεκήρυξεν αὐτὴν ἀγαγών.

Ammonius 81 ἀποκηρῦσαι λέγουσιν ἐπὶ τοῦ ὑπὸ κήρυκι ἀποδίδοσθαι τι. Μένανδρος κτλ. οἷον ὑπὸ κήρυκι ἐπώλησε. eadem fere Bachmann. Anecd. II 378, 23, nisi quod ἀπεκήρυξεν praebet et ὑποκηρῦσαι. atque ἀποκηρύττειν sic Demosth. 23, 201 et haud raro Lucianus, ὑποκηρύττειν (-εσθαι) non videtur significare nisi per praeconem pronuntiare. — ἀπαγαγών Mein.

889

τὴν ἀλεκτρούνα μοι δοὺς ὄχετο.

Harpocrat. 13 cod. Marc. ἄλεκτρον ἐπὶ θήλεος καὶ ἄρρενος λέγεται· καὶ Μένανδρος κτλ. 'fort. μοι delendum.' Mein.

890

κρίσιμός γάρ αὕτη γίνεται.

Pollux 4, 178 τάχα δ' ἂν ἱατρῷ προσήκοι καὶ κρίσιμος ἡμέρα. Μένανδρος γὰρ περὶ τῆς ἐβδόμης λέγων φησί κτλ.

891

εἶπον δὲ τί ποιεῖν μέλλετε.

Etymolog. m. 302, 26 τὸ προστακτικὸν εἶπον εἰπάτω εἰπάτωσαν. Μένανδρος κτλ. Cramer. Anecd. Ox. III 202, 2 ὡς παρὰ Μενάνδρῳ· τί δὲ ποιεῖν μέλλεται; ἀντὶ τοῦ εἰπέ, ubi adparet ante τί excidisse εἶπον.

892

κρόκην δὲ νήσεις . . . καὶ στήμονα.

Schol. Ven. Hom. 21, 31 νήθειν. Μένανδρος κτλ. possunt etiam tetrametrorum iamb. esse reliquiae. νήσει est apud Dindf. III 254, 5.

893

ἄλλ' Ἡρακλεῖδαι καὶ θεοί.

Photius et Suidas Ἡράκλεις· ἐπίφθεγμα θαυμαστικόν ... ἐπικαλοῦνται δὲ καὶ (om. Suid.) τοὺς Ἡρακλείδας ὁμοίως. Μένανδρος ἄλλ' ὦ (om. Phot.) Ἡρακλεῖδαι. Etym. m. Milleri (Mélanges 151) ἐγκαλοῦνται δὲ τοὺς Ἡρακλείδας ὁμοίως. Μένανδρος ἄλλ' Ἡρ. κ. θ. fortasse huc pertinet etiam quae Eustathius tradit 1593, 14 τὸν δὲ Ἡρακλῆν καὶ Ἡρακλεῖδην Πανσανίας καλεῖσθαι φησὶν et Cramer. Anecd. Ox. III 390 in. τὸ γὰρ ὦ Στρεψιάδῃ καὶ τὸ ὦ Ἡρακλεῖδῃ γινόμενα ἐν τῇ κλητικῇ Στρεψιάδες (Arist. Nub. 1206) καὶ Ἡράκλειδες παιγνίον χάριν λέγονται παρὰ τοῖς κωμικοῖς. unde Meinekius Menandrum dixisse putat ἄλλ' Ἡράκλειδες καὶ θεοί. nisi forte haec omnia corruptis Menandri codicibus debentur et poeta dixit ὦ Ἡράκλεις τε καὶ θεοί.

894

ἦσαν περινομαὶ τῇ θεῷ.

Photius περινομαί· περιχωρίαι κτλ. Μένανδρος.

895

ἔργω' ἐπίσταμαι

ῥινᾶν.

Eustathius 998, 30 ἀπὸ τῶν τοιούτων ῥινᾶν δοκεῖ λέγεσθαι ἐπὶ ἀπάτης τὸ ῥινᾶν ... ἡ δὲ χρῆσις τῆς λέξεως καὶ παρὰ Πανσανίαν, ὅς φησιν ὅτι ῥινᾶν τὸ ἐξαπατᾶν. Μένανδρος κτλ. et 1822, 44 φέρει δὲ χρῆσιν ... ἐκ Μενάνδρου Αἴλιος Διονύσιος τὸ κτλ. Photius ῥινᾶν· ἐξαπατᾶν. οὕτως Μένανδρος. fortasse huc pertinet Aelian. N. an. 9, 7. cf. fr. 937. 'sunt parasiti gloriantis verba'. Benth.

896

Eustathius 1595 extr. μύρα καὶ κρόμμον, οἱ τόποι ἐν οἷς αὐτὰ ἦσαν. οὕτω καὶ Μένανδρος ἀναμεινῶ σε, φησί, πρὸς τοῦλαιον, ἡγουν ἔνθα πωλεῖται τὸ ἔλαιον. Schol. Hom. Odyss. 8, 260 Μένανδρος· ἀνάμεινόν με πρὸς τοῦλαιον.

897

αὐλὰς θεραπεύειν καὶ σατράπας

Athenaeus 5, 189 e νῦν δὲ τὰ βασίλεια λέγουσιν αὐλὰς, ὥσπερ Μένανδρος κτλ. cf. Diphil. 97. adesp 145.

898

βούλει τι, Κνήμων; εἰπέ μοι.

Bekker. Anecd. 1290 et Cramer. Anecd. Ox. III 351, 25 βούλει Ἀττικῶς διὰ τῆς εἰ διφθόγγου, ὥς παρὰ Μενάνδρῳ κτλ. τι

deest ap. Bekker. Choric. Apol. mim. (cf. 494) τῶν Μενάνδρου πεποιημένων προσώπων . . . Κνήμων δυσκόλους ἐποίησεν εἶναι. cf. O. Ribbeck. Agr. 12, qui *Cnemonem* protagonistam *Dyscoli* fuisse eique comoediae hoc fragmentum attribuendum esse arbitratur. at ab aliis *Smicrines* vocatur. cf. quae ad titulum *Dyscoli* adnotavimus.

899

τᾶλλα δ' ἄν τις καταβάλῃ

Schol. Aristid. 541, 30 Dindf. καταβαλεῖν ἀντὶ τοῦ σπεῖρειν. καὶ Μένανδρος κτλ. cum fragm. 96 incerta coniectura coniungebat Schneidewin. Coni. crit. 66.

900

τί γὰρ ἐγὼ κατελειπόμην;

Sextus Empir. Pyrrh. Hyp. 1, 189 καὶ τὸ τί ἀντὶ τοῦ διὰ τί παραλαμβάνεται παρὰ Μένανδρῳ κτλ.

901

ὕδατος αὐτοῖς οὐ μετόν

Suidas οὐ μετόν αὐτῶ· ἀντὶ τοῦ οὐκ ἐξόν . . . Μένανδρος κτλ.

902

ἔνδοθεν δὲ πρίεται

Etymolog. m. 688, 13 ἰστέον ὅτι οἱ Ἀθηναῖοι οὐ λέγουσι πρίζω, ἀλλὰ χωρίς τοῦ ζ πρίω. καὶ παρὰ Μένανδρῳ κτλ. ἔνδοθι cod. V ap. Gaisf. 1938.

903

ἐκκορηθείης σύ γε.

Schol. Aristoph. Pac. 59 et Suidas ἐκκορηθείης· ἀρὰ τις αὕτη τοῖς ἀρχαίοις, ὥς που καὶ ὁ Μένανδρός φησι πολλάκις κτλ. βουλόμενος τὸ ἄρδην ἀπολέσθαι σημαίνει. πολλάκις om. Suid. a verbis poetae seclusit Mein. fortasse Παλλακῇ K. Zonaras 671 ἐκκορηθείης· παντελῶς ἀφανισθείης. Μένανδρος κτλ. Eustath. 1887, 34 ἐκκορηθείης ἀντὶ τοῦ ὡς κἀθαρχα ἐκβληθείης. Aleiphr. 3, 62 init. ἐκκορηθείης, ὅτι ἄκαιρος εἶ καὶ λάλος. aliter Eupol. 233, 4. Aristoph. fr. 266.

904

ἀρτικροτοῦνθ' οἱ γάμοι.

Bekker. Anecd. 447, 20, Suidas et Zonaras 309 ἀρτικροτεῖσθαι, συμφωνεῖσθαι, κτλ. φησὶ Μένανδρος. 'fortasse ἡρτικροτοῦντο δ' οἱ

γάμοι· Mein. Photius ἡρτικροτοῦντο· συνεφώνουν (συνεφωνοῦντο). Hesych. ἄρτικροτεῖν· συμφωνεῖν. ἀπὸ τῶν ξρεσσόντων.

905

κρίδς τὰ τροφεῖα

Zenobius 4, 63 κρίδς τροφεῖ· ἀπέτισεν· ἡ παροιμία ἐπὶ τῶν ἀχαρίστων, ἐπεὶ τὰς φάτινας πλήττουσιν οἱ κριοί . . . κρίδς τὰ τροφεῖα . . . μέμνηται αὐτῆς Μένανδρος. Zenobius Milleri 2, 31 (Mélanges 361) κρίδς τὰ τροφεῖα· ἐπὶ τῶν ἀχαρίστων ἡ παροιμία εἴρηται. οἱ γὰρ κριοί τοὺς θρέψαντας κορύπτουσι. μέμνηται δὲ αὐτῆς Μένανδρος. itaque Menander nihil nisi verba supra exscripta. cf. Diogenian. 5, 62. Photius, Hesychius, Suidas κρίδς τροφεῖα ἀπέτισεν et Eupol. 99.

906

ἔστιν δ' ὁμοῦ τὸ χοῆμα.

Schol. Aristoph. Thesm. 572 et Suidas ὁμοῦ· ἀντὶ τοῦ ἐγγύς παρὰ τοῖς Ἀττικοῖς· καὶ Μένανδρος κτλ. ἔστι δὲ Suid.

907

Τρικορυσία βασίλιννα

Aelianus ap. Suid. παίσωμεν et Τρικορυσία· καὶ ἔδνα ἦται, γενέσθαι βασιλῆς, τὸ τοῦ Μενάνδρου, ἵνα τι καὶ παίσω κτλ., καὶ αὕτη δέσποινα εἶναι τοῦ Πόντου ἐθέλουσα. βασίλισσα Suid. Τρικορ. Eustathius 1425, 40 βασίλισσα κατὰ Ἀἴλιον Διονύσιον ἀττικῶς. βασίλινναν δέ, φησί, Μένανδρος λέγει. dicere videtur mulierem acriter dicacem, siquidem Tricorythus culicibus abundabat. Arist. Lys. 1032 ἐμπὶς Τρικορυσία, ubi schol. ἔστι γὰρ (Τρικόρυθος) ἀλσώδης καὶ κάθυγρος. ἢ ἐπεὶ πονηροὶ εἰσιν οἱ Τρικορυσίοι. cf. Bursian. Geogr. gr. I 340. 1.

908

Harpocration 14 cod. Marc. ἀμβλυώττειν ἀττικῶς τὸ μὴ σφόδρα ὁρᾶν· γράφεται δὲ κοινῶς ἀμβλυωπεῖν, ὡς Μένανδρος ἀμβλυν-πούντων ἀνδρῶν. ser. υ_υ_ ἀνδρῶν ἀμβλυνπούντων υ_υ_. mon-
strat Harpocration quomodo Menandri aetate orta sit ἡ κοινή.

909

Cramer. Anecd. Ox. III 412, 25 ἐστιῶ σημαίνει τὸ ἀριστοποιῶ, ὡς παρὰ Μενάνδρῳ ἐστιᾶν τοὺς φίλους. ἐστιᾶσω Mein.

910

Hesychius ἀλλ' ἄχρη· ἔξεστιν, ἀντὶ ἔστω. Μένανδρος. Bekker. Anecd. 376, 30 ἀλλὰ χροή. ἀντὶ τοῦ ἔστω. et 378, 26 (Zonar. 135) ἀλλὰ χροή· τοῦτο δηλοῖ συγκατάθεσιν, οἷον 'καὶ μάλα'. Suid. ἀλλὰ χροή· ἔστω· τοῦτο δηλοῖ cetera ut Bekk. 378. — ἀλλὰ χροή. B. ἔξεστιν Kuster. ἀλλὰ χροή κἄξεστιν Mein.

911

Plutarchus Mor. 995e τοὺς Βοιωτοὺς ἡμᾶς οἱ Ἀτικοὶ καὶ παχεῖς καὶ ἀναισθήτους καὶ ἡλιθίους μάλιστα διὰ τὰς ἀδηφαγίας προσηγόρευον. καὶ ὁ Μένανδρος οἷ γνάθους ἔχουσι. ubi ὄν γνάθους ἔχουσι vel ὄνων γνάθους ἔχουσι Mein. Hesychius ὄνου γνάθος· Εὐπολις (434) παῖζει εἰς πολυφαγίαν. cf. Cratin. 310.

912

φοβοῦμαι σ' ἐσχάτως.

Photius 24, 10, Suidas et Zonaras 888, Lex. Vindob. 80, 7 Nauck. ἐσχάτως· ἄκρως. Μένανδρος κτλ. cf. Hesych. et Wesseling. Diodor. Sic. 18, 48. Phrynich. Epit. 389.

913

οἷον πατάγημ' ἤκεις.

Photius 402, 5 et Suidas πατάγημα· ἀντὶ τοῦ λάλος καὶ πανοῦργος. Μένανδρος κτλ. ἀντίλαλος cod. Phot.

914

πότοι συνεχεῖς, κύβοι

Ammonius 118 πότος βαρυτόνως τὸ συμπόσιον, ὥς Μένανδρος κτλ.

915

τὸν χάα

ἐκκέχυνκας.

Bekker. Anecd. 1431 χαᾶ παρὰ τῷ Μενάνδρῳ κτλ. χάα Mein. recte.

916

οἷσθ' ὅ τι ποιήσουν;

Schol. Eurip. Hec. 229 οἱ Ἀτικοὶ χρῶνται τοῖς προστακτικοῖς ἀντὶ ὀριστικῶν. Μένανδρος κτλ. Gregorius Cor. p. 15 τὸ Μενάνδρου κτλ. ἀντὶ τοῦ ποιήσεις. Schol. Arist. Thesm. 870 σύνηθες

τὸ σχῆμα. Μένανδρος· οἷσθ' ὃ ποιήσον. cf. etiam Suid. ψεύσον. — οἷσθ'] οἷδ' perperam Eurip. cod. I Dindf. et Monac. 499 Ann. Fleckeis. 1881, 309.

917

καποῤῥῆς, κακὸδαιμον.

Artemidorus Onir. 2, 12 οὕτω (κάπροι) λέγονται αἱ κατωφερεῖς, καὶ τὸ κτλ. Μένανδρος φησι. Phot. καποῤῥοντας· ὀρμητικῶς ἔχοντας πρὸς συνουσίαν. cf. Arist. Plut. 1024.

918

οὐθὲν μέλει σοι.

Etymolog. m. 640, 13 ὁ τε σύνδεσμος ἀπαιτεῖ καὶ ἕτερον σύνδεσμον, οὕτε τοῦτο, οὕτε τοῦτο. ὅθεν σεσημειῶται τὸ παρὰ Μενάνδρῳ κτλ., ὅτι οὐκ ἔχει ἕτερου συνδέσμου ἐπιφορὰν. Menandri verba non recte videntur tradita esse.

919

ῥῥδουν τ' ἐν ἔμαντῳ.

Herodianus Hermanni p. 317 et Cramer. Anecd. Ox. III 260, 15 ὁ Μένανδρος ἀπὸ τοῦ οἷδῳ τὸν παρατατικὸν μετέβαλεν εἰς τὸ ω, εἰπὼν κτλ. τ' om. Cram. Hesych. ῥῥδουν· ὠργιζόμεν, ἐν ἑαυτῷ ἡγανάκτουν, ἢ ἔμαντῳ. 'fortasse ῥῥδουν ἐπ' ἔμαντῳ vel ῥῥδουν ἔμαντῳ, ipse mihi irascebar.' Mein.

920

ἀγνὴ γὰρ εἰμι.

Schol. Eurip. Hipp. 138 ἀγνόν· ἄδικτον. κτλ. Μένανδρος Fl. 15.

921

ὦ Λάχης Λάχης

Apollonius De synt. 1, 17 p. 46, 12 Bekk. τὸ παρὰ Μενάνδρῳ κτλ. cf. fr. 223.

922

κεφάλαιόν ἐστι

Quintilianus 3, 11, 27 caput rei est; apud Menandrum κτλ. e iudiciali oratione haec petita esse censet Spalding.

923

ἔργον ἐστὶν εἰς τρίκλινον συγγενείας εἰσπεσεῖν,
οὗ λαβὼν τὴν κύλικα πρῶτος ἄρχεται λόγου πατήρ

καὶ παραίνεις πέπαικεν, εἴτα μήτηρ δευτέρα,
εἴτα τήθη παραλαλεῖ τις, εἴτα βαρύφωνος γέρων,
5 τηθίδος πατήρ, ἔπειτα γραῦς καλοῦσα φίλτατον.
ὁ δ' ἐπινεύει πᾶσι τούτοις.

φησὶ Μένανδρος. Athenaeus 2 p. 162 Dind. 1. ἐστὶν add. Mein. 3. παραίνεις C. παραινέσεις Schweigh. παραινεῖ τοῖσι παισὶν Herwerd. Obs. crit. 93. παραινέσας πέπωκεν Mein. in Ath. 4. τηθὶς (propter v. 5) παρακαλεῖ 'admonet' Mein. Anal. Ath. 36. — τηθὶς est matertera. Hesych. παραλαλεῖ φλυαρεῖ. Plut. Mor. 709 b προσβῦται συνθροποὶ ἢ βαρὺν φθεγγόμενοι ἐκ πώγωνος. cf. Alexid. 311.

'ein familiencongress, in welchem dem sohn des hauses, der ein extravagantes leben führte, ein eindringlicher sermon gehalten wird... zunächst der hausvater, der seine ermahnung mit einem herzhaften trunk besiegelt. ihm schliesst sich die mutter an, sodann kommt die tante . . . nach ihr intoniert in tiefem bass der mütterliche grossvater . . die grossmutter, die den misrathenen jungen ihr 'liebes kind' nennt . . . der junge herr sagt zu allem ja und denkt 'lass sie nur sprechen'. Mein. Herm. I 324.

924

ὧς Ἀλεξανδρῶδες ἤδη τοῦτο· κἂν ζητῶ τινα,
αὐτόματος οὗτος παρέσται· κἂν διελθεῖν δηλαδὴ
διὰ θαλάττης δέη τόπον τιν', οὗτος ἔσται μοι βατός.

Plutarchus Alex. 17 ἡ δὲ τῆς Παμφυλίας παραδρομὴ πολλοῖς γέγονε τῶν ἱστορικῶν ὑπόθεσις γραφικὴ πρὸς ἔκπληξιν καὶ ὄγκον, ὧς θεῖα τινὶ τύχῃ παραχωρήσασαν Ἀλεξάνδρῳ τὴν θάλασσαν . . . δηλοῖ δὲ καὶ Μένανδρος ἐν κωμῳδίᾳ παίζων πρὸς τὸ παράδοξον κτλ. Cramer. Anecd. Ox. III 214 καὶ ὁ κωμῳδὸς Μένανδρος ἐπὶ ταῖς εὐτυχίαις τοῦ Μακεδόνης εἶπε παίζων πρὸς τὸ παράδοξον κτλ. cf. Schol. Hom. Il. 13, 29. de illa Alexandri expeditione Arrianus 1, 26, 1 ἔστι δὲ ταύτη ἡ ὁδὸς οὐκ ἄλλως ὅ τι μὴ τῶν ἀπ' ἄρκτου ἀνέμων πνεόντων. . . τότε δὲ ἐκ νότιων σκληρῶν βορέαι ἐπιπνεύσαντες, οὐκ ἄνευ τοῦ θεοῦ ὧς αὐτός τε καὶ οἱ ἀμφ' αὐτὸν ἐξηγοῦντο, εὖμαρῇ καὶ ταχεῖαν τὴν πάροδον παρέσχον. cf. Strab. 14, 666. 7. Flav. Ioseph. Archaeol. 2, 16, 5.

1. scr. ἤδη· πάτον ἐὰν ζητῶ τινα et 3. δέη (cf. Philetaer. 3) πόρον τιν'.

925

λανθάνει τὰ πράγματα
τοὺς λέγειν ἡμῶν ὀκνοῦντας τὰς ἀληθείας ἀεὶ
τοῖς ἀναρχαίοις.

Schol. Eurip. Hippol. 332 κατὰ γὰρ Μένανδρον τὸ τοῖς φίλοις λέγειν τὰ ἀναγκαῖα σοφῶν ἀνδρῶν ἐστὶ, ἐν οἷς φησι κτλ. 1. λανθάνειν BI. scrib. καὶ φθάνει, i. e. dum moramur verum familiaribus dicere, res ipsae nos anteveniunt in aperiendis eis quae facta sunt.

926

ἀλλὰ προσέδωκας τάλαντον, ἵνα παρ' ἡμῶν . . .
καὶ τὸν ἱκτινον λάβῃς.

Choeroboscus Bekkeri ad Etymol. m. 902 καὶ ἡ αἰτιατικὴ ἱκτινον, ὡς παρὰ Μενάνδρῳ. 1. προσεδόκας ms. Ven. Cob. ἵνα παρ' ἡμῶν Mein.] εἶναι παρ' ἡμῖν. in exitu τὸν ταῶν add. K. 2. καὶ add. Mein.

927

οὐχὶ παρακληθέντας ὑμᾶς δεῖ γὰρ ἡμῖν εὐνοεῖν,
ἀλλ' ὑπάρχειν τοῦτο.

Photius et Suidas ὑπάρχων . . . τὸ ὑπάρχειν οὐχ ἀπλῶς τὸ εἶναι σημαίνει, ἀλλὰ τὸ πάσαι εἶναι καὶ προϋπεῖναι, φθάνειν. Μένανδρος κτλ. 1. ἡμῖν Tyrwhitt.] ὑμῖν. 2. ἀλλὰ καὶ ὑπάρχειν Photius, ἀλλὰ ὑπάρχειν τοῦτο Suidas. 1. εὐνοεῖν om. V Suid. Μένανδρος om. *V Suid. 'vos enim nobis oportet bene favere non rogatos, sed priusquam rogemini'. Porson. Advers. 292.

928

δεῖ γὰρ ἢ πλουτεῖν . . . ὅπως μὴ μάρτυρας πολλοὺς ἔχειν
τοὺς ὀρῶντας.

Schol. Hesiod. Op. 637 Μένανδρος δέ φησι κτλ. inter πλουτεῖν et ὅπως lacuna est decem fere litterarum sec. Gaisford. ἔχειν] ἔξειν duo cod. et Trinc. 'divitias optat sine testibus'. Bentl.

929

Κρωβύλη τῇ μητρὶ πεῖθου καὶ γάμει τὴν συγγενῇ.

Herodianus Herm. 302 οὐδὲ συγγενίδα (λέγομεν) ἀλλὰ συγγενῇ, ὥς που καὶ Μένανδρος κτλ. Cramer. Anecd. Ox. III 247, 5 τὴν εὐγενῇ . . . καθάπερ καὶ τὸ ἐρσευικόν, ὥς που καὶ Μένανδρος κτλ. Κρωβύλε, ut sint trimetri iamb., Mein. contra propter nomen Κρωβύλης ad Πλόκιον referunt Hermannus et Herwerd. Obs. crit. 96. Nov. add. crit. 42.

930

ἡδύ γ' ἀποθνήσκειν ὅτῳ ξῆν μὴ πάρεσθ' ὥς βούλεται.

Stobaeus Floril. 121, 6 *Μενάνδρου* A 5, quocum 6 coniungitur. ac diserte *Μένανδρος* (με ut solet) Vind. γ' Mein.] τ'. ἡδύς τ' Voss. Hens. cf. Cobet. Mnem. VIII 147.

931

Schol. Arist. Av. 1736 *Τμήν* ὃ *Τμέναιε*. εἴρηται περὶ τοῦτου ἐν τοῖς *Μενανδροεῖοις* ὅτι ἐν τοῖς γάμοις ἦδετο. sic R. om. V.

932

Eunapius fragm. p. 99 Bekk. ὁ *Στιλίων* οὐκ ἐφόνευσε τοὺς ἀνθρώπους, ἀλλὰ ζῆν αἰσχροῶς ἠγάγκαζε πάντα ἀφαιρούμενος, καὶ πρὸς τὸ βαρύτερον, ὡς ἔφη *Μένανδρος* τὴν πενίαν, θηρίον καί.. ἔφη *Μένανδρος* Bekkerus] φαμὲν ἀνδρός. θηρίον διαπαλαίειν Mein. conl. monost. 450 *πενίας βαρύτερον οὐδέν ἐστι φορτίον* et Arist. Plut. 439. cf. etiam adesp. 183.

933

Palladas Anth. Pal. 10, 52 εὖ γε λέγων τὸν καιρὸν ἔφησθεόν, εὖ γε *Μένανδρε*. cf. 291.

934

Proverbia Coisl. 253 ἦτοι κρίνον ἢ κολοκύντην, ἐπὶ τῶν ἀδῆλων. τὸ γὰρ τῆς κολοκύντης ἄνθος καλεῖται κρίνον. ἄδηλον δὲ εἰ μέχρι κρίνου προβήσεται ἢ καὶ καρπὸν οὔσει. μέμνηται ταύτης *Μένανδρος*. cf. Diphil. 98. Zenob. 4, 18. Diogenian. 5, 10. Apostol. 8, 45.

935

Arsenius Viol. 507 *Μένανδρος* τὸν φθόνον πρόνοιαν τῆς ψυχῆς εἶπεν. — *πονηρίαν* Nauck. conl. 540, 8. *πρίονα* dixerat Socrates (Maxim. Conf. p. 658 Combefis.) vel ἔλκος (Stob. Floril. 34, 48). H. Iacobi V cclxxxix. scr. fortasse *παράνοιαν*: nam *πονηρίαν* quidem esse ita constat, ut vix quisquam Menandrum id dixisse adnotaturus fuerit.

936

Strabo 14, 637 (εὐδαίμων ἢ Σάμος) ὥς δῆλον ἐκ τοῦ τοὺς ἐπαινοῦντας μὴ δοκεῖν ἐφαρμόττειν αὐτῇ τὴν λέγουσαν παροιμίαν, ὅτι φέρει καὶ ὀρνίθων γάλα, καθάπερ που καὶ *Μένανδρος* ἔφη. cf. Eustath. Dionys. Perieg. 532.

937

Aelianus N. an. 9, 7 ὁ τοῦ *Μενάνδρου* Θήρων μέγα φρονεῖ, ὅτι ζῆνων ἀνθρώπους φάττην αὐτοὺς ἐκείνους εἶχεν. Plaut. Cure. 2,

1, 13 *quin récipere se huc ésum ad præsepim suam.* (att. Scaliger). si etiam φάττην ἔχειν ex Menandro ductum est, poeta fortasse dixerat: φινῶν ἔχω | φάττην ἐκείνου. cf. 895. *Thero parasitus est.*

938

Schol. Aristoph. Pac. 869 σησαμῇ· πλακοῦς γαμικὸς ἀπὸ σησάμων πεποιημένος, διὰ τὸ πολύγονον, ὥς φησι Μένανδρος. omisi quae desunt in R. cf. Arist. Av. 159.

939

Simplicius Arist. p. 355, 35 Bekk. ὅταν λέγωμεν ὅτι ἀπὸ τύχης ἦλθεν ὁ ξένος καὶ λυτρωσάμενος τὸν αἰχμάλωτον, ὥς ὁ παρὰ Μενάνδρῳ Δημέας τὴν κράτειαν, ἀπῆλθεν. sic cod. optimi. τὸν κράτην ('quod Κράτητα scribendum videtur' Mein.) Excerpta Paris. nullius pretii, ut mihi per litteras significavit Dilesius. Δημέας τὴν Κράτειαν exemplis nominis Κράτεια adlatis C. Keil. Philol. I 552. — nescio quis Demea apud Menandrum sive Cratetem sive Crateam aliquam ex captivitate redemerat.

940

Aristides II 399 Dind. αὐτὴν ἐὰν ἴδωσι τὴν Ἑλένην, Ἑλένην λέγω; θεράπαιναν μὲν οὖν ὁποῖαν ἐποίησε Μένανδρος τὴν Φρυγίαν, τῷ ὄντι παιδιὰν ἀποφαίνουσι τοὺς Σατύρους τοῦ Σοφοκλέους (οἱ περὶ ἐγκρατείας διαλεγόμενοι).

941

Libanius III 375, 22 Reisk. κεκλεῖσθαι τοῖς ὑποκριταῖς τὸ θέατρον, ἵνα μὴ τραγῳδὸς εἰσελθὼν Πασιφάην μιμήσῃται τὴν ἐξοκειλάσαν εἰς ἀλλόκοτον ἔρωτα, μηδ' αὖ κωμῳδὸς τὰς παρὰ Μενάνδρῳ τεκούσας. scr. τικτούσας. cf. *Andria*, *Plocium* al.

942

Hermogenes De ideis III 306 Walz. p. 352, 17 Spengel. παρὰ τῷ Μενάνδρῳ μυρία ἂν εὖροις τοιαῦτα, καὶ γυναικας λεγούσας (λοχενούσας?) καὶ νεανίσκους ἐρῶντας καὶ μαγεῖρους (add. γαυρουμένους) καὶ παρθένους θρυπτομένας καὶ τινας ἄλλους.

943

Aristides II 73 Dindf. μανία τινὲ παρελήρησεν ἐπὶ τῆς μύλης. ad quae schol. p. 410, 32 Μανίας τινὸς οὕτω καλουμένης εἰσαχθείσης ὑπὸ Μενάνδρου ἐν μυλῶνι δεδεμένης καὶ φλυαρούσης. indic. Nauck. Hall. Lit. z. 1847, 490.

944

Philostr. Epist. 38 (p. 245 extr. Kayser.) meretrix meretrici haec praecipit: τὸν μὲν γέροντα τίμησον . . . τὸν νέον δίδαξον ὥς ἄρτι ἀρχόμενον, τὸν ξένον ἂν σπεύδῃ κατάσχε. ταῦτα καὶ Τιμαγόρα καὶ Λαῖς καὶ Ἀρισταγόρα καὶ τὸ Μενάνδρου Γλυκέριον. cf. 329 et 569. veri simile est Menandrum ipsum talia de Glycera praedicasse.

945

Athenaeus 13, 594d οὗ Μενάνδρος ὁ ποιητῆς ἦρα Γλυκέρας κοινόν. ἐνεμεσῆθη δέ. Φιλήμονος γὰρ ἑταίρας ἐρασθέντος καὶ χρηστήν (Χρήστην Mein.) ταύτην ὀνομάσαντος διὰ τοῦ δράματος, ἀντέγραψε Μενάνδρος ὥς οὐδεμιᾶς οὔσης χρηστῆς.

946

Galenus De natural. facult. 1, 17 (II 67 Kuehn.) ὁμοίως τοῖς ὑπὸ τοῦ βελτίστου Μενάνδρου κατὰ τὰς κωμῶδίας εἰσαγομένοις οἰκέταις, Δάοις τέ τισι καὶ Γέταις, οὐδὲν ἡγουμένοις σφίσι (φησὶ Kuehn.) πεπρωῆσθαι γενναῖον, εἰ μὴ τοῖς ἐξαπατήσειαν τὸν δεσπότην. Philostr. Imag. 3 extr. (τῇ ἀλώπεκι) χρῆται ὁ Αἴσωπος διακόνων τῶν πλείστων ὑποθέσεων, ὥσπερ ἡ κωμῶδια τῷ Δάω. Strab. 7 p. 304 Δακούς τοὺς . . . πρὸς τὴν Γερμανίαν καὶ τὰς τοῦ Ἰστροῦ πηγὰς οἶμαι Δάους καλεῖσθαι τὸ παλαιόν. ἀφ' οὗ καὶ παρὰ τοῖς Ἀττικοῖς ἐπεπόλασε τὰ τῶν οἰκετῶν ὀνόματα Γέται καὶ Δάοι. τοῦτο γὰρ πιθανώτερον ἢ ἀπὸ τῶν Σκυθῶν, οὓς καλοῦσι Δάας· πόρρω γὰρ ἐκεῖνοι περὶ τὴν Ὑγκανίαν. fortasse haec pertinent ad Δίς ἐξαπατῶντα. cf. Ovid. Amor. 1, 15, 17.

947

Schol. Aristoph. Thesm. 506 οὐ γάλα πρότερον τοῖς βρέφεσιν ἐδίδοσαν, ἀλλὰ μέλι ἀπολείχριν. Μενάνδρος δὲ οὐκ ὀρθῶς (!) ποιεῖ τὰ ἀρετίονα γάλακτος δεόμενα. 'quae spectare possunt ad Andriam vel Adelpheos, quibus in fabulis puellae post scaenam pariebant'. Fritsch.

948

Iustinus Mart. Apol. 55e (54 Otto) τῷ δὲ καὶ μὴ δεῖν χειρῶν ἔργοις ἀνθρώπους προσκυνεῖν Μενάνδρῳ τῷ κωμικῷ καὶ τοῖς τὰ τοιαῦτα φῆσαι ταῦτα φράζομεν· μεῖζονα γὰρ τὸν δημιουργὸν τοῦ σκευαζομένου ἀπεφῆναντο. χειρῶν ἔργοις ἀνθρώπους H. Steph.] χειρῶν ἀνθρώποις (sic).

949

Quintilianus 9, 3, 89 *etiam in personae fictione accidere quidam idem putaverunt, ut in verbis esset haec figura: crudelitatis mater est avaritia . . . quale est apud Menandrum, Oedipus Thriasius.* 'Menander coniectorem aliquem risisse videtur, quod genus hominum in Thriasio campo sedes suas habuisse constat.' Mein. Bekker. Anecd. 265, 11 *Θριάσιον πεδίον . . . ἀπὸ τῶν βληθεισῶν εἰς αὐτὸ θριῶν ἵπ'* Ἀθηνᾶς. *Θρίαί δέ εἰσιν αἱ μαντικαὶ ψῆφοι* (cf. Phot. et Hesych. *Θρίαί*). *νύμφαι δέ τινες, Θρίαί ὀνομαζόμεναι, ἔξευρον τὴν τοιαύτην μαντείαν.* Steph. Byz. *Θρία δῆμος τῆς Οἰνιήδος φυλῆς . . . Θρίαὶ δὲ αἱ μαντικαὶ ψῆφοι, ἃς εὔρεν Ἀθηνᾶ.* Zenob. 5, 75 *πολλοὶ θριοβόλοι, παῦροι δέ τε μάντιες ἄνδρες.* cf. Soph. fr. 425 N. Lobeck. Agl. 814. Bursian. Geogr. gr. I 328. Gemoll. Homer. Hymn. 2, 552 p. 254.

950

Quintilianus 10, 1, 69 (Euripidem) *admiratus maxime est, ut saepe testatur, et secutus, quamquam in opere diverso, Menander.*

951

Seneca Quaest. nat. 4 praef. *aut illud Menandri . . . omnes ait malos vivere, et in scaenam velut rusticus poeta prosiluit. non senem excepit, non puerum, non feminam, non virum; et adicit non singulos peccare, non paucos, sed iam scelus esse contextum (confertum).*

952

Plinius N. h. 13, 13 *telinum (unguentum) fit ex oleo recenti, cypiro, meliloto, feno gracco, melle, maro, amaraco. hoc nullo erat celeberrimum Menandri poetae comici aetate.* cf. Athen. 5, 195 d. 15, 689 a d.

953

Plinius N. h. 18, 72 *antiquissimum in cibis hordecum, sicut Atheniensium ritu Menandro auctore adparet.*

954

Plinius N. h. 19, 113 *Menander .. auctor est allium edentibus, si radicem betae in pruna tostam superederint, odorem exstingui. 'fortasse ad Synaristosas referendum'.* Mein. conl. fr. 455.

955

Plinius N. h. 20, 252 *blitum iners videtur ac sine sapore aut acrimonia ulla, unde convicium feminis apud Menandrum*

faciunt mariti. Suid. βλιτάδας οἱ παλαιοὶ τὰς εὐτελεῖς γυναῖκας ἔλεγον. Hesych. βλιτάς . . . καὶ βλιτώνας τοὺς εὐήθεις. cf. βλιτομάμματα.

956

Plinius N. h. 36, 44 *versicolores* (marmoris) *maculas et in totum marmorum adparatum etiam Menander, diligentissimus luxuriae interpretes, primus et raro attingit.*

957

Plinius N. h. 37, 106 *hac* (sardonychem dicit) *certe apud Menandrum et Philemonem* (216) *fabulae superbiunt.*

958

Ausonius Idyll. 13 praef. p. 169 *poetas lascivae paginae, vitae probae commemorans quid antiquissimi poetae Laevii Erotopaeagnion libros loquar? quid Euenum, quem Menander sapientem vocavit? quid ipsum Menandrum? quid comicos omnes, quibus severa vita est et lacta materia?*

959

Caelius Aurelianus Morb. acut. 3, 15 *comicus Menander, inducens senem irascentem, istius passionis (hydrophobiae) imaginem vinolentis adscripsit, dicens non posse bibere eos qui vinum usque ad vexationem potant.*

960

Horatius Epod. 1, 33 *haud paravero, quod aut avarus ut Chremes terra premam, discinctus aut perdam nepos.* ad Menandri fabulam aliquam haec pertinere censet Meinekius.

961

Schol. Sophoclis Antig. 136 βακχεύων, ἐνθουσιῶν, καὶ μέγα φροῦδων, καὶ πνέων ὀργήν, ὥς τὸ Μενάνδρου ἄλλὰ καὶ πν . . . 'sic ms. nec plura. nihil enim erasum aut deletum est.' Elmsl. erat sine dubio πνέων vel πνέουσα.

962

εἰς ἀγορὰν ὑφαίνειν

τὸ εἰς τὴν ἀγορὰν ἐκφέρειν τὰ ὑφαινόμενα. οὕτω Μένανδρος. Suidas. Lucian. Lexiphan. 22 τοῖς ὑπὸ τῶν κοροπλάθων εἰς τὴν ἀγορὰν πλαττομένοις ἔοικώς.

963

σύνταγμα τῆς ἀρχῆς

Schol. Aeschin. 3, 95 σύνταγμα οἶονεῖ πλῆθος χρημάτων. λέγεται δὲ καὶ ἀλλαχοῦ τὸ σύνταγμα καὶ ἐπὶ τοῦ τάγματος τῶν στρατιωτῶν. ὅθεν καὶ παρὰ Μενάνδρῳ ἀνέγνωμεν τὸ σ. τ. ἀρχ.

964

ὄφελον . . . οἶον ὥφελεν μὴ γεγενῆσθαι τόδε, ὥφελον μὴ πεπραχέναι τοῦτο. Μένανδρος. Photius 363, 20.

965

ἄγριον κυβεντήν

Μένανδρος εἶπε τὸν σφόδρα κυβεύειν ἐσπουδακότα. Harpocration 4, 2 et Suidas ἀγρίους.

966

ἀκούσας ἦκειν

οὐχ ἦκοντα, Ξενοφῶν ἐν Ἀπομνημονεύμασιν ἔφη καὶ Μένανδρος καὶ ἄλλοι. Bekker. Anecd. 373, 10. ambiguum est utrum ipsis verbis an syntaxi tantum (ἀκούειν c. infin.) Menandrum usum esse significet.

967

Ἀλέας Ἀθηνᾶς

Proculus Hesiod. Op. 491 ἀλέα ἡ θέρμη ἡ περὶ τὸν ἥλιον, κυρίως ὑπαιθρος τόπος ὑπὸ ἥλιον θερμαινόμενος. Μένανδρος ἀλέας Ἀθηνᾶς. Ἀλέας Ἀθηνᾶς Mein. cf. Preller. Myth. gr². I 156. II 241.

968

ἄστικτον χωρίον

Μένανδρος . . . εἰώθει (εἴωθε) λέγειν τὸ ἀνεπιδάνειστον. Schol. Lucian. p. 186 Iacobitz. Hesych. ἄστικτον τὸ ἀνέπαφον χωρίον· τὸ γὰρ ὑποκείμενον ἐστίχθαι ἐλέγετο. cf. 390. 400. Pollux 3, 85 λίθος ἦν ἡ στήλη τις δηλοῦσα ὡς ἔστιν ὑπόχρεών τινι τὸ χωρίον. ἐπὶ δὲ τούτου ἐλέγετο ἐστίχθαι τὸ χωρίον, ὡς τὸ ἐναντίον ἄστικτον.

969

δικάσιμοι ἡμέραι

παρὰ Μενάνδρῳ. Pollux 8, 25. cf. Philetaer. 12.

970

ἐπιχειμάζεις σεαυτόν

Μένανδρος εἴρηκεν ἐπὶ τοῦ λυπεῖν . . . πειστέον δὲ τοῖς δοκίμοις τοῖς μηδ' εἰδόσι τοῦνομα. Phrynich. Epit. 387. non pertinet ad fr. 208, siquidem verbi simplicis (χειμάζειν) et tragici et Plato philosophus saepissime ea significatione utuntur.

971

ἐς κόρακας

ἐν Θεσσαλίᾳ τόπος ἐστὶ Κόρακες, ὅπου τοὺς κακούργους ἐνέβαλλον. ὅθεν ἡ παροιμία. μέμνηται δὲ ταύτης Μένανδρος συνεχῶς. Zenobius 3, 87. Zenobius Milleri (Mélanges 356) ἐς κόρακας. μέμνηται ταύτης Μένανδρος.

972

καννάκας πορφυροῦς

ἐπὶ στρωμάτων Μένανδρος ὠνόμασεν. Pollux 6, 11. 10, 23 οἱ παρὰ Μενάνδρῳ καννάκαι. idem 7, 59 καννάκης Περγῶν. 7, 60 Βαβυλωνίων ἐστὶν ὁ καννάκης. cf. Hesych. Phot. Arist. Vesp. 1137.

973

μᾶλλον μᾶλλον

οὕτως λέγουσιν ἄνευ τοῦ καὶ συνδέσμου. οὕτω Μένανδρος. Photius 244, 21, sed cod. semel μᾶλλον. cf. Arist. Ran. 1001. Anaxil. 32. etiam Romanorum poetae magis magis.

974

μελαγχρὲς μειράκιον

Eustathius 1799, 16 Ἀττικὸς δὲ ἀνὴρ τὸ μελαγχροῖς μελαγχρὲς λέγει. ὅθεν καὶ Μένανδρος μ. μ. Schol. Hom. Od. 16, 175 μελαγχρὲς, ὡς Εὐπόλις (430). καὶ τὸ οὐδέτερον Μένανδρος εἶπε, μ. μ. Cramer. Anecd. Par. III 498 Μένανδρος εἶρηκε μ. μ. cf. Cratin. 425. Antiphan. 135, 3. Polioch. 2. Lobeck. Paralip. 256.

975

οὐ μηκέτι

ἀντὶ τοῦ οὐκέτι. Μένανδρος. Photius.

976

παλαιὸν ἐντραγεῖν

Schol. Aristoph. Eq. 51 ἐντραγε. οὕτω τὸ ἀκρατίζειν. καὶ Μένανδρος κτλ. sic RVΘ. ἀλλ' ἔων Ald. πάλιν M. verba corrupta sunt.

977

ποτήριον τορνευτόν καὶ τορνετά

Μένανδρος πού φησιν. Athenaeus 11, 781 c. 'tornatum, rotundatum' et 'caclatum' Mein. 1. cf. Lobeck. Phrynich. 324.

978

πρός με

10. Charax Bekker. Anecd. 1154 παρὰ Μενάνδρου σημειοῦνται τὸ πρὸς με ἐγκλιθέν.

979

σπαρτοπόλιος ὠμόγρavs

Photius σπαρτοπόλιον· ὡς ἡμεῖς. καὶ Μένανδρος κτλ. σπαρτοπόλιος Mein.] σπαρτήπωλις cod. ὠμόγρavs Lob. Paralip. 227] δμογραῦς cod. etiam σπαρτοπόλιον cod. — Pollux 4, 153 ἡ σπαρτοπόλιος .. δημοῖ τῷ ὀνόματι τὴν ιδέα, μηνύει δὲ ἑταίραν πεπανμένην τῆς τέχνης. cf. idem 4, 134. Schol. Ven. Hom. Il. 13, 361 μεσαιπόλιος ὁ λεγόμενος σπαρτοπόλιος, ᾧ διεσπαρμέναι εἶσιν αἱ πολιαί, ὁ μεσῆλιξ (Mein. V 108. 9).

980

Ταναγορικὴ γυνή

Stephanus Byz. Τάναγρα... καὶ Μένανδρος T. γ. cf. Sophil. 4, 4.

981

φίλη πειθοῖ

Choerobosc. cod. Marc. p. 335, 20 καὶ Μένανδρος κτλ. vulgo poetae nomen om.

982

ἄγγαρος

Aristophanes Byz. fr. Paris. p. 40—42. p. 84 sq. 172 ἄγγαρος· ὁ ἐκ διαδοχῆς γραμματοφόρος, ὡς Ἡρόδοτος (8, 98). καὶ οἱ εὐτελεῖς δὲ καὶ ἄφρονες οὕτως ὀνομάζοντο, ὡς Μένανδρος. ἄγγαρος primum eam vim accepit ut esset id quod ἐργάτης, ὑπηρέτης, ἀχθοφόρος, deinde ad stupidum quemlibet hominem et inertis ingenii baiulum translatus est. Nauck. Arist. Byz. p. 172. — cf. 440.

983

ἀγνιεῖς

οἱ παρὰ τοῖς Ἀττικοῖς λεγόμενοι οἱ πρὸ τῶν οἰκῶν βωμοί, ὧς φασι Κρατίνο (375) καὶ Μένανδρος. Harpocration 4, 17. cf. 45. 740. 748.

984

ἀδιάφθορον

Photius 10, 7 . . . καὶ τὸ μήπω μετ' ἀνδρὸς παιδισκάριον γεγονός, ὡς Μένανδρος.

985

ἄθαπτος

ὁ μὴ τεθαμμένος παρὰ Μενάνδρῳ. Bekker. Anecd. 353, 3. quod cur memoratu dignum visum sit nescio.

986

αἰτιώτατος

Bekker. Anecd. 854, 18 εἰ δέ ποτε εὔροις ἐν ὀνόμασι κυρίοις ἢ ἐν ἀντωνυμίαις τὸ τοιοῦτο (τὸ συγκριτικόν), παραγωγὴν μόνον λέγε καὶ μὴ σύγκρισιν, ὥσπερ ἐστὶ καὶ παρὰ Ἀριστοφάνει τὸ αὐτότατος καὶ παρὰ Μενάνδρῳ τὸ αἰτ. adparet alterum exemplum non aptum esse ad id quod volebat demonstrandum. itaque cum praesertim αἰτιώτατος nihil habeat insoliti, scribendum est αὐταιτιώτατος.

987

Phrynich. Epit. 442 αἰχμαλωτισθῆναι· τοῦθ' οὕτως ἀδόκιμον ὥς οὐδὲ Μένανδρον αὐτῷ χρησασθαι. διαλύων οὖν λέγε αἰχμάλωτον γενέσθαι. quid dixerit Menander prorsus incertum est, nisi quod voce αἰχμάλωτος aliquo modo eum usum esse constat. cf. Poll. 1, 166.

988

ἀκουστής

Pollux 2, 82 φαῦλον ὁ Μενάνδρῳ ἀκ. ἀντὶ τοῦ ἀκροατής.

989

ἀκρατεύεσθαι

ἀδοκίμῳ ὄντι οἳ γε πολλοὶ χρῶνται τούτῳ τῷ ὀνόματι, καὶ Μένανδρος. λέγε οὖν οὐκ ἐγκρατεύεσθαι. Phrynich. Epit. 442.

990

ἀλάβαστον

Eustathius 1161, 29 τὸ ἀλάβαστρον παρὰ Μενάνδρῳ ἄνευ τοῦ ῥ κατὰ Αἴλιον Διονύσιον. Bekker. Anecd. 374, 6 ἀλάβαστρον . . . λίθινος ἢ ψήφινος μυροθήκη. γράφεται δὲ ἢ λέξις μάλιστα καὶ χωρὶς τοῦ ῥ παρὰ Μενάνδρῳ. cf. Cratet. 15, 6. Alexid. 62. 143. Arist. Ach. 1053. Lys. 947.

991

ἀναπετῶ

ἀναπετάσω. Μένανδρος Ἀλιεῦσι (26) καὶ ἐν Συνερώσῃ (458) καὶ ἐτέραις. Suidas.

992

ἀνάριστον

Suidas ἀνάριστος· μᾶλλον δὲ ἀναρίστητος . . . Μένανδρος δὲ ἀνάριστον. cf. Aristoph. fr. 454.

993

ἀνατρέχω

Μένανδρος ἀντὶ τοῦ ἀναλύω. Suidas et Zonaras. non intellego.

994

ἀπέλιπε, ἀπέπεμψε

Bekker. Anecd. 421, 6 ἀπέλιπε μὲν ἡ γυνὴ τὸν ἄνδρα λέγεται, ἀπέπεμψε δὲ ὁ ἀνὴρ τὴν γυναῖκα. οὕτω Μένανδρος.

995

ἀπέφησεν

ἀντὶ τοῦ ἀντίπε. Μένανδρος. Bekker. Anecd. 423, 9 et Suidas.

996

ἀπονυχίζειν

τὸ ἀφαιρεῖν τὰς ὑπερανξήσεις τῶν ὀνύχων παρὰ Μενάνδρῳ. Harpocrat. 25, 2 cod. Marc.

997

ἀποσοβῶμεν

ἀποτρέχωμεν. Μένανδρος. Bekker. Anecd. 436, 23 et Suidas ἀποσοβεῖ. ἀποτρέχωμεν cod. Bekk. 'dicitur (σοβεῖν) potissimum de eis qui superbia elati magnifice incedunt'. Mein. 1.

998

ἀριστόδειπνον

Μένανδρος εἴρηκε. Pollux 6, 102. cf. 368 et Alexid. 294.

999

ἀσχολοῦμαι, καὶ ἀσχολεῖ(ται) καὶ ἀσχολεῖσθαι

(πάντα) ταῦτα Μένανδρος λέγει. Bekker. Anecd. 457, 18 et Suidas ἄσχυλος. cf. Philem. 220.

1000

ἀττικουργές (ἀττικουργῇ)

τὸ εἰργασμένον τὸν ἀττικὸν τρόπον, οὐ μόνον ὑποδήματα καὶ σκεῦος, ἀλλὰ καὶ ῥήματα καὶ εἴτι ἄλλο. ἀττικουργῇ φησί που Μένανδρος. Bekker. Anecd. 461, 30. 'καὶ εἴτι ἄλλο· ἀλλὰ καὶ ῥήματα ἀττικουργῇ φησί που Μένανδρος.' Mein.

1001

βαθύς

ἀντὶ τοῦ πονηρός. οὕτω Μένανδρος. Suidas. i. e. βαθυνώμων. aliter Posidipp. 27, 4. 5.

1002

βοίδης

Eustathius 962, 18 ὅτι καὶ εἰς ἀναισθησίας σκῶμμα λαμβάνεται ὁ βοῦς, δηλοῖ καὶ ὁ παρὰ Μενάνδρῳ βοίδης, ὅ ἐστι πρῶτος, εὐήθης, καθ' ὁμοιότητα τοῦ ἀμνοκῶν (Arist. Eq. 264).

1003

βουκόρυσαν

τὴν μεγάλην κόρυζαν. καὶ κορυζᾶν τὸν ἰσχυρῶς κορυζῶντα. Μένανδρος. Suidas. κορυζᾶν] βουκορυζῶντα Toup. βουκόρυσον Hemsterhus. κορυζῶντα Bernhardy. βουκορυζᾶν Naber. Mnem. nov. VIII 425. Hesych. βουκόρυζος· ἀναίσθητος, ἀσύνετος. similiter ὀρθοκόρυσον Aleiphr. 3, 48, 5. cf. Lobeck. Phryn. 434.

1004

βουχᾶται

κλαυθυρίζει, ὥς παιδίον φωνεῖ ἢ δακρύει, ὥς Μένανδρος. Schol. Nicandr. Alexiph. 221.

1005

δεδείπνηκας

Μένανδρος. Bekker. Anecd. 89, 29. quod cur excerpserit Antatticista nescio. δεδειπνήκασι, quo magis atticum videri potuerit δεδειπνᾶσι, Mein. ed. mai. at δεδειπνᾶσι quod sciam nusquam exstat, δεδείπναμεν, δεδειπνάναι multis locis (cf. Hermipp. 60), δεδειπνήκασι plus semel.

1006

διήρτησεν

ἐξηπάτησεν. οὕτως Μένανδρος. Suidas. Zonaras 533 διαρτῆσαι

τὸ ἐξαπατῆσαι. οὕτως Μένανδρος. Bekker. Anecd. 241, 13 διαρτᾶν·
πλανᾶν, ἐξαπατᾶν.

1007

δύσριγος

Phrynichus Epit. 418 Menandrum acerbè reprehendit τὸν
λέγοντα μεσοπορεῖν, καὶ γῦρος (cf. 334), καὶ λήθαργος, καὶ
σύσσημον, καὶ πορνοκόπος, καὶ ὀψωνιασμός, καὶ ὀψώνιον,
καὶ δύσριγος. cf. tamen Aristoph. fr. 92 et Lobeck. Phryn. 420.

1008

Ἑλευθέριος

Harpocration 70, 16 ὅτι δὲ (Ζεὺς) ἐπιγέγραπται μὲν Σωτήρ,
ὀνομάζεται δὲ καὶ Ἑλευθέριος, δηλοῖ καὶ Μένανδρος. cf. 526 et
Preller. Myth. gr.² I 117. 331 n. 3.

1009

ἔμπνος

ὁ ἐμπνικός, παρὰ Μενάνδρῳ. Hesychius.

1010

ἐξανέψιοι, ἐξανέψιαι

Pollux 3, 29 οἱ ἐκ τῶν ἀνεψιαδῶν ἀλλήλοις ἐξανέψιοί τε καὶ
ἐξανέψιαι. τούτῳ δὲ τῷ ὀνόματι οὐ πᾶν τετριμμένον κέχρηται Μέν-
ανδρος. 'me iudice ἐξανέψιοι non possunt esse nisi οἱ ἐξ ἀνεψιῶν
γεγονότες, i. e. filii ἀνεψιῶν.' Nauck. Arist. Byz. p. 144.

1011

ἐπισημαίνειν

Photius σημαίνειν καὶ ἐπισημαίνειν· τὸ σφοδρῶς ἀνλεῖν, ὥσπερ
οἱ σαλπικταί. οὕτως Μένανδρος.

1012

ἔσχεν

ἐπέσχε. Μένανδρος. Photius.

1013

ἡγορηγόρειν καὶ ἐγορηγόρειν

φησὶ Μένανδρος. Photius 59, 6. (-ορεῖν bis cod.) si est
prima persona, scr. ἡ(ἐ)γορηγόρη.

1014

ἡμίγραφον, ἡμιλάσταυρον, ἡμιφνές

Pollux 6, 161 τῶν μέντοι Μενάνδρου τὸ μὲν ἡμιφνές καὶ ἡμίγραφον ἀνεκτά. τὸ δὲ ἡμιλάσταυρον παμπόνηρον. Phryn. Ecl. 195 λάσταυρος μὲν οἱ νῦν χρῶνται ἐπὶ τοῦ πονηροῦ καὶ ἀξίου σταυροῦ· οἱ δὲ ἀρχαῖοι ἐπὶ τοῦ καταπύγωνος.

1015

ἡμιώριον

ὥς Μένανδρος. Pollux 1, 71. *semihora*?

1016

Ἰκόνιον

πόλις Λυκαονίας. . . γράφεται δὲ διὰ τοῦ ι (non ει), ἐπειδὴ εὐρέθη (εὔρηται) ἢ ἀρχὴ συστελλομένη παρὰ Μενάνδρου. Etymolog. m. 470, 45. eadem fere Cramer. Anecd. Ox. II 206, 1. extrema adduntur, quia Ἰκόνιον perperam ab εἰκόν derivabant.

1017

κάθου

(i. e. κάθησο) παρὰ Μενάνδρου. Eustathius 1840, 3. cf. Aristoph. fr. 620. Anaxandr. 13. Alexid. 224.

1018

καλαθίσκος

εἶδος ὀρχήσεως. καὶ σκεῦος γυναικεῖον παρὰ Μενάνδρου. Hesychius. cf. Eupol. 227. Apolloph. 1.

1019

κατάστικτον

χιτωνίσκου γένος. οὕτως Μένανδρος. Photius 143, 20. κατάστικτον Mein.] κατατικόν. Poll. 7, 55 ὁ δὲ κατάστικος χιτῶν ἐστίν ὁ ἔχων ζῶα ἢ ἄνθη ἐνυφασμένα. Hesych. κατάστικτον· ποικίλον.

1020

κατεγνυπωμένος

νωθρῶς, ἀνάνδρως. οὕτω Μένανδρος. Photius. Bekker. Anecd. 233, 10 γνύπεται· ἀργόν. οἱ δὲ ἔκλυτον. οἱ δὲ γνύπεται ἐκτεταμένοι, δειλοί. ἄλλοι δὲ κατηφεῖς ἀπέδοσαν. καὶ κατεγνυπτῶσθαι τὸ κατεστυνάσθαι. Hesych. γνυπ(ε)τεῖν, γνυπ(ε)τήσσει, γνύπεται, γνυπο(ῶ)ντι, γνύπωνες. Etymol. m. 236, 40 γνύπεται. Hesychius praeterea nulla

interpretatione adiecta κατεγνυπτωμένον et κατεγνυπῶσθαι, κατεγνυπῶσθαι etiam Etymol. — itaque dubium est κατεγνυπτωμένως an κατεγνυπτωμένως Menander dixerit: alterum etymologiae magis conveniens. ceterum cf. adesp. 990.

1021

κνύειν

ξύειν καὶ οἶον εἶθιν· Μένανδρος. Photius. sic vel εἰ θειν cod. m.¹ κνήθειν Mein.

1022

κοιτών

Pollux 1, 79 εἰ γὰρ καὶ Μένανδρος αὐτὸ βαρβαρικὸν οἶται, ἀλλ' Ἀριστοφάνης ὁ κωμωδοδιδάσκαλος (fr. 6) τὰ τοιαῦτα πιστότερος αὐτοῦ. videtur Menander aliquem ea voce usum ab altero reprehendi fecisse. cf. Lobeck. Phryn. 252. 3.

1023

κολλυβιστής

ἐπὶ τοῦ ἀργυραμοιβοῦ φησιν ὁ Μένανδρος ἀδοκίμως· τὸ μὲν γὰρ κόλλυβος [ὅπερ ἐστὶν εἶδος νομίσματος] δόκιμον (Eupol. 233, 3), τὸ δὲ κολλυβιστής παρασεσημασμένον. Thomas Mag. 203, 13. cf. Phrynich. Epit. 440. Pollux 7, 170 κολλυβιστής, ὡς Λυσίας ἐν τῷ περὶ χρυσοῦ τρίποδος. nos Pfennigfuchser.

1024

κουρίδα

Helladius Phot. Bibl. 530, 13 τὰς νῦν λεγομένας κουρίδας οἱ Ἀττικοὶ κομωτρίας ἐκάλουν. εὔρηται δὲ παρὰ Μενάνδρῳ καὶ τὸ κουρίδα. cf. quae ad Antiphanis Κουρίδα adnotantur et Amphidisi Alexidisque fabulae cognomines.

1025

κύμινον

ἐπὶ μικρολόγου Μένανδρος. Photius. fortasse κυμινοπρίστην vel κυμινοκίμβικα, ut nunc etiam Plut. Mor. 632 c κυμινοπρίστην edunt pro κύμινον. cf. Alexid. 251. Posidipp. 26, 12. Hesych. κυμινοπρίστης et Arist. Vesp. 1357.

1026

Κυρανή

ὄνομα θεοῦ γυναικείας Κιλικίου. οὕτω Μένανδρος. Photius

191, 25. Hesych. Κυρράνη· ὄνομα γυναικείας θεοῦ. cf. Lobeck. Aglaoph. 630 n. k.

1027

λεβήτιον

Cramer. Anecd. Ox. III 273, 9 γίνεται τὰ ὑποκορίσματα ... δι' ἀναγκαιότητα, ὥς ἐάν ὁ αἰτῇ τις σμικρύνῃ, ἵνα μὴ μεγάλην ποιήσῃ τὴν χάριν· ᾧ κέχρηται οἱ κωμικοί, ὥς ἔχει τὸ παρὰ Μενάνδρῳ λεβήτιον. ad Δύσκολον refert Duebnerus.

1028

λήδιον

τὸ τριβώνιον. Μένανδρος. Etymol. m. 949 cod. Havn. Bloch. Hesych. λήδιον et ληίδιον. Eustath. 1147 init. Herodian. 542, 1 cum eis quae Lentzius adnotavit. ληδάριον est Arist. Av. 715. 915.

1029

λήθαργος

οὔτω Μένανδρος. οἱ δ' ἀρχαῖοι Ἀθηναῖοι ἐπιλήσμονα καλοῦσιν. Phrynich. Epit. 416. cf. fr. 1007. Thomas Mag. 222, 11 Ἀττικοὶ μὲν οὖν λήθαργον ἐπὶ τῆς νόσου φασίν . . . Μένανδρος δὲ καὶ τὸν νοσοῦντα λήθαργον λέγει.

1030

ληστοσαλπικτάς

τινας Μένανδρος καλεῖ. Pollux 4, 87. Photius ληστοσαλπικτάς· τοὺς Τυρρηνοὺς, ἀπὸ Πισαίου τοῦ εὐρόντος. Hesychius ληστοσάλπιγγες· οἱ Τυρρηνοί, ἐπειδὴ πρῶτοι σάλπιγγος εὐρεταὶ γεγόνασιν. cf. Lobeck. Paralip. 131.

1031

μάγαρον

οὐ μάγαρον, εἰς ὃ τὰ μυστικά ἐεῖα κατατίθενται. οὕτως Μένανδρος. Photius et Aelius Dionysius Eustath. 1387, 18. 'sunt autem μάγαρα subterranea templorum penetralia, in quibus mystica Cereris χθονίας sacra condebantur.' Mein. 1.

1032

μακαρίτας

τοὺς τεθνηκότας. οὕτως Μένανδρος. Photius. cf. Aristoph. fr. 488, 10.

1033

Μαρμάριον

τῆς Εὐβοίας ὕψος καὶ ἱερὸν Ἀπόλλωνος. οὕτω Μένανδρος. Photius 247, 25. Steph. Byz. *Μαρμάριον*· πόλις Εὐβοίας. Bursian. Geogr. gr. II 432.

1034

τὸν μάρτυν καὶ τὸν μάρτυρα

Μένανδρος. Photius.

1035

μεγιστᾶνες

Phrynich. Ecl. 196 Ἀντίοχος ὁ σοφιστῆς . . . τοῦνομα ἔθηκεν, ἵσως Μενάνδρῳ ἀκολουθήσας, οὐ γὰρ δὴ τινι τῶν ἀρχαίων. ἡμεῖς δὲ οὐ μεγιστᾶνες . . . ἀλλὰ μέγα δυναμένους λέγομεν. non ante Macedonicam aetatem in Graecia usitatum. cf. Lobeck, et Herodian. I 13, 8. 32. 16, 12. II 862, 19. 22.

1036

μεσοπορεῖν

Phrynich. Epit. 416 καὶ τοῦτο Μένανδρος . . . πάντα φύρων. cf. fr. 1007. ὁδοιπορεῖν, εὐθυπορεῖν, βραδυπορεῖν, ὠκυπορεῖν confert Lobeck.

1037

μετριάζειν

Phrynichus Epit. 425 τοῦτο οἱ μὲν ἀρχαῖοι ἐπὶ τοῦ τὰ συμβαίνοντα μετρίως φέρειν τιθέασι, Μένανδρος δ' ἐπὶ τοῦ ἀσθενεῖν, παρὰ τὴν τῶν δοκίμων χρῆσιν. 'μετριάζειν et morbi dicuntur cum paullisper remittunt, et ipsi aegrotantes cum ad sanitatem inclinant. unde factum est ut et ei μετριάζειν dicerentur qui non satis firma utuntur valetudine'. Lobeck.

1038

μονοπεύρας

τοὺς μὴ ἀθρόους ἀλλὰ μονολήστας. οὕτω Μένανδρος. Photius. μονολήστας Coraes] μόνον ληστάς. Aristot. Hist. an. 8, 5 p. 594 a 30 ἀνθρωποφαγοῦσιν οἱ μονοπεῖραι τῶν λύκων μᾶλλον ἢ τὰ κυνηγέσια.

1039

μυκτηρισμός

τὴν ἑξαπάτην Μένανδρος. Pollux 2, 78. cf. 493.

1040

νεαλῆς

ἐκτείνεται τὸ $\bar{\alpha}$. Ἀριστοφάνης (fr. 361). Μένανδρος. Photius.

1041

νηττάριον

Bekker. Anecd. 857, 20 τὸ ὑποκοριστικὸν ἐλάττωσίν τινα σημαίνει . . . πολλάκις ὑποθωπεύοντες τοιοῦτοις κεχρήμεθα ὀνόμασιν, ὥς παρὰ Μενάνδρῳ νηττάριον. eadem fere Cramer. Anecd. Ox. III 329, 15 (νητάριον). cf. Arist. Plut. 1011.

1042

νουθετησμός

Pollux 9, 139 φαῦλος ὁ Μενάνδρου ν. — νουθετησμός Mein. ed. mai.] νουθετισμός. cf. σκαριφησμός (Ar. Ran. 1497), λοιδορησμός (ibid. 758), ὀρχησμός, κροτησμός al. Lobeck. Phryn. 510.

1043

νουνεχόντως

Bekker. Anecd. 587, 15 τὸ παρὰ Μενάνδρῳ νουνεχόντως δοκεῖ ἀσύστατον εἶναι. cf. Lobeck. Phryn. 604.

1044

οἶκει

παρὰ Μενάνδρῳ ἀντὶ τοῦ οἴκοι. Ioannes Alexandr. De accent. p. 36, 32. Eustathius 1907, 50 Ἡρακλείδης. λέγει τὴν οἶ εἰς τὴν εἰ μεταποιεῖν, τὸ δυοῖν λέγοντας δυεῖν καὶ τὸ οἶκοι οἶκει καὶ τὸ ποῖος πεῖος. vix credo.

1045

οἰκείαν, οἰκείους

Photius τὰ τοιαῦτα παρεσημειοῦτο Ἀριστοφάνης πρὸς τὴν οἰκείαν, ὅτι οὐ κυρίως κέχρηται τῷ ὀνόματι. οἰκείους γὰρ ἐκτίθεται ἐν τῷ περὶ συγγενικῶν τοὺς κατ' ἐπιγαμίαν παρεσηγμένους ἔξωθεν. ὁ δὲ Μένανδρος ἐνίοτε ἐπὶ τῶν συγγενῶν λέγει, οὐχ ὥς ἡμεῖς ἐπὶ τῶν κατ' ἐπιγαμίαν φίλων. cf. Nauck. Arist. Byz. p. 129.

1046

ὄλολυν

Μένανδρος τὸν γυναικῶδη καὶ κατάθειον καὶ βᾶκηλον. Photius 329, 18. cf. Anaxandr. 34, 4.

1047

ὀλολύττουσιν

οὐχὶ ὀλολύζουσι. Μένανδρος. Photius 329, 20. pravo codice videtur deceptus fuisse. talia enim semper in *ζειν*, numquam in *τειν* desinunt. cf. γρύζειν, οἷζειν, ἐποίζειν, δυσοίζειν, οἰμώζειν, φεύζειν, κοκκύζειν, αἰάζειν, μύζειν, πιπίζειν, ὠζειν. atque eiusdem generis sunt τίζειν, πατεροίζειν, ἀδελφοίζειν, θυγατεροίζειν, δημίζειν. cf. 326, 3 et Arist. Av. 266. fr. 871. Demosth. 18, 260 cet.

1048

ὀξύχειρ

καὶ ὀξύχειρ, τὸ μὲν παρὰ Μενάνδρῳ εἴρηται, τὸ δὲ παρ' Ἀλέξιδι (323). Pollux 2, 149.

1049

ὀπιπέδων

ὁ μέχρι πολλοῦ ἐν πέδαις γεγονώς· σύνηθες Μενάνδρῳ τὸ ὄνομα. Photius. πέδων, τριπέδων Aristoph. fr. 97, πεδότριψ adesp. 1110. Hesych. ὀπιπέδωνας.

1050

ὀψωνιασμός

Pollux 6, 38 παμπόνηρον Μενάνδρῳ ὁ ὀψ. ὀψωνισμός Bekk. sed formam ὀψωνιασμός diserte tuetur Phrynichus (fr. 1007).

1051

ὀψώνιον

Phrynich. Epit. 418. cf. fr. 1007. Lobeck. Phryn. 420. Photius ὀψώνιον· τὴν ὀψωνίαν. τὸ δὲ παρ' ἡμῶν ὀψώνιον μισθὸν λέγουσι καὶ σιτηρέσιον. Thugenid. 2.

1052

πεντηκοστολόγοι

τελῶναι. Μένανδρος. Photius. cf. Eubul. 122.

1053

πέπλεκται

ἤττηται. Μένανδρος. Photius. πέπληκται Dobr. cf. Cobet. Mnem. VIII 50. sed fortasse πέπεκται, ut ἐπέχθη Arist. Nub. 1356.

1054

περισκελίδας

Pollux 2, 194 *Μένανδρος* καὶ *περισκ.* εἶρηκε φορεῖν τὰς κόρας.
idem 5, 100 τοῦτω τῷ ὀνόματι κέχρηται *Μένανδρος* καὶ *Νικόστρατος*
(33) οἱ κωμωδοδιδάσκαλοι.

1055

πέφηνας

τὸ εἶρηκας. *Μένανδρος*. Photius. 'vix credibile est Menandrum
πέφηναι transitive dixisse'. Mein. — scilicet scribendum est 'πέφην-
νας, i. e. ἀπέφηνας.

1056

πλοκαμίδα

Μένανδρος καὶ οἱ ἄλλοι. Photius 434, 21. idem *πλοκαμίδς*.
ὁ οὗλος βόστρυχος... καὶ ἡ τῶν τριχῶν ἐμπλοκή.

1057

πορνοκόπος

οὕτω *Μένανδρος*. οἱ δ' ἀρχαῖοι *πορνότροψ* λέγουσιν. Phrynich.
Epit. 415. Thomas Mag. 291, 15. cf. fr. 1007.

1058

προτέλεια

ἡ πρὸ τῶν γάμων θυσία. *Μένανδρος*. Photius. cf. *Πρόγαμοι*.
Eustathius 881, 31 παρὰ *Πανσανίαν* εἰπόντι, ὅτι προτέλεια ἡ πρὸ
τῶν γάμων θεία (θυσία Mein.), ὥσως τὰ λεγόμενα θεωρήτρα. cf. Plat.
com. 174, 5.

1059

ῥυτίσματα

Photius αἱ ἀκέστριαι τῶν διεργνηκῶτων ἱματίων τὰ ἀναπληρώ-
ματα ῥυτίσματα ἐκάλουν. οὕτως *Μένανδρος*.

1060

σάββους

... τοὺς βάρχους καλοῦσι, καὶ ταύτην ἀφισι τὴν φωνήν, ὅταν
ὀργιάζωσι τῷ θεῷ. ὣν πίστιν ἔστι δῆπον καὶ παρὰ *Δημοσθένους*
λαβεῖν καὶ παρὰ *Μενάνδρον*. Plutarchus Mor. 671 f. cf. Eupol. 84.
Demosth. 18, 260.

1061

σάγη

ἡ πανοπλία. οὕτως *Μένανδρος*. Photius.

1062

σανδάλιον

οὐ μόνον Μένανδρος εἶρηκε . . . ἀλλὰ καὶ Κρατῖνος (131).
Pollux 7, 86.

1063

σημαίνειν

Photius. cf. fr. 1011.

1064

σκάφας

ἔφερον οἱ μέτοικοι ἐν τῇ πομπῇ τῶν Παναθηναίων, οἱ μὲν
χαλκᾶς, οἱ δὲ ἀργυρεᾶς, κηρίων καὶ ποπάνων πλήρεις, ἐνδεδυκότες
φοινικοῦς χιτῶνας. οὕτως Μένανδρος. Photius. cf. 191. Bekker.
Anecd. 304, 27. Harpocr. σκαφηφόροι.

1065

σκηνή

ἡ οἰκία καὶ καταγωγή. ὥς Ἀσιαγενῇ τὴν λέξιν (σημειοῦνται).
οὕτως Μένανδρος. Photius. Hesych. σκηνάς· καταγωγάς, οἰκήματα.
et σκηνή· ἡ ἀπὸ ξύλων ἢ περιβολαίων οἰκία.

1066

στασιασμόν

τὴν στάσιν. Μένανδρος. Photius 535, 3.

1067

στιγμὴν

ὥς ἡμεῖς, τὸ ἐλάχιστον. οὕτως Μένανδρος. Photius. — στίλην
Arist. Vesp. 213.

1068

στλεγγίδα

. . . (ἔστιν) ἡ συνήθης ξύστρα, καθὼς καὶ Μένανδρος μέμνη-
ται. Erotian. 115, 3 Klein.

1069

στραγγαλᾶν

εἶρηκέ που Μένανδρος. 'fortasse στραγγαλιᾶν.' Mein. στραγ-
γέομαι Arist. Nub. 131. cf. Pherecr. 21. 'de servo nequam et
strangulatione digno'. Mein. Alciph. p. 176. dubito de ea signi-
ficatione apud scriptores qui ante aetatem Romanam fuerunt.

1070

σύγκλινον

(τὸν παρακείμενόν τινη συμπότην) Μένανδρος λέγει. Pollux 6, 12.

1071

συκοφαντεῖν

παρὰ Πλάτωνι καὶ Μενάνδρῳ οἶον κνίξειν ἐρωτικῶς. Etymolog. m. 733, 48. Suidas συκοφαντεῖν· κνίξειν ἐρωτικῶς. οὕτως Πλάτων καὶ Μένανδρος. cf. Plat. com. 255. Arist. Pac. 1350.

1072

συμβόλαια

τὰ συναλλάγματα. οὕτως Μένανδρος. Photius.

1073

σύσσημον

Phrynich. Epit. 418. cf. 1007. σύσσημον τῆς ἀρχῆς Diodor., σύσσημον αἶρειν et πωλεῖν ἀπὸ συσσήμων alii.

1074

Τεμβρίειον

Stephanus Byz. Τέμβριον, πόλις Φρυγίας. Μένανδρος δὲ Τεμβρίειόν φησιν, ὡς Γορδίου. Ἀλέξανδρος pro Μένανδρος Mein. suspicionis causam non video: nam ut *Quinda* oppidum etiam *Tembrium* commemorare poterat poeta.

1075

Τίβιον

Append. prov. 3, 79 Μάις καὶ Θίμβις· ταῦτα ὀνόματά εἰσι Φρυγικά . . . τὸν δὲ Θίμβιν ὁ Μένανδρος συνεχῶς Τίβιον ὀνομάζει. καὶ ὅλη ἡ Φρυγία Τιβία καλεῖται. cf. Leucon. 3.

1076

τριγώνον

. . . ὄνομά ἐστι δικαστηρίου, ἕως καὶ τῷ σχήματι τριγώνου ὄντος. μνημονεύουσιν αὐτοῦ ἄλλοι τε καὶ Μένανδρος ἐν τῇ (reliqua desunt). Harpocration.

1077

τροπαιον

ἡ νέα (Ἀτθίς), ἣς ἐστι Μένανδρος (non τροπαῖον). Schol Thucyd. 1, 30.

1078

τύντλος

πηλὸς καὶ τάραχος. Μένανδρος. Photius cf. Sosip. 35.

1079

ὑπόθεσιν

ἀντὶ τοῦ ὑποθήκην. Μένανδρος. Bekker. Anecd. 115, 1.

1080

φερνῇ

τὴν προῖκα, Αἰσχίνης ὁ ῥήτωρ καὶ Μένανδρος. Photius et Etymolog. m. 790, 49. Herodian. I 327, 23 τὸ φερνὴ ἢ προῖξ παρὰ τὸ φέρω ὀξύνεται. cf. II 227, 10. 939, 9.

1081

φρυνάττεσθαι

τὸ καταπλήττεσθαι. οὕτως Μένανδρος. Etymolog. m. 801, 17 et Suidas, qui rectius καταπλήττειν et post Μένανδρος adiecit καὶ φρυαττόμενος ὁ ἐπαιρόμενος (in Etymol. ante φρυνάττεσθαι). cf. Wesseling. Diod. Sic. 4, 74.

1082

χλωρόν

τὸ ἀκμάζον. Μένανδρος. Suidas.

ΑΜΦΙΣΒΗΤΗΣΙΜΑ ΚΑΙ ΨΕΤΔΕΠΙΓΡΑΦΑ

1083

ὅταν τις ἡμῶν ἀμέριμνον ἔχη βίον,
οὐκ ἐπικαλεῖται τὴν τύχην εὐδαιμονῶν·
ὅταν δὲ λύπαις περιπέσῃ καὶ πράγμασιν,
εὐθὺς προσάπτει τῇ τύχῃ τὴν αἰτίαν.

Compar. Men. et Phil. 357 (Studemund 12 sq. p. 19) Μένανδρος. Stobaeus Ecl. 2, 46, 11 Wachsm. (Φ)ιλῆ· (Φιλήμονος Mein.). in versu 1 emendando desudarunt Meinekios, Herwerdenus Obs. crit. 93, Wachsmuthius (ἀμέριμνον ὅταν ἔχη τις ἡμῶν τὸν β. vel ὅταν μὲν ἀμ. τις ἡμ. ξῇ βίον Mein., ἡμῶν μὲν Herw., ἡμῶν γὰρ W.). 2. εὐδαίμονα Stob. L. i. e. ἢ (vel οὐ) δαίμονα. 3. ἐπὶ αὐτὸν id. ἐπιπέσῃ Comp.

1084

μὴ οὖν θέλε λυπεῖν σαντὸν εἰδὼς ὅτι
πολλοῖς τὸ λυποῦν ὕστερον χαρὰν ἄγει
καὶ τὸ κακὸν ἀγαθοῦ γίνεται παρατίτιον.

Stobaeus Floril. 108, 3 *Εὐριπίδου Ἀντιγόνη* (174 N.) A. 1. ἔθελε Grot. εἰδῶς AM] εἰδῶς τοῦθ' B. ἐξειδῶς G. Herm. 2. πολλοῖς Herm.] πολλάκις. transpositis apud Stobaeum lemmatis Menandro haec tribuerunt pro fr. 812 Dobr. Adv. II 360. Nauck. Tr. gr. fr. p. 325. Herwerd. Exerc. crit. 36.

1085

ἄνευ δὲ πατρὸς τέκνον οὐκ εἶη ποτ' ἄν,
ἄνευ δὲ μητρὸς οὐδὲ συλλαβὴ τέκνον,
πατέρα δὲ ποιεῖ τέκνα, μητέρα' ὥς ἀνήρ.

Clemens Alex. Strom. 2, 23, 142. 3. sic Sylburg.] πατέρα δὲ γάμος ποιεῖ, ὥς μητέρα ἀνὴρ. Menandro tribuebat Hemsterhusius. cui miror adsentiri Dindorfium: metrum enim haec ad comoediam non pertinere satis demonstrat. v. 1 est Eurip. Orest. 554. — ceterum cf. adesp. 16.

1086

γαστήρ ὅλον τὸ σῶμα, πανταχῇ βλέπων
ὀφθαλμός, ἔρπον τοῖς ὁδοῦσι θηρίον.

Plutarchus Mor. 54 b παρασίτου γὰρ ὁ τοιοῦτος εἰκονισμός ἐστι. antehac aenigma his contineri suspicatus postea comici esse posse concessit Meinek. V ccclxii. Diphili *Telesiae* (133) tribuit Fritzsche ap. Toeppel. Eupol. Adul. p. 31. potest etiam, non minus incerta sane coniectura, ad Menandri *Colacem* referri.

1087

ἐπὰν ἐν ἀγαθοῖς εὐνοούμενός τις ᾖν
ζητῇ τι κρεῖττον ᾖν ἔχει, ζητεῖ κακὰ.

Stobaeus Floril. 4, 29. om. A. lemma om. Trinc. Menandro tribuit Cleric. 204. 'al. hic adscribitur Eurip.' Gesner. 1. ἐν] ἐπ' B. 2. ζητεῖ et κρεῖττω Trinc. pro εὐνοούμενος recte ὁμολογούμενους Cobet. 'qui non contentus est *veris* bonis et meliora quaerit invenire solet malum'. N. l. 91. 2.

1088

λαμπρῶς ἐνίοτε ξῶσιν, οἷς χαλεπώτερον
τοῦ περιποιήσασθαι τι τὸ φυλάξαι βίον.

Stobaeus Floril. 15, 4. cf. Diphil. 134.

1089

ἅπανθ' ὅς' ὀργιζόμενος ἄνθρωπος ποιεῖ,
ταῦθ' ὅστερον λάβοις ἂν ἡμαρτημένα.

Stobaeus Floril. 20, 5 τοῦ αὐτοῦ (Φιλήμονος 4) Α. Μενάνδρου Trinc.

1090

ὅς δ' οὔτ' ἐρυνθιαῖν οἶδεν οὔτε δεδιέναι,
τὰ πρῶτα πάσης τῆς ἀναιδείας ἔχει.

Stobaeus Floril. 32, 2. cf. Diphil. 135.

1091

αἰσχρὸν γ' ὅταν τις ἐπὶ γλώσση φυεῖς
γλώσση ματαίους ἑξακοντίξῃ λόγους.

Stobaeus Floril. 36, 12 Μενάνδρου A Voss. Hens. tragico (Euripidi potissimum) tribuebat Valckenar. Diatr. 262 d et post eum Dobraeus Adv. II 281, Meinek. Cobetus N. l. 49, Nauckius Tr. gr. fr. adesp. 442. — 1. εὐεπῆς γλώσση Valcken., αἰσχρὸν γὰρ ἐσθ' ὅταν τις εὐγλωσσος φανεῖς Heringa Obs. 261. ὅταν τις ἀξίωμ' ἔχων μέγα Cobet. N. l. 85. εὐεπῆς γεγὼς φύσει Herwerd. Mnem. nov. VI 79.

1092

οὔτ' ἐκ χειρὸς μεθέντα καρτερόν λίθον
ῥᾶον κατασχεῖν, οὔτ' ἀπὸ γλώσσης λόγον.

Stobaeus Floril. 36, 14 Μενάνδρου A. Plutarchus Mor. 507a οὔτε γὰρ πτηνὸν ἐκ τῶν χειρῶν ἀφέντα ῥᾷδιόν ἐστιν κατασχεῖν οὔτε λόγον ἐκ τοῦ στόματος προέμενον. 'tragici esse genetivus χειρός docet'. Mein. quod confirmat quodammodo Vindob., 'ubi insequenti Euripidis loco τοῦ αὐτοῦ Δίκτυος praefigitur. iam patet Menandri locum excidisse'. Nauck. Eur. 1031. 1. καρτερᾶς Cobet. N. l. 53. 'at μεθιέναι λίθον ἐκ χειρός non est lapidem manu iaculari, sed missum facere.' Mein. Stob. II vi. ἐκ χειρῶν ἀφέντα Nauck. — 'semel emissum volat inrevocabile verbum' Horat. Epist. 1, 18, 71.

1093

ὥς κρεῖττόν ἐστι δεσπότου χρηστοῦ τυχεῖν
ἢ ζῆν ταπεινῶς καὶ κακῶς ἐλεύθερον.

Stobaeus Floril. 62, 7. cf. Philem. 227.

1094

ψυχὴν ἔχειν δεῖ πλουσίαν· τὰ δὲ χρήματα
ταῦτ' ἐστὶν ὅψις, παραπέτασμα τοῦ βίου.

Stobaeus Floril. 93, 1. cf. Antiphan. 327. Alexid. 340.

1095

οὐχ ὁ λόγος αὖξει τὴν τέχνην περισσὸς ὢν,
ἀλλ' αὐτὰ κοσμεῖ τὴν τέχνην τὰ πράγματα.

Stobaeus Ecl. 2, 15, 19 Wachsm. *Μενάνδρου*. sed Floril. 60, 3
'Ερμοδίου A. cf. Mein. Stob. IIII xxix.

1096

αἰσχύνομαι πλουτοῦντι δωρεῖσθαι φίλῳ,
μή μ' ἄφρονα κρίνη καὶ διδοῦς αἰτεῖν δοκῶ.

Compar. Men. et Phil. p. 358 (Studemund 49. 50 p. 22).
Plutarchus Mor. 384 d ἃ Δικαίεργος Εὐριπίδην οἶεται πρὸς Ἀρχέλαον
εἰπεῖν· οὐ βούλομαι — πένης, | μή — κρίνης ἢ κτλ. videbatur igitur
Dicaeearcho Euripides 'his versibus in nescio qua fabula' (non
Archelao) 'usus esse respectu Archelai regis, apud quem tum
versabatur'. Mein. IIII 707. cf. Nauck. Eur. fr. 960. — 1. δω-
ρεῖσθαι Morell.] δωρή(ι)σασθαι QP. 2. διδῶν Q. δίδων P.

1097

ἂν ἀγνοῶν τι παρὰ τινος θέλης μαθεῖν,
τὸ τοῦ μαθητοῦ προῶτον, ἔχε τὴν σιγὴν.

Compar. Men. et Phil. 363 (Studemund 159. 60 p. 30. 1).
Φιλήμονος. 367 *Μενάνδρου*. apud Studemundum Menandro tri-
buitur. 1. ἐὰν cod. 2. τὰ — προῶτα, τὴν σιγὴν ἔχε (τὴν σιγὴν
ἔσχε 363) Mein. at semper quod sciam σιγὴν ἔχειν, non τὴν σιγὴν.
ceterum cf. Cobet. N. l. 45.

1098

ὁ μὴ γέλωτος ἄξιός ἐστιν ἢ γέλως,
αὐτὸς πέφυκε τοῦ γέλωτος κατάγελως.

Compar. Men. et Phil. 363 (Studemund 157. 8 p. 30) *Φιλή-
μονος*. 367 *Μενάνδρου*. 1. ὁ γέλως ἐστὶν μὴ ἢ τοῦ γέλωτος ἄξιός ἐστιν QP.
ἄξιός ἐστιν ἐστὶν vel ἄξιός ἐστιν δ' ἐστὶν Mein. ἐστὶν μὴ γέλωτος ἄξιός ἐστιν γὰρ Mein.
V cclxxix (ed. min. xxi). 2. πέφυκεν αὐτοῦ τοῦ γέλωτος κατάγε-
λως, vel αὐτοῦ πέφυκε τοῦ γέλωτος κατάγελως Mein. atque αὐτὸς

πέφυκε τοῦ γ. κ. cod. Paris. — plura contulit Studemund. Aristot. Rhet. 3, 18 δεῖν ἔφη Γοργίας τὴν μὲν σπουδὴν διαφθεῖρειν τῶν ἐναντίων γέλωτι, τὸν δὲ γέλωτα σπουδῇ.

1099

κἂν μυρίων γῆς κυριεύης πήχεων,
θανὼν γενήσῃ τάχα τριῶν ἢ τεττάρων.

Compar. Men. et Phil. p. 364 (Studemund 57. 8 p. 22) et Mel. Aug. 14, 17 Μενάνδρου. contra Anton. Mel. 140 p. 222 et Maxim. Conf. 12, 35 p. 572 Combefis. Φιλοσίμωνος. cf. Wachsmuth. Stud. zu gr. Floril. 122. 1. κυριεύης πήχεων Mein.] πηχῶν κυριεύης. κύριος πηχῶν ἔση QP. πήχεων ἧς κύριος Dobr. μυρίων πηχῶν γῆς κύριος ὑπάρχεις (ὑπάρχεις Max.) Anton. et Maxim. 2. τάχα om. Ant. et Maxim.

1100

ἂν καλὸν ἔχῃ τις σῶμα καὶ ψυχὴν κακὴν,
καλὴν ἔχει ναῦν καὶ κυβερνήτην κακόν.

Menandri Dist. Par. Studemund 57. 8 p. 39. contra Anton. Mel. 110 p. 186 Ἰσοκράτους. cf. Wachsmuth. Stud. z. gr. Floril. 139. 40. 1. ἂν Grot.] ἔαν. ἔχῃς σῶμα Anton. ψ. κ. Rutgers.] κ. τὴν ψ. QP. 2. ἔχεις et κακὸν κυβερνήτην QP et Ant. corr. Rutgers.

1101

τύχην ἔχεις, ἄνθρωπε, μὴ μάτην τρέχε.
εἰ δ' οὐκ ἔχεις, κἀθευδε, μὴ κενῶς πόνει.

Orion. Ritschl. Opusc. I 572, 103. cf. Boissonad. Philostr. Epist. 211. 1. τρέχε Boisson. Anecd. I 91] τρέχῃς. 'Menandri esse ex cod. Vindob. discimus'. Ritschl. non esse Menandri suo iure Meinekius censuit. ortum esse existimat H. Iacobi (Progr. Posn. 1861, 3 sq.) ex disticho vere Menandreo quod in tabella Abbotiana ex Aegypto reportata Feltonius enotavit, edidit Welckerus Mus. Rhen. XV 157 (Froehner Tablettes grecques du musée de Marseille 1867 p. 4)

ὃ μὴ δέδωκεν ἡ τύχη κοιμωμένῳ,
μάτην δραμεῖται, κἂν ὑπὲρ Λάδαν τρέχῃ.

2. δραμεῖται et λάδαν tab. Λάδας autem (cf. Φιλολάδας, Νικολάδας al.) nomen est duorum celeberrimorum cursorum, quorum alter σταδιοδρόμος Aegiensis, alter δολιχοδρόμος fuit. Paus. 2, 19, 7. 3, 21, 1. 8, 12, 5. 10, 23, 14. cf. etiam Plut. Mor. 804 e. Martial. 10, 100. Anthol. Pal. 3, 844. 11, 344. et Aegiensis quidem

cum Ol. 125, 2 aliquanto post mortem Menandri vicerit, adparet antiquiorem dici, Myronis aequalem, siquidem recte hi versus ad Menandrum referuntur (H. Iacobi). cf. etiam Kaibel. Epigr. p. xxiii n. 1117 b. denique ex codice Urbinate W. Meyerus (p. 427. cf. 419) protulit *τύχην ἔχεις· κάθευδε, μὴ λαν πόνει· | εἰ δ' οὐκ ἔχεις, κάθευδε, μὴ μάτην πόνει*, quae ille Menandrea esse confidit.

1102

ἄρ' ἐστὶν ἀνοητότατον αἰσχροκερδία·
πρὸς τῷ λαβεῖν γὰρ ὦν ὁ νοῦς τᾶλλ' οὐχ ὀρᾷ.

Stobaeus Floril. 10, 4 Διφίλου Α. Μενάνδρου Voss. Hens. (πρὸς τὸ v. 2). cf. Diphil. 99.

1103. 1104. 1105

μέλλων τι πράττειν μὴ προείπης μηδενί.
ἅπαντα μεταμέλειαν ἀνθρώποις φέρει.
μόνη σιωπὴ μεταμέλειαν οὐ φέρει.

Compar. Men. et Phil. 363 Φιλιστίωνος. 367 Μενάνδρου. apud Studemundum (163. 161. 2 p. 31) Menandro tribuuntur. sunt etiam inter septem sapientium apophthegmata (1103). cf. quae adnotavit Studem. 1. cf. 695. 2. φέρει ἀνθρ. 363. ἀνθρ. μεταμ. φέρει 367. corr. Grotius. tria fragmenta constituit Mein. cum autem cod. Paris. 1773 v. 2. 3 haec praebet τὰ γὰρ τισὶν λεχθέντα καὶ μὴ γενόμενα εἶωθε πλείστων, H. Iacobi (Mein. ed. min. xx. xxi) ita haec emendat: τὰ γὰρ τισὶν λεχθέντα καὶ μὴ γενόμενα | εἶωθε πλείστην μεταμέλειαν εἰσφέρειν· ἢ μόνη σιωπὴ μεταμέλειαν δ' οὐ φέρει. quae mihi quidem Menandrea non videntur. condemnat Cobet. N. l. 45.

1106

φόβος τὰ θεῖα τοῖσι σώφροσιν βροτῶν.

Stobaeus Floril. 5, 3 sine lemmate vulgo. sed Voss. Hens. Μενάνδρου (μεναν superser. δρ) coniunct. cum 4. atque iterum fol. 102r. Μενάνδρου coniunct. cum 5, 4—8. cum autem 5, 2 et 4. 6. 7 sint Euripidis, 5 Sophoclis, 8 certe non Menandri, admodum dubia est Stobaei fides etiam de v. 3. quae sunt Euripidis non sunt eius modi ut Menander ea ab illo sumpsisse videatur. inter adespota (287) recepit Nauck.

1107

γυναικὶ δ' ὄλβος, ἂν πόσιν στέργοντ' ἔχη.

Stobaeus Floril. 74, 15 *Εὐριπίδου* A. *Μενάνδρου* Apostol. 5, 87 g (Arsen.). adparet Stobaeum sequendum esse.

1108

γῆρας λέοντος κρεῖσσον ἀκμαίων νεβρῶν.

Cramer. Anecd. Ox. III 254, 21 *Μενάνδρου*, praemisso fr. 738. non esse Menandri praeter *κρεῖσσον*, quod facile in *κρεῖττον* commutari potest, docet *ἀκμαίων* epitheton comicis ignotum, hac praesertim mensura. itaque perperam inter Menandrea recepit Duebnerus (482).

1109

ταμειὸν ἀρετῆς ἐστὶν ἢ σῶφρων γυνή.

Stobaeus Floril. 5, 9 *Μενάνδρου* A. *ἐστὶν ἀρετῆς ἢ σῶφροσύνη* codices. corr. Gesner. et Mein. sed Stobaeus 67, 12 τ. ἀρ. *ἐστὶ γενναία γυνή. Ἀλεξάνδρου* A. monost. 505 *ταμειὸν ἀνθρώποισι σῶφροσύνη μόνῃ.* ex Euripidis *Alexandro* excerptum esse arbitratur Gaisford. fortasse Menander ab Euripide mutuatus est.

1110

θεὸς δὲ τοῖς ἀργοῦσιν οὐ παρίσταται.

Stobaeus Floril. 30, 6 (coniunct. cum Soph. fr. 287 N.) *Σοφοκλέους Ἰπριγενείας*. monost. 242. δὲ] γὰρ Stob. A. *ἀργοῦσιν* monost. inter tragicorum adespota (440) recepit Nauck. Menandro tribuere videtur Vindob.

1111

ἡ δ' εὐλάβεια καλὸν ἔθος τοῖς χρωμένοις.

Florileg. Monac. (Stob. Floril. III 277 Mein.) n. 141. *ἡ δ'* add. Nauck. Bullet. Petropol. XII 515, Menandro versum adsignans.

1112

πολλῶν ἱατρῶν εἴσοδοί μ' ἀπώλεσαν.

monost. 699. est parodia Eurip. Androm. 930 *κακῶν γυναικῶν εἴσοδοί μ' ἀπώλεσαν.* cf. Plut. Mor. 610b. Plin. N. h. 29, 11 *hinc illa infelix monumenti inscriptio, turba se medicorum perisse.* Menandri videtur esse. cf. Haupt. Herm. VIII 7.

1113

μή 'πὶ μικροῖς αὐτὸς αὐτὸν ὀξύθυμον δείκνυε.

Stobaeus Floril. 20, 8 *Ἐπιχάρμου* A (fr. 21 p. 261 Lorenz). *Μενάνδρου* Anton. Mel. 73 p. 143.

1114

θανόντων δὲ καὶ λόγοι φίλοι προδόται.

Stobaeus Floril. 126, 2. om. lemma Gaisf. Menandro tribuit Gesner. sed Πινδάρου Vindob.

1115

ἰσχὺς νοῦν οὐκ ἔχουσα τάφῳ τοὺς ἐμπίπτοντας παραδίδωσιν.

Maximus Conf. 4, 17 p. 541 Combefis. Μενάνδρου.

1116

καὶ φιλεῖν δεῖ ὥς μισήσοντας καὶ μισέειν (sic) ὥς φιλήσοντας.

Maximus Conf. 6, 24 p. 549 Combefis. Μενάνδρου. cf. Philem. 233. monost. 406.

1117

Apostolius 17, 47 b et Cramer. Anecd. Ox. III 254, 4 ὕβρις καὶ οἶνος εἰώθασιν ἀποκαλύπτειν φίλοις τὰ ἡθῆ τῶν φίλων. Μενάνδρου Z Apost. et Cram. Anecd. Maxim. Confess. 30 p. 617, 32 Combefis. Anton. 1, 41 p. 40, 38. sed lemma ad proximam sententiam (fr. 779. monost. 420) pertinere et hanc Plutarchi esse (fr. 39 Wytténb.), Apostolium autem ex Maximo hausisse et incertum scriptorem in Crameri Anecdosis Maximum esse censet Wachsmuth. Stud. 138.

1118

Io. Lydus De mens. ed. Haas. p. 277 ἐν τῷ κατ' αὐτὸν (Κρόνον) ἱερῷ, ὥς φησι Φύλαρχος καὶ Μένανδρος, οὔτε γυνή οὔτε [κύων οὔτε] μύια εἰσῆει. de re cf. Lobeck. Aglaoph. 1095 sq., qui pro Saturno Herculem nominandum fuisse statuit. Menandri comici an alterius cognominis fragmentum sit non constat.

1119

Schol. Demosth. 21, 133 ἐξ Ἀργούρας] παρὰ Μενάνδρῳ Ἀργούρας. Ἀργουρα πόλις Εὐβοίας. de qua cf. Demosth. 21, 132. 164. Harpoer. Ἀργουρα. Bursian. Geogr. gr. II 416 n. 3. dubium est quem Menandrum significet.

1120

Stephanus Byzant. Καππαδοκία . . . (Καππαδοκίας) ὁ κτίστης Καππάδοκος εἴρηται ὑπὸ Μενάνδρου. Ὀλεξάνδρου? Mein.

1121

ὁρῶ τιν' ἐπὶ τοῦ βήματος καθεδούμενον

Cramer. Anecd. Ox. I 255, 22 καθεδοῦμαι κτλ. παρὰ Μενάνδρῳ. perperam Menandrum nominavit pro Aristophane (Plut. 382): ut mirer etiam a Duebnero Menandro adsignari.

1122

Schol. Hesiod. Theog. 138 Menandro tribuit ἐρᾷ μὲν ὄμβρων γαῖα. at est notissimum Euripidis fragmentum 890, 7 N., neque id credibile est tam stolide Menandrum transscripsisse, ut etiam vocem γαῖα retineret.

1123

Euripidis fr. 526 N. falso tribuitur Menandro Apostol. 6, 67 b.

1124

Euripidis fr. 925⁷ N. falso tribuitur Menandro Mantiss. prov. 1, 4 extr.

1125

Aeschyli fr. 151 N. inepté Menandro adsignatur Apostol. 8, 89 k.

1126

Sophoclis fr. 842 N. Menandro adsignatur Apostol. 13, 36 a.

1127

Θραῖκες ὄρκοι οὐκ ἐπίστανται.

Zenobius 4, 32 ... ταύτης μέμνηται Μένανδρος ἐν τῇ πρώτῃ. ἐν τῇ πρώτῃ Ἐπικλήρῳ Schott. de historico cogitarunt Hemsterhusius, Niebuhrius, Meinekius, alii (cf. Mueller. Fragm. hist. IIII 204. 448). comicum significari censent Miller. Mélanges 355. Nauck. Bullet. Petrópol. XIII 373 n. 7.

1128

Hesych. ἀφαιᾶσαι· ἀπαλῆσαι. ἀπολειτουργῆσαι. καὶ ἀπολέσαι. ὁ αὐτὸς δελφοῖς. Ἀδελφοῖς Florens Christ. 'Menander' M. Schmidt, qui temptat ἀφ(εῖναι vel ἐσθαι)· εᾶσαι, ἀπαλλάξαι, ἀπολειτουργῆσαι καὶ ἀπολῦσαι. sed praeterquam quod haec omnia prorsus incerta sunt, Ἀδελφοί fuerunt etiam Alexidis, Philemonis, Diphili, Apollodori, Hegesippi, Euphronis.

1129

[Lucian.] Amor. non solum 43, sed etiam 42 εὐθὺς ἀπὸ — τῷ ποιμένι ex Menandro sumpta esse arbitratur Lobeckius Agl. I 631.

1130

Quos Clemens Alex. Strom. 5, 14, 19 adfert tamquam Menandros versus duodecim, aliis quattuor auctos et Philemoni tributos a Iustino De mon. p. 163 Ox., neutrius esse posse post Brunckii admonitionem (Poes. eth. p. 336) non minus constat quam novem versus qui apud Clementem (5, 14, 120) sequuntur eidem Menandro adsignati.

Carmen spurcissimum et foede obscaenum quod in Anthol. lat. Ries. n. 712 inscribitur 'Ανεχόμενος ex Menandro', ex comoediis certe poetae non conversum esse vix est quod moneam.

Ad Menandrum Meinekius aliquot trimetros rettulit qui in Alciphronis epistolis reperiuntur. ei rectius omnes adespotis adnumerabuntur.

Praeterea cf. fr. 6. 426. Philem. 120. Diphil. 99 (supplem.). adesp. 116. 125. 131. 153. 281. 287. 346. 359. 403. 1206. 1241. Qui in Studemundi Comparationis editione praeter eos quos supra exhibuimus exstant versus, eos Menandri fragmentis addere non ausus sum.

Ι Π Ι Ι Α Ρ Χ Ο Σ

Meinek. I 457. 8.

ΑΝΑΣΩΙΖΟΜΕΝΟΙ

Cf. quae ad Antiphanis fabulam cognominem adnotantur II 23.

1

προσέχεις τι τούτῳ τῷ στρατιώτῃ; ποῦ δ' ἔχει
ἀργύριον οὗτος; οὐδαμύθεν, εὔ οἶδ' ἐγώ,
ἀλλ' ἢ δαπίδιον ἐν ἀγαπητὸν ποικίλον,
Πέρσας ἔχον καὶ γρυῦπας ἐξώλεις τινὰς
5 τῶν Περσικῶν. B. ἐς κόρακας, ᾧ μαστιγία.
A. καὶ κόνδν καὶ ψυκτῆρα καὶ κυμβίον.

Athenaeus 11, 477f κόνδν, ποτήριον Ἀσιατικόν . . . Ἰππαρχος Ἀνασωζομένοις κτλ. 1. ποῦ δ' ἔχει Iacobs. Add. Ath. 259] τοῦ δὲ δελον A. τί δ' ἐδίδου; Fritzsche. Toepfel. Progr. Neobr. 1857, 17. 2. εὔ οἶδ' ἔχει Mein. Anal. Ath. 221. 4. Πέρσας] ὄρνεις Dobraeus Adv. II 333. ἔχον A, non ἔχων. 5. ἐς Mein.] εἰς. cf. quae adnotantur ad Arist. Eq. 1151 et Antiphan. 245, 1. 6. ψυκτηρίαν

Iacobsius. ψυκτήριον vel κυμβίδιον pro κυμβίον Mein. καί τι κυμβίον Herwerd. Stud. crit. 91.

lenonem loqui putat Herwerdenus, Phoenicid. 4 confert Toeppel. Progr. Neobr. 1857, 16. 3. ἀγαπητόν haud raro dicitur id quo quis contentus esse possit, deinde *tenue*, *vile*. 4. Theophr. Char. 21 αὐλαίαν ἔχουσας Πέρσας ἐνυφασμένους contulit H. Iacobi V CCCIX, Eurip. Ion. 1158 sq. Toeppelius. addo Athen. 5, 197 b ψιλὰ Περσικὰ τὴν ἀνὰ μέσον τῶν ποδῶν χώραν ἐκάλυπτον, ἀκριβῆ τὴν εὐγραμμίαν τῶν ἐνυφασμένων ἔχουσαι ζῳδίων. attamen Πέρσας ἔχον καὶ γοῦπας τῶν Περσικῶν Hipparchum dixisse non credo. scrib. τέρα τ' ἔχον. cf. Arist. Ran. 937. Philem. 87. Antiphan. 172, 7, et de forma τέρα Arist. Ran. 1342. Moeris (et Thomas Mag.) τέρα Ἀττικοί, τέρατα Ἕλληνες. L. Dindorf. in Steph. Thes. Bekker. Anecd. 308, 25 τέρας . . καὶ τὸ ζῶον τὸ μὴ κατὰ φύσιν γεννηθέν.

ΖΩΓΡΑΦΟΣ

2

πολύ γ' ἐστὶ πάντων κτῆμα τιμιώτατον
ἄπασιν ἀνθρώποισιν εἰς τὸ ζῆν τέχνη.
τὰ μὲν γὰρ ἄλλα καὶ πόλεμος καὶ μεταβολαὶ
τύχης ἀνήλωσ', ἡ τέχνη δὲ σφάζεται.

Stobaeus Floril. 60, 2 Ἰππάρχου ἐν Ζωγράφου Α. v. 1. 2 Bekker. Anecd. 647, 10 τούτων μέρους τῶν λεχθέντων (ὅτι τέχνης οὐδέν ἐστι χρησιμώτερον) Ἰππάρχος ὁ κωμικός διὰ τινος τῶν αὐτοῦ κωμωδιῶν λέγων κτλ. Theodosius grammat. 50 ἐξαιρέτως δὲ Ἰππαρχος (sic) ὁ κωμικός ποιεῖται τοῦτο δῆλον λέγων οὕτως κτλ. 1. πολλὰ γὰρ ἐστὶ κτ. τ. Bekk. An. πολὺ γὰρ ἐστὶ κτ. τ. Theod. 3. πόλεμος ἢ καὶ Salmas. ap. Grot. 4. ἀνήλωσ' ἡ τέχνη δὲ Mein.] ἀνήλωσε τέχνη δὲ μόνῃ Α. ἀνάλωσε τέχνη δὲ Vind. μεταβολή — ἀνήλωσεν, τέχνη δὲ Mein. in Stob.

ΘΑΙΣ

3

ὁ λαβρώνιος δ' ἔσθ' οὗτος ὄρνις; Β. Ἡράκλεις,
ποτήριον χρυσοῦς διακοσίους ἄρον.
Α. ὦ περιβοήτου, φιλτάτη, λαβρωνίου.

Athenaeus 11, 484 d Ἰππάρχου ἐν Θαίδι κτλ. 3. περιποθήτου Bothius. — ridet nescio quis 'munera Thaidi ab amatore missa: in quibus cum etiam labronium memorasset, alter nominis insolentia offensus num id avis nomen sit interrogat.' Mein. cf. Diphil. 80. Menand. 24, 4 et 503.

ΠΑΝΝΤΧΙΣ

Titulus utrum ad pervigilii solemnitate pertineat an a Pan-
nychide mulierculae nomine ductus sit incertum est. cf. Alexidis
Παννυχίς ἢ Ἑριθοί, Ἰπνὸς ἢ Παννυχίς Pherecratis, *Παννυχίς* Eubuli
et Callippi. *παννυχίς κωμική* proverbium est Theophan. Contin. 5,
26. cf. Aelian. N. an. 7, 19 τὰ μειράκια τὰ τοῦ Μενάνδρου ἐν ταῖς
παννυχίσιν ἀκόλαστα. meretricis nomen est Lucian. Dial. mer. 9.

4

Athenaeus 15, 691c *παμπόλλου δ' ἐπιπράσκετο Ἀθήνησιν ἡ
τοῦ μύρου κοτύλη, καὶ ὥς μὲν Ἰππαρχὸς φησιν ἐν Παννυχίδι, πέντε
μυῶν. πέντε]* ε A. cf. Boeckh. Oec. Att. I 117.

5

βατάνιον

Pollux 10, 108 *Ἀλεξίς ἐν Ἀσκληπιοκλείδῃ (24) πατάνια εἴρηκεν·
ἐν δὲ ταῖς Ἰππαρχον Παννυχίσιν εὐρησθαί φασι κατὰ τὴν τῶν ἰδιωτῶν
συνήθειαν εἰρημένον βατάνιον*.

Cf. praeterea quae ad Callippi *Παννυχίδα* adnotantur.

Λ Τ Γ Κ Ε Υ Σ

Meinek. I 458.

ΚΕΝΤΑΤΡΟΣ

1

- μάγειρ', ὁ θύων ἔσθ' ὁ δειπνίζων τ' ἐμὲ
Ῥόδιος, ἐγὼ δ' ὁ κεκλημένος Περίνθιος·
οὐδέτερος ἡμῶν ἦδεται τοῖς Ἀττικοῖς
δείπνοις. ἀηδία γὰρ ἐστὶν Ἀττικὴ
5 ὥσπερ ξενική· παρέθηκε πίνακα γὰρ μέγαν,
ἔχοντα μικροὺς πέντε πινακίσκους ἐν οἷ.
τούτων ὁ μὲν ἔχει σκόροδον, ὁ δ' ἐρίνους δύο,
ὁ δὲ θρυμματίδα γλυκεῖαν, ὁ δὲ κόγχας δέκα,
ὁ δ' ἀντακαίου μικρόν. ἐν ὅσῳ δ' ἐσθίω,
10 ἔτερος ἐκείν', ἐν ὅσῳ δ' ἐκείνος, τοῦτ' ἐγὼ
ἠφάνισα· βούλομαι δ' ἐγὼ, βέλτιστε σύ,
κἀκείνο καὶ τοῦτ', ἀλλ' ἀδύνατα βούλομαι·
οὔτε στόματα γὰρ οὔτε χεῖλη πέντ' ἔχω.

- ὄψιν μὲν οὖν ἔχει τὰ τοιαῦτα ποικίλην,
 15 ἀλλ' οὐδέν ἐστι τοῦτο πρὸς τὴν γαστέρα·
 κατέπασα γὰρ τὸ χεῖλος, οὐκ ἐνέπλησα δέ.
B. τί οὖν; *A.* ἔχεις ὄστρεια; *B.* πολλά. *A.* πίναντά μοι
 τούτων παραθήσεις αὐτὸν ἐφ' ἑαυτοῦ μέγαν.
 ἔχεις ἐχίνους; *B.* ἕτερος ἔσται σοι πίνανξ.
 20 αὐτὸς γὰρ αὐτὸν ἐπριάμην ὀκτὼ ῥολῶν.
A. ὀψάριον αὐτὸ τοῦτο παραθήσεις μόνον,
 ἵνα ταῦτά πάντες, μὴ τὸ μὲν ἐγὼ, τὸ δ' ἕτερος.

Athenaeus 4, 131f *Λυγκεὺς δ' ἐν Κενταύρῳ διαπαλίων τὰ Ἀττικὰ δεῖπνά φησι κτλ.* v. 12 (ἀλλ'). 13 Eustathius 261, 38 παρὰ τὸ δέκα μὲν στόματα καὶ ἑξῆς (Hom. II. 2, 489) πέπαικται τινι παλαιῷ ὥς ἐκ προσώπου λίχνου τό κτλ. 1. ἐσθ' Mein.] ἐστὶν *A.* ἐστὶ δειπνίζων τ', quia ὁ δειπνίζων idem sit atque ὁ θύων Herwerd. Anal. crit. 41. 6. οἱ Dindf.] ὧ *A.* 10. ἐκεῖνο *A.* at potius cogitandum ἐκεῖνα et deinceps scribendum ταῦτ'. 11. σύ, | καὶ κεῖνο Schweigh.] συγκαμῖν *A.* βούλομαι δέ γ' ὧ — σύ, καὶ τοῦτο κάπτειν, ἀλλ' Porson. Adv. 294. 13. χεῖλη] χεῖρας Emperius. 14. οὖν est in *A* et *C*. 15. οὐδέν Dindf.] οὐδέν *A.* 16. κατέπασα Mein.] κατέπλησα *A.* κατέπλασα Herwerd. Nov. add. crit. 44. κατέδευσα *K.* 17. personarum dissignatio est *K.*, ex parte Meinekii in ed. mai. 20. γὰρ VL] δ' *A.* ῥολῶν *K.*] ὀβολῶν *A.* 22. ταῦτα *A.*

invitatus parasitus ad cenam cum coquo conloquitur. 4. 5. 'nam quamquam Atticorum summa est in moribus omnique vita concinnitas et elegantia, tamen etiam illorum non minus quam peregrinorum, in conviviis certe, quaedam est iniucunditas, ut scilicet nimis parcae ac tenues sint epulae.' 5. παρέθηκε 'scil. Atticus homo'. Mein. sed quomodo τις deesse possit non video. 7. echinos ipsos non reprehendit (cf. 19 sq.), sed quod pauci adponantur. 9. de ἀντακαῖω cf. Antiphan. 77. Strab. 7 p. 307 (ἐν τῷ διάπλῳ τῷ εἰς Φαναγορίαν ἐκ τοῦ Παντικαπαίου) εἰσὶν οἱ ἀποληφθέντες ἐν τῷ κρουστάλλῳ . . . ἀντακαῖοι, δελφῖσι πάρισοι τὸ μέγεθος. 16. Hom. II. 22, 495 χεῖλεα μὲν τ' ἐδίην', ὑπερῶν δ' οὖν ἐδίηνεν (Mein. V 113). 21. ne sicuti in eo de quo supra narraverat convivio denuo propter paucitatem adparatus cibo aliquo privetur, unum idemque omnibus obsonium adponi iubet, sed ut sufficiat omnibus.

ΑΡΧΕΔΙΚΟΣ

Meinek. I 458. 9. Droysen. Hellenism. I 500 n. 61.

ΔΙΑΜΑΡΤΑΝΩΝ

Ἐλπίδος vel γνώμης opinor.

1

Νικοστράτην τιν' ἤγαγον πρῶτην σφόδρα
γρυπὴν, Σκοτοδίην ἐπικαλουμένην, ὅτι
δῖνόν ποτ' ἤρην ἀργυροῦν ἐν τῷ σκότῳ.
B. δῖνον καὶ δεινόν, ὧ θεοί.

Athenaeus 11, 467e Ἀρχέδικος ἐν Διαμαρτάνοντι παράγων οἰκέτην τινὰ περὶ ἐταιριδῶν διαλεγόμενον φησι κτλ. Eustathius p. 1207, 11 γράφεται γὰρ (ὁ δῖνος) τὰ πλείω διὰ διφθόγγου (δεῖνος). τῆς δὲ τοιαύτης γραφῆς τεκμήριον τόδε. λέγει, φασίν, Ἀρχέδικος οὕτω· Νικοστράτην — σκότῳ. πρὸς ὅπερ ἐρωτηματικῶς εἰπὼν τις, δῖνον; ἐπάγει, δεινόν, ὧ θεοί. καὶ διὰ μὲν τοῦ σκοτοδίην ἐμφαίνεται ἡ διὰ τοῦ ι γραφή, διὰ δὲ τοῦ δεινόν, ὧ θεοί, ὑπονοεῖται ἡ δίφθογγος. 2. σκοτοδεινήν A. σκοτοδίην Eust. 3. δῖνόν Eust.] δεῖνόν A. ἤρην A. ἤρπασ' Herwerd. Nov. add. crit. 45. cf. Mein. Anal. Ath. 215. 4. δεινον καὶ δεινον A. δεῖνον δεινόν C. δεινόν γε δεῖνον Mein. solum δῖνος, non δεῖνος, recte admittit Cobet. V. 1.² 90. cf. Strattid. 34. B. δῖνον; δεινόν, ὧ θεοί Herwerd. — 1. ἤγαγον ad dominum duxi. 2. Σκοτοδίην vel propterea scribendum est, quia eo nomine etiam σκοτοδινίας memoriam volebant revocare.

ΘΗΣΑΥΡΟΣ

2

πρῶτον ὥμων κειμένων
τῶν ἰχθύων πάρεισιν οἱ κεκλημένοι·
ἴδιον κατὰ χειρός· τοῦτον οὐκ εἴσει λαβῶν;
τὰς λοπάδας ἐπιθεῖς ἐπὶ τὸ πῦρ τοὺς ἄνθρακας
5 ἔρραν' ἐλαίῳ πάντα καὶ ποιῶ φλόγα.
ἐν ᾧ τὸ λάχανον αἶ τε τῶν παροψίδων
πάντ' ἄνθρα δριμύτητες εὐφραίνουσίν μου,
ἐφθὸν τὸν ἰχθὺν ἀποδίδωμ', ἔχοντα τοὺς
χυμούς ἐν αὐτῷ τήν τε τῆς ἄλλης ἀκμήν,
10 εἰς ἣν ἂν ἐμβάψαιτο πᾶς ἐλεύθερος·

ἐλαδίου κοτύλη τε παραναλωμένη
σέσωκέ μοι τρικλίνα πευτήκοντ' ἴσως.

Athenaeus 7, 292 e παρ' Ἀρχεδίκῳ ἐν Θησαυρῷ ἄλλος σοφιστῆς μαγειρικός τάδε λέγει κτλ. v. 11 Eustathius 1552, 33 ἐλάδιον. κεῖται οὖν παρὰ τῷ Δειπνοσοφιστῇ, ἐλαδίου κοτύλη. 3. οὐκ εἴσει (ab εἴσειμι) K.] οἰγήσει A. οὐκ οἴσεις Herwerd. Obs. crit. 100. 4. 5. τὸν ἄνθρακα (G. Herm.) ἔρραν' ἐλαίῳ πάντα Mein. Anal. Ath. 129 (de singulari cf. Sotad. 1, 12). τοὺς τ' ἄνθρακας ῥάνας — πανταχῇ Herwerd. ac πανταχοῦ vel πανταχῇ G. Herm. fortasse ἐπιθεῖς πρῶτον ἐπὶ τοὺς ἄνθρακας. 7. πάντ' K.] τὸν. 9. αὐτῷ Dindf.] αὐτῷ A. 10. πᾶς VL] πᾶς ἄνθρωπος A. 11. κοτύλη τε παραναλωμένη Dobr. Adv. II 314] κοτύλης τε παραναλωμένης. 12. σέσωκέ μοι Mein.] σέσωκέμου A. σέσωκ' ἔμοι Schweigh.

loquitur popinarius. 3. 'verba δίδου — λαβὼν a convivis sibi acclamari fingit'. Mein. 7. coniung. αἱ τῶν παροψίδων μου δομύητες. 11. 'olei cotyla (ad ignem suscitandum) solitae impensae addita in popina mea fortasse triclinia quinquaginta, i. e. quinquaginta tricliniorum homines, retinuit', vel 'tot emptores retinuit ut quinquaginta tricliniis operam meam conlocare possim'. cf. Anaxandr. 70.

3

δραχμῶν τριῶν γλαυκίσκον
γόγγυρον κεφαλὴν καὶ τὰ πρῶτα τεμάχια
δραχμῶν πάλιν πέντ'. ὦ τάλαιπῶρον βίου.
δραχμῆς τραχήλους. ἀλλὰ νῆ τὸν ἥλιον,
5 κάμοι τράχηλον ἕτερον εἴ ποθεν λαβεῖν
ἦν καὶ πρίασθαι δυνατόν, ὃν ἔχω τοῦτον ἄν,
πρὶν εἰσενεγκεῖν ταῦτα δεῦρ', ἀπηγξάμην.
οὐδεὶς δεδιακόνηκεν ἐπιπονώτερον.
ἄμα μὲν πρίασθαι πολλὰ καὶ πολλοῦ σφόδρα,
10 ἄμα δ' εἴ τι χρηστὸν ἀγοράσαιμ' ἀπωλλύμην,
'κατέδοντ' ἐκεῖνοι τοῦτο' πρὸς ἐμᾶντὸν λέγων,
'διαπυτιοῦς' οἶνον δὲ τοιοῦτον χαμαί'.
οἴμοι.

Athenaeus 7, 294 b Ἀρχέδικος ἐν Θησαυρῷ παράγει τινὰ μάγειρον λέγοντα περὶ ὧν ὠψώνηκεν αὐτός κτλ. 1. ὠψώνηκ' ἐγὼ add. Dindorfius. ὦ μεγάλοι θεοί vel οἴμοι τῶν κακῶν Mein. 2. γόγγυρον δὲ Schweigh. γόγγυρον κεφάλαια Mein. κεφαλὴν καὶ τακεροχρῶτα Herwerd. Obs. crit. 124. at non qualia, sed cuius piscis essent indicandum erat. scrib. κεφάλαιον καὶ τὰδ' ὀρφῶ τεμάχια.

cf. Cratin. 147. 6. *τουτονί* Nauck. 8. οὐθείς A. 9. πόλλ' ἔδει πολλοῦ σφ. K. 11. τοῦτο Musur.] τοῦτον A. λέγων Dobr. Adv. II 314] λέγω A. 12. ἐκπυτιοῦς' Mein. Anal. Ath. 130. ἀποπυτιοῦς' Nauck.

loquitur popinarius. de tota ecloga cf. Diphil. 43, 28 sq. — 4. τραχήλους 'cervices cochlearum'. Mein. cf. Posidipp. 14, 3 et quae adnotavimus ad Eubul. 66, 3. 5. 6. 'mihi quoque si cervicem aliam aliunde emergere liceret, hanc ego quam habeo, priusquam hanc intus inferrem, strangularem. veretur enim ne adolescentuli, quibus omnia ista coemit, nolint sibi de pecunia expensa satisfacere.' Schweigh. 7. 'iunge ἀπηγξάμην ἄν.' Iacobs. Add. Ath. 174. 8. Hesych. δε-διακόνηκε· διώκηκε. διηκόνησε. 12. Horat. Carm. 2, 14, 26 *mero tinguct pavimentum superbo*.

ΑΔΗΛΟΤ ΔΡΑΜΑΤΟΣ

4

Polybius 12, 13 *Τίμαιός* φησι *Δημοχάρην μὲν* (ἀδελφιδοῦν ὄντα *Δημοσθένους*) *ἡταιρηκέναι τοῖς ἄνω μέρεσι τοῦ σώματος, οὐκ εἶναι δ' ἄξιον τὸ ἐρὸν πῦρ φνῶν . . . κωμικόν τινα μάρτυρα προσ-επισπασάμενος* (οὐκ add. Both.) *ἀνώνυμον . . . ἀλλ' οὐκ ἔστι τούτων οὐδέν . . . Ἀρχέδικος ὁ κωμωδιογράφος* (λέγει) *ταῦτα μόνος περὶ Δημοχάρους. 'ut in Antipatri gratiam se insinuaret Archedicus Democharem conviciis proscidit': quem 'patriae amantissimum fuisse, Antipatro infestissimum satis constat'.* Mein. I 459.

ΑΠΟΛΛΟΔΩΡΟΣ Ο ΓΕΛΩΙΟΣ

De utroque Apollodoro Meinek. I 459 — 469.

ΑΙΣΧΡΙΩΝ

Commemoratur a Suida. cf. Mein. I 461. O. Ribbeck. Com. Rom. fr.² 35. 6. fragmenta non exstant.

ΑΠΟΛΕΙΠΟΤΣΑ

Cf. Mein. I 461 et quae ad cognominem Diphili fabulam adnotantur II 545.

1

ἀγωνιῶσα τὸν τε τοῦ λάκκου κάδον
λύσασα καὶ τὸν τοῦ φρεάτος εὐτρεπεῖς
τὰς ἱμονιάς πεποίηκα.

Athenaeus 3, 125a ὁ Ἀπολλόδωρος ὁ Γελῶς καὶ τοῦ λάκκου αὐτοῦ, ὥσπερ ἡμεῖς λέγομεν, μνημονεύει ἐν Ἀπολειπούσῃ οὕτως κτλ.

3. *πεποίημα* Dalecampius] *πεποίηκας* A. ἀπολειπούση A (non ἀπολιπ.). loquitur mulier 'in cisternam descensura, fortasse ut a mariti iniuriis se tueretur. situlae funes solverat ut scalam conficeret cuius ope in puteum descenderet.' Mein. cf. Lysipp. 1. quamquam etiam alia ratione haec explicari possunt.

ΓΡΑΜΜΑΤΕΙΔΙΟΠΟΙΟΣ

Pollux 4, 19 *γραμματεῖον παρὰ τοῖς Ἀττικοῖς καὶ ἐν ᾧ ἀργύριον ἀπέκειτο* . . . οἱ δὲ νεώτεροι αὐτὸ καὶ ἀργυριοθήκην ὀνόμαζον. Ἀπολλοδώρου δὲ τοῦ Γελῶν καὶ δρᾶμα ἔστιν ὁ Γραμματείδιοποιός. 7, 190 Ἐκπωματοποιὸς δρᾶμα Ἀλέξιδος καὶ Γραμματείδιοποιὸς Ἀπολλοδώρου (etiam Carystii). Harpocrat. 33, 4 et Bekker. Anecd. 443, 6 διττὰ ἦν γραμματεῖδια οἷς ἐχρῶντο Ἀθηναῖοι, τὰ μὲν ὥστε γράφειν μόνον τι ἐν αὐτοῖς, τὰ δὲ καὶ ὥστε ἀργυρίδιον κατατίθεσθαι. Hesych. ἀργυροθήκη· τὸ ἀργυρίου (ἀργυρίου cod.) γραμματείδιον. Mein. I 461. alii (contra Pollucis auctoritatem) *litium procuratorem* interpretantur.

2

μεταξὺ τῶν λόγων δέ, τουτί μοι δοκεῖ
κυμινოდόκην, οὗ γραμματεῖον περιφέρειν.

Pollux 10, 93 ἐν τῷ τοῦ Γελῶν Ἀπολλοδώρου Γραμματείδιοποιῷ κυμινოდόκη κτλ. μεταξὺ (τῶν) λόγων 'conloquentium est formula, in qua est excusatio quaedam abrupti subito sermonis et ad aliud deducti.' Heindorf. Plat. Phaedr. 230a. cf. Lucian. Char. 24 init. Dial. mort. 10, 12 init. 'quod secum portat iste, non γραμματεῖον mihi esse videtur, sed cumini repositorium.' Mein.

ΔΕΥΣΟΠΟΙΟΣ ΣΙΣΤΦΟΣ (?)

A Suida commemorantur, prior etiam ab Eudocia. Mein. I 460. 1.

ΦΙΛΑΔΕΛΦΟΙ Η ΑΠΟΚΑΡΤΕΡΩΝ

Cf. quae ad Antiphanis Ἀποκαρτεροῦντα et Timocl. 18, 4 annotavimus.

3

ἐφεξῆς στρώματ', ἀργυρώματα,
καὶ Θηρίκλειοι καὶ τορευτὰ πολυτελεῖ
ποτήρι' ἕτερα.

Athenaeus 11, 472c Ἀπολλόδωρος ὁ Γελῶς ἐν Φιλαδέλφοις ἢ Ἀποκαρτεροῦντί φησιν κτλ. 2. καὶ init. add. Naber. Mnem. nov. VIII 427. Θηρίκλεια Porson. καὶ τορευτὰ Porson.] τορευταί (om. καὶ) A.

3. ποτήρι' Naber.] ποτήρια. tetrametros (ἀργυρώματα | Θηρίκλεια — ποτήρια | ἔτερα constituerunt alii. Menand. 24 contulit Mein.

4

ἀλλὰ σχεδόν τι τὸ κεφάλαιον τῶν κακῶν
εἴρηκας· ἐν φιλαργυρίᾳ γὰρ πάντ' ἐνι.

Stobaeus Floril. 16, 11 Ἀπολλοδώρου Ἀποκαρτερῶν Α.
Cf. etiam Carystii fr. 3.

ΨΕΥΔΑΙΑΣ

I. e. *Aiax personatus*. cf. Ψευδηρακλῆς Pherecratis et Menandri. Mein. I 461.

5

μάχαιρα, λόγχη, στρωματεύς

Pollux 10, 138 στρωματεῖς Ἀπολλόδωρος ὁ Γελῶς ἐν Ψευδαίαντι ἔφη κτλ. Phrynich. Epit. 401 στρωματεύς ἀδόκιμον. στρωματόδεσμος ἑρχαῖον καὶ δόκιμον, ubi cf. Lobeck. et Antiphan. 38. Alexid. 115, 3. adparatus militaris recensetur.

ΑΠΟΛΛΟΔΩΡΟΣ Ο ΚΑΡΤΣΤΙΟΣ

ΑΜΦΙΑΡΕΩΣ

Cf. quae ad Aristophanis *Amphiaraum* adnotavimus.

1

ἐμβαλόντες, ᾧ πονηρὲ σὺ,
εἰς σακκοπήραν αὐτὸν ἐπιθήσουσί που
ἐφ' ὑποζύγιον.

Pollux 10, 161 σακκοπήραν, ὡς εἴθισται τοῖς ιδιώταις λέγειν, ἐν Ἀπολλοδώρου τοῦ Καρυστίου Ἀμφιαράφ κτλ. ᾧ πονηρὲ σε | εἰς σακκοπήραν αὐτίκ' Mein.

ΑΝΤΕΤΕΡΓΕΤΩΝ

2

τοὺς στρωματεῖς ἔλνουν.

Pollux 10, 138 ὁ Καρύστιος Ἀπολλόδωρος ἐν Ἀντενεργε-
τοῦντι κτλ.

ΑΠΟΚΑΡΤΕΡΟΥΝΤΕΣ

3

σπουδάζω

... ἐπὶ τοῦ λίαν θέλω Ἀπολλόδωρος Καρύστιος Ἀποκαρτεροῦσιν.
Photius et Suidas, qui *Geloum* nominat.

ΑΠΟΛΕΙΠΟΥΤΣΑ

4

τὴν ἐπωμίδα

πτύξας διπλὴν ἄνωθεν ἐνεκομβωσάμην.

Photius Epist. 156 p. 210 Ἀπολλοδώρου τοῦ Καρυστίου . . .
ἐχοῖν περιπτύσσεσθαι μᾶλλον ἢ δυσχεραίνειν τῇ λέξει (ἐγκομβώσα-
σθαι) . . . ὁ δὲ Καρύστιος ἐν Ἀπολειπούσῃ κτλ. Suidas ἐγκομβώ-
σασθαι Ἀπολλόδωρος Καρυστίους ἀπολιποῦσι κτλ. Etymolog. m. 311,
3. 8 ἐγκόμβωμα ὁ δεσμός τῶν χειρῶν . . . Ἀπολλόδωρος κτλ.
1. ἐπωμίαν Phot. et Etym. m. Milleri (Mélanges 97). 2. πτύξασα
Phot. Etym. Mill. Suid. διπλῶς Etym. (etiam Milleri). ἐκομβωσάμην
BE Med. Suid. — Pollux 4, 119 τῇ τῶν δούλων ἐξωμίδι καὶ
ἱματίδιόν τι πρόσκειται λευκόν, ὃ ἐγκόμβωμα λέγεται. fuit enim et
ἐξωμῖς (Poll. 4, 118. 7, 47) et ἐπωμῖς (γυναικῶν Poll. 7, 49).
cf. Becker. Charikl.² III 161 sq. 178. 9.

ΓΡΑΜΜΑΤΕΙΔΙΟΠΟΙΟΨ

5

ὦ πάντες ἄνθρωποι, τί τὸ ζῆν ἡδέως
παρέντες ἐπιμελεῖσθε τοῦ κακῶς ποιεῖν
πολεμοῦντες ἀλλήλους; πότερα πρὸς τῶν θεῶν
ἐπιστατεῖ τις τοῦ βίου νυνὶ τύχη
5 ἄγροικος ἡμῶν, οὐδὲ παιδείαν ὄλως
εἰδυῖα, τί τὸ κακόν ποτ' ἢ τί τὰ γαθὸν
ἔστ' ἀγνοοῦσα παντελῶς εἰκῇ τέ πως
ἡμᾶς κυλίνδουσ' ὄντιν' ἂν τύχη τρόπον;
οἴμαί γε· πῶς γὰρ μᾶλλον ἂν προεἴλετο
10 Ἑλλήν ἀληθῶς οὔσα λεπομένους ὄρᾱν
αὐτοὺς ὑφ' αὐτῶν καὶ καταπίπτοντας νεκρούς,
ἔξδιν ἰλαροὺς παίζοντας ὑποπεπωκότας
αὐλουμένους σποδεῖν; λέγ' αὐτῇ, γλυκυτάτῃ,
ἔλεγχ' ἄγροικον οὔσαν ἡμῶν τὴν τύχην.
.

- 15 οὐ τοῦτο τὸ ζῆν ἔστι τὸν καλούμενον
 θσῶν ἀληθῶς βίον. ὅσῳ δ' ἡδίονα
 τὰ πράγματ' ἐν ταῖς πόλεσιν ἦν ἂν ἢ τὰ νῦν,
 εἰ μεταβαλόντες τὸν βίον διήγομεν·
 πίνειν Ἀθηναίους ἅπαντας τοὺς μέχρι
 20 ἐτῶν τριάκοντ', ἐξιέναι τοὺς ἑπτάς
 ἐπὶ κῶμον εἰς Κόρινθον ἡμέρας δέκα,
 στεφάνους ἔχοντας καὶ μύρον πρὸ ἡμέρας,
 τοὺς τὴν δάφανον πωλοῦντας ἔψειν Μεγαρέων,
 εἰς τὸ βαλανεῖον ἀπιέναι τοὺς συμμάχους,
 25 κεραννῦναι τὸν οἶνον Εὐβοῆς. τρυφῇ
 καὶ βίος ἀληθῶς. ἀλλ' ἀπαιδεύτῳ τύχῃ
 δουλεύομεν.

Athenaeus 7, 280 de Ἀπολλόδωρος ὁ Καρύστιος ἐν Γραμματιδιοποιῷ (περὶ τῆς τύχης) πάντες — τύχην (14). καὶ προσελθόν· οὐ τοῦτο κτλ. v. 10 Eustathius 1077, 31 ἔστι κοινὸν καὶ τὸ Ἑλλην, ὡς δηλοῖ τὸ Ἑλλην ἀληθῶς οὕσα', ὅπερ ἐν τοῖς τοῦ Ἀθηναίου κείμενα περὶ τῆς τύχης.

2. κακῶς C] καλῶς A. 5. οὐδὲ Mein.] οὔτε. 6. ποτ' ἢ τί Erfurdt. Obs. 461] ἢ τί ποτ' ἢ τί A. ἢ τι τὸ κακόν, ἢ τί ποτε C. 9. πῶς Iacobs. Add. Ath. 163] τίς. 12. ὑποπεπωκότας C] ὑποπεπιωκότας A. 13. σποδεῖν K.] ὠδει A. τί δεῖ λέγειν ὧ γλ. Iacobs. κηλουμένους ᾧδῃ Mein. Anal. Ath. 125. at opus est infinitivo qui pendeat ab ἐξόν. 15. τὸν καλ. Schweigh.] τὸ καλ. 17. ἢ Musur.] ἦν A. ἦ P. 18. μεταβάλλοντες A. corr. Cas. 19. interpunctionem post ἅπαντας del. H. Iacobi V 113. 20. τοὺς Dindf.] τοὺς δ' A. 23. ἐλθεῖν Μεγαρέας Grotius. 25. fortasse Εὐβοῆς. B. τρυφῇ et 26. A. ἀλλ' Kaibel., quod nequaquam necessarium est.

3. ἀλλήλους pendet a κακῶς ποιεῖν. 9. 'nam si graeca esset Fortuna nostra, non barbara, quomodo quaeso mallet nos pereuntes videre?' 10. Ἑλλην, cf. Philem. 55. Bekker. Anecd. 51, 5 λέπειν· τὸ ἐκδέρειν μαστιγοῦντα. itaque non opus emendatione Naberi οὕς' ἀπολλυμένους Mnem. nov. VIII 428. 13. cf. Arist. Eccl. 942. 1016. Philetaer. 18 καλόν γ' ἔστ' ἀποθανεῖν ἀλούμενον· τοῦτοις ἐν ἔδου γὰρ μόνοις ἀφροδισιάζειν ἔστιν. γλυκνυτάτῃ] deam aliquam, Pacem vel Γεωργίαν, adpellari arbitrat̃ Mein. 15. cf. Menand. 190 et Terent. Andr. 5, 5, 3. 22. 'vel ante solis ortum comisandum esse dicit'. Mein. 23. 'brassicam qui venalem adportent Megarenses melius ipsos eam coquere et vesci. constat enim Megarenses quidquid ad vitam sustentandam pertineret Athenas

adportasse, ipsos autem fere tenui victu contentos fuisse. Arist. Ach. 729 sq.' Mein. 25. cum ipse poeta sit Carystius, non mirum est tam lepidum popularibus ministerium delegari.

ΔΙΑΒΟΛΟΣ

Calumniator significatur vel *calumniatrix*. cf. Menand. 878. Mein. I 463. *Διάβολος* est etiam Nicostrati.

6

καὶ κλήεθ' ἡ θύρα μοχλοῖς· ἀλλ' οὐδὲ εἷς
τέκτων ὀχυρὰν οὕτως ἐποίησεν θύραν,
δι' ἧς γαλῇ καὶ μοιχὸς οὐκ εἰσέρχεται.

Stobaeus Floril. 6, 28 Ἀπολλόδωρος A. *Apollodori in Calumniatore* Gesner. in mrg. et Grot. cf. Mein. I 463. — 1. καὶ om. A. κλήεθ' K.] κλέεθ'. κατακλέεθ' Bothius. κεκλέεσεθ' Naber. Mnem. nov. VIII 428. 3. εἰσδύσεται Mein. Stob. IIII LVI. εἰσερπύσει Nauck.

7

μέγα,

ὦ Φορμίων, γλωττόκομον· οὐκ ὀφθαλμιῶ.

Pollux 10, 154 ἀλλὰ καὶ ἐπὶ τοῦ ἀγγείου γλωττοκομεῖον (γλωττόκομον Nunnesius) παρὰ τοῖς νεωτέροις ἔστιν εὐρεῖν, ὥς . . . ἐν Ἀπολλοδώρου τοῦ Καρυστίου Διαβόλῳ κτλ. μέγ' ὁ Φορμίων κτλ. (uno versu) Lobeck. ὀφθαλμιῶ Iungermann.] ὀφθαλμιῶ. — cf. Timocl. 2. Phrynich. Ecl. 98 γλωσσόκομον· τὸν μὲν τύπον καὶ τὴν θέσιν ὑπ' ἀρχαίων ἔχει, διεφθαρμένως δὲ λέγεται ὑπὸ τῶν πολλῶν. ἐχρῆν γὰρ γλωττοκομεῖον λέγειν, ὥσπερ ἀμέλει οἱ ἀρχαῖοι. Bekker. Anecd. 32, 28 γλωττοκομεῖον . . . καλοῦσι δ' αὐτὸ οἱ ἀμαθεῖς γλωσσόκομον. de *Phormione* opinionem Meinekii exscripsimus ad titulum Ἐπιδικαζομένου extr.

ΕΚΤΡΑ

Vita Terentii Mai. p. 38 *fabulae eius* (Terentii) *exstant quatuor e Menandro translatae* . . . *duae ex Apollodoro Caricio* (scr. Carystio), *Hecyra et Phormio*. cf. Ihne Quaest. Ter. p. 41. Didasc. Ter. Hec. Pighiana *tota graeca Apollodori* (non *Menandri*). cf. Mein. I 464.

8

ὀλίγαις ἐραστῆς γέγον' ἐταίραισιν, Σύρα,
βέβαιος.

Terentius Hecyr. 1, 1, 1 *per pól quam paucos réperias merce-*

trícibus fidélis eveníre amatorés, Syra. ubi Donatus quídam non paucos sed paucis legunt. sic enim Apollodorus αλπα ΙΧΡΑΣ ΤΗC ρεΙ ΙΟΝΗΝC ΤΗΡΑΙCΙC ΠΑγγυβαίωC. corr. Bentleyus. cf. Cobet. N. l. 123.

9

σύ με παντάπασιν ἡγῆσαι λίθον.

Terentius 2, 1, 17 *tu inquam, mulier, quae me omnino lapidem, non hominem putas. Donatus ἐν ἡθει. sic Apollodorus σύ με παντάπασιν εΗCAY λίθον. corr. Cobet.*

10

οἱ γὰρ ἀτυχοῦντες τὸν χρόνον κερδαίνομεν,
(δόποσον ἂν ἀγνοῶ) μεν ἡτυχηκότες.

Terentius 3, 1, 6 *nám nos omnes, quibus est alicunde aliquis obiectus labos, omne quod est interea tempus, prius quam id rescitumst lucrost. Donatus totum Apollodori est, qui sic ait ΟΙΓΑΡ ΑCΙCΟΤΝΙΕΞ ΤΟΝ χΡω CΝΟΦ ΔιεΝΤΙΚΗΚΟΤΗC. emendavit et supplevit Cobet.*

11

οὕτως ἕκαστός ἐστι παρὰ τὰ πράγματα
ἢ σεμνὸς ἢ ταπεινός.

Terentius 3, 3, 20 *omnibus nobis ut res dant sese, ita magni atque humiles sumus. Donatus οὕτως ἕκαστος διὰ τὰ πράγματα σεμνὸς ἦν καὶ ταπεινός. 1. οὕτως] ἡμῶν Cobet., Terentium secutus. ἐστι add. Mein. παρὰ Cobet.] διὰ.*

12

Μυκόνιος φαλακρός

Terentius 3, 4, 26 *magnus, rubicundus, crispus, crassus, caesus. Donatus inperite Terentium de Myconio crispum dixisse aiunt, cum Apollodorus calvum dixerit, quod proprium Myconiis est . . . unde etiam proverbium graecum Μυκόνιος φαλακρός. nihil de eo proverbio paroemiographi. sed Strabo 10, 487 τοὺς φαλακροὺς τινες Μυκονίους καλοῦσιν ἀπὸ τοῦ τὸ πάθος τοῦτο ἐπιχωριάζειν τῇ νήσῳ.*

ENNEA

Titulus corruptus. Ἐνναία (i. e. mulier Ennaea) vel Νεμέα (meretrix) Meinek. I 464.

13

μαρσίπιόν τι μικρόν

Pollux 10, 152 εἰ δὲ καὶ τῷ μαρσιπῶ τις χρῆσθαι βούλοιτο, βοηθήσει αὐτῷ Ἀπολλόδωρος ὁ Καρύστιος εἰπὼν ἐν τῇ Ἑννέα κτλ.

ΕΠΙΔΙΚΑΖΟΜΕΝΟΣ

Terentius Phorm. prol. 24 *adportó novam Epidicazomenon quám vocant comoédiam Gracci, Latini Phórmionem nóminant, quia primas partis qui aget is erit Phórmio parasitus, per quem res geretur máxime.* et Didascalia graeca Apollodoru Epidicazomenos. Ἐπιδικαζομένη Bentl. Ἐπιδικαζόμενον si inscripsit Apollodorus, fecit hoc propter Phormionem, qui se paternum Phanii amicum simularet ideoque causa virginis suscepta Antiphonem in iudicio cogeret ut illam matrimonio sibi iungeret. cf. Meier. Att. Proc. 462, 56. sin Ἐπιδικαζομένην inscripsit, id propter Phanium fecisse putandus est, quae intercedente Phormione cogeret Antiphonem ut se uxorem duceret. Phormionis parasiti nomen non fictum, sed e rei veritate ductum fuisse conligas ex Athen. 6, 244 f Ἀριστόδημος . . . παρασίτους ἀναγράφει . . . Σελεύκου Φορμίωνα. neque alius videtur Phormio fuisse is quem in Διαβόλῳ induxit Apollodorus.' Mein. I 465. 6. fuerunt fabulae cognomines Philemonis, Diphili, Anaxippi.

14

Terentius Phorm. 1, 1, 14 porro autem alio (munere Geta ferietur), ubi erit puero natalis dies; ubi initiabunt. Donatus Terentius, inquit, Apollodorum sequitur, apud quem legitur in insula Samoethracum a certo tempore pueros initiari, more Atheniensium.

15

Terentius 1, 2, 37 nos otiosi operam dabamus Phaédriac. Donatus adfert verba Apollodori ΝΑΛΚΕΙΣ δε σιωεμαλι μεΟΑ. 'codex Antverpensis αναλκεις δε συνεμαμωα εναρχης δε συνεπιμελομεθα. i. e. συνεπεμελούμεθα.' Mein. cf. Dziatzko Mus. Rhen. XXXI 371. ναλκεις] ἐν λέσχῃ Ellis Journ. philol. X 21.

16

Terentius 1, 2, 41 intervenit adulescens quidam lacrumans. Donatus Apollodorus tonsorem ipsum nuntium facit, qui dicat se nuper puellae comam ob luctum abstulisse: quod scio (scito?) mutasse Terentium, ne externis moribus spectatorem Romanum offenderet.

17

Terentius 3, 1, 18 quantum metuist mihi, videre huc salvum nunc patruum, Geta. Donatus non optat salvum patrum venire

secundum Apollodorum, et ostendit non congruere salutem eius cum commodo suo.

18

Terentius 3, 2, 21 *immo id quod aiunt auribus teneo lupum. nam neque quo pacto a me amittam neque uti retineam scio.* Donatus 'fortasse ex Apollodoro' (Mein.) τῶν ὧτων ἔχω τὸν λύκον· οὐτ' ἔχειν, οὐτ' ἀφεῖναι δύναμαι. Aristaenet. Epist. 2, 3 extr. ἐγὼ γὰρ τὸν λ. τῶν ὧτων ἔχω, ὃν οὔτε κατέχειν ἐπὶ πολὺ δυνατόν, οὔτε μὴν ἀκίνδυνον ἀφεῖναι. Macar. 8, 44 τὸν λύκον τῶν ὧτων ἔχειν· ἐπὶ τῶν ἐν κινδύνῳ καθεστῶτων· οὔτε γὰρ κατέχειν οἶόν τε οὔτε ἀφεῖναι ἀκίνδυνον. itaque Apollodorus videtur scripsisse τὸν γὰρ λύκον πως, φασί, τῶν ὧτων ἔχω, | ὃν οὔτε κατέχειν χερσὶ δυνατόν οὔτε μὴν ἀσφαλὲς ἀφεῖναι. cf. Mus. Rhen. XXXXIII 35.

19

Terentius 3, 3, 29 *solus est homo amico amicus.* Donatus ex Apollodoro μόνος ἐπίσταται φιλεῖν φίλους. μόνος φιλεῖν γὰρ τοὺς φίλους ἐπίσταται Guyetus.

20

Terentius 4, 1, 9 *senectus ipsast morbus.* Donatus ex Apollodoro τὸ γῆρας ἔστιν αὐτὸ νόσημα. eadem verba sine auctoris nomine Hensio teste exstant in Vossiano cod. Stobaei fol. 69 r. in mrg. sup. m. 5.

21

Terentius 4, 1, 21 *nam ego mebrum solus sum meus.* Donatus ex Apollodoro ἐγὼ γὰρ εἰμι μόνος τῶν ἐμῶν ἐμός. ἐγὼ γὰρ εἰμι τῶν ἐμῶν ἐμός μόνος Guyetus. ἐγὼ μόνος γὰρ εἰμι τῶν ἐμῶν ἐμός Grotius. Priscianus 17, 110 Persius (5, 88) 'vindicta postquam meus a praetore recessi' et Euripides (fr. 993 N.) ἐγὼ δ' ἐμός εἰμι.

22

Terentius 4, 3, 41 *parvi re tulit non suscepisse: inventast quae dotem petat.* Donatus in graeca fabula senex hoc dicit, quid interest me non suscepisse filiam, si modo dos dabitur alienae?

23

μυριάς δίκας

Donatus ex Apollodoro ad Terent. 4, 3, 63 *sescentas proinde scribito iam mihi dicas.*

Praeterea Apollodorus a Donato commemoratur ad 2, 1, 51 et 2, 2, 25. — cf. etiam adesp. 891.

ΙΕΡΕΙΑ

Geloo adsignant Suidas et Eudocia. Mein. I 460. — Σφαττομένην Meinekios I 466 prioribus poetae fabulis adnumerat, quod Chaerephon parasitus Olymp. 120 vix superarit. quod si verum est et in fr. 24 καινὸν Χαιρεφῶντα recte interpretantur *alterum quendam Chaerephontem*, prioris quasi successorem, adparet Ἰέρειαν post Ol. 120 scriptam esse. contra si Casauboni emendatio probatur, etiam Ἰέρεια inter primas Apollodori comoedias referenda est.

24

καινὸν γέ φασι Χαιρεφῶντ' ἐν τοῖς γάμοις
ὥς τὸν Ὀφέλαν ἄκλητον εἰσdedυκέναι.
σπυρίδα λαβὼν γὰρ καὶ στέφανον, ὥς ἦν σκότος,
φάσκων παρὰ τῆς νύμφης ὁ τὰς ὕρνευς φέρων
ἢ ἦκειν, δεδείπνηχ', ὥς ἔοικεν, εἰσπεσῶν.

Athenaeus 6, 243 d Ἀπολλόδωρος ὁ Καρύστιος ἐν Ἰερείᾳ κτλ. 1. καινόν] καὶ νῦν Casaub. 4. νῦν φησοντας A. ὄρνεις Mein. in Athen. cf. Menandr. 167. 8. 5. δεδείπνηχ' ὥς Casaub.] δεδειπνηκῶς A.

si καινόν scripsit poeta, 'nomen hominis in superioribus indicatum fuisse probabile est'. Mein. *Ophelas* fortasse est praefectus Alexandri m. postea Cyrene potitus, quem Diodorus Siculus narrat cum Agathocle Carthaginiensibus bellum intulisse, sed prope urbem contentione orta ab Agathocle in pugnam occidisse. Diod. 20, 41. 2. idem 20, 40 πρὸς Ἀθηναίους περὶ συμμαχίας διεπέμπετο (Ὀφέλλας), γεγαμηκῶς Εὐθυδίκην τὴν Μιλτιάδου θυγατέρα τοῦ τὴν προσηγορίαν (ἄνα) φέροντος εἰς τὸν στρατηγήσαντα τῶν ἐν Μαραθῶνι. διὰ δὲ ταύτην τὴν ἐπιγαμίαν καὶ τὴν ἑλλην σπουδὴν ὑπῆρχεν ἀποδεδεγμένος εἰς τὴν πόλιν. eas ipsas nuptias fortasse significat Apollodorus: quamquam temporum rationes ei coniecturae non admodum videntur favere.

ΠΡΟΙΚΙΖΟΜΕΝΗ Η ΙΜΑΤΙΟΠΩΔΙΣ

Philoxen. gloss. προικίζω *doto* (Diod. Sic. 16, 55). προικίζομένη *dotanda*. Mein. I 466.

25

πλὴν τό γ' οἰνάριον πάνν
ἦν ὁξὺ καὶ πονηρόν, ὥστ' ἥσχυρόμην.
τὰ λοιπὰ μὲν γὰρ ὀξαλείους χωρία
συνᾶς φέρει, τοῦ μὲν δὲ καὶ τὰς ἀμπέλους.

Athenaeus 3, 76 a ὁξαλείων δὲ σύκων οὕτως καλουμένων μνημονεύει Ἑρακλέων ὁ Ἐφέσιος καὶ Νικάνδρος ὁ Θυατειρηνός, παρατιθέμενοι Ἀπολλοδώρου τοῦ Καρυστίου ἐκ δράματος Προικιζομένης (ἢ add. Schweigh.) Ἰματιοπώλιδος τάδε κτλ. v. 1. 2 Eustathius 1910, 23 χρῆσις δὲ τοιούτου ὀξέος, ὥς φησιν Ἀθήναιος, παρὰ Ἑρακλέωνι ἐν τῷ 'τὸ οἰνάριον — πονηρόν.' v. 3 Photius ὁξαλείοι· συναῖ τινες. 1. γ' add. Dindf. 3. ὁξαλείους Dindf.] τοξαλείους A. 4. συναῖς ἄς A.

ΣΦΑΤΤΟΜΕΝΗ

Cf. quae ad Ἰέρεϊαν supra adnotavimus.

26

καλῶ δ' Ἀρη Νίκην τ' ἐπ' ἐξόδοις ἐμαῖς,
καλῶ δὲ Χαιρεφῶντα· κἄν γὰρ μὴ καλῶ,
ἄκλητος ἦξει.

Athenaeus 6, 243 e Ἀπολλόδωρος ὁ Καρύστιος ... ἐν Σφαττομένη κτλ. 1. Ἀρη Dindf.] Ἀρην A. — ἐπ' ἐξόδοις ἐμαῖς ridicule, tamquam ad expeditionem bellicam proficiscatur. videtur enim Pyrgopolinices aliquis nuptias celebrans pristinae disciplinae memor etiam Martem et Victoriam ad sacrificium invitare.

ΑΔΗΛΟΤ ΔΡΑΜΑΤΟΣ

27

οἶδ' ὅτι καλοῦμεν ῥάφανον, ὑμεῖς δ' οἱ ξένοι
κράμβην· γυναιξὶ διαφέρειν οἶει δέ τι;

Athenaeus 1, 34 d ὅτι τὴν κράμβην ῥάφανον ἐκάουν οἱ παλαιοὶ Ἀπολλόδωρος δηλοῖ ὁ Καρύστιος κτλ. 1. οἶδ'] εἰ δ' BC. ὑμεῖς Dalecamp.] ἡμεῖς. 2. δέ τι K.] δέ τί.

ΑΠΟΛΛΟΔΩΡΟΣ

ΑΔΕΛΦΟΙ

1

ἀπραγμόνως ζῆν ἡδύ· μακάριος βίος
καὶ σεμνός, ἂν ἢ μεθ' ἐτέρων ἀπραγμόνων.
ἐν θηρίοις δὲ καὶ πιθήκοις ὄντα δεῖ
εἶναι πίθηκον· ὃ ταλαιπώρου βίου.

Stobaeus Floril. 121, 13 Ἀπολλοδώρου Ἀδελφῶν A. v. 3 est protasis: 'ubi vero inter bestias et simias necesse est esse simiam, vae cet.'

ΑΦΑΝΙΖΟΜΕΝΟΣ

2

. . . στρατιώτην ἔργον ἄχρη γήρως λαβεῖν
ἔστιν διηυτυχηκός, ἂν μὴ δειλὸς ᾖ.

Stobaeus Floril. 53, 4 Ἀπολλοδώρου ἐξ Ἀφανιζομένου A.

ΓΑΛΑΤΑΙ

Cf. Meinek. I 467. fuit Γαλάτης Posidippi, Γαλάτεια Nicocharis et Alexidis.

3

τοῖς γὰρ μεριμνῶσιν τε καὶ λυπουμένοις
ἕπασα νύξ ἔοικε φαίνεσθαι μακρά.

Stobaeus Floril. 99, 26 Ἀπολλοδώρου Γάλακτος A. in Galatis Gesner. λυπουμένοις τε καὶ μεριμνῶσιν Voss. Hens.

ΔΙΑΜΑΡΤΑΝΩΝ

Vel Διαμαρτάνοντες. Mein. I 466. 7. cf. fr. 5 et Archedici fab. cognom.

4

ὅτε μειράκιον ᾗν, τοὺς ἄωρους ἠλέουν,
νυνὶ δ' ὅταν γέροντος ἐκφορὰν ἴδω,
κλάω· πρὸς ἐμὲ γὰρ ἔστι τοῦτ', ἐκείνο δ' οὐ.

Stobaeus Floril. 119, 14 Ἀπολλοδώρου ἐκ Διαμαρτάνοντος A. 3. κλαίω cod. τοῦτ', ἐκείνο δ' οὐ Dobr. Arist. p. 108] τοῦτο κεῖν' ὁδοῦ. τοῦτο, κεῖνο δ' οὐ Tyrwhitt. — 1. τοὺς ἄωρους ἠλέουν, ἐκφερομένους vel θαπτομένους.

5

καθίσω

καθεδοῦμαι. Ἀπολέγων Διαμαρτανούση. Bekker. Anecd. 101, 1. Ἀπολλόδωρος Valcken. Diatr. 244. Διαμαρτάνουσι Mein. I 467.

ΚΙΘΑΡΩΙΔΟΣ

6

οὐ πανταχοῦ Φρύξι εἰμι· τοῦ ζῆν ἢν δρῶ
κρεῖττον τὸ μὴ ζῆν, χορήσομαι τῷ κρεῖττονι.

Stobaeus Floril. 121, 14 Ἀπολλοδώρου ἐκ Κιθααρφοῦ A. 1. τοῦ] τὴν A. ἦν] ἂν Mein. 2. κρεῖσσον cod. χρήσομαι A Voss. B] χρησόμεθα. Tertull. De anim. 279 b *comici Phrygas timidos includunt*. cf. O. Ribbeck. Com. R. fr.² 122 (n. 44).

ΛΑΚΑΙΝΑ

7

μὴ καταφρόνει, Φιλῆν', ἐθῶν γεροντικῶν,
οἷς ἔνοχος, εἰς τὸ γῆρας ἂν ἔλθῃς, ἔσει.
ἀλλὰ μέγα τοῦθ' οἱ πατέρες ἡλαττώμεθα·
ὕμεις μὲν ὠνειδίσαι', ἐάν τι μὴ ποιῇ
ὃ ὁ πατήρ προθύμως, 'οὐ γέροντας αὐτὸς νέος;
τῷ δὲ πατρὶ πρὸς τὸν υἱόν, ἂν ἀγνωμονῇ,
οὐκ ἔστιν εἰπεῖν 'οὐ γέροντας αὐτὸς γέρων;'

Stobaeus Floril. 116, 35 Ἀπολλοδώρου Λακαίνης A. 1. Φιλῆν' Salmas. ap. Grot.] φιλεῖν. ἐθῶν Mein. Menandr. praef. xviii] ἐτῶν. 3. οἱ AB] οὔ. 4. ὕμεις AB] ἡμεῖς. 5. προθύμως Mein. Menandr. praef. xix] πρόθ' ὕμῶν AB. 5. et 7. αὐτὸς] αὐτὸς Cobet. N. l. 124 conl. Menandr. 363, 1. 6. ἂν Mein.] ἐάν. *cum inique agit cum patre*.

8

φυσικόν γε τοῦθ'· ἕκαστος ἐν ταῖς ἀτυχίαις
ἥδιστα πρὸς τοὺς ὁμοπαθεῖς ὁδύρεται.

Stobaeus Floril. 113, 7 Ἀπολλοδώρου ἐκ Λακαίνης A. 1. γε add. Mein. ἕκαστος Grot.] ἕκαστον. 2. πρὸς Grot.] τοῦθ' ὅς. τοῦθ' ὃ A. ὁμοιοπαθεῖς A. — φυσικόν, i. e. *naturae consentaneum*, ea significatione antiquioribus ignotum. cf. Mein. I 469.

ΠΑΙΔΙΟΝ

Cf. Mein. I 467. est Παιδίον etiam Menandri et Posidippi.

9

οὐδέποτε' ἀθυμεῖν τὸν κακῶς πράττοντα δεῖ,
ἄνδρες, τὰ βελτίω δὲ προσδοκᾶν ἀεί.

Stobaeus Floril. 110, 2 Ἀπολλοδώρου ἐκ Παιδίων A. ἐν Παιδίῳ Mein.

10

ταχύ γε στρατιώτης γέροντας ἀντ' ἐλευθέρου.

Stobaeus Floril. 53, 7 Ἀπολλοδώρου Παιδίου Vindob. Ἀπολλοδώρου Παιδίων A. Παιδίω Gaisf. γε] δὲ AB.

ΠΑΡΑΛΟΓΙΖΟΜΕΝΟΙ

Cf. Mein. I 467 et de verbo παραλογίζεσθαι Philem. 32. Aeschin. 1, 117 ἀπάτη τινὶ παραλογισάμενος ὑμᾶς. 2, 128 μεγάλα τὴν πόλιν παραλογίζεται.

11

οὐ δεῖ λέγειν γὰρ μακάριον τὸν χρήματα
ἔχοντα πλεῖστα, τὸν δὲ μὴ λυπούμενον.

Stobaeus Floril. 99, 17 Ἀπολλοδώρου Παραλογιζόμενοι A. 1. γὰρ add. Grot.

ΣΤΥΝΕΦΗΒΟΙ

12

σχιστὸν χιτωνίσκον τιν' ἐνδέδυνκας;

Ammonius 133 σχισταί, τὰ ὑποδήματα . . . σχιστὸς δὲ ἀρσενικῶς χιτῶν γυναικεῖος. Ἀπολλοδώρος Συνεφήβοις κτλ. τιν' Scalig.] τινὰ. in exitu οὐ; add. Mein. ed. mai., nisi sint tetram. iamb. reliquiae. σὺν ἐφήβοις cod. Par.] ἐν ἐφήβοις. cf. Mein. I 467. — Pollux 7, 54 ὁ δὲ σχιστὸς χιτῶν περόναις κατὰ τοὺς ὤμους διεῖρτο καὶ πόρπη κατὰ τὰ στέθρα ἐνήπτο· ἐκαλεῖτο δὲ καὶ ὁ τῶν παρθένων οὕτω χιτωνίσκος, οὗ παραλύσαντες (-σασαι) ἄχρη τινὸς τὰς πτέρυγας ἐκ τῆς κάτω πέξης παρέφαινον τοὺς μηρούς.

ΑΔΗΛΩΝ ΔΡΑΜΑΤΩΝ

13

δεῖ τὸν ἀκροατὴν καὶ συνετὸν ὄντως κριτὴν
πρὸ τῶν λεγομένων τὸν βίον διασκοπεῖν,
ποῖός τις ὁ λέγων καὶ πόθεν, καὶ τὴν ἀκμὴν
ἐκ παιδὸς αὐτοῦ πρὸς τί καταθέμενος.
5 αὐτοῦ προδότης κακὸς τε τῆς ὥρας φύλαξ·
μάλισθ' ὁ τοιοῦτος ἀνατρέπει πᾶσαν πόλιν.
οὐδὲν γὰρ αἰσχρόν ἐστιν αὐτὸν ἀποτυχεῖν.
πράττουσι πάντα· τὴν γὰρ αἰσχύνην πάλαι
πᾶσαν ἀπολωλέκασιν καθ' ἑτέρας θύρας.
10 ὅθεν ἐπιχειρεῖ πάντ' ἀπηρυσθηριακῶς
ἕκαστος αὐτῶν, πρὸς δὲ πάντ' ἐστὶν θρασύς,
ψεύδεται, ἐπιорκεῖ, μαρτυρεῖ, δικορραφεῖ,

κλέπτει, τελωνεῖ, ραδιουργεῖ· τὸ δὲ πέρασ,
οὐ πόλιν ὅλην φυλὴν δὲ μαλακὸς ἀνατρέπει·
15 ἐπεὶ κατὰ μέρος τὰς πόλεις, ᾧ φίλε, θεῶ,
ὑπὸ Λαισποδιῶν γὰρ εἰσιν ἀνατετραμμένοι,
σκοπεῖ· νεῶν δὲ κατάλογον δόξεις μ' ἐρεῖν.

Stobaeus Floril. 46, 15 Ἀπολλοδώρου Α. 1. ὄντος Α. 2. τῶν λεγομένων Cobet. V. 1.² 640. 1] τοῦ λεγομένου. cf. Mnem. VIII 128. 4. αὐτοῦ] εὐθὺς Herwerd. Obs. crit. 101. an αὐτὶν' εἰς τί κτλ.? πρὸς τι καταθέμενος ut videtur Α. κατὰ θέμενος ὡς ὠντοῦ Β². κατατεθειμένος Mein. in Stob. πρὸς τί καταθέμενος λέγει (cum proceleusmatico) Cobet. scrib. potius καταθέμενος ἔχει. aoristus enim in hac periphrasi non minus usitatus perfecto. ante v. 7 plura excidisse arbitratur Mein. Stob. III lxxvii. 7. αὐτὸν] αὐτοῖς Gesner., quod deleta interpunctione (ut coniungantur αὐτοῖς πράττουσι) probat Mein. in Stob. αὐτοῖς ἀπὸ τύχης Madvig. Advers. crit. I 719. 10. ἀπηρ. Halm. Lect. Stob. 52] ἀπερ. 14. εἰ μὴ πόλιν, φυλὴν ὁ Gesner. (adversatur v. 6). φύρδην ὁ Iacobs. Addit. Athen. 25. ὅλην πόλιν, οὐ φ. Madvig. v. 14 suppositivum censens τὸ δὲ πέρασ, κατὰ μέρος αὐτὰς τὰς πόλεις, ᾧ φίλε, θεῶ, ὑπὸ Λαισπ. ὡς εἰσιν ἀνατετραμμένοι O. Hense Lect. Stob. 8. 9. atque ὡς εἰσιν etiam G. A. Hirschig. Ann. crit. 28. 15. θεῶ] Θεῶν Salmas., quod nomen hodie quidem apud comicos non exstat. 16. Λαισποδιῶν (sic pro —ῶν) Salmas.] λεπριδιῶν. λεσπριδιῶν Α. γὰρ εἰσιν Iacobs.] εἰσιν γὰρ. 17. νεῶν καταλόγων Β¹. ἐρεῖν] αἵρειν Α.

2. 'dicere videtur poeta quae vulgo ab hominibus de aliquo narrantur'. Mein. Stob. III lxxvii. immo 'priusquam ea quae dicit probes vita oratoris examinanda est.' Aeschin. 1, 30 οὐκ ᾤετο δεῖν ὁ νομοθέτης τὸν ῥήτορα ἥκειν ἐπὶ τὸ βῆμα τῶν λόγων ἐπιμεληθέντα πρότερον ἄλλ' οὐ τοῦ βίου (cont. Cobet.). Aeschin. 1, 180 (Gell. 18, 3) confert H. Iacobi V cccxi. 5. Aeschin. 1, 182 εὐρὼν τὴν ἑαυτοῦ θυγατέρα τὴν ἡλικίαν οὐ καλῶς διαφυλάξασαν μέγρι γάμον 'rem foedam verborum lenitate obumbrans' Cobet. Mnem. VIII 128. 9. ἑτέρας θύρας *prodicem* dicit. Plut. Mor. 645 e (Mein. V 113) τὴν διὰ τῶν ὧτων ἀποκλείει τρυφήν καὶ ἡδυνάθειαν τῇ ἀνδρείῳ, κατὰ τὰ ὅμματα καὶ τὰς δύνας ὥσπερ καθ' ἑτέρας θύρας ἐπεισάγων τῇ ψυχῇ. 17. tam multas numero urbes esse dicit, quae ab impudicis hominibus eversae sint, ut oratione opus sit longiore quam Homeri navium catalogus fuerit, si quis omnes enumerare velit. scilicet in eis quae v. 17 sequebantur singulas civitates nominatim recensuerat.

5. protasis loco haec sunt: *si quis sui proditor est* cet. itaque post φύλαξ interpungendum erat. 7. scrib. οὐδὲν γὰρ αἰσχρόν ἐστιν αὐτοῖς ἀπὸ τύχης πράττουσι πάντα. *nil est quod turpe eis videatur; sicuti fors fert, omnia agunt.* Lys. 21, 10 τοῦτο οὐκ

ἀπὸ τύχης ἐγένετο, ἀλλ' ἀπὸ παρασκευῆς τῆς ἐμῆς. Plat. Leg. 11, 920 d ἀπὸ τύχης ἀπροσδοκήτου. 14. hic versus quamquam nihil continet quod non iam v. 6 dictum sit, tamen omitti non potest: nam verba τὸ δὲ πέρας non adhortationi (θεῶ) praemittuntur, sed conclusioni. φυλὴν sane ineptum est, φύρδην vero neque comicis usitatum neque sententiae aptum: nam ἄρδην ἀνατρέπειν, non φύρδην recte dicitur. fortasse οὐ πόλιν δημοῦ φίλοις ὁ μαλακὸς ἀνατρέπει; 15. θεῶ, ὑπὸ Α. θ' ὥς εἰσιν ἀνατ. σκοπεῖ.

14

εἰς οἰκίαν ὅταν τις εἰσὶν φίλου,
ἔστιν θεωρεῖν, Νικοφῶν, τὴν τοῦ φίλου
εὐνοίαν εὐθὺς εἰσιόντα τὰς θύρας.
ὁ θυρωρὸς ἱλαρὸς πρῶτόν ἐστιν, ἡ κύων
5 ἔσθηνε καὶ προσῆλθ', ὑπαντήσας δέ τις
δίφρον εὐθέως ἔθηκε, καὶ μὴδείς λέγει
μηδέν.

Athenaeus 1, 3 c κατὰ τὸν κωμωδιοποιὸν Ἀπολλόδωρον κτλ. 3. εἰσιόντα BC] εἰσιόντι VL. 5. ἔσανε C 'sed a in ras.' Kaibel. atque ἔσθηνε etiam posteriores. προσῆλθ' Mein.] προσῆλθεν. ὑπαντήσας δέ τις Grot. Excerpt. 807] ὑπάντησέ τις C. ὑπήντησεν δέ τις et 6. εὐθέως τ' Mein.

15

μισῶ τύχην συνοῦσαν ἀτυχεῖ σώματι·
ὅστις γὰρ εὐπορῶν, παρὸν ζῆν ἡδέως,
κακῶς διαίρει, τί ἔν τις ἄλλ' ἢ τῇ τύχῃ
μέμφοιτο, διότι δυστυχεῖ συνδυστυχεῖ.

Stobaeus Floril. 16, 2 Ἀπολλοδώρου Α. 3. τις] οὗτος K. 4. συντύχει Α¹. συνδυστυχεῖ Α²Β². σὺν τύχῃ NTrinc. — 'qui opibus instructus, quibus suaviter vivere possit, tamen morbo laborans vel alio malo infeliciter vivit, quid hic aliud quam Fortunae exprobet, quod infelicis hominis infelicitatem una ferat?'.

16

οὐκ οἶδ' ὅτῳ πέποιθας ἀργυρίῳ, πάτερ;
ὁ καιρὸς ὁ τυχὼν τοῖς μὲν οὐ κεκτημένοις
ἔδωκε, τῶν κεκτημένων δ' ἀφείλετο;

Stobaeus Floril. 105, 49 Ἀπολλοδώρου Α. 2. ὁ Mein.] ὁ. post

πέποιθας interpunxit et quae sequuntur per interrogationem ex-
tulit K. quo facto non opus est Bothii emendatione οὐκ οἶδ' ὅπως
πέποιθας ἀργυρίῳ.

17

χαλεπὸν τύχη 'στὶ πράγμα, χαλεπὸν· ἀλλὰ δεῖ
αὐτὴν φέρειν κατὰ τρόπον ὥσπερ φορτίον.

Stobaeus Floril. 108, 36 Ἀπολλοδώρου A. τύχη 'στὶ Porsonus]
τύχης τι. τύχης τὸ B. τύχησι Vind. κατὰ τρόπον, cf. Antiphan. 39, 2.

18

χρόνον γὰρ εἰς τὰ πράγματ' ἂν λάβῃς,
ἅπαντα λήξει καὶ κατασταλήσεται.

Stobaeus Floril. 29, 43 Ἀπολλοδώρου Trinc. ἀπολλοδό⁷ Vindob.
deest ecloga in A. 1. βραχύν in exitu add. Vind. et B². χρόνον
γὰρ ἱκανὸν Grot. ms. ἂν Mein.] ἔαν. 2. κατασταλήσεται *sedabitur*.
verbum philosophis in tali re usitatum.

19

μάστιγος οὔσης ὄρκον οἰκέτη δίδως;

Stobaeus Floril. 27, 7 Ἀπολλοδώρου A. οἰκέτη AB² Damasc.]
οὐκέτι.

20

ἐργοδοτῶν

ὥς κὰν τῇ συνηθείᾳ. Ἀπολλόδωρος. Bekker. Anecd. 94, 5.
Phrynichus Epit. 344 ἐργοδότης οὐ κεῖται, τὸ δὲ ἐργοδοτεῖν παρὰ
τινι τῶν νεωτέρων κωμωδῶν, οἷς καὶ αὐτοῖς οὐ πειστέον. cf. Lobeck.

21

μέλασμα

τὸ βάμμα τῆς κεφαλῆς. Ἀπολλόδωρος. Photius 255, 8. Poll.
2, 35 μέλασμα τὸ τῆς κόμης βάμμα.

22

ῥάξαι

ἀντὶ τοῦ καταβαλεῖν. οὕτως Ἀπολλόδωρος. Photius 483, 5.
Bekker. Anecd. 113, 12 ῥάξαι· ἀντὶ τοῦ καταβαλεῖν. Demosth. 54, 8
ὑποσκελίσαντες καὶ ῥάξαντες εἰς τὸν βόρβορον.

23

συντύχημα

συντυχία. οὕτως Ἀπολλοδώρου. Photius. ἀπόλλων cod. corr. Porson.

ΑΜΦΙΣΒΗΤΗΣΙΜΑ ΚΑΙ ΨΕΥΔΕΠΙΓΡΑΦΑ

24

Quos Stobaeus Floril. 105, 51 servavit tredecim versus τραγικὸν ἐπεισόδιον inscribens (fr. adesp. 462 N.), eos Arsenius (Apostol. 15, 95a) Ἀπολλοδώρου esse unde comperevit non adparet. apud Stobaeum lemma deest in Trinc. et ecl. 49 Apollodori est (fr. 16). fortasse Arsenius codice utebatur, in quo ecl. 50 deesset et 51 lemmate careret. non esse comici constat.

25

Etymolog. Gud. 342, 35 κράδῃ· ἡ συνῆ... Ὄρος τῷ Θηριπιδῇ ἔστι πατὴρ κύμινον καὶ μόνον οὗτ' ἀρχεύων τοὺς θαλλοὺς τῶν κραιδῶν. Ritschelius De Orione p. 39 κράδῃ· ἡ συνῆ... Ὄρος. Ἀπολλοδώρος ἐν τῷ Θηριπιδῇ· ἔστιν πατὴρ κύμινον (αὖτον ἐσθίων) | μόνον οὐ ταρχεύων τε θαλλοὺς τῶν κραιδῶν. Meinekios (III 457. 8) solutam esse orationem censens τῷ Θ. ἔστι πατὴρ κύμινον πρίων (vel κυμινοπρίστης) καὶ μόνον οὐ τ. τοὺς θ. τῶν κρ., Aleiphronis esse suspicatur. cf. etiam H. Iacobi V cccxii. Mein. III 641. res prorsus incerta est.

26

ἐγὼ γὰρ (ἔγωγ' ἂν Mein.) οὐ τὸν πλοῦτον ἰδοίμι ὅσος ἐστίν, ἀλλ' ὅστις αὐτὸν κέκτηται, εἰ ὑπέρετερός ἐστιν ὧν ἔχει.

Stobaeus Floril. 26, 3 τοῦ αὐτοῦ (Ἀπολλοδώρου 2) A. Apollodoro comico tribuentes Grotius et Iacobsius (Lect. Stob. 62) trimetros restituere conati sunt, infeliciter uterque. cod. Vindob. lemma τοῦ αὐτοῦ omittit: solutam esse orationem Meinekios intellexit III 456. Stob. I xxiv.

27

Athenaeus 11, 482e κύμβα ποτήριον Ἀπολλοδώρος Παφίοις (π φίους A). in his ne quis Apollodori comici fragmentum fabulaeque ignotae hucusque nomen delitescere opinetur, conf. 483a Ἀπολλοδώρος δ' ἐν τῷ Περι ἐτυμολογιῶν Παφίους τὸ ποτήριον καλεῖν κύμβαν (λέγει).

ΑΝΑΞΙΠΠΟΣ

Meinek. I 469. 70.

ΕΓΚΑΛΤΠΤΟΜΕΝΟΣ

Anthippus auctor comoediae dicitur Athen. 9, 403 e, sed correxerunt errorem librarii Valckenarius Eurip. Hipp. 265 et Pier-sonus Moer. 74.

1

Σόφρων Ἀκαρνὰν καὶ Ῥύδιος Δαμόξενος
 ἐγένονθ' ἑαυτῶν συμμαθηταὶ τῆς τέχνης·
 ἐδίδασκε δ' αὐτοὺς Σικελιώτης Ἀβδακος.
 οὗτοι τὰ μὲν παλαιὰ καὶ θρυλούμενα
 5 ἀρτύματ' ἐξήλειψαν ἐκ τῶν βυβλίων,
 καὶ τὴν θύαν ἠφάνισαν ἐκ τοῦ μέσου,
 οἶον λέγω κύμινον, ὄξος, σίλφιον,
 τυρόν, κορίαννον, οἷς ὁ Κρόνος ἀρτύμασιν
 ἐχρῆτο, πάντ' ἀφείλον εἰναί θ' ὑπέλαβον
 10 τὸν τοῖς τοιούτοις παντοπώλην χρώμενον.
 αὐτοὶ δ' ἔλαιον καὶ λοπάδα καινὴν, πάτερ,
 πῦρ τ' ὄξυν καὶ μὴ πολλάκις φνσώμενον
 ἐπόθουν· ἀπὸ τούτου πᾶν τὸ δεῖπνον εὐτρεπές.
 οὗτοί τε πρῶτοι δάκρυα καὶ πταρμόν πολλὴν
 15 ἀπὸ τῆς τραπέξης καὶ σίαλον ἀπήγαγον,
 τῶν τ' ἐσθιονύτων ἀνεκάθηραν τοὺς πόρους.
 ὁ μὲν οὖν Ῥύδιος πιών τιν' ἄλμην ἀπέθανεν·
 παρὰ τὴν φύσιν γὰρ τὸ ποτὸν ἦν· μάλ' εἰκότως.
 ὁ Σόφρων δὲ πᾶσαν τὴν Ἰωνίαν ἔχει,
 20 ἐμὸς γενόμενος, ὃ πάτερ, διδάσκαλος.
 καὐτὸς φιλοσοφῶ καταλιπεῖν συγγράμματα
 σπεύδων ἑμαυτοῦ καινὰ τῆς τέχνης. B. παπαῖ,
 ἐμὲ κατακόψεις, οὐχ ὃ θύειν μέλλομεν.
 A. τὸν ὕρθρον ἐν ταῖς χερσὶ μ' ὄψει βυβλία
 25 ἔχοντα καὶ ζητοῦντα τὰ κατὰ τὴν τέχνην.
 οὐδὲν Διοδώρου διαφέρω τᾶσπενδίδιον.
 γεύσω δ', ἐὰν βούλῃ, σὲ τῶν εὐρημένων.
 οὐ ταῦτ' ἀ προσάγω πᾶσιν ἀεὶ· βρώματα

- τεταγμέν' εὐθύς ἐστὶ μοι πρὸς τὸν βίον·
 30 ἕτερ' ἐστὶ τοῖς ἐρῶσι καὶ τοῖς φιλοσόφοις
 καὶ τοῖς τελώναις. μειράκιον ἐρωμένην
 ἔχον πατρώαν οὐσίαν κατεσθίει·
 τούτῳ παρέθηκα σηπίας καὶ τευθίδας
 καὶ τῶν πετραίων ἰχθύων τῶν ποικίλων,
 35 ἐμβαμμάτιοις γλαφυροῖσι κεχορηγημένα·
 ὁ γὰρ τοιοῦτός ἐστιν οὐ δειπνητικός,
 πρὸς τῷ φιλεῖν δὲ τὴν διάνοιάν ἐστ' ἔχων.
 τῷ φιλοσόφῳ παρέθηκα κωλῆν ἢ πόδας·
 ἀδηφάγον τὸ ζῷον εἰς ὑπερβολὴν
 40 ἔστιν. τελώνῃ γλαῦκον, ἔρχελυν, σπάρον·
 ὅταν ἐγγὺς ᾖ τῷ δ' ἢ σορός, ἀρτύω φακῆν
 καὶ τὸ περιδείπνον τοῦ βίου λαμπρὸν ποιῶ.
 τὰ τῶν γερόντων στόματα διαφορὰν ἔχει,
 νωθρότερα πολλῷ δ' ἐστὶν ἢ τὰ τῶν νέων.
 45 σίναπι παρατίθημι τούτοις, καὶ ποιῶ
 χυλοὺς ἐχομένους δριμύτητος, τὴν φύσιν
 ἵνα διεγείρας πνευματῷ τὸν ἄερα.
 ἰδὼν τὸ πρόσωπον γνώσομ' οὗ ζῆτεϊ φαγεῖν
 ἕκαστος ὕμῶν.

Athenaeus 9, 403e τί τοιοῦτον ἐξεῦρεν ὁ παρὰ Ἀνθίπῳ τῷ
 κωμικῷ μάγειρος (ὃς add. Schweigh.) ἐν τῷ Ἐγκαλυπτομένῳ τοιάδε
 ὠγκώσατο (ὠγκήσατο A) κτλ. v. 8 Eustathius 1257, 34 κυμίνῳ
 καὶ ὄξει καὶ σιλφίῳ καὶ κοριάννῳ καὶ τοῖς τοιούτοις, ἀ δὴ
 ἀρτύματα Κρόνου παίζονται εἶναι. v. 31—37 Eustathius 1585,
 61 δηλοῖ παρὰ Ἀθηναῖῳ μάγειρος ἐμβαμμάτια καταλέγων καὶ
 ἰχθύδια κατασκευασθέντα μειράκιῳ ἐρωμένην ἔχοντι. φησὶ γὰρ
 ἐκεῖνος, ὡς ὁ τοιοῦτος νέος ἐστὶν οὐ δειπνητικός, πρὸς τῷ
 φιλεῖν δὲ τὴν διάνοιάν ἐστ' ἔχων.

3. ἐδίδασκεν A. 6. θυῖαν (sine accentu) A. 9. ἐχρήτο Her-
 werd. Obs. crit. 101] ἐχράτο. πάντ' ἀφείλον Dobr. Advers. II 323]
 πάντα φίλων το A. 10. τοιούτοις add. Dindf. 11. ἐλεόν τε Toup.
 13. ἐπόθουν K.] ἐποιοῦν. 14. πρῶτοι C] πρῶτον A. 16. ἀνεκά-
 θηραν C] ἀνεκάθαραν A. 18. B. μάλ' Kaibel. 24. χερσί μ' K.] χερσίν.
 25. τὰ add. Casaub. 26. οὐθέν A. Διοδώρου Mein. Exerc. phil. II 9]
 χονδρευσουσι A. τασπενδιου A. διαφέροντ' Ἀστ. sublato puncto post
 τέχνην Mein. in Ath. 27. βούλῃ, σὲ Tyrwhitt. Toup. III 449]
 βούλησθε A. 28. αἰ' βρώματα K.] αἰ' βρώματα. 32. πατρώαν
 Toup.] τὴν πατρώαν A. 38. κωλῆν ἢ Kaibel.] κωλέαν. cf. Euphron. 3.

Lob. Phryn. 78. 40. ἔστω τελωνη Α. 41. ἡ τῷ δ' ἡ σορός Κ.] ἦν δὲ ὅδ' ὕστερος Α. ἡ δ' ὁ σταυρός Dobr.: tamquam in cruce mori mos fuerit Atheniensium. ἡ δ' ὅδ' ἕτερος (ὁ θάνατος) Cobet. Mnem. III 321. 44. νωθρότερα Τουρ.] νωθρότατα Α. 45. παρατίθημι σίναπι τούτοις Α. transp. Casaub. (σ. τ. π.) et Mein. 48. οὗ Τουρ.] εἰ Α. fortasse ὁ. ζητεῖ] χρηρίζει Herwerd. Obs. crit 102, nulla necessitate.

1. de *Sophone* cf. Bato 4, 4. Pollux 6, 70 πολλὰ ἂν εἴη τῶν περὶ τὴν ἡδυτικὴν σκευασίαν ἐξευρεῖν ἐκ τῶν ὀψοποικῶν συγγραμμάτων Παντολέοντος καὶ Μιθαίου καὶ Ζωπυρίνου (Bat. 4, 6) καὶ Σόφωνος καὶ Ἠγησίππου καὶ Παξάμου καὶ Ἐπαινέτου. συναριθμοῦτο δ' ἂν τούτοις Ἡρακλείδης τε ὁ Συρακόσιος καὶ Τυνδάριχος ὁ Σικωνίος (Bat. 4, 5) καὶ Σιμωνανκτίδης ὁ Χῖος (Bat. 4, 4) καὶ Γλαῦκος ὁ Λοκρός. 4. θρυλούμενα, cf. Antiphan. 246, 2. 11. *patrem adpellat erum*. 13. ἐπόθουν, i. e. nihil amplius desiderabant quam oleum cet. 16. πόρους, *venas*. cf. Damox. 2, 29 (Mein.). 18. 'non mirandum esse dicit hominem lenibus cibis adsuetum muria pota mortuum esse.' Mein. 22. καινὰ] fortasse κανόνα. Damox. 2, 15 τὸν Ἐπικούρου κανόνα (διανεγνωκώς). 23. cf. Alexid. 173, 12 cum eis quae adnotavimus. 26. Athen. 4, 163d (ex Archestrato) 'πρέπει... ὁπόσοι τὰδε μαρολογοῦσιν τοῖς λαχάνοις προσάγειν καὶ πρὸς Διόδωρον ἰόντας τὸν σοφὸν ἐγκρατέως μετ' ἐκείνου πυθαγορίζειν.' ἦν δὲ ὁ Διόδωρος οὗτος τὸ μὲν γένος Ἀσπένδιος, Πυθαγορικὸς δὲ δόξας εἶναι τῶν κυνικῶν τρόπον ἔξη, κομῶν καὶ ὑπῶν καὶ ἀνυποδητῶν. et 163f Σωσικράτης... βαθεῖ πάγωνι χρησασθαι τὸν Διόδωρον ἱστορεῖ καὶ τρίβωνα ἀναλαβεῖν κόμην τε φορῆσαι, κατὰ τινὰ τύπον τὴν ἐπιτήδευσιν ταύτην εἰσαγαγόντα, τῶν πρὸ αὐτοῦ Πυθαγορικῶν λαμπροῶν τε ἐσθῆτι ἀμφιεννυμένων καὶ λουτροῖς καὶ ἀλείμμασι κουρῶν τε τῇ συνήθει χρωμένων. cf. Diog. L. 6, 13 et Mein. Anal. Ath. 78. gloriatur coquus tam acriter mane se arti studere, ut alter Diodorus esse videatur. 42. τὸ περιδείπνον hic 'die Henkersmahlzeit' (Mein.), non *silicernium*, quod proprie significat. λαμπρόν, ut Demetr. 6 τὴν τυραννικὴν φακὴν. 45. σίναπι, apud antiquiores νᾶπυ, Hehn Kulturpfl. 183. 4. Phrynich. Epit. 288 σίναπι οὐ λεπτέον, νᾶπυ δέ, ὅτι Ἀττικὸν καὶ δόκιμον. attamen σιναπίζειν Xenarch. 12. 47. 'ut excitata senum natura aerem corporibus inclusum suscitent.' Mein. conl. Erotian. 45, 2 Klein. ἀήρ... καὶ τὸ ἐν ἡμῖν πνεῦμα, καὶ ἡ δι' ἔδρας δυσώδης πνοή, et Damox. 2, 28. πνευματῶ, ut Theophr. fr. 5, 40 (ὁ ξέφυρος) βορέου ἤπτον ψυχρὸς διὰ τὸ ἀφ' ὕδατος πνευματουμένου καὶ μὴ χιόνος πνεῖν. Plut. Mor. 878e πνευματούμενος (ὁ ἀήρ) κατὰ τὴν κίνησιν 'motu in ventum mutatus.' Meinekii πνευματῶ (post ἔνα) quid sit nescio.

ΕΠΙΔΙΚΑΖΟΜΕΝΟΣ

Cf. quae ad cognominem Apollodori Carystii fabulam adnotavimus.

2

ἔάν με κινῆς καὶ ποιήσης τὴν χολὴν
ἅπασαν ὥσπερ καλλιωνύμου ξέσαι,
ὅψει διαφέροντ' οὐδὲ ἔν ξιφίου κυνός.

Aelianus H. an. 13, 4 ἐπὶ τοῦ λοβοῦ τοῦ δεξιοῦ καθημένην ἔχει (ὁ καλλιωνύμος) χολὴν πολλήν . . . καὶ μαρτυρεῖ τούτοις . . . καὶ Ἀνάξιππος ἐν Ἐπιδικαζομένῳ κτλ. cf. Menand. 31. Polyb. 34, 2, 15 τοὺς γαλεώτας, τοὺς καὶ ξιφίας λέγεσθαι καὶ κύνας (Strab. 1 p. 24 C.).

ΚΕΡΑΤΝΟΣ

Tituli ratio exponitur fr. 3. cf. Mein. I 438. 469. 70.

3

ὁρῶ γὰρ ἐκ παλαιστρας τῶν φίλων
προσιόντα μοι Δάμιππον. B. ἦ τοῦτον λέγεις,
τὸν πέτρινον; τοῦτον οἱ φίλοι καλοῦσί σοι
νυνὶ δι' ἀνδρείαν Κεραννόν. A. εἰκότως.
5 ἀβάτους ποιεῖν γὰρ τὰς τραπέζας οἶομαι
αὐτόν, κατασκήπτοντά γ' αὐταῖς τῇ γνάθῳ.

Athenaeus 10, 416f Ἀνάξιππος Κεραννῶ κτλ. ἐν τούτοις ἐδήλωσεν ὁ κωμικός, δι' ὃ τι καὶ τὸ δρᾶμα Κεραννὸν ἐπ' αὐτοῦ ἐπιγέγραφε. v. 4 — 6 Eustath. 862, 9 ἕτερος πολυφάγος Κεραννὸς ἐκαλεῖτο, ἐπεὶ κατὰ τινα ποιητὴν ἀβάτους ἐποίει τὰς τραπέζας κατασκήπτων αὐταῖς τῇ γνάθῳ. 2. ἦ add. Schweigh. 3. τὸν πέτρινον τοῦτον οἱ φίλοι καλοῦσί σοι νυνὶ AC. τὸν . . . ὃν οἱ φίλοι κτλ. Elmsl. Eurip. Bacch. 10, dubitans de epitheto πέτρινον. τὸν πτέρινον; B. οἶδ' ὃν Mein. Anal. Ath. 184, ubi οἶδα post interrogationem ἦ τοῦτον λέγεις non aptum videtur. fortasse τὸν κέδρινον; A. αὐτὸν τοῦτον ὃν καλοῦσί τοι κτλ. nam φίλοι ex v. 1 ortum videtur. τὸν κέδρινον, ut Chaerephon Socraticus adpellabatur ὁ θαψινος. 6. γ' om. A. αὐταῖς C et Eust.] αὐτῇ A. κατασκήπτοντα ταύταις Mein. in Ath. malim κατασκήπτοντ' ἐπ' αὐτάς. — cf. Aristophont. 3.

4

οἷμοι, φιλοσοφεῖς. ἀλλὰ τοὺς γε φιλοσόφους
ἐν τοῖς λόγοις φρονοῦντας εὐρίσκω μόνον,
ἐν τοῖσι δ' ἔργοις ὄντας ἀνοήτους ὁρῶ.

Athenaeus 13, 610f ἐμφανίζει ὁμῶν τὸ ἀνόητον Ἀνάξιππος ὁ κωμωδιοποιός, ἐν Κεραννουμένῳ λέγων οὕτως κτλ. 1. γε Grot.

Excerpt. 863] τε Α. 2. μόνοις et 3. ἀνοήτους σφόδρα Herwerd. Obs. crit. 102.

5

ἀποτετύχηται

ἀντὶ τοῦ ἀποτέτευκται. Ἀνάξιππος Κεραυνῷ. Bekker. Anecd. 79, 5.

ΚΙΘΑΡΩΙΔΟΣ

6

ξωμήρουσιν φέροις· ὀβελίσκους δῶδεκα·
κρεάγρην· θυῖαν· τυρόκνηστιν παιδικήν·
στελεόν· σκαφίδας τρεῖς· δορίδα· κοπίδας τέτταρας·
οὐ μὴ πρότερον οἴσεις, θεοῖσιν ἐχθρὸν σύ,
5 τὸ λεβήτιον· τὰκ τοῦ νίτρου· πάλιν ὕστερεῖς;
καὶ τὴν κύβηλιν τὴν ἀγωνιστηρίαν.

Athenaeus 4, 169b μαγειρικὰ σκεύη καταριθμεῖται Ἀνάξιππος ἐν Κιθαροφῶν ὁντως κτλ. Eustathius 872, 12 τυρόκνηστις μαγειρικὸν σκεῦος ἦν, καθὰ φησὶ (Ἀθήναιος), καὶ ἡ ξωμήρουσις καὶ οἱ ὀβελίσκοι καὶ ἡ κρεάγρην καὶ ἡ θυεῖα καὶ ὁ στελεός καὶ αἱ κοπίδες καὶ ἡ κύβηλις καὶ ἡ χύτρα. 1. φέρ'· οἶσ' Dobr. Adv. II 271. fortasse φέρ'· εἴτ'. 2. θυεῖαν Α. παιδικήν] παῖ, λύκον Mein. Anal. Ath. 80. at λύκος idem est ac κρεάγρην. Poll. 6, 88. παῖ, δίδον Herwerd. Obs. crit. 102. πελλίκην Nauck. 3. ἐλεόν Steph. δορίδα Cas.] διρίδα Α. om. C. 4. οὐ μὴ] οὐ δὴ Herwerd. Obs. crit. 103. οὐ μοι Κ. sententia per interrogationem efferenda. οἴσεις Villebrun.] νεύσεις. 6. τὰκ τοῦ νίτρου Mein.] κὰκ τοῦ λητρου Α. cf. Cobet. N. l. 180. 6. ἀγωνιστηρίαν] ταγηνιστηρίαν Mein. in Ath.

3. στελεόν Schweighaeuserus interpretatur *lignum massae farinaceae extendendae et acquandae inserviens*. Photius στελεόν· τὸ τοῦ πελέκεως ξύλον. Hesych. στελεόν· οὐδετέρως· τὸ τοῦ πελέκους ξύλον. contra Bekker. Anecd. 64, 9 στελεός· ἀρρενικῶς λέγεται ὑπὸ τῶν Ἀττικῶν. Poll. 6, 89 κοπίδα, μαχαίρας, δορίδας, αἷς ἔδερον ἢ ἐφ' ὧν, ἴσως δὲ καὶ τυρόκνηστιν, ἣν καὶ κύβηλιν καλοῦσιν. 10, 104 μαγειρικὰ δὲ καὶ κοπίδες καὶ μαχαίριδες καὶ δορίδες. Hesych. et Etym. m. 284, 13 δορίδες· μάχαιραι μαγειρικαὶ εἰς τὸ ἐκδεῖραι τὰ θύματα ἐπιτήδειοι. Eustath. 243, 6 δορίδες κατὰ Ἀἴλιον Διονύσιον μαγειρικαὶ τράπεζαι. 5. Hesych. τὰκ τοῦ νίτρου (τακτονίτου cod., emend. Pierson.)· τὰ τῶν μαγείρων ξηρὰ ἀρτύματα, διὰ τὸ ἔνθα καὶ τὸ νίτρον πωλεῖσθαι. itaque τὸ νίτρον ea fori pars est ubi νίτρον et cetera arida condimenta venibant. de κοπίδι cf. Aristoph. fr. 138. 6. κύβηλις est Cratin. 315. Philem. 13. eam neque ἀγωνιστηρίαν neque ταγηνιστηρίαν intellego.

7

μυιοσόβην λαβὼν παρὰστηθ' ἐνθάδε.

Pollux 10, 94 τὴν μυιοσόβην. . . ἔστιν εὐρεῖν καὶ ἐν Ἀναξίππου Κιθαρωδῶ κτλ. initio καὶ add. Mein. sed multa alia (τὴν, σὺ δὲ) possunt suppleri.

ΦΡΕΑΡ

Cf. Diphili fabula cognominis.

8

σὺ δὲ τὴν μέλην, Συρίσκε, ταυτηνὶ λαβὼν
ἔνεγκον ἐπὶ τὸ μνημ' ἐκείνῃ, μανθάνεις;
καὶ κατάρχεον.

Athenaeus 11, 486ef μέλη. οὕτω καλεῖται τινα ποτήρια, ὧν μνημονεύει Ἀνάξипπος ἐν Φρέατι λέγων οὕτως κτλ. 2. ἔνεγκον Iacobs. Add. Ath. 269] ἔνεγκ' A. iubet nescio quis servum mulieri mortuae libationem ferre.

ΦΙΛΙΠΠΙΔΗΣ

Meinek. I 471. 2. Droysen. Hellenism. I 500 n. 61. Wachsmuth. Athen. I 624 n. 2.

ΑΔΩΝΙΑΖΟΥΣΑΙ

Cf. Meinek. I 349. 472 et Diphil. 50. similes sunt Διονυσιάζουσαι Timoclis, Θεσμοφοριάζουσαι Aristophanis.

1

ἀναμασχαλιστήρας

Pollux 5, 100 (de ornatu muliebri) περὶ δὲ τοῖς στέρνοις αἰγίδας καὶ μασχαλιστήρας. καὶ ἀναμασχαλιστήρας Φιλίππιδης ὁ τῆς κωμωδίας ποιητῆς ἐν Ἀδωνιαζούσαις. ἀναμασχαλιστήρας Bekker.] ἀναμασχαλιστήρ, ὥς. Hesychius ἀναμασχαλιστήρ· εἶδος γυναικείου κόσμου. ἀμφιμασχαλιστήρ (la pèlerine) Mein. ed. mai.

2

γυνναί

ἀντὶ τοῦ γυναιῖνες. Φιλίππιδης Ἀδωνιαζούσαις. Bekker. Anecd. 86, 12. cf. Pherecr. 91. dubitat de Philippide Nauck. Bullet. Petrop. XIII 360.

3

κατεύχεσθαι

ἐπὶ τοῦ ἀγαθοῦ, ἀντὶ τοῦ εὐχεσθαι. Φιλίππιδης Ἀδωνιαζούσαις.
Bekker. Anecd. 104, 26.

ΑΜΦΙΑΡΕΩΣ

Cf. quae ad Aristophanis *Amphiaraum* adnotavimus.

4

ὅστρει', ἀκαλήφρας καὶ λεπάδας παρέθηνκέ μοι.

Athenaeus 3, 90 b τῆς μέντοι θαλασσίας ἀκαλήφης μνημονεύει καὶ Φιλίππιδης ἐν Ἀμφιαράῳ οὕτως κτλ. ὅστρει' Mein.] ὅστρει'. καὶ add. Dindf. παρέθηνκέ Α,

ΑΝΑΝΕΟΤΣΑ

I. e. mulier quae Medae instar magicis opinor artibus humanis corporibus florem aetatis reddere se posse profitebatur. in quo titulo cur offenderit Meinekius (I 472. 3) non video. Ἀνανεομένη fuit Philemonis.

5

ἔπειτ' ἐπὶ τούτοις πᾶσιν ἦκ' ὄρχεις φέρων
πολλούς. τὰ μὲν οὖν γύναια τᾶλλ' ἠκκίζετο,
ἢ δ' ἀνδροφόνος Γνάθαινα γελάσασα
καλοὶ γέ', φησὶν, οἱ νεφροί, νῆ τὴν φίλην
5 Δήμητρα.' καὶ δὴ ἄρπάσασα κατέπιεν,
ὥσθ' ὑπτίους ὑπὸ τοῦ γέλωτος καταπεσεῖν.

Athenaeus 9, 384 e καὶ ὄρχεις ἥσθιον, οὓς καὶ νεφροὺς ἐκάλουν. Φιλίππιδης ἐν τῇ Ἀνανεώσει (i. e. Ἀνανεούσῃ) Γνάθαινῃ τῆς ἐταίρας τὸ γαστρίμαργον ἐμφανίζων λέγει κτλ. Eustathius 1231, 41 δοκοῦσιν ἀστείως καὶ οἱ ὄρχεις νεφροὶ κληθῆναι παρὰ τῶ εἰπόντι τὸ ἦκεν ὄρχεις φέρων πολλούς. καὶ ἡ Γνάθαινα τῶν ἄλλων γυναικῶν ἀκκισμένων καλοὶ γέ' εἶπεν οἱ νεφροὶ καὶ δύο κτλ. δῆλον οὖν ἐν τούτοις ὅτι οὐ κυριολεκτικῶς ἡ Γνάθαινα ἐλάλησεν, ἀλλ' ἐσεμυολόγησεν εὐφημότερον τοὺς ὄρχεις νεφροὺς διὰ τὰς αἰδουμένας γυναικᾶς. 2. τᾶλλα ἀκκίζετο (superscr. η) Α. ἠκκ. C. 3. sic Α. γελάσας ἡδέως Porson. Γνάθαιν' ἀναγελάσας, ἔγαν Iacobs. Addit. Athen. 204. ἀναγελάσασα δὴ Mein., ἀναγελάσας ἔμα idem in Ath. — de verbo ἀκκίζεσθαι cf. Philem. 4, 14. narratio similis est illius, de qua dixi Herm. XXI 406 sq.

6

ἔλεγον ἐγὼ σοι μὴ γαμεῖν, ξῆν δ' ἡδέως.
τὸ Πλάτωνος ἀγαθὸν δ' ἐστὶ τοῦτο, Φειδύλε,
μὴ λαμβάνειν γυναικα, μηδὲ τῇ τύχῃ
διὰ πλειόνων αὐτὸν προβάλλειν πραγμάτων.

Stobaeus Floril. 68, 6 Φιλιππίδου Ἀνανεούσης A. 2. δ' add. A (supra ser.) Voss. Hens. B. Φειδύλε Mein. ᾿φιδύλε A Voss. Arsen. Gesn. mrg. φειδύλε A' Gaisf. 4. προβάλλειν A] παραβάλλειν. cf. Plat. Phaedr. 241e. — 1. ἡδέως] ἡθ' ἐφ K. cf. Eupol. 332. Plat. Leg. 8, 840d. 9, 877e. 12, 947c. Ruhnk. Tim. 132. 3.

7

ὅταν δ' ἀμαρτάνῃς τι, χαῖρ' ἡττώμενος·
μάλιστα γὰρ οὕτω σφύζεται τὸ συμφέρον.

Stobaeus Floril. 1, 13 Φιλιππίδου Ἀνανεούσης cod. Ven. sec. Kirchhoff. (Mein. Stob. I III). *Philippid. in Anancusa*. Gesner. deest ecl. in plerisque cod. 1. δ' add. Mein. — ἡττώμενος i. e. cedens. Lobeck. Soph. Ai. 1353.

8

ψωμοκολακεύων καὶ παρεισιδὼν αἰεί

Athenaeus 6, 262a Φιλιππίδης ἐν Ἀνανεούσει (i. e. Ἀνανεούση) κτλ. Bekker. Anecd. 116, 23 ψωμοκόλακες· Φιλιππίδης Ἀνανε[υ]ούση. Photius ψωμοκόλακες· Φιλιππίδης. cf. Aristoph. fr. 167.

ΑΡΙΓΤΡΙΟΤ ΑΦΑΝΙΣΜΟΣ

Cf. quae ad Antiphanis fabulam cognominem (et fr. 39) adnotavimus. Philippideae fabulae argumentum Meinekios versibus ultimis fr. 9 quodammodo inlustrari censet I 473.

9

ἀλλ' ἔλεος ἐμπέπτωκέ τίς μοι τῶν ὕλων,
ὅταν ἀπορουμένους μὲν ἀνθρώπους ἴδω
ἐλευθέρους, μαστιγίας δ' ἀπ' ἀργυροῦ
πίνακος ἄγοντος μὲν τάριχος ἐνίοτε
5 δυοῖν ὀβολῶν ἔσθοντας ἢ τριωβόλου,
καὶ κάππαριν χαλκῶν τριῶν ἐν τρυβλίῳ
ἄγοντι πεντήκοντα δραχμὰς ἀργυρῶ·
πρότερον δὲ φιάλην ἦν ἀνακειμένην ἰδεῖν

ἐργῶδες. B. ἀμέλει τοῦτο μὲν καὶ νῦν ἔτι·

10 ἂν γὰρ ἀναθῇ τις, εὐθὺς ἕτερος ἤρπασεν.

Athenaeus 6, 230a Φιλιππίδης δ' ἐν Ἀργυρίῳ ἀφανισμῷ ὡς πορτικοῦ μέμνηται τοῦ τοιοῦτου (argenteorum vasorum usum dicit) καὶ σπανίου, ζηλουμένου δὲ ὑπὸ τινων νεοπλούτων μετοίκων κτλ. 1. μοί τις C. 3. ἀπ' Herwerd. Anal. crit. 44] ἐπ'. 5. δυνεῖν A. ὀβολοῖν Dindf. 6. ἐν ἀργυρῷ et 7. τρυβλίῳ Roeper. — νεόπλουτοι isti metoeeci vilissimis quidem cibis, quippe quibus adsuevissent, sed ex vasis argenteis ostentationis causa vesebantur. 5. ἔσθειν solus inter comicos in trimetro pro ἔσθιεν usurpavit: nam Archipp. 20 dubiae est fidei. 8. ἀνακειμένην ambigue: in mensa domi propositam et dedicatam.

Cf. praeterea fr. 27 et 33.

ΑΥΛΟΙ

10

τοὺς δὲ πυριέφθα καὶ τὰ λάχανα ταῦτ' ἔχων

Athenaeus 14, 658de πυριέφθων μνημονεύει (οὕτω δὲ καλεῖται τὸ πρῶτον γάλα) Φιλιππίδης ἐν Αὐλοῖς κτλ. λάχανα et αὐλοῖς A. in C nihil exstat nisi πυριέφθα (sic) δὲ καλεῖται παρὰ φιλιππίδῃ τὸ πρῶτον γάλα. Pollux 6, 54 Φιλιππίδης ἐν Αὐλοῖς καὶ πυριέφθα εἴρηκεν. unde Schweighauserus τὰ δὲ πυριέφθα κτλ. vel τοὺς δὲ πυριέφθα — ἔχειν. Poll. 1, 248 πυριάτη τὸ ὑπὸ τῶν πολλῶν λεγόμενον πυριέφθον. Eustath. 1626, 4. Cratin. 142. Eubul. 74, 5.

ΒΑΣΑΝΙΖΟΜΕΝΗ

11

ἐπανακάμψαι

ἐπαναστρέψαι. Φιλιππίδης Βασανίζομένη. Bekker. Anecd. 92, 22.

[ΚΟΘΟΡΝΟΙ]

Cf. Philonid. 6, huius edit. I 255. Mein. I 103.

ΛΑΚΙΑΔΑΙ

Cf. Meinek. I 473. Hesych. Λακιάδαι· δῆμος τῆς Ἀττικῆς, ῥαφανίδας φέρων, ὃν ἐπιβοῶνται κατὰ τῶν μοιχῶν. Append. prov. 5, 43 ὃ Λακιάδαι· ἐπὶ τῶν μοιχῶν. δῆμος γὰρ τῆς Ἀττικῆς αἱ (οἱ) Λακιάδαι, ἐν ᾧ ῥαφανίδες πολλαί, αἷς ἐχρῶντο κατὰ τῶν ληφθέντων μοιχῶν ἐνυβρίζοντες. cf. Mantiss. prov. 3, 50. Posidipp. 4. Bursian. Geogr. gr. I 326. 'solebant Athenienses cum moechum videbant exclamare ὃ Λακιάδαι, quo significabant opus esse ταῖς ῥαφανίσιν.' Heins. ad Hesych.

12

κράτιστόν ἐστι τοῦτον ἐκτεμεῖν, γύναι,
τὸν δίφρον· ἄχρηστα παντελῶς τὰ σπαρτία·
ἕτερον δὲ καινὸν ἐμβαλεῖν αὐτῷ τόνον.

Pollux 10, 36 καὶ μὴν τό γε τῇ κλίνῃ ἢ τῷ σκίμποδι ἐντετα-
μένον, ὡς φέρειν τὰ τυλεῖα, σπάρτα, σπαρτία, τόνος, κειρία . . .
Φιλιππίδης ἐν Λακιάδαις κτλ. 2. παντελῶς τὰ σπαρτία] παντελῶς
οὕτως ἔχει τὰ σπάρτα C. cf. Arist. Av. 815. 16 eum interpr.

13

ὀρθῶς γε τὴν ῥύμην ὠδοιπορήκαμεν.

Pollux 9, 38 τάχα δ' ἂν εὗροις καὶ ῥύμην (τὸν στενωπὸν)
εἰρημένην . . . Φιλιππίδου (εἰπόντος) . . . Λακιάδαις (sic Meurs. pro
Λακιάδης) κτλ. ὠδοιποροῦ. Mein. ὠδοιπορήκαμεν Dobr. Adv. I 578,
quod quid sit nescio. ὠδοιπορήσομεν Herwerd. Anal. crit. 34. 5.
cui numquam fuisse ὠδοιπορήσῃ facile concedo, sed non magis
quid sit ῥύμην ὀρθῶς ὠδοιπορεῖν exputo. itaque scrib. ὠδοιποροῦ-
καμεν.

ΜΑΣΤΡΟΠΟΣ

14

ἀπόστασις

ἐντὶ τοῦ οἴνου ἀποθήκας ἔχουσα. Φιλιππίδης Μαστροπῶ. Bekker.
Anecd. 80, 32. Strabo 17, 794 εἶτα τὸ Καισάρ(ε)ιον καὶ τὸ Ἐμ-
πόριον καὶ ἀποστάσεις καὶ μετὰ ταῦτα τὰ νεώρια, ubi ἀποστάσεις
manifesto sunt horrea (Niederlagen, Speicher). apud Antatticistam
post ἐντὶ τοῦ videtur excidisse συνοικία vel aliquid simile.

ΟΛΥΝΘΙΑ

Cf. Meinek. I 341.

15

οὐ χαλεπὸν ἐστι τῷ κακῶς διακειμένῳ
εἰπεῖν τιν' ἐσθλόντα 'μὴ κακῶς ἔχῃ',
πύκτῃ τ' ἐπιτιμᾶν οὐδὲν ἔργον μαχομένῳ,
αὐτὸν μάχεσθαι δ' οὐκέτ' ἐστὶ ῥᾶδιον.
5 ἕτερόν τι τὸ λέγειν ἐστὶ τοῦ πεπονθέναι.

Stobaens Floril. 113, 17 Φιλίππου Ὀλυνθιακῶ Trinc. deest
in A. φιλι^{ππ} ὀλυν^θ (alterum vocabulum in litura) Voss. Hens.
Philippides Olynthiaco Grot. 2. ἐσθλόντα] εὐσθενούντα Thom. Mag.
p. 382b. εὐθενούντα Bernard. τινα σθένοντα Meinek. at σθένειν

praeter formulam καθ' ὅσον ἂν σθένω (Arist. Plut. 912) comicis non videtur in usu fuisse. τιν' εὖ πρᾶττοντα Cobet. Mnem. nov. II 450. facilius est τὸν εὖ ἔχοντα. 4. μάχεσθαι δ' Porson. Advers. 297] δὲ μάχεσθαι. οὐκέτ' Arsen.] οὐκ. 5. τὸ -- τοῦ Porson.] τοῦ -- τὸ. ἔστιν ἔτερόν τι τοῦ λ. τὸ π. Nauck. Philol. VI 423. πεπονθέναι] πεποιημέναι Both. versum 5 proscrit Herwerd. Anal. crit. 34.

ΣΥΝΕΚΠΛΕΟΥΣΑΙ

Sic Athenaei Συμπλεούσας et Pollucis Συνεκπλέουσας coniungit Meinek. I 474.

16

ὁ φανὸς ἡμῖν οὐκ ἔφαινεν οὐδὲ ἔν.

B. ἔπειτα φουσᾶν δυστυχῆς οὐκ ἠδύνω;

Athenaeus 15, 700c ἄλλοι δ' ἔφασκον φανὸν λέγεσθαι τὴν λαμπάδα, οἱ δὲ τὴν ἐκ τινων ξύλων τετμημένων δέσμη. . . Φιλίππιδος Συμπλεούσας κτλ. Eustathius 1571, 13 φανὸς ἡ ἐκ ξύλων τετμημένων δέσμη. καὶ δημοῖ αὐτὸ Φιλίππιδος ἐν τῷ 'ὁ φανὸς -- οὐδέν' (sic). πρὸς δ' λέγει ὁ ἀκούσας 'ἔπειτα -- ἠδύνω'. καὶ ὅρα τὸ ὁ φανὸς οὐκ ἔφαινεν ἐτυμολογικῶς ῥηθέν. — altercantur inter se emptor et venditor.

17

ὅταν ἐξίῃς,

παραγώγιον ὦν ἂν ἐκφέρῃ σ' εἰσπράξομαι.

Pollux 9, 30 καὶ παραγώγιον τέλους ὄνομα, εἰ δεῖ πρὸς ἀπολογίαν τῆς κοινῆς χρήσεως παρέχεσθαι τὸ ἐν τῇ Φιλίππιδος Συνεκπλεύσῃ εἰρημένον κτλ. 1. ἐξίῃς Cobet. N. l. 125] ἐξίῃς. 2. ὦν add. Cobet. ἐκφέρῃ σ' Cobet.] ἐκφέρῃς. de sententia cf. Dionys. com. 3, 16. 17. paciscitur enim ianitor cum servo, ut furti partem ipse accipiat.

ΦΙΛΑΔΕΛΦΟΙ

18

ὅταν ἀνυχεῖν σοι συμπέσῃ τι, δέσποτα,

Εὐριπίδου μνήσθητι, καὶ ῥάων ἔσει.

'οὐκ ἔστιν ὅστις πάντ' ἀνὴρ εὐδαιμονεῖ.'

εἶναι δ' ὑπόλαβε καὶ σὲ τῶν πολλῶν ἔνα.

Stobaeus Floril. 108, 10 Φιλίππιδος Φιλαδέλφων A. pro suis venditavit Michael Hamartolus Boissonad. Anecd. IIII 456. 2. ἔσει Mein.] ἔση. 3. Eurip. fr. 662 N. 4. νόμιζε δ' εἶναι Mich. Hamart. — 2. cf. Theopomp. com. 62, 5 et adesp. 478.

ΦΙΛΛΘΗΝΑΙΟΣ

U. Koehler. I. A. n. 975 V 8 ἐπὶ Μνησιθέου παλαιᾷ Δάμων
Φιλαθηναίῳ Φιλίππ[ίδου] et 12 ὑπε(κρίνεται) Δάμων. de tempore
fabulae repetitae cf. quae Koehlerus exposuit p. 403.

19

τοῖς συγκαμίνουσιν δ' ἀντὶ τοῦ φύκους ὅλον
τὸ πρόσωπον

Photius 547, 7 συνάμιναι· τὰ μόρα. Φιλίππιδης Φιλαθηναίῳ
κτλ. 2. ἐστὶ καταπεπλησμένον suppl. Mein., ἐστὶ καταπεπλασμένη
coul. Arist. Eccl. 878 Herwerd. Obs. crit. 103. sic quoque duae
syllabae desunt.

ΦΙΛΑΡΓΥΡΟΣ

20

πλακοῦντες, ἐπιδορπίσματ', ᾧ, σήσασμα·
ὅλην λέγοντ' ἂν μ' ἐπιλείποι τὴν ἡμέραν.

Athenaeus 14, 640c τραγήματα Κράτης φησὶ Φιλίππιδην λέγειν
ἐν Φιλαργύρῳ οὕτως κτλ. 2. λέγοντ' ἂν μ' Jacobs. Add. Ath. 339]
λέγοντά με A. ἐπιλείποι A. pro quo male ἐπιλίποι VL. miror enim
neminem vidisse contrario opus esse ὅλην λέγοντ' οὐκ ἂν ἐπιλεί-
ποι μ' ἡμέραν.

ΦΙΛΑΡΧΟΣ

21

μακρὸν ποιῶ

ἀντὶ τοῦ μηγύνω. Φιλίππιδης Φιλάρχῳ. Bekker. Anecd. 108,
12. Photius et Suidas μακρὸν ποιῶ· ἀντὶ τοῦ μηγύνω. οὕτω Φιλίπ-
πιδης. an Φιλαργύρῳ?

ΦΙΛΕΤΡΙΠΙΔΗΣ

Cf. Meinek. I 341. 474.

22

πόστην ὑφοδῶσεις, παιδάριον, ῥύμην; B. τρίτην.
ὁ γὰρ στενωπὸς οὗτος ἐν Ἀθήνησιν ἦν.

Pollux 9, 38 τάχα δ' ἂν εὔροις καὶ ῥύμην εἰρημένην ... Φιλίπ-
πιδου (εἰπόντος) ἐν Φιλευριπιδῇ κτλ. sic Bekker. 1. ὑφοδῶσεις
Dobr. Adv. I 578] ὑφ' ὁδοῦ ὡς εἶναι. 2. ἐν Ἀθήνησιν] Λακιά-
δαισιν Dobr.: sequitur enim apud Pollucem καὶ Λακιάδαις (fr. 13).
v. 2 Philippidi abiudicat Mein. — videtur nescio quis puerum viam
monstrantem interrogare quotum angiportum ducturus sit. in v. 2
omnia obscura. fortasse ἐν ἀφόδοισιν ἦν. cf. Arist. Eccl. 1059.

23

οὗτος οἴεται περισπάσειν

κερμάτιον αὐτοῦ.

Pollux 9, 88 κέρματα ἄλλ' οὐ κέρμα λέγειν Ἀττικόν . . . εὔροι δ' ἂν τις αὐτὸ (τὸ κέρμα) καὶ παρὰ τοῖς Ἀττικοῖς, ὥσπερ ἐν . . . τῷ Φιλίππου (Φιλίππιδου Bekker.) Φιλευριπιδῇ κτλ. in distinguendis versibus secutus cum Cobet. N. l. 32. 3. Meinekios οἴεται | περισπ. κτλ. *opinatur nummulos ei se surrepturum esse.*

24

περικατάληπτος γίνομαι.

Φιλίππιδης Φιλευριπιδῇ. Bekker. Anecd. 112, 31. *circumcircaprehendor.*

ΑΔΗΛΩΝ ΔΡΑΜΑΤΩΝ

25

ὁ τὸν ἐνιαυτὸν συντεμῶν εἰς μῆν' ἕνα,
ὁ τὴν ἀκρόπολιν πανδοκεῖον ὑπολαβὼν
καὶ τὰς ἐταίρας εἰσαγαγὼν τῇ παρθένῳ,
δι' ὃν ἀπέκασεν ἡ πάχνη τὰς ἀμπέλους,
5 δι' ὃν ἀσεβοῦνθ' ὁ πέπλος διερροάγῃ μέσος,
τὰς τῶν θεῶν τιμὰς ποιοῦντ' ἀνθρωπίνας.
ταῦτα καταλύει δῆμον, οὐ κωμῳδία.

v. 1 — 3 Plutarchus Demetr. 26, v. 4 — 7 Dem. 12. coniunxit Meinekios. incertum tamen est num continuo cohaeserint. Plut. 26 Φιλίππιδης τὸν Στρατοκλέα λοιδορῶν ἐποίησεν 'ὁ τὸν — ἕνα', καὶ περὶ τῆς ἐν τῷ Παρθενῶνι κατασκευασέως 'ὁ τὴν — παρθένῳ.' et 12 διὸ καὶ Φιλίππιδης ἐχθρὸς ὢν τοῦ Στρατοκλέους ἐν κωμῳδίᾳ πρὸς αὐτὸν ἐποίησε ταῦτα δι' ὃν ἀπέκασεν κτλ. ἦν δὲ ὁ Φιλίππιδης Ἀνσιμάχου φίλος, καὶ πολλὰ δι' αὐτὸν ὁ δῆμος εὖ ᾔπαθεν ὑπὸ τοῦ βασιλέως. 3. εἰσαγαγὼν Mein.] εἰσάγων. ἐπαγαγὼν Naber. Mnem. nov. VIII 428. 5. διερροάγῃ Cobet. N. l. 29] ἐρροάγῃ.

cum Demetrius intra brevissimum tempus parvis magnisque mysteriis initiari vellet, Στρατοκλέους γνώμην εἰπόντος Ἀνθεστηριῶνα τὸν Μουνιχιῶνα ψηφισαμένους καλεῖν καὶ νομίζειν ἐτέλουν τῷ Δημητρίῳ τὰ πρὸς Ἄγραν καὶ μετὰ ταῦτα πάλιν ἐξ Ἀνθεστηριῶνος ὁ Μουνιχιῶν γενόμενος Βοηδρομιῶν ἐδέξατο τὴν λοιπὴν τελετὴν, ἕμα καὶ τὴν ἐποπτεῖαν τοῦ Δημητρίου προσεπιλαβόντος. Plut. Demetr. 26. ibidem 24 Δημήτριος τοσαύτην ὕβριν εἰς παῖδας ἐλευθέρους καὶ γυναῖκας ἀστὰς κατεσκέδασε τῆς ἀκροπόλεως, ὥστε δοκεῖν τότε μάλιστα καθαρεῦναι τὸν τόπον, ὅτε Χρυσίδι καὶ

Λαμία καὶ Δημοῖ καὶ Ἀντικύρα, ταῖς πόρναῖς ἐκεῖναις, συνακολασταίνοι. et 12 ἐπεσήμηνε δὲ τοῖς πλείστοις τὸ θεῖον. ὁ μὲν γὰρ πέπλος, ὥπερ ἐψηφίσαντο μετὰ τοῦ Διὸς καὶ τῆς Ἀθηνᾶς προσενυφῆναι Δημήτριον καὶ Ἀντίγονον, πεμπόμενος διὰ τοῦ Κεραμεικοῦ μέσος ἐρράγη θυέλλης ἐμπεσοῦσης . . . καὶ πέχνης βαθείας ἐμπεσοῦσης οὐ μόνον ἀμπέλους καὶ συκᾶς ἀπάσας ἀπέκασε τὸ ψῦχος, ἀλλὰ καὶ τοῦ σίτου τὸ πλεῖστον κατέφθειρεν ἐν γλῶρ. — scripta haec sunt a Philippide Ol. 120: nam archonte Nicocle Ol. 119, 3 μύησις illa facta erat. Mein. I 437. de *Stratocle* Demetrii adulate cf. etiam Droysen. Hellenism. I 81. 2. 438 sq. 504. 5. 'versiculo ultimo significantur oratorum criminationes, qui poetarum petulantia rempublicam pessum dari calumniabantur'. Cobet. Obs. crit. Plat. 123, antiquae comoediae indolem Philippiadis versus spirare admonens.

26

οὐκ ἔστιν ἑμεθύσθην, πάτερ' λέγοντα
 ἥμαρτον', ὥστε πρὸς ἐμὲ συγγνώμης τυχεῖν.
 ὁ γὰρ εἰς τὸν ἀσθενῆ βία τι, Πάμφιλε,
 ποιῶν ὑβρίζειν, οὐχ ἀμαρτάνειν δοκεῖ.

Stobaeus Floril. 18, 21 Φιλίππιδου Α. 1. in. exitu νῦν add. Gesner. σε vel καὶ (in Stob.) Mein. fortasse λέγοντά σ' ἦ. 2. sic Α. ὡς τὸ πάρος σε Iacobs. Lect. Stob. 14. ὡς τὸ πρόσθε (ἐμ-προσθε) Mein. negat pater filio non leviter peccanti, sed homini inopi vini inferenti ignosci posse.

27

τὰ ποτήρι' ἂν ἴδῃς τὰ παρεσκευασμένα,
 ἅπαντα χρυσᾶ, Τρόφιμε, νῆ τὸν οὐρανόν,
 ὑπερήφανα. ἐγὼ μὲν γὰρ ἐξέστην ἰδὼν.
 κρατῆρες ἀργυροῖ, κάδοι μέζους ἐμοῦ.

Athenaeus 11, 781f Φιλίππιδης κτλ. v. 2—4 Eustathius 1632, 29 ἀστειότερον ἔφρασεν ὁ γράψας οὕτω· νῆ τὸν οὐρανόν, ὑπερήφανοι κρατῆρες, ἀργυροῖ κάδοι καὶ μέζονες ἐμοῦ. 3. οὐπερήφανα C. ὑπερήφαν'· ἔγωγε Mein. 4. μέζους Schweigh.] καὶ μέζους. apodosis ad quam pertinebat ἂν v. 1 verbis superioribus quae omisit Athenaeus continebatur: ut non opus sit cum Herwerdeno Stud. crit. 92 scribere ἂν. v. 3. 4 cum Eustathio, qui hic meliore codice videtur usus esse, sic constituendi videntur: ὑπερήφανοι κρατῆρες, ἀργυροῖ κάδοι, | μέζους ἐμοῦ· ἔγὼ μὲν γὰρ ἐξέστην ἰδὼν. ad Ἀργυρίου ἀφανισμόν referebat Schweigh.

28

αἰσχροὺν γυναικ' ἐργμας, ἀλλὰ πλουσίαν·
κάθευδ' ἀηδῶς ἡδέως μασώμενος.

Stobaeus Floril. 69, 8 Φιλίππιδου Α. 1. ἀλλ' οὐ. Trinc. 'non credo haec recte Herwerdenum' (Obs. crit. 103) 'inter duas conloquentes personas distribuisse sic ut verba ἀλλὰ πλουσίαν maritus dixerit. a κάθευδε oritur apodosis, nota dicendi forma'. Mein. Stob. III LXXIII. cf. quae adnotavimus ad Philem. 4, 11.

29

ὁ τραχύτατος δὲ συκοφάντης μνᾶς δύο
λαβὼν ἄπεισιν ἀρνίου μαλακώτερος.

Stobaeus Floril. 2, 10 Φιλίππιδου Α.

30

Athenaeus 1, 23c ἀνακεῖσθαι δέ φαμεν ἐπὶ ἀνδριάντιος. ὅθεν τοὺς ἐπὶ κατακειμένων χρωμένους τῇ λέξει διέσχυρον . . . Φιλίππιδης· καὶ δειπνῶν ἀεὶ ἀνακείμενος παρ' αὐτόν . . . καὶ ἐπάγει· πότερον ἀνδριάντα εἰστία; — ἀνδριάντας ἐστιᾷς Pierson. Moer. 442. Phryn. Ecl. 216 'ἀνάκειται μὲν γὰρ ἀνδριάς καὶ ἀναθήματα' καλῶς ἐρεῖς· ἀνάκειται δὲ ἐπὶ τῆς κλίνης οὐκέτι, ἀλλὰ κεῖται, ubi cf. Lobeck. Append. prov. 1, 27 ἀνδριάς σφυρήλατος· ἐπὶ τῶν ἀναισθήτων. similiter Diphil. 125.

31

ἀποστρεφομένης τὴν κορυφὴν φιλεῖς μόλις.

Plutarchus Mor. 750f τούτου οὐδέν ἐστιν ἐρωτικώτερος ὁ μὴ διὰ κέρδος ἀλλ' ἀφροδισίων ἔνεκα καὶ συνουσίας ὑπομένων γυναικα μοχθηρὰν καὶ ἄστοργον· ὥσπερ Στρατοκλεῖ τῷ ῥήτορι Φιλίππιδης ὁ κωμικὸς ἐπεγγελὼν ἐποίησεν κτλ. si φιλεῖς poeta scripsit, Stratoclem ipsum quisquis haec dicit adloquebatur. fortasse eiusdem fabulae est cum fr. 25.

32

ὁ κοινὸς ἱατρός σε θεραπεύσει χρόνος.

Stobaeus Floril. 124, 21 Φιλίππιδου (φιλιππίδους) Α. — cf. Mein. I 342. 3.

33

ἀλύσιον εἶχε τετταράκοντ' ἄγον δραχμάς.

Pollux 10, 167 ἡ ἄλυσις . . . ἐπὶ τοῦ γυναικείου κόσμου . . .

Φιλιππίδης δὲ ἔφη κτλ. cf. quae ad Arist. Nub. 320 adnotavimus. — ad Ἀργυρίου ἀφανισμόν refert Mein. I 473, coniectura incerta.

34

τυρούς καὶ τάριχους

Eustathius 73, 42 κατὰ Ἡρωδιανὸν καὶ τάριχος ἐκατέρως λέγεται. τὸ τάριχος γὰρ καὶ ὁ τάριχος. Φιλιππίδης κτλ. cur post τυρούς Mein. addat τε nullam video causam.

35

ἐξαλλάξαι

τὸ τέρπει καὶ παραγαγεῖν εἰς εὐφροσύνην· φυλαττόμενον χρηστῶ λέγειν· οὐ γὰρ χρῶνται οἱ δόκιμοι. Φιλιππίδης δὲ καὶ Μένανδρος αὐτῷ χρῶνται. Phrynichus Epit. 363. cf. Anaxandr. 20. Menand. 747.

36

κοράσιον

Photius 369, 26 παιδισκάριον· κοράσιον δ' οὐ λέγεται, ἀλλὰ καὶ κεκομώδηκεν Φιλιππίδης ὡς ξενικόν. Phrynich. Ecl. 73 κόριον ἢ κορίδιον ἢ κορίσκη λέγουσι· τὸ δὲ κοράσιον παράλογον. Poll. 2, 17 τὸ κοράσιον εἴρηται μὲν, ἀλλὰ εὐτελές, ὥσπερ καὶ τὸ κορίδιον. Schol. B Hom. II. 20, 404 κοράσιον μᾶλλον ἐστὶ Μακεδονικόν.

37

κοσκινομάντις

εἴρηκε Φιλιππίδης. Pollux 7, 188. Philostr. Vit. Apollon. 6, 11 p. 114 (222 Kayser.) γράς ἀνημμέναι κόσκινα φοιτῶσιν ἐπὶ ποιμένας, ὅτε δὲ καὶ βουκόλους, ἰώμεναι τὰ νοσοῦντα τῶν θρεμμάτων μαντικῇ. Theocr. 3, 31 Ἀγροῖά κοσκινόμαντις.

38

λυχνούχον

τὸν κεράτινον φανὸν ἀπὸ τοῦ λύχνου ἐν αὐτῷ περιέχεσθαι. φανὸς δὲ ἢ ἐκ ξύλων λαμπάς. Φιλιππίδης. Photius 238, 5. cf. Aristoph. fr. 8.

39

μυρίνης

Aelianus V. hist. 12, 31 μύρρῳ οἶνον μινγύντες οὕτως ἔπινον καὶ ὑπερησπάζοντο τὴν τοιαύτην κρᾶσιν· καὶ ἐκαλεῖτο ὁ οἶνος μυρίνης. μέμνηται δὲ αὐτοῦ Φιλιππίδης ὁ τῆς κομφοδίας ποιητής. cf. Diphil. 17, 10. Posidipp. 34.

συνεπαινεῖν

ἀντὶ τοῦ συγκατατίθεσθαι. Φιλιππίδης. Bekker. Anecd. 113, 33.
Cf. praeterea Philem. 227. Menand. 1093.

ΗΓΗΣΙΠΠΟΣ

Meinek. I 475 sq.

ΑΔΕΛΦΟΙ

1

- βέλτιστε, πολλοῖς πολλὰ περὶ μαγειρικῆς
εἰρημέν' ἐστίν. ΣΥΡ. ἢ λέγων φαίνου τι δὴ
καινὸν παρὰ τοὺς ἔμπροσθεν ἢ μὴ κόπτε με.
Α. οὐκ ἄλλὰ τὸ πέρας τῆς μαγειρικῆς, Σύρε,
5 εὐρηκέναι πάντων νόμιζε μόνον ἐμέ.
οὐ γὰρ παρέργως ἔμαθον ἐν ἔτεσιν δυσὶν
ἔχων περιζωμ', ἀλλ' ἅπαντα τὸν βίον
ζητῶν κατὰ μέρη τὴν τέχνην ἐξήτακα,
εἶδη λαχάνων ὅσ' ἐστί, βεμβράδων τρόπους,
10 φακῆς γένη παντοδαπά. τὸ πέρας σοι λέγω.
ὅταν ἐν περιδείπνῳ τυγχάνω διακονῶν,
ἐπὰν τάχιστ' ἔλθωσιν ἀπὸ τῆς ἐκφορᾶς,
τὰ βάπτ' ἔχοντες, τοῦπίθημα τῆς χύτρας
ἀφελὼν ἐποίησα τοὺς δακρύνοντας γελᾶν.
15 τοιοῦτος ἔνδοθεν τις ἐν τῷ σώματι
διέδραμε γαργαλισμὸς ὥς ὄντων γάμων.
ΣΥΡ. φακὴν παρατιθείς, εἶπέ μοι, καὶ βεμβράδας;
Α. τὰ πάρεργά μου ταῦτ' ἐστίν· ἂν δὲ δὴ λάβω
τὰ δέοντα, καὶ τοῦπτάνιον ἀρμύσσωμ' ἅπαξ,
20 ὅπερ ἐπὶ τῶν ἔμπροσθε Σειρήνων, Σύρε,
ἐγένετο, καὶ νῦν ταὐτὸ τοῦτ' ὄψει πάλιν·
ὑπὸ τῆς γὰρ ὁσμῆς οὐδὲ εἷς δυνήσεται
ἀπλῶς διελθεῖν τὸν στενωπὸν τουτουί·
ὁ δὲ παριὼν πᾶς εὐθὺς πρὸς τὴν θύραν
25 ἐστήξετ' ἀχανής, προσπεπαταλευμένος,
ἄφωνος, ἄχρι ἂν τῶν φίλων βεβυσμένος

τὴν ῥῖν' ἕτερός τις προσδραμῶν ἀποσπάσῃ.

ΣΥΡ. μέγας εἶ τεχνίτης. Α. ἀγνοεῖς πρὸς ὃν λαλεῖς·

πολλοὺς ἐγὼ σφόδρ' οἶδα τῶν καθημένων,

30 οἱ καταβεβρώκασ' ἔνεκ' ἐμοῦ τὰς οὐσίας.

Athenaeus 7, 290b ἀλαζονικὸν δ' ἐστὶ πᾶν τὸ τῶν μαγείρων φῦλον, ὡς καὶ Ἠγήσανδρος ἐν δελφοῖς (sic A) παρίστησι. παράγει δὲ μάγειρον λέγοντα κτλ. atque Ἠγήσανδρος etiam C. v. 1—3 Athenaeus 9, 405d βέλτιστε — εἰρημέν' ἐστὶν κατὰ τοὺς Ἠγησίππου Ἀδελφούς· σὺ οὖν δοῶν τι φαίνου καινὸν — ἐμέ. v. 11—14 Eustathius 1604, 27 δηλοῖ μάγειρος εἰπών· ὅταν ἐν π. τ. δ., τοῦπίθημα — γελᾷν. v. 19—27 Eustathius 1709, 60 Ἀθήναιος δὲ παραφέρει μάγειρόν τινα ἐκ τοῦ κατὰ τὰς Σειρήνας μύθου ἀστειζόμενον οὕτως· ἦν τοῦπτανεῖον — ἀποσπάσῃ.

2. ΣΥΡ. add. K. φαινουτιλη Α. 3. κόπτε ἐμέ Α. 4. Σύρε Petit. Misc. 6, 4] εὗρε Α. 5. εὗρημα μόνον εἰδέναι τῶν νομιζομένων ἐμέ Α. εὗρηκέναι τανῦν νόμιζε μόνον ἐμέ Casaub. εὗρηκέναι μόνον εἰδέναι νόμιζ' ἐμέ Valek. Annot. N. t. 331. εὗρηκέναι νόμισόν με τῶν ὄντων (vel νυνὶ, ζώντων, πάντων) μόνον Dobr. Adv. II 314. εὗρηκέναι πάντων νόμιζε μόνον ἐμέ Mein. 6. δυσὶν Porson.] δυεῖν Α. 9. εἰ δὴ Α. βεμβράδων] μεμβράδων C. idem 17 μεμβράδας. 10. Α. τὸ πέρας μοι λέγε Mein. Anal. Ath. 128. non credo. 12. ἀπὸ Mein. ibid.] ἐκ. 13. βάπτ'] φαί' Madvig. Advers. crit. III 60. 1. 18. ἐὰν Α. ἦν C. δὲ δὴ, non δὲ μὴ, Α. δὲ C. 19. τοῦπτανεῖον AC. 20. ἔμπροσθεν AEust. Σύρε om. Eust. 22. γὰρ ὁσμῆς Piers. Moer. 59] ὁσμῆς γὰρ ACEust. 26. ἄχρι ἂν C] ἀχαριαν Α. ἄχρῃς ἂν Eust. 29. κεκλημένων Mein. Anal. Ath. 128 'hospitum ad cenam invitatorum.'

conloquitur cum servo (Syro) coquus gloriosus, suae ut videtur, non alienae domi (23) cenam adparans. οἱ καθήμενοι v. 29 videntur esse adulescentuli qui popinam eius frequentant, nunc ipsum cenantes. 3. κόπτε, cf. Anaxipp. 1, 23. 13. colorati, i. e. atrati, ut in funere. 19. Herodian. I 375, 28 ὀπτανεῖον· παρὰ δὲ τοῖς Ἀττικοῖς [καὶ] διὰ τοῦ τ γράφεται καὶ προπαροξύνεται, οἶον ὀπτάνιον. cf. I 363, 5. II 417, 13. 459, 32. Phrynich. Epit. 276 ὀπτάνιον λέγουσιν, τῆς μὲν δευτέρας συλλαβῆς ὀξυτονουμένης, τῆς δὲ τρίτης συσσελλομένης. 'ὀπτάνιον in omnibus veterum comicorum locis metri ratio partim fert partim exigit.' Lobeck. cf. Arist. Eq. 1033. Pac. 891. Alexid. 173, 13. Philem. 61. Sosip. 39. Damox. 2, 45. Nicomach. 1, 25. 25. Moeris 59 ἀχανῆς Ἀττικῶς, ἄφρωνος Ἑλληνικῶς, ubi cf. quae adnot. Pierson.

ΦΙΛΕΤΑΙΡΟΙ

Φιλέταιρος apud Suidam. cf. Mein. I 477.

2

Ἐπίκουρος ὁ σοφὸς ἀξιώσαντός τινος
 εἰπεῖν πρὸς αὐτὸν ὃ τι ποτ' ἐστὶ τἀγαθόν,
 ὃ διὰ τέλους ζητοῦσιν, εἶπεν ἡδονήν.
 εὖ γ', ὧ κράτιστ' ἀνθρώπε καὶ σοφώτατε·
 5 τοῦ γὰρ μασᾶσθαι κρεῖττον οὐκ ἔστ' οὐδὲ ἐν
 ἀγαθόν· πρόσσεστιν ἡδονῇ γὰρ τἀγαθόν.

Athenaeus 7, 279d Ἡγήσιππος ἐν Φιλεταίοις κτλ. 3. εἰπεῖν
 AC. corr. Cas. 6. ἡδονῇ, non ἡδονή, A. 'edere enim suave simul
 et bonum est'.

ΑΜΦΙΣΒΗΤΗΣΙΜΟΝ

3

Σατύας Σατύαντος

παρ' Ἡγησίππῳ. Herodian. I 650, 9 (Bekker. Anecd. 1185 ad
 976, 25). Mein. I 477. non credo comicum dici. Ἡγήσιππος ἐν
 τοῖς Παλληνιακοῖς est Herodian. I 331, 9, Tarentinus identidem
 apud Athenaeum.

Σ Ω Σ Ι Π Α Τ Ρ Ο Σ

Meinek. I 477.

ΚΑΤΑΨΕΤΔΟΜΕΝΟΣ

Cognomines fuerunt fabulae Alexidis, Philemonis, Menandri.

1

οὐ παντελῶς εὐκαταφρόνητος ἡ τέχνη,
 ἂν κατανοήσης, ἐστὶν ἡμῶν, Δημύλε·
 ἀλλὰ πέπλνται τὸ πρᾶγμα, καὶ πάντες σχεδὸν
 εἶναι μάγειροί φασιν, οὐδὲν εἰδότες.
 5 ὑπὸ τῶν τοιούτων δ' ἡ τέχνη λυμαίνεται.
 ἐπεὶ μάγειρον ἂν λάβης ἀληθινόν,
 ἐκ παιδὸς ὀρθῶς εἰς τὸ πρᾶγμα εἰσηγμένον,
 καὶ τὰς δυνάμεις κατέχοντα καὶ τὰ παθήματα
 ἅπαντ' ἐφεξῆς εἰδόθ', ἕτερόν σοι τυχόν
 10 φανήσεται τὸ πρᾶγμα. τρεῖς ἡμεῖς . .
 ἐσμὲν ἔτι λοιποί, Βοιδίων καὶ Χαριάδης
 ἐγὼ τε. τοῖς λοιποῖς δὲ προσπέρδου. ΑΗΜ. τί φής;
 Α. ἐγώ. τὸ διδασκαλεῖον ἡμεῖς σῶζομεν

- τὸ Σίκωνος. οὗτος τῆς τέχνης ἀρχηγὸς ἦν.
- 20 ΔΗΜ. ἄρα σύ με κόπτειν οἶος εἶ γε, φίλτατε;
A. οὐκ ἀλλ' ἐν ὅσῳ προσέρχετ' ἐξ ἀγορᾶς ὁ παῖς,
 μικρὰ διακινήσω σε περὶ τοῦ πράγματος,
 23 ἵνα τῷ λαλεῖν λάβωμεν εὐκαιρον χρόνον.
 17 περὶ φύσεως κατεῖχε πάντας τοὺς λόγους·
 15 ἐδίδασκεν ἡμᾶς πρῶτον ἀστρολογεῖν . .
 16 ἔπειτα μετὰ ταῦτ' εὐθύς ἀρχιτεκτονεῖν·
 18 ἐπὶ πᾶσι τούτοις ἔλεγε τὰ στρατηγικά.
 19 πρὸ τῆς τέχνης ἔσπευδε ταῦθ' ἡμᾶς μαθεῖν.
 24 ΔΗΜ. Ἄπολλον, ἐργῶδές γ'. *A.* ἄκουσον, ὦγαθέ.
 25 δεῖ τὸν μάγειρον εἰδέναι πρῶτιστα μὲν
 περὶ τῶν μετεώρων, τάς τε τῶν ἄστρων δύσεις
 καὶ τὰς ἐπιτολάς, καὶ τὸν ἥλιον πότε
 ἐπὶ τὴν μακρὰν τε καὶ βραχεῖαν ἡμέραν
 ἐπάνεισι, κἂν ποίοισιν ἐστι ζῳδίοις.
 30 τὰ γὰρ ὄψα, φασί, καὶ τὰ βρώματα σχεδὸν
 ἐν τῇ περιφορᾷ τῆς ὅλης συντάξεως
 ἐτέραν ἐν αὐτοῖς λαμβάνει τὴν ἡδονήν.
 ὁ μὲν οὖν κατέχων τὰ τοιαῦτα, τὴν ὥραν ἰδὼν
 τούτων ἐκάστοις ὥς προσήκει χρῆσεται·
 35 ὁ δ' ἀγνοῶν ταῦτ' εἰκότως τυντλάζεται.
 πάλιν τὸ περὶ τῆς ἀρχιτεκτονικῆς ἴσως
 ἐθαύμασας τί τῇ τέχνῃ συμβάλλεται.
 ΔΗΜ. ἐγὼ δ' ἐθαύμασ'; *A.* ἀλλ' ὅμως ἐγὼ φράσω.
 τοῦπτάνιον ὀρθῶς καταβαλέσθαι καὶ τὸ φῶς
 40 λαβεῖν ὅσον δεῖ καὶ τὸ πνεῦμ' ἰδεῖν πόθεν
 ἔστιν, μεγάλην χρεῖαν τιν' εἰς τὸ πρᾶγμ' ἔχει.
 ὁ καπνὸς φερόμενος δεῦρο κἂκεῖ διαφορὰν
 εἶωθε τοῖς ὄψοισιν ἐμποιεῖν τινα.
 τί οὖν; ἔτι σοι δίδειμι τὰ στρατηγικά.
 45 ἔγωγε τὸν μάγειρον. ἡ τάξις σοφὸν
 ἀπανταχοῦ μὲν ἐστι κἂν πάσῃ τέχνῃ,
 ἐν τῇ καθ' ἡμᾶς δ' ὥσπερ ἡγεῖται σχεδόν.
 τὸ γὰρ παραθεῖναι ἀφελεῖν τεταγμένως
 ἕκαστα καὶ τὸν καιρὸν ἐπὶ τούτοις ἰδεῖν,
 50 πότε δεῖ πυκνότερον ἐπαγαγεῖν καὶ πότε βάδην,

καὶ πῶς ἔχουσι πρὸς τὸ δεῖπνον, καὶ πότε
 εὐκαιρον αὐτοῖς ἐστὶ τῶν ὕψων τὰ μὲν
 θερμὰ παραθεῖναι, τὰ δ' ἐπανέντα, τὰ δὲ μέσως,
 τὰ δ' ὁλως ἀποψύξαντα, ταῦτα πάντα δὴ
 55 ἐν τοῖς στρατηγικοῖσιν ἐξετάζεται
 μαθήμασιν. ΔΗΜ. τίς δὴ τι παραδείξας ἐμοὶ
 τὰ δέοντ' ἀπελθὼν αὐτὸς ἡσυχίαν ἔγε.

Athenaeus 9, 377f μέγας ἐστὶ σοφιστὴς καὶ οὐδὲν ἤτιων
 τῶν ἱατρῶν εἰς ἀλαζονείαν καὶ ὁ παρὰ Σωσιπάτρῳ μάγειρος ἐν
 Καταψευδομένῳ, λέγων ὧδε κτλ. 2. ἐὰν Α. 3. πέπλυται Porson.
 Med. 139 x, cf. Cobet. V. l.² 225. 6] πέπανται AC. Aeschin. 3,
 178 νῦν δ' ἤδη καταπέπλυται τὸ πρᾶγμα. cf. Poll. 7, 38. 4.
 οὐδὲν Dindf.] οὐθὲν Α. 6. ἂν Grot. Excerpt. 887] ἐὰν Α. 8.
 παθήματα Both.] μαθήματα. alimenta quomodo adficient (τὰς δυνάμεις)
 et quomodo ipsa adficientur (τὰ παθήματα). οὐράνια παθήματα Plat.
 Ion. 531c. τὰ τοῦ κόσμου παθήματα [Plat.] Axioch. 370c. 10.
 τρεῖς δ' G. A. Hirschig. Ann. crit. 29. in exitu μόνοι add. Casaub.,
 ἔτι (ἐσμὲν ἐπίλοιποι) Both. 12. 13. fortasse ΔΗΜ. τί φῆς; ἐγώ; Α.
 τὸ κτλ. ἐρῶ pro ἐγώ Mein. Anal. Ath. 166. 15. in exitu Σίλων add.
 Grot. B. βαβαί Mein. Anal. Ath. v. 17 ante 15 posuit G. A. Hir-
 schig. Ann. crit. 29. mihi praeterea v. 20—23 inter 14 et 17. 15
 conlocandi videbantur. 19—24 om. C. 20. οἶος εἶ γε 'vix sanum
 est'. Mein. Anal. fortasse ἐννοεῖς, ὃ φίλτατε; 22. μικρὸν δια-
 μνήσω Iacobs. at imitatur Arist. Nub. 477. 23. ante hunc versum
 nonnulla excidisse censet Herwerd. Anal. crit. 35. 6. fortasse τῷ
 γὰρ λαλεῖν ἐλάβομεν. 24. γ' add. Dindf. ὡς ἐργῶδες, caesura
 rarissima, Casaub. 28. ἐπὶ τὴν μακρὰν καὶ τὴν βρ. Herwerd. Obs.
 crit. 104. 29. ἔσται Mein. Anal. 30. ὄψα, φασί, καὶ K.] ὄψα,
 φασί, πάντα καὶ. τὰ γ. ὄψα πάντα καὶ τὰ βρ. σχεδὸν Mein. in Ath.
 atque om. φασί C. 32. ἐτέρων ἐν ἐτέροις Mein. Anal. αὐτοῖς λαμ-
 βάνει Α, non λαμβάνειν. 34. προσήκει C] προσῆκε Α. 38. ἐγὼ δ'
 ἐθαύμασα Α. ἐγὼ δ' ἐθαύμασ'; Mein. Anal. conl. Straton. 7 ἐγὼ
 κέκληκα μέροπας; ich soll mich gewundert haben? 39. τοὔπτανειον
 AC. καταβάλλεσθαι Α. 40. λαβεῖν Casaub.] λαμβάνειν AC. 41.
 ἐστὶ Α. 42. δεῦρ' ἐκείσε Herwerd. Mnem. nov. VI 81. 43. ὀφιοῖσιν
 Dobr. Adv. II 321] ἐφιοῦσιν AC. 44. τί οὖν Casaub.] τοιοῦτον Α.
 om. C. deinde ἔτι δίδειμί σοι τὰ στρατηγικά. ἡ τάξις σοφὸν πανταχοῦ.
 καθ' ἡμᾶς δὲ πάνν C. post hunc v. lacunam indicavit Dindf. εἶναι
 δὲ φημι δεῖν στρατηγικώτατον vel πάντων γὰρ οὖν κρῖνω στρατηγικό-
 τάτον ἔγωγε τὸν μ supplet Herwerd. Obs. crit. 105. 45. ἔγωγε Α.
 fortasse (sine lacuna) ΔΗΜ. ζηλῶ σε τὸν μάγειρον. Α. ἡ κτλ. 47.
 ἡγεῖται, non ἡγεῖτο, Α. 52. αὐτοῖς Both.] αὐτῶν. 54. δὴ add. LV.

56. τίς — ἄγε om. C. fortasse τί φῆς σύ; καταδέξας κτλ. cf. tamen Epinic. 1, 3.

exponit coquus Demylo, quot et quibus disciplinis opus sit ei qui coqui nomine dignus esse velit. 2. ἂν κατανοήσης, ut ἂν σκοπῆς Philem. 31, 5. 2. Δημύλε. alii Δήμυλε. cf. Lobeck. Pathol. prol. 122. 137. 8. cf. Nicomach. 1, 19 τῶν ἰχθύων γὰρ τὰς δυνάμεις καὶ τὰς τύχας ἐντεῦθεν εἴσει. 11. Boedio aliunde non cognitus, Chariades Atheniensis est. Euphron. 1, 7. 20. κόπτειν ut Anaxipp. 1, 23. Alexid. 173, 12. 31. Plut. Mor. 430 init. ἐναρμόνιος ἢ τοῦ κόσμου σύνταξις. 35. Bekker. Anecd. 65, 15 τυντλώδης καὶ ληρώδης λόγος· οἷον ὁ πεπατημένος καὶ κοινός. τύντλος γὰρ ὁ πεπατημένος πηλός. Photius τυντλάζειν· ἐπιρραίνειν πηλῷ (Arist. Pac. 1148). τύντλος γὰρ ὁ πηλώδης τόπος. 'ludibrio habetur' Schweigh. conl. προσηλακίζειν. 39. quid sit τοῦπ. καταβαλέσθαι nescio. 47. cf. Posidipp. 26, 6. 53. ἐπανεύτα, τὸν μάγειρον. 56. cf. Nicomach. 1, 41. 2.

ΕΥΦΡΩΝ

Meinek. I 477. 8.

ΑΔΕΛΦΟΙ

1

- πολλῶν μαθητῶν γενομένων ἐμοί, Λύκε,
διὰ τὸ νοεῖν αἰεὶ τι καὶ ψυχὴν ἔχειν
ἄπει γεγυνώς μάγειρος ἐκ τῆς οἰκίας
ἐν οὐχ ὅλοις δέκα μηνσί, πολὺ νεώτατος.
5 Ἄρισ Ῥόδιος ὥπτηκεν ἰχθὺν μόνος ἄκρως·
Νηρεὺς δ' ὁ Χῖος γόγγρον ἤψε τοῖς θεοῖς·
θροῖον τὸ λευκὸν οὐχ Ἀθηνῶν Χαριάδης.
ζωμὸς μέλας ἐγένετο πρῶτον Λαμπρία.
ἀλλὰ ντας Ἀφθόνητος, Εὐθύνοιο φακῆν,
10 ἀπὸ συμβολῶν συνάγουσιν ἀρίστων πόρους.
οὔτοι μετ' ἐκείνους τοὺς σοφιστὰς τοὺς πάλαι
γεγόνασιν ἡμῶν ἐπὶ δεύτεροι σοφοί.
ἐγὼ δ' ὄρων τὰ πολλὰ προκατελιημμένα
εὖρον τὸ κλέπτειν πρῶτος, ὥστε μηδένα
15 μισεῖν με διὰ τοῦτ', ἀλλὰ πάντας λαμβάνειν.
ὅπ' ἐμοῦ δ' ὄρων σὺ τοῦτο προκατελιημμένον
ἰδίου ἐφεύρηκας τι, καὶ τοῦτ' ἐστὶ σόν.

- πέμπτην ἔθνον ἡμέραν οἰτινι οἱ
πολλοὶ γέροντες, πλοῦν πολὺν πεπλευκότες,
20 λεπτόν ξριφον καὶ μικρόν. οὐκ ἦν ἐκφορὰ
Λύκῳ κρεῶν τότε' οὐδὲ τῷ διδασκάλῳ.
ἑτέρους πορίσασθαι δὴ' ἐρίφους ἠνάγκασας·
τὸ γὰρ ἦπαρ αὐτῶν πολλάκις σκοπουμένων,
καθεὶς κάτω τὴν χεῖρα τὴν μίαν λαθὼν
25 ἔρριψας εἰς τὸν λάκκον ἰταμῶς τὸν νεφρόν.
πολὺν ἐποίησας θόρυβον. 'οὐκ ἔχει νεφρόν'
ἔλεγον. ἔκλυτον οἱ παρόντες ἀποβολῇ.
ἔθυσαν ἑτερον. τοῦ δὲ δευτέρου πάλιν
τὴν καρδίαν εἶδόν σε καταπίνοντ' ἐρώ.
30 πάλαι μέγας εἶ, γίνωσκε· τοῦ γὰρ μὴ χανεῖν
λύκον διακενῆς σὺ μόνος εὖρηκας τέχνην.
χορδῆς ὀβελίσκους ἡμέρας ζητουμένους
δὴ' ἐχθρὸς ὤμους εἰς τὸ πῦρ ἀποσβέσας,
καὶ πρὸς τὸ δίχορδον ἑτερέτιζες, ἡσθόμην.
35 ἐκείνο δρᾶμα, τοῦτο δ' ἐστὶ παλίνιον.

Athenaeus 9, 379cd Εὐφρων. . . ἐν τοῖς Ἀδελφοῖς τῷ δράματι ποιήσας τινὰ μάγειρον πολυμαθῆ καὶ εὐπαιδευτον μνημονεύοντά τε τῶν πρὸ αὐτοῦ τεχνιτῶν καὶ τίνα ἕκαστος εἶχεν ἰδίαν ἀρετὴν καὶ ἐν τίνι ἐπλεονέκτει. . . λέγει οὕτως κτλ. 5. ὥπτα μὲν Mein. Anal. Ath. 167. 7. θριζὸν Casaub.] οριον A. Ἀθηναίων L] ἀνθιγνων A. 8. ζωμὸς δ μέλας Mein. v. 9 ante 8 conlocat Herwerd. Obs. crit. 107. 6. 10. 7. 9. 8 hoc ordine Kaibel. post v. 10 lacunam indicavit Mein., nomen coqui et cibum ab eo inventum desiderans. 10. om. C. ἀρίστων] εὖρ' Ἴππων Herwerd. Obs. crit. 106. Mnem. nov. VI 82. αὖ Κρίτων K., ὁ τὰ ὀψαρτυτικὰ συνθεῖς Athen. 12, 516c. πόρους] σπάρους Kaibel. 12. ἡμῖν alienubi ni fallor Herwerd. 14. πρῶτος, non πρῶτον, AC. 15. et 35. om. C. 18. sic A. οἱ Τήνιοι VL. in articulo iure offendit Herwerd. Mnem. nov. III 308. 9. nondum persanatus est versus. 19. γέροντες] παρόντες Kaibel. 21. Λύκῳ κρεῶν τότε' Porson. Toup. Emend. iii 499] τότε λευκῶ κρεῶν A. 23. σκοπουμένων Casaub.] κοπουμένων A. 24. λαθὼν] λαβὼν Both. τὴν ψόαν λαβὼν Naber. Mnem. nov. VIII 431 conl. fr. 7. 25. τὸ νεφρῶ et 26. νεφρῶ Dobr. Adv. II 322. 26. ἔχει Schweigh.] εἶχε A. 27. ἔλεγον] λέγων Herwerd. Mnem. nov. VI 81. ἔκλυτον] ἐλυποῦνθ' vel ἐκόπτουθ' Herwerd. Obs. crit. 106. Mnem. nov. VI 81. προσβολήν pro ἀποβολῇ ibidem conl. Arist. Pac. 39. sed nondum persanatus est versus. 28. πάλιν Tyrwhitt.

Toup. Emend. III 428] πάνυ A. post 29 laeuna statuenda est. cf. infra Casaub. 30. γίνωσκε] *Λυγίσκε* K. 32. ἡμέρας] ἡρπασας? 33. ἀπέσβεσας Casaub. 34. καὶ πρὸς] κατὰ Fritzs. Qu aest. Arist. 282. 35. δρᾶμ ᾗν Both.

coquus discipulum ingeniosum conlaudat. 2. ψυχὴν ἔχειν *fortem esse*. 4. Damoxen. 2, 3 confert Cobet. Mnem. XI 402. nov. III 303. 5. Athen. 12, 516c περὶ (τῆς καρύκης) τῆς σκευασίας οἱ τὰ ὀψαρτυτικὰ συνθέντες εἰρήκασι, Γλαῦκος τε ὁ Λοκρὸς καὶ Μιθαικος καὶ Διονύσιος, Ἡρακλεῖδαί τε δύο γένος Συρακόσιοι, καὶ Ἄγρις καὶ Ἐπαίνετος. cf. Poll. 6, 70. Hedylus poeta Athen. 8, 345a νῦν ἔμβαλε τὴν βαλανάγραν, ἔλθῃ μὴ Πρωτεύς Ἄγρις ὁ τῶν λοπάδων γίγνῃθ' ὕδωρ καὶ πῦρ καὶ ὃ βούλεται. cf. Baton. 4. 6. de Nereo cf. Anaxandr. 30. Mein. I 372. τοῖς θεοῖς, cf. Philem. 79, 23. 11. τοὺς πάλοι, Solonem, Biantem, Periandrum cet. 18. i e. 'quintus hodie dies est post sacrificium illud', quod moneo contra Casaubonum qui haec non recte interpretatus est. cf. Pherecr. 182. Antiphan. 280. Menand. 717. 881. in fictis enim id genus narrationibus quasi fidei faciendae causa tempus definiri solet. cf. v. 33. 20. contra morem sacrificiorum, in quibus fere permissa erat ἐκφορά. cf. Arist. Plut. 1138 cum interpr. et Theopomp. com. 28. 70. Eupol. 281. 24. 'mactato primo haedo, dum curiosius iecur spectant nautae, nebulo iste manum ulterius promovet, renem aufert iacitque in foveam: quem ubi animadversum est deficere, tumultuari nautae et sibi timere, quibus hoc portentum esset oblatum'. itaque 'succidaneam victimam praecidaneae substituunt. sed hoc quoque frustra: nam haec sine corde reperitur, fraude simili eiusdem hominis. *ita opus est tertio haedo*'. Casaub. 27. ἔκνυτον 'sie liessen die Köpfe hängen' vel συνέκνυτον Mein. Anal. Ath. 167. 30. μέγας, ut Dionys. 2, 36. Hegesipp. 1, 28. Posidipp. 27, 1. itaque frustra μάγος Iacobs. 31. de proverbio (λύκος χανών) cf. Eubul. 15, 11. Aristoph. fr. 337. ludit hic simul in nomine coqui. Aristaen. 2, 20 λύκος χανών, ὃ Λύκων, ἔπιθι διακηνῆς (Coraes). τέχνη hic non est ars coquinaria (τὴν τέχνην), sed *artificium* aliquod singulare. 32 — 34. ludit in duplici significatione vocis χορδή, quae et *farcimen* et *chordam* lyrae designat. sed haec extrema tenebris premuntur, quas nequaquam discussit Herwerdenus Stud. crit. 92 et Mnem. nov. VI 81.

ΑΙΣΧΡΑ

I. e. Αἴσχροα, quod erat mulieris nomen. Mein. I 369. 477.

2

Μίδας δὲ κεστρέύς ἐστι· νῆστις περιπατεῖ.

Athenaens 7, 307c ὅτι δὲ εἶδος κεστρέων οἱ νῆστις ... Εὐφρων

Αἴσχροα (αἰσχροα Α) κτλ. *κεστρεὺς ὥστε νῆστις* Madvig. Adv. crit. III 61 non memor talium exemplorum qualia congesta sunt Cratin. 52. *Midas* servi nomen est. Strab. 7, 304 (τοὺς οἰκέτας) προσ-ηγόρευον Μάνην ἢ Μίδαν τὸν Φρύγα, Τίβιον δὲ τὸν Παφλαγόνα.

ΑΠΟΔΙΔΟΥΣΑ

Cf. Meinek. I 477. 8.

3

ἐπὰν δὲ καλέσῃ ψυγέα τὸν ψυκτηρίαν,
τὸ τευτλίον δὲ σεῦτλα, φακέαν τὴν φακῆν,
τί δεῖ ποιεῖν; σὺ γὰρ εἶπον. Β. ὥσπερ χρυσίου
φωνῆς ἀπότισον, Πυργόθεμι, καταλλαγὴν.

Athenaeus 11, 503a ὃν ἡμεῖς ψυγέα καλοῦμεν, ψυκτηρίαν τινὲς ὀνομάξουσιν· τοὺς δ' Ἀττικοὺς καὶ κομωδεῖν τὸν ψυγέα ὡς ξενικὸν ὄνομα. *Εὐφρων* (εὐφορίων Α, corr. Mein. Euphor. 37) ἐν *Ἀποδιδούσῃ* κτλ. 1. τὸν Casaub.] τὴν Α. Eustathius 1632, 13 ὁ ψυκτηρίας ὡς κοχλίας. 2. τευτλίον — σεῦτλα Schweigh.] σευτλίον — τεῦτλα Α. φακέαν Mein.] φακέα Α. 3. σὺ Schweigh.] εὖ Α. 4. ἀπότισαι Mein. potius ἀποτίσαι (δεῖ). *Pyrgothemis* tam rarum et magnificum nomen est, ut poeta eo non sine certa quadam causa in comoedia usus esse videatur. de καταλλαγῇ cf. Diphil. 66, 14.

ΔΙΑΤΜΟΙ

4

ὁ γὰρ τὸν ἴδιον οἰκονομῶν κακῶς βίον,
πῶς οὗτος ἂν σώσειε τῶν ἔξω τινά;

Stobaeus Floril. 15, 2 *Εὐφρονος Διδύμων* Voss. Hens. (δυδίμων) et Froben. *Εὐφρονος* B. 'nihil enotavi ex Α'. Gaisfordus. cum ecl. 1 (Menandri) perperam coniungit Trine.

5

ὦ Ζεῦ, τί ποθ' ἡμῖν δοὺς χρόνον τοῦ ζῆν βραχὺν
πλέκειν ἀλύπως τοῦτον ἡμᾶς οὐκ ἔῃς;

Stobaeus Floril. 98, 12 *Εὐφρονος Διδύμων* Α. 1. ποθ'] πάνθ' Α. 2. πλέκειν, ut διαπλέκειν Arist. Av. 754.

ΘΕΩΝ ΑΓΟΡΑ

6

καινοὺς πορίζου πρός με θεῶν θεούς,
ἵνα τοὺς παλαιοὺς μὴ 'πιορκῆς πολλάκις.

Stobaeus Floril. 28, 11 *Εὐφρονος Θεῶν ἀγορᾶς* A. 1. πρὸς με πρὸς Θεῶν Grotius. πρὸς σὲ τῶν Θεῶν Bailei. Com. gr. I 76. *‘nouós reperito, pér deos te oró, deos, ne vétetum fallas úsque et usque númina’*.

ΘΕΩΡΟΙ

7

λοβός τίς ἐστι καὶ ψύαι καλούμεναι·

ταύτας ἐπιτεμὼν πρὶν θεωρῆσαι μαθὼν —

Athenaeus 9, 399bc ὁσφύος αἱ ἐκ πλαγίων σάρκες ἐπανεστηκνῦναι ψύαι... μνημονεύει αὐτῶν καὶ Εὐφρων ὁ κωμικός ἐν Θεωροῖς κτλ. καὶ Herwerd. — Phrynich. Epit. 300 ψύαι· οἱ μὲν ἀπλῶς ἀμαρτάνοντες διὰ τοῦ ὤ· οἱ δὲ διπλῇ ἀμαρτάνοντες διὰ τοῦ οἶ, οἶον ψοία. ἔστι δὲ καὶ τὸ ὄνομα κίβδηλον. νεφρὸν οὖν λέγε. ubi cf. Lobeck. *‘pulpa lumborum’* Nunnes. Erotian. 7, 8 Klein. et Zonar. 1875 ψοία καὶ ψοαὶ καὶ ψύαι· αἱ λαρόνες... ἡ ἐπιψαύουσα σὰρξ ἐπιπολῆς οὔσα τοῖς ὀστέοις. Hesych. ψνῖαι... αἱ κατὰ τὴν ὁσφὺν σάρκες. Phot. ψόας ἢ ψοίας ἢ ὅπη χοῆ καλεῖν, παρ’ οὐδενὶ Ἀττικῶν εὑρον. οἱ δὲ παλαιοὶ γυμναστὰι ἀλώπεκα προσαγορεύουσιν. vel νεφρομήτραν Clearch. Athen. 399b. Poll. 2, 185 οἱ ἐνδοθεν κατὰ τὴν ὁσφὺν μύες καλοῦνται ψοαὶ καὶ νευρομήτραι καὶ ἀλώπεκες. 2. πρὶν θεωρῆσαι *‘priusquam θεωροῦ munus obeas. constat enim’* τοὺς θεωροὺς *‘ante profectionem hostiae exta consuluisse. omisit Athenaeus quae proxime sequebantur: his incis si videris fausta portendi, proficiscaris licet.’* Mein.

ΜΟΤΣΑΙ

8

Φοινικίδης δ’ ὥς εἶδεν ἐν πλήθει νέων

μεστὴν ζέονσαν λοπάδα Νηρείων τέκνων,

ἐπίσχετ’ ὀργῇ χεῖρας ἡρεθισμένας·

ῥίς φησιν εἶναι δεινὸς ἐκ κοινοῦ φαγεῖν;

ἢ τίς ἐκ μέσου τὰ θερμὰ δεινὸς ἀρπάσαι;

ποῦ Κόρυδος, ἢ Φυρόμαχος, ἢ Νείλου βία;

ἴτω πρὸς ἡμᾶς, καὶ τάχ’ οὐδὲν μεταλάβοι·

Athenaeus 8, 343b *Εὐφρων ἐν Μούσαις* κτλ. 1. νέων Schweigh.] νεῶν A. 2. νηρίων A. 3. scrib. οὐκ ἔσχεν *manus non continuit. ἡρεθισμένος* (ὀργῇ) Both. 5. γ’ ἀρ ἀρπάσαι A. 6. νιλλου A. 7. οὐδὲν ἂν λάβοι Mein. in Ath. τάχ’ ἂν οὐδὲν μεταλ. Herwerd. Obs. crit. 107. — *Εὐφρων* (εὐφάνης A) Schweigh. conl. Suida, qui Athenaeo auctore Μούσας in Euphronis fabulis numerat.

de lurconibus quos commemorat poeta cf. Antiphan. 48. 190, 4.

Alexid. 47. 168. 221, 16. 227. Timocl. 10. 11. Cratin. min. 8. 2. *Νηρείων* nescio utrum ad maris fetus an ad Nerei coqui artificia referam. 4. ἐκ κοινοῦ Antiphan. 230. 6. periphrasi Homerica per iocum utitur. extrema παρὰ προσδοκίαν addidit.

ΠΑΡΑΔΙΔΟΜΕΝΗ

Fortasse *Παρεκτιδομένη*. cf. Meinek. I 478 et quae ad Antiphanis *Παρεκτιδομένην* adnotantur.

9

οὐμὸς διδάσκαλος δὲ μήτραν σκευάσας
παρέθηκε Καλλιμέδοντι, κᾶσθιονθ' ἄμα
ἐποίησε πηδᾶν, ὅθεν ἐκλήθη Κάραβος.

Athenaeus 3, 100d *Εὐφρων ἐν Παρατιδομένη κτλ.* 2. κᾶσθιονθ' C] κᾶσθίων θ' A. — loquitur coquus. cf. Antiphan. 26, 5. Alexid. 145. similis iocus est Athen. 3, 104cd ἐπεισῆλθον φέροντες.. καράβους μείζοντας Καλλιμέδοντος τοῦ ξήτορος, ὃς διὰ τὸ φιληδεῖν τῷ βρώματι Κάραβος ἐκλήθη. 3. πηδᾶν non intellego, nisi sit *gaudio exsultare*.

ΣΤΗΝΕΦΗΒΟΙ

10

ὅταν ἐρανισταῖς, Καρίων, διακονῆς,
οὐκ ἔστι παίζειν, οὐδ' ἂ μεμάθηκας ποιεῖν.
ἐχθρὸς κεκινδύνευκας· οὐδεὶς εἶχέ σοι
κωβιδὸς ὅλως γὰρ ἦπαρ, ἀλλ' ἦσαν κενοί·
5 ἐγκέφαλος ἡλλοίωτο. δεῖ δέ, Καρίων,
ὅταν μὲν ἔλθῃς εἰς τοιοῦτον συρφετόν,
Δρόμωνα καὶ Κέρδωνα καὶ Σωτηρίδην,
μισθὸν διδόντας ὅσον ἂν αἰτήσῃς ἀπλῶς,
εἶναι δίκαιον, οὗ δὲ νῦν βαδίζομεν,
10 εἰς τοὺς γάμους, ἀνδροφόνον, ἂν τοῦτ' αἰσθάνῃ.
ἐμὸς εἶ μαθητὴς καὶ μάγειρος οὐ κακός.
ὁ καιρὸς εὐκτός· ὠφελοῦ. φιλάργυρος
ὁ γέρων, ὁ μισθὸς μικρός· εἴ σε λήψομαι
νῦν μὴ κατεσθίοντα καὶ τοὺς ἄνδρακας,
15 ἀπόλωλας. εἴσω πάραγε. καὶ γὰρ οὐτοσί
προσέρχεθ' ὁ γέρων. ὥς δὲ καὶ γλίσχρον βλέπει.

Athenaeus 9, 377d ὁ ἐν τοῖς *Εὐφρονος Συνεφήβοις* μάγειρος ἀκούσατε οἷα παραινεῖ κτλ. 5. ὁ κέφαλος, vel, si ἐγκ. (οὐγκέφαλος) retineatur, ἡλλοτρίωτο (*fraude tua subductum erat*) Mein.

εἰς κέφαλος Both. 8. αἰτήσης Dindf.] αἰτήσαις. 9. οἷ Dindf. 15. οὐτοσί Dindf.] αὐτὸς οὐτοσί A. πάραγε del. Schweigh. 16. προσ-
έρχουσθ' A.

coquus famulo praecipit. 'quandocumque mercedem accipies quantam poposceris, non licet furta ista committere quae a me didicisti: at nunc, cum senex dives et avarus mercede perexigua promissa nuptias (filii opinor vel filiae) celebrat, surripe quidquid poteris'. 10. ἀνδροφόνου, cf. Amphid. 30, 8 et quae ad Philemonis 'Ανδροφόνου adnotantur. ἂν τοῦτ' αἰσθάνη, si sentis quid hoc sibi velit, ἀνδροφόνου esse. 14. Ion. trag. fr. 29 N. (Ἥρακλῆς) κατέ-
πινε καὶ τὰ κᾶλα καὶ τοὺς ἄνθρακας. 16. Arist. Vesp. 900 ὥς δὲ
καὶ κλέπτου βλέπει.

ΑΔΗΛΩΝ ΔΡΑΜΑΤΩΝ

11

- ἐγὼ μαθητὴς ἐγενόμην Σωτηρίδου,
ὃς ἀπὸ θαλάττης Νικομήδει δώδεκα
ὁδὸν ἀπέχοντι πρῶτος ἡμερῶν ποτε
ἀφύης ἐπιθυμήσαντι χειμῶνος μέσου
5 παρέθηκε νῆ Δί' ὥστε πάντας ἀνακραγεῖν.
B. πῶς δὲ δυνατόν τοῦτ' ἐστί; A. θήλειαν λαβὼν
γογγυλίδα, ταύτην ἔτεμε λεπτὰ καὶ μακρὰ,
τὴν ὄψιν αὐτῆς τῆς ἀφύης μιμούμενος·
ἀποξέσας, ἔλαιον ἐπιχέας, ἔλας
10 δοὺς μουσικῶς, μήκωνος ἐπιπάσας ἄνω
κόκκους μελαίνης τὸν ἀριθμὸν δώδεκα,
περὶ τὴν Σκυθίαν ἔλυσε τὴν ἐπιθυμίαν.
καὶ Νικομήδης, γογγυλίδα μασώμενος,
ἀφύης τότε ἔλεγε τοῖς φίλοις ἐγκώμιον.
15 οὐδὲν ὁ μάγειρος τοῦ ποιητοῦ διαφέρει·
ὁ νοὺς γάρ ἐστιν ἑκατέρῳ τούτων τέχνη.

Athenaeus 1, 7 d Νικομήδει τῷ Βιθυνῶν βασιλεῖ ἐπιθυμήσαντι
ἀφύης (μακρὰν δὲ οὗτος ἦν τῆς θαλάσσης) μάγειρός τις μιμησάμενος
τὸ ἰχθυῖδιον παρέθηκεν [ὡς ἀφύας]. ὁ γοῦν παρ' Εὐφροῦνι τῷ κω-
μικῷ μάγειρός φησιν κτλ. v. 6—12 Suidas ἀφύα· θήλειαν λαβὼν
γογγυλίδα ταύτην ἔτεμεν εἰς μακρὰ καὶ λεπτὰ τὴν ὄψιν τῆς ἀφύης
μιμούμενος ἐπιξέσας, ἔλαιον ἐπιχέας, ἔλας, μήκωνας ἐπιπάσας, ἔλυσε
τὴν ἐπιθυμίαν. 2. θαλάττης Dindf.] θαλάσσης. 3. πρῶτος BCD]
πρῶτον VL. corruptum videtur. 5. παρέθηκε νῆ Δί' Mein.] παρέθηκεν
ἡδείας C (ἡδεῖς VL). 7. ταύτην ἔτεμε λεπτὰ τὴν ὄψιν BCD. ex Suida

suppl. Porson. et Elmsl. Arist. Ach. 301 p. 32. 9. καποξέσας K. 11. τετταράκοντα τὸν ἀριθμὸν Porson.] τὸν ἀριθμὸν β C. μ E. μελαίνης, τὸν ἀριθμὸν δὲ δώδεκα Mein. 12. ἔλυσε C] ἐγλύσε V. ἐκλύσε Basil. ἔπανσε Porson. 13. μασώμενος Dindf.] μασώμενος C.

‘Nicomedes, quem sui nominis primum et Bithyniae regem fuisse probabile est, regnavit ab Ol. 125, unde apertum est fabulam ex qua fragmentum petitum est ante Ol. 126 vix doceri potuisse’. Mein. I 478. 6. Theophr. H. plant. 7, 4, 3 (γογγυλίδα φασί) τῷ ἄρρενι καὶ τῇ θηλείᾳ διαφέρειν. γίνεσθαι δὲ ἐκ τοῦ αὐτοῦ σπέρματος ἄμφω. πρὸς δὲ τὸ ἀποθηλύνεσθαι πηγνύναι δεῖν μανᾶς· ἐὰν γὰρ πυκνᾶς, πάσας ἀπαρρενοῦσθαι. 12. ‘τὴν ἐπιθυμίαν λύειν dictum est ut νόσον λύειν et similia, desiderium, morbum levare vel tollere. Plut. Mor. 662c (τί) οὕτω ῥαδίως νόσον ἔλυσεν ὥς λουτρόν . . . καὶ τροφὴ παρελθοῦσα μεθ’ ἡδονῆς εὐθὺς ἔλυσεν τὰ δυσχερῆ πάντα.’ sic λύειν λύπην Liban. IIII 227, 16. Iacobs. Addit. Ath. 5.

12

οὐκ ἔστι μοιχοῦ μείζον οὐδὲ ἐν κακόν·
ἐν ταῖς γὰρ ἐτέρων βούλετ’ ἀτυχίαις τρυφᾶν.

Stobaeus Floril. 6, 21 Εὐφρονος A.

M A X Ω N

Meinek. I 478 sq.

Quamquam Athenis neque natus est neque fabulas docuit, tamen cum ad Atticorum poetarum exemplum se conformaverit, non omittendus esse videbatur. Χρειῶν vero fragmenta, utpote comoediae aliena, non recepinus.

ΑΓΝΟΙΑ

1

ἥδιον οὐδέν ἐστί μοι τῆς ματτύης.
τοῦτ’ εἴτε πρῶτοι Μακεδόνες τοῖς Ἀττικοῖς
κατέδειξαν ἡμῖν, εἴτε πάντες οἱ θεοί,
οὐκ οἶδα· πλήν γ’ ὅτι μουσικωτάτου τινὸς

Athenaeus 14, 664a Μάχων ὁ Σικυνώνιος . . . οὐκ ἐδίδαξεν Ἀθήνησι τὰς κωμωδίας, ἀλλ’ ἐν Ἀλεξανδρείᾳ . . . ἐποίησε δὲ ἐν δράματι Ἀγνοίᾳ ταυτί κτλ. 3. κατέδειξαν L] κατεδίδαξαν A. 4. πλήν γ’ ὅτι Schweigh.] πλήν ἐστίν γε A. in exitu τοῦτ’ ἔστιν εὐρημ’ ἀνδρός, vel εὐρήματ’ ἀνδρός ἐστι (εὐρημα γέγονεν ἀνδρός Anal. 321)

suppl. Mein. 3. πάντες non recte sollicitat Herwerd. Obs. crit. 124. Mnem. nov. VI 83. tantum esse dicit mattyam beneficium, ut non unius, sed omnium deorum esse donum debeat. hominem Atticum in theatro Alexandrino loquentem fecit.

ΕΠΙΣΤΟΛΗ

2

ὀψοφάγος εἰμί. τοῦτο δ' ἐστὶ τῆς τέχνης
θεμέλιος ἡμῖν. προσπεπονθέναι τι δεῖ
τὸν μὴ τὰ παρατεθέντα λυμανούμενον.
πεφροντικῶς αὐτοῦ γὰρ οὐκ ἔσται κακός.
5 ἔπειτ' ἐπὶ ἡ καθαρὰ τᾶσθητήρια,
οὐκ ἂν διαμάροισι. ἔψε καὶ γεύου πυκνά.
ἄλλας οὐκ ἔχει· προσένεγκ'. ἔτ' ἐπιδεῖται τινος
ἐτέρου· πάλιν γεύου σὺ μέχρη ἂν ἡδὺς ἦ.
ὥσπερ λύραν ἐπίτειν' ἕως ἂν ἀρμόσῃ.
10 εἴθ' ὁπόταν ἤδη πάντα συμφωνεῖν δοκῇς,
εἰσαγε διὰ πασῶν Νικολαΐδας Μυκόνιος.

Athenaeus 8, 345f Μάχων Ἐπιστολῇ κτλ. 2. θεμέλιος A] θεμέλιον Dindf. 3. παραδοθέντα Mein. 'ea quae coquo adparanda tradita sunt. non enim de adponendis, sed de adparandis cibis agitur.' 4. ὁ πεφρ. Kaibel. αὐτοῦ Dindf.] αὐτοῦ A. 5. τᾶσθ. V] τ' αἰσθ. A. 6. καὶ γεύου Coraes] καὶ γε οὐ A. 7. προσένεγκ'. ἔτ' Jacobs. Add. Ath. 191] προσένεγκε A. προσένεγκον Dobr. Adv. II 319. ἔπειδ' εἰ δεῖται Porson. 8. παλιγγενου συμμετρῶν ἀρμόσῃ A. 9. ἐπίτειναι· ὡς ἡδὺς εἶ A. πάλιν γεύου σὺ· μέτρι' ἀναρμόσῃ (?), ὥσπερ λ. ἐπίτεινέ γ' ἕως ἂν ἡδὺς ἦ (ὁ ἰχθύς) Jacobs. μέχρη ἂν ἡδὺς ἦ, ὥσπερ λύραν ἐπίτειν', ἕως ἂν ἀρμόσῃ Mein. γεύου σὺ· μέχρη ἂν ἀρμόσῃ, ὥσπερ λύραν ἐπίτεινον. B. οἷμ' ὡς ἡδὺς εἶ (cf. Cratin. 183, 3) K. 10. δοκῇ Jacobs. 11. sic A. Νικολᾶδας Dindf., Μυκονίας Casaub.

coquus cupediarum ipse amator discipulo praecipit. 4. 'qui in cena coquenda sui ipsius rationem habebit, is malus non erit coquus'. Mein. 9. confert Kaibelius Plut. Mor. 657de ἐκέλευσα λαβόντα ποτήριον ὥσπερ λύραν ἐντείνεσθαι τὴν ἐπαινουμένην κρᾶσιν καὶ ἀρμονίαν· καὶ προσελθὼν ὁ παῖς ὑπῆχει τὴν ἄκρατον. de v. 11 desperant Meinekios (Anal. Ath. 152. 3. V 114) et quamvis multa moliatur Herwerd. Obs. crit. 107. 8. Mnem. nov. VI 83. neque vero eis quae alibi de Myconiis narrantur (Eustath. 1828, 6. Strab. 10, 487. Phot. Μυκόνιον, cf. etiam Cratin. 328) quicquam proficetur.

ΒΑΤΩΝ

Meinek. I 480. 1.

ΑΙΤΩΛΟΣ

1

ἄνθρωπος ὢν ἑπταικας· ἐν δὲ τῷ βίῳ
τέρας ἐστὶν εἴ τις ἠτύχηκε διὰ βίου.

Stobaeus Floril. 98, 18 Βάθωνος ἐξ Αἰτωλοῦ Α (scr. Βάτωνος).
105, 30 Βάθωνος ἐξ Αἰτωλοῦ Α (αἰτωλῶν Voss.). 2. πέρας Α 105.

ΑΝΔΡΟΦΟΝΟΣ

Cf. quae ad Philemonis Ἀνδροφόνον et Euphron. 10, 10 adnotantur.

2

τῶν φιλοσόφων τοὺς σώφρονας ἐνταυθοῖ καλῶ,
τοὺς ἀγαθὸν αὐτοῖς οὐ διδόντας οὐδὲ ἐν,
τοὺς τὸν φρόνιμον ζητοῦντας ἐν τοῖς περιπάτοις
καὶ ταῖς διατριβαῖς ὥσπερ ἀποδεδρακότα.
5 ἄνθρωπ' ἀλάστωρ, διὰ τί συμβολὰς ἔχων
νήφεις; τί τηλικούτον ἀδικεῖς τοὺς θεούς;
τί τὰργύριον, ἄνθρωπε, τιμιώτερον
σαντοῦ τέθεικας ἢ πέφυκε τῇ φύσει;
ἀλυσιτελὴς εἴ τῃ πόλει πίνων ὕδωρ.
10 τὸν γὰρ γεωργὸν καὶ τὸν ἔμπορον κακοῖς.
ἐγὼ δὲ τὰς προσόδους μεθύων καλὰς ποιῶ.
ἔπειθ' ἔωθεν περιάγεις τὴν λήκνυτον,
καταμανθάνων τοῦλαιον, ὥστε περιφέρειν
ῥωολόγιον δόξεις τι, οὐχὶ λήκνυτον.

Athenaeus 4, 163 b Βάτων ὁ κωμικὸς ἐν Ἀνδροφόνῳ φησὶν
κτλ. v. 3. 4 fr. 5, 14. 15. 1. ἐνταυθὶ Herwerd. Obs. crit. 108.
ἐνταυθοῖ est 'in inscriptione Attica archonte Euclide vetustiore
Palingenes. Ath. 1880 n. 4668 lin. 13' Bamberg. Progr. Goth. 1885,
14 n. 2. 3. φρό | μον Α. 4. κἄν Herwerd. Obs. crit. 109. 8.
σαντοῦ Α. σαντῶ Nauck. συγνῶ vel αὐτός Herwerd. Obs. crit. 109.
Mnem. nov. IIII 301. 2. τοσοῦτ' ἔθηκες Kaibel. 11. ποῶ Α. 14.
δόξεις τι Bergk.] δόξει τις Α. tum κοῦχι K.

13. 'diligenter explorans quod in ampulla inest oleum'. Mein.
in epigrammate Athen. 4, 162a philosophi vocantur ἀνηλιποκαι-

βλεπέλαιοι(?) et Epictetus in cynici supellectilo commemorat λήκνυθον καὶ πήραν (Schweigh.). non liquet. 14. ὠρολόγιον est *viatorium pensile*. Vitruv. 9, 8, 1. ac 'solarii Herculanensis summa est cum ampulla olearia similitudo.' Mein.

3

ἐξὸν γυναικ' ἔχοντα κατακεῖσθαι καλήν
καὶ Λεσβίου χυτρίδε λαμβάνειν δύο·
ὁ φρόνιμός ἐστι τοῦτο, τοῦτο τὰ γὰρ δόν.
'Επίκουρος ἔλεγε ταῦθ' ἃ νῦν ἐγὼ λέγω.
5 εἰ τοῦτον ἔζων πάντες ὃν ἐγὼ ζῶ βίον,
οὔτ' ἄτοπος ἦν ἂν οὔτε μοιχὸς οὐδὲ εἷς.

Athenaeus 7, 279c ἐν τῷ Ἀνδροφόνῳ ἐπιγραφομένῳ ὁ αὐτὸς Βάτων (sic Casaub., Πλάτων A, cf. Mein. I 481) διαπαίξας τινὰ τῶν ἐπεικῶν φιλοσόφων ἐπιφέρει κτλ. 2. χυτρίδε Casaub.] χυτρίδε A. χυτρίδια Porson. 3. τοῦτο, τοῦτο Casaub.] τοῦτο A: ὁ φρ. οὗτός ἐστι, τοῦτο Kaibel. 5. ἅπαντες AC. — 1. cf. adesp. 282. 2. χυτρίδος χυτρίδος, ut χειρίς χειρίδος (Mein.). λαμβάνειν *emere*. 5. i. e. 'si meo consilio uterentur omnes, laeti et contenti essent eis quae homini permissae sunt voluptatibus'. 6. ἄτοπος ut philosophi isti qui in fr. 2 commemorantur.

ΕΤΕΡΙΕΤΑΙ

4

εὖ γ', ὦ Σιβύνη, τὰς νύκτας οὐ καθεύδομεν,
οὐδ' ἀνατετράμεθ', ἀλλὰ κάεται λύχνος,
καὶ βυβλίον ἐν ταῖς χερσί, καὶ φροντίζομεν
τί Σόφων καταλέλοιπ' ἢ τί Σημωνακτίδης
5 ὁ Χίος, ἢ Τυνδάριχος ὁ Σικωνίος,
ἢ Ζωπυρίνος. B. αὐτὸς εὐρηκας δὲ τί;

A. τὰ μέγιστα. B. ποῖα ταῦτα; A. τοὺς τεθνηκότας —

Athenaeus 14, 662c ἐοιδίμων ὀψαρτυτῶν ὀνόματα καταλέγει Βάτων ἐν Εὐεργέταις οὕτως κτλ. 2. ἀνατετράμεθ' Both.] ἀναγεγράμμεθα A. καίεται A. 3. βιβλίον ἐν Bothius] βιβλίον A. βιβλί' ἐν Porson. 4. sic Porson. σοφῶν καταλέλοιπεν τις ἡμωνακτίδης A. 5. Τυνδάριχος Porson.] τυνδαρικος A. 7. ποῖα Schweigh.] πόσα. in fine Porsonus supplet ὅταν περ ὀσφρανθῶσι ποιῶ ζῆν πάλιν ex Philem. 79, 26.

Σιβύνη coqui loquentis famula est. 2. ἀναπεπαύμεθ' Cobet. N. l. 125. 'est enim ἀναπαύεσθαι in usu de eis qui quamquam somnum non capiunt requiescunt tamen et quiete fessum corpus

reficiunt. et coniunguntur nonnumquam καθέυδειν et ἀναπαύεσθαι. perfectum ἀναπεπαῦσθαι optime de eo dicitur qui intermisso labore quiete fruitur ad vires reficiendas. non dubitabit Bothium sequi qui comparaverit Arist. Ran. 543. 4. Poll. 6, 70 πολλά ἂν εἴη τῶν περὶ τὴν ἡδοντικὴν σκευασίαν ἐξευρεῖν ἐκ τῶν ὀψοποιικῶν συγγραμμάτων Παντολέοντος καὶ Μιθαίου καὶ Ζωπυρίνου καὶ Σόφωνος καὶ Ἠγησίππου καὶ Παξάμου καὶ Ἐπαινέτου. συναριθμοῖτο δ' ἂν τούτοις Ἡρακλείδης τε ὁ Συρακούσιος καὶ Τυνδάριχος ὁ Σικυνώνιος καὶ Σιμωνακτίδης ὁ Χίος καὶ Γλαῦκος ὁ Λοκρός. cf. Euphron. 1, 5 sq.

ΣΤΝΕΞΑΠΑΤΩΝ

5

ἀπολώλεκας τὸ μειράκιόν μου παραλαβὼν,
ἀκάθαρτε, καὶ πέπεικας ἐλθεῖν εἰς βίον
ἀλλότριον αὐτοῦ, καὶ πότους ἐωθινούς
πίνει διὰ σέ νῦν, πρότερον οὐκ εἰθισμένος.

5 B. εἴτ' εἰ μεμάθηκε, δέσποτα, ζῆν, ἐγκαλεῖς;
A. ζῆν δ' ἐστὶ τὸ τοιοῦθ'; B. ὥς λέγουσί γ' οἱ σοφοί.
ὁ γοῦν Ἐπίκουρός φησιν εἶναι τάραθον
τὴν ἡδονὴν δῆπουθεν· οὐκ ἔστιν δ' ἔχειν
ταύτην ἐτέρωθεν, ἐκ δὲ τοῦ ζῆν παγκάλως

10 ἴσως ἅπαντας εὐτυχεῖν δώσεις ἐμοί.

A. ἐόρακας οὖν φιλόσοφον, εἰπέ μοι, τινὰ
μεθύοντ' ἐπὶ τούτοις θ' οἷς λέγεις ζηλούμενον;
B. ἅπαντας· οἱ γοῦν τὰς ὀφρὺς ἐπηρκότες
καὶ τὸν φρόνιμον ζητοῦντες ἐν τοῖς περιπάτοις

15 καὶ ταῖς διατριβαῖς ὥσπερ ἀποδεδρακότα,
οὕτως, ἐπὰν γλανκίσκος αὐτοῖς παρατεθῇ,
ἴσασιν οὗ δεῖ πρῶτον ἄψασθαι τόπον
καὶ τὴν κεφαλὴν ζητοῦσιν ὥσπερ πράγματος,
ὥστ' ἐκπεπληχθαι πάντας.

Athenaeus 3, 103c Βάτων ἐν Συνεξαπατῶντι δυσχεραίνοντα ποιήσας μειρακίου πατέρα, ὥς διαφθαρέντος κατὰ τὴν δίαιταν ὑπὸ παιδαγωγοῦ, φησὶν κτλ. idem 7, 279a Βάτων (sic Casaub., Πλάτων hic ut 103 AC) ἐν Συνεξαπατῶντι δυσχεραίνοντα ποιήσας πατέρα τοῦ τοῦ υἱοῦ παιδαγωγῶ καὶ λέγοντα κτλ. 1. μὴν τὸ μειράκιον AC 103. 3. ποτοὺς A 279. 4. εἰθισμένος A 279] εἰθισμένον 103. 5. εἴτ' εἰ A 279] εἴ τι 103. fortasse ὅτι. 6. δ' ἐστὶ τὸ τοιοῦτον AC utrobique. δὲ τὸ τοιοῦτον Dindf. φῆς τὸ τοι-

οὔτον Cobet. Mnem. VIII 114. λέγουσί γ' Mein. Anal. Ath. 46] λέγουσιν. 9. δὴ καλῶς A 103. παγκάλως 279. ἐτ. εἰ μὴ ἐκ τοῦ ζ. καλῶς C. 10. utrubique om. C. ευσωσιαπαντητηυχον A 103. εὖ σῶς ἄπαντας ἢ τυχὸν 279. ἴσως ἄπαντας εὐτυχεῖν Herwerd. Obs. crit. 124 'fortasse dabis (concedes) τὸ ζῆν παγκ. omnibus parere felicitatem'. εὐτυχεῖν pro ἢ τυχὸν Emperius p. 346. 'fortasse' dicit per ironiam. 11. ἐώρακας οὖν A 279] ἐώρακας σύ 103. ἐώρακας δὲ σύ C. 12. ἐπὶ A utrubique. del. Grotius. ζηλούμενον K.] κηλούμενον. cf. varietas script. Nicol. 21. 13. γοῦν A 103. γὰρ 279. 14. 15 om. C. cf. fr. 2, 3. 4. τὸ φρ. A 279. ζητοῦντες A 279] ζῶντες 103. 16. οὔτως] οὔτοι δ' K. 17. οὐδεῖ A 279. 18. ὥσπερ Porson.] ὥσπερὶ A utrubique. v. 18 expungit G. A. Hirschig. Annot. crit. 30. non accedo.

6. 'ζῆν pro ἡδέως ζῆν *vita frui*'. Cobet. 9. Epicur. Diog. L. 10, 140 οὐκ ἔστιν ἡδέως ζῆν ἄνευ τοῦ φρονίμως καὶ καλῶς καὶ δικαίως, οὐδὲ φρονίμως καὶ καλῶς καὶ δικαίως ἄνευ τοῦ ἡδέως. ὅτῳ δὲ μὴ ὑπάρχει ζῆν φρονίμως καὶ καλῶς καὶ δικαίως, οὐκ ἔστι τοῦτον ἡδέως ζῆν. 16. οὔτως referunt ad ὥστε v. 19 'tam bene glauco adposito norunt . . , ut omnes stupefiant.' 17. τόπον et κεφαλὴν (i. e. κεφάλαιον) πράγματος dicit ad exemplum rhetorum. glauci autem caput praeter cetera in deliciis erat. cf. Sannyr. 3. Antiphan. 132, 4. Anaxandr. 30, 2. Sotad. 1, 5.

6

Athenaeus 15, 678f σὺ γὰρ εἶ ὁ τὰ ἐν τοῖς βιβλίοις οὐ μόνον ἀπόρρητα ἐκλέγων ἀλλὰ καὶ διορύττων, καθάπερ οἱ παρὰ Βάτωνι τῷ κωμωδιοποιῷ ἐν Συνεξαπατῶντι φιλόσοφοι. ἀπόρρ. οὐ μόνον ἐκλέγων ἀλλὰ καὶ ἐξορύττων Mein. Anal. Ath. 328.

ΑΔΗΛΩΝ ΔΡΑΜΑΤΩΝ

7

πολλῶν σφόδρ' ὄντων χιτῆρων ἐν τῷ βίῳ
ἐφ' οἷς ἄπαντες εἰκότως θορυβοῦμεθα,
μάλιστ' ἐμοὶ δῆπουθε κινουῦσιν χολὴν
οἱ τῶν τρόπων φάσκοντες ἐπεικικῶς ἐρᾶν
5 καὶ λανθάνειν δοκοῦντες, ὅτι πεπλασμένως
τὸ πρᾶγμα περιπέττονσι κοῦκ ἀληθινῶς.
τίνα γὰρ ἔχει, πρὸς τῆς Ἀθηνᾶς, διαφορὰν
ὁ τῶν νεωτέρων τε καὶ λείων τρόπος
παρ' ὃν οἱ δασεῖς ἔχουσι καὶ προβεβηκότες;

Stobaeus Floril. 6, 2 Βάθωνος Α (scr. Βάτωνος). 3. ἔνιοι Grot.

4. ἐπιεικῶν Wakefield. 6. περιπέττουσι nescio quis apud Mein.] παρακεντοῦσι, quod defendit Herwerd. Mnem. nov. VI 84 'significari potuit is qui ambiguo vocabulo usus aliquid falsi statuat'. 8. τε om. A. — 7. non morum differentiam in pueris et adultis, sed venustatis et corporis esse dicit.

8

Plutarchus Mor. 55c Βάτωνι τὴν σχολὴν ἀπέειπεν Ἀρκεσίλαος, ὅτε πρὸς Κλεάνθην στίχον ἐποίησεν ἐν κωμῳδίᾳ· πείσαντος δὲ τὸν Κλεάνθην καὶ μεταμελομένου διηλλάγη. Βάτωνι Mein. I 480] βάττω.

Ε Π Ι Ν Ι Κ Ο Σ

Meinek. I 438. 481.

ΜΝΗΣΙΠΤΟΛΕΜΟΣ

Nomen fabulae dedit rerum scriptor qui apud Antiochum Syriae regi multum valuit. Athen. 15, 697d Μνησιπτολέμου τοῦ ἱστοριογράφου, τοῦ παρὰ Ἀντιόχῳ τῷ προσαγορευθέντι μεγάλῳ πλεῖστον ἰσχύσαντος. cf. fr. 1.

1

ἐπ' ἀλφίτου πίνοντα τοῦ θέρους ποτὲ
 ἰδὼν Σέλευκον ἠδέως τὸν βασιλέα
 ἔγραψα, καὶ παρέδειξα τοῖς πολλοῖς ὅτι,
 κἂν τὸ τυχόν ἢ πραγμάτιον ἢ σφόδρ' εὐτελές,
 5 σεμνὸν δύναται τοῦθ' ἢ δύναμις ἢ 'μὴ ποιεῖν.
 'γέροντα Θάσιον τόν τε γῆς ἀπ' Ἀτθίδος
 ἔσμῳν μελίσσης τῆς ἀκραχόλου γλυκὺν
 συγκυρκανήσας ἐν σκύφῳ χυτῆς λίθου,
 Δήμητρος ἀκτῇ πᾶν γεφυρώσας ὕγρον
 10 κατησίμωσε πῶμα, καύματος λύσιν.

Athenaeus 10, 432b ἔπινον οἱ πολλοὶ καὶ ἄλφιστα ἐπιβάλλοντες τῷ οἴνῳ... Ἐπινικός γοῦν, Μνησιπτολέμου ἀνέγνωσιν ποιησαμένου τῶν ἱστοριῶν ἐν αἷς ἐγγράπτο ὡς Σέλευκος ἐπηλφίτωσε, γράψας δρᾶμα Μνησιπτόλεμον, καὶ κωμῳδῶν αὐτὸν καὶ περὶ τῆς πόσεως ταῖς ἐκείνου χρώμενος φωναῖς ἐποίησε λέγοντα κτλ. 1. ἐπαλφιστοῦντα τοῦ θ. ποτὲ Cobet. Mnem. III 322. 5. ποιεῖν, non ποεῖν, A. 10. κατησίμωσε Schweigh.] κατησίμωσα A. κατησίμωκα C.

6. cf. Alexid. 167, 5. 7. ἔσμῳν condemnauit Herwerd. Obs. crit. 110. 'non enim dulce examen apum Seleucum vino immiscuisset

duco neque ἐσμόν *largam copiam* interpretari licet, 'nam ita requireretur μέλιτος. obstat vero epitheton ἀκραχόλου, quominus ut Soph. OC. 481 μελίσσης pro μέλιτος positum existimemus.' neque vero νασμόν poetam scripsisse arbitror, quod praeter Herwerdenum putabat Fiorillo Obs. in Ath. crit. 110, sed δασμόν μελίσσης. 9. 'iniecta farina vinum ut aqua ponte sternitur'. G. Herm. Opuse. II 253. — loquitur Mnesiptolemus ipse, cuius adfectatum dicendi genus poeta lepidissime perstringit (Mein. I 440).

ΤΠΟΒΑΛΛΟΜΕΝΑΙ

Cf. Arist. Thesm. 340. 407. 565.

2

καὶ τῶν ὄντων τὰ μέγιστα τῶν ὄντων τρία
 πίνειν δεήσει τήμερον πρὸς κλεψύδραν
 κρουνιζόμενον. ἀμφοτέρω δ' οἰωνίζομαι.
 ἔστιν δ' ἐλέφας. B. ἐλέφαντας περιάγει; A. [ὄντων]
 5 χωροῦντα δύο χόας, ὃν οὐδ' ἂν ἐλέφας ἐκπύει.
 ἐγὼ τοῦτο πέπωκα πολλάκις.
 B. οὐδὲν ἐλέφαντος γὰρ διαφέρεις οὐδὲ σύ.
 A. ἕτερον τριήρης· τοῦτ' ἴσως χωρεῖ χόα.

 B. ὁ Βελλεροφόντης ἔστιν ἀπὸ τοῦ Πηγάσου
 10 τὴν πύρπνοον χίμαιραν εἰσηκοντικῶς.
 A. εἶεν· δέχον καὶ τοῦτο.

Athenaeus 11, 497a Ἐπίνικος ἐν Ὑποβαλλομέναις καὶ τῶν —
 χωρεῖ χόα. περὶ δὲ τοῦ τρίτου λέγων φησὶν· ὁ Βελλεροφόντης κτλ.
 ἐκαλεῖτο δὲ τὸ ὄντων πρότερον δίκρας. idem 11, 469a μνημονεύει
 τοῦ ποτηρίου τούτου (ἐλέφαντος) καὶ Ἐπίνικος ἐν Ὑποβαλλομέναις,
 οὗ τὸ μαρτύριον παρέξομαι ἐν τῇ περὶ τοῦ ὄντος λόγῳ. et 496f
 ὄντων. ἔχει τὸ ὕ βραχὺ καὶ ὀξύνεται. v. 4. 5 Eustathius 1286, 28
 τὸ ὄντων ὅμοιον κέρατι, διατετριμμένον (scr. διατετριμμένον ex Athen.
 497e), ἐξ οὗ κρουνιζόντες λεπτῶς, ὥς φησιν Ἀθήναιος, κάτωθεν
 πίνουσι. Δίφιλος· ὄντων χωροῦντα δύο χόας, ὃν οὐδ' ἂν ἐλέφας
 ἐκπύει· καὶ σημειῶσαι τὸ ὄντος ἐνταῦθα ἀρσευικόν. errasse de Diphilo
 Eustathium ab epitomae auctore deceptum monuit Schweighaeuserus,
 de masculino genere Meinekius. v. 8 Athenaeus 11, 500f ὅτι καὶ
 τριήρης εἶδος ἐκπάματος, Ἐπίνικος (εὐνικός A) ἐν Ὑποβαλλομέναις
 δεδήλωκε. προείρηται τὸ μαρτύριον. 3. οἰωνίζομαι A. 4. ἔστιν A.
 ἐλέφαντας pro ἐλέφанта idem. unde ἔστι δ' ἐλέφας. B. τί φής; ἐλέ-
 φαντας περιάγει; Cobet. N. l. 653. 5. 6. sic A. ὃν del. Mein.

ἐκπλή C. 6. ἐγὼ δὲ Casaub. τοῦτό γ' ἐκπέπωκα Mein. τρίς πέπωκα Iacobs. χωροῦν δύο χάς, οἶον οὐδ' ἂν ἐκπίοι | ἐλέφας· ἐγὼ τοῦτ' ἐκπ. Dobr. Adv. II 335. recepta in v. 4 Cobeti emendatione (et del. ζυτόν) χωροῦντα δύο χάς, ὃν οὐδ' ἂν ἐκπίοι | ἐλέφας· ἐγὼ δέ γ' ἐκπέπωκα π. K. 7. οὐδὲ γρῦ G. A. Hirschig. Ann. crit. 31, conl. Antiph. 190, 13. Menand. 364. 8. τουτις ὥς A. 9—11. om. C. 9. ἀπὸ II. Dobr. 10. πυρπνόν A.

2. πίνειν πρὸς κλεψύδραν per iocum dixit ut λέγειν πρὸς κλεψύδραν. 3. κρουνιζόμενον liquorem ore excipientem (Dobr.). ἀμφοτέρα δ' οἶωνίζομαι 'I will bet'. Dobr. ne sic quidem intellego. 4. περιάγει est pers. 2. 'qui ad bellum proficiscens uxorem aut concubinas secum trahit, qui in publicum prodiens aut discipulorum agmen trahit secum aut quemlibet gregem, περιάγεσθαι eos omnes dicitur'. Cobet. 7. Diogenian. 4, 43 (2, 64 Vind.) ἐλέφαντος διαφρέεις οὐδέν· ἐπὶ τῶν ἀναισθήτων. 8. τριήρης, cf. Antiphan. 224, 4. 9. etiam Bellerophontes cum Pegaso poculum est. Astydam. fr. 3, 4 δύο δὲ χρυσᾶ (κυμβία), γρῦψ, τὸ δ' ἕτερον Πήγασος. de elephantulo poculo cf. etiam Damox. 1.

ΕΤΔΟΞΟΣ

Meinek. I 492.

ΝΑΤΚΛΗΡΟΣ

1

ψηφοπαίκτης

Pollux 7, 200. 1 εἴη ἂν καὶ ὁ ψηφοπαίκτης ἐν τέχνῃ· τὸ δὲ ὄνομα τοῦτο εἰρημέ τις τῶν νέων κωμῶδων Εὐδοξος ἐν Ναυκλήρου δράματι. sunt praestigiatōres, qui calculis θαναματοποιοῦσι. cf. Aleiphr. 3, 20.

ΤΠΟΒΟΛΙΜΑΙΟΣ

2

Ἀβυδηνὸν ἐπιφόρημα

Zenobius 1, 1 ἐπὶ τῶν ἀηδῶν τάττεται ἡ παροιμία. μέμνηται δὲ αὐτῆς Εὐδοξος ἐν Τποβολιμαίῳ. φασὶ δὲ ὅτι Ἀβυδηνοῖς ἕθος ἦν μετὰ τὸ δεῖπνον καὶ τὰς σπονδὰς προσάγειν τοὺς παῖδας . . . κεκραγόντων δὲ τῶν παιδῶν . . . ἀηδίαν εἶναι πολλὴν τοῖς δαιτυμόσιν. cf. etiam Diogenian. 1, 1. contra Athen. 14, 641a τὸ κατὰ τὴν παροιμίαν λεγόμενον Ἀβυδηνὸν ἐπιφόρημα τέλος τί ἐστὶ καὶ ἐλλιμένιον, ὥς Ἀριστείδης φησὶν ἐν τρίτῳ περὶ παροιμιῶν. per ironiam sic dicebatur: quid proprie significet ἐπιφόρημα docent Aristoph. fr. 774. Archipp. 9. Philyll. 19.

Φ Ο Ι Ν Ι Κ Ι Δ Η Σ

Meinek. I 481. 2

ΑΤΛΗΤΡΙΔΕΣ

1

δύνασαι σιωπᾶν; *B.* ὥστε τοὺς τὰς διαλύσεις
συντιθεμένους κεκραγῆναι δοκεῖν.

Hesychius δύνασαι σιωπᾶν; πρῶτόν φασι Φοινικίδην Μεγαρέα κωμικὸν ποιητὴν ἐν ᾧσται διδάσκοντα ἀποσκῶσαι τὴν σιωπώμενην ὁμολογίαν περὶ τῶν διαλύσεων Ἀντιγόνου καὶ Πύρρον βουλόμενον εἰπεῖν ἐν ταῖς Ἀνλητρίδι οὕτως κτλ. 1. τοὺς add. Mein. 2. πᾶσιν δοκεῖν vel δοκεῖν μέγα Mein. I 482. τοὺτους κεκραγῆναι δ. Cobet. N. l. 26. παρ' ἐμὲ κεκραγῆναι δοκεῖν K. 'foedus fortasse dicit illud, quo Pyrrhus cum Antigono Gonata coniunctus postea a Lysimacho victus est'. Mein. cf. Droysen. Hellenism. I 625. II 84 not. 201. pax illa facta est vere anni a. Chr. 287.

- ΜΙΣΟΤΜΕΝΗ

Μισούμενος secundum Suidam et Eudociam.

2

μύρτων λέγουσιν καὶ μέλιτος ἐγκώμια,
καὶ τῶν προπυλαίων καὶ τέταρτον ἰσχάδων·
τούτων ἐρευσάμην καταπλεύσας εὐθὺς —

B. καὶ τῶν προπυλαίων; *A.* κοῦδὲν ἦν τούτων ὅλως
ἢ πρὸς ἀτταγῆνα συμβαλεῖν τῶν βρωμάτων.

Athenaeus 14, 652d Φοινικίδης ἐν Μισουμένη φησὶν κτλ. 1. λέγουσιν *A.* 4. προσπυλαίων *A.* personarum notatio est Meinekii in Ath. 5. συμβάλλειν *A.* totam eclogam om. *C.*

ante v. 1 exciderunt fere haec τὴν Ἀττικὴν γὰρ εὐλογοῦντες Ἀττικῶν μύρτων κτλ. Plin. N. h. 10, 133 attagen maxime Ionius celebratur. cf. Horat. Epod. 2, 54. quocirea Ionem hominem inrideri suspicatur Meinekii. certe Athenarum gloriae obtrectat. qui loquentem interpellat, Cario aliquis videtur esse.

ΠΟ(Ι)ΗΤΗΣ

U. Koehler. I. A. I n. 972. fragmenta non exstant.

ΦΤΑΑΡΧΟΣ

Cf. quae ad Mnesim. 4, 7 et Sophili Φύλαρχον adnotavimus.

3

τρίτον δὲ πρὸς τούτοισι τὸν σοφώτατον
Χαίριππον. οὗτος, ὥσπερ οἶδας, ἐσθίει
μέχρι ἂν διδῶ τις ἢ λάθῃ διαρραγείς.
‘τοιοῦτ’ ἔχει ταμιεῖον ὥσπερ οἰκίας.

Athenaeus 10, 415e περὶ Χαιρίππου φησὶ Φοινικίδης ἐν Φυλ-
άρχῳ οὕτως κτλ. 1. τὸ τρίτον A. βορώτατον Mein. 2. Χαιρίππον
et Χαίριππον A. 3. καὶ λάθῃ Mein. Anal. Ath. 183. φθάσῃ Bruno
Keil. 4. τοσοῦτ’ et ταμιεῖον ἐν τῇ κοιλίᾳ Mein. ibid. — Χαίρ-
ιππος metro firmatur Menand. 491. contra Aelian. V. h. 1, 27
ἀδηφάγους λέγουσιν ἀνθρώπους γεγονέναι . . . καὶ Χάριππον.

ΑΔΗΛΩΝ ΔΡΑΜΑΤΩΝ

4

- μὰ τὴν Ἀφροδίτην οὐκ ἂν ὑπομείναιμ’ ἔτι,
Πυθιάς, ἔταιρεῖν. χαιρέτω· μὴ μοι λέγε·
ἀπέτυχον· οὐδὲν πρὸς ἐμέ· καταλῦσαι θέλω.
εὐθὺς ἐπιχειρήσασα φίλον ἔσχον τινὰ
5 στρατιωτικόν· διαπαντὸς οὗτος τὰς μάχας
ἔλεγεν, ἐδείκνυ’ ἅμα λέγων τὰ τραύματα,
εἰσέφερε δ’ οὐδέν. δωρεὰν ἔφη τινὰ
παρὰ τοῦ βασιλέως λαμβάνειν, καὶ ταῦτ’ ἀεὶ
ἔλεγεν· διὰ ταύτην ἦν λέγω τὴν δωρεὰν
10 ἐνιαυτὸν ἔσχε μ’ ὁ κακοδαίμων δωρεάν.
ἀφῆκα τοῦτον, λαμβάνω δ’ ἄλλον τινά,
ἱατρὸν. οὗτος εἰσάγων πολλοὺς τινας
ἔτεμν’, ἔκαε, πτωχὸς ἦν καὶ δῆμιος.
δεινότερος οὗτος θατέρου μοι κατεφάνη.
15 ὁ μὲν διήγγημ’ ἔλεγεν, ὁ δ’ ἐποίει νεκρούς.
τρίτῳ συνέξενξ’ ἡ τύχη με φιλοσόφῳ,
πῶγων’ ἔχοντι καὶ τρίβωνα καὶ λόγον.
εἰς προὔπτον ἤλθον ἐμπεσοῦσα δὴ κακόν·
οὐδὲν ἐδίδου γάρ· εἴ τι δ’ αἰτοίην, ἔφη
20 οὐκ ἀγαθὸν εἶναι τὰργύριον. ἔστω κακόν,
διὰ τοῦτο δὲς μοι, ῥῖψον· οὐκ ἐπέθετο.

Stobaeus Floril. 6, 30 Φοινικίδου A. 4. ἔσχον Damasc.] εἶχον.
6. ἐδείκνυ’ Gaisf.] ἐδείκνυ. 8. λαμβάνειν] ἀναμένειν Madvig. Advers.

crit. I 718 'dicendum erat λήψεσθαι'. 9. λέγω] λέγει Nauck. ἔλεγε Mein. Stob. IIII LVI. 11. δ' add. Damasc. 12. πολλούς] χωλούς K. 17. λόγον] ῥύπον K. 18. ἤλθον] ἔλαθον Herwerd. Anal. crit. 43. 19. εἴ τι δ' αἰτοίην Cobet. N. l. 126] εἰ δέ τ' αἰτοίμην τάλαν αἰτῶ τι A. εἴ τι δ' αἰτοίμην Grotius. 'αἰτεῖν si quid aliud meretricium est, non αἰτεῖσθαι. Menand. 217, 3'. Cobet. ex A τάλαν, ἐπαιτεῖς; εἴτ' ἔφη Mein. Stob. IIII LVI. 'o bona, stipem petis?' amatoris verba sunt.

2. Harpocrat. 132, 6 Πολέμων ἐν τοῖς Περί ἀκροπόλεως παρατίθεται ψήφισμα καθ' ὃ ἀπείρητο Ἀθήνησιν ὄνομα πεντετηρίδος τίθεσθαι δούλη ἢ ἀπελευθέρᾳ ἢ πόρνῃ ἢ αὐλητρίδι. cf. Athen. 13, 587c. commemorantur tamen et *Nemecas* et *Isthmius* meretrices. Athen. 13, 593f et 587c. praeterea cf. Athen. 13, 571d καλοῦσι . . . τὸ ἐπὶ συνουσίαις μισθαρεῖν ἐταιρεῖν. 3. οὐδὲν πρὸς ἐμέ 'non convenit mihi' (es ist nichts für mich, passt mir nicht). Macho Athen. 581c καταλελυκυίας τῆς Γναθαινίου σχεδὸν | οὐκέτι θ' ἐταιρεῖν ὑπομενούσης. Demosth. 33, 4 τὸ πλεῖν καταλέλκυα. 7. δωρεάν, *eine Pension*. v. 10 δωρεάν idem est quod προῖκα. 15. Polyb. 1, 14, 6 ἐξ ἱστορίας ἀναιρεθείσης τῆς ἀληθείας τὸ καταλειπόμενον αὐτῆς ἀνωφελὲς γίνεται διήγημα. 'miles narrabat tantum modo quot homines interfecisset, medicus re vera interfecibat'. 18. προὔπτον, i. e. ἀναμφίλεκτον, ὁμολογούμενον.

5

Athenaeus 8, 345e Φοινικίδης δὲ τοὺς ἰχθυὺς παρατιθεῖς τοῖς τὰς συμβολὰς δεδωκόσι τὴν μὲν θάλασσαν ἔλεγε κοινὴν εἶναι, τοὺς δ' ἐν αὐτῇ ἰχθυὺς τῶν ὠνησαμένων. si haec ut videntur ad comicum pertinent, poeta coquum fecit qui symbolas non dedissent convivio excludentem. 'τοὺς ἰχθυὺς, ἔφη, | παρέθηκα τοῖς τὰς συμβολὰς δεδωκόσιν' | κοινὴ γὰρ ἡ θάλαττα (μὲν πᾶσιν βροτοῖς), | οἱ δ' ἰχθυὺς μόνοις τοῖς ὠνουμένοις.

ΠΟΣΕΙΔΙΠΠΟΣ

Meinek. I 482 sq.

ΑΝΑΒΛΕΠΩΝ

Plat. Phaedr. 243 b (Στησίχορος) ποιήσας . . τὴν καλουμένην παλινωρίαν παραχοῆμα ἀνέβλεψεν. cf. Arist. Plut. 95. 117. 126. 866. Herodot. 2, 111.

1

ἐγὼ μάγειρον λαμβάνων ἀκήκοα
τὰ τῶν μαγείρων πάντα καθ' ἐκάστου κακά.

ἀντεργολαβοῦντες ἔλεγον ὁ μὲν ὥς οὐκ ἔχει
 ῥῖνα κριτικὴν πρὸς τοῦτον, ὁ δ' ὅτι τὸ στόμα
 5 πονηρόν, ὁ δὲ τὴν γλῶτταν εἰς ἀσχήμονας
 ἐπιθυμίας
 ἑνία τε τῶν ἡδυσμάτων,
 κάθαλος, κάτοξος, χναυστικός, προσκναυστικός,
 καπνὸν οὐ φέρων, πῦρ οὐ φέρων. ἐκ τοῦ πυρὸς
 εἰς τὰς μαχαίρας ἦλθον· ὦν εἰς οὐτοσί
 10 διὰ τῶν μαχαιρῶν τοῦ πυρὸς τ' ἐλήλυθεν.

Athenaeus 14, 661f Ποσειδιππος (sic A) ἐν Ἀναβλέποντι κτλ.
 1. ἔν' ἐγὼ G. A. Hirschig. Ann. crit. 31. λαμβάνων Mein.] ἀνα-
 λαβὼν A. ἕνα λαβὼν Coraes. 2. καθ' ἕκαστον Dobr. Adv. II 351.
 3. ἀντεργολαβοῦντες ἔλεγον ὁ μὲν Grot.] ἀντεργολαβοῦντος ἐλέγομεν A.
 fortasse τὰ τῶν μαγείρων πᾶνθ' ἃ καθ' ἑκάστου κακὰ (convicia)
 ἀντεργολαβοῦντος ἔλεγον, ὁ μὲν κτλ. ἔχοι Dobr. 4. κριτικὴν B]
 κρητικὴν A. τὸ add. Iacobs. Add. Ath. 346. ὁτιή στόμα Dobr. 5.
 γλῶτταν Dindf.] γλῶσσαν A. 6. post ἐπιθυμίας quaedam excidisse
 sensit Dindorf. ἑνία τε] ἀνείτο Dobr. ἐμίαινε (coniunct. cum reliquis
 sine lacuna) Cobet. V. l.² 188. 9. at requireretur μιάνει vel μιάνοι.
 ὥς ἐστι κατακεχρημένος, | ὁ δ' ὅτι ἀφειδής ἐστι τῶν ἡδ. supplet
 Mein. 7. κάτοξος Grot.] κατοξους A. 8. πῦρ οὐ Grot.] οὐ πῦρ
 οὐ A. φέρων δ' A. 10. εἰς τὸ πῦρ Grot.

1. 'cum conducere in foro, ubi coquorum statio erat.' Mein.
 9. ad cultros ventum est, sc. pugna inter coquos exorta. 10. Zenob.
 3, 19 διὰ μαχαιρῶν καὶ πυρὸς ῥίπτειν δεῖ· ἐπὶ τῶν παραβαλλομένων
 καὶ ῥιποκίνδυνά ποιούντων. Xen. Mem. 1, 3, 9 κἂν εἰς μαχαίρας
 κυβιστήσῃ κἂν εἰς πῦρ ἄλλοιτο. ac διὰ πυρὸς βαδίζειν Arist. Lys.
 133. cf. Eupol. 162. Apostol. 6, 2. Ovid. Met. 8, 76 *inc per
 ignes, per gladios ausim*. 9. 10. hoc est: 'hunc unum qui in
 concertatione victor fuit mecum duco.'

ΑΠΟΚΛΗΙΟΜΕΝΗ

Puella ab amatore exclusa. U. Koehler. I. A. 975 II 15 ἐπὶ
 Τιμησιά[νακτος π]αλαιᾷ Φιλόστρατο[ς Ἀποκλει]ομένη Ποσει[δῶντος]
 'circa annum 180'. Koehler. p. 403. Strat. Anthol. Pal. 12, 193
 μνησθήσῃ τούτων, ὑπερήφανε, καὶ σὺ φιλήσεις, καὶ κωμωδῆσεις τὴν
 ἀποκλειομένην (Mein.).

2

ταυτὶ μὲν οὖν τοιαῦτα· συμβαίνει δέ τι
 νῦν μοι διακονοῦντι παρὰ τῷ δεσπότη
 ἄστεϊον· οὐχ ἁλώσοι' ἐκφέρων κρέας.

Athenaeus 14, 659a Ποσίδιππος (sic Δ) περὶ δούλων μαγείρων ἐν Ἀποκλειομένη φησὶν κτλ. et 658f οὐδὲ γὰρ ἂν εὗροι τις ὕμῶν δοῦλόν τινα μάγειρον ἐν κωμῳδίᾳ πλὴν παρὰ Ποσιδίππῳ (sic Δ) μόνῳ. — Casaubonus epularum tenuitatem dici putabat, ex quibus aliquid furto subducere operae pretium non esset. contra Meinek. 'quamdiu libera utebar condicione, si quid forte mecum auferrem, in furto fere a ianitore deprehensus sum: nunc cum totus in domini servitium concesserim, tutus et tranquillus furto meo me oblectabo'. de qua interpretatione in tanta eclogae exiguitate nequaquam constat.

3

ἐψητὸν ἀγοράζειν τινά

Athenaeus 7, 301b ἐνικῶς (ἐψητός)... Ποσίδιππος Ἀποκλειομένη κτλ. cf. Nicostr. 13.

4

ὦ Λακιάδαι

Zenobius Milleri 1, 73 (Mélanges 357. 8) Πλακιάδαι καὶ στέλαιον (sic)· αὕτη εἴρηται ἐπὶ τῶν μοιχῶν... δῆμος δὲ ἐστὶ τῆς Ἀττικῆς οἱ Πλακιάδαι (Λακ.)· καὶ ἐκεῖ ῥαφανίδες μεγάλαι γίνονται· ταύταις δὲ χρῶνται κατὰ τῶν ληφθέντων μοιχῶν.. εἰ δὲ μὴ παρείεν, στελαιῶν (sic) ἐκ τῆς δικέλλης. μέμνηται Ποσίδιππος ταύτης ἐν Ἀποκλειομένη. similia Posidippo non commemorato Suidas. cf. quae ad Philippidis *Iaciadas* adnotantur. ὦ Λακιάδαι καὶ στειλέα Nauck. Bullet. Petrop. XIII 374 conl. Hesych. στειλέα· τὴν μακρὰν ῥάφανον (Antiphan. 121).

5

τηγανίζεσθαι

Pollux 10, 98 τὸ ῥῆμα.. ἔστιν ἐν Ἀποκλειομένη Ποσειδίππου.

ΑΡΣΙΝΟΗ

Plures fuerunt successorum Alexandri m. temporibus mulieres hoc nomine insignes, ex quibus unam significari consentaneum est.

6

βοῦς ἔβδομος

μέμνηται τῆς παροιμίας... Ποσίδιππος ἐν Ἀρσινόῃ. Zenobius Milleri 1, 71 (Mélanges 357). Euthycl. 2. Philem. 86.

ΓΑΛΑΤΗΣ

Cf. quae ad Apollodori *Galatas* adnotantur et Meinek. I 483.

7

κόρακι κλήεθ' ἡ θύρα.

Pollux 7, 111 ἦν Ὅμηρος εἶρηκε κορώνην οἱ δὲ νῦν κόρακα, οὕτως ὠνόμασε καὶ Ποσειδίππος ἐν Γαλάτῃ εἰπὼν κτλ. ἔστι μὲν οὖν οὐ κεκριμένη τοῖς νέοις ἢ φωνή, ληπτέον δὲ καὶ τὰ σπάνια, εἰ μὴ παρ' ἄλλων εἴη χρηστέα (sic Bekker.). κλείεθ' ἡ θύρα Bekker.] κλείεται θύρα A. κλύε τὰς θυρίδας Falck. et 10, 22 τὰ περὶ τὰς θύρας δητέον, μοχλοὶ... καὶ κορῶναι καὶ κόρακες. Ποσειδίππος γοῦν ἐν Γαλάτῃ φησὶν· κόρακι κορούεθ' ἡ θύρα. ubi κλείεθ' ἡ θύρα Falckenb.

8

Pollux 4, 175 ἔνιοι δὲ καὶ τῶν Ἀθήνησι κωμωδούντων τῶν νέων, οἷον... Ποσειδίππος ἐν Γαλάτῃ, λίτρας μνημονεύουσιν. cf. Philem. 78.

ΔΗΜΟΤΑΙ

9

νεανισκεύεται

... Ποσειδίππος Δημόταις. Photius et Suidas. cf. Eupol. 29. 109. Amphid. 19.

ΕΠΙΣΤΑΘΜΟΣ

Bekker. Anecd. 253, 22 ἐπίσταθμοι· οἱ ἄρχοντες καὶ σατράπαι, οἱ κατέχοντες βασιλεῖ τὰς ὑπηκόους πόλεις... οἱ δὲ Λακεδαιμόνιοι τοὺς τοιούτους ἀρμοστὰς ἐκάλουν. similiter Etym. m. 364, 37. Harpocr. ἐπίσταθμος· Ἰσοκράτης Πανηγυρικῶ (4, 162) Ἐκατόμνος (Ἐκατόμνος) ὁ Καρίας ἐπίσταθμος, ὃς οὐδὲν ἕτερον ἦν ἢ κατὰ σατραπείαν Καρίας κύριος. fuit Epistathmos etiam Caecilii Statii. O. Ribbeck. Com. Rom. fr.² 41.

10

σκηνάς, ὄχους,

ρίσκους, ἀορτάς, τάχανα, λαμπήνας, ὕνους.

Pollux 10, 139 αἱ δὲ ἀορταὶ εἴρηται ἐν Ποσειδίππου Ἐπιστάθμῳ κτλ. 2. λάχανα Iungerm. et Tourpius III 235 conl. Hesych. λάχανα· τὸ ἐπὶ τῆς ἀπῆνης πεπλεγμένον, ἐν ᾧ καθέξονται. quae vox admodum dubia est. πλόχανα Ruhnken. λάσανα Mein. cf. Antiphan. 130. Diphil. 40. Menand. 29. 331.

ΕΡΜΑΦΡΟΔΙΤΟΣ

11

νῖδον τρέφει πᾶς κἂν πένης τις ὦν τύχη,
θυγατέρα δ' ἐκτίθησι κἂν ἥ πλούσιος.

Stobaeus Floril. 77, 7 Ποσειδίππον Ἐρμαφροδίτου Α. 2. δ' om. B. ἐκτίθῃσι] ἐκδίδωσι Nauck. Mélanges gréco-rom. V 244, conl. Anaxandr. 78. sed fortasse est comica veritatis superlatio.

ΕΦΕΣΙΑ

Ephesia fuit etiam Antiphānis, *Ephesius* Menandri.

12

Φρόνη πρὸ ἡμῶν γέγονεν ἐπιφανεστάτη
πολὺ τῶν ἐταιρῶν· καὶ γὰρ εἰ νεωτέρα
τῶν τότε χρόνων εἶ, τὸν γ' ἄρῶν' ἀκήκοας.
βλάπτειν δοκοῦσα τοὺς βίους μείζους βλάβας
5 τὴν ἡλιαίαν εἶλε περὶ τοῦ σώματος,
καὶ τῶν δικαστῶν καθ' ἓνα δεξιουμένη
μετὰ δακρῶν διεσωσε τὴν ψυχὴν μόλις.

Athenaeus 13, 591e Ποσίδιππος (sic A) ὁ κωμικὸς ἐν Ἐφεσίᾳ τὰδε φησὶν περὶ αὐτῆς (Φρόνης) κτλ. 1. πρὸ ἡμῶν] περισῆμων Jacobs. Add. Ath. 318. πρὸ γ' ἡμῶν Dobr. Adv. II 346. 3. εἶ Casaubonus] εἴη A. 4. βίους] fortasse νέους. nam non prorsus conveniunt Alexid. 116, 6. 11. Menand. 855. Nicol. 1, 13. 5. εἶλε] εἶχε Schweigh. εἰς ἡλ. ἦλθε Dobr. εἶδε ante Cobetum N. 1. 127 Bothius. cf. Arist. Ach. 613. at quid est τὴν ἡλιαίαν εἶδε περὶ τοῦ σ. ? scribendum est εἶλε χάριτι σώματος.

de causa Phrynes et defensione Hyperidis cf. Athen. 13, 590de.

ΚΩΔΩΝ

Fortasse Κύδων. Mein. I 483. cf. quae ad Ehippi *Cydonem* adnotavimus. si Κώδων titulus fuit, fabulae argumentum ex illo more petatum esse crediderim, de quo cf. interpretes Arist. Av. 842. 1160.

13

τὸν παῖδ' ἄνω σπεύδοντα πρὸς τὸ τελώνιον
Pollux 9, 28 εἴρηται τὸ τελώνιον ἐν Ποσειδίππον Κώδωνι κτλ.

ΛΟΚΡΙΔΕΣ

Cf. quae ad Anaxandridis *Locrides* adnotavimus.

14

ὦρα περαίνειν· ἐργέλεια, καράβους,
κόγχας, ἐκίνους προσφάτους, μηκῶνια,
πίνας, τραχήλους, μύας.

Athenaeus 3, 87f οἱ τράχηλοι τῶν πορφυρῶν εὐθετοῦσι πρὸς τὰς τῶν στομάχων διαθέσεις. μνημονεύει δ' αὐτῶν Ποσίδιππος (sic A) ἐν Λοκρίσιν οὕτως κτλ. Photius τράχηλοι· τῶν θαλασσίων πορφυρῶν. οὕτως Ποσίδιππος. Etym. m. 764, 47 ἐν τῷ ῥητορικῷ λεξικῷ τράχηλον εὖρον σημαίνειν τῶν θαλασσίων πορφύρων (sic). οὕτω Ποσίδιππος. — 1. post περαίνειν interpunxit Herwerd. Stud. crit. 92. 3. ἐγγέλεια Porson.] ἐγγέλια A. 3. πίνας A] πίννας. μύας] μῦς K.

‘tempus est verbis meis finem inponere: (emi) ἐγγέλια κτλ.’ 2. Athen. 3, 87e αἱ μήκωνες (τῶν κηρύκων) πρὸς μὲν τὰς τῶν στομάχων εὐτονίας οὐκ εὐθετοῦσι, πρὸς δὲ τὴν τῆς κοιλίας ἀσθενειαν χρήσιμοι. et 7, 316d ὁ μήκων (τοῦ πουλύποδος) κεῖται ἐπάνω τῆς κοιλίας οἶονεῖ κύστις. 3. Herodian. I 256, 6 τὰ εἰς νᾶ δισύλλαβα βαρύνεται, πῖνα ἐπὶ τοῦ ὁστρέου κτλ. II 455, 5 τὰ εἰς ἰνᾶ ἀποστρέφεται τὴν εἰ διφθόγγον ... πῖνα ἐπὶ τοῦ θαλασσίου διὰ τοῦ ι. cf. 570, 1. τραχήλους non proprium piscium genus esse, sed quia per se coquerentur seorsim nominasse Posidippum monuit Salmas. Exerc. Plin. 792. cf. Archedic. 3, 4 et quae ad Eubul. 66, 3 adnotantur.

ΜΕΤΑΦΕΡΟΜΕΝΟΙ

Vel Μεταφερόμενος, quo titulo significari potest philosophus ut Dionysius ὁ Μεταθέμενος (Athen. 7, 281 d. 10, 437e. Diog. L. 7, 23) ab altera disciplina ad alteram transiens. sic μεταφέρειν Xenarch. 7, 2. cui significationi optime convenit fr. 15.

15

ὥστ' ἐν ἡμέραις δέκα
εἶναι δοκεῖν Ζήνωνος ἐγκρατέστερον.

Diogenes Laert. 7, 27 (Ζήνων) καὶ εἰς παροιμίαν σχεδὸν ἐχώρησεν· ἐλέγετο γοῦν ἐπ' αὐτῷ τοῦ φιλοσόφου Ζήνωνος ἐγκρατέστερος· ἀλλὰ καὶ Ποσειδίππος Μεταφερομένοις κτλ.

16

κυβίων

μνημονεύει Ποσίδιππος (sic A) ἐν Μεταφερομένῳ. Athenaeus 3, 118b. cf. Alexid. 15, 9.

17

Κύπριον

τὸ τάρικον. Ποσίδιππος (sic cod. cf. Bekker. adn. ad 93, 19) Μεταφερομένοις. Bekker. Anecd. 102, 32. *Cyprium salsamentum* et

cybia Meinek. arbitratur inter cibos memorata fuisse, quibus adulescens fragmenti 15 se ingurgitaverit: coniectura prorsus incerta.

ΜΥΡΜΗΞ

Viri nomen esse existimat Meinek. I 483. heros *Myrmex* est Harpocrat. 126, 6 atque Hesych. et Phot. *Μύρμηκος ἀτραπούς*.

18

ὦν τοῖς θεοῖς ἄνθρωπος εὖχεται τυχεῖν
τῆς εὐθανασίας κρεῖττον οὐδὲν εὖχεται.

Stobaeus Floril. 118, 17 *Ποσειδίππου* (sic) ἐκ *Μύρμηκος* A. 2. εὐθανασίας A] ἀθανασίας cf. Cobet. N. l. 127. — nihil dicit melius hominibus exoptari posse quam mortis felicitatem.

19

οὕτω τι πολύπουν ἐστὶν ἢ λύπη κακόν.

Stobaeus Floril. 99, 29 *Ποσειδίππου* (sic) ἐκ *Μύρμηκος* A. τι] τοι A. πολύχουν Toup. πολύπονον Mein. Stob. III xl. ποικίλον Naber. Mnem. nov. VIII 431. desperat G. A. Hirschig. Ann. crit. 31. fortasse πολύχρουν, non uno colore est, sed variis modis exprimitur.

ΟΜΟΙΟΙ

Cf. quae ad Antiphanis *Ὅμοίους* adnotantur.

20

ἔργον γε λύπην ἐκφυγεῖν, ἢ δ' ἡμέρα
ἀεὶ τι καινὸν εἰς τὸ φροντίζειν φέρει.

Stobaeus Floril. 99, 30 *Ποσειδίππου* ἐξ *Ὅμοίων* A. Eurip. fr. 939 N. ἀεὶ τι καινὸν ἡμέρα παιδεύεται.

ΠΑΙΔΙΟΝ

21

τὸ ἐφθοπώλιον

εἴρηται . . . παρὰ *Ποσειδίππου* ἐν *Παίδῳ*. Athenaeus 3, 94 c.

ΠΟΡΝΟΒΟΣΚΟΣ

22

ὁ μὴ πεπλευκῶς οὐδὲν ἐόρακεν κακόν·
τῶν μονομαχούντων ἐσμέν ἀθλιώτεροι.

Athenaeus 4, 154f ὁ κωμωδιοποιὸς Ποσειδίππος (sic A) ἐν Πορνοβοσκῇ φησιν κτλ. 1. ἑώρακεν A. Mantinenses id genus certaminis invenisse et Casandrum in funere parentum gladiatorum pugnam edidisse narrat 154d. 155a.

ΣΥΝΤΡΟΦΟΙ

23

ἐβάδιζες ἔξω τῶν πυλῶν μάγειρος ὢν;

B. ἐντὸς πυλῶν γάρ ἂν μένων ἄδειπνος ἦν.

A. πότερ' οὖν ἀφείσαι; B. κατ' ἀγορὰν ἐργάζομαι.

ἐπρίατο γάρ τις ὁμότεχνός με γνώριμος.

Athenaeus 14, 659c Ποσίδιππος (A) περὶ δούλων μαγείρων . . . Συντρόφοις κτλ. 2. γάρ ἂν μένων Dindf.] παρμένων A. 3. πότερ' Dobr. Adv. II 350] πότερον A. ἀφείσαι Dobr.] ἀφείσα A. 4. ἐπρίατο A.

3. 'num igitur manu missus es? — minime: cmit me quidam eorum qui apud forum profitentur. nempe quidam ruri degens hunc coquum apud forum isto die conduxerat'. Dobr.

24

ἐνδοθι προνομεύειν ὄρμενα

Photius ὄρμενα' τὰ τῆς κράμβης. Ποσειδίππος Συντρόφοις κτλ. παρὰ τοῖς παλαιοῖς οὐχ εὑρομεν. cf. Nicostr. 34. Thomas Mag. 275, 7 οὐχ εὑρίσκεται οὔτε τὸ προνομεύειν οὔτε ἡ προνομεία παρὰ ῥήτορσιν, ἀλλ' ἀντὶ τούτων ληϊζέσθαι. καὶ καταδρομή. Moer. 206, 25 προνομεύειν τὸ κατατρέχειν καὶ κατασύρειν. ecloga mihi quidem obscura.

ΦΙΛΟΠΑΤΩΡ

25

ἐθισμός

ἀντὶ τοῦ ἔθους. Ποσίδιππος (sic cod.) Φιλοπάτορι. Bekker. Anecd. 93, 19. cf. Lobeck. Phryn. 511.

ΧΟΡΕΤΟΥΣΑΙ

26

μαθητὰ Λεύκων οἳ τε συνδιάκονοι

ὕμεις· ἅπας γάρ ἐστιν οἰκείος τόπος

ὑπὲρ τέχνης λαλεῖν τι· τῶν ἡδυσμάτων

πάντων κράτιστόν ἐστιν ἐν μαγειρικῇ

- 5 ἀλαζονεία· τὸ καθ' ὅλου δὲ τῶν τεχνῶν
 ὅψει σχεδόν τι τοῦθ' ἡγούμενον.
 ξεναγὸς οὗτος, ὅστις ἂν θώρακ' ἔχη
 φολιδωτὸν ἢ δράκοντα σεσιδηρωμένον,
 ἐφάνη Βριάρεως, ἂν τύχη δ' ἐστὶν λαγῶς.
- 10 ὁ μάγειρος ἂν μὲν ὑποδιακόνους ἔχων
 πρὸς τὸν ιδιώτην καὶ μαθητὰς εἰσίῃ,
 κυμνοπρίστας πάντας ἢ λιμοὺς καλῶν,
 ἔπιτηξ' ἕκαστος εὐθύς. ἂν δ' ἀληθινὸν
 σαντὸν παραβάλλης, καὶ προσεκδαρεῖς ἅπει.
- 15 ὅπερ οὖν ὑπεθέμην, τῷ κενῷ χώραν δίδου.
 καὶ τὰ στόματα γίνωσκε τῶν κεκλημένων·
 ὥσπερ γὰρ εἰς τὰμπόρια, τῆς τέχνης πέρας
 τοῦτ' ἐστίν, ἂν εὖ προσδράμῃς πρὸς τὸ στόμα.
 διακονοῦμεν νῦν γάμους. τὸ θῦμα βοῦς,
- 20 ὁ διδοὺς ἐπιφανῆς, ἐπιφανῆς ὁ λαμβάνων.
 τούτων γυναιῖκες ἰέρειαι τῇ θεᾷ θεοί,
 κορύβαντες, αὐλοί, παννυχίδες, ἀναστροφῇ·
 ἱππόδρομος οὗτός ἐστί σοι μαγειρικῆς.
 μέμνησο καὶ σὺ τοῦτο.

Athenaeus 9, 376e Ποσειδίππος (sic A) ἐν Χορευούσαις· μάγειρος δ' ἐστὶν ὁ λέγων πρὸς τοὺς μαθητὰς τάδε κτλ. v. 12 Eustathius 1828, 6 φειδωλὸς . . . καὶ κυμνοπρίστῃς, ἔτι δὲ καὶ λιμός. v. 1—7 med. et 19—24 om. C. 3. λαλεῖν L] ἄλλειν A. 5. ἀλαζονείαι et καθόλου A. 6. ὅψει σχεδόν τι πάντα Porson. ὅψεις δ' ἔχοντι A. πάντα dubium videtur. 7. οἶον ξ. οὗτος, ἂν θ. ἔχη vel ξ. οὗτος, ἡνίκ' ἂν Mein. fortasse ξ. οὗτος αὐτίκ', ἂν κτλ. cf. Arist. Av. 166 cum eis quae adnotavi. 9. ἂν τύχη] ἐν μέλλῃ K. cf. Arist. Pac. 1190. 10. ἂν Dindf.] ἐὰν AC. 12. καλῶν Grot. Excerpt. 817] καλῶς. 13. ἔπιτηξ' Casaub.] ἐπιτηξ' A. ἔπειτ' ἦξεν C. ἕκαστος εὐθύς om. C. ἂν Dindf.] ἐὰν AC. 14. παραβάλλης C. προσεκδαρεῖς A] πρὸς ἐκδαρεῖς Dindf. 16. στόματα Casaub.] στόμια A. 18. ἂν εὖ C] ἄνευ A. 21. γυναιῖκες εἰς Erfurdt. Obs. 441. τῇ θεᾷ θεοί] τῇ θεῷ Grot. cf. Cobet. N. 1. 26. 7. γυν. ἰέρειαι Θεᾷ, Θεῷ Wilam. ap. Kaibel. conl. Dittenb. Syll. inser. 13, 39. 23. μοι Mein. Anal. Ath. 165. 24. τοῦτο, non τουτί, A.

6. cf. Sosipat. 47. Hesych. ξεναγός· ὁ τῶν ξένων ἡγούμενος. dux mercennariorum. cf. quae ad Menandri Ξενολόγον adnotantur. 9. Βριάρεως, cf. Timocl. 12, 4. Plaut. Poen. 5, 5, 41. 12. λιμούς, 'famelicós' Mein. 13. ἀληθινὸν coquum dicit qui sine

pompa et iactatione quod opus est facit. attamen scribendum videtur ἀπλήγιον. cf. Eupol. 22. 14. cf. Arist. Vesp. 450. παρ-βάλλης, ὥσπερ εἰς κίνδυνον. 17. 'nam plāne extrema nōstrae est artis līnea, quasi circa portum rēcta in os incūrrere'. Grot. ἐμπόριον est locus mercaturae idoneus, idem Romanorum *emporium* (Coraes). στόμα ἐμπορίου quoque dicitur i. e. *ostium* portus. 20. ὁ διδούς *socer*, ὁ λαμβάνων *gener*. 22. κορύβαντες, i. e. temulenti comissatores. 'ἀναστροφή idem est ac *circulus* apud Romanos, *conversazione* apud Italos. Neograeci *συναναστροφή*'. Coraes. 23. ἱππόδρομος iam apud Hom. II. 23, 330. hic in translatione ut παλαίστρα.

ΑΔΗΛΩΝ ΔΡΑΜΑΤΩΝ

27

ιδιώτης μέγας

αὐτοῖς ὁ Σεύθης. οἶσθα δ', ὦ βέλτισθ', ὅτι
ἀγαθοῦ στρατηγοῦ διαφέρειν οὐδὲν δοκεῖ.

οἱ πολέμιοι πάρεσιν· ὁ βαθὺς τῇ φύσει

5 στρατηγὸς ἔστηκεν, τὸ προᾶγμ' ἐδέξατο.

πολέμιός ἐστι πᾶς ὁ συμπίνων ὄχλος.

κινεῖ γὰρ ἀθρόος οὗτος· εἰσελήλυθεν

ἐκ πέντε καὶ δέχ' ἡμερῶν προηλπικώς

τὸ δεῖπνον, δρμῆς μεστός, ἐκλελυμένος,

10 τηρῶν πότ' ἐπὶ τὰς χεῖρας οἶσθαι τις. νόει

ὄχλου τοιούτου ῥαχίαν ἡθροισμένην.

Athenaeus 9, 377 b καὶ περὶ ἐτέρου μαγεῖρον, ὄνομα δ' ἐστὶ Σεύθης, ὁ αὐτὸς φησιν ποιητῆς (Ποσειδιππος) οὕτως κτλ. 2. σενή-θης A. δ' add. Grotius. οἶσθας Pierson. Moer. 283. 3. οὐδὲν P] οὐθὲν A. 5. ἔστηκεν καὶ A. ἔστηκε C. καὶ del. (vel ἔστη καὶ) Casaub. 7. κινεῖ Grot.] πίνει AC. 8. προηλπικῶς C] προσηλπικῶς A. 9. ἐκλελεγμένος Mein. probabilius ἐκκεκαυμένος Cobet. N. l. 5. 10. ὁπότε κατὰ χειρὸς Cobet. tribrachum cum anapaesto poetam coniunxisse non credo. 11. fortasse τοσοῦτον. ῥαχίαν Schweigh.] ῥαλίαν A.

1. quid hic sit ιδιώτης nescio. 5. ἐδέξατο, ut imperator impetum hostium. 7. κινεῖν ut Romani *movere* exercitum dicunt posteriores. cf. Polyb. 2, 54 (Mein.). 11. Eustath. 1540, 27 τὸν τόπον ᾧ προσ-αράττει τὸ κῆμα ῥαχίαν λέγουσιν, ὡς ἐν δημοτικῷ εὐρηται λεξικῷ. cf. Poll. 1, 109. Phot. ῥαχίαν. Plut. Mor. 789 d ῥαχίαν ἐν δήμῳ καὶ ψόφον. 791a τὴν ῥαχίαν καὶ τὸν ψόφον ἀφεικῶς. proverbium fuit ῥαχίας λαλίστερος. Diogenian. 7, 99. Gregor. Cypr. 3, 58. Apostol. 15, 21.

28

Ἑλλὰς μὲν ἔστι μία, πόλεις δὲ πλείονες·
 σὺ μὲν ἀττικίζεις, ἥνικ' ἂν φωνὴν λέγῃς
 αὐτοῦ τινές, οἱ δ' Ἑλληνες ἑλληνίζομεν.
 τί προσδιατρίβων συλλαβαῖς καὶ γράμμασιν
 5 τὴν εὐτραπελίαν εἰς ἀηδίαν ἄγεις;

[Dicæarchus] 3, 7 in C. Mueller. Geogr. min. I 109 ὅτι δὲ πᾶσα ἦν κατηριθήμεθα Ἑλλάς ἔστι, μαρτυρεῖ ἡμῖν ὁ τῶν κωμωδιῶν ποιητὴς Ποσειδίππος, μεμφόμενος Ἀθηναίοις ὅτι τὴν αὐτῶν φωνὴν καὶ τὴν πόλιν φασὶν Ἑλλάδος εἶναι, λέγων οὕτως κτλ. πρὸς μὲν τοὺς οὐχ ὑπολαμβάνοντας εἶναι τὴν Θετταλίαν τῆς Ἑλλάδος, οὐδὲ τοὺς Θετταλοὺς, Ἕλληνας ἀπογόνους ὄντας, ἑλληνίζειν ἐπὶ τοσοῦτον εἰρησθῶ. 3. αὐτοῦ τιν' Salmas. fortasse αὐτῖτιν, ut αὐτίτην οἶνον dicebant τὸν ἐπιχώριον.

Atticus aliquis Thessalum parum attice loquentem reprehenderat. respondet Thessalus, ut Attici ἀττικίζειν debeant, ita ceteris Graecis sua cuique lingua uti licere. 5. τὴν εὐτραπελίαν, conloquii facilitatem.

29

ναοὶ δὴ εἰσὶ καὶ στοά, καὶ τοῦνομα,
 καὶ τὸ βαλανεῖον, καὶ τὸ Σαράβον κλέος,
 τὸ πολὺ μὲν ἀκτὴ, τοῖς δ' Ἑλευθερίοις πόλις.

[Dicæarchus] 1, 11 in C. Mueller. Geogr. min. I 102 ἡ δὲ πόλις (Πλαταιαί) κατὰ τὸν κωμωδιῶν ποιητὴν Ποσειδίππον κτλ. 1. νεῶ Mein. 2. Σαράβον Mein.] Σηράμβον. 3. Ἑλευθερίοις I. Voss. Scylac. 9] ἑλευθέροις.

anno ante Leuctricam pugnam tertio ἡ πόλις (Πλαταιαί) ὑπὸ τῶν Θεβαίων καθηρέθη πλὴν τὰ ἱερά. Paus. 9, 1, 18. 1. Pausanias 9, 2 Iunonis, 4 Minervae Cererisque templa commemorat. 2. Σάραμβος ὁ κάπηλος est Plat. Gorg. 518b (cum Thearione Aristoph. fr. 1 et Milhacco coniunctus), οἶνον θαυμαστὸν παρασκευάζων. 'propter Posidippi testimonium hominem Plataeas patriam habuisse conicias'. Mein. V 115. O. Muellerus Aegin. 77 Aeginetam fecerat. Σάραμβον plerique dicunt, sed Σάραβον verum nomen esse docet Achaeus Athen. 4, 173d Σαράβικῶν κοπιδῶν συνομώννμε. Poll. 7, 193 Σαράβωνα ὁ Πλάτων κάπηλον ὠνόμασεν, ἐπαινῶν αὐτὸν ἐπ' οἰνοποιίᾳ. 3. 'festis Eleutheriorum diebus Plataea urbs est, i. e. hominum multitudine frequens'. de Eleutheriis in memoriam victoriae Plataeensis quinto quoque anno celebratis cf. Paus. 9, 2, 4 (6). Strab. 9, 412. — ἀκτὴ oppidum procul a mari situm, monte Cithaerone interiacente, dici nullo modo poterat. neque vero Cic.

Att. 1, 18 ad defendendam vocem quicquam valet. fortasse ἀργή (γῆ), de qua forma Aristoteli et posterioribus usitata cf. Lobeck. Phryn. 105.

30

οὐδείς ἀλύπως τὸν βίον διήγαγεν
ἄνθρωπος ὦν, οὐδὲ μέχρι τοῦ τέλους πάλιν
ἔμεινεν εὐτυχῶν.

Clemens Alex. Strom. 6, 2, 13 Ποσειδίππος κτλ. Maximus Conf. 28, 68 p. 614 extr. Combefis. et omisso auctoris nomine Stobaeus Floril. 99, 14. ἄνθρωπος ὦν οὐδείς ἀλυπος — διήγαγεν, οὐδὲ μέχρι τέλους ἔμ. εὐτ. Stob., sed ἄνθρωπος ὦν post διήγ. Trinc. ἄλυπος — οὐδ' ἄχρι τέλ. et om. πάλιν Max. ἄχρι etiam Clem. 2. οὐδείς δὲ μέχρι τέλους Grot. οὐδ' εἴ γε μέχρι τέλους Gaisf. nos secuti sumus Meinekium. 3. εὐτυχῶν V. εὐτυχῶν L Clem. ἀτυχῶν recte ut videtur Potter.

31

τὴν χλανίδα πάντες, ὥς ἔοικεν, οὐκ ἐμὲ
προσηγόρευον· οὐδὲ εἷς νῦν μοι λαλεῖ.

Stobaeus Floril. 14 (περὶ νολακείας), 1 Ποσειδίππου (sic) A. i. e. antehac, ubi splendida veste indutus prodibam, omnes me appellabant, nunc nemo: itaque non me, sed vestem adloquebantur.

32

διὰ τὴν τέχνην μὲν γνωρίμους ἐκτησάμην
πολλούς, διὰ τὸν τρόπον δὲ τοὺς πλείστους φίλους.

Stobaeus Floril. 37 (περὶ χρησιμότητος), 14 Ποσειδίππου A. Maxim. Conf. 57, 114 p. 665 Combefis. 1. διὰ τὴν τέχνην Stob.] τέχνη Max. 'poterat homo κουρεὺς εἶναι τὴν τέχνην et hinc γνωρίμους permultos habere'. Cobet. N. l. 74. vel coquus, ut H. Iacobi V cccxx. itaque perperam τύχην Mein. in Stob.

33

οὐκ ἔργον ἐστὶν εὖ λέγειν, ἀλλ' εὖ φρονεῖν·
πολλοὶ γὰρ εὖ λέγοντες οὐκ ἔχουσι νοῦν.

Stobaeus Ecl. 2, 15, 24 Wachsm. Ποσειδίππου (.οιδίππου) L. 1. φρονεῖν Cobet. N. l. 90] ποιεῖν. 2. λέγοντες εὖ L.

34

διψηφός, ἄτοπος ὁ μυρίνης ὁ τίμιος.

Athenaeus 1, 32b *μυρίνης δὲ οἶνος κεῖται παρὰ Ποσειδίπῳ* κτλ. *δίψης ἀρωγὸς* Herwerd. Nov. add. crit. 45. 6, minime 'ingeniose', ut iudicabat Mein. Anal. Ath. 16, quamquam Antiphan. 150 *δίψους ἀρωγόν. ἄποτος* Coraes. *μυρίνης* Pors.] *μυρίνης*. cf. Diphil. 17, 10. scribendum videtur *λιψουρὸς ἀτόπως* conl. Aesch. Choeph. 756. 'urinam ciet'.

35

Harpocration 98, 8 *τὴν πενιχρὰν κόρην . . θῆσαν ὀνομάζουσιν οἱ Ἀτικοί. ἐπ'ἀναγκῆς δὲ ἦν τοῖς ἐγγιστα γένους τὰς θήσας ἢ λαμβάνειν πρὸς γάμον ἢ ἐ μνᾶς διδόναι, ὥς καὶ Ποσειδίππος πον ὁ κωμικός φησιν.*

36

προσέκοψε τῷ ἀνθρώπῳ

ἀντὶ τοῦ ἡλλοτριώσατο. οὕτως Ποσειδίππος. Photius et Suidas. *προσέκοψεν* Phot. *προσέκοψε τὸν ἀνθρώπῳ* Mein. i. e. *succensuit*. cf. Wesseling. Diod. 1, 71 et exempla ab eodem ad 13, 80 congesta. Alexid. 81.

37

τὸ τῆς ἐλαίας δένδρον

παρὰ Ποσειδίπῳ. Cramer. Anecd. Ox. II 277. scr. *ἐλάας*.

38

ὀνυχιστήρια λεπτὰ

παρὰ Ποσειδίπῳ. Pollux 10, 140. est *μαχαιρῶν* genus. *παρὰ* add. Bekker.

39

ἄθετος

ὁ ἀποίητος. οὕτω Ποσειδίππος. Bekker. Anecd. 350, 21. *ποσίθ.* cod. — ambiguum habet explicationem.

40

αὐθέκαστος

Ποσειδίππος ἀντὶ τοῦ ἀπλοῦ ἐχρήσατο. Bekker. Anecd. 462, 32. cf. Philem. 89, 7.

41

ἡ ἔπηλις

ἔστι παρὰ Ποσειδίπῳ. Bekker. Anecd. 424, 26. Suidas *ἔπηλιώτης*. ὁ ἄνεμος . . καὶ πάντα τὰ ὅμοια ψιλῶς. καὶ ἡ ἔπηλις ἔστι

παρὰ Ποσειδίππῳ. Eustath. 1562, 38 ἔπηλις ἢ ἐπὶ τοῦ προσώπου μελανία (*Sommersprossen*). discernenda haec ἔπηλις ab altera quae significat τὸ πῶμα τῆς λάρνακος. Herodian. I 91, 9. — cf. Lobeck. Soph. Ai. 805.

42

ἐπίχαρμα

Pollux 3, 101 τὸ παρὰ Ποσειδίππῳ ἐπίχαρμα μοχθηρόν. cf. Theocrit. 2, 20.

43

κακοπρόσωπος

Ποσειδίππος. Bekker. Anecd. 104, 19. ποσίδ. cod. cf. Bekker. adn. ad 93, 19.

44

κύφωνες

ἱμάτια γυναικεῖα ἢ χιτῶνος εἶδος. οὕτως Ποσειδίππος. Photius. Hesych. κύφων. . . ἔστι καὶ χιτῶνος εἶδος.

Menacchmos Plauti et *Aululariam* O. Ribbeckius Alazon. 25 n. 1, quod *servi coqui* in eis inveniantur, ex Posidippi comoediis expressas esse arbitratur conl. Athen. 14, 658f οὐ γὰρ ἂν εὗροι τις δοῦλόν τινα μάγειρον πλὴν παρὰ Ποσειδίππῳ μόνῳ.

Δ Α Μ Ο Ξ Ε Ν Ο Σ

Meinek. I 484. 5.

ΑΤΤΟΝ ΠΕΝΘΩΝ

Cf. cognominis Menandri fabula.

1

εἰ δ' οὐχ ἱκανόν σοι, τὸν ἐλέφανθ' ἦκει φέρων
ὁ παῖς. B. τί δ' ἐστὶ τοῦτο, πρὸς θεῶν; A. ὅντὸν
δίκρουνον, ἡλίκον τι τρεῖς χωρεῖν χόας,
Ἄλκωνος ἔργον. προῦπιεν δέ μοι ποτε
5 ἐν Κυψέλοις Ἀδαῖος.

Athenaeus 11, 468f ἐλέφας· οὕτως ἐκαλεῖτο ποτήριόν τι, ὡς Δαμόξενός φησιν ἐν Αὐτὸν πενθοῦντι κτλ. Eustathius 1286, 29 κεῖται οὐδετέρως (τὸ ὅντὸν) ἐν τῷ ἐλέφας ἐστὶ ὅντὸν δίκρουνον τρεῖς χωροῦν χόας. Hesychius ἐλέφαντα. . . καὶ ὅντὸν, τρεῖς χόας

χωροῦν. 1. ἤξει Mein. Anal. Ath. 216. 3. χωρεῖν Coraes]
χωροῦν.

cf. Epinic. 2. — 4. *Alcon artifex clarissimus*. Ovid. Met. 13, 683 sq. προῦπιεν, *donavit*. cf. Stephan. com. 1. 5. Steph. Byz. Κύψελα· φρούριον τετειχισμένον ἐν Ἀρκαδίᾳ ὑπὸ Μαντινέων. ἔστι καὶ Κ. πόλις Θράκης πλησίον τοῦ Ἑβρου ποταμοῦ. cf. Plin. N. h. 4, 43. de *Adaco*, quem adparet hic non vivum commemorāri, cf. Antiphan. 303 et Heraclid. com. II 435. Mein. I 485. — conloquuntur miles gloriosus et puella. scaenam *Truculenti* 2, 6 contulit O. Ribbeck. Alaz. 81.

ΣΤΥΝΤΡΟΦΟΙ

2

I

Ἐπικούρου δέ με

ὄρᾳς μαθητὴν ὄντα τοῦ σοφοῦ, παρ' ᾧ
ἐν δὺ' ἔτεσιν καὶ μηνσὶν οὐχ ὅλοις δέκα
τάλαντ' ἐγὼ σοι κατεπύκνωσα τέτταρα.

5 B. τοῦτο δὲ τί ἐστίν; εἰπέ μοι. A. καθήγρισα.

III μάγειρος ἦν ἀκχεῖνος, ᾧ γῆ καὶ θεοί.

B. ποῖος μάγειρος; A. ἡ φύσις πάσης τέχνης
ἀρχέγονόν ἐστ'. B. ἀρχέγονον, ὦλιτήριε;
A. οὐκ ἔστιν οὐδὲν τοῦ πονεῖν σοφώτερον,

10 πᾶν εὐχερές τε πρᾶγμα τοῦ λόγου τριβὴν
ἔχοντι τούτου· πολλὰ γὰρ συμβάλλεται.
διόπερ μάγειρον ὅταν ἰδῇς ἀργάματον
μὴ Δημόκριτόν τε πάντα διανεγνώκῃτα,
μᾶλλον δὲ κατέχοντα [καταγέλα ὥς κενοῦ]

15 καὶ τὸν Ἐπικούρου κανόνα, μινθώσας ἄφες
ὥς ἐκ διατριβῆς. τοῦτο δεῖ γὰρ εἰδέναι,
τίν' ἔχει διαφορὰν πρῶτον, ᾧ βέλτιστε σύ,
γλαυκίσκος ἐν χειμῶνι καὶ θέρει, πάλιν
ποῖος περὶ δύσιν Πλειάδος συνειδέναι

20 ἰχθὺς ὑπὸ τροπᾶς τ' ἐστὶ χρησιμώτατος.
αἱ μεταβολαὶ γὰρ αἷ τε κινήσεις κακὸν
ἡλίβατόν ἐστ' ἀνθρώποις ἀλλοιώματα
ἐν ταῖς τροφαῖς ποιούσι, μανθάνεις; τὸ δὲ
ληφθὲν καθ' ὥραν ἀποδίδωσι τὴν χάριν.

25 τίς παρακολουθεῖ· δ' αὐτά; τοιγαροῦν στρόφοι
καὶ πνευμάτια γινόμενα τὸν κεκλημένον

- ἀσχημονεῖν ποιοῦσι. παρὰ δ' ἔμοι τρέφει
τὸ προσφερόμενον βρῶμα, καὶ λεπτύνεται
ὀρθῶς τε διαπνεῖ. τοιγαροῦν εἰς τοὺς πόρους
30 ὁ χυμὸς ὁμαλῶς πανταχοῦ συνίσταται.
χυμὸς, λέγει Δημόκριτος, οὐδὲν πρᾶγμα τὰ
γινόμενα ποιεῖ τὸν φαρόντ' ἀρθριτικόν.
B. καὶ τῆς ἱατρικῆς τι μετέχειν μοι δοκεῖς.
A. καὶ πᾶς ὁ φύσεως ἐντός. ἡ δ' ἀπειρία
35 τῶν νῦν μαγείρων κατανόει, πρὸς τῶν θεῶν,
οἷα 'στίν. ἄλμην ὅταν ἰδῆς ἐξ ἰχθύων
ὑπεναντίων αὐτοῖσι ποιοῦντας μίαν
καὶ σήσαμ' ὑποτρίβοντας εἰς τάνυτην, λαβὼν
ἕκαστον αὐτῶν κατὰ μέρος προσπαρδέτω.
40 B. ὥς μοι κέχρησαι. A. τί γὰρ ἂν εὖ γένοιτ' ἔτι,
τῆς ιδιότητος πρὸς ἑτέραν μεμιγμένης
καὶ συμπλεκομένης οὐχὶ συμφώνους ἀφάς;
V τὸ ταῦτα διορᾶν ἔστιν ἐμψύχου τέχνης,
οὐ τὸ διανίζειν λοπάδας οὐδ' ὄζειν καπνοῦ.
45 ἐγὼ γὰρ εἰς τοῦπτάνιον οὐκ εἰσέρχομαι.
B. ἀλλὰ τί; A. θεωρῶ πλησίον καθήμενος,
πονοῦσιν ἕτεροι δ', οἷς λέγω τὰς αἰτίας
καὶ τὰποβαῖνον· ὃξὺ τὸ περικόμυ', ἄνες.
VII B. ἁρμονικὸς εἶ μάγειρος. A. ἐπίτεινον τὸ πῦρ.
50 ὁμαλιζέτω τοῖς τάχεσιν· ἡ πρώτη λοπάς
ζεῖ ταῖς ἐφεξῆς οὐχὶ συμφώνως. νοεῖς
τὸν τύπον; B. Ἀπολλων, μέγα τι φαίνεθ' ἡ τέχνη.
A. εἴτ' οὐδὲν εἰκὴ παρατίθηναι, μανθάνεις;
βρῶμ', ἀλλὰ μείξας πάντα κατὰ συμφωνίαν.
III 55 B. πῶς; A. ἔστιν αὐτοῖς ἃ διὰ τεττάρων ἔχει
κοινωνίαν, διὰ πέντε, διὰ πασῶν πάλιν.
ταῦτα προσάγω πρὸς αὐτὰ τὰ διαστήματα
καὶ ταῖς ἐπιφοραῖς εὐθὺς οἰκείως πλέκω.
VI ἐνίот' ἐφεστῶς παρακελεύομαι· πόθεν
60 ἄπτει; τί τούτῳ μιγνύειν μέλλεις; ὄρα,
διάφωνον ἔλκεις· οὐχ ὑπερβήσει σοφόν;
II Ἐπίκουρος οὕτω κατεπύκνου τὴν ἡδονήν,
ἐμασᾶτ' ἐπιμελῶς, εἶδε τὰγαθὸν μόνος

ἐκεῖνος οἶόν ἐστιν· οἱ δ' ἐν τῇ στοᾷ
 65 ζητοῦσι συνεχῶς οἶόν ἐστ' οὐκ εἰδότες.
 οὐκοῦν ὅ γ' οὐκ ἔχουσιν, ἀγνοοῦσι δέ,
 οὐδ' ἂν ἐτέρῳ δοίησαν. B. οὕτω συνδοκεῖ.

VIII ἀφῶμεν οὖν τὰ λοιπά. δῆλα δὴ πάλοι.

Athenaeus 3, 101. 2 (Ἀρχέστρατος) ἐσθίειν παρακελεύεται τὰ καὶ τά, οὐδὲν ἀποδέων τοῦ παρὰ Δαμοξένῳ τῷ κωμωδιοποιῷ μαγείρου, ὅς ἐν Στυντρόφοις φησὶν κτλ. v. 21 sq. Eustathius 1623, 8 (indic. Nauck.) ἡλίβατον· χρῆσις αὐτοῦ γυναικῇ (κωμικῇ) ἐν τῷ αἰ μεταβολαὶ γὰρ αἷ τε κινήσεις κακὸν ἡλίβατον· ἐντ' (ut C) ἀνθρώποις ἁλλοιώματα ἐν ταῖς τροπαῖς ποιοῦσιν.

4. ἐγὼ τοι Both. 5. καθήγισα G. Herm. Drac. praef. xxv] καθήγησα A. 6. ᾧ γῇ καὶ θεοί G. A. Hirschig. Ann. crit. 32, alteri personae tribuens] οὐκ ἤιδει θεοί A. 8. B. add. Cobet. N. l. 24. 9. οὐθὲν A. τοῦ πινοεῖν Reisig. Coniect. 31. τοῦ φρονεῖν Emper. οὐκ ἔστιν οὐδὲ ἐν νοεῖν σ. *‘nihil sapientius cogitari potest’* Herwerd. Anal. crit. 32. 3. 10. πᾶν εὐχερὲς τε K.] ἦν τ' εὐχερὲς τὸ A. πᾶν τ' εὐχερὲς τὸ Reisig. 14. del. G. Herm. Drac. praef.: sententiam mutavit El. doct. m. 135. atque eici vetat Hanov. Exerc. crit. 145, desperans sane de emendatione. κατέχονθ' ὥς κενοῦ σὺ καταγέλα Iacobs. Add. Ath. 68. secutus sum Kaibelium. v. 15—18 et 31. 32. 57—61. 63—68 om. C. 15. μινθώσας ἄφες G. Herm.] μισθώσα σαφές A. μισθώσας ἄφες Grot. Excerpt. 701. ἄφες· ὥς ἐκ διατριβῆς τοῦτο Schweigh. ἄφες ἐκ τῆς διατριβῆς K. 17. πρῶτον D] πρῶτος A. 19. Πλειάδων *‘scripta lectio’* Casaub. DP. πλειάδος A. uterque numerus in usu fuit. σάφ' εἰδέναι Herwerd. Mnem. nov. III 299. σοι σκευάσαι K. nam (συν)εἰδέναι repetitum ex 16. 20. ὑποτροπάς A. ὑπὸ τροπάς ut videtur C. 21. 22. sic A. αἷ τε κινήσεις κύκλων ἡλίβατ' ἐν ἀνθρ. Hanov. 132. 3. ἡλίβατον ἐν τ' ἀνθρώποις C. ἡλίβατον ἀνθρώποισι Porson. ἁλλοιώματ' C. ἁλλοιώμα τε Iacobs. κινήσεις, κακὸν ἡλίβατον ἀνθρώποισιν, ἁλλοιώματα κτλ. Kaibel. non credo. 23. τροφαῖς Grot.] τροπαῖς AC. 25. δ' αὐτά K.] ταῦτα. 30. ὁμαλῶς ὁ χυμὸς C. 31. λέγει Mein.] λέγεις A. οὐδὲν πρᾶγμα· τὰ | γινόμενα κτλ. Kaibel. 36. οἷα ἴσθιν Grot.] οἷαν τὴν A. ἔλμην Mein.] ὁσμὴν A. ἐδωδὴν Casaub. οἷα ἴσθιν· οὕς ἔλμην ἂν ἴδοις Dobr. Adv. II 301. 37. αὐτοῖσι, non αὐτοῖσι, A. ποιοῦντας Schweigh.] ποιοῦντων A. 38. ἐπιτρέβοντας Reisig. 39. πρόσπαρθε σὺ Herwerd. Obs. crit. 111. 12. πρόσπαρδ'· ἴτω Mein. Anal. Ath. 46. 40. ὥς μοι κεχάρισαι Mein. πρόσπαρδ'· B. ἰοῦ, | ὥς μοι κεχάρισαι. K. 41. dubito an scribendum sit μεμειγμένης et 60 μειγνύειν. non dubitavi de v. 54. 42. συμπλεκομένης C] συμπλεκομένης A. 43. εὐτυχοῦς Dobr. εὐφροῦς Herwerd. Nov. add. crit. 47. εὐστόχου K.

44. οὐ τοῦ Dobr. 45. τοῦπτάτιον Valeken. Phoen. 252] τοῦπτάτιον A. 46. personarum notatio est Schweighauseri. 47. πο-
νοῦσιν ἑτεροὶ δ', οἷς K.] ποιοῦσι δ' ἑτεροὶ σοὶ δὲ A. ac ponoῦσι
Casaub. ἑτεροὶ ἐγὼ δὲ C. 48. ἄνες Mein.] ἄφες A. 49. εἰ K.] οὐ.
50. ὁμαλιζέτω τοῖς στάχεσιν πρώτη A. τις ὥς τάχος. ἡ Iacobs. ἐπι-
τείνων τὸ πῦρ ὁμαλίζει τοῖσι τάχεσιν Dobr. in scriptura cod. A fortasse
latet ὁμαλιζέτω τις τὸ τάχος· ἡ πρώτη κτλ. ac sic nunc Kaibel.
51. ταῖς Casaub.] τοὺς A. τοῖς C. 52. μέγα τι φαίνεται ἡ K.]
καὶ τί φαίνεται A. καὶ τί φαίνεται; B. τέχνη Mein. καὶ τι φ. τέχνη;
idem. Anal. Ath. 46. 53. οὐθὲν εἰκῆ A. παρατίθεμαι βροῦμα om.
μανθάνεις C. 55. personas distinxit Iacobs. αὐτοῖς (i. e. ἀλλήλοις)
Dobr.] αὐτοῖς A. 56. κοινωνίαν] συμφωνίαν Herwerd. Anal. crit.
33. dein διὰ πασῶν καὶ ἄλλα ληρήσας ἐπάγει· οὕτως ἐπίκουρος κατεπύ-
κνου τὴν ἡδονήν C. 59. ἐνίοτ' G. Herm. El. doctr. m. 131] ἐνίοτε
δ' A. ἔσθ' ὅτε δ' Mein. Anal. Ath. 46. ἐφροσῶς Herwerd. Obs.
crit. 112] ἀφροσῶς. 61. ὑπερβήσῃ A. σοφόν] Σόφων Mein. Anal.
vox corrupta 62. οὕτως Ἐπίκουρος C. 63. εἶδε] οἶδε Cobet. N. l. 24.
66. ὅ τι οὐκ Mein. Anal. 67. οὕτω συνδοκεῖ Mein.] οὕτω σοὶ δοκεῖ A.
οὐ καὶ σοὶ δοκεῖ; Cobet. conl. Arist. Vesp. 933.

3. Euphron. 1, 4 confert Cobet. Mnem. XI. 402. nov. III 303.
4. *consumpsi in culina*, 'in fumum dissolutam esse pecuniam signi-
ficans'. Herm. cf. Arist. Nub. 857 καταπεφρόντικα. 5. καθήγισα. cf.
Arist. Lys. 238. Av. 566. 7. interrogatio cum indignatione con-
iuncta (Dobr.). 11. συμβάλλεται, ut Sosipat. 37. Alexid. 149, 4.
15. Archestr. Athen. 7, 285b τὴν ἀφύην μίνθου πᾶσαν, πλὴν
τὴν ἐν Ἀθήναις. 16. 'veluti ex erudito studio et ex doctorum homi-
num commercio notum hoc debet habere'. Schweigh. 19. Plin. N. h.
2, 125 post aequinoctium (autumni) diebus fere quattuor et qua-
draginta Vergiliarum occasus hiemem inchoat, quod tempus in III
Idus Novembris incidere consuevit. cf. 18, 225. 20. τροπὰς solstitia.
21. Diog. L. 7, 155 κύκλους εἶναι ἐν οὐρανῷ πέντε, ὧν πρῶτον
ἀρκτικόν . . δεύτερον τροπικόν θερινόν, τρίτον ἰσημερινόν, τέταρτον
χειμερινόν τροπικόν, πέμπτον ἀνταρκτικόν. 22. Append. prov. 3, 9
παροιμία· ἡλίβατον κακόν, ἐπὶ τῶν σφόδρα δεινῶν. hoc ipsum
proverbium hic depravationis occasionem dedit. ἀλλοιώματα per
adpositionem ad κακόν adiectum esse statuit Mein. 25. 6. cf.
Nicomach. 1, 30. τὸν κεκλημένον, conlective, *amicos invitatos*. 34.
ὁ φύσεως ἐντός, 'naturae cognitione imbutus. Sext. Emp. Adv. gramm.
1, 155 καὶ ἰδιῶται καὶ οἱ παιδείας ἐντός' (Mein.). 42. terminum
(ἀφάς) ex arte musica adscitum esse monuit Petitus. 48. cf. Athe-
nicon. 31 (Mein.). 'nimium acutus sonus est; remitte; rursus intende.'
Mein. 51. 2. *teneasne formam et rationem praeceptorum meorum?*
Schweigh. 61. 'διάφωνον ἔλκειν haud dubie musicae artis dictio
est'. Mein. 62. καταπυκνοῦν τὴν ἡδονήν, *condensare et undique*

perficere notionem voluptatis, ipsius est Epicuri locutio. Diog. L. 10, 142 n. 8 εἰ κατεπυκνούτο πᾶσα ἡδονή... οὐκ ἂν ποτε διέφερον ἀλλήλων αἱ ἡδοναί. 67. δοίησαν. rarior forma hic ipso metro necessaria. συνδοκεῖ Arist. Av. 811. 1630. Lys. 167 ac saepissime apud Platonem philosophum.

ordo versuum in codice Athenaei misere perturbatus sic restituendus est I. 1—5. II. 62—67. III. 6—42. IIII. 55—58. V. 43—48. VI. 59—61. VII. 49—54. VIII. 68. initia singularum partium numeris in margine notavi.

ΑΔΗΛΟΤ ΔΡΑΜΑΤΟΣ

3

νεανίας τις ἐσφαίριζεν εἰς
 ἐτῶν ἴσως ἑπτακαίδεκα,
 Κῶος· θεοὺς γὰρ φαίνειθ' ἡ νῆσος φέρειν.
 ὅς ἐπεὶ ποτ' ἐμβλέψειε τοῖς καθημένοις,
 5 ἢ λαμβάνων τὴν σφαῖραν ἢ διδούς, ἅμα
 πάντες ἐβοῶμεν
 ἢ δ' εὐρυθυμία τό τ' ἡθος ἢ τάξις θ' ὅση
 ἐν τῷ τι πράττειν ἢ λέγειν ἐφαίνετο.
 πέρας ἐστὶ κάλλους, ἄνδρες. οὔτ' ἀκήκοα
 10 ἔμπροσθεν οὔθ' ἑώρακα τοιαύτην χάριν.
 κακὸν ἂν τι μεῖζον ἔλαβον, εἰ πλείω χρόνον
 ἔμεινα· καὶ νῦν δ' οὐχ ὑγιαίνειν μοι δοκῶ.

Athenaeus 1, 15 b ἐφρόντιζον εὐρυθυμίας οἱ σφαίριζοντες. Δαμόξενος γοῦν φησι κτλ. 1. εἰς C] ὦν VL. 2. ἴσως ἑκκαίδεκα ἢ ἑπτακαίδεκα Porson. conl. Antiphan. 82, 2. γενόμενος add. Mein. sed multa id genus excogitari possunt, velut εἰ θνητός, conl. v. 3. 6. ὥσπερ ἐκ κελύσματος suppl. Porson. et quidni ἐκπεπληγμένοι χαρᾷ (Aesch. Choeeph. 233. Aeschin. 1, 134) vel quidvis aliud? 7. ἢ τ' Porson. τό τ' LV] τὸ δὲ C. ἢ τάξις θ' Porson.] ἢ δὲ τάξις. C. ἢ τάξις δ' Kaibel. 8. sic Casaub.] λέγειν ἢ πράττειν C. 9. πέρας ἐστὶ Cobet. N. 1. 72 conl. Posidipp. 26, 17. Philosteph. 3. Hegesipp. 1, 4. Arist. Ran. 421] τέρας ἔτι C. πέρας ἔτι E. πέρας τι Porson. τέρας τι Kaibel. 10. ἑώρακα Dindf.] ἑώρακα C. 12. καὶ νῦν γ' Porson. at καὶ νῦν δέ est ac nunc quoque.

6. nequaquam necessarium est quod indicat G. Kaibelius post ἐβοῶμεν commemorari quid clamaverint.

Κ Ρ Ι Τ Ω Ν

Meinek. I 484.

ΑΙΤΩΛΟΣ

U. Koehler. I. A. n. 975 III 19 ἐπὶ Ξενοκλέους Κρίτων Αἰτωλῶ. ὕπε(κρίνετο) Μόνημος. 'non ante annum 168' Koehler p. 403. Αἰτωλοί Pollux.

1

ἐκεῖ γὰρ ἡμῖν ἐστὶν ἡ παρεμβολή.

Pollux 9, 15 παίζοντι τὸ στρατόπεδον ἕξεισι κατὰ τὴν τῶν πολλῶν χρῆσιν καὶ παρεμβολὴν ὀνομάσαι . . . Κρίτων ἐν Αἰτωλοῖς κτλ. ita Bekker. τινὲς δὲ καὶ τῶν νεωτέρων ποιητῶν ἐχρήσαντο τῇ λέξει, ὥσπερ Δίφιλος καὶ Κρίτων ABC. non consentio cum Fielitzio De Attic. com. bipart. 59. — cf. Theophil. 9. Diphil. 57.

ΕΦΕΣΙΟΙ

U. Koehler. I. A. n. 975 III 3 Κρίτων Ἐφεσίοις. [ὕ]πε(κρίνετο) Σώφιλος. tota perit.

ΜΕΣΣΗΝΙΑ

2

κράββατος

Pollux 10, 35 σκίμπους τῶν ἔνδον σκευῶν, ὃς καὶ ἀσκάντης ἐστὶν εἰρημένος, καὶ σκιμπόδιον. ἐν δὲ τῇ Κρίτωνος Μεσσηνία καὶ τῷ Ῥίνθωνος Τηλέφῳ καὶ κράββατον εἰρησθαι λέγουσιν. ἐγὼ δ' οὐκ ἐντετύχηκα τοῖς δράμασιν. τῶν γὰρ ἀδοξοτέρων (εἰσίν). sic enim haec interpungenda sunt. Phrynich. Ecl. 62 σκίμπους λέγε, ἀλλὰ μὴ κράββατος, ubi cf. Lobeck.

ΦΙΛΟΠΡΑΓΜΩΝ

3

Φοίνικα, μέγαλον κύριον βαλλαντίου,
ναύκληρον ἐν τῷ λιμένι ποιήσας ἄπλουν,
καὶ φορμιῶσαι ναῦς ἀναγκάσας δύο,
εἰς Ἀῆλον ἐλθεῖν ἡθέλησ' ἐκ Πειραιῶς,
5 πάντων ἀκούων διότι παρασίτῳ τόπος
οὗτος μόνος τρι' ἀγαθὰ κεκτήσθαι δοκεῖ,
εὖοψον ἀγοράν, παντοδαπὸν θυντῶν ὄχλον,
αὐτοὺς παρασίτους τοῦ θεοῦ τοὺς Ἀηλούς.

Athenaeus 4, 173b Κρίτων ὁ κωμωδιοποιὸς ἐν Φιλοπράγμωνι παρασίτους τοῦ θεοῦ καλεῖ τοὺς Ἀηλούς διὰ τούτων κτλ. 1. βάλλονται

οὐ Α. 3. sic Α (φορμῶσαι Bruns). κάφ' ὄρμον ὥσαι Erfurdt. Obs. 453. quod vereor ne ineptum sit. κάκφορτιῶσαι Mein. qui Anal. Ath. 82 'ganeo iste hominem eo redegerat ut duarum navium merces quocumque pretio vendere coactus esset'. at istud verbum neque exstat usquam neque recte formatum est. καὶ φορτίοισι ναῦς ἅμ' ἀνακάψας Jacobs. Add. Ath. 112 conl. Anaxil. 22, 19. scribendum videtur καὶ φορτὶ ὥμὰ ναῦς θ' ἅμ' ἐγκάψας δύο. cf. Xen. Anab. 4, 8, 14 τούτους... καὶ ὥμους δεῖ καταφαγεῖν. Hellen. 3, 3, 6 καὶ ὥμων ἐσθίειν αὐτῶν (τῶν Σπαρτιατῶν). Hom. Il. 4, 35 εἰ... ὥμὸν βεβρώθοις Πρίαμον. Philostrat. Apollon. 4, 36 p. 80 (177) εἰ... Νέρων σε ὥμὸν φάγοι. proverbialis est locutio. 6. μόνος Casaub.] μόνον Α. μόνος τρί' Κ.] τρία μόνον Α. 7. παντοδαπαν Α. θυτῶν Κ.] οὐκ οὐντ' Α. θύτης posterioribus in usu fuit. — 4. Πειραιῶς, ut Pherecr. 34. Alexid. 245, 1. Philisc. 2.

ΠΑΡΑΜΟΝΟΣ

ΝΑΥΑΓΟΣ ΧΟΡΗΓΩΝ

U. Koehler. I. A. n. 975 III 5 Παράμονος Ναυαγῶ. ὕπε. Ὀνήσιμος. et III 11 [Παρά]μονος Χορηγοῦντι. [ὕπε.] Μόνιμος. III 17 Παράμονος τεθνηκώς... ις. ὕπε. Δάμων.

ΣΩΓΕΝΗΣ

ΦΙΛΟΔΕΣΠΟΤΟΣ

U. Koehler. I. A. n. 975 III 9 Σωγένης Φιλοδεσπότη. ὕπε. Ἑκαταῖος. cum Critone, Paramono, Timostrato coniungitur.

ΤΙΜΟΣΤΡΑΤΟΣ

Meinek. I 499. 500. aetas eius quodammodo definitur titulo U. Koehler I. A. n. 975 II init. et III 7, ubi cum Critone, Paramono, Sogene coniungitur.

ΑΣΩΤΟΣ

1

ἄχρὶ τοῦ νῦν

μετὰ ἄρθρου. Τιμόστρατος Ἀσώτῳ. Bekker Anecd. 81, 1.

ΔΗΜΟΠΟΙΗΤΟΣ

Harpocration δημοποίητος ὁ ξένος μὲν ὢν τῇ φύσει, ὑπὸ δὲ τοῦ δήμου πολίτης γεγεννημένος. ὃν δὲ τρόπον γίνονται τινες δημοποιοίτοι, δεδήλωκε Δημοσθένης ἐν τῷ κατὰ Νεαίρας, εἰ γνήσιος. veri simile

est etiam Timostratum Atheniensium in ea re levitatem perstrinxisse. — cf. Poll. 3, 56.

2

οἱ μὲν προσέφερον τὸν χάρακα πρὸς τὴν ἄκραν.

Etymolog. m. Milleri (Mélanges 307) et Suidas χάραξ. Δημοστράτος Δημοποιήτω. sic Kuster. pro δημοποίητα Suid. δημοποιητά Et. m. — Δημοστράτος videndum ne ex Timostrato corruptum sit. Mein. I 500.

ΛΥΤΡΟΤΜΕΝΟΣ

U. Koehler. I. A. n. 975 II init. [Τιμ]όστ[τράτος] Λυτ[ρουμένω] ἵπε. Διογείτων.

ΠΑΝ

3

διὰ χειρὸς δανεῖσαι

Τιμόστράτος Πανί. Bekker. Anecd. 89, 23. i. e. sine syngrapha. Charit. 1, 12 ἢ διὰ χειρὸς πρᾶσις.

ΠΑΡΑΚΑΤΑΘΗΚΗ

4

ξάγρα

λοιδορίας εἶδος. Τιμόστράτος Παρακαταθήκη τὰς βασάνους καὶ τὰς πληγὰς ξάγριον λέγει. Bekker. Anecd. 98, 4. Photius ξάγρα· λοιδορίας εἶδος· οὕτως Τιμόστράτος.

ΦΙΛΟΔΕΣΠΟΤΟΣ

Cf. Theogneti et Sogenis fabulae cognomines et quae ad illam adnotavimus.

5

ἀφελούμαι

ἀντὶ τοῦ ἀφαιρήσομαι. Τιμόστράτος Φιλοδεσπότη. Bekker. Anecd. 80, 12. vix credibile est ea forma usum esse hominem Atticum, ne post ea quidem quae Meinekius attulit V 117. itaque fortasse hominem non Atticum ita loquentem poeta induxerat.

ΦΙΛΟΙΚΕΙΟΣ

U. Koehler. I. A. n. 975 III 7 Τιμόστράτος Φιλοικείω. ἵπε. Καλλίστρατος. φιλοίκειος vox est posterioribus usitata. Polyb. 32, 14, 9 τὸ μεγαλόψυχον καὶ φιλοίκειον τῆς τοῦ Σκηπίωνος προαιρέσεως.

ΑΔΗΛΩΝ ΔΡΑΜΑΤΩΝ

6

A. τηρεῖν μὲν ἑτέροις οἱ γέροντες δυνάμεθα.

B. ἡμεῖς δ' ἀπολαύειν ὧν ἔχουσιν οἱ νέοι.

Stobaeus Floril. 115, 12 Τιμοστράτου (τιμοστράζ) Vindob. deest lemma Trinc. 1. ἐτέροις Vind.] ἐτέρους. 2. ἀπολαύειν Vind.] ἀπολαβεῖν. 'conloquitur senex frugi et parcus cum meretricula'. Mein. Stob. III xiii. sed potius coniung. ἡμεῖς δ' οἱ νέοι ἀπολαύοντες ἔχουσιν (οἱ γέροντες).

7

δυνάμεις

τὰ τῶν ἱατρῶν φάρμακα. Τιμόστρατος. Bekker. Anecd. 91, 1.

ΦΙΛΗΜΩΝ

ΜΙΛΗΣΙΑ

U. Koehler. I. A. n. 975 III 11 Φιλήμων νεώ(τερος) Μιλησίᾳ. ὑπε. Κράτης. cum tertium aliquem Philemonem significari ex temporum rationibus recte concluderit Koehlerus, ex alterius Philemonis fabulis (II 540) haec eximenda erat.

ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ

Meinek. I 265. 485.

ΑΡΕΟΠΑΓΙΤΗΣ

1

σύ μου καταφρονεῖς, ὅτι μάγειρός εἰμ', ἴσως·
 ὅσον δ' ἀπὸ ταύτης τῆς τέχνης εἵργασμ' ἐγώ,
 οὐδεὶς ὑποκριτῆς ἐσθ' ὅλως εἵργασμένος.
 καπνίζομένη τυραννὶς αὕτη 'σθ' ἡ τέχνη.
 5 ἀβυστακοποῖς παρὰ Σέλενκον ἐγενόμην·
 παρ' Ἀγαθοκλεῖ δὲ πρῶτος εἰσήνεγκ' ἐγὼ
 τῷ Σικελιώτῃ τὴν τυραννικὴν φακῆν.
 τὸ μέγιστον οὐκ εἴρηκα· Λαχάρους τινός,
 ὅτ' ἦν ὁ λιμός, ἐστιῶντος τοὺς φίλους,
 10 ἀνάληψιν ἐποίησ' εἰσενέγκας κάππαριν.
 Β. γυμνὴν Ἀθηναῖν τότε ἐποίησε Λαχάρης
 οὐδὲν ἐνοχλοῦσαν· σὲ δ' ἐνοχλοῦντα νῦν ἐγώ.

Athenaeus 9, 405 e καταφρονεῖς ὅτι μάγειρός εἰμι ἴσως· ὅσον ἀπὸ ταύτης τῆς τέχνης εἵργασμ' ἐγώ, κατὰ τὸν κωμικὸν Δημήτριον, ὃς ἐν τῷ ἐπιγραφομένῳ Ἀρεοπαγίτῃ ταῦτ' εἴρηκεν· ὅσον ἀπὸ ταύτης τῆς τέχνης κτλ. v. 1. 11. 12 ex Athen. add. K. (11. 12 — ἐνοχλοῦσαν iam Dindf.). cf. nunc etiam Kaibel. 2. δ' add. Mein. 4. αὕτη 'σθ'

Dindf.] αὐτῆσθ' A. 6. δὲ add. Mus. 7. τὴν add. Casaub. 8. τινός] τότε vel ποτέ Mein. 10. ἐποίησ' VL] ἐποίησεν A. 11. Ἀθηνᾶν τότε ἐποίησε K.] ἐποίησεν Ἀθηνᾶν A. alia trimetrorum comicorum vestigia in illo Athenaei loco deprehendit Meinek. Anal. Ath. 176.

4. καπνιζομένη 'utpote inter culinae fumos imperium exercens'. Mein. simul vero ἀλαζονεία coquorum ea voce inridetur. cf. Arist. Vesp. 324 sq. cum schol. 8. Lachares, inpotentissimus Athenarum tyrannus, a Demetrio Poliore. post ingentem in urbe *famem* exortam expulsus. Plut. Demetr. 33 ἑλὼν μέδιμνον ὄνοῦντο τετταράκοντα δραχμῶν, ὁ δὲ τῶν πυρῶν μόδιος ὄνιος ἦν τριακοσίων. cf. Paus. 1, 25, 7. 29, 10. 16. Polyæn. 3, 7, 1. 4, 8, 6. Plut. Mor. 1090e. Droysen. Hellen. I 563. 7. 8. 585. 6. 652. 10. 'refeci qui invitati erant ex virium defectione'. 11. Paus. 1, 25, 7 (Λαχάρης) ἀσπίδας ἐξ ἀκροπόλεως καθελὼν χρυσᾶς καὶ αὐτὸ τῆς Ἀθηνᾶς τὸ ἄγαλμα τὸν περιαιριετὸν ἀποδύσας κόσμον ὑπωπτεύετο εὐπορεῖν.

ΔΜΦΙΣΒΗΤΗΣΙΜΟΝ

2

Demetrii fortasse huius est quod I 796 inter fragmenta cognominis antiquae comoediae poetae posui fr. 6.

ΔΙΩΞΙΠΠΟΣ

Meinek. I 485.

ΑΝΤΙΠΟΡΝΟΒΟΣΚΟΣ

1

οἶων δ' ἐπιθυμεῖ βρωμάτων, ὥς μουσικῶν·

ἥνυστρα, μήτρας, χόλικας —

Athenaeus 3, 100e μνημονεύει τῆς μήτρας . . . Διώξιππος ἐν Ἀντιπορνοβοσκῷ κτλ. in exitu deest verbum a quo pendebant accusativi. — Plut. Mor 127b μουσικὸν καὶ λιτὸν δεῖπνον (Mein.).

ΘΗΣΑΤΡΟΣ

2

μὴ κατακούσειεν δέ μου

ὁ Κωρναῖος. B. ἀλλὰ μὴν κατακήκοα

σοῦ κατακολουθῶν ἔνδοθεν.

Photius 199, 4 et Suidas Κωρναῖος . . . Διώξιππος Θησαυρῷ κτλ. 1. μὴ om. *VSuid. μὴ κατήκουσεν Bernhardy. δέ μου Kuster.] δέμας. 3. σοῦ κατακολουθῶν ἔνδοθεν Toupis] κατακολουθῶν ἐν-

δοθέν σου. τὰ πάντ' ἀκολ. ἔνδοθέν σου Bernh. κατακήκοεν | ὁ κατακ. Naber. Mnem. nov. VIII 432. — cf. Menand. 150 et quae ad Antiphanis *Κόρυκον* adnotavimus.

ΙΣΤΟΡΙΟΓΡΑΦΟΣ

Fabulosos rerum scriptores significari censet I. G. Voss. cf. Mein. I 485.

3

τὴν στοὰν διεξέπαιον Ἀμφικλῆς μήτρας δύο
κρεμαμένας δειξας, ἐκεῖνον πέμπε, φῆς, ἐὰν ἴδῃς.

Athenaeus 3, 100e μνημονεύει τῆς μήτρας . . . Διώξιππος . . . Ἱστοριογράφῳ κτλ. 1. διεξέπαιεν Casaub. 2. φᾶς Dindf. ἐκείνων πέμπε, φησίν, ἂν ἴδῃς, post Ἀμφικλῆς distinguens, Herwerd. Mnem. VI 84. deletio sententiarum nexu nihil potest adfirmari. fortasse οἱ δ' ἐπεὶ | τὴν στ. διεξέπαιον, Ἀμφικλῆς μήτρας — ἐκεῖνον (Καλλιμέδοντα) πέμπε, φησίν, huc mitte i. e. huc venire iube, ut secum auferat. cf. Alexid. 193. Euphron. 9. de *Amphicle* nihil notum.

ΦΙΛΑΡΓΓΤΡΟΣ

4

τῆς Θηρικλείου τῆς μεγάλης χρεῖα 'στί μοι.
B. εὖ οἶδα. A. καὶ τῶν Ῥοδιακῶν ἥδιστα γὰρ
ἐκ τῶν τοιούτων αἶσχα ποτηρίων
εἴωθα πίνειν.

Athenaeus 11, 472b θηλυκῶς δὲ τὴν Θηρικλείου εἶπε . . . Διώξιππος ἐν Φιλαργύρῳ κτλ. v. 2 Athenaeus 11, 494f μνημονεύει αὐτῶν (τῶν Ῥοδιακῶν) καὶ Διώξιππος ἐν Φιλαργύρῳ. 1. Θηρικλείας Dindf. 3. αἶσχα] ἐκχέας Porson. at ex poculis vinum non effunditur, sed bibitur. ἐσχέας vel ἐγχέας Coraes, quod non multo melius. Αἶσχα Mein., quod nomen mihi ignotum est. Αἶσχεας Atheniensis est Herodot. 8, 11. de *Rhodiaceis* cf. Epigen. 5, 1. Diphil. 5.

5

παρ' Ὀλυμπίου δὲ Θηρικλείου εἶλαβεν ἐξιτάτους
δύο ψυκτῆρας.

Athenaeus 11, 502d Διώξιππος Φιλαργύρῳ κτλ. 1. sic A, i. e. ἕξ, εἶτα τοὺς. 2. δύο] B A. ἕξ, | εἶτα τοὺς verum esse non potest, ne tum quidem, si sint tetrametri trochaici. neque vero v. 1 trochaicus fuisse potest. ἔπειτα τοὺς δύο ψυκτῆρας mendose Schweigl.

ἔπειτα τοὺς δύο ψυγέας Mein. fortasse aliquid excidit. quis fuerit *Olympichus* nescio. qui Demosth. 57; 38 commemoratur alius est.

ΑΜΦΙΣΒΗΤΗΣΙΜΟΝ

6

Dioxippo fortasse tribuendum est fragmentum quod Chionidi adscribitur 8.

ΣΤΕΦΑΝΟΣ

Meinek. I 376. 485. 6.

ΦΙΛΟΛΑΚΩΝ

Stultos illos morum Laconicorum admiratores, quos Aristophanes (Av. 1281 sq.) et Antiphanes (44) atque haud semel Plato philosophus (cf. potissimum Protag. 342b) non minus quam comicus (124) inriserunt et qui ne Phocionis quidem aetate (Plut. Phoc. 10) emortui erant, etiam a Stephano significari censet Meinek. I 486.

1

Σ. τούτῳ προέπιεν ὁ βασιλεὺς κώμην τινά.

B. καινόν τι τοῦτο γέρονε νῦν ποτήριον;

Σ. κώμη μὲν οὖν τίς ἐστι περὶ τὴν Θουρίαν.

B. εἰς τὰς Ῥοδιακὰς ὁλος ἀπηνέχθη ἐγὼ

5 καὶ τοὺς ἐφήβους, Σωσία, τοὺς δυσχερεῖς.

Athenaeus 11, 469ab ἔφηβος· τὸ καλούμενον ποτήριον . . . Στέφανος ὁ κωμικὸς ἐν Φιλολάκωνί φησι κτλ. 1. προέπιεν A. δὲ προῦπι' Mein. δὲ προῦπιεν ὁ β. Pierson. Moer. — apud comicos augmentum, ubi accentu acuitur, cum praepositione πρό semper coalescit. προῦπιεν Damox. 1, 4. προῦπιεν Menand. 510, 3. προῦθηγεν Eubul. 14, 4. προῦδωκεν Philyll. 18. προῦδοσαν Arist. Lys. 108. προῦλιπεν Av. 1558. προῦφθης Eccl. 884. προῦπεμψεν Alexid. 65. atque etiam προῦνίνομεν Arist. Thesm. 631. προῦθέμεσθα Lys. 611. προῦκείμεθ' fr. 488, 7. προῦδιδάξατο Plut. 687. προῦνόησω Eq. 421. προῦτένθενσαν Nub. 1200. προῦσχόμην Nub. 1385. προῦδίδου Eupol. 181, 4. contra semper προελήλυθα (et προέστηκα). itaque hic quoque προῦπιεν scribendum est: τούτῳ δ' ὁ βασιλεὺς προῦπιεν κ.τ. 2. τοῦτο Iacobs. Add. Ath. 251] νῦν τοῦτο (γ. νῦν) A. καινόν τι νῦν τουτὶ γ. ποτ. Mein. in Ath. 4. Ῥοδιακὰς Abresch. Dilucid. Thucyd. 661] δ' οδιακὸς A. 5. δυσχερεῖς L] δυσχερεῖς A.

ante v. 1 mira poculorum genera, qualia erant ἐλέφας, τραγέ-

λαφος, τριήρης (Antiphan. 224, 4. Epinic. 2, 4), altera persona commemoraverat: quo fiebat ut is quocum loquebatur etiam κόμην pro poculo haberet. προῦπιεν, ut Damox. 1, 4. 3. *Thuriam* Messeniae oppidum interpretatur Meinek. (Strab. 8, 360. 1). mihi secus videtur conferenti eiusdem Strabonis 6, 280 τὸν Μολοττὸν Ἀλέξανδρον μετεπέμψαντο (οἱ Ταραντῖνοι) ἐπὶ Μεσσαπίους καὶ Λευκανοὺς, καὶ ἔτι πρότερον Ἀρχίδαμον τὸν Ἀγησιλάου καὶ ὕστερον Κλεώνυμον (qui non fuit proprie rex) καὶ Ἀγαθοκλέα, εἴτα Πύρρον . . . οὐδ' ἐκείνοις εὐπειθεῖν ἠδύναντο οὐς ἐπεκαλοῦντο . . . ὁ γοῦν Ἀλέξανδρος τὴν κοινὴν Ἑλλήνων τῶν ταύτῃ πανήγυριν (ἐξ Ἡρακλείας) μετὰγειν ἐπειράτο εἰς τὴν Θουρίαν. ubi Thurios Italiae significari adparet. cf. etiam Iustin. 12, 2, 1. 15. Liv. 8, 24. versatus autem est Alexander Molossorum rex in Italia a. Chr. 332—323 (Ol. 112, 1—113, 3), unde nihil concludi potest de aetate neque Philolaconis fabulae neque Stephani. magis tamen inclino ut Pyrrhum regem intellegendum esse existimem. Polyb. 8, 26 (Suid. προσπεσόντων) προσπεσόντων δὲ (τῶν περὶ Πύρρον) εἰς Τάραντα καὶ τοὺς Θουρίους ἡγανάκει ταὶ πλήθη. 4. ἀπηνέχθην, cogitatione delatus sum totus ad pocula.

ΣΤΡΑΤΩΝ

Meinek. I 426.

ΦΟΙΝΙΚΙΔΗΣ

Φοῖνιξ apud Suidam. sed significari videtur ille Phoenicides, de quo Antiphan. 48, 3. 190, 4. Euphron. 8.

1

Σφίγγ' ἄρρεν', οὐ μάγειρον, εἰς τὴν οἰκίαν
 ἔλληφ'. ἀπλῶς γὰρ οὐδὲ ἓν μὰ τοὺς θεοὺς
 ὦν ἂν λέγῃ συνίημι. καινὰ δῆματα
 πεπορισμένος πάρεστιν· ὥς εἰσῆλθε γάρ,
 5 εὐθύς μ' ἐπηρώτησε προσβλέψας μέγα,
 'πόσους κέκληκας μέροπας ἐπὶ δεῖπνον'; λέγε.
 'ἐγὼ κέκληκα μέροπας ἐπὶ δεῖπνον; χολᾶς;
 τοὺς δὲ μέροπας τούτους με γινώσκειν δοκεῖς;
 οὐδεὶς παρέσται· τοῦτο γὰρ νῆ τὸν Δία
 10 ἔτι κατάλοιπον, μέροπας ἐπὶ δεῖπνον καλεῖν.
 'οὐδ' ἄρα παρέσται δαιτυμῶν οὐδεὶς ὅλως;
 'οὐκ οἶδ' ἔγωγε Δαιτυμόν'. ἐλογιζόμην,

- ἥξει Φιλίνος, Μοσχίων, Νικήρατος,
 ὁ δεῖν', ὁ δεῖνα· κατ' ὄνομ' ἀνελογιζόμεν·
- 15 οὐκ ἦν ἐν αὐτοῖς οὐδὲ εἷς μοι Δαιτυμῶν.
 'οὐδέεις παρῆσται' φημί. 'τί λέγεις; οὐδὲ εἷς;
 σφόδρ' ἡγανάκτης', ὥσπερ ἡδίκημένος,
 εἰ μὴ κέκληκα Δαιτυμόνα. καινὸν πάνν.
 'σὺ δ' ἄρα θύεις ἐρυσίχθον'; οὐκ ἔφην ἐγώ.
- 20 'βοῦν δ' εὐρυμέτεπον'; 'οὐ θύω βοῦν, ἄθλιε.
 μῆλα θυσιάζεις ἄρα; 'μὰ Δί' ἐγὼ μὲν οὐ,
 οὐδέτερον αὐτῶν, προβάτιον δ'.' 'οὐκοῦν' ἔφη
 τὰ μῆλα πρόβατα.' 'οὐ κανθάνω
 τούτων οὐδέν, οὐδὲ βούλομαι.
- 25 ἀγροικότερός εἰμ', ὥσθ' ἀπλῶς μοι διαλέγου.
 "Ομηρον οὐκ οἶδας λέγοντα; 'καὶ μάλα
 ἐξῆν ὃ βούλοιτ', ὃ μάγειρ', αὐτῷ λέγειν.
 ἀλλὰ τί πρὸς ἡμᾶς τοῦτο, πρὸς τῆς Ἑστίας;
 'κατ' ἐκείνον ἤδη πρόσσεχε καὶ τὰ λοιπά μοι'.
- 30 "Ομηρικῶς γὰρ διανοεῖ μ' ἀπολλύναι;
 'οὔτω λαλεῖν εἶωθα.' 'μὴ τοίνυν λάλει
 οὔτω παρ' ἐμοί γ' ὦν.' 'ἀλλὰ διὰ τὰς τέτταρας
 δραχμὰς ἀποβάλλω' φησί 'τὴν προαίρεσιν;
 τὰς οὐλοχύτας φέρε δεῦρο.' 'τοῦτο δ' ἐστὶ τί;
- 35 'κριθαί.' 'τί οὖν, ἀπόπληκτε, περιπλοκάς λέγεις;
 'πηγὸς πάρεστι; 'πηγός; οὐχὶ λαικάσει
 ἐρεῖς σαφέστερόν θ' ὃ βούλει μοι λέγειν;
 'ἀτάσθαλός γ' εἶ, πρέσβυ' φήσ'. 'ἄλας φέρε.
 τοῦτ' ἐστι πηγός. ἀλλὰ δεῖξον χέρονίβα.'
- 40 παρῆν. ἔθνευ, ἔλεγεν ἄλλα ῥήματα
 τοιαῦθ' ἃ μὰ τὴν γῆν οὐδὲ εἷς ἤκουσεν ἄν,
 μίστυλλα, μοίρας, δίπτυχ', ὀβελούς· ὥστε με
 τῶν τοῦ Φιλητᾶ λαμβάνοντα βυβλίων
 σκοπεῖν ἕκαστα τί δύνανται τῶν ῥημάτων·
- 45 πλὴν ἱκέτευον αὐτὸν ἤδη μεταβαλεῖν
 ἀνθρωπίνως λαλεῖν τε. τὸν δ' οὐδ' ἄν ταχὺ
 ἔπεισεν ἢ Πειθῶ μὰ τὴν γῆν οἶδ' ὅτι.

Athenaeus 9, 382c Κόροιβος ὁ Ἡλεῖος μάγειρος ἦν, καὶ οὐχ
 οὕτως ὠγκύλλετο ἐπὶ τῇ τέχνῃ, ὥς ὁ παρὰ Στράτωνι μάγειρος ἐν

Φοινικίδη. περὶ οὗ τοιαῦτα λέγει ὁ μεμισθωμένος κτλ. v. 1—4 med. Athen. 14, 659 b. Philem. 123, ubi cf. quae adnotavimus. v. 34 Eustathius 1476, 48 τοὺς οὐλοχύτας τῶν τις παλαιῶν κριθὰς ἡρμήνευσεν. εἰπόντος γὰρ τινος 'τοὺς οὐλοχύτας φέρε δεῦρο' ἐρωτᾷ τις 'τοῦτο δ' ἐστὶ τί; ' ἕτερος δέ τις ἀποκρινόμενος διασφαεῖ ὅτι 'κριθαί.'

3. ὦν A 659] ὅς' ο ex ω corr. A 382. κενὰ AC 382. 6. λέγων K. 8 et 39—47 om. C. 7. χολᾶς, εἰ τοὺς μέροπας τοὺς σοὺς Heimsoeth. Comm. crit. xvii. cf. tamen Mein. Anal. Ath. 353. 10. ἐτι Dobr.] ἔστι A. cf. Cobet. De artific. orat. 14. 11. οὐδεις P] οὐδὲ εἰς AC. 12. οὐκ οἶδ' ἔγωγε Δαιτυμόν' K.] οὐκ οἶμαι γε δαιτυμόν' A. 16. οὐδεις] οὐδὲ εἰς AC. 18. δαιτυμόνα P] δαιτυμόνας AC. καινὸν A] σκαιὸν P. fortasse Δαιτυμόνα καινόν τινα. 19. σὺ δ' K.] οὐδ' AC. θύει A. θύεις ἄρ' οὐδ' ἐρυσ. Bothius. 21. ἄρα V] ἄρα. 22. sic A. προβάτιον δ', ἔφην ἐγώ. | οὐκοῦν, ἔφη, τὰ μῆλα πρόβατ'. οὐ μανθάνω Dindf. προβάτιον δ' οὐκοῦν, ἔφη, | τὰ μῆλα πρόβατα. μανθάνεις; οὐ μανθάνω Dobr. Adv. II 322. οὐκουν ἔφη | τὰ μῆλα πρόβατα; μῆλα πρόβατ'; οὐ μανθάνω Cobet. N. l. 36. 24. ἔγωγε τούτων Casaub. cf. Cobet. τούτων ἀπάντων Mein. οὐδ' οἶδα τούτων idem in Ath. 26. οὐκ οὖν, ἔφη, τὰ πρόβατα ὕμνος (ὕμνον epit. Hoesch.) οὐκ οἶσθα λέγοντα. δημοικῶς γὰρ διανοῇ C. 26. οἶδας] οἶσθα A. οἶσθας Dindf. 27. βούλοι' ὧ Coraes] βούλει τω A. 30. διανοει A. διανοῇ C. 33. ἀποβάλω Dindf.] ἀποβαλῶ A. 36. πηγὸς πάρεστι; σαφέστερον λέγε mediis omissis C. λαικάσει Coraes] λεικας εἰ A. λαικάσει in A diserte scriptum se vidisse dicit Cobet. N. l. 253. 39. τοῦτ' ἐστὶ πηγὸς; seni tribuit Mein. in Ath. ἀλλὰ δεῖξον] ἀλλ' ὄρεξον K. cf. Arist. Pac. 1105. Av. 1759. Hom. Od. 15, 312. Plat. Phaed. 117b. 40. παρ' ἦν A. παρῇν (ἡ χέρνιψ). ὁ δὲ θύων ἔλεγεν K. 41. ἃ μὰ L] ἄμα A. 42. μίστυλλε Casaub. 43. φιλήτα P] φιλτα A. βυβλίων] fortasse βυβλίον. ac βιβλίον etiam Kaibel. 44. ἔκαστον Cobet. N. l. 36. 45. ἐκέτενον Pors.] ἐκετεύω γ' A. ἥθη Pors. non feliciter. 46. οὐδ' K.] οὐκ. 'ne Suada quidem.' τάχα Mein. Anal. Ath. 168. 47. πελθω A.

7. χολᾶς idem quod μελαγχολᾶς. cf. Antiphan. 89, 4. 8. μέροπες Atticis sunt avium genus. Aristot. H. an. 9, 13. Plut. Mor. 976d οὐδὲν οὕτως εὐχέλρωτον ἀνθρώπων . . . ὥς . . . μέροφι μέλισσαι. cf. Aelian. H. an. 8, 6. nisi forte de fabulosis illis *Meropibus* cogitat, de quibus Aelian. V. h. 3, 18. cf. Alexid. *Μεροπίς*. 14. perridicule, tamquam oblivisci potuerit, secum reputat num quem Daetymona norit. 17. ἡγενάκτης est pers. 3. 19. ἐρυσίχθονα interpretantur *bovem aratorem*. Lobeck. Aglaoph. 856 n. dd comparat σκέπαρνον (*vellus ovīs*), ἐλκύδριον (*cadum*), alia (Athen. 3, 99a). ceterum hoc nomine non usus est Homerus. quid sint ἐρυσίχματα ἵπποι intellego, quid sit βοῦς vel etiam σῦς (Wilam.) ἐρυσίχθων nescio: nam nusquam ἐρύειν est *sulcare*. fortasse ἐροσίχθων. in v. 20 del. δ':

nam verbis βούν ἐδρυμέωπον interpretatur glossam v. 19. 21. neque θυσιάξω verbum est Homericum. *oves* senex confundit cum *malis*. 30. 'Homericisne locutionibus me perdere in animo habes?' 33. *προαίρεσις* est totius vitae ratio atque institutum. [Isocr.] 1, 9 τὰς τοῦ πατρὸς προαίρεσεις ἀναμνησθεῖς οἰκεῖον καὶ καλὸν ἔξεις παράδειγμα. [Demosth.] Epist. 3, 10 οὔτε τῆς μεγαλοψυχίας οὔτε τῆς ἄλλης προαίρεσεως τῆς ὑμετέρας ἀκόλουθον ἂν φανείη. 3, 18 ἀναίδεια καὶ προαίρεσις πονηρίας ἐν τῇ πόλει ἰσχύει. 36. etiam πηγὸς Homeri linguae alienum. 'fortasse alius poetae locum in animo habuit, qui ἔλα πηγόν, *marinam aquam concretam*, de sale marino dixerat'. Mein. 35. περιπλοκάς, ut Antiphan. 74, 1. 36. *λαινάσει*. cf. Cephisodor. 3, 5 (I 800). 38. ἀτάσθαλον coquus senem dicit propter illud obscaenum verbum *λαινάζειν*. 42. Homerus μίστυλλον τ' ἄρα τάλλα. quod a coquo in suum usum translatum non intellegens senex nomen substantivum τὸ μίστυλλον dici putat. simillime lusit Martial. 1, 50. ὀβελίσκους dicebant Attici. 43. *Philetas*, grammaticus et poeta Cous, Ol. 120 videtur floruisse. Mein. I 427. 8. 527. 45. ἤδη tandem aliquando.

Θ Ε Ο Γ Ν Η Τ Ο Σ

Meinek. I 487.

KENTATΡΟΣ

Suidas Θεόγνητος, κωμικός. τῶν δραμάτων αὐτοῦ ἐστὶ Φάσμα ἢ Φιλάργυρος, Φιλοδέσποτος, Κένταυρος, ὡς Ἀθήναιος ἐν Δειπνοσοφισταῖς. hodie apud Athenaeum *Centauri* mentio nulla est.

ΦΑΣΜΑ Η ΦΙΛΑΡΓΥΡΟΣ

Cf. quae ad Philemonis Φάσμα adnotavimus et Mus. Rhen. XXXXIII 45 sq.

1

ἄνθρωπ', ἀπολεῖς με· τῶν γὰρ ἐκ τῆς ποικίλης
στοᾶς λογαρίων ἀναπεπλησμένος νοσεῖς·
'ἀλλότριόν ἐσθ' ὁ πλοῦτος ἀνθρώπων, πάχνη·
σοφία δ' ἴδιον, κρύσταλλος. οὐδεὶς πώποτε
5 ταύτην λαβὼν ἀπώλεσ'· ὦ τέλας ἐγώ,
οἶφ' μ' ὁ δαίμων φιλοσόφῳ συνῶκισεν.
ἐπαρίστερ' ἔμαθες, ὦ πονηρέ, γράμματα·
ἀνατέτροφέν σου τὸν βίον τὰ βυβλία.
πεφιλοσόφηκας γῆ τε κούραν' λαλῶν,
10 οἷς οὐδέν ἐστὶν ἐπιμελεῖς τῶν σῶν λόγων.

Athenaeus 3, 104 b πρὸς οὓς καὶ Θεόγνητος (Θέογνις C teste Dind.) ἐν Φάσματι ἢ Φιλαργύρῳ φησὶν ἐκ τούτων (?) κτλ. v. 6—10 Athenaeus 15, 671 b οἷῳ — συνώκισεν, κατὰ τὸ Θεογνήτου τοῦ κωμωδιοποιοῦ Φάσμα, ἐπαρτίστερα κτλ. 2. νοσεῖς Grot.] νοσεῖς ἐρεῖς A. 3. πάχνη, non πάχνης, A. 4. οὐθείς A. 6. συνώκῃσεν A 671. 7. πονηρέ C] πόνηρε A utrubique. 8. ἀνατέτροφέν G. B. Hirschig. Ann. crit. 32] ἀντέτροφέν A 104. ἀνέτροφέν A 671. 9. καὶ οὐνῶ A 671. 10. οὐδέν C] οὐθέν A utrubique. τῶν om. A 104 (Bruns). σῶν om. C ibid.

3. cf. adesp. 104. 6. Zenob. 5, 35 οἷῳ μ' ὁ δαίμων τέρατι συγκαθεῖρξεν· ἐπὶ τῶν δυσανασχετούντων ἐπὶ τινι δυσχερεῖ πράγματι λέγεται ἡ παροιμία. Κύκλωψ γάρ ἐστι δρᾶμα Φιλοξένου τοῦ ποιητοῦ, ἐν ᾧ Ὀδυσσεὺς περισχεθεῖς τῷ τοῦ Κύκλωπος σπηλαίῳ λέγει κτλ. cf. Diogenian. 7, 19. Apostol. 12, 52. Philoxen. 9 Bergk. Philoxenum Cytherium saepe imitati sunt comici. cf. quae ad Antiphanis *Cyclopetem* adnotavimus. 8. Antiphont. Tetral. 1 β 2 ἐμοὶ ζῶν ἄνθρωπος ἀνατροπεὺς τοῦ βίου ἐγένετο (Hirschig). Aeschin. 3, 158 τὸν τὴν Ἑλλάδα καὶ τὴν πόλιν ἄρδην ἀνατετροφότα. Andocid. 1, 31 (Ἰππώνικος τὸν υἱὸν) ἀλιτήριον αὐτῷ ἔτρεφεν, ὅς ἀνατέτροφεν ἐκείνου τὸν πλοῦτον, τὴν σωφροσύνην, τὸν ἄλλον βίον ἅπαντα. (Cobet. N. l. 127). 9. cf. Eurip. Med. 57. Philem. 79, 1.

ΦΙΛΟΔΕΣΠΟΤΟΣ

Non recte Timostrati fabula cognominis Φιλοδεσπότης dicitur Bekker. Anecd. 80, 12. Theognid. 849 δῆμον φιλοδέσποτον. Herod. 4, 142 ἀνδράποδα φιλοδέσποτα (cf. Poll. 3, 74). Plut. Mor. 491 c κύων φιλοδέσποτον (ἐστίν). cf. quae ad Sogenis Φιλοδέσποτον adnotantur. fallitur Mein. III 550 not.

2

ὁ Πανταλέων μὲν αὐτὸς αὐτοὺς τοὺς ξένους
τούς τ' ἀγνοοῦντας αὐτὸν ἐπλάνα, καὶ σχεδὸν
ἀπεκραιπάλα τὰ πλεῖστα τοῦ γελᾶσαι χάριν,
ιδίαν τιν' αὐτῷ θέμενος ἀδολεσχίαν.

Athenaeus 14, 616 a Πανταλέοντος μνημονεύει Θεόγνητος ἐν Φιλοδεσπότη κτλ. καὶ Χρύσιππος δ' ὁ φιλόσοφος... περὶ τοῦ Πανταλέοντος τὰδε γράφει· ὁ δὲ πλάνος Πανταλέων τελευταῖν μέλλων ἐκάτερον τῶν υἱῶν κατ' ιδίαν ἐξηπάτησε, φήσας μόνῳ αὐτῷ λέγειν ὅπου κατοικοῦνχοι τὸ χρυσίον· ὥστε μάτην ὕστερον κοινῇ σκάπτοντας αἰσθῆσθαι ἐξηπατημένους. 1. αὐτὸς ἀστὸς Bergk. αὐτὸς ἀστὸς ὦν ξ. Herwerd. Obs. crit. 124. 4. αὐτῷ Dindf.] αὐτῷ A. de *Pantaleonte* cf. praeterea quae ad Theopompī comici fabulam cognominem adnotavimus et Mein. I 241. qui quod I. 487 Theognetum de Pan-

taleonte tamquam de mortuo loqui censet, verum forsitan non viderit, siquidem Theopompi fabula ab alio aliquo Pantaleonte nomen accepisse potest.

Praeterea cf. adesp. 132.

ΑΝΤΙΦΩΝ

Boeckh. C. I. I 767 n. 1585 ποιητῆς καινῆς κωμωδίας Ἀντιφῶν Ἀθηναῖος. Ἀντιφῶν Ἀθηναῖος ὑποκριτῆς καινῆς κωμωδίας. Mein. I 489. cf. etiam Mein. I 314 sq. tituli C. I. 1583 — 1585 sunt Boeotici Olympiadis Boeckhio auctore circiter 145. recensentur ei qui Museis a Thespiensibus in Helicone celebratis (Paus. 9, 31, 3) vicerant.

ΒΙΟΤΤΟΣ

ΑΓΝΟΩΝ ΠΟΙΗΤΗΣ

U. Koehler. I. A. n. 975 v 7. 13 ἐπὶ Μνησιθέου . . . Βίотτος Ἀγροοῦντι. ὅπε(κρίνετο) Δάμων et iii 15. 21 ἐπὶ Ξενοκλέους . . . Βίотτος Ποητεῖ. ὅπε. Δάμων. haec fabula cum acta sit 'non ante annum 168' (Koehler), Biottum fuisse novissimae comoediae poetam constat. fuit etiam tragicus Βίотτος (Stob. Floril. 78, 3 A). Nauck. Tr. gr. fr. p. 642.

ΤΙΜΟΞΕΝΟΣ

ΣΥΓΚΡΥΠΤΩΝ

U. Koehler. I. A. n. 975 v 7. 15 ἐπὶ Μνησιθέου . . . Τιμόξενος Συνκρύπτων[τι]. ὅπε. Καλλικράτης.

ΦΙΛΟΚΛΗΣ

ΤΡΑΓΜΑΤΙΑΣ

U. Koehler. I. A. n. 975 v 7. 9 ἐπὶ Μνησιθέου . . . Φιλοκλῆς Τραυματία. ὅπε. Καλλικράτης. Τραυματίαν scripserunt etiam Antiphanes et Alexis.

ΧΑΙΡΙΩΝ

ΑΥΤΟΥ ΚΑΤΑΨΕΥΔΟΜΕΝΟΣ

U. Koehler. I. A. n. 975 v 7. 11 ἐπὶ Μνησιθέου . . . Χαίρων Αὐτοῦ καταψευδομέ[νω]. ὅπε. Δάμων. Καταψευδόμενος fuit Alexidis, Philemonis, Menandri, Sosipatri

COMICORUM
INCERTÆ AETATIS
FRAGMENTA

ΑΘΗΝΙΩΝ

Meinek. I 489. 90. Ἀθηνικῶντα rectius dici conl. Boeckh. C. I. II 201, 16, ubi plus semel Ἀθηνικῶν Θεοφάνου Chius nominatur, in Zimmerm. Ephem. phil. 1839 contendit G. Dindorfius. similia sunt Ἀπελλικῶν, Κιλλικῶν. prioris nominis casus genetivus semper Ἀπελλικῶντος Strab. 13, 609 sq. rerum scriptor Ἀθηνακῶν ὁ τὰ Σαμοθράκια γράψας est Herodian. I 30, 2. II 915, 11. non minus Ἀθηνίων quam Ἀθηνικῶν et Ἀθηνακῶν probatur H. Iacobio Mein. V xxi. Schol. Apollon. 1, 917 (Lob. Agl. 1220), ubi Laurentianus Ἀθηνίων. cf. etiam Lehrs. Mus. Rhen. II 348. C. Keil. Anal. 232. Lobeck. Pathol. prol. 317.

ΣΑΜΟΘΡΑΙΚΕΣ

1

οὐκ οἶσθ' ὅτι πάντων ἡ μαγειρικὴ τέχνη
 πρὸς εὐσέβειαν πλεῖστα προενήνεχθ' ὅλως;
 B. τοιοῦτόν ἐστι τοῦτο; A. πάνν γε, βάρβαρε.
 τοῦ θηριώδους καὶ παρασπόνδου βίου
 5 ἡμᾶς γὰρ ἀπολύσασα καὶ τῆς δυσχεροῦς
 ἀλληλοφαγίας, ἥγαρ' εἰς τάξιν τινά,
 καὶ τουτονὶ περιῆψεν ὃν νυνὶ βίον
 ζῶμεν. B. τίνα τρόπον; A. πρόσεχε, κἀγὼ σοι φράσω.
 ἀλληλοφαγίας καὶ κακῶν ὄντων συχνῶν,
 10 γενόμενος ἄνθρωπός τις οὐκ ἀβέλτερος
 θύσας ἱερεῖον πρῶτος ὥπησεν κρέας.
 ὥς δ' ἦν τὸ κρέας ἥδιον ἀνθρώπου κρεῶν,
 αὐτοὺς μὲν οὐκ ἐμασῶντο, τὰ δὲ βοσκήματα
 θύοντες ὥπτων. ὥς δ' ἅπαξ τῆς ἡδονῆς
 15 ἐμπειρίαν τιν' ἔλαβον, ἀρχῆς γενομένης,
 ἐπὶ πλεῖον ἠῦξον τὴν μαγειρικὴν τέχνην.
 ὅθεν ἔτι καὶ νῦν τῶν πρότερον μεμνημένοι

- τὰ σπλάγχνα τοῖς θεοῖσιν ὀπτῶσιν φλογὶ
 ἄλλας οὐ προσάγοντες· οὐ γὰρ ἦσαν οὐδέπω
 20 εἰς τὴν τοιαύτην χρῆσιν ἐξευρημένοι.
 ὥς δ' ἤρεσ' αὐτοῖς ὕστερον, καὶ τοὺς ἄλλας
 προσάγουσιν ἤδη τῶν ἱερῶν γεγραμμένων
 τὰ πάτρια διατηροῦντες, ἅπερ ἡμῖν μόνα
 ἄπασιν ἀρχὴ γέγρονε τῆς σωτηρίας,
 25 τὸ προσφιλοτεχνεῖν διὰ τε τῶν ἡδυσμάτων
 ἐπὶ πλεῖον αὖξιν τὴν μαγειρικὴν τέχνην.
 B. καινὸς πάρεστιν οὐτοσί Παλαίφατος.
 A. μετὰ ταῦτα γαστρίον τις ὠνθυλευμένον
 προϊόντος εἰσηνέγκατ' ἤδη τοῦ χρόνου·
 30 ἐρίφιον ἐτακέρωσε, πνικτῷ διέλαβεν
 περικομματίῳ, διερίγγρασ' ὑποκορούσας γλυκεῖ,
 ἰχθὺν παρεισεκύνκλησεν οὐδ' ὀρώμενον,
 λάχανον, τάρικος, πουλύποδας, χόνδρον, μέλι.
 ὥς πολὺ δὲ διὰ τὰς ἡδονὰς ἄς νῦν λέγω
 35 ἀπείχ' ἕκαστος τοῦ φαγεῖν ἂν ἐτι νεκροῦ,
 αὐτοῖς ἅπαντες ἡξίουν συζῆν, ὄχλος
 ἡθροίζετ', ἐγένονθ' αἱ πόλεις, οἰκούμεναι
 διὰ τὴν τέχνην, ὅπερ εἶπα, τὴν μαγειρικὴν.
 B. ἄνθρωπε, χαῖρε· περὶ πόδ' εἴ τι δεσπότη.
 40 A. καταρχόμεθ' ἡμεῖς οἱ μάγειροι, θύομεν,
 σπονδὰς ποιοῦμεν, τῷ μάλιστ' αὐτοῖς θεοῖς
 ἡμῖν ὑπακούειν διὰ τὸ ταῦθ' εὐρηκέναι
 τὰ μάλιστα συντείνοντα πρὸς τὸ ζῆν καλῶς.
 B. ὑπὲρ εὐσεβείας οὖν ἀφείς παῦσαι λέγων,
 45 ἡμαρτον· ἀλλὰ δεῦρο σὺ ξυνείσιδι
 ἐμοί, τά τ' ἔνδον εὐτρεπῇ ποίει λαβών.

Athenaeus 14, 660e οὐκ ἀπεικόντως καὶ Ἀθηνίων ἐν Σαμόθρῳ, ὥς φησιν Ἰόβας, μάγειρον εἰσάγει φυσιολογοῦντα διὰ τούτων κτλ. v. 27 καινὸς οὐτοσί Παλαίφατος Eustathius 1859, 45.

2. προσενήνεχθ' K.] προσενήνεχθ'. 3. scrib. πάνν γε· βαρ-
 βάρου καὶ θηριώδους κτλ. 11. θύσας P mrg.] ἔθυσ' A. κρέας
 Porson. Toup. Emend. iii 474] κρέα A. 12. ὥς Casaub.] ἵσως A.
 13. αὐτοὺς A. εἰτ (supraser. θ) αὐτοὺς C. αὐτοὺς ἔτ' οὐκ Mein.
 Anal. Ath. 319. 16. iure. Bothius offendit in similitudine versuum
 16 et 26. scilicet post v. 15 pro ea quam poeta scripsit apodosi

casu aliquo amissa v. 26 leviter inmutatus insertus fuit. atque etiam in v. 23—25 nonnihil turbatum est. ἡῤῥον Dindf.] *τινηρξον* A. *τινὲς ἡῤῥον* C. 'apertum est *τιν'* ex praeced. versu inrepsisse'. Mein. 21. ἤρσεσεν C. *αὐτοῖς*] *τοῖς* Mein. 22. *προσάγου καὶ ἐπάγει καινὸς γὰρ — παλαίφατος* (27) om. 28—46 C. in altera versus parte scribendum *τῶν ἱερῶν ἐράνων μόνων τὰ π. διατ., ὅπερ ἡμῖν ἔμα* (nam *μόνα* ex v. praec. ortum) *ἐν ἅπασιν κτλ.* 24. *γέγονεν* A. 27. *πάρεστιν* Mein.] *γὰρ ἔστιν.* 30. *ἐρίφιον* Dobr.] *ἀκριβῶς ἐρίφιον* A. *πνικτῷ διέλαβεν περικομματίῳ, διεγ.* Mein. in Ath. *πνικτὸν διέλαβεν, περικομματίῳ διεγ. κτλ.* Porson. Miscell. 247. 31. *διερίγγρας* Dobr.] *διεπίγγρας* A. *ὑποκρούσας* quid sibi velit nescio. 32. *οὐδ' ὀρώμενον*] *εὖ κερχρωμένον* K. cf. Antiphan. 217, 11 (*schōn gebräunt*). 33. *πολύποδας* K.] *πολυτελές.* cf. Anaxandr. 30. 34. δὲ add. Mein. 37. *ἐγένονθ'*, non *ἐγένοντό θ'* A. 39. *περὶ πόδ'* etiam A. inter v. 39 et 40 plura videntur excidisse. 40. *ἀπαρχόμεθ'* Mein. Anal. Ath. 320. 42. *ταῦθ' εἰρηκέναι* (sic) A. 44. *ἄφεις* Iacobs. Add. Ath. 345] *ἄφες* A. *σαφές* Both. ἄλῃς Naber. Mnem. nov. VIII 433. *ἡμαρτον* priori personae addit (*παῦσαι λέγων· ἡμαρτον*) Cobet. N. l. 25. 45. *σὺ ξυνέλιδι* | *ἐμοί* Dobr.] *συνέσθιτε μοι* (sic) A. *νῦν ξυνέλιδι* Cob. 44—46 uni servo continuavit K.

'cum servo conloquitur coquus, quem ille conducere a domino iussus erat'. Mein. scaena est (cf. 45. 6) ante domum eri. 2. *προφύρεσθαι*, i. e. *crescere, proficere*, apud posteriores aetate scriptores haud raro invenitur, inprimis apud Plutarchum. 6. 'imitatur tragicos mansuetioris vitae initia exponentes'. Mein. 19. 'nullum hoc disertius testimonium a salis usu abstinuisse Graecos in sacris faciendis'. Mein., in hac re a Romanis dissentientes. 20. i. e. 'ad cibos condiendos'. Mein. 22. *ἐρανος* genus erat conviviorum tunc cum maxime usitatum. quod quamquam fere profanum erat, tamen cum cultu deorum saepe coniungebatur. recte igitur addidit *ἱερῶν*. in privatis et profanis epulis salis usum dicit concessum esse et in sacris tantum modo pristinum morem mansisse. 27. *Palaephato* coquum comparat ut incredibilia narrantem et ad *priscorum hominum* mores pertinentia. 30. *πνικτῷ διέλαβεν* 'suffocata carne dispescuit'. Mein. 31. i. e. tam mollia et delicata fecit quam erant *μέλη γιγγρανά* Axionic. 3, 3. *γλυκεῖ*, i. e. *οἶνω*. 36. 'sociare vitam libuit'. Grot. 39. cf. Plat. com. 129. 197. 41. *σπονδὰς ποιοῦμεν*. cf. Antiphan. 152, 3. Menand. 273. 44. servus 'ut se expediat *ὑπὲρ εὐσεβείας οὗν σαφές* inquit et quia antea addubitaverat, *παῦσαι λέγων, ἡμαρτον* addit'. 'satis verborum, inquit: *nunc* (*δεῦρο νῦν*) mecum ingredere domum et cenam intus para'. Cobet. N. l. 25.

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ

Meinek. I 487 sq.

[ΛΗΠΟΛΟΙ]

Cf. quae adnotavimus ad Alexid. 8.

ΔΙΟΝΥΣΟΣ

1

ἰδοὺ κάτωπτρον· εἰπέ μοι, τούτῳ τί χρῆ;

Schol. Ven. Hom. II. 1, 216 ἀπὸ τοῦ χρῶμαι τὸ δεύτερον τῆς κοινῆς διαλέκτου ἐστὶ χρᾶ ἰωνικῶς. ἀπικὸν δὲ χρῆ, ὡς εἴρηται Ἀλεξάνδρῳ ἐν Διονύσῳ κτλ. Cramer. Anecd. Par. III 275, 30 ὡς εἴρηται Ἀλεξάνδρῳ ἐν Διονυσίῳ κτλ. τούτῳ τί χρῆ G. Herm. El. d. metr. 145] τί χρῆ τοῦτο Schol. Hom. τί τούτων χρῆ Cram. Anecd.— videtur Bacchum perinde atque Aristophanes in *Ranis* et Aeschylus in *Edonis* muliebriter vestitum in scaenam induxisse. ac cf. Arist. Thesm. 140.

ΕΛΕΝΗ

Scripserunt *Helenam* etiam Anaxandrides et Alexis. Mein. I 370. 488.

2

εὐορκησία

Ἀλέξανδρος Ἑλένη. Bekker. Anecd. 96, 33. ευορκισια cod.

ΠΟΤΟΣ

3

εἰς αὖριόν με δεῖ λαβεῖν ἀθλητρίδα·
τραπεζοποιόν, δημιουργὸν λήψομαι·
ἐπὶ τοῦτ' ἀπέστειλ' ἐξ ἀγροῦ μ' ὁ δεσπότης.

Athenaeus 4, 170e Ἰόβας ὁ βασιλεὺς ἐν ταῖς Ὀμοίωται τὸν αὐτὸν εἶναί φησι τραπεζοκόμον καὶ τὸν ὑπὸ Ῥωμαίων καλούμενον στρουγκωρα, παρατιθέμενος ἐκ δράματός Ἀλεξάνδρου ᾧ ἐπιγραφὴ Πότος κτλ. 2. cf. Antiphan. 152. 225. Philem. 61. Menand. 518, 12. Pollux 3, 41 ἢ τὰ πέμματα (τὰ εἰς τὸν γάμον) μάπτουσα καὶ τὰ περὶ τὰς θυσίας διοικουμένη δημιουργός, ὁ δὲ πάντων τῶν περὶ τὴν ἐστίαν ἐπιμελούμενος τραπεζοποιός. 6, 13 ὁ φροντίζων τῆς ὑπηρεσίας ἀπάσης τραπεζοποιός.

TITIGONION

Meretricis nomen esse tenui voce praeditae arbitratur Mein. cf. I 346. Eustathius 229, 28 ἐκ τοῦ τιτίζειν . . . τιτιγόνιον, ξωφῆριον παρὰ τῷ αὐτῷ (Αἰλίῳ Διονυσίῳ) ὅμοιον τέτιγι. cf. Etym. m. 760, 47. et 396, 1 τὸν μέγιστον τέτιγα ἀχέταν καλοῦσιν οἱ παλαιοὶ κατὰ Πανσανίαν, κερκώπην δὲ τὸ ἐλάχιστον τεττίγιον . . . τὸ δὲ μετὰ τοῦτο τιτιγόνιον, ἕως παρὰ τὸ τιτίζειν. Plin. N. h. 11, 92 (cicadae) quae camint vocantur achetae et quae minores ex his sunt tettigonia (titigonia). 'est deminutivum a voc. τιτιγών, ut ὀλολυγών ab ὀλολύζω'. L. Dindf. Photius 587, 21 τιγόνιον· ἐπὶ νηπίου τίθεται. 592, 11 τιτιγόνιον (γ ex emend. add.) ὅμοιον τέτιγι. cf. Epilyc. 4. Hesych. ἡτιγόνιον (i. e. τιτιγ.)· τέτιγι ὅμοιον. καὶ ὁ κέρκωψ. et τιγόνιον ἢ τετιγόνιον· εἶδος τι τεττίγων· Ἀριστοτέλει. 'De n. an. 4, 7. 5, 30.' Soping. in indice Aristoteleo non repperi neque τιγ. neque τιτιγ.

4

προχύτης

Athenaeus 11, 496c εἶδος ἐκπώματος . . . Φιλητᾶς δ' ἐν Ἀτάκτοις ἀγγεῖον ξύλινον, ἀφ' οὗ τοὺς ἀγροίκους πίνειν. μνημονεύει αὐτοῦ καὶ Ἀλέξανδρος ἐν τιγονι (sic A). om. C.

ΑΔΗΛΩΝ ΔΡΑΜΑΤΩΝ

5

ταμειῖον ἀρετῆς ἐστὶ γενναία γυνή.

Stobaeus Floril. 67, 12 Ἀλεξάνδρου Α. Clemens Alex. Paed. 3, 11, 67 (om. poetae nomine) συλλήβδην γοῦν ταμειῖον ἀρετῆς ἐστὶν ἀνδρεία γυνή, ἥτις οὔτα ὀκνηρὰ οὐκ ἔφαγεν. monost. 505 ταμειῖον ἀνθρώποισι σωφροσύνη μόνη, ubi τ. ἀρετῆς ἐστὶν ἢ σώφρων γυνή Mein. — Euripidis esse ex Alexandro putabat Gaisford.

6

ἦσαν ἄνθρωποι δὲ πέντε καὶ γυναῖκες τέτταρες.

Schol. Aristoph. Thesm. 682 γυναῖξὶ καὶ βροτοῖς· γελοῖως εἶπεν, ὥς Ἀλεξάνδ. (sic) κτλ. πέπαικται οὖν τοῦτο ὥς ἐν κωμῳδίᾳ. — δὲ add. Mein. τέτταρες Mein.] τρεῖς. fortasse τρεῖς ἐκεῖ. Ἀλεξάνδ. Lobeckius Pathol. prol. 25 n. 14 interpretatur Ἀλεξανδρεῖς, Alexandrinos ita locutos esse docens conl. Esdr. 9, 40. Alex. Trall. IIII 233 Basil.

7

Schol. Aristoph. Ran. 840 ὅτι λαχανοπώλιδος υἱὸς ἦν Κλειτοῦς ὁ Εὐριπίδης Ἀλέξανδρός φησι. ad comicum num recte haec referantur dubitat Meinekius (I 488).

8

Append. proverb. 4, 77 συμβαλούμενος· κατ' ἔλλειψιν καὶ αὐτῇ. ἐνδεῖ γὰρ εἰς ἔρωτα. μέμνηται ταύτης Ἀλέξανδρος (Ἀναξανδρίδης Bernhardt Jahrb. f. wissensch. Krit. 1837, 178). Athen. 15, 692d (ind. Mein.) συμβαλοῦμαι τι μέλος ὑμῖν εἰς ἔρωτα, κατὰ τὸν Κυθήριον ποιητὴν. *Cyclopis* exordium esse arbitratur Bergk. adparet Philoxeni locutione comicum usum et scribendum esse συμβαλοῦμαι σοι μέλος (συμβαλοῦμαι μέλος Mein.). Plat. Symp. 185c ταῦτά σοι ... περὶ ἔρωτος συμβάλλομαι. Dionys. Hal. Comp. verb. 1 συμβάλλομαι σοι μέρος (μέλος Mein.) εἰς τὸν ἔρωτα τὸ περὶ συνθέσεως ὀνομάτων.

9

θόλος

οἴκημα στρογγυλοειδές . . . οὕτως Ἀλέξανδρος. Zonaras 1047. Alexandrum Aphrodisiensem dici censet Tittmannus. — significari videtur prytaneum.

adparet omnia Alexandri fragmenta admodum dubia esse.

ΔΕΞΙΚΡΑΤΗΣ

Meinek. I 492.

ΤΦ ΕΑΤΤΩΝ ΠΛΑΝΩΜΕΝΟΙ

1

εἰ δὲ μεθύω καὶ χιόνα πίνω καὶ μύρον
ἐπίσταμ' ὅτι κράτιστον Αἴγυπτος ποιεῖ —

Athenaeus 3, 124b Δεξικράτης ἐν τῷ ἐπιγραφόμενῳ 'ΤΦ' ἐαντῶν πλανώμενοί φησιν κτλ. 1. εἰ δὲ] ἰδὲ Porson. ἤδη Dindf. τί δέ Mein. sed nihil mutandum: deest apodosis τί σοι διαφέρει τοῦτο; (Mein.) vel tale aliquid. 2. ἐπίσταμ' ὅτι Mein.] ἐπὶ στόματι A. cf. Cobet. N. l. 704 extr. Xen. Mem. 2, 1, 30 ἴνα ἡδέως πίῃς . . . τοῦ θέρους χιόνα περιθέονσα ζητεῖς. cf. Euthycl. 1. de unguento *Aegyptio* Plat. com. 69, 7.

ΔΗΜΟΝΙΚΟΣ

Meinek. I 492.

ΑΣΕΛΩΙΟΣ

1

ἐσπουδάκει δ' ἕκαστος, ὥς ἂν ἐστιῶν
 ἅμα τ' ὀξύπεινον ἄνδρα καὶ Βοιωτίον·
 τὸ γοῦν κατὰ χειρὸς περιέγραψ' εἶπας, ὅτι
 μετὰ δεῖπνον αὐτῷ τοῦτο γίνεται λαβεῖν.

Athenaeus 9, 410d Πολέμων ἐν ἑκτῷ τῶν πρὸς Ἀντίγονον καὶ Ἀδαῖον περὶ τῆς διαφορᾶς λέγει τοῦ κατὰ χειρὸς πρὸς τὸ νύφασθαι. Δημόνικος δ' ἐν τῷ Ἀγελωνίῳ (sic A) τό (τε add Mein.) πρὸ τοῦ δεῖπνου (καὶ τὸ μετὰ τὸ δεῖπνον add. Mein.) κατὰ χειρὸς φησι διὰ τούτων κτλ. Demonici eclogam om. C. 1. ἐστιῶν Casaub.] ἐσθίων A. 3. περιέγραψ' εἶπας Cobet. N. 1. 2] περιγράφει πᾶς A. 'perspicuum est ὅτι Ἡρακλῆς ξενίζεται, qui morae inpatiens τὸ κατὰ χειρὸς ante cenam ut inutile περιέγραψ' εἶπας ὅτι κτλ. εἶπα et imper. εἶπον, εἶπαι, εἶπας apud sequiores tritissima sunt'. Cobet. περιγράφειν est tollere, omittere (Mein.), pro quo Attici vetustiores fere διαγράφειν dicebant. cf. Ruhnken. Tim. 81. 2. 3. — Herculis cum Acheloo certamen fabulae argumentum videtur fuisse.

ΔΗΜΟΣΤΡΑΤΟΣ

Cf. Τιμόστρατος, fr. 2.

ΔΙΟΦΑΝΤΟΣ

Meinek. I 492.

ΜΕΤΟΙΚΙΖΟΜΕΝΟΣ

Cf. quae ad Alexidis Εἰσοικιζόμενον adnotavimus.

1

φέρειν τὸν οἶνον

ἐπὶ τοῦ νήφειν. Διόφαντος Μετοικιζομένῳ. Bekker. Anecd. 115, 31.

ΕΤΑΓΓΕΛΟΣ

Meinek. I 492.

ΑΝΑΚΑΛΥΠΤΟΜΕΝΗ

Suidas *Εὐάγγελος* κωμικός. τῶν δραμάτων αὐτοῦ ἔστιν Ἀνακαλυπτόμενος, ὡς Ἀθήναιος ἐν τοῖς *Δειπνοσοφισταῖς*. videtur erravisse. cf. quae ad Philemonis Ἀνακαλύπτοντα adnotantur.

1

τέτταρας . . . τραπέζας τῶν γυναικῶν εἰπά σοι,
 ἕξ δὲ τῶν ἀνδρῶν, τὸ δεῖπνον δ' ἐντελὲς καὶ μηδενὶ
 ἑλλιπές. λαμπροὺς γενέσθαι βουλόμεσθα τοὺς γάμους.
 οὐ παρ' ἑτέρου δεῖ πνθῆσθαι, πάντα δ' αὐτόπτης ἔρῳ.
 5 τῶν μὲν ἑλαῶν ἄφελε . . πάνθ' ὅσ' ἂν βούλῃ γένῃ.
 εἰς δὲ τὰ κρέα μύσχον ἔλαβες, δέλφοντας, χοίρους, λαγῶς.
 Α. ὡς ἀλαζῶν ὁ κατάρατος. Β. θρῖα, τυρόν, ἐργήτους.
 Α. παῖ Δρόμων. Β. κύνδυλον, ᾧ τ', ἀμύλιον . . .
 τὸ πέρας, ὕψος τῆς τραπέζης πῆχεων ἔστιν τριῶν,
 10 ὥστε τὸν δειπνοῦντ' ἐπαίρειν, ἂν τι βούληται λαβεῖν.

Athenaeus 14, 644cd ἐργήτων δὲ πλακούντων μνημονεύει . . .
Εὐάγγελος ἐν Ἀνακαλυπτομένῃ (ἀκαλυπτομένη Α) κτλ. om. eclogam C.
 1. ποιεῖν suppl. Mein. εἰπά σοι Schweigh.] εἰπας οἱ (sic) Α. 2. τὸ
 δεῖπνον δ' Dindf.] τὸ δὲ δεῖπνον Α. μηδενὶ Fiorillo] μηδέν Α.
 μηδενὸς Mein. 3. ἑλλιπές Α. γίνεσθαι Α. 4. 5. ἔρῳ. [τῶν] ἔρω-
 τῶν Α. 5. 'fortasse τῶν ἑλαῶν μὲν γὰρ ἄφελε' Dindf. ὅσ' ἂν βούλῃ
 (vel ὅποσα βούλει) Dindf.] ὅσα βούλει Α. τῶν μὲν ἄλλων ἄφελε
 πάντων ὅσα γε βούλει, νῆ Δία (vel πάνθ' ὅσ' ἂν θέλῃς γε, νῆ Δία)
 Herwerd. Obs. crit. 113. τῶν μὲν ἔνδον ἄφελε πάντων πάνθ'
 ὅσ' ἂν βούλῃ γένῃ K. 6. δέλφοντας Β] δέλφονα Α. λαγῶς Schweigh.]
 λαγωούς Α. 8. fortasse κύνδυλον. cf. Nicostr. 17. in exitu Α.
 παῖ, παῖ Δρόμων suppl. Mein. sed etiam diminutivum ἀμύλιον parum
 aptum videtur. 9. ἔστι Α. ἔστω Dalecamp. ἔσται Both. 10. ἐπαί-
 ρεσθ' Mein.

conloquitur erus nuptias adparans cum coquo, praesente etiam
 huius famulo. 5. ἔνδον: nam eis quae in foro coquus emerat
 opponuntur quae *domi* ad cibos parandos adservari solent. cf.
 Alexid. 127, 4. 191. Diphil. 18. γένῃ, ut Alexid. 261, 3. Henioch.
 3, 1. Timocl. 3. Diphil. 44, 2. Hegesipp. 1, 10. 9. τὸ πέρας,
 ut Alexid. 261, 13. Apollodor. com. 13, 13. cum eis quae se-
 quuntur Toepfeli (Progr. Neobr. 1857, 18) comparat Plaut. Me-
 naechm. 1, 1, 24 *cerialis cenas dat: ita mensas exstruit, tantas*
struices concinnat patinarias: standumst in lecto, si quid de

summó petas. 10. verbi *ἐπαίρειν* intransitive usurpati certa exempla desidero, etsi *ἀπαίρειν* saepissime sic ponitur.

ΕΤΜΗΔΗΣ

U. Koehler. I. A. 977 q 5 *Εὐμήδη[ς]*. 'aetas poetae incerta est'. Koehlerus, qui comicum dici arbitrat. G. Kaibel. Ind. Rost. aest. 1883, 8.

ΣΦΑΤΤΟΜΕΝΟΣ

Σφαττομένην scripsit Apollodorus Carystius.

1

Athenaeus 15, 698f *Εὐμήδης ἐν Σφαττομένῳ . . . ηγουμένην δε.υκνον εἰστοπρόσθιδόν.* sic R. Schoellius (Herm. III 166 sq.) literas partim mutilatas partim prorsus obscuras explicavit. cf. quae Kaibelius de illis verbis disputavit in Ind. lect. Rost. aest. 1883 p. 8.

ΘΟΥΓΕΝΙΔΗΣ

Meinek. I 499.

ΔΙΚΑΣΤΑΙ

1

τριαχθῆναι

λέγουσιν οἱ παλαιστριτικοὶ ἀντὶ τοῦ τρεῖς πεσεῖν, ἢ τὸ τρεῖς τροχάσαντα (Photius cum AVSuid. στοχάσαντα) νικηθῆναι, στάδιον, δίαυλον, δόλιχον. οὕτως Θουγενίδης ἐν *Δικασταῖς*. Photius 600, 1. Suidas τριαχθῆναι. similiter omisso Thugenidis testimonio Bekker. Anecd. 114, 22, ubi post *δίαυλον* excidit *δόλιχον*, et Etym. m. 765, 39 (*πρὶν στοχάσαντα* pro *τρεῖς τροχ.*). Zonaras 1751 *τριαχθῆναι* ἀντὶ τοῦ τρεῖς πεσεῖν. cf. Blomfield. Gloss. Aesch. Ag. 165.

ΑΔΗΛΩΝ ΔΡΑΜΑΤΩΝ

2

ἤτησεν εἰς ὀψώνιον τριώβολον.

Pollux 6, 38 Θουγενίδης ἔφη κτλ.

3

μὴ νόμισον

ἀντὶ τοῦ μὴ νομίσης· οὕτω Θουκυδίδης. Photius 267, 8 et Suidas. Bekker. Anecd. 107, 30 *μὴ νόμισον* ἀντὶ τοῦ μὴ νομίσης. —

Θουκνυδίδης Phot. Θαγενίδης Suid. Θουγενίδης Piers. Moer. p. 334. cf. Porson. Eur. Hec. 1174. eadem syntaxi Arist. Thesm. 870 μὴ ψεύσον.

4

Λειβηθρίων ἀνοητότεροι

Zonaras 1294 *Λειβήθριοι* ἔθνος μωρόν, ἀπὸ τόπου *Λειβηθρα* καλονόμενον, ἐν ᾧ κατοικοῦσιν ἀνόητοι ἄνθρωποι. Θουκνυδίδης κτλ. Cramer. Anecd. Par. III 148, 28 *Λείβηρα* (sic) τόπος ἐν ᾧ κατοικοῦσιν ἄνόητοι ἄνθρωποι. Θουκνυδίδης κτλ. — ἀνοητότεροι] ἀμουςότεροι [Lex. reg. ms., quod ad Hesych. *Λείβηθρον* excitavit Alberti]. Tittm. Θουκνυδίδης] Θουγενίδης Schaefer. Tittm. cxlvi. Zenob. 1, 79 ἀμουςότερος *Λειβηθρίων* . . . *Λειβήθριοι* ἔθνος Περικιόν ἐστι . . . λέγονται δὲ ἀμουςότατοι εἶναι, ἐπειδὴ παρ' αὐτοῖς ὁ τοῦ Ὁρφέως ἐγένετο θάνατος, ubi cf. editor. Diogenian. 2, 26 (Vind. 1, 37). 7, 14. Apostol. 2, 67. 10, 50. adesp. 1572.

ΑΜΦΙΣΒΗΤΗΣΙΜΟΝ

5

ἀνέσπακεν

Θουκνυδίδης. ἀνέυρηκεν, εἴληφεν. Suidas. Θουγενίδης Mein. Thucydidis locum reperiri posse negat Duker. Thucyd. 6, 100. cf. Menand. 429.

ΚΑΛΛΙΠΠΟΣ

Meinek. I 490.

Pro *Κάλλιπος*, ignoto etiam tunc comici poetae nomine, apud Athen. 15, 668c Porsonus καὶ Ἱππαρχος. sed tantus est comicorum nostris demum temporibus in lucem cognitionemque redeuntium numerus, ut etiam Callippus inter eos fuisse possit.

ΠΑΝΝΥΧΙΣ

Cf. quae ad Hipparchi fabulam cognominem adnotantur.

1

ὁ διαγρυπνήσας πυραμοῦντα λήψεται
τὰ κοττάβια καὶ τῶν παρουσῶν ἦν
θέλει φιλήσει.

Athenaeus 15, 668c ἦν δέ τι καὶ ἄλλο κοτταβίων εἶδος προτιθέμενον ἐν ταῖς παννυχίαι, οὗ μνημονεύει *Κάλλιπος* (κάλλιπος Α) ἐν Παννυχίδι διὰ τούτων κτλ. 1. διαγρυπνήσας Porson.] δ' ἀγρυπνήσας τὸν Α. 2. κοττάβια etiam Α. ἦντιν' ἂν (θέλη) Mein. monens

etiam dimetros restitui posse in ed. min. (eiecto quod interpolatum esse putat πυραμοῦντα) ὁ διαγρ. λήψεται | τὰ κ. καὶ τῶν παρουν-
σῶν ἦν θ. φ. mihi probabilius videtur scribere ὁ δ. πυραμοῦν-
τα λήψεται καὶ τῶν παρουν-
σῶν κτλ. nam τὰ κοττάβια interpretationis causa videntur adiecta esse ad πυραμοῦντα.

Schol. Pind. Ol. 9, 1 ὁ πυραμοῦς εἶδος πλακοῦντος ἐκ μέλιτος ἐφθοῦ καὶ πυρῶν πεφρυγμένων· ταῦτα δὲ ἐτίθεισαν ἄθλα τοῖς δια-
γρυπνηταῖς. Athen. 14, 647bc (Ἰατροκλῆς τὸν πυραμοῦντα δια-
φέρειν λέγει) τῆς πυραμίδος καλουμένης. γίνεσθαι γὰρ ταύτην ἐκ
πυρῶν πεφωσμένων καὶ μέλιτι δεδευμένων. αὗται δὲ ἄθλα τίθενται
ταῖς παννυχίσι τῷ διαγρυπνήσαντι. neque neglegendum testi-
monium Etym. m. 533, 21 (ἐν τοῖς κοττάβοις) ἄθλα οἱ νικῶντες ἐλάμ-
βανον πλακουντίσκους, πυραμοῦντας καὶ σησαμοῦντας, ἅπερ κοτ-
τάβια ἔλεγον.

ΑΔΗΛΟΤ ΔΡΑΜΑΤΟΣ

2

δευτερίας

κάλλιπος. οἶνος εὐτελής. Hesychius. Κάλλιπος Mein. — de
δευτερία cf. Nicophont. 20.

ΚΡΩΒΥΛΟΣ

Meinek. I 475. 490. 1.

ΑΠΑΓΧΟΜΕΝΟΣ

1

παράσιτον αὐτόσιτον· αὐτὸν γοῦν τρέφων
τὰ πλεῖστα συνεραμιστὸς εἶ τῷ δεσπότῃ.

Athenaeus 6, 248b αὐτόσιτον εἶρηκε Κρώβυλος ἐν Ἀπαρχομένῳ
κτλ. idem 2, 47e αὐτόσιτον (εἶρηκε) Κρώβυλος· παράσιτον αὐτόσιτον.
2. συνεραμιστὸς Porson.] συνεραμιστῆς AC. Hesych. αὐτόσιτον· τὸν
ἑαυτὸν τρέφοντα. ἢ τὸν σὺν ἐτέρῳ δειπνοῦντα καὶ ἑαυτῷ φέροντα
τὰ ἐπιτήδεια πρὸς τὸ δεῖπνον. Bekker. Anecd. 466, 12 αὐτόσιτος·
ὁ οἰκόσιτος. ceterum quod Porsonus metri causa restituit quid
sit ego quidem nescio.

2

καὶ σκάφην λαβῶν τινα

τῶν ἐσχαριῶν τῶν καθαρῶν

Athenaeus 3, 109cd τούτου (ἄρτου ἐσχαρίτου) μνημονεύει...
Κρώβυλος ἐν Ἀπαρχομένῳ κτλ. cf. Antidot. 3.

ΑΠΟΛΕΙΠΟΥΣΑ

3

τὸ γὰρ ἐνδελεχῶς μεθύειν τίν' ἡδονὴν ἔχει,
ἀποστεροῦντα ζῶνθ' ἑαυτὸν τοῦ φρονεῖν,
ὃ μέγιστον ἡμῶν ἀγαθὸν ἔσχεν ἢ φύσις;

Athenaeus 10, 429d τὸ ἐνδελεχῶς μεθύειν, φησὶ Κρώβυλος ἐν Ἀπολειπούσῃ (sic A), τίν' ἡδονὴν κτλ. idem 443f (om. C) Κρώβυλος ἐν Ἀπολειπούσῃ (sic A) κτλ. 1. ἔχειν A 443. 2. σωφρονεῖν AC 429. ἀποστεροῦνθ' ἐκόνθ' Naber. Mnem. nov. VIII 432. at cf. Philem. 104, 1.

4

πάλιν ἢ τοῦ βίου
ὕγροτης με τοῦ σοῦ τέθαιφε· τὴν ἀσωτίαν
ὕγροτητα γὰρ νῦν προσαγορεύουσιν τινες.

Athenaeus 6, 258bc (τοῦ ὕγρου βίου) πολλοὺς καὶ διδασκάλους φησὶν εἶναι Ἀθήνησιν Ἀλεξίς ἐν Πυραύνῳ ... καὶ Κρώβυλος ἐν Ἀπολειπούσῃ (sic A) κτλ. 1. πάλαι δ' Both. 2. τέθλιφε (del. τοῦ) Herwerd. Obs. crit. 124. nondum inventum est quod satisfaciat.

ΨΕΥΔΥΠΟΒΟΛΙΜΑΙΟΣ

5

Λάχης. B. ἐγὼ δὲ πρὸς σέ. A. πρόαγε. B. ποῖ;
A. ὅποι μ' ἐρωτᾷς; ὥς Φιλουμένην, παρ' ἧ
τάπειδόσιμ' ἡμῖν ἐστίν, ἧς ἐχθρὸς πιεῖν
κυνάθους ἕκαστον ἐβιάσω σὺ δώδεκα.

Athenaeus 8, 364. 5 ὀνομάζουσι δ' οἱ ἀρχαῖοι καὶ ἐπιδόσιμά τινα δεῖπνα, ἅπερ Ἀλεξανδρεῖς λέγουσιν ἐξ ἐπιδομάτων ... Κρώβυλος ἐν Ψευδυποβολιμαίῳ κτλ. 1. χαῖρ' ὦ Λάχης Iacobs. Add. Ath. 196. Λάχης, Λάχης Both. ante v. 1 excidisse πρὸς σέ βούλομαι arbitratur Mein. 1. 2. πρόαγεοποῦμερωταῖς A (Bruns). ὅποι Iacobs. 3. 4. B. ἧς — δώδεκα; Mein. in Ath. 4. ἕκαστον Casaub.] ἕκατον A. ἀκράτου μ' Dobr. Adv. II 321.

3. ἐπιδόσιμα δεῖπνα *adicticias cenas* interpretatur Casaubonus, i. e. quae fiebant ex ea pecunia quam conferebant sodales ultra id quod debebant ex pacto vel infelici alea. cf. Alexid. 65, 4. Athen. 4, 141b ἂν τι λάβωσιν (οἱ Σπαρτιάται πρὸς τὰ φιδίτια) ἐπιδόσιμον, ἰχθὺν ἢ λαγόν.

6

εἰσῆλθεν ἡμίκραιρα τακερὰ δέλφακος·
ταύτης μὰ τὸν Δί' οὐχὶ κατέλιπον δ' ἐγὼ
οὐδέν.

Athenaeus 9, 384cd ἦσαν καὶ ἡμίκραιραι πολλαὶ δελφάκων. μνημονεύει δ' αὐτῶν Κρώβυλος (κρωβύλος Α) ἐν Ψευδυποβολιμαίῳ κτλ. 1. εἰσῆλθεν L] εἰσῆλθον Α. 2. δ' ἐγὼ Dindf.] λέγω Α. γ' ἐγὼ Musur. cf. Amips. 7.

7

καὶ πλεκτάνην στιφρὰν σφόδρ', ἐν τούτοις τέ που
αἰσχυρνόμενον ἦπαρ καπρίσκου σκατοφάγου.

Athenaeus 3, 107ef μήποτε δὲ καὶ Κρώβυλος (κρωβυλος Α) δ' κωμωδιοποιὸς αἰσχυρνόμενον εἶπε τὸ τοιοῦτον ἦπαρ ἐν Ψευδυποβολιμαίῳ λέγων οὕτως κτλ. ἐν] ἐπὶ Mein. Anal. Ath. 48. 2. καπρίσκου σκατοφάγου Porson.] καὶ πρίσκου καταφάγου Α. — cf. Alexid. 110, 17. 'rudore suffusum vocat iecur, quoniam fere omento involuta adponebantur'. πλεκτάνη 'conlective sunt brachia poly-porum'. Mein.

Praeterea cf. fr. 9.

ΑΔΗΛΩΝ ΔΡΑΜΑΤΩΝ

8

ἐγὼ δὲ πρὸς τὰ θερμὰ ταῦθ' ὑπερβολῇ
τοὺς δακτύλους δῆπουθεν Ἰδαίους ἔχω,
καὶ τὸν λάρυγγ' ἥδιστα πυριῷ τεμαχίοις.

B. κάμινος, οὐκ ἄνθρωπος.

Athenaeus 1, 5f παρὰ Κρωβύλῳ τῷ κωμικῷ (τις) φησιν κτλ. v. 1—3 Suidas Τιμαχίδας . . . καὶ Κρώβυλός φησιν κτλ. v. 1. 2 Suidas et Zonaras 1085 Ἰδαίους ψυχρούς. κτλ. 3. φάρυγγ' Suid. Τιμαχ. πυριῷ CE. τεμαχίοις Suid. Τιμ. et L] τεμάχοις. τεμαχείοις C. τεμμαχίοις E. — 1. ὑπερβολῇ coniung. cum θερμὰ. 2. 'heluo aliquis gloriatur se *Idaeos* digitos, i. e. ferro et aeri similes habere, quibus cibos calidissimos absque ullo doloris sensu contrectare possit.' Kuster. cf. etiam Lobeck. Aglaoph. II 1181. Suidas *Idaeos* interpretatur *frigidos*, i. e. caloris patientes, quales fuerunt *Dactyli* *Idaei*, ἐνπάλαιοι θεράποντες, οἱ πρῶτοι τέγγην πολυμῆτιος Ἡφαίστιο εὖρον ἐν οὐρείῃσι νάπαις, ἰόεντα σίδηρον ἐς πῦρ τ' ἤνεγκαν. Schol. Apollon. Rhod. 1, 1129. cf. Preller. Myth. gr.² I 518.

9

χλωρὸν ἐρέβινθόν τινα
ἐκοττάβιζον κενὸν ὄλως. B. τράγημα δὲ
ἔστιν πιθήκου τοῦτο δῆπου δυστυχοῦς.

Athenaeus 2, 54c Κρώβυλος κτλ. 2. τράγημα δὲ Dindf.] τραγήματα δ' CE. δυστυχῇ E. ad Ψευδυποβολιμαῖον propter simili-

tudinem fr. 6. 7. referebat Mein. — non intellego, ne post Schweighaeuseri quidem explicationem.

10

τὸν πλακοῦντα κόμμιδι,
οὐ μέλιτι διεκόσμει.

Bekker. Anecd. 1208 δεῖ γινώσκειν ὅτι τοῦ κόμμι εὐρέθη παρὰ Κρωβύλῳ (sic Mein. pro Κρυβόλῳ) ἡ δοτική κόμμιδι ὡς παρὰ τῆς κόμμιδος γενικῆς· ἔχει δὲ οὕτως κτλ. Bekker. Anecd. 104, 1 κόμμιδι· ἡ δοτική. Ἡρόδοτος δευτέρῳ (2, 86). cf. Herodian. II 767, 9. apud Herodotum hodie scribitur ὑποχρίοντας τῷ κόμμι.

11

Harpocration 141, 11 χιλίας ἐξημιοῦντο αἱ κατὰ τὰς ὁδοὺς ἀποσμοῦσαι γυναικες . . . Κρωβύλος δὲ ὁ κωμικός φησι τοῦ Φιλίππιδου τὸν νόμον εἶναι τὸν περὶ τούτων κείμενον. *Philippidem* dicit Hyperidis in administranda republica adversarium, quem Crobylus mortuum commemoraverat iudice Meinekio I 490. 1.

ΛΑΩΝ

Meinek. I 492. 3.

ΔΙΑΘΗΚΑΙ

1

τῶν γὰρ μετ' ἐμavτὸν εἰκόνοσ καὶ μνημάτων
αἰεὶ καταφρονῶν ζῶν ἔχειν τι βούλομαι.

Stobaeus Floril. 123, 5 Λάωνος ἐκ Διαθηκῶν Α. εἰκόνων Mein. ed. mai. — contemnit simulacra et monumenta mortuorum prae voluptatibus vitae.

ΑΔΗΛΟΤ ΔΡΑΜΑΤΟΣ

2

Βοιωτὸν ἄνδρα στέργε, τὴν Βοιωτίαν
μὴ φεῦγ'· ὁ μὲν γὰρ χρηστός, ἡ δ' ἐφήμερος.

[Dicaearchus] 1, 22 in C. Mueller. Geogr. min. I 104 γράφει (Λάων) ἐπαινῶν αὐτοὺς καὶ οὐ λέγων τὴν ἀλήθειαν. μοιχὸς γὰρ ἄλοὺς ἀφείθη, μικροῦ διαφόρου τὸν ἀδικηθέντα ἐξαγοράσας· Βοιωτὸν κτλ. ἐφήμερος Steph.] ἐφήμερος. extremis verbis (μοιχὸς κτλ.) non ipsum Laonem, sed adulterum quem in fabula induxerit significari monet Mein. I 492. 3. Pherecr. 160 ἦνπερ φρονῆς εὖ, φεῦγε τὴν Βοιωτίαν.

ΛΕΞΙΦΑΝΗΣ

Meinek. I 493.

ΜΕΝΕΚΡΑΤΗΣ

ΜΑΝΕΚΤΩΡ Η ΕΡΜΙΟΝΕΤΣ (ΕΡΜΙΟΝΗ)

Meinek. I 493. 4.

[ΜΕΝΙΠΠΟΣ]

ΚΕΡΚΩΠΕΣ ΟΦ[Ε]ΙΣ

Nomen poetae dubium. Meinek. I 494. V 12.

ΝΙΚΟΛΑΟΣ

Meinek. I 495. 6.

ΑΔΗΛΩΝ ΔΡΑΜΑΤΩΝ

1

τὸ τῶν παρασίτων, ἄνδρες, ἐξηῦρεν γένος
 Διὸς πεφυκώς, ὥς λέγουσι, Τάνταλος.
 οὐ δυνάμενος δὲ τῇ τέχνῃ χρῆσθαι καλῶς
 ἀκόλαστον ἔσχε γλῶσσαν, εἴτ' ἀκουσίῳ
 5 δίφρῳ περιπεσὼν δυναμένῳ λιμὸν ποιεῖν
 ἀπὸ τῆς τραπέζης ἐξαπίνης ἀπεστράφη.
 ἄφνω δὲ πληγὴς εἰς μέσῃν τὴν γαστέρα
 ἔδοξεν αὐτῷ γεγονέναι τῶν κατώ,
 Σίπυλόν τε τοῦτον ἀνατετράφθαι τὸν τρόπον.
 10 καὶ μάλα δικαίως· Φρὸξ γὰρ ὦν οὐχ ἱκανὸς ἦν
 τὴν τοῦ τρέφοντος εὔφρουν παρρησίαν.
 διὸ δὴ τοιαύτης παντελῶς καχεξίας
 ἐν τοῖς βίοις παρὰ πᾶσιν ἐξηλωμένης
 πικρῶς ἐπιπληῆσαι βούλομ', ἄνπερ νῆ Δία
 15 παρρησίαν μοι δῶτε, τοὺς ἀσυμβόλους

- τὰλλότρια δειπνεῖν ἐλομένους ἄνευ πόνου.
 τί γὰρ παθῶν, ἄνθρωπε, πρὸς τῶν δαιμόνων
 βούλει παρασιτεῖν; ἢ τί τῶν ἐν τῷ βίῳ
 ἡὔξηκας; εἶπον· ἄξιον γὰρ εἰδέναι·
- 20 τίνος μαθητῆς γέγονας; αἵρεσιν τίνα
 ξηλοῖς; ἀπὸ τίνων δογμάτων ὀρμώμενος
 τολμᾷ παρασιτεῖν; ἂ μὲν ἡμεῖς τὸν βίον
 ἅπαντα κατατρίψαντες οὐδὲ νῦν ἔτι
 ἀνεωγμένην δυνάμεθα τὴν θύραν ἰδεῖν
- 25 διὰ τοὺς ἄνω διὰ τὰλλότρια μασωμένους.
 οὐ παντὸς ἀνδρὸς ἐπὶ τράπεζάν ἐσθ' ὁ πλοῦς.
 πλευρὰν ἔχειν πρῶτιστον ἐν τούτοισι δεῖ,
 πρόσωπον ἱταμόν, χρῶμα διαμέμον, γνάθον
 ἀκάματον, εὐθὺς δυναμένην πληγὰς φέρειν.
- 30 στοιχεῖα μὲν ταῦτ' ἐστὶ τῆς ὅλης τέχνης.
 ἔπειτα δεῖ σκωπτόμενον ἐφ' ἑαυτῷ γελᾶν·
 αἰσχρὸν γὰρ οἶμαι δοῦλον εἶναι σκώμματος.
 ἀπὸ τῶν ἐτῶν κλέπτει τις ἢ καὶ βάπτεται,
 θέλων καλὸς εἶναι, καὶ παρ' ἡλικίαν νοσεῖ·
- 35 ἔστω Γανυμήδης οὗτος ἀποθεούμενος·
 πρὸς χάριν ὁμιλεῖ τοῦ τρέφοντος ἐπ' ὀλέθρῳ·
 παρατάττεται τις καὶ ποιεῖ πάντας νεκρούς,
 δειπνῶν σιωπῇ τοῦτον ὑπομνητρίσας
 εἰς τὴν τράπεζαν καὶ σὺ τὴν χολὴν ἄφες.
- 40 οἶμαι δ' ἐμμαντὸν εὐθετον τῷ πράγματι,
 παῖδες, γεγονέναι· πάντα γὰρ πρόσεστί μοι
 ὅσα περ ἔχειν τὰλλότρια τὸν δειπνοῦντα δεῖ,
 λιμός, ἀπόνοια, τόλμα, γαστήρ, ἀργία.
 καὶ νῦν μ' ὁ Λυδῶν τῶν πολυχρύσων ἄναξ
- 45 σὺνδειπνον αὐτῷ κέκρικεν εἶναι καὶ φίλον.

Stobaeus Floril. 14, 7 Νικολάου A. v. 1—11 om. A.

1. ἐξεῦρεν cod. 4. ἀκούσιος vel ἀκουσίως Mein. 6. ἀπὸ τῆς B²] εἰ τῆς Trine. Gesn. θείης (-ας) Iacobs. 8. τᾶνω καὶ κάτω Trine. 12. διὸ δεῖ A. 14. πικρὸς A. ἐπιπλήξαι AGesn. mrg.] ἐκπλήξαι. 15. τοῖς ἀσυμβόλοις — ἐλομένοις K. nam ἐπιπλήττειν semper cum dativo coniungitur. cf. Heindorf. Plat. Protag. 327a. 17. παθῶν Mein. (cf. Cobet. Mnem. viii 113)] μαθῶν. 19. ἡὔξηκας B (ἰσως)] νυξήκας AN. νύξηκας Vind. εὔρηκας A mrg. 'quid eorum quae ad

vitam humanam pertinent tu *promovisti*? 21. ζηλοῖς Valcken.] ηλοῖς Vind. κλοῖς Trinc. Gesn. εἶλον AB² Gesn. mrg. (ex coniectura). 22. εἰ] ὁ Mein. εἰ Naber. Mnem. nov. VIII 432. ὧ K. 'quo studio nos totam vitam consumpsimus'. 23. ἅπαντα Iacobs. Add. Ath. 9] πάντα. οὐδὲ νῦν γέ πω Mein. sententiam mutavit V 116. 25. ἄνω διὰ A et Vindob.] ἀνωδῶς Grot. ἀνώδυνα B². ἀνοδία Mein. 'dici videntur qui in parasitica arte exercenda *praecipitem et negatam viam* sequuntur'. de qua re magnopere dubito. fortasse ἀνοία (cf. σπουδῇ, παιδιᾷ). μασσωμένους Mein.] μασσωμένους. 27. πρώτιστον ἐν τούτοις AB² Gesn. mrg. πρώτοις τούτοις Trinc. πρώτιστον εὐτονόν σε Mein. ἄτρυτόν σε δεῖ K. ultra soccum enim adsurgit oratio: ἀτρυτ. ut πολυχρόσων 44. 29. εὐθύς] εὖ τε Herwerd. Obs. crit. 113. 33. βάπτεται A corr. et B] βλάπτεται. v. 36 ante 33 transponit Meiu. a monacho verum 36 interpositum esse censet Cobet. N. l. 38. 9. sed ante 33 aliquid deesse constat. ὁμῶς B corr. 37. παρατάττεται A mrg. B mrg.] ταραττεται. παράττεται Vind. AB. 'fortasse χαράττεται'. Mein. cf. Elmsl. Eur. Med. 154. ποιῇ] πτοῇ Gesn. mrg. 38. δειπνῶν Cobet. N. l. 39] δέπνω. δέπνει B. 40. τῷ πράγματι A Vind.] τοῖς πράγμασι. 41. παῖδες] ἄνδρες ut v. 1 Mein. Stob. III l. IX. fortasse πάλαι. 42. παρέχειν (supra α scr. ε) A. τὸν τάλ-λότρια δειπνοῦντα G. A. Hirschig. Ann. crit. 33. Cobet. N. l. 39 et 643. 43. γαστριμαργία Badham. 44. μ' ὁ] με B Trinc. 45. καὶ add. Grot.

1. ἐξηῦθεν, i. e. primus in vitam hominum et consuetudinem induxit. Athen. 4, 154d (Mein.) τῶν μονομαχοῦντων εὐρετὰς ἀποφαίνει Μαντινεῖς. 2. est Euripidis Orest. 5, ut 4 Orest. 10, quocirca retineri potest γλῶσσαν. 5. 6 nemo adhuc intellexit. fortasse versus transponendi et sic scribendi sunt: (ἀκουσίως) | Διδὸς τραπέζης ἐξαπίνης ἀπεστράφη (ἀπεστάθη). | δεσμῷ περιπεσὼν δ' ἔμαθέ πως λιμὸν παθεῖν, ac deinceps ἄφνω τε — γαστέρα λέγουσιν αὐτῷ κτλ.: nam cum ἔδοξεν accus. casus (Σίπυλον) coniungi nullo modo potest. de anacolutho, haud raro sane, cf. Plat. Apol. 21c διασκοπῶν οὖν τοῦτον... καὶ διαλεγόμενος αὐτῷ ἔδοξε μοι οὗτος ὁ ἀνὴρ κτλ. 9. Strab. 1, 58 σεισμούς τινας μεγάλους τοὺς μὲν πάλαι περὶ Ἀνδρίαν γενομένους καὶ Ἰωνίαν μέχρι τῆς Τρωάδος, ὅφ' ὦν καὶ κῶμαι κατεπόθησαν καὶ Σίπυλος κατεστράφη, κατὰ τὴν Ταντάλου βασιλείαν. Plut. Mor. 1059c (οἱ ποιηταὶ λέγουσιν) ὥς ἐκ Θεῶν προνοίας ἀνατροπὴν ἔσχεν ἡ παλαιὰ Σίπυλος τὸν Τάνταλον κολαζόντων. cf. Aristot. Meteor. 2, 8. Plin. N. h. 2, 205. 5, 117. Aristid. I 427 Dind. 11. i. e. *libertatem a domino sibi concessam*. 12. *iam cum prava hacc consuetudo hodie ab omnibus celebretur, ego vituperare adgredior eos qui cet.* 26. ridicule inmutat proverbium οὐ παντὸς ἀνδρὸς ἐς Κόρινθόν ἐσθ' ὁ πλοῦς. 37. i. e. 'si qui miles gloriosus de proeliis narrat et quomodo hostes omnes interfecerit'. cf. Tibull. 1, 10, 29 sq. 39. *bilem ex insipidis militis iactationibus*

conlectam in mensam effunde, i. e. cibis fortiter te ingurgita'. Mein. 44. verba ex tragico petita (Mein.). cf. Eurip. Iph. Aul. 787. videtur autem *satrapam* aliquem Lydiae dicere.

2

ἀκολαστοτέρα

Νικόλαος. Bekker. Anecd. 367, 25. neque tamen iuraverim comicum dici.

NIKOMACHOS

Meinek. I 496 sq.

ΕΙΛΕΙΘΙΑ

1

- ὑποδεικνύεις μὲν ἦθος ἀστεῖον πάνν
καὶ προῶν, ὀλίγων δὲ πεποιήκας τι. B. πῶς;
A. ἐν τῇ τέχνῃ τίνες ἐσμὲν οὐκ ἐξήτακας.
ἢ πρότερον ἐπύθου τῶν ἀκριβῶς εἰδόντων
5 οὕτω τ' ἐμισθώσω με; B. μὰ Δι' ἐγὼ μὲν οὐ.
A. καὶ μὴν ἴσως ὅσον μαγείρου διαφέρει
μάγειρος οὐκ οἶσθ'. B. εἴσομαι δέ γ', ἣν λέγῃς.
A. τὸ γὰρ παραλαβόντ' ὕψον ἡγορασμένον
πότερον ἀποδοῦναι σκευάσαντα μουσικῶς
10 διακόνου 'στὶ τοῦ τυχόντος. B. Ἡράκλεις.
A. ὁ μάγειρός ἐσθ' ὁ τέλος ἐτέρα διάθεσις.
πολλὰς τέχνας λάβοις ἂν ἐνδόξους πάνν,
ὧν τὸν μαθεῖν βουλόμενον ὀρθῶς οὐκ ἐνι
ταύταις προσελθεῖν εὐθύς· ἀλλ' ἔμπροσθε δεῖ
· · · · ·
15 ξωγραφίας ἦφθαι. ταῦτ' αὖ καὶ μαγερικῆς
πρότερον μαθεῖν δεῖ τῆς τέχνης ἐτέρας τέχνας,
ὧν εἰδέναι σοι κρεῖττον ἦν μοι πρὶν λαλεῖν,
ἀστρολογικὴν, γεωμετρικὴν, ἰατρικὴν.
τῶν ἰχθύων γὰρ τὰς δυνάμεις καὶ τὰς τέχνας
20 ἐντεῦθεν εἴσει, παρακολουθήσας χρόνοις,
πότε ἄωρός ἐσθ' ἕκαστος ἢ πόθ' ὠριμος.
τῶν ἡδονῶν γὰρ μεγάλα τὰ διαστήματα·
ἐνίστε κρείττων γίνεται θύνην βόαξ.

B. ἔστω. γεωμετρικῇ δὲ καὶ σοὶ προῶγμα τί;
 25 *A.* τοῦπτάνιον ἡμεῖς σφαῖραν εἶναι τιθέμεθα.
 τοῦτο διελέσθαι καὶ τόπον λαβόνθ' ἓνα
 μερίσαι κατ' εἶδος τῆς τέχνης ἐπιδέξια,
 ἐκεῖθεν ἐνταῦθ' ἐστὶ μετεννεγμένα.

B. οὗτος, πέπεισμαι, κἂν τὰ λοιπὰ μὴ λαλῇς.
 30 *A.* περὶ τῆς ἱατρικῆς δέ· τῶν γὰρ βρωμάτων
 πνευματικὰ καὶ δύσπεπτα καὶ τιμωρίαν
 ἔχοντ' ἐνὶ ἐστίν, οὐ τροφήν. δειπνῶν δὲ πᾶς
 τὰλλότρια γίνετ' ὀξύχειρ οὐκ ἐγκρατής.
 τοῖς δὴ τοιούτοις βρώμασιν τὰ φάρμακα
 35 εὗρητ' ἐκεῖθεν, μεταφορὰ δ' ἐστὶν τέχνης.
 ἥδη τὸ μετὰ νοῦ καὶ τὸ συμμέτρως ἐμόν

· · · · ·
 περὶ τακτικῆς, ἕκαστα ποῦ τεθήσεται·
 ἀριθμῶ τὸ πλῆθος εἰδέναι μαγειρικῆς.
 οὐδεις ἕτερός σοι πρὸς ἐμὲ καὶ γραφήσεται.

40 *B.* μίκρ' ἀντάκουσον ἐν μέρει κάμου. *A.* λέγε.
B. σὺ μηδὲν ἐνόχλει μήτε σαυτὸν μήτ' ἐμέ,
 ἀπραγμόνως δὲ διαγενοῦ τὴν ἡμέραν.

Athenaeus 7, 290ef Νικόμαχος ἐν *Εἰλειθυίᾳ* (*εἰληθυία* A) καὶ αὐτὸς παράγει τινὰ μάγειρον ὑπερβάλλοντα τοὺς περὶ τὸν Διόνυσον τεχνίτας. λέγει δ' οὗν οὗτος πρὸς τὸν μισθωσάμενον κτλ. v. 33 Eustathius 1753, 48 ὁ ἐσθίων κατὰ σπονδὴν διὰ πείναν ὀξύχειρά χρῆσθαι οὐκ ἐγκρατῶς λεχθεῖν ἂν κατὰ τὸν εἰπόντα, ὡς ἐπὶ τὰ ἄλλότρια δεῖπνα . . . πᾶς γίνεται ὀξύχειρ, οὐκ ἐγκρατής.

2. *πεπολήκας τί πως Mein.* 6. καὶ μὴν Iacobs. Add. Ath. 166] κῶμην (coniunct. cum οὐ v. 5) A. ἥ μὴν Grot. Excerpt. 883. *μαγείρου διαφέρει Schweigh.*] διαφέρει μαγείρου AC. 7. ἦν] ἂν Mein. δ' ἂν Nauck. post hunc v. ἔπειτα ἀνχρήσας ὁ μάγειρος εἰδέναι τὸ ἡγορασμένον ὅφον σκευάζειν μουσικῶς ληρεῖ ὅτι πρὸ τῆς μαγειρικῆς τέχνης πρότερον μαθεῖν δεῖ ἑτέρας τέχνας, ἀστρολογικὴν κτλ. C. 9. *πότερον A]* *πότερ'* Dobr. Arist. append. 114. *οἷοῦν* Hanov. Exerc. crit. 131. *πάτερ* Mein. 'blandientis est ut apud Diphil. 17, 5. 20, 2. Anaxipp. 1, 11'. V 117. 10. *διακονουστούτου A.* *διακόνου* 'στ' οὐ τοῦ Schweigh. 11. *τέλεος* Herwerd. Nov. add. crit. 47] *τέλειος.* idem inter 14 et 15 *τὴν τεκτονικὴν commemorari debuisse arbitrat.* Meinekus post v. 14 et post 36 lacunae signa ponit. 14. *ταύταις*] fortasse αὐταῖς. 15. corrupta haec esse constat. sententia perspicua fit, si scribas ἄλλων vel ἑτέρων προῆφθαι. sed plura hic turbata sunt.

ταῦτά (κατὰ ταῦτά) Dindf.] ταῦτα A. 16. τῆς] τινα G. Herm. 17. ὦν εἰδέναι τι κρεῖττον ἢ μάτην λαλεῖν Iacobs. 166. 7. 18. γεωμ., ἱατρ. Mein.] ἢ ἱατρικὴν, γεωμ. A. 19. τέχνας] τύχας Erfurdt. Obs. 462. σχέσεις K. conl. Alexid. 124, 12. quae vox medicorum potissimum est. 20. εἴσω A. παρακολουθήσας Mein.] παρακολουθήσεις A. 21. πότ' ἄωρος C] ποθ' ὥρος (sic) A. πόθ' ὥριός ἐσθ' ἕκαστος ἢ πότ' ἄωριος Mein. 25. τοῦπτάνιον Casaub.] τοῦπτάνειον AC. 29. κἄν K.] καί. ac sic nunc Kaibel. λαλῆς C] λαλεῖς A. 32. ἐνι' ἔστιν Mein.] ἐνεστίν A. δειπνῶν δὲ πᾶς Dindf.] δειπνῶ δέπας A. ἐπὶ τὰ ἀλλότρια δεῖπνα πᾶς C. 34. 35. 37. 38 (ἀριθμητικῆς ἀριθμῶ τὸ πλῆθος εἰδέναι), 36 (συμμέτρως ἔχον, quod est Iacobsii 167), 39, in quo extrema corrupta censet, transponit G. A. Hirschig. Ann. crit. 33. 4. 36. εἰ δὴ — συμμέτρως ἐνι Kaibel. post hunc v. ἔπειτα δεικνύει ὁ μάγειρος ὅτι καὶ τακτικῆς ἐστὶ τὸ εἰδέναι ἕκαστα ποῦ τεθῆσεται. τὸ ἀριθμεῖν τὸ πλῆθος, ἣν καὶ αὐτὴν δεῖ προειδέναι τὸν μάγειρον om. ceteris C. 37. sic A. 38. μαγειρικῆς] ἀριθμητικῆς Grot. 885. λογιστικῆς Iacobs. 167. εἰδένἀριθμητικῆς Mein. ἀριθμητικῆς τὸ πλῆθος ὀρθῶς εἰδέναι Kaibel. 39. οὐθελς A. 'fort. ἀγγραφήσεται, sc. in tabulas quibus coquorum nomina inscripta erant'. Mein. καταγραφῆσεται Both. 40. μικρ' ἀντάκουσον Cobet. N. l. 127. 8] μικρὰ διάκουσον A. 41. μηθὲν A. 42. διαγε νῦν Cobet.

10. 'famuli est cuiuslibet' talia administrare: maiora conficere nemo potest nisi coquus (11). 14. 'multae sunt artes, ad quas ipsas (αὐταῖς) accedere non licet, nisi antea alias quasdam didiceris.' Sosip. 15—19 confert Mein. ὦν pendet a μαθεῖν. 25. 'dicit coquus culinam sic dividi a coquis solitam, ut singulis suae artis partibus proprium locum adsignent'. Casaub. 33. τὰλλότρια, i. e. quae suae naturae non convenient. 38. τὸ πλῆθος, i. e. quantum cuiusque earum rerum quae ad epulas comparantur sumendum sit.

NATMAXIA

2

ἐργῶδες ἐστὶν ἐν βίῳ βεβιωκότα

τοὺς τῶν φθονούντων πάντας ὀφθαλμοὺς λαθεῖν.

Stobaeus Floril. 38, 10 ἐκ τοῦ Νικομάχου Ναυμαχίας A. 1. εὔ βλον βεβηκότα Mein. quam locutionem non memini usquam inveniri. ἐστ' ἐν ὀλβίοις βεβηκότα Herwerd. Anal. crit. 33. ἐν πόλει βεβιωκότα Cob. Mnem. VIII 121. 'nam qui in urbe vivunt invidorum oculos nullo modo possunt effugere'. fortasse ἐστ' ἐν εὐδίᾳ βεβιωκότα. cf. Xen. Anab. 5, 8, 19. Cyr. 6, 1, 16.

ΑΔΗΛΩΝ ΔΡΑΜΑΤΩΝ

3

οὐσίδιόν μοι καταλιπόντος τοῦ πατρὸς
οὕτω συνεστρόγγυλα κἀξεκόκκισα
ἐν μῆσιν ὀλίγοις ὥσπερ ᾧν τις ῥοφῶν.

Athenaeus 2, 58a ᾧν δὲ ῥοφητῶν μνημονεύει Νικόμαχος κτλ.
1. μοι κ. τοῦ Cobet. V. 1.² 375. 6. N. 1. 614] γὰρ κ. μοι τοῦ CE.
2. συνεστρόγγυλα Mein] συνεστρογγύλικα CE. cf. Cob. V. 1.² 375.
cf. Alexid. 246, 4. 2. ἐξεκόκκισα ab Aristophane mutuatus
est. Ach. 1179. Pac. 63. Lys. 364. 448. 3. i. e. οὕτω ῥαδίως
ὥσπερ τις ᾧν ῥοφεῖ.

4

ὦ χαῖρε, χρυσοκλύστα καὶ χρυσοῦς ἐμῶν.

Athenaeus 11, 781f φησὶ πρὸς τινα Νικόμαχος κτλ. χαῖρε add.
Mein. χρυσόκλυστα Letronn. De nom. vas. gr. 56] χρυσοκλαῦστα C. —
Midam aliquem adloquitur. cf. Pherecr. 131. Diphil. 43, 21.

Quae Bekker. Anecd. 337, 11 et 349, 10 adferuntur Nico-
machi frustula, ea ad tragicum Nicomachum potius pertinere in-
tellexit Meinek. I 498. cf. Nauck. Tr. gr. fr. p. 591.

ΝΙΚΩΝ

Meinek. I 495.

ΚΙΘΑΡΩΙΔΟΣ

1

καὶ πάνν τις εὐκαίρως προπίνων φησὶ
πατριῶτα. μάνην δ' εἶχε κεραμεοῦν ἄδρὸν,
χωροῦντα κοτύλας πέντ' ἴσως. ἐδεξάμην.

Athenaeus 11, 487c μάνης· ποτηρίου εἶδος. Νίκων Κιθαροδῶ
κτλ. v. 2. 3 (-ῖσως) Pollux 6, 99 μέμνηται μάνου Νίκων ἐν Κι-
θαροδῶ κτλ. 1. φησὶ, σοὶ Heringa Obs. 29. μοι Porson. 2. πατριῶι
ταμάνην δὲ et ἄδρὸν A Ath. πατριώτιδα δὲ μάνην λάβε κερ. κτλ. A
Poll. μάνην δέχου, πατριῶτα Porson. facilius est φησὶν, ἦν, | πα-
τριῶτα. μάνην δ' εἶχε κτλ. ἦν, i. e. ἰδοῦ (λαβέ Poll.), προπίνω σοι.
πατριῶτας inter se adpellant servi. Cratin. 30. Pherecr. 11.

Ξ Ε Ν Ω Ν

Meinek. I 500.

ΑΔΗΛΟΥ ΔΡΑΜΑΤΟΣ

1

πάντες τελῶναι, πάντες εἶδ' ἄρπαγες.

κακὸν τέλος γένοιτο τοῖς Ὀρωπίοις.

[Dicaearchus] 1, 7 in C. Mueller. Geogr. min. I 101 τελωνῶν (ἐν Ὀρωπῳ) ἀνυπερβλήτος πλεονεξία ἐκ πολλῶν χρόνων ἀνεπιθέτω τῇ πονηρίᾳ συντεθραμμένη . . . οἱ στίχοι Ξένωνος κτλ. v. 1 et 2 transponendi videntur. — cf. Bursian. Geogr. gr. I 220. Boeckh. Oec. Att. I 342.

Π Ο Λ Ι Ο Χ Ο Σ

Meinek. I 498.

ΚΟΡΙΝΘΙΑΣΤΗΣ

Cf. quae ad Philetaeri fabulam cognominem adnotantur.

1

. . . ὅπως σε πείσει μηδὲ εἰς, πρὸς τῶν θεῶν,
τοὺς βόακας, ἅν ποτ' ἔλθῃ, λευκομαινίδας καλεῖν.

Athenaeus 7, 313c καλοῦνται τινες (μαινίδες) καὶ λευκομαινίδες, ὥς ἔνιοι βόακας ὀνομάζουσι. Πολίλοχος Κορινθιαστῇ κτλ. 1. πείσει Cobet. N. l. 617] πείσῃ. 2. ἔλθῃ ut certo corruptum, ita non emendatum est ab Herwerd. Anal. crit. 33. Mnem. nov. IIII 307 (ἔσθῃς).

ΑΔΗΛΟΥ ΔΡΑΜΑΤΟΣ

2

μεμαγμένην

μικρὰν μελαγχροῇ μᾶζαν ἡχυρωμένην
ἐκότερος ἡμῶν εἶχε δις τῆς ἡμέρας
καὶ σῦκα βαιά, καὶ μύκης τις ἐνίοτ' ἂν
5 ὥπτᾱτο, καὶ κοχλίας γενομένου ψακαδίου
ἡγρεῖετ' ἂν, καὶ λάχανα τῶν αὐτοχθόνων
θλαστή τ' ἐλάα, καὶ πιεῖν οἶνάριον ἦν
ἀμφίβολον.

Athenaeus 2, 60b *μύκαι* . . . *Πολύχορος* κτλ. 5. *κοχλίου* C. 6. *ἡγρεύετ'* Brunck.] *ἀννηγρεύετ'* CE. 7. *ἐλάα* Dindf.] *ἐλαία*. — cf. Antiphan. 226. 8. *vinum dubium vinumne an acetum sit*.

ΣΩΣΙΚΡΑΤΗΣ

Meinek. I 498. 9.

ΠΑΡΑΚΑΤΑΘΗΚΗ

1

ὅταν γάρ, οἶμαι, λευκὸς ἄνθρωπος, παχύς,
ἀργός, λάβη δίκελλαν εἰωθὼς τρυφᾶν
πεντεστάτηρον, γίνεται τὸ πνεῦμ' ἄνω.

Pollux 9, 57 ὅταν εἴπωσι πενταστάτηρον, πεντάμουν δοκοῦσι λέγειν, ὡς ἐν τῇ Σωσικράτους Παρακαταθήκῃ κτλ. idem 4, 173 δίκελλαν πενταστάτηρον Σωσικράτης (κράτης A) ἐν Παρακαταθήκῃ τὴν πεντάλιτρον. 2. εἰωθὼς I. Scalig.] εἰδὼς. 3. πεντεστάτηρον K.] πενταστάτηρον. cf. Hermipp. 34. Polluci falsam formam relinquentem esse duxi. Hesych. πεντεστατήριον' πενταετῆ, ubi πεντεστάτηρον' πεντάλιτρον Bernh. — non mirum esse nescio quis dicit, si homo laboris inperitus tamen laborare coactus anhelare incipiat. cf. Menand. 23, 3.

ΦΙΛΑΔΕΛΦΟΙ

2

λεπτὴ δὲ κυρτοῖς ἐγγελῶσα κύμασιν
αὔρα, κόρη Σκείρωνος, ἡσύχῳ ποδί
προσῆγε πρῶως καὶ καλῶς τὸν κἀνθαρον.

Athenaeus 11, 474a Σωσικράτης Φιλαδέλφοις κτλ. 3. πρῶως A. καλῶς] μαλακῶς vel κἀκαλῶς Mein. Anal. Ath. 218. at 'videtur neque haerendum esse in πρῶως καὶ καλῶς, quod est fere πρῶως καὶ εὐσχημόνως, neque ἀκαλῶς tuto tribui posse comico poetae'. Haupt. Opusc. III 396. — 2. Strab. 1, 28 ἀπὸ τῶν Σκειρωνίδων πετρῶν. . . Σκείρωνες καλοῦνται οἱ ξέφυροι, καὶ μάλιστα οἱ ἀργέσται. et 9, 391 ἀπὸ τῶν ἄκρων τούτων (τῶν Σκειρωνίδων) καταγίζοντα σκαῖον τὸν ἀργέστην Σκείρωνα προσηγορεύεσιν Ἀθηναῖοι. Theophrast. fr. 5, 10, 62 ἀργέστην οἱ μὲν Ὀλυμπίαν, οἱ δὲ Σκίρωνα καλοῦσιν. ποδί 'nautico'. Arist. Eq. 436. Mein. — genus dicendi in his versibus conspicuum mihi quidem simillimum videtur Nausicratis.

ΑΔΗΛΩΝ ΔΡΑΜΑΤΩΝ

3

ἀγαθοὶ δὲ τὸ κακὸν ἔσμεν ἐφ' ἐτέρων ἰδεῖν,
αὐτοὶ δ' ὅταν ποιῶμεν οὐ γινώσκουμεν.

Stobaeus Floril. 23, 2 Σωσικράτους (σωσικρά) A. σικρά Voss. Hens. fol. 5 v. σιοκρά idem fol. 19 v. Euripidi tribuit Antonius Mel. p. 349. cf. monost. 46. 47. Stobaeus 23, 5 Εὐριπίδου· ἔπαντές ἔσμεν εἰς τὸ νοθευεῖν σοφοί, αὐτοὶ δ' ὅταν σφαλῶμεν, οὐ γινώσκουμεν (Eurip. fr. 1029 N.). 1. δέ] γὰρ Voss. fol. 19. ἔσμεν om. idem. ἐτέρους Trinc. — cf. Ritschl. Opusc. I 836. 7.

4

ὅταν ποθεῖν λέγῃ σε καὶ στέργειν γυνή,
φοβοῦ παρ' αὐτῆς πλείον' ὢν λέγει κακά.

Maximus Conf. p. 198 Gesner. Σωκράτους. Σωσικράτους Mein. I 499. cf. Wachsmuth. Stud. z. d. gr. Floril. 141. in editione Maximi Combesiana, mea fortasse caecitate quadam deceptus, non repperi. 1. ποθεῖν λέγῃ σε καὶ στ. Mein.] ποθεῖν σε καὶ στ. λέγει. λέγῃ ποθεῖν σε καὶ στ. Wachsm. 2. πλείον' Mein.] πλέον'.

5

ἡ τῶν κολάκων εὐνοία καθάπερ ἐκ τροπῆς
φεύγει τὰς ἀτυχίας.

Maximus Conf. 11 p. 567 ed. Combesis. Paris. 1675 Σωκράτης κτλ. scr. Σωσικράτης. 2. scr. τὰς ἀτυχίας φεύγει.

6

Maximus Conf. 31 p. 620 Combesis. Σωκράτ. τῆς παρησίας ὥσπερ ὀπώρας ἐν καιρῷ ἢ χάρις ἦδεῖα. quae sic videntur redintegrandae: Σωσικράτης· τῆς παρησίας | καθάπερ ὀπώρας ἐστὶν ἡν καιρῷ χάρις | ἦδεῖα.

7

ἀμφίας

οἶνος δ' φαῦλος καλεῖται παρὰ Σωσικράτει. Athenaeus 1, 31e. ἀμφιος CE. Suidas ἀμφίας· μέτριος οἶνος. Νικόστρατος Οἰνοποιῷ (18) καὶ Σωσικράτης. Hesych. ἀμφίας· γένος οἴνου.

ΦΙΛΟΣΤΕΦΑΝΟΣ

Meinek. I 498.

ΔΗΛΙΟΣ'

Cf. Criton. 3, 8. fortasse scaena fabulae Delos fuit. nam Athenis certe non fuit. cf. fr. 1.

1

εἰδώς σε πάντων διαφέροντα τῇ τέχνῃ
τῇ τ' ὀξύτητι μετὰ Θίβρωνα, Δαίδαλε,
τὸν ἐξ Ἀθηναίων, τὸν καλούμενον Πέρας,
δοὺς μισθὸν ὅν μ' ἤτησας ἤκω δεῦρ' ἔγων.

Athenaeus 7, 292. 3 Φιλοστέφανος ἐν Δηλίῳ καὶ ὀνόματα ἐνδόξων μαγείρων ἐν τοῖσδε καταλέγει κτλ. 2. Θίβρωνα Gaisford.] Θίμβρωνα AC. Δαίδαλε Mus.] δεδαλε A. 4. μ' add. Casaub. ἔγων Schweigh.] ἔγων σε A. 3. cf. Cobet. N. l. 71. 2. Plin. N. h. 34, 55 fecit (Polyclitus) et quem canona artifices vocant, lineamenta artis ex eo petentes, veluti a lege quadam.

Φ Ο Ρ Μ Ο Σ

ΑΤΑΛΑΝΤΑΙ

1

φοίνικα

τὸν καρπὸν . . . κέκληκεν . . . Φόρμος δ' κωμικὸς ἐν Ἀταλάνταις. Athenaeus 14, 652a. nihil aliunde de hoc comico cognitum. Phormis poetae nomen est apud Suidam.

ΧΑΡΙΚΛΕΙΔΗΣ

Meinek. I 423. 490.

ΑΛΤΥΣΙΣ

Pollux 10, 167 ἡ ἔλυσις οὐ μόνον ἐπὶ τοῦ δεσμοῦ, ἀλλὰ καὶ ἐπὶ τοῦ γυναικείου κόσμου. Hesych. ἐλύσιον· τὸ περὶ τὸν τράχηλον πλόκιον. cf. Aristoph. fr. 320, 12. Menand. 258. Philippid. 33. similes fabularum tituli Pherecratis Ἀῆροι, Menandri Πλόκιον. potest tamen esse ἔλυσις etiam κατάδεσμος magicus (vincula Hor. Sat. 1, 8, 50. licia Verg. Ecl. 8, 74).

1

δέσποιν' Ἑκάτη τριοδίτι,
 τρίμορφε, τριπρόσωπε,
 τρίγλαις κηλευμένα.

Athenaeus 7, 325 d Ἀθήνησι καὶ τόπος τις Τρίγλα καλεῖται, καὶ αὐτόθι ἐστὶν ἀνάθημα τῇ Ἑκάτῃ τῇ Τριγλανθίνῃ. διὸ καὶ Χαρίκλειδης ἐν Ἀλύσει φησί κτλ. Eustathius 1197, 29 ὅτι δὲ πολυώνυμος ἡ ῥηθεῖσα Ἑκάτη δημοῖ καὶ τὸ εἰς αὐτὴν ἐπίγραμμα ἔχον οὕτως κτλ. κηλευμένη, τουτέστι θελγομένη, χαίρουσα. et 32 ὅτι καὶ τόπος τις Ἀθήνησι Τρίγλη ἐκαλεῖτο, καὶ ὥς ἀνάθημα ἦν ἐκεῖ Τριγλανθίνῃ Ἑκάτῃ, δημοῖσι καὶ αὐτὸ οἱ παλαιοί. 1. Ἑκάτη in Char. vers. om. Eust. Ἑκάτα Dindf. 2. τρίμορφε θεά, τριπρ. Bergk. P. l.² p. 1038. 'quod Athenaeus ex Chariclide, comico ut videtur poeta, profert non ab ipso poeta videtur profectum, sed ex populari cantilena adscitum.' 3. τρίγλαισι Kaibel. κηλυμένα (supra scr. η) A (Bruns). videtur scribendum κηλουμένη vel κηλουμένα. — cf. Nausier. 2, 9.

FRAGMÉNTA
INCERTORUM POÉTARUM

ΑΔΕΣΠΟΤΑ

Incertorum poetarum fragmenta, quo melius eorum qui lecturi essent commodis consuleretur, quam accuratissime fieri poterat in genera sua distribuimus. itaque primum locum obtinent ea quae sive certis indiciis sive probabili coniectura aut antiquae aut novae comoediae adscribenda erant; sequitur magna eorum multitudo de quorum genere non constat. haec excipiunt fragmenta dubia et perperam comoediae tributa. in singulis autem his capitibus singulorum fragmentorum is servatur ordo, de quo dixi in praefatione vol. I p. iv. claudunt agmen eclogae ampliores, quae apud scriptores primorum p. Chr. saeculorum sine originis indicio, sed haud paucis versibus integris versuumque partibus servatis in solutam orationem conversae inveniuntur: quae quamquam novae comoediae pleraeque omnes tribuendae videntur, tamen quoniam non tam codicum ms. ope quam coniectura fere, haud raro incerta, redintegrandae sunt, consulto a reliquis segregatae suo quodam proprio capite comprehenduntur. dixi de his Herm. XXI 391 sq. Mus. Rhen. XXXXIII 29 sq.

ΤΗΣ ΑΡΧΑΙΑΣ ΚΩΜΩΙΔΙΑΣ

1

(δ) Φορμίων τρεῖς (ἀργυροῦς) στήσειν ἔφη
 τρίποδας, ἔπειτ' ἔθηκεν ἕνα μολύβδινον.

Zonaras 1366 οἱ Ἀττικοὶ μολύβδον καὶ μολύβδινον... κτλ. 1.
 δ et ἀργυροῦς add. Mein. στήσειν ἔφη idem] ἔφη στήσειν. cf. Cratin.
 318 et 456.

2

μετὰ τὴν ἀποβολὴν τοῦ Κλέωνος εὐθέως
 ὑπερέβαλεν ὑπὲρ τοῦ Ὑπερβόλου.

Schol. Aristoph. Eq. 1304 κεραιμὲν δ' Ὑπερβόλος. μετὰ δὲ
 τὴν κτλ. μετ' αὐτὸν (αὐτῶν V) γὰρ ἐπολιτεύσατο. 1. μετὰ τὴν δ'

Mein. I 190. 2. μέγ' ὑπερέβαλλεν ὁ κεραιμεὺς Ὑπέρβολος Mein. — ὑπερέβαλ(λ)εν 'scil. πονηρίᾳ vel μοχθηρίᾳ, quod in praecedentibus verbis fortasse posuerat horum versuum auctor'. Mein. I 190. ubi quod 'in tanto omnium de arte quam factitavit Hyperbolus consensu' idem hic figulus dicatur, id facile eo explicari monet quod lucernae haud paucae figlinae fuerint. cf. Philetaer. 4. — ridicule abutitur originatione nominis *Hyperboli* (ὑποβολήν, ὑπερέβαλε), itaque v. 2 fortasse ita redintegrandus: ὑπερβολῇ πάνθ' ὑπερέβαλεν Ὑπέρβολος. nam figulum fuisse scholiasta dicit, non poeta.

3. 4. 5

ἀλλ' Ἀλκιβιάδην τὸν ἄβρόν, ὃ γῆ καὶ θεοί,
ὄν ἡ Λακεδαίμων μοιχὸν ἐπιθυμεῖ λαβεῖν.

Athenaeus 13, 574d Ἀλκιβιάδης ὁ καλός, ἐφ' οὗ τις τῶν κωμικῶν ἔφη κτλ. 1. ἀλλ' add. Pors. — cf. Plut. Alcib. 23.

ad Alcibiadem pertinent duo quaedam frusta apud Liban. IIII 194, 15, ex comoedia aliqua ut videntur excerpta. κατεαγῶς (φαίνεται add. K.) | ἐν ταῖς μέθαις· ἀνδρόγυνος ἐπὶ τῆς ἐσπέρας, et ὑπὲρ τὸν Πρωτέα | τὴν φύσιν ἀμεΐβων.

6

βδελυρὸν μὲν οὖν τὸ προᾶγμα, οὐκ ἂν ἐβουλόμην
λαχεῖν· ἐπειδὴ δ' ἔλαχον, οὐκ ἂν ἐβουλόμην.

Hermogenes Walz. Rhet. III 440. 1 (II 453. 4 Spengel) τοῦ κωμικῶς λέγειν . . . τρεῖς μέθοδοι, τὸ κατὰ παρῳδίαν σχῆμα, τὸ παρὰ προσδοκίαν, τὸ ἐναντίας ποιεῖσθαι τὰς εἰκόνας τῇ φύσει τῶν πραγμάτων . . . τὸ δὲ παρὰ προσδοκίαν οὕτω 'βδελυρὸν — ἔλαχον'. προσδοκᾷ μὲν ὁ ἀκροατὴς ἀκοῦσαι 'ὑπομενῶ', φησὶ δὲ 'οὐκ ἂν ἐβουλόμην'. 'videtur Aristophanis esse.' Mein. cf. Aristoph. fr. 620. facilius etiam coniungitur cum Plat. com. fr. 166. 7. sed certi nihil statui potest.

7

Dio Chrysost. 33 p. 31 R. εἴτα ἐξύρων μέγρι τῶν παρειῶν· οὐδὲ τοῦτό πω δεινόν· ἀλλ' ὅμως ὁ κωμικὸς καὶ τοῦτον ἐκέλευσε κατακάνειν ἐπὶ φαλήτων συνκίνων ἐκκαίδεκα. ad Demos Eupolidis referebat Meinekius II 469. 70. cf. Nauck. Philol. IIII 360. — Lobeck. Aglaoph. 703, n. g 'Catullus 36 Volusii scripta infelicibus ustulanda lignis dicit; Epicuri libri Lucian. Alex. 47 comburuntur ἐπὶ ξύλων συνκίνων, sicuti monstra δξύθυμους κατεσθαι solebant.' cf. etiam Lucian. Peregr. 24. Bekker. Anecd. 10, 26 (adesp. 659) ἀργείοις κατακαῦσαι ξύλοις· τὰ τετρατώδη τὴν φύσιν ἀργείοις ἔκαιον ξύλοις. φάλητες σύκινοι sunt trunci ficulnei in figuram membri

Priapei (Hor. Serm. 1, 8, 1) formati. eis homines delicatulos tamquam monstra quaedam cremari iusserat poeta. numerum (ἐκκαίδεκα) explicare non magis possum quam Cratin. 186. Teleclid. 44. Arist. Eq. 546. fortasse poeta scripserat ὅς δ' ἂν ξυρῇ μέγχι τῶν παρεῖων (τὴν κόμην), | λέγω' πὶ φαλ. συνκ. ἐκκαίδ. | τοῦτον κατακάνειν. κατακάνει' αὐτὸν ἐπὶ φαλήτων συνκίνων | ἐκκαίδεκ' Blaydes. Arist. fr. 954.

8

εὐδαίμων . . . Πολιάργος
οὐράνιον αἶγα πλουτοφόρον τρέφων.

Plutarchus Mor. 27c τὸν κωμωδούμενον ὑπερβάλλει μαστροπεῖα Πολιάργον κτλ. 1. fortasse εὐδ. ἄρ' ἐστὶ Π. 2. ἔνδον τρέφων Naber. Mnem. nov. VIII 24. — cf. Cratin. 244. Boissonadus confert Alciph. 3, 62 (adesp. 1561) Πολιάργου τοῦ κυρτοῦ μαλακώτερός ἐστι τὰ τοιαῦτα Ἀνσικλης. ἐκεῖνος γὰρ λύτρα παρὰ τῶν μοιχῶν ἐπὶ τῇ γαμετῇ πραττόμενος ἐθάρους τῆς τιμωρίας ἠφίει, et Aelian. V. h. 5, 8 Σωκράτης μὲν οὖν κωμωδούμενος ἐγέλα, Πολιάργος δὲ ἀπήγγεατο. 'cum cū meretricem significet, οὐράνιον ambigue dictum videri potest, respectu ad οὐράν, caudam salacem (Horat. Sat. 1, 2, 45)'. Bothius. ceterum cf. Mus. Rhen. XXXXIII 38. 9.

9

χοράν δὲ τὴν σὴν ἥλιος λάμπων φλογὶ
αἰγυπτιώσει.

Eustathius 1484, 26 αἰγυπτιάσαι καὶ αἰγυπτιάζειν τὸ ἐπικαῦσαι, οἶον κτλ. 1. λάμπων] λαμπρῶ Nauck. 2. αἰγυπτιώσει Mein.] αἰγυπτιάσει. prorsus diversa sunt αἰγυπτιάζειν (*Aegyptios imitari*, Arist. Thesm. 922) et αἰγυπτιοῦν *Aegyptiorum similem facere*. atque Hesych. αἰγυπτιώσαι· μελᾶναι. Etym. m. 30, 18 αἰγυπτ(ι)ῶσαι· μελᾶναι καὶ ἐπικαῦσαι. ex satyrica fabula excerptum arbitratur Cobet. N. l. 48. cf. Nauck. Tr. gr. fr. adesp. 133. probabilius Meinekius parodiam esse putavit Aesch. Prom. 22. videtur ecloga Platonis Sannyrionisve esse, quorum utriusque fuit *Io*. neque quicquam est quod a comicorum genere dicendi in parodiis recedat, αἰγυπτιοῦν autem vix potest alii poetae adscribi. χορά est Arist. Plut. 1020, χοριά Nub. 718. 1012. 1017. 1171.

10

δεινὸν . . κεραινὸν ἐν γλώττῃ φέρει.

Plutarchus Pericl. 8 αἱ κωμῳδαὶ τῶν τότε διδασκάλων σπουδῇ τε πολλὰς καὶ μετὰ γέλωτος ἀφεικότων φωνὰς εἰς αὐτὸν (Περικλέα) ἐπὶ τῷ λόγῳ μάλιστα τὴν προσωνυμίαν (τοῦ Ὀλυμπίου) γενέσθαι

δηλοῦσι, βροντᾶν μὲν αὐτὸν καὶ ἀστράπτειν ὅτε δημηγοροίῃ, δεινὸν δὲ κεραυνὸν ἐν γλώσῃ φέρειν λεγόντων. δεινὸν Διὸς κεραυνὸν Heimsoeth. Ind. Bonn. 1867 aest. xx. cf. 49.

11

γερονταγωγῶν ἀναμισθαρνεῖν διδούς

Plutarchus Mor. 807b τραχὺς ὢν (Κλέων) πρὸς τοὺς ἐπιεικεῖς καὶ βαρὺς, αὐθις ὑπέβαλε τοῖς πολλοῖς πρὸς χάριν ἑαυτὸν κτλ. καὶ τὸ φανλότερον καὶ τὸ νοσοῦν μάλιστα τοῦ δήμου προσεταιριζόμενος ἐπὶ τοὺς ἀρίστους. et Nic. 2 ἴσχυε μὲν γὰρ ὁ Κλέων μέγα κτλ. — ἀναμισθαρνεῖν, mercede tamquam medicina accepta convalescere. parodia est Soph. fr. 442, 2 N. γερονταγωγῶ ἀναπαιδεύω πάλιν. cf. Arist. Eq. 1099 et Nauck. p. 190. versus si non Aristophanis, at certe aetatis est Aristophaneae.

12. 13. 14

οὐδείς κομήτης ὅστις οὐ ψηνίζεται.

οὐδείς κομήτης ὅστις οὐ βινητιᾷ.

οὐδείς κομήτης ὅστις οὐ περαίνεται.

v. 1 Synesius Epist. 104, 244a (702 Hercher.) τοῦτό γε πάντως οἶσθα τὸ κτλ. cf. Calvit. 85d. v. 2 Macar. 6, 74. v. 3 Photius et Suidas οὐδείς κ., Apostol. 13, 31, ubi additur λέγουσι ἀψηνίζεται, ἄλλη βινητιᾷ (ψηνίζεται, ἄλλοι βινητιᾷ Leutsch.). — Eurip. Tro. 1051 οὐκ ἔστ' ἐραστής, ὅστις οὐκ ἀεὶ φιλεῖ. cf. Herm. XXI 379 n. 18—20. similes sententiae in antiqua comoedia haud rarae. Arist. Eq. 878. Eccl. 112.

15

κεκολλόπενκας· τοιγαροῦν δῆτωρ ἔσει.

Stobaeus Eccl. 2, 3, 3b Wachsmuth. coniuncta cum Platon. com. 186, 5. separavit ab hoc et incerto poetae tribuit Wachsmuthius.

16

ἄνευ δὲ μητρός, ᾧ κάθαρον' Εὐριπίδη;

Schol. Eurip. Orest. 554 (p. 159, 15 Dind.) ἄνευ δὲ πατρός (τέκνον οὐκ εἴη ποτ' ἔν)· λέγεται τις αὐτοῦ εἰπόντος τοῦτο εἰρηκέναι κτλ. ex comoedia Ranarum non dissimili excerptum. cf. Menand. 1085.

17

ὀκνεῖς λαλεῖν; οὕτω σφοδρῶ' εἴ τηθαλλαδοῦς;

Eustathius 971, 39 τηθαλλαδοῦς καὶ σκῶμμα εὐηθείας ἔχει, ὡς τῶν ὑπὸ τοιαύταις (τήθαις) τεθραμμένων εἰς εὐήθειαν ἐπιδιδόντων διὰ τὸ ἀνημέρον τῆς τροφῆς. διὸ καὶ ὁ εἰπὼν ἐρωτηματικῶς τό κτλ. ὀνειδίξων κέχρηται τῇ λέξει παίδων εἰς ἀνδραποδώδη τινὰ καὶ οἶον γραοτρεφῆ. ἀνημέρον] ἀνειμένον H. Stephan. ἀμενηνὸν Nauck. Philol. I 360. Photius τηθαλλαδοῦς· γυναικότροφος· ὑπὸ τήθῃ (sic Cobet. Mnem. VII 480 pro τίτῃ) τεθραμμένος. idem τηθαλλαδοῦς· ὃν οἱ πολλοὶ μαμμόθρεπτον λέγουσιν. Bekker. Anecd. 65, 30 τηθαλλαδοῦς· ὃ ὑπὸ τήθῃ καὶ γυναιξὶ τεθραμμένος. cf. Etym. m. 756, 31. Phrynich. Epit. 299 μαμμόθρεπτον μὴ λέγε, τηθαλλαδοῦν δέ. cf. quæ adn. Lobeck. ibidem et Ai. 391. Pathol. prol. 350. Nauck. Arist. Byz. 143, 37. 138. 9. est igitur antiquioris ætatis.

18

κύων τις ἐδόκει συμποιεῖν Μολοττικός.

Diogenes L. 4, 20 ἦν δὲ (Πολέμων) καὶ φιλοσοφοκλῆς, καὶ μάλιστα ἐν ἐκείνοις, ὅπου κατὰ τὸν κωμικὸν τὰ ποιήματα αὐτῷ (Σοφοκλεῖ) κτλ. ad Aristophanem referebat Bergk. R. c. Att. 377. cf. Nauck. Philol. VI 425.

19

ἀπηλλάγημεν πολυχέσον νοσήματος.

Suidas ἀπηλλάγησαν· ἐτελεύτησαν, ἥ τινος ἐστερήθησαν. κτλ. πολυχέσον ABE. νοσήματος] πάθους VC. παθήματος Schaefer. Dionys. 203. 'at πάθους nihil est nisi glossema nominis νοσήματος'. Mein.

20

ἦτοι τέθνηκεν ἢ διδάσκει γράμματα.

Zenobius 4, 17 ἦτοι — γράμματα· τῶν μετὰ Νικίου στρατευσαμένων εἰς Σικελίαν οἱ μὲν ἀπώλοντο, οἱ δὲ ἐλήφθησαν αἰχμάλωτοι καὶ τοὺς τῶν Σικελιωτῶν παῖδας ἐδίδασκον γράμματα. οἱ οὖν διαφεύγοντες εἰς Ἀθήνας καὶ ἐρωτώμενοι περὶ τῶν ἐν Σικελίᾳ ἔλεγον· ἢ τέθν. κτλ. similiter Diogenian. 5, 9. Apostol. 8, 73. cf. Plut. Nic. 29. Diodor. Sic. 13, 33 (Leutsch.). 'veri simile est hæc ex comoedia petita esse post Siciliensem cladem in scaenam commissæ'. Mein.

21

Κορυδαῶς . . εἶδεχθέστροφος

Zenobius 4, 59 οὗτος ὁ Κορυδαῖος ἐπὶ δυσμορφίᾳ ἐκωμωδεῖτο, καὶ οἱ παῖδες αὐτοῦ, ὧν ἓνα τὸν Ἀρχέστρατόν φασιν. Diogenian.

5, 57 K. εἶδ. ἐπὶ τῶν δυσμόρφων· οὗτος γὰρ ἐπὶ ἀμορφία διεβάλλετο. cf. Apostol. 9, 92. Hesychius Κορυδεύς· ὄνομα κύριον. οὗτος ἐκωμωδεῖτο ἐπὶ δυσμορφία, καὶ οἱ παῖδες αὐτοῦ. de Archestratis cf. Eupol. 276. fortasse $\cup$ K. ἐστὶν εἶδ.

22

Μουσῶν εὐκόλων ἀνθρήμιον

Philostratus Imag. 13 (p. 414. 5 Kayser.) ἥ ποῦ τις καὶ ἀναφθέργεται μικρὸν ὕστερον ἐπὶ σοί, Μουσῶν εὐκόλων ἀνθρήμιον λέγων. Schol. Sophocl. OCol. 17 μέλισσαν αὐτὸν (τὸν Σοφοκλέα) ἐκάλεσαν οἱ κωμικοί. cf. Aristoph. fr. 581. ac Phrynichus tragicus μέλιττα dicitur Arist. Av. 750. alterutrum significari censet Mein.

23

οὐδέποτε προδέδωκέ με.

Bekker. Anecd. 53, 2 εὐρίσκομεν ἐν τῇ ἀρχαίᾳ κωμῳδίᾳ τὸ οὐδέποτε καὶ ἐπὶ παρωχημένου χρόνου κτλ. 'fortasse δέ excidit.' Mein. vel γάρ.

24

Hesychius Ἐξήκестος· ἡταιρηκός. ὅθεν καὶ τοὺς πρωιτοὺς ὁμωνύμως Ἐξήκестους ἔλεγον. Ἐξηκεστιδακλίδαι· παρὰ τὸν Ἐξηκεστίδην καὶ Ἀлк(ε)ίδην τοὺς καθαρχοδούς. Ἀлк(ε)ίδην] Ἀλκαῖον Mein. — cf. Arist. Av. 11 et 1764 cum interpr. Bergk. R. c. Att. 373. 4. de forma Lobeck. Paralip. 367, qui confert Ἡρακλειοξανθίαν Aristophanis, Ὁρεσταντοκλειδὴν Timoclis, Διονυσαλέξανδρον Cratini, Ἰκαρομένιππον Luciani. addo Χοιριλεκφαντίδην Cratini 335.

25

Οἰωνίχου μουσεῖον

Hesychius Οἰώνιχον· μουσεῖον. τοῦτο δὲ Οἰωνίχου φησὶ μουσεῖον εἶναι. 'certe scribendum Οἰωνίχου μουσεῖον, qua quidem appellatione comicus aliquis lasciva Oeonichi carmina notavisse videtur'. Bergk. R. c. Att. 231. cf. Cratin. 305. Arist. Eq. 1287.

26

αὐτόχρομα Χαιρεφῶν

Apostolius 18, 15 Χαιρεφῶν αὐτόχρομα· ἐπὶ τῶν ὥχρων καὶ ἰσχνῶν. cf. Suidas Χαιρεφῶν, ubi deest αὐτόχρομα, de qua voce cf. Arist. Eq. 78. adesp. 1525. Lucian. Demosth. enc. 13 κλύδωνα... αὐτόχρομα θαλάττιον.

27. 28

De comoedia vi Duebn. p. xvi (Studemund Philol. XLVI 10, 4) τέταρτον (comicae dictionis genus) κατὰ παρωνυμίαν, ὡς ὅταν τῷ κυρίῳ ἔξωθεν τις ἄπτηται (τι κατὰθηται MPV), ὡς τό μῶμαξ καλοῦμαι Μίδας . . . ἔκτον κατὰ ἐναλλαγὴν (sic V pro ἐξάλλ.), ὡς τό ᾧ Βδεῦ δέσποτα, ἀντὶ τοῦ ᾧ Ζεῦ. μῶμαξ] μίμαξ Par., μὼξ Laur. 31, 4. plura inveniuntur apud Stud. Μῶμαξ vel Μίμαξ καλοῦμαι Μειδίας Mein. Μῶμαξ καλοῦμαι καὶ Μίδας H. Iacobi.

Midam non divitem illum, sed stultum iudicem, de quo Ovid. Met. 11, 172, H. Iacobi intellegit V 121. 2. cf. Bernays. Mus. Rhen. VIII 587. ad Ar. Lysistr. 940, ut voluit Studemundius, alterum fr. pertinere vix potest.

29

Ἑρετρικὸς κατάλογος

ἐπὶ τῶν σφόδρα πλουσίων. Macar. 4, 16. Hesychius Ἑρετριακὸς κατάλογος· ἐπὶ Διφίλου (Ol. 84, 3) ψήφισμα ἐγράφη ἐξ Ἑρετρίας καταλέξει δμήρους τοὺς τῶν πλουσιωτάτων υἱούς. τοῦτο οὖν τὸ ψήφισμα ἔχει ἐπιγραφὴν Ἑρ. κ. similiter Photius. ex Macario cognoscitur hominem divitem aut ipsum Ἑρετρικὸν κατάλογον dici aut in talem referri. quod fieri vix potuit nisi in comoedia.

30

σπερχυλλάδην κέκραγας

ἀγανακτήσας ὑλακτεῖς ἄγαν. παρὰ τὸ σπέρχεσθαι. Hesychius. cf. Lobeck. Pathol. prol. 426. antiquam comoediam redolet.

31

Ἐπειοῦ δειλότερος

οὕτως ἐλέγετο Κρατῖνος ὁ κωμικός, ἴσως διὰ τὸ ταξιαρχῆσαι τῆς Οἰνηίδος φυλῆς δειλότερός τε φανῆναι. Suidas et eisdem fere verbis Zenob. 3, 81. Diogenian. 4, 61. Hesychius. — *Epeus*, is qui equum durum opinor fecit (Eur. Tro. 10), ignavus dici videtur, quia Troiae dolo, non vi capiendae auctor fuerat. Lycophr. Cass. 931 ἔγχος περφικὸς καὶ φάλαγγα θουράν. Cratinus autem ab aemulo aliquo, fortasse Aristophane, eo nomine notabatur. cf. Cratin. 460.

32

ἡρινοῦ πόκον

Hesychius ἀπὸ τῶν ποιμνίων τῶν κατὰ τὸ ἔαρ φόρους τελούντων [ἔαρι]. ἡρινοῦ πόκον Dobr. Adv. I 593] ἡρινοτόκον cod. κατὰ

τὸ ἕαρ φόρους M. Schmidt] κατεφόρους cod. κατ' ἕαρ φόρους Musur. τῶν συμμάχων κατ' ἕτος φόρον τελούντων ἕαρι Mein. Photius ἡρινοτόκον (ἡρινοῦ τόκον Pors., πόκου Dobr.), ἐπεὶ ἕαρος οἱ φόροι ἐφέροντο. ex antiqua comoedia excerpta haec esse adparet. possunt tamen etiam ad causidicorum emolumenta referri, quoniam lites sociorum vere Athenis dirimebantur. Schol. Arist. Av. 1478 τῷ μουνιχιῶνι μηνὶ τοῦ ἕαρος δικάζονται (γυμνάζονται RV) αἱ πρὸς τοὺς ξένους δίκαι.

33

κεραμικὴ μάστιξ

τὸν ὀστρακισμόν λέγουσι, μάστιγα μὲν διὰ τὸ βασανίζειν τοὺς ὀστρακιζομένους καὶ κολάζειν, κεραμ[ε]ικὴν δὲ διὰ τὸ ἐκ κεράμου τὰ ὀστρακα εἶναι. Hesychius. κεραμικὴ Mein.] κεραμεικὴ cod. ac recte Photius 155, 24 κεραμικὴ μάστιξ· ὀστρακισμός. cf. Nauck. Aristoph. Byz. 239. in comoedia aliqua ostracismum eo nomine significatum fuisse adparet.

34

ἀλλὰ θῦε τοὺς κέδρους.

Ammonius 81 et Bachmann. Anecd. II 378, 20 κέδρος θηλυκῶς μὲν τὸ δένδρον, ἄρσενικῶς δὲ ὁ καρπός. ἀλλὰ κτλ. similiter Etymolog. m. 498, 42 (οὐδετέρως δὲ ὁ καρπός, et τὰς κέδρους, ubi tamen τοὺς κέδρους DM). his inter se comparatis neque τοὺς neque τὰς κέδρους videtur scriptum fuisse, sed τοῦ κέδρου, quod Ammonius pro masculino, Etymologici auctor pro neutro habuit. antiquae comoediae adnumerandum videtur fragmentum conl. Bekker. Anecd. 42, 19 ἐν τῇ ἀρχαίᾳ κωμῳδίᾳ τὸ θῦσαι ἀντὶ τοῦ θυμιάσαι. cf. Porphy. De abst. 2, 59 (120, 17 Nauck.) τὸ θῦειν τοῦ θυμιάειν εἴχετο καὶ τοῦ νῦν παρ' ἡμῖν λεγομένου ἐπιθύειν.

35

[κἄν τις τύχη πρῶτος παραβαλὼν, εἴληφε ποδάνιπτρα,]
ἐξιῶν δ' ἔτι κνέφους τὸ χειρόνιπτρον εἴλετό μοι.

Etymologic. Milleri (Mélanges 309) χειρόνιπτρα· τὸ κατὰ χειρὸς ὕδωρ κτλ. prior versus est Eupolidis 118, 1 quamvis corruptus; altero quid faciam nescio. cf. tamen quae adnotavimus ad Eupol. 168. Meinek. Herm. III 455 ἐξιῶν δ' ἔτι | κνέφους τὸ χ. εἴλετό μου —.

36

ἄριστα χαλὸς οἶφεϊ.

Athenaeus 13, 568e ὅντως γὰρ ἄριστα χαλὸς οἶφεϊς, τοῦ

κρηπιδοποιου πατρὸς οὐ (σου Dobr.) πολλά σε σωφρονίσαντος. exitus est tetrametri iamb., ex antiqua comoedia excerptus.

37

γλῶττάν τέ σοι
δίδωσιν ἐν δήμῳ φορεῖν
καλῶν λόγων ἀείνων,
ἧ πάντα νικήσεις λέγων.

Bekker. Anecd. 347, 7 ἀείνως γλῶττα καὶ ἀείνως φωνή καὶ ὀργή καὶ ἐπιθυμία, καὶ ἐπὶ τῶν ὁμοίων χρῶ κτλ. τὸ δὲ γλῶττα ἀείνως πᾶν καὶ καὶ ἀναγῶς εἴρηται ἐπὶ τῆς δεινῆς εἰπεῖν. versus sic distinxit Mein. 4. νικήσεις Mein. et Fritzs. Arist. Ran. p. 100] κινήσεις. cf. Arist. Nub. 432. Eq. 93. tetrametros iambicos (δί-δωσιν | θησανρὸν ἐν δ. — ἀείνων | κτλ.) constituit Naber. Mnem. nov. VIII 433. reprehendens grammatici adnotationem Cobetus N. l. 507 ἀείνων cum λόγων coniungi iubet. non credo: λόγων enim unde pendeat? ac si Homerus dixit τοῦ καὶ ἀπὸ γλώσσης μέλιτος γλυκίων ῥέειν ἀνδρή, non deterius alii dicere licuit ἢ γλῶσσα ἔρρει μέλιτος. Latini *cultrum cruore manantem, simulacrum multo sudore manans*. et Hom. Od. 9,222 ναῖον ὀρῶ ἄργεα.

38

τῶν πολιτῶν ἄνδρας ὑμῖν δημιουργοὺς ἀποφανῶ.

Hephaestio 6 p. 37 Gaisf. Schol. p. 175 Gaisf. ἔτι μέντοι καὶ ἐν τοῖς καταληκτικοῖς καὶ ὁ τρίβραχυς ἐγγωρεῖ. . . οὐ μόνον ὁ τροχαῖος. παράδειγμα κτλ. ἄνδρες F, quod praefert Mein. δημιουργοὺς om. FHB. τῶν ποιητῶν, ὧνδρες, ὑμᾶς vel τῶν πολιτῶν, ὧνδρες, ἡμᾶς (i. e. τοὺς ποιητάς) Dobr. Adv. I 381. 'poetae esse qui optimos cives faciant demonstrabo'. ex epirrhemate aliquo.

39

οὐδ' Ἀμυνίαν ὀρᾷτε πτωχὸν ὄντ' ἐφ' ἡμῖν;

Hephaestio 6 p. 36 Gaisf. ὁμοίως δὲ καὶ τὸ τετράμετρον βραχυ-κατάληκτον ἐπίσημόν ἐστιν, οἷον κτλ. Ἀμυνίαν Mein.] Ἀμεινίαν. τὸ τοῦ Ἀμεινίαν οὐδ' Ἀμυνίαν Fritzs. Quaest. Ar. 256. ὑμῖν CPS. Schol. Hephaest. p. 174 extr. πτωχὸν ὄντ' ἐν' ἡμῶν. fortasse ὄντ' ἐν ἡμῖν. — cf. Mein. I 200. Arist. Vesp. 1267—74 Ἀμυνίας ὁ Σέλλου. . . ἐς Φάρσαλον ὥχεται, εἴτ' ἐκεῖ μόνος μόνοις τοῖς πενέσταισι ξυνῆν. . . αὐτὸς πενέστης ὧν ἔλαττον οὐδενός.

40

βουκολήσεις τὰ περὶ τὸν βοῦν.

Zenobius Milleri 4 (Mélanges 384) βουκ. τὰ ἐπὶ τὸν βοῦν, ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον οἱ ὀστρακισμένοι (ἐξοστρ. vel ἐξωστρακισμένοι Mein.) μεθίσταντο εἰς Αἴγιναν (sic Miller. pro Ἀργιναν), ἔνθα ἦν βοῦς χαλκῇ παμμεγέθης. — περὶ Mein. Herm. III 457. τὸν] τὴν K. 'mox ostracismo in exsilium pulsus eris'. scaenam esse similem Arist. Eq. 284—302 monuit Meinekius. boves aeneas deis consecratas idem commemorat in arce, in Lemno insula (Soph. fr. 703 N.) et in ostio Bospori.

41

ἐξυβρίσας πειθαρχεῖν οὐκέτι τολμᾷ,
ἀλλὰ δάκνει τὴν Εὐβοίαν καὶ ταῖς νήσοις ἐπιπηδᾷ.

Plutarchus Pericl. 7 ὅφ' ἥς (ἐλευθερίας) ὥσπερ ἵππον ἐξυβρίσαντα τὸν δῆμον οἱ κωμωδιοποιοὶ λέγουσι πειθαρχεῖν οὐκέτι τολμᾷν, ἀλλὰ δάκνειν τὴν Εὐβοίαν καὶ ταῖς νήσοις ἐπιπηδᾷν. 2. δάκνει μὲν G. Herm. δακνάζει Mein. cum Teleclid. 42. 44. 47 coniungit Bergk. R. c. Att. 330. 1. — 1. fortasse ὥσπερ δ' ἵππος φάτνην ἐξυβρίσας κτλ., ut εὐπαραγλαῖς ἐξυβρίζειν Thucyd. 1, 84.

42

Προῖτος . . .

Βελλεροφόντην, ὃ δὲ Πήγασος ἦν ἐξ Ἀρκαδίας ἐπίκουρος.

Origenes contra Cels. 310 Spencer. παίζοντες οἱ τῆς ἀρχαίας κωμωδίας ποιηταὶ ἀνεγράψαντο Προῖτος ἔκτεινε (al. ἐγγίμει) κτλ. ἀλλ' ἐκεῖνοι μὲν γελοιοποιεῖν ἐθέλοντες ταῦτα συνέταττον. indicavit et ita ut supra scripsimus disposuit Cobet. Mnem. VIII 419. 20, de ἔκτεινε tacens et v. 2 add. ἐπίκουρος, conl. Hermipp. 63, 18 ἀνδράποδ' ἐκ Φρυγίας, ἀπὸ δ' Ἀρκαδίας ἐπικούρους. neque ἔκτεινε neque ἐγγίμει scribi potuisse a poeta adparet. fortasse Origenes verbum magis apud vulgus usitatum (ἔκτεινε) posuerat pro ἀνῆρει vel simili. non consentio cum Leone Mus. Rhen. XXXIII 412. 13. ἐξ Ἀρκ. ἐπίκουρος proverbialiter dicitur: 'sine ullo commodo suo Bellerophontem adiuvit'.

comparat Origenes haec cum narratione Mosis de Cherube, ne ad vitae lignum via pateret ad paradisi custodiam adposito.

43

Celsus apud Origenem contra Cels. 329 Spencer. εἴτερ ἐβούλετο ὁ θεός, ὥσπερ ὁ παρὰ τῷ κωμωδῷ Ζεὺς, ἐκ τοῦ μακροῦ ὕπνου

διυπνίσας ῥύσασθαι τὸ τῶν ἀνθρώπων γένος ἐκ κακῶν. . . ἀλλ' ὁ μὲν κωμῶδὸς ἐν τῷ θεάτρῳ γελοιοποιῶν συνέγραψεν ὅτι Ζεὺς ἐξυπνισθεὶς Ἀθηναίοις καὶ Λακεδαιμονίοις τὸν Ἑρμῆν ἔπεμψε. quae verba 330 sic repetit: ὁ μὲν οὖν κωμῶδὸς γελοιοποιῶν τὸν Δία κοιμώμενον πεποίηκε καὶ διυπνιζόμενον καὶ πέμποντα πρὸς τοὺς Ἕλληνας τὸν Ἑρμῆν. indicavit Cobet. Mnem. VIII 419. 20. emendare possis: ὁ Ζεὺς ἀφ'υπνισθεὶς | Λακεδαιμονίοις καὶ Ἀθηναίοις ἐλεῶν Ἑρμῆν κατέπεμψε. sed magis credo Celsum *argumentum* comoediae antiquae, fortasse Aristophaneae, breviter adumbrasse quam singula verba ex ea excerptuisse. cf. Leo Mus. Rhen. XXXIII 413. 14. scilicet res Graecorum poeta finxerat magnopere perturbatas esse eo, quod Iuppiter paullisper obdormivisset. ad restituendam igitur Graeciae salutem Mercurium missum esse. nugatur Zielinskus Mus. Rhen. XXXVIII 306sq. temere haec cum Cratini *Pytine* conglutinans. ceterum cf. adesp. 815.

44

τὴν λαμπροτάτην πόλεων πασῶν ὁπόσας ὁ Ζεὺς ἀναφαίνει.

Athenaeus 1, 20b προσέτι τε τὴν λαμπροτάτην — ἀναφαίνει, τὰς Ἀθῆνας λέγω.

45

ἀλλ' οὐδὲν δεῖ παρὰ τὸν βωμὸν βαστάζειν τὰς ἐπινοίας.

Zenobius 1, 66 ἀλλ' οὐδὲν δεῖ παρὰ τὸν βωμὸν σε βουλευεῖν· ὅτι μὴ χρὴ ἐν αὐτοῖς τοῖς πράγμασι βουλευέσθαι, ἀλλὰ πρὸ τῶν πραγμάτων. παρόσον καὶ οἱ τὰ ἱερεῖα προσάγοντες πρὸ τοῦ καλλιερῆσαι βουλεύονται. βωμὸν βαστάζειν τὰς ἐπινοίας C] βωμὸν βαστάζειν P (βουλεύειν mrg.). βωμὸν τὰς ἐπινοίας B. Diogenian. 2, 14 (Apostol. 2, 44) ἀλλ' οὐδὲν δεῖ περὶ τὸν βωμὸν τὰς ἐπινοίας. Gregor. Cypri. Mosq. 4, 53 οὐ παρὰ βωμὸν δεῖ τὰς ἐπινοίας. — ex parabasi versus excerptus est.

46

ἐπικαττύειν καὶ πτερνίζειν

τὰ παλαιὰ ἐπισκευάζειν. ἡ μεταφορὰ ἀπὸ τῶν τοῖς παλαιοῖς ὑποδήμασιν ἕτερα καττύματα καὶ πτέρνας προσαπτόντων. λέγουσι δὲ ἐπὶ τῶν τὰ παλαιὰ τῶν δραμάτων μεταποιούντων καὶ μεταρραπτόντων. Bekker. Anecd. 39, 19. vituperatio aemuli poetae ex parabasi aliqua excerpta.

47

ὦ μόνον ὦτοι τῶν Ἑλλήνων

Eustathius 1522, 56 καὶ ὦτοι οἱ αὐτοὶ (οἱ εὐήθεις) ἀπὸ

ὀρνέον μιμηλοῦ καὶ εὐεξαπατήτου, ὡς ἀλλαχοῦ σαφῶς δηλοῦται. διὸ καὶ ἡ κωμῳδία σκόπτουσα τοὺς Ἀθηναίους ὧ μόνον ὧτοι τῶν Ἑλλήνων, ἔφη, λοιδοροῦσα ἐκείνους ὡς ῥᾶον ἀπατωμένους οἷς ἀκούουσι. Athenaeus 9, 390. 1 ἀνθρωποειδής δέ ἐστιν (ὁ ὧτος) τὴν μορφὴν, καὶ πάντων μιμητὴς ὅσα ἂν ἄνθρωπος ποιῇ, διόπερ καὶ τοὺς ἐξαπατωμένους ῥαδίως ἐκ τοῦ τυχόντος οἱ κωμικοὶ ὧτους καλοῦσιν. Aelius Dionysius Eustath. 561, 8 τοὺς χάνους καὶ κενοδόξους ὧτους ἐκάλουν. Eustathius 1687, 60 οἱ ῥᾶον ὑπὸ τοῦ τυχόντος ἐξαπατῶμενοι ὧτοι ἐλέγοντο. προσφυέστερον δ' ἂν ὧτοι καλοῖντο οἱ ἐκ μόνης ἀκοῆς ἀπεριέργως καὶ ἀνεξετάστως ἀπάτην πάσχοντες. quae origination fortasse ipsa quoque ex comedia aliqua fluxit. verba supra exscripta ex initio parabasis sumpta sunt.

48

Ἀνδροκλέα τὸν ἀπ' αἰγείρων

Hesychius ἀπ' αἰγείρων κτλ. ἀντὶ τοῦ συκοφάντην, ἐπειδὴ ἐκ τῆς ἐν τῇ ἀγορᾷ αἰγείρου τὰ πινάκια ἐξήπτον, τουτέστιν ἐξήρτων οἱ ἔσχατοι. Cratino tribuit Bergk. R. c. Att. 261, de eis qui propter paupertatem extremos in theatro cuneos occupabant sermonem esse ratus. at ea interpretatio ad sola verba οἱ ἔσχατοι pertinet: prioribus *Androcles* ab Hesychio ut *calumniator* recte significari videtur. fort. idem qui Eephant. 4. Cratin. 208. 263 inridetur. cf. adesp. 51. verba ex parabasi exscripta.

49

(ὅταν) ἀστράψῃ διὰ Πυκνός

ἀντὶ τοῦ δι' Ἀρματος. Hesych. ἀστράψῃ. ὅταν add. Mein. idem ἀστραπὴ δι' Ἀρματος Ἀθηναῖοι, ὁπότε δι' Ἀρματος αὐτοῖς ἀστράψειν, ἔπεμπον εἰς δύο θεοὺς τοὺς λεγομένους Πυθιαστάς. Eustath. 266, 39 ἔστι τῆς Ἀττικῆς τόπος ἐν Πάρνηθι Ἀρμα καλούμενος, κείμενος περὶ . . . Φυλὴν. τὸ δὲ παροιμιῶδες, ὁπότεν ἀστράψῃ δι' Ἀρματος (H. Iacobi V cccxxxviii). cf. Bursian. Geogr. gr. I 252. Unger Theb. Parad. 409 sq. dubitari vix potest quin Pericles significetur (cf. adesp. 10), qui ut Iuppiter δι' Ἀρματος in contione fulguret. Arist. Ach. 531 ἤστραπ', ἐβρόντα. tetrametri anapaestici exitum esse dicit Meinek. in eo metri genere paenultimam produci posse censens.

50

παρὰ κωφὸν (ἔοικ') ἀποπαρδεῖν.

παροιμία· ἐπὶ ἀναισθήτων. Photius 385, 14. ἀποπαρδεῖν Cobet.] ἀποπέρδειν. ἔοικ' add. K. ut sit tetr. anap. exitus. quamquam παρὰ κ. ἀποπ. etiam trimetri pars esse poterat. Hesych. παρὰ

κωφὸν ἀποπαρδεῖν· ἡ παροιμία. πρόδηλος δὲ αὐτῆς ἡ αἰτία. (οὐ γὰρ ἀκούει ὁ κωφός add. Suidas.) Diogenian. 7, 43 παρὰ κωφῷ ἀποπέρδειν. Plut. Boissonad. Anecd. I 396 πρὸς κωφοῖς ἀποπέρδει[ς]. scilicet usitatum proverbium παρὰ κωφὸν (ῶ) διαλέγει Greg. Cyrpr. 3, 32 comicus aliquis in obscaenum transtulit.

51. 52

ἐν δὲ διχοστασίῃσι καὶ Ἀνδροκλέης πολεμαρχεῖ.
ἐν γὰρ ἀμηχανίῃ καὶ ὁ Καρκίνος ἔμμορε τιμῆς.

Zenobius 3, 77 ἐν δὲ — πολεμαρχεῖ· ἐπὶ τῶν εὐτελῶν τῶν διὰ περιπέτειάν τινα τιμῆς ἀξιουμένων. τοιαύτη δὲ ἔστι καὶ ἡ λέγουσα· ἐν γὰρ — τιμῆς. ἐν δὲ διχοστασίῃ καὶ ὁ πάγκακος ἔμμορε τιμῆς. Plutarch. Nic. 11 ἐν δὲ διχοστασίῃ καὶ ὁ πάγκακος ἔμμορε τ. (ἔλαχε V). Alexand. 53 (ἔλλαχε). Comp. Lys. Sull. 1 ((ἔλλαχε). 1. διχοστασίῃσι Macar. Walz. Arsen. p. 229] διχοστασίῃ. κἂν — πολεμαρχοῖ Mein. 2. hunc quoque versum comico recte tribuit Bergk. P. 1.² II 1044.

53

εὐφράνας ὑμᾶς ἀπέπεμψ' οἴκαδ' ἄλλον ἄλλοσε.

Hephaestio 16 p. 109 Gaisf. (τὸ Εὐπολίδειον μέτρον) ἐνίστε καὶ ἀντισπαστικὸν καθαρόν ποιοῦσιν, οἷον κτλ. ὑμᾶς ἀπέπεμψ' Mein.] ἡμᾶς ἀπόπεμψ'. manifesto ex parabasi comoediae antiquae. de se loquitur poeta. praecesserat sententia talis fere ὅποτε γὰρ χορὸν λάβοι, εὐφρ. κτλ. — ceterum de errore Hephaestionis cf. G. Herm. El. d. m. 578. Fritzs. De v. Eupol. 8. Fragm. v. Eup. 10. 11.

54

εἰς τὴν ὀρχήστραν· ἔτι γὰρ τὴν θέαν ᾧκειτ' ἐκεῖ.

Photius 351, 16 ὀρχήστρα· πρῶτον ἐκλήθη ἐν τῇ ἀγορᾷ, εἴτα καὶ τοῦ θεάτρου τὸ κάτω ἡμίκυκλον, οὗ καὶ οἱ χοροὶ ἦδον καὶ ὠρχοῦντο· εἰς — ἐκεῖ, φησὶν ὁ κωμικός. ᾧκειτ' Dobr. — Eupolideum esse versum intellexit Fritzschi. Fragm. v. Eupol. 22. nihil agunt qui τὴν θέαν οἴκειν interpretari conantur. scribendum est ἐπὶ γὰρ τὴν θέαν ὠθεῖσθ' ἐκεῖ, ad spectandum profuse tenditis. Plat. Euthyd. 294d (οἱ κάπροι) πρὸς τὴν πληγὴν ὠθοῦμενοι. Plut. Mor. 794d ἐκεῖ χορὴ... ὠθεῖσθαι δρόμῳ. Maxim. Tyr. 2 p. 6 ὠθεῖσθαι δρόμῳ ἐπ' αὐτόν.

55

(ὥς) παχυσκελὴς ἀλετρὶς πρὸς μύλην κινουμένη

Plutarchus Mor. 1101f ἐν πομπαῖς καὶ θυσίαις οὐ μόνον γέρων

καὶ γρῆς, οὐδὲ πένης καὶ ἰδιώτης, ἀλλὰ καὶ παχυς. κτλ. καὶ οἰκότριβες καὶ θῆτες ὑπὸ γῆθους ἀναφέρονται (*exhilarantur*). *versum esse intellexit Musgravius Eurip. Iph. T. 198, Eupolideum Bergk. Mein. II 965, ὡς add. Fritzsch. Fr. v. Eup. 18 'uti molitrix quae inter molendum saltat.'* — cf. Aristoph. fr. 63.

56

θερμολυσίαις ἀπαλοί, μαλθακεννίαις ἄβροί

Bekker. Anecd. 4 init. et 415, 27. Suidas ἀπαλοί θερμολυσίαις, ἄβροί μαλθακεννίαις· ἐπὶ τῶν ὑπὸ τρυφῆς καὶ ἄβρότητας διαρρεόντων. (ἄβρόν δὲ σημαίνει τὸ τρυφερόν add. Bekk. 4.) Gregor. Cypr. (post 1, 86 Mosq. p. 101 Leutsch.) Apostol. 3, 35. Append. prov. 1, 34 ἀπαλοί θερμολυσίαις· ἀντὶ τοῦ τρυφηλοὶ καὶ τὴν σάρκα διαρρέοντες. *transposuerunt, ut versus esset Eupolideus, Bergk. R. c. Att. 283 et Meinekius. θερμολυσίαισιν (tetr. troch.) Bothius. Plut. Mor. 789 ef θερμολουτοῦσι καὶ καθεύδουσι μαλακώτερον.*

57

θυμελικὰν ἴθι μάκαρ φιλοφρόνως εἰς ἔριν.

Hephaestio 13 p. 75 Gaisf. συννιθέασι δὲ καὶ ἐτέρῳ τρόπῳ τὸ (παιωνικόν) τετράμετρον, ὥστε τρεῖς εἶναι τοὺς καλουμένους τετάρτους παίονας, εἴτα τελευταῖον τὸν κρητικόν κτλ. θυμελικὰν C. Schol. cod. S ἐκ τῶν καλουμένων Δελφικῶν ἔστιν ἡ προκειμένη χρῆσις, μὴ ἐχόντων τὸ ὄνομα τοῦ ποιητοῦ. 'his versibus chorus tragicum compellasse videtur de poesis principatu cum aemulis certantem'. Mein. Phrynichum significari posse monens.

58

Harpocration 86, 12 ὅτι ἐκαλοῦντό τινες καὶ Ἰππάρχειοι Ἑρμαῖ ἀπὸ Ἰππάρχου τοῦ Πεισιστράτου, εἴρηται ἐν τῇ ἀρχαίᾳ κωμῳδίᾳ. Schol. Demosth. 20, 112 Ἑρμαῖ Ἰππάρχειοι ἀπὸ Ἰππάρχου τοῦ Πεισιστράτου. *res ipsa notissima.*

59

Plutarchus Pericl. 13 οἱ κωμικοὶ πολλὴν ἀσέλγειαν αὐτοῦ (Περικλέους) κατεσκεδάσαν, εἰς τε τὴν Μενίππου γυναικὶα διαβάλλοντες, ἀνδρὸς φίλου καὶ ὑποστρατηγοῦντος, εἰς τε τὰς Πυριλάμπους ὀρνιθοτροφίας, ὃς ἐταῖρος ὢν Περικλέους αἰτίαν εἶχε ταῶνας ὑφιέναι ταῖς γυναιξίν αἷς ὁ Περικλῆς ἐπλησίαζε. fortasse idem *Menippus* Arist. Av. 1293. Plut. Mor. 812d Περικλῆς Μενίππῳ ἐχοῖτο πρὸς τὰς στρατηγίας. de *Pyrilampe*, Demi patre, cf. Arist. Vesp. 98. Eupol. 213.

60

Plutarchus Pericl. 16 init. τὴν δύναμιν αὐτοῦ . . . κακοήθως παρεμφαίνουσιν οἱ κωμικοί, Πεισιστρατίδας μὲν νέους τοὺς περὶ αὐτὸν ἐταίρους καλοῦντες, αὐτὸν δ' ἀπομόσαι μὴ τυραννήσειν κελεύοντες, ὡς ἀσυμμέτρον πρὸς δημοκρατίαν καὶ βαρυντέρας (τῆς) περὶ αὐτὸν οὔσης ὑπεροχῆς.

61

βυρσόκαππον

τὸν Κλέωνα. Hesychius. βυρσοκνάφον Hemsterhusius et Ruhnkenius, βυρσόπαππον Pearson, βυρσοκάπηλον Dobraeus Advers. I 581.

62

προβατοκάπηλος

προβατοπώλης. ἐλέγετο δὲ Λυσικλῆς. Photius. cf. Arist. Eq. 132. 8. Schol. Eq. 762 Λυσικλῆς ὡς προβατοκάπηλος διεβέβλητο. cf. Plut. Per. 24. ex comoedia fluxit.

63

Plutarchus Pericl. 24 ἐν ταῖς κωμωδίαις Ὀμφάλη τε νέα καὶ Ἀγιάνειρα (ἡ Ἀσπασία) . . . προσαγορεύεται. cf. Cratin. 241.

64

Athenaeus 10, 415d οἱ κωμωδιοποιοὶ Κλεώνυμον καὶ Πείσανδρον (εἰς πολυφαγίαν διαβελήκασιν). de Cleonymo nota res erat. *Pisander*, sive idem fuit quem Aristophanes (Pac. 395. Av. 1556. Lys. 490) et Eupolis (31) inrident sive alius, hic tantum modo propter voracitatem commemoratur.

65

Plutarchus Mor. 1142b καὶ ἄλλοι κωμωδιοποιοὶ (praeter Pherecratem et Aristophanem) ἔδειξαν τὴν ἀποπλάν τῶν μετὰ ταῦτα τὴν μουσικὴν κατακεκρηματικόντων.

66

Philostratus Vit. sophist. 1, 15, 2 καθάπτεται ἡ κωμωδία τοῦ Ἀντιφῶντος (τοῦ Ῥαμνουσίου) ὡς δεινοῦ τὰ δικανικὰ καὶ λόγους κατὰ τοῦ δικαίου ξυγκειμένους ἀποδιδόμενου πολλῶν χρημάτων αὐτοῖς μάλιστα τοῖς κινδυνεύουσιν. . . οὐκ ἀπεικὸς ἦν γενέσθαι καὶ τὸν Ἀντιφῶντα κωμωδίας λόγον αὐτὰ μάλιστα κωμωδούσης τὰ λόγον ἄξια. commemoratur *Antiphan* Arist. Vesp. 1270. 1301 (si is est Rhamnusius. cf. quae adnotantur ad Cratin. 201).

Plat. com. 103. eorum quae Philostratus narrat hodie nullum apud comicos vestigium.

67

Schol. Arist. Av. 281 Φιλονκλῆς τραγωδίας ποιητῆς καὶ Φιλοπέθους υἱὸς ἐξ Αἰσχύλου ἀδελφῆς. ὅσοι δὲ Ἀλμειωνος αὐτόν φασιν, ἐπιθετικῶς λέγουσι διὰ τὸ πικρὸν εἶναι. ἔλμη γὰρ ἡ πικρία. ad comoediam haec referenda esse vidit Herwerden. Nov. add. crit. 47.

68

Plutarch. Aristid. 5 (τῷ Καλλίᾳ) τις τῶν βαρβάρων . . . ἔδειξε πολὺ χρυσίον ἐν λάκκῳ τινὶ κατορυγμένον. ὁ δὲ Καλλίας τὸν μὲν χρυσὸν ἀνείλετο, τὸν δ' ἄνθρωπον ἀπέκτεινεν. ἐκ τούτου φασὶ καὶ λακκοπλοῦτους ὑπὸ τῶν κωμικῶν τοὺς ἀπὸ τῆς οἰκίας (αὐτοῦ) λέγεσθαι. Hesych. λακκόπλουτος· ὁ Καλλίας ὑπὸ τῶν κωμικῶν διὰ τὸ περιτυχεῖν χρυσῷ εἰς φρέαρ βεβλημένῳ. Apostol. 10, 43 λακκόπλουτος εἷ κατὰ τὸν Καλλίαν. fortasse ὡς λ. εἷ σὺ κατὰ τ. K.

69

Hesychius Δημοκαλλίας· τοὺς περὶ τὰ δημόσια ἀναστρέφοντας. Δημοκαλλίας, i. e. δημοπιθήκους Mein.] δημοκαλλίας cod. δημοκόλας Is. Voss. δημοπιθήκους dixit Arist. Ran. 1085. Suidas Καλλίας . . . καὶ Καλλίου· πιθήκων. τὸν πιθήκων Καλλίαν προσηγόρευσαν. eadem Append. prov. 3, 40. Dinarch. fr. vi 2 οἱ τοὺς Καλλίας ἐν τοῖς οἴκοις τρέφοντες (τουτέστι πιθήκους Suid.).

70

Λαισποδίας

ὄνομα κύριον. ἔνιοι δὲ τὸν Ἀλκμέωνα ὥρθησαν λέγεσθαι, οἱ δὲ τὸν δρεπανώδεις πόδας ἔχοντα. Hesychius. Laespodias iste cruribus distortis insignis passim a comicis inridetur. hic tamen Alcmeon Laespodiae cognomine notatus significatur (cf. Apollod. com. 13, 16), quem eundem esse cum adversario Themistoclis censet Meinekius conl. Plut. Mor. 805 c. sed fuerunt plures illis temporibus Alcmeones.

71

Δημοκλείδαι

οἱ ξένοι καὶ μοιχοί, ἀπὸ Δημοκλείδου τοιοῦτου ὄντος. καθάπερ καὶ τοὺς ἡταιρηκότας Τιμάρχους ἔλεγον, τοὺς δὲ πονηροὺς Εὐρυβάτους, Κιλίκωνας δὲ τοὺς προδότας. Hesychius. Suidas Δημοκλείδας· ξένους καὶ μοιχοὺς. τοιοῦτος ὁ Δημοκλῆς. Κιλίκωνας etiam Suidas. Κιλίκωνας Mein. sed illam formam probant esse contendit H. Iacobi

V cccxxxviii. Ἀπελλικῶντος semper Strabo. de *Democlide* vel *Democle* nihil aliunde compertum.

72

Μενωνίδαι

Hesychius, τῶν εὐσήμων, ἐκ Μενωνιδῶν. τινὲς δὲ φασὶ τὸν Μένωνα ἐξωστρακίσθαι. εὐσήμων Mein.] εὐφήμων. Μενωνιδῶν Mein.] Μένωνος ἰδίῳ. ὅτι ἐν Μενωνιδῶν poetae esse videntur, cuius locum interpretatur glossographus verbis Μενωνίδαι τῶν εὐσήμων, *Menonidae inlustribus gentibus adnumerandi.* Mein. εὐήθων Bergk. Comment. crit. II viii, qui *Menonem* artificem, Phidiae accusatorem, significari censet.

73

Κήπιδος σκέλος

παροιμιῶδες ἦν κατὰ τὸ Πέρδικος σκέλος. Hesychius. *Cepis* Adimanti pater est Plat. Protag. 315e.

74

Δούλωνα

τὸν μουσικὸν Φιλόξενον, ἐπειδὴ δοῦλος ἐγγόνει δὲ Φιλόξενος. ἦν δὲ τὸ γένος Κυθήριος. Hesychius. cf. Lobeck. Soph. Ai. p. 167. comoediae adscripsit Mein., atque antiquae magis convenire videtur quam novae. servum adpellabant, quia apud Dionysium tyrannum degebat. aliam causam indicat Suidas Φιλόξενος . . . ἀνδραποδισθέντων τῶν Κυθήρων ὑπὸ Λακεδαιμονίων (Ἀθηναίων Mein.) ἡγοράσθη ὑπὸ Ἀγεσίου τινὸς καὶ ὑπ' αὐτοῦ ἐτράφη. quae ad Ol. 88, 4 Meinekius, ad Ol. 90 referebat Reinesius. cf. Aristoph. fr. 641. 725. Antiphan. 209.

75

Δραχαρνεῦ

δρύνει Ἀχαρνεῦ ἀναίσθητε. ἐκωμωδοῦντο γὰρ οἱ Ἀχαρνεῖς ὡς ἄγριοι καὶ σκληροί. Etymolog. m. 288, 17 et Suidas (ubi perperam Δραχαρνεῦ). similiter Hesychius (δοκοῦσι γὰρ οἱ Ἀχαρνεῖς σκληροὶ τὴν γνώμην εἶναι καὶ ἄτεγκτοι). cf. Zonar. 569.

76

Hesychius Κλαζομένιοι· οὕτω (οὔτοι Mein.) κωμωδοῦνται. δοκοῦσι γὰρ ἐπικύπτοντες προστιλᾶν. et Κλαζομένιος· οὗτος Ἡρακλείδης ὁ Κλαζομένιος τε καὶ ὁ βαῦς (βαῦς Mein.) καλούμενος. Plato Ion. 541d Φανοσθένη τὸν Ἄνδριον καὶ Ἡρακλείδην τὸν Κλαζο-

μένιον, οὓς ἤδε ἡ πόλις ξένους ὄντας ἐνδειξαμένους ὅτι ἄξιοι λόγου εἶσι καὶ εἰς στρατηγίας καὶ εἰς τὰς ἄλλας ἀρχὰς ἄγει. cf. Athen. 11, 506 a. Aelian. V. h. 14, 5. 'βαῦς, i. e. κύων.' Bergk. P. 1.² p. 1048. βαῦς quid sit nescire se fatetur Lobeck. Paralip. 91. ἐπικύπτοντες προστιλῶσιν ipsius poetae verba esse arbitratur Mein., cui οὔτος Ἡρ. simul indicium videtur hanc glossam ex scholiis veteris comici derivatam fuisse.

77

Διὶ Συνασίῳ

παραπεποίηται παρὰ τὸ συκοφαντεῖν. Hesychius. Eustathius 1572, 57 λέγεται καὶ ὁ Συνασίος Ζεὺς παρὰ τοῖς παλαιοῖς, ὁ καθάρσιος· τῇ γὰρ συνῇ ἐχρῶντο ἐν καθαρμοῖς. et ipse Hesych. Συνασίος Ζεὺς· ὁ καθάρσιος. τῇ γὰρ συνῇ ἐχρῶντο ἐν καθαρμοῖς. cf. Lobeck. Aglaoph. 703 n. g. — sine dubio poeta utraque significatione confusa comice luserat, veluti Διὶ Συνασίῳ (γὰρ εὐχεται θεῶν μόνῳ). cf. Cratin. 69.

78

λωπιστὸς ὁ Παλαμήδης

ἐν τῇς τῶν ἱματίων ἐπιρρίψεως. Hesychius. 'ridet opinor histri-
onem qui Palamedem λώπει indutus inseite egerat.' Mein. cuius opinionis periculum non suscipio. — ἐπιρρίψεως idem, sed retractavit sententiam V 120.

79

περισχαδόν

τὸν ὑποκρινόμενον τὸν Περσέα ὡς πτωχὸν καὶ φησίμορφον. ψιάθιον, ἐν ᾧ περιειλοῦσι τὰς ἰσχύδας. Hesychius. 'apertum est risisse poetam histrionis, qui Persei partes actitaverat, paupertatem et macilentiam. legendum φθισίμορφον. sed περισχαδόν expedire non licuit.' Mein. cf. Nauck. Tr. gr. fr. p. 313.

80

αἰτῶμαι

αἰτιῶμαι Hesychius. 'suspectum' M. Schmidt. minime. notatur Hyperbolus vel nescio quis eodem modo Atticum sermonem pervertens. cf. Plat. com. 168.

81

ἀναστῦψαι

Pollux 2, 176 τὸ ἀνασπάσαι τὸ αἰδοῖον παρὰ τοῖς ἀρχαίοις κωμικοῖς ἀναστ. καλεῖται.

82

ἀποπαρδακᾶ

Hesychius τοῦτο εἴρηται παρὰ τὸ ἀποπαρδεῖν. ἀποπάρδακα (ab ἀποπάρδαξ) Mein.

83

ἀποφύλιον

Pollux 3, 56 τὸν δὲ τοιοῦτον (τὸν παρεγγεγραμμένον πολίτην) καὶ ὑπόξυλον ὠνόμαζον οἱ νέοι κωμικοί. καὶ ὑπόχυτον δὲ οἱ παλαιότεροι τὸν κακῶς γεγυμνασμένον, καὶ παρημπολημένον, ὡς ἀποφύλιον τὸν φυλὴν μὴ ἔχοντα.

84

ἀρχολίπαρος, ἀρχογλυπτάδης

Eustathius 211 init. παρὰ τοῖς παλαιοῖς ῥήτορσι καὶ ἀρχολίπαρος ὁ λιπαρὸν φασίν, ἵνα ἀρχῆς τύχη. . . ὁ καὶ ἀρχογλυπτάδης, ἡγουν ὥσπερ γλύφων τὰς ἀρχάς. Etym. m. 151, 35 ἀρχογλυπτάδης ὁ ὥσπερ γλύφων τὰς ἀρχάς. cf. Arist. Ach. 595 sq. Lobeck. Soph. Ai. 880.

85

βλεπεδαίμων

Pollux 1, 21 κωμικὸν δὲ βλεπεδαίμων. Eustathius 206, 27 δὲ διεστραμμένος τὰς ὕψεις καὶ οἶον ὑπὸ δαίμονος πεπληγός. Πανσανίας δὲ προστίθῃσι καὶ ὅτι τοὺς Σωκρατικούς οὕτως ἔλεγον. Hesych. βλεπεδαίμων· ὁ ὑπὸ νόσου κατεσκληκώς καὶ κακόχρους ὑπὸ δαιμόνων. cf. Lobeck. Phryn. 768. *larvae similis*.

86

γλωττοκηλοκόμπης

Eustathius 1689, 41 ἐκ τοῦ κηλεῖν καὶ γλωττοκηλόμπης (sic) κωμικώτερον παρὰ τοῖς παλαιοῖς ὁ γλώσση κηλὼν καὶ κόμπους. γλωττοκηλοκόμπης Nauck. Philol. VI 425. nomen compositum antiquae comoediae.

87

διαπερδικίσαι

Hesychius et Etym. m. 269, 37 διαλινῆσαι καὶ διαφνυεῖν. διαλινῆσαι, *callide per laqueos effugere*, Mein.] διακαλῆσαι. διολισθῆσαι Hemsterl. ἐκπερδικίσαι est Arist. Av. 768, ubi cf. quae adnotavimus. ac διεκπερδικίξειν commemorat Suidas. est fortasse hoc quoque Aristophanis.

δορυφορήματα

καλεῖται παρὰ τοῖς παλαιοῖς κωμικοῖς τὰ κωφὰ πρόσωπα· ἔ συνεξέρχεται μὲν τοῖς κωμωδοῦσιν, αὐτὰ δὲ οὐδὲν διαλέγεται. Bachmann. Anecd. II 329, 7. Plut. Mor. 791e ὁ δὲ, ὥσπερ ἐπὶ σκηνῆς δορυφόρημα, ἦν ὄνομα βασιλέως καὶ πρόσωπον. ac sic etiam alibi. cf. Lucian. De conser. hist. 4. Icarom. 9. Nigrin. 24. De paras. 59. Dial. mort. 6, 3.

ἐγκυσίχωλος

παρὰ τὸν κῦσον, ὁ ἀπὸ τοῦ κύσου χωλός καὶ ἀπὸ τῆς κοτύλης. κῦσον γὰρ εἰώθασιν οἱ κωμικοὶ καὶ τὸν πρωκτὸν καλεῖν, περὶ δὲ ἡ κοτύλη. Etymologic. m. 311, 44. Photius (Nauck. Philol. VI 424) κυσ[ιν]όχωλος καὶ ἐγκυσ[ιν]όχωλος· ὁ ἀπὸ τοῦ κατὰ τὸν κῦσον τόπου χωλός. Hesychius ἐγκυσίχωλος· ἄνωθεν ἀπὸ τοῦ κύσου χωλός.

ἐνδόρχην λαόν

Hesychius τὸν ἐπὶ ἧβης. indic. Nauck. fortasse λεών. nam quomodo versui insertum fuerit ignoratur. cf. Arist. Lys. 661.

εὐπραξίαν

οἱ παλαιοὶ κωμικοὶ διὰ τοῦ ξ. Θουκυδίδης δὲ διὰ τοῦ γ. Photius. cf. Philem. 163. Lobeck. Soph. Ai. 759.

θεάτρια

καὶ συνθεάτρια, ὥς ἡ παλαιὰ κωμωδία. Pollux 2, 56. cf. Aristoph. fr. 472.

κοινόφροσιν

ἄφροσιν. Hesychius. 'quod si non ex Amipsiae *Conno*, certe ex comico poeta' antiquae opinor comoediae 'petitum est'. Mein. I 202 n. 21. — κενεόφροσιν G. Dindf. in Thesauro. quod non necessarium. ad Theognidem certe (233. 847) vel [Pindarum] Nem. 11, 39 (29) glossa non pertinet.

ὄνοστύπαξ

[ὄνοστύπα.] διὰ μὲν τοῦ ὄνου τὸν μυλῶνα ὀνειδίζων, διὰ δὲ

τοῦ στυππακος, ὅτι στυππειοπώλης ἦν. Hesychius. Schol. Arist. Eq. 254 σκώπτει τὸν Εὐκράτην ὡς τοιαύτην τέχνην ἔχοντα. ἐν ἄλλοις γοῦν φανερώτερόν φησι 'καὶ σὺ κυρηβιοπῶλα Εὐκράτες στυπάξ.' et 129 (Εὐκράτης) στυππάξ ἐκαλεῖτο διὰ τὸ στυππειοπώλης εἶναι. cf. Aristoph. fr. 696. dubitari non potest quin apud Hesychium quoque *Eucrates* significetur.

95

πανδαισία

Harpocraton . . ἔστι μὲν τοῦνομα πολλάκις καὶ ἐν τῇ ἀρχαίᾳ κωμῳδίᾳ. πανδαισία δὲ ἔστι τὸ πάντα ἔχειν ἄφθονα καὶ μηδὲν ἐλλείπειν ἐν τῇ δαιτί. Apostol. 3, 40 Ἀπίδων πανδαισία, i. e. convivia in Aegypto Apide reperto celebrata. ad comoediamne pertineant nescio.

96

παρεμπολημένον

Pollux 3, 56. cf. 83. γάμους παρεμπολᾶν est Eurip. Med. 910.

97

πορνότριψ

Thomas Mag. 291, 15 R. πορνοκόπος Μένανδρος λέγει (1057), οἱ δ' ἀρχαῖοι πορνότριψ. ubi οἱ ἀρχαῖοι sunt poetae comoediae antiquae. πορνότριψ est etiam Bekker. Anecd. 12, 1.

98

σκεηνοποιούς

τοὺς μηχανοποιούς ἢ παλαιὰ κωμῳδία ὠνόμαζεν. Pollux 7, 189. σκεηνικούς οἱ παλαιοὶ ὠνόμασαν C.

99

τυραννοδαίμονα

ἦν οὐκ ἂν τις τύραννον μόνον εἴποι, ἀλλὰ καὶ δαίμονα. Hesychius. 'Aspasiā dicere videtur.' Mein. cf. Cratin. 241. Eupol. 274.

100

ὕπόχυτον

Pollux 3, 56. cf. 83. metaphora a vino petita. cf. Phryn. 65.

101

φειδός

Eustathius 537, 39 παρὰ τὸ δέον ἀνελεύθερος, καὶ κατὰ πα-
Comici graeci, ed. Th. Kock, III.

λαιάν κωμωδίαν εἶπεῖν φειδός, ἥγουν φειδωλὸς δαπάνης. et 1828, 12 φειδός, ἥγουν φειδωλός.

102

φόρτακας

ἡ παλαιὰ κωμωδία τοὺς ἀχθοφοροῦντας ἐκ τοῦ ἐμπορίου καλεῖ. Pollux 7, 132.

ΤΗΣ ΝΕΑΣ ΚΩΜΩΙΔΙΑΣ

103

Numenius Euseb. Praep. evang. 14, 7 (1) περὶ Λακύνδου βούλομαι τι διηγῆσασθαι ἡδύ. ἦν μὲν δὴ Λακύνδης ὑπογλισχρότερος καὶ τινα τρόπον ὁ λεγόμενος οἰκονομικὸς οὗτος, ὁ εὐδοκιμῶν παρὰ τοῖς πολλοῖς, αὐτὸς μὲν ἀνοιγνύς τὸ ταμιεῖον, αὐτὸς δ' ἀποκλείων. καὶ προηρρεῖτο δὲ ὦν ἐδεῖτο καὶ ἄλλα τοιαῦτα ἐπολεῖ πάντα δι' αὐτουργίας, οὗ τί που αὐτάρκειαν ἐπαίνων, οὐδ' ἄλλως πενία χρώμενος, οὐδ' ἀπορία δούλων, ὃ γε ὑπῆρχον δοῦλοι ὁπόσοι γοῦν· τὴν δὲ αἰτίαν ἔξεστιν εἰκάζειν. (2) ἐγὼ δὲ ὁ ὑπεσχόμεν τὸ ἡδὺ διηγῆσομαι. ταμιεύων γὰρ αὐτὸς ἐαυτῷ τὴν μὲν κλείδα περιφέρειν ἐφ' ἑαυτοῦ οὐκ ᾤετο δεῖν, ἀποκλείσας δὲ κατετίθει μὲν ταύτην εἰς τι κοῖλον γράμματεϊον· σημηνάμενος δὲ δακτυλίῳ τὸν μὲν δακτύλιον κατεκύλιε διὰ τοῦ κλείθρου ἕσω εἰς τὸν οἶκον μεθιείς, ὥσθ' (ὥς) ἤστερον, ἐπειδὴ πάλιν ἐλθὼν ἀνοίξειε τῇ κλειδί, δυνησόμενος ἀνελὼν τὸν δακτύλιον αὐτῷ μὲν ἀποκλείειν, εἴτα δὲ σημαίνεσθαι, εἴτα δ' ἀναβάλλειν ὀπίσω πάλιν ἕσω τὸν δακτύλιον διὰ τοῦ κλείθρου. (3) τοῦτο οὖν τὸ σοφὸν οἱ δοῦλοι κατανοήσαντες, ἐπειδὴ προῖτοι Λακύνδης εἰς περιπατον ἢ ὅποι ἄλλοσε, καὶ αὐτοὶ ἀνοίξαντες ἂν ἤκπειτα, ὥς σφίσιν ἦν θυμός, τὰ μὲν φαγόντες τὰ δ' ἐμπιόντες (δὲ πιόντες), ἄλλα δὲ ἀράμενοι ἐκ περιόδου ταῦτα ἐποιοῦν· ἀπέκλειον μὲν, ἐσημαίνοντο δὲ καὶ τὸν δακτύλιον πολλὰ γε αὐτοῦ καταγελάσαντες εἰς τὸν οἶκον διὰ τοῦ κλείθρου ἤφριεσαν. (4) ὁ οὖν Λακύνδης πλήρη μὲν καταλιπὼν, κενὰ δὲ εὐρίσκόμενος τὰ σκεύη, ἀπορῶν τῷ γιγνομένῳ, ἐπειδὴ ἤκουσε φιλοσοφεῖσθαι παρὰ τῷ Ἀρχεσίλῳ τὴν ἀκαταληψίαν, ᾤετο τοῦτο ἐκείνο αὐτῷ συμβαίνειν περὶ τὸ ταμιεῖον. ἀρξάμενός τε ἔνθεν ἐφιλοσόφει παρὰ τῷ Ἀρχεσίλῳ, μηδὲν μῆτε ὁρᾶν μῆτε ἀκούειν ἑναργῆς (ἐναργ. οὐδὲν οὐτ' ἀκ. οὐθ' ὁρᾶν) ἢ ὑγιές· καὶ ποτε ἐπισπασάμενος τῶν προσομιλούντων αὐτῷ τινα εἰς τὴν οἰκίαν ἰσχυρίζετο πρὸς αὐτὸν ὑπερφυῶς, ὥς ἐδόκει, τὴν ἐποχὴν καὶ ἔφη· τοῦτο μὲν ἀναμφίλεκτον

ἐγὼ σοι ἔχω φράσαι, αὐτὸς ἀπ' ἐμαυτοῦ μαθὼν, οὐκ ἄλλον πειραθεῖς. (5) κἀπειτα ἀρξάμενος περιηγεῖτο τὴν ὅλην τοῦ ταμείου συμβᾶσαν αὐτῷ πάθην. τί οὖν ἂν, εἶπεν, ἔτι Ζήνων λέγοι πρὸς οὕτως ὁμολογουμένην διὰ πάντων φανεράν μοι ἐν τοιοῦτῳ ἀκαταληψίαν; ὃς γὰρ ἀπέκλεισα μὲν ταῖς ἐμαυτοῦ χερσίν, αὐτὸς δὲ ἐσημνήαμην, αὐτὸς δὲ ἀφήκα μὲν εἴσω τὸν δακτύλιον, αὐθις δ' ἐλθὼν ἀνοίξας τὸν μὲν δακτύλιον ὁρῶ ἔνδον, οὐ μέντοι καὶ τὰ ἄλλα, πῶς οὐ δικαίως ἀπιστοῦντας τοῖς πράγμασιν ἔξω; οὐ γὰρ τολμήσω εἰπεῖν ἔγωγε, ἐλθόντα τινὰ κλέψαι ταῦτα, ὑπάρχοντος ἔνδον τοῦ δακτυλίου. (6) καὶ ὃς ἀκούων — ἦν γὰρ ὑβριστής — ἐκδεξάμενος τὸ πᾶν ὥς ἔσχεν ἀκοῦσαι, μόλις καὶ πρότερον ἐαυτοῦ | κρατῶν ἀπέρρηξε(ν) γέλωτα καὶ μάλα πλατύν, γελῶν τε ἔτι καὶ καγχάζων διήλεγχεν ἅμα αὐτοῦ τὴν κενοδοξίαν. ὥστε ἔκτοτε Λακύνδης ἀρξάμενος οὐκέτι μὲν τὸν δακτύλιον ἔσω ἐνέβαλλεν, οὐκέτι δὲ τοῦ ταμείου ἐχρητο ἀκαταληψία, ἀλλὰ κατελάμβανε τὰ ἀφειμένα καὶ μάτην ἐπεφιλοσοφῆκει. (7) οὐ μέντοι ἀλλὰ οἱ γε παῖδες φόρτακες ἦσαν καὶ οὐ θάτέρα ληπτοί, οἷοι δὲ οὗτοι οἱ κωμωδικοὶ οἰκείται (sic Hirzel. pro τε καὶ) Γέται καὶ Δᾶοι (sic Hirz. pro Λακοί) καὶ τῆς Λακικῆς (Ἀττικῆς Hirz.) λαλεῖν στωμυλήθρας κατεγλωτισμένοι. ἐπεὶ τε (εἴτε παρὰ Hirz.) τοῖς Στωικοῖς τὰ σοφίσματα ἤκουσαν εἴτε καὶ ἄλλως ἐκμαθόντες εὐθὺ τοῦ τολμήματος ἦσαν καὶ παρελύοντο τὴν σφραγίδα, καὶ τοτὲ μὲν ἑτέραν ἀντ' ἐκείνης ὑπετίθεσαν, τοτὲ δὲ οὐδὲ ἄλλην, διὰ τὸ οἶσθαι ἐκείνῳ γε ἀκατάληπτα ἔσεσθαι, καὶ οὕτω καὶ ἄλλως. (8) ὁ δὲ εἰσελθὼν ἐσκοπεῖτο· ἀσήμαντον δὲ τὸ γραμματεῖον θεωρῶν, ἢ σεσημασμένον μὲν, σφραγίδι δ' ἄλλῃ, ἡγανάκτει· τῶν δὲ σεσημάνθαι λεγόντων, αὐτοῖς γοῦν τὴν σφραγίδα ὁρᾶσθαι τὴν αὐτήν, ἡκριβολογεῖτο ἂν καὶ ἀπεδείκνυε· τῶν δ' ἡττωμένων τῇ ἀποδείξει καὶ φαιμένων, εἰ μὴ τι (μηκέτι Hirz.) ἔπεστιν ἢ σφραγίς, αὐτὸν ἴσως ἐπιελήσθαι καὶ μὴ σημῆνασθαι· καὶ μὴν αὐτὸς γε ἔφη σημηνάμενος μνημονεύειν καὶ ἀπεδείκνυε καὶ περιῆει τῷ λόγῳ καὶ ἐδεινολογεῖτο πρὸς αὐτοὺς οἰόμενος παλῆσθαι καὶ προσώμνυν. (9) οἱ δ' ὑπολαβόντες τὰς προσβολὰς ἐκείνου αὐτοὶ γε ὦντο (fortasse ἡτιῶντο) ὑπ' αὐτοῦ παλῆσθαι· ἐπεὶ σοφῶ γε ὄντι δεδόχθαι τῷ Λακύνδῃ εἶναι ἀδοξάστῳ, ὥστε καὶ ἀμνημονεύτῳ· μνήμην γὰρ εἶναι δόξαν· ἔναγχος γοῦν τοῦ χρόνου ἔφασαν ἀκοῦσαι ταῦτα αὐτοῦ πρὸς τοὺς φίλους (λέγοντος add. Hirz.). (10) τοῦ δὲ ἀναστρέφοντος αὐτοῖς τὰς ἐπιχειρήσεις καὶ λέγοντος οὐκ Ἀκαδημαϊκά, αὐτοὶ φοιτῶντες εἰς Στωικῶν τινος τὰ λεκτέα ἐαυτοῖς ἀνεμάνθανον, κακεῖθεν ἀρξάμενοι ἀντεσοφίστεον καὶ ἦσαν ἀντίτεχνοι κλέπτει Ἀκαδημαῖκοι. ὁ δὲ στωικῶς (sic Hirz. pro στωικός) ἐνεκάλει· οἱ παῖδες δὲ τὰ ἐγκλήματα παρέλκον αὐτῷ ὑπὸ ἀκαταληψίας, οὐκ ἄνευ τωθασμῶν τινῶν. (11) διατριβαὶ οὖν ἦσαν πάντων (πάντ') ἐκεῖ καὶ λόγοι | καὶ ἀντιλογίαί, καὶ ἐν οὐδὲν ἐν τῷ μέσῳ κατελείπετο, οὐκ ἀγγεῖον, οὐ τῶν ἐν ἀγγεῖῳ τιθεμένων, οὐχ ὅσα εἰς οἰκίαν κατασκευήν

ἄλλ' ἐστὶ συντελῆ. (12) καὶ ὁ Λακύνδης τέως μὲν ἠπόρει, μήτε λυσιτελοῦσαν ἑαυτῷ θεωρῶν τὴν τοῖς ἑαυτοῦ δόγμασι βοήθειαν, εἴτε μὴ ἐξελέγχοι, πάντα ἀνατρέψασθαι ἑαυτῷ δοκῶν· πεσὼν (οὖν add. Hirz.) εἰς τὰ μῆχανον τοὺς γέλτονας ἐνεκράγει καὶ τοὺς θεοὺς· καὶ τοὺς θεοὺς καὶ νῆ τοὺς θεοὺς καὶ νῆ τὰς θεάς, ἄλλαι τε ὅσαι ἐν ἀπιστίαις δεινολογουμένων εἰσὶν ἄτεχνοι πίστεις, τὰυτα πάντα ἐλέγετο βοῇ καὶ ἀξιοπιστία. (13) τελευτῶν δὲ ἐπειδὴ ἄδην (sic pro ἐπεὶ μάχην Diels) εἶχεν ἀντιλεγόμενος (sic pro ἀντιλεγόμενους Usener) ἐπὶ τῆς οἰκίας, αὐτὸς μὲν ἂν δῆπουθεν ἐστωκεύετο πρὸς τοὺς παῖδας, τῶν παιδῶν δὲ τὰ Ἀκαδημαϊκὰ ἰσχυριζομένων, ἵνα μηκέτι πράγματα ἔχοιεν (ἔχοι), οἰκουρὸς ἦν φίλος (?) τοῦ ταμείου προκαθήμενος. οὐδὲν δὲ εἰς οὐδὲν ὠφελῶν, ὑπιδόμενος οἷ τὸ σοφὸν αὐτῷ ἔρχεται ἀπεκαλύψατο. ἄλλως, ἔφη, τὰυτα, ὦ παῖδες, ἐν ταῖς διατριβαῖς λέγεται ἡμῖν, ἄλλως δὲ ζῶμεν.

sic Dindorfius: a quo ubicumque discessi, accurate notavi. eadem, sed multo brevius et ex parte tantum modo, Diogenes Laert. 4, 59. contineri hac narratione argumentum comoediae integrae, Nubium haud dissimilis, ad inrisionem philosophorum conscriptae saeculo a. Chr. tertio, indicavit R. Hirzelius Herm. XVIII 3 sq. *Lacydes* est Arcesilae Academici discipulus et successor. Diog. L. 4, 59. Plut. Mor. 63e. Cic. Acad. 2, 6, 16. paucissima versuum qui in Numenii verbis servati videntur vestigia diductis paullulum litteris indicavi; interdum ad restituendos numeros transpositione opus est. fragmenta huius comoediae sunt apud Numen. Euseb. Praep. ev. 14, 5, 14. de quibus infra.

104

ἐρημία μὲν ἐστὶ, κοῦκ ἀκούσεται
οὐδεὶς παρών μου τῶν λόγων ὧν ἂν λέγω.
ἐγὼ τὸν αἰῶν', ἄνδρες, ἐτεθνήκη πάλαι
ἅπανθ' ὃν ἔξην· τοῦτό μοι πιστεύετε.
5 παγγηγροτοκαλον τάγαθόν, τὸ σεμνὸν ἦν,
τὸ κακόν· τοιοῦτον ἦν τί μου πάλαι σκότος
περὶ τὴν διάνοιαν, ὥς ἔοικε, κείμενον,
ὃ πάντ' ἐκρυπτε τὰυτα κηφάνιζέ μοι.
νῦν δ' ἐνθάδ' ἐλθὼν, ὥσπερ εἰς Ἀσκληπιοῦ
10 ἐγκατακλιθεῖς, ὥς ἴστε μετ' ὀλίγον χρόνον,
ἀναβεβίωκα· περιπατῶ, λαλῶ φρονῶν,
τὴν τηλικούτων καὶ τοιούτων ἡλιον
νυννιουτον εὐρών, ἄνδρες, ἐν τῇ τήμερον.
ὑμᾶς οὐωτο νυν νσιραι τὸν ἄερα,

15 τὴν ἀκρόπολιν, τὸ θέατρον

.

. . . ἀρίστων φιλόσοφος μαθήματα.

Papyrus Didot. Aegypt. saec. a. Chr. secundi (Un papyrus inédit . . . par H. Weil. Paris. 1879). 3. αἰῶν' K. Mus. Rhen. XXXV 278] ἈΛΛΟΝ. ἐτεθνήκη K.] ΤΕΘΝΗΚΕΙ. ἐτεθνήκειν Cobet. Mnem. VIII 14. 4. ΑΠΙΑΝΤΑ. αἰῶν' Weil. ὃν ἔξην K.] ὨΝΕΖΗ. Demosth. 24, 7 iam contulit Weil. πιστεύετε Buecheler. Mus. Rh. XXXV 278] ΠΙΣΤΕΥΕΤΑΙ. 5. tres litterae ΓΗΚ dubiae sunt. παρῆν τό τε καλόν Cobet. aliud aliquid desiderari docent v. 6. 7. fortasse ἄχνη τὸ καλόν μοι. ἦν in fine add. Buecheler. 10. ὥς ἴστε K.] ὨΚΝΙΘΕ. tenues cum adspiratis in hoc papyro saepissime commutantur. μετ' ὀλίγον K.] ΤΟ (macula) ΛΟΙΠΟΝ. 11. φρονῶν K.] ΦΡΟΝΩ. 12. ἡδονῶν K. 13. ξύνοικον K. in exitu CH. ΕΡΟΝ pap. at comicorum est τήμερον. 14. ἐρωτῶ K. NTN in pap. supra lineam positum. in NCIPAI latere videtur ὀρῶ. ἀέρα K.] ΑΡΑ. cf. Eurip. fr. 935 N. ὀρῶς τὸν ὑποῦ τόνδ' ἄπειρον αἰθέρα.

cf. Theognet. 1 et adesp. 1419. Mus. Rhen. XXXXIII 46. 7. obtrectator nescio quis philosophiae, adulescentulus ut videtur, qui antehac notiones morales temere contempserat, brevissimum tempus a magistro stoico institutus iam aliter philosophiam aestimat: et laetitiam suam, ne quis non initiatus audiat, solus cum spectatoribus (cf. 3 et 13 ἄνδρες) communicat. 5. facilius etiam videtur πᾶχνη, Theognet. 1, 3. sed cf. Leutsch. Append. prov. 1, 44. Hom. Il. 5, 499. 501. 4, 426. 11, 307. 15, 626. Od. 12, 238. Soph. OCol. 681. Arist. Vesp. 92. 10. spectatores qui eum in scholam intrantem viderant, ut in Nubibus Strepsiadem et Phidippidem, testes esse vult quam brevi tempore ab errore sit reductus. 13. ἐν τῇ τήμερον alibi me legere non memini.

105

.

ἄνθρωπος οἶνον, αὐτὸ τοῦτ' ἐκπλήτ . .

ἔρωγε, ὑπὲρ τοῦ μεθύσκεσθ' οὐ λέγω.

ἀπιστία γάρ ἐσθ' ὅμοιον τοῦτό γε,

εἰ καὶ βιάζεται κοτύλην τις τοὺς βο .

5 ὠνούμενος πίνειν ἑαυτόν. τοῦτ' ε .

προσέμενον· οὗτος ἐμπεσὼν διασ . .,

τὸν ἔρωτα· τί δ' ἐμοὶ τοῦτο; πάλιν οἰμῶ . .

προῖκα δὲ λαβὼν τάλαντα τέτταρ' ἄργυ .

οὐ τῆς γυναικὸς νενόμιχ' αὐτὸν οἰκέ .

- 10 ἀπόκοιτός ἐστι, πορνοβοσκῶ δώδεκα
 τῆς ἡμέρας δραχμὰς δίδωσι. B. δώδεκα
 τακ . . βως οὔτοσι τὰ πράγματα
 σ δια . ροφήν ἀνδρὶ καὶ πρὸς ἡμερ .
 ελ . . ισται δὺ' ὀβολοὺς τῆς ἡμέρας
 15 ντ . . γωπεινωντιπτι ποτε
 σ . . προσμενειχαιρω
 γλυκνυτατεοτης τηρ
 ονωσαθλιοστις
 τρισκακοδ

Fragmentum a Tischendorfio inventum, editum a Cobeto Mnem. nov. III 286. 2. ΜΕΘΥΣΚΕΘ cod. Tisch. corr. Cob. 9. Υ cod., οὐ Cob. in νενομίχ αυτον apostr. et spir. post add. teste Tisch. 10. πορνοβοσκῶ Gomperz. Herm. XI 509] πορνοβοσκοῦ. ΔΩΔΕΚ cod. Tisch. δώδεκα Cob.

ante v. 1. Cobetus supplet ὅτι μὲν τοσοῦτον ἐκπέπων' ἄνευ κακοῦ | ἄνθρ. κτλ. sed verborum continuatio talem fere sententiae conformationem requirit: εἰ καὶ τοσοῦτον ἂν ἀκρατής τις ἐκπύη | ἄνθρ. κτλ. 1. ἐκπλήττομαι Cobet. 2. ἔγωγ' et μὴ μεθύσκεσθ' Cob. versus nondum persanatus videtur. 3. ἀπιστίαι Gomperz. 508. recte ἀπληστίαι Wilamowitz. 4. τοὺς βόας Cob., praeter comicorum consuetudinem. 5. ὠνούμενος] an μιμούμενος? τοῦτ' ἐγὼ Cob. 6. διασκεδᾷ Cob., coniectura nequaquam certa. 7. οἰμῶξομαι Cob. 8. ἀργύρου Cob. 9. οἰκίτην Cob. 11. 12. δώδεκα | δραχμὰς; K. Mus. Rhen. XXXII 112. 3. 12. ἐπίστατ' ἀκριβῶς E. Hiller. Fleckeis. ann. CXV 339. 40. at δώδεκα v. 11 per se solum stare non poterit. 13. εἰς διατροφήν Cob. εἰ πρὸς διατρ. Gomperz. 509. καὶ πρὸς δ. E. Hiller. 340. 14. init. πόνον suppl. Gomp. deinde λελόγισται Cob. 13—15 οἷδ' (i. e. οὔτοσι ἀκριβῶς τὰ πρ. οἶδεν) εἰς δ. et καὶ πρὸς ἡμέρας | χρείας νενομίσται δὺ' ὀβ. τῆς ἡμέρας | ἀρκεῖν. K. 15. τελεῖν; τί ἐγὼ πεινῶντι δὴ πτισάνην ποτὲ | ἔδωχ' Gomperz., coniectura prorsus incerta. 17. γλυκύναιθ' ὁ τῆς νύμφης πατήρ K.

magnopere de hoc fragmento dissentiunt homines docti. vernam et nutricem conloqui, tertiam autem personam (dominum) v. 5. 6 dicere τοῦτ' ἐγὼ προσέμενον Gomperz. censet 510. 11. prorsus aliter E. Hiller. 339. 40. cf. etiam quae nos disputavimus in Mus. Rhen. v. 8 aliam personam loqui arbitratur Cobet. — 10. ἀπόκοιτος, ut Lucian. Dial. deor. 10, 2. cf. Cobet. 288. 14. ὀβολῶν τεττάρων opus rusticum facit Luciani Timon 6.

Menandro tribuit Cobetus. sed cum quod se demonstraturum esse promisit non demonstraverit, tutius erat inter adespota recipere. cf. quae adnotavimus ad Menand. 530.

106. 107

ὁ Μνησίθεος δ' ἔφη τὸν οἶνον τοὺς θεοὺς
 θνητοῖς καταδείξαι τοῖς μὲν ὀρθῶς χρωμένοις
 ἀγαθὸν μέγιστον, τοῖς δ' ἀτάκτως τοῦμπαλιν·
 τροφήν τε γὰρ δίδωσι τοῖς εὖ χρωμένοις,
 5 ἰσχύν τε ταῖς ψυχαῖσι καὶ τοῖς σώμασιν·
 εἰς τὴν ἰατρικὴν τε χρησιμώτατον·
 καὶ τοῖς ποτοῖς γὰρ φαρμάκοις κεράννυται,
 καὶ τοῖσιν ἐλκωθεῖσιν ὠφελίαν ἔχει·
 ἐν ταῖς συνουσίαις τε ταῖς καθ' ἡμέραν
 10 τοῖς μὲν μέτριον πίνουσι καὶ κεκραμένον
 εὐθυμίαν, ἐὰν δ' ὑπερβάλῃς, ὕβριν,
 ἂν ἴσον ἴσῳ δὲ προσφέρῃ, μανίαν ποιεῖ,
 ἐὰν δ' ἄκρατον, παράλυσιν τῶν σωμάτων.

Athenaeus 2, 36a Μνησίθεος δὲ — σωμάτων. διὸ καὶ καλεῖσθαι τὸν Διόνυσον πανταχοῦ ἱατρόν· ἡ δὲ Πυθία εἰρηκὲ τίσι Διόνυσον ὕγιατὴν καλεῖν. idem 1, 22e Μνησίθεος ὁ Ἀθηναῖος Διόνυσον ἱατρόν φησι τὴν Πυθίαν χρῆσαι τιμᾶν Ἀθηναίοις. v. 11 sq. Eustathius 1624, 34 λέγει (ὁ Ἀθήναιος) ὅτι ἐὰν ὑπερβάλῃς μὲν τὸν ἐν τῷ κράματι δηλαδὴ οἶνον, εἰς ὕβριν φέρει· ἐὰν δὲ ἴσον ἴσῳ προσφέρῃ, μανίαν ποιεῖ· ἂν δ' ἄκρατον, παράλυσιν σωμάτων. διὸ στοχαστέον τοῦ συμμέτρου. οὕτω γὰρ ἂν μὴ βλαπτομένου τοῦ πίνοντος καλῶς ἂν ὁ Διόνυσος καλοῖτο ἱατρός, ἔτι δὲ καὶ ὕγιειας αἵτιος, καθότι καὶ ἡ Πυθία εἰρηκὲ τίσι Διόνυσον ὕγιατὴν καλεῖν, ὅπερ ἐστὶν αἰνίγμα τοῦ τὸν οἶνον ὕγιαστικὸν εἶναι.

1. ὁ add. et Μνησίθεος δ' ἔφη poetae adiecit Mein. 2. γρ. θνητῶν E. 4. τοῖς εὖ Mein. Anal. Ath. 17] τοῖς BE. 8. ὠφελίαν Dindf.] ὠφέλειαν CE. 11. εὐθυμίαν Iacobs. Animadv. Anthol. gr. I 327] εὐθυμίαν φέρει. ὑπερβαλεῖς superscr. η E. εἰς ὕβριν CE. ἂν ἴσον ἴσῳ δὲ Nauck. Obs. crit. 36] ἐὰν δ' ἴσον ἴσῳ, contra comicorum consuetudinem, qui semper ἴσον ἴσῳ, numquam ἴσόν ἴσῳ. praeterea Nauckius ἂν ἴσον ἴσῳ δέ, παράλ. τῶν σωμ., ἐὰν δ' ἄκρατον προσφ., μανίαν ποιεῖ. 12. προσφέρει superscr. η E. προσφέρει est 2. pers. sing. med. 13. ἐὰν Brunek.] ἂν. — quae post v. 13 in cod. adduntur alii poetae (διὸ — πανταχοῦ | ἱατρόν — Πυθία | εἰρηκε κτλ.) tribuit Dindorfius, Athenaei verba esse censet Meinekius. in his pro πανταχοῦ πολλαχοῦ Mein. Anal. Ath. 108. mihi Eustathii praesertim verba consideranti dubium non est quin haec quoque poetae alicuius sint, sive eiusdem (ita tamen ut post v. 13 excidisse quaedam statuam) sive alterius. scribendum autem videtur

διὸ καὶ καλοῦσι τὸν Διόνυσον πολλαχοῦ
 15 λατρόν, ὥς ἂν τῆς ὑγείας αἴτιον·
 καὶ τοῖς Ἀθηναίοισι γοῦν ἡ Πνθία
 ἔχρησε τιμᾶν ὥς ὑγιαστὴν τὸν θεόν.

ita enim, non ὑγιάτην, quod quomodo formatum sit nescio, scribendum videtur, siquidem ὑγιάζειν sanare apud scriptores posteriores haud raro reperitur. Alexidis esse eclogam (propter Alexid. 216, ubi cf. quae adnotavimus) sententia fuit Schweighauseri, quem secutus est Cobetus Mnem. nov. XII 447. 8. ceterum cf. Varron. Sat. Menipp. 96, 1 p. 236 Oehler.

108. 109

ἐγὼ γεωργῶ τὸν ἀγρόν, οὐχ ὅπως τρέφῃ
 αὐτός με, παρ' ἐμοῦ δ' ἵνα τροφήν προσλαμβάνῃ.
 σκάπτω γὰρ αὐτὸς ἐπιμελῶς σπείρω τ' αἰεί,
 καὶ πάντα ποιῶ πρὸς τὸ δούς τι καὶ λαβεῖν·
 5 ὁ δὲ λαμβάνει μὲν, ἀποδίδωσι δ' οὐδὲ ἓν.

ἀποστειρητὴν ἔλαθον ἀγοράσας ἀγρόν.
 ἔσπειρα μὲν κριθῶν μεδίμνους εἰκόσιν·
 τούτων δ' ἀπέδωκεν οὐδ' ὅλους τρισκαίδεκα,
 οἱ δ' ἔπτ' ἐπὶ Θήβας ἐστράτευσάν μοι δοκῶ.
 10 τὸ τῶν γυναικῶν ῥῆμα διατηρεῖ μόνον
 ὀνησιφόρα γένοιτο· τοῦτο γίνεται.
 ὁ γὰρ φέρει νῦν οὗτος, εἷς ὕνος φέρει.

Stobaeus Floril. 57, 7 κωμικοῦ ποιητοῦ A. dispescuit (post v. 5) quae apud Stobaeum coniuncta sunt Mein. attamen non multa videntur excidisse. 1. ἐγὼ γεωργῶ Dobr. Porson. Aristoph. p. 66] ἔγωγ' (ἔγωγε Trinc.) ὄρῳ. ὅπως] ἵνα A. 3. σπείρω Trinc. 4. δούς τι K.] δοῦναι. 5. οὐδέν A. 7. κριθὴν A. κριθῆς Mein. V 122. 8. δ' add. Mein. Stob. II xxix. 9. Θήβαις A. μοι δοκῶ, quod facile est commutare in μοι δοκεῖν, firmatur eis quae adnotavimus ad Clearch. 5. 10. τὸ] τί A. ῥῆμα Dobr.] σχῆμα. σῆμα Vindob. 11. ὀνησιφόρα Vind.] ὀνησιφόρους 'ut videtur A' (per compendium). Gaisford.

4. operam do ut postquam dedi etiam aliquid recipiam. cf. Epicharm. versus αὐτὸς δὲ χεῖρ τὰν χεῖρα νίξει· δός τι κἄν τι λαμβάνοις. sic Ritschl. Opusc. I 720. καὶ λάβοις τί καὶ Ahrens Dial. dor. 456. καὶ τι δούς λαβέ Schneidewin. 8. de forma τρισκαίδεκα cf. quae adnotavimus ad Arist. Ran. 50. nescio tamen an melius scribatur τρεῖς καὶ δέκα. 9. i. e. septem modii illi, quos de viginti sibi

creditis ager mihi debebat tredecim tantummodo redditis, *illuc iverunt unde non magis redibunt quam septem duces a Thebis*. 10. τὸ τῶν γ. ῥῆμα, 'nimirum ipsum illud quod sequitur ὀνησιφόρα γένοιτο, quod mulieres religiosas in ore gerebant.' Mein. Stob. II xxix. Photius et Hesych. ὀνησιφόρος· ὠφέλειαν φέρων. Hesych. ὀνησιφόρων· τὰ ὠφέλιμα φερόντων. cf. Alexid. 195, 5. inprobat vocem Pollux 5, 136 τὸ γὰρ ὀνησιφόρον μοχθηρόν. 12. 'iocum captat ex ridicula etymologia, quasi ὀνησιφόρα sint quae ὄνος φέρειν possit'. Bentl.

110

τὸν νομοθέτην φασὶν Χαρώνδαν ἔν τινι
νομοθεσίᾳ τὰ τ' ἄλλα καὶ ταυτὶ λέγειν·
ὁ παισὶν αὐτοῦ μητρὶαν ἐπεισάγων
μήτ' εὐδοκιμείσθω μήτε μετεχέτω λόγῳ
5 παρὰ τοῖς πολίταις, ὥς ἐπέισακτον κακὸν
κατὰ τῶν ἑαυτοῦ πραγμάτων πεπορισμένος.
εἴτ' ἐπέτυχες γάρ, φησί, γήμας τὸ πρότερον,
εὐήμερῶν κατάπανσον, εἴτ' οὐκ ἐπέτυχες,
μανικὸν τὸ πείραν δευτέρας λαβεῖν πάλιν.

Diodorus Sic. 12, 14 (ποιηταὶ) μεμαρτυρήκασι... τὸν περὶ τῆς μητρὶαs τεθέντα (νόμον) ἐν τούτοις κτλ. idem 12, 12 τοῖς μητρὶαν ἐπαγομένοις κατὰ τῶν ἰδίων τέκνων ἔθηκε (Χαρώνδας) πρόστιμον τὸ μὴ γενέσθαι συμβούλους τούτους τῇ πατρίδι, νομίζων τοὺς κακῶς περὶ τῶν ἰδίων τέκνων βουλευσαμένους καὶ συμβούλους κακοὺς ἔσεσθαι τῇ πατρίδι· ἔφη γὰρ τοὺς μὲν πρῶτον γήμαντας καὶ ἐπιτυχόντας δεῖν εὐήμεροῦντας καταπαύειν, τοὺς δὲ ἀποτυχόντας τῷ γάμῳ καὶ πάλιν ἐν τοῖς αὐτοῖς ἀμαρτάνοντας ἄφρονας δεῖν ὑπολαμβάνεσθαι. — 2. ταυτὶ Bentl.] ταῦτα. 3. ὁ παισὶ μητρὶαν ἐπεισάγων ἀνὴρ G. Herm. ac sane μητρὶαν paullo insolentius quam alia id genus. fortasse ὁ π. μητρ. ἑαυτοῦ 'πεισάγων. 4. εὐδοκιμείτω Herwerd. Anal. crit. 35. atque est sane εὐδοκιμείσθαι posteriorum. 6. πραγμάτων] fortasse θρεμμάτων, quod nomen aliquoties in comoediis exstat, vel σπερμάτων. 9. πείραν Bentl.] πείρας. quae v. 7. 8 vulgantur Diodori verbis satis contra hominum doctorum opiniones firmantur.

111

Clemens Alex. Paedag. 2, 1, 3 καὶ μοὶ μὲν ἔλεος ὕπνισι τῆς νόσου (peregrinorum ciborum cupiditatem dicit), οἱ δ' ἐξυμνεῖν οὐκ αἰσχύνονται τὰς σφετέρους ἡδοναθείας τὰς ἐν τῷ πορθημῷ τῷ

Σικελικῶ μυραίνας πολυπραγμονοῦντες καὶ τὰς ἐγγέλεις τὰς Μαϊανδρίους καὶ τοὺς ἐν Μήλῳ ἐρίφους καὶ τοὺς ἐν Σικιάθῳ κεστρεῖς καὶ τὰς Πελωρίδας κόγχας καὶ τὰ ὄστρεα τὰ Ἀβυδηνά, οὐ παραλείποντες δὲ τὰς ἐν Λιπάρα μαινίδας οὐδὲ τὴν γογγύλην τὴν Μαντινικὴν, ἀλλ' οὐδὲ τὰ παρὰ τοῖς Ἀσκραίοις τεῦτλα, κτένας τε ἐκζητοῦσιν Μηθυμναίους καὶ ψήττας Ἀττικὰς καὶ τὰς Λαφυλούς κίχλας Χελιδονίους τε ἰσχάδας, δι' ἃς εἰς Ἑλλάδα πενταποσίαις ἅμα μυριάσιν ὁ κακοδαίμων ἐστέλλετο Πέρσης. ὄρνεις ἐπὶ τούτοις συνωνοῦνται τοὺς ἀπὸ Φάσιδος, ἄτταγᾶς Αἰγυπτίους, Μῆδον ταῶνα. ταῦτα τοῖς ἡδύσμασιν ἐξαλλάσσοντες οἱ γαστριμαργοὶ τοῖς ὅποις ἐπικεχῆνασιν, ὅσα τε χθὼν πόντου τε βένθη καὶ ἄερος ἀμέτρητον εὖρος ἐκτρέφει τῇ αὐτῶν ἐκποριζόμενοι λαιμαργίᾳ. codicum varietates, quoniam nos non Clementem edimus, cf. apud Dindorfium. — haec ex vetustiore aliquo scriptore desumpta esse iam Potterus coniecerat, ex comoedia derivata videri monuit L. Friedlaenderus in Ind. Regiomont. hib. 1869/70, non congruere cum indice Varroniano apud Gell. 6(7), 16, neque cum Antiphanis fr. 193 (vel 236), neque cum Archemstrato (Athen. 3, 92d) recte animadvertens. in trimetros redigebat Lehrsus (ap. Friedl.), non omnia feliciter. — verum non ex una fabula, sed ex pluribus haec consuta ideoque inritum esse pristinae formae restituendae laborem alia quaedam videntur testimonia docere. Athen. 1, 4c πολλοὶ δὲ καὶ ἄλλοι διὰ στόματος εἶχον τὰς ἐν τῷ Σικελικῷ μυραίνας, τὰς πλωτὰς ἐγγέλεις, τῶν Παχυνικῶν θύννων τὰς ἡτριάδας, τοὺς ἐν Μήλῳ ἐρίφους, τοὺς ἐν Συμαίθῳ (Σικιάθῳ Gesner.) κεστρεῖας· καὶ τῶν ἀδόξων (ut mendosum notat C) δὲ τὰς Πελωρίδας κόγχας, τὰς ἐκ Λιπάρας μαινίδας, τὴν Μαντινικὴν γογγυλίδα, τὰς ἐκ Θηβῶν βουινιάδας καὶ τὰ παρ' Ἀσκραίοις τεῦτλα. Pollux 6, 63 ἰστέον δὲ ὅτι παρὰ τοῖς παλαιοῖς εὐδοκίμουν μύραινα ἐκ πορθμοῦ καὶ μύραινα Ταρτησσία, καὶ θύννος Τύριος καὶ κεστρεὺς ἐκ Σικιάθου καὶ ἔριφος ἐκ Μήλου, καὶ κόγχαι Πελωριναί, ὅθεν ἴσως καὶ αἱ νῦν καλούμεναι Πελωρίδες ὠνομάσθησαν, τεῦτλον ἐξ Ἀσκηρς (sic), μαινίδες ἐκ Λιπάρας, γογγύλαι ἐκ Μαντινείας, Μηθυμναῖοι κτένες, γαλεὸς ἐκ Ῥόδου, ψήτται ἐξ Ἐλευσίνος, ἀφύαι Φαληρικαί, τριγλαὶ Αἰξωνικαί, ἐγγέλεις ἐκ Βοιωτίας αἱ Κωπᾶδες, ὡς ἐκ Σικελίας αἱ πλωταί, καὶ Θασία ἄλμη καὶ Θάσιαι βαρανίδες καὶ τυρὸς Κύθνιος τε καὶ Σικελικός, καὶ ἄλλες Τραγασαῖοι. addo vinorum indicem apud Clementem Paed. 2, 2, 30 πλαδῶσης ὀρέξεως. . . αἱ διαπόντιοι οἰνηγρία, παραφρονούσης καὶ πρὸ τῆς μέθης περὶ τὰς ἐπιθυμίας τῆς ψυχῆς. Θασίος τε γὰρ ὁ εὐώδης καὶ ὁ εὐπνους Λέσβιος καὶ Κρή τις γλυκὺς καὶ Συρακούσιος ἡδὺς καὶ Μενδήσιος τις Αἰγύπτιος καὶ ὁ νησιώτης Νάξιος καὶ ἀνθοσμίας τις ἄλλος τῆς Ἰταλῶν γῆς, πολλὰ ταῦτα ὀνόματα, σώφρονι συμπότῃ οἶνος εἷς. nec denique neglegendus Lucianus Navig. 23 τάριχος μὲν ἐξ Ἰβηρίας, οἶνος δὲ ἐξ Ἰταλίας, ἔλαιον ἐξ Ἰβηρίας καὶ τοῦτο, μέλι δὲ ἡμέτερον (fortasse ἡμεδαπὸν) τὸ ἄπυρον καὶ ὄψα

πανταχόθεν καὶ σύες καὶ λαγῷ, καὶ ὅσα πτηνά, ὅρνευς ἐκ Φάσιδος καὶ ταῶς ἐξ Ἰνδίας καὶ ἀλεκτροῶν ὁ Νομαδικός. inter haec ut permulta comoediae speciem referre concedam, ita omnia inde fluxisso haud adfirmaverim, siquidem in haud paucis manifesta elegiaci metri vestigia adparent. — de *ficubus chelidonis* cf. quae adnotavimus ad Epigen. 1. Pollux 6, 81 ἰσχάδες χελιδόνιοι αἱ Ἀττικάι. Athen. 14, 652f χελιδονίας. . τὰς ἐρυθρομελαίνας ἰσχάδας. Athenaei et Pollucis anguillae πλωταὶ inlustrantur Varronis loco Macrob. Sat. 2, 12 in Sicilia manu capi muraenas flutas, quod haec in summa aqua prae pinguedine flutent. cf. Colum. R. r. 8, 17, 8.

112

Themistius Or. 21, 262c οἷα δὲ λέγει ὁ μάγειρος ὁ κωμωδικός, οὐδὲ ἐκεῖνα πάννυ ἐλυσσιτέλει πυνθανομένω, ἀλλ' ἐπέτριβε τοὺς δαιτυμόνας ἐξαλλάττων τὰ ἡδύσματα. ἀλλ' οὐκ ἐνταῦθα Καρίωνος τὸ κακὸν τὸ μέγα, ὅτι μοχθηρὰ ἡ τέχνη αὐτοῦ καὶ ἀλλόκοτος, ἀλλ' ὅτι πονηρὸν ἀνθρώπιον ἦν καὶ οὐκ ἐπὶ τῷ ἔργῳ (ἐπὶ οὐκ ἔργῳ ed. Paris.) εἰς τὰς οἰκίας παρερχόμενον, ἀλλ' ἵνα λαλήσῃ καὶ ψιθυρίσῃ καὶ διαβάλῃ καὶ ἐξενέγκῃ οὐχ ὅσα μάγειρον εἰκὸς μαστιγίαν, ὅς δικαίως ἐκρέματο ἂν οὕτω τύχῃ, διὰ τὴν χρηστὴν φιλομάθειαν, ἐν τῇ σπυρίδι. ἀλλὰ καὶ τὰ ἀπόρρητα τῆς οἰκίας, οὐδ' ὅσα ἀκήκοε μόνον, ἀλλὰ πολλὴ ἡ προσθήκη καὶ ἡ τῶν κακῶν ἐποικοδόμησις. ἀλλ' ὃ μοχθηρὸν καὶ ἀπόπληκτε Καρίων, ἀκήκοας ὅτι ὁ δεῖνα λιβανωτοῖς τοῖς θεοῖς ἔθυσεν· λέγε οὖν ὅτι λιβανωτοῦ. μόνον γὰρ τοῦτο ἀκήκοας· καὶ μὴ ὅτι παμμέλανας ταύρους, μηδὲ ὅτι κριοὺς ἐκτομίας. σὺ δὲ καὶ εἰδῶλα καταλέγεις, ὅσα ἐκίνησε τὸν Πλούτωνα (Πλάτωνα ed. Par.) γοητεύσας· ἔπειτα ἂν μὲν ἀγαθὸν πύθῃ, στεγανὸς εἶ καὶ Ἀρεοπαγίτου σιωπηλότερος· ἐὰν δὲ τινος κακοῦ ἐπιλάβῃ, Ἰλιάδα ἐξ αὐτοῦ ποιεῖς καὶ Ὀδύσειαν, πολλὰ οὐτ' αὐτὸς ἀκούσας οὐτε παρακούσας, ἀλλ' αὐτὸς τεκὼν καὶ αὐτὸς ὑφήνας. ἔπειτα ἄχθει δῆθεν πρὸς τὸν εἰπόντα, κακοδαίμονά τε καὶ θεοῖς ἐχθρὸν ὀνομάζων καὶ ἀπιστεῖν προσποιεῖ καὶ ἀγανακτεῖς καὶ σχετλιάζεις. ὅμως δὲ τὰ μὲν ἄπιστα καὶ σχέτλια καὶ ὀργῆς ἄξια λέγεις τε καὶ ἐκτραγωδεῖς καὶ ἐμπύμπλης αὐτῶν μονονουχὶ τοὺς νευρορράφους καὶ τοὺς βαλανείας· τὸν δὲ κακοδαίμονα ἐκείνον καὶ θεοῖς ἐχθρόν, ὃ πάννυ χαλεπαίνεις καὶ πρὸς ὃν πάννυ ἀγανακτεῖς, ἐὰν τις πυνθάνηται καὶ ἐκλιπαρῇ, ἥττον ἂν εἰς φῶς ἀνάγῃς ἢ τὴν μητέρα Προάμουν, ὅτι οἶμαι αὐτὸς ἐκεῖνος ὑπάρχεις, αὐτὸς ὁ ποιητὴς καὶ ὑποκριτὴς τῶν δραμάτων. verba λιβανωτοῖς τοῖς θεοῖς corrupta videntur. αὐτὸς τε τεκὼν καὶ αὐτὸς ὑφήνας (fort. αὐτὸς πλέξας, αὐτὸς ὑφήνας) ex poeta aliquo fluxisso monuit Meinekhus. neque minus μονονουχὶ τοὺς νευρορράφους | καὶ τοὺς βαλανείας. . ἥττον ἂν | εἰς φῶς ἀνάγοις ἂν ἢ Προάμουν τὴν μητέρα. . . αὐτὸς ποιητὴς χυποκριτὴς τῶν δραμάτων ex comoedia excerpta, cetera

vero ita inmutata sunt, ut argumentum tantum modo scaenae narratur, non verba servantur.

113

Plutarchus Mor. 615d ἐστιῶν (τις) πλείονας ἑκάστον ἐκέλευε τῶν εἰσιόντων ὅποι βούλεται παρεμβάλλειν καὶ κατακλίνεσθαι, διὰ τὸ καὶ ξένους καὶ πολίτας καὶ συνήθεις καὶ οἰκέλους καὶ ὅλως παντοδαπούς τοὺς κεκλημένους εἶναι. (2) πολλῶν οὖν ἤδη παρόντων, ξένος τις ὥσπερ εὐπάρυφος ἐκ κωμωδίας, ἐσθ' ἥτις τε περιττῇ καὶ ἀκολουθίᾳ παίδων ὑποσολοικότερος, ἦκεν ἄχρι τῶν θυρῶν τοῦ ἀνδρῶνος καὶ κύκλῳ ταῖς ὄψεσιν ἐπελθὼν τοὺς κατακειμένους οὐκ ἠθέλησεν εἰσελθεῖν, ἀλλ' ὥχετο ἀπιών· καὶ πολλῶν μεταθεόντων οὐκ ἔφη τὸν ἄξιον ἑαυτοῦ τόπον ὁρᾶν λειπόμενον. (3) ἐκείνον μὲν οὖν πολλῷ γέλωτι χαίροντας, εὐφημοῦντας ἐκπέμπειν δόμων ἐκέλευον οἱ κατακαείμενοι· καὶ γὰρ ἦσαν πολλοὶ μετρίως ὑποπεπωκότες. videtur tota comoediae scaena vel narratio adumbrari. Pollux 7, 46 εἶδη ἐσθ' ἡτῶν . . . ἡ παραπόρφυρος ἢ ὡς ἡ νέα κωμωδία εὐπάρυφος. cf. Nicostr 9. nec desunt versuum vestigia: ὕψει δ' ἐπελθὼν τοὺς κατακαείμενους κύκλῳ . . . οὐκ ἔφη | τὸν ἄξιον αὐτοῦ τόπον ὁρᾶν (λελειμμένον) . . . χαίροντες, εὐφημοῦντες ἐκπέμπειν δόμων | ἐκέλευον . . . πολλοὶ μετρίως γὰρ ἦσαν ὑποπεπωκότες.

114

A. πῶς εἰσιν οἱ πυρο

B. τί δέ σοι μέλει τοῦτ'; A. οὐδεν

εἰς τὴν ἀλήθειαν καταχρησ

ἂν τίμιος, δακέτω σ' ὕπερ ε

5 πένητος· αἰσθοῦ σπαντὸν ὄντα . . .

ἄνθρωπον· ἄνθρωπον δὲ κα

ἵνα μὴ 'πιθυμῇς τῶν ὕπερ

Fragmentum a Tischendorffio inventum, a Cobeto cum fr. Menandr. 530 editum Mnem. nov. III 285 sq. 2. ΤΟΥΤΟΥΘΕΝ Tisch. 4. ΤΕΙΜΙΟΣ et ΣΕΪΠΙΕΡΕ Tisch. 7. ΕΠΙΘΥΜΗΣ et ΊΠΕΡ Tisch.

1. πυροὶ παρ' ἡμῖν ὄντι; Cobet. πυροὶ κατ' ἀγορὰν ὄντι; Fritzsche De prolog. quibusd. Rost. 1877 p. 4, Wilamowitz. et Gomperz. Herm. XI. 2. οὐδέν· ἀλλὰ βούλομαι Cob. οὐδέν, οἶμαι, κωλύει Fritsch. οὐθέν retinet Gomperz. conl. Etym. m. 640, 13 σεσημειώται τὸ παρὰ Μενάνδρῳ οὐθέν μέλει σοι (fr. 918). οὐδέν· ὥσπερ εἰσόδῳ K. 3. καταχρησθαι τῷ λόγῳ Cob. καταχρησθαι τὰγορᾷ Fritsch., ut ad τίμιος v. 4 suppleri possit ἡ ἀγορά. aliter enim scribendum esse τίμιος (οἱ πυροὶ). καταχρησθαι βούλομαι K. 4. ἐμοῦ τοῦ σφόδρα Cob. ἐκάστον τόδε K. 5. ὄντα, Φειδία Cob.

πολυτελῇ Fritzs. ὄντα μηδὲν ἢ K. 6. καλόν τε κάγαθόν Cob. καὶ τὸν πλησίον Gomperz. καὶ τὸν ἄθλιον K. 7. ὑπὲρ σπαντὸν πάνυ Cob., ὑπὲρ ἀνθρώπων ποτε Fritzs., ὑπὲρ θνητοῦ φύσιν Gomperz.. ὑπὲρ τὰ δέοντ' ἄγαν K.

'incerti poetae' de Tischendorffii sententia Cobet. Mnem. n. IIII 285. Cobetus ipse cum Menand. 530 coniunxit, haec Menandrea esse se demonstraturum promittens. quo promisso cum non steterit, tutius iudicavi inter adespota recipere. cum Menand. 530 coniungi nullo modo possunt: nam ad divitum pauperumque studia diversa haec pertinent, non ad aegritudinem aliquam. contra magnam similitudinem habent cum Menand. 128.

115

ὁ πρῶτος εἰπὼν 'μεταβολὴ πάντων γλυκύ',
οὐχ ὑγίαινε, δέσποτ'. ἐκ μὲν γὰρ κόπον
γλυκεῖ' ἀνάπανσις, ἐξ ἁλυσίας δ' ὕδωρ,
καὶ τᾶλλα τοιαῦτ'. ἂν δέῃ δ' ἐκ πλουσίου
5 πτωχὸν γενέσθαι, μεταβολὴ μὲν, ἡδὺ δ' οὐ.
ᾧστ' οὐχὶ πάντων. ἐστὶ μεταβολὴ γλυκύ.

Schol. Eurip. Orest. 234 μεταβολὴ πάντων γλυκύ· προσακουστέον τῶν κακῶν. κεκωμῶδεται ὁ σίχος. τὸ γὰρ ἐξ ὑγείας εἰς νόσον μεταβάλλειν οὐκ ἔστιν ἡδύ. φησί γὰρ ὁ κωμικός κτλ. cf. Valckenar. Diatr. 229. 2. ὑγίαινε δέσποτ' Porson.] ὑγίαινει δέ ποτε. ὑγίαινει δέσποτα εἰς Ven. Marc. 471. ὑγιά δὲ ποσῶς ἐκ Vat. 909 (uterque sec. Cobet. ap. Geel. Eurip. Phoen. p. 260). 3. γλυκεῖα ἀνάπανσις Vat.] γλυκύτατ' ἀνάπανσις Ven. 4. τᾶλλα τοιαῦτ' K.] τὰ τοιαῦτα Vat. Ven. τᾶλλα τὰ τοιαῦτ' Nauck. Philol. V 527. VI 425. ἦν δέῃ δ' idem] ἦν δὲ ἐκ Vat. ἦν δὲ εἰς Ven. 5. sic Vat. Ven. 6. ὥστε Vat.] οὕτως Ven. ἐστὶ Ven.] ἡ Vat. v. 6 non recte delent Bothius et Herwerd. Obs. crit. 120. — 1. cf. Cobet. V. l.² 205. μεταβολὴ πάντων γλυκύ est etiam Aristot. Rhet. 1, 11 (1371 a 28). Ethic. Nic. 7, 15 (1154^b 28). Eud. 7, 1 (1225^a 16). 5. καὶ τᾶλλα τ., i. e. καὶ τᾶλλα πάντα τοιαῦτά ἐστιν. — Anaxandridi tribuebat Porsonus propter fr. 17. similis etiam Antiphanis fr. 207, 5.² Mein.

116

εἴτ' εἰ μὲν ἤδησθ' ὅτι τοιοῦτον τὸν βίον,
ὃν οὐκ ἐβίωσε, ζῶν διητυύχησεν ἄν,
ὁ θάνατος οὐκ εὐκαιρος· εἰ δ' ἤνεγκεν αὔ
οὔτος ὁ βίος τι τῶν ἀνηκέστων, ἴσως
5 ὁ θάνατος αὐτὸς σοῦ γέγονεν εὐνοῦστερος.

Plutarchus Mor. 110 e θάσσαι οἷα περὶ τούτου φησὶ τῶν κωμικῶν τις πρὸς τὸν ἐπὶ τῷ ἄνθρωπῳ λυπούμενον θανάτῳ κτλ. 1. ἥδησθ' Herwerd. Obs. crit. 117] ἥδεις. cf. Lob. Phryn. 237. Cobet. N. l. 214. 5. τοιοῦτον K.] τοῦτον. constr. ὅτι τὸν βίον, ὃν οὐκ ἐβ., τοιοῦτον ζῶν διηντ. διηντ. K.] διεντ. 2. οὐ βεβίωκε Herw. 3. αὖ add. Hercher. 5. ὁ θάνατος add. Meziriac. ad eandem cum Menand. 531 fabulam pertinere statuebat Mein. Quaest. Men. 29 sq.

117

τάλαντον ἢ προῖξ· μὴ λάβω; ξῆν δ' ἔστι μοι
τάλαντον ὑπεριδόντι; τεύξομαι δ' ὕπνου
προέμενος; οὐ δώσω δὲ κἄν Ἀίδου δίκην
ὥς ἡσεβηκῶς εἰς τάλαντον ἀργύρου;

Plutarchus Mor. 18d τάλαντον κτλ. μοχθηροὶ μὲν εἰσι λόγοι καὶ ψευδεῖς. . . καὶ τοκογλύφῳ πρεσβύτῃ πρέποντες. 4. ἀργύρου Mein.] ἀργυροῦν. cf. Cobet. Mnem. VII 171. ad Menandri *Thesaurum* in prima Men. ed. referebat Mein.

118

A. τύχην ἀμύνεσθαι; τίνα τρόπον; B. φιλοσόφως.
A. τὸν Δία δὲ πῶς ὄντα; τὸν βορέαν δὲ πῶς;
B. ζητοῦμεν ἱμάτιον, βαλανεῖον, πῦρ, στέγην·
οὐχ ὅμενοι καθήμεθ' οὐδὲ κλάομεν.

Plutarchus Mor. 600 b ὥσπερ ἐν κωμῳδίᾳ τις ἡτυχηκότα φίλον θαρρεῖν καὶ τὴν τύχην ἀμύνεσθαι παρακαλῶν, ἐρομένου 'τίνα τρόπον;' ἀποκρίνεται 'φιλοσόφως', οὕτω καὶ ἡμεῖς αὐτὴν ἀμυνώμεθα φιλοσοφοῦντες ἀξίως· τὸν Δία δὲ πῶς ὄντα; τὸν βορέαν δὲ πῶς; πῦρ ζητοῦμεν, βαλανεῖον, ἱμάτιον, στέγην· καὶ γὰρ οὐχ ὅμενοι καθήμεθα, οὐδὲ κλαίομεν. 3. Herwerd. Obs. crit. 118 ζητοῦντε πῦρ, β. ἱμ. στ. de ictu in τίνα τρόπον cf. Athenion. 8 ζῶμεν. τίνα τρόπον; πρόσχε.

119

σχολαστής ἐστι· δεῖ δ' οἶμαι γαμεῖν
τὸν ἐπιμελῆ καὶ δυνατὸν οἰκονομεῖν ὄχλον
πλείω. B. τὸν ἀμελῆ μᾶλλον, ἐπιθυμοῦντα δὲ
σχολῆς, ἵν' ἔχων οἰκονόμον ἀδεῶς περιπατῇ.

Antipater Stob. Floril. 67, 25 ὅσῳ γὰρ μᾶλλον αὐτὸς ἀπὸ τῆς οἰκονομίας ἀπέστραπται, τοσούτῳ μᾶλλον τὴν διαδεξιμένην τὴν διοικήσιν παραληπτέον καὶ περὶ τὰ ἀναγκαῖα ἑαυτῷ ἀπερίσπαστον τηρεῖν. οὐ κακῶς καὶ ὁ κωμικὸς ἐπιτέμνει (τὸν εἰπόντα add. Mein. in

Stob.) σχολαστής — πλείω. ἐπιφωνήσας· τὸν ἀμελῆ κτλ. 1. ἐστὶ add. AB. δεῖ δ' Valeken.] ἀεί AB. 2. ἐπιμελῆ καὶ Mein.] ἐπιμελεῖσαι. ὄχλον] ὄτλον K.

agitur de filii matrimonio inter parentes sive inter patrem et patrum aliosve cognatos. horum alter otium amare adulescentem dicit: matrimonium autem iniri non debere nisi ab homine diligenti et attento: ad quae alter respondet τὸν ἀμελῆ cet.' Mein. conl. Xenoph. Memor. 2, 6, 38 ὥς ὄντι οἰκονομικῶ καὶ ἐπιμελεῖ τὰ ἑαυτῶν ἐπιτρέψαι. 4. περιπατῆ. videtur igitur adulescens ille peripateticus fuisse.

120

καὶ περιβόητον πᾶσιν ἀνθρώποις ποιεῖ
αὐτὸν ὁ Κράτης, καὶ τοῦτο δὴ τὸ λεγόμενον
ἦττων ἑαυτοῦ πορνιδίῳ τρισαθλίῳ
ἑαυτὸν οὕτω παραδέδωκεν.

Ammonius Differ. 42 διαβόητος μὲν γὰρ ἐστὶν ὁ ἐπ' ἀρετῇ πολυθρύλητος, περιβόητος δὲ ὁ ἐπὶ κακίᾳ· κτλ. 1. ποιεῖ add. Porson. Dobr. Arist. Nub. 993. 2. αὐτὸν Ald.] αὐτὸν παραδίδωσιν. Κράτης Pors.] ἀκρατής.

121. 122

οἷε δ' ἐταίρας τὸν σοφιστὴν διαφέρειν;
· · · · ·
παιδεύομεν δ' οὐ χεῖρον ἡμεῖς τοὺς νέους.
σύγκρινον, ὦ τάν, Ἀσπασίαν καὶ Σωκράτην·
τῆς μὲν γὰρ ὕψει Περικλέα, Κριτίαν δὲ τοῦ
5 ἑτέρου μαθητὴν.

Aleiphron 1, 34. 4. 7. 1. διαφ. ἐτ. σοφ. 3. ἐπεὶ σύγκρ. εἰ βούλει, Α. . . καὶ Σ. 4. ὕψει μαθητὴν Π., τοῦ δὲ Κριτ.

123

(Κόρινθος)

δυοῖν θαλάτταιν ἐν μέσῳ παρακειμένη,
χαρίεσσ' ἰδεῖν μὲν κάμφιλαφῶς τρυφημάτων
ἔχουσα, τοὺς δ' οἰκούντας ἀχαρίτους τε καὶ
ἀνεπαφροδίτους (θαυμασίως) κεκτημένη.

Alciphron 3, 60, 3. 1. κειμένη. 2. χαρίεσσα μὲν ἰδ. καὶ ἀμφ. ἔχ. τρ. 3. οἰκ. δὲ ἀχ. καὶ. 4. θαυμασίως exempli causa add. — de voce ἀμφιλαφῆς cf. Ruhnken. Tim. 26. 7. antiquae comoediae esse potuisse non crediderim.

124

(ὁ κουρεύς)

πανοῦργος ἦν καὶ σκαιός· ἔλαθε τοῦτο γὰρ
ποιῶν παρὰ μέρος κοῦ κατὰ πάσης τῆς γνάθου,
καὶ πολλαχοῦ δασεῖαν, ἀλλαχοῦ δὲ καὶ
λείαν κατέλιπε τὴν διαγόνα . . .

Aleiphron 3, 66. 1. γὰρ τοῦτο (τὸ κτείνειν). 2. παρὰ μ. ποιῶν.
3. ὥστε ὑπολειφθῆναι μοι π. μὲν δασ., πολλαχοῦ δὲ λείαν κτλ.

125

ἐμέ, Νικόμαχε, πρὸς τὸν στρατιώτην τάξατε·
ἂν μὴ ποιήσω πέποννα μαστιγῶν ὄλον,
ἂν μὴ ποιήσω σπογγιᾶς μαλακώτερον
τὸ πρόσωπον —

Plutarchus Mor. 62e δεῖ πρῶτον ἐν ταῖς ἐπαγγελίαις σκοπεῖν
τὴν διαφορὰν. εἴ γὰρ εἴρηται καὶ τοῖς πρὸ ἡμῶν φίλου μὲν ἐκείνην
εἶναι τὴν ἐπαγγελίαν· 'εἰ δύναιμι τελέσαι γε καὶ εἰ τετελεσμένον ἔστί.'
κόλακος δὲ ταύτην· 'αὐτὰ ὅ τι φρονεῖς'. καὶ γὰρ οἱ κωμικοὶ τοιού-
τους εἰσάγουσιν κτλ. 2. ἂν] fortasse κἂν. deest apodosis. non recte
Madvig. Advers. crit. I 616 μαστίγου μ' ὄλον. Menandri esse probabile
est, e Colace excerptos Wytttenbachius existimabat. Terent. Eun.
4, 6. 7, Plaut. Mil. glor. 5, 31, Lucian. Dial. mer. 9 contulit Mein.

126

ἀρετὴ

καὶ τὸ καλὸν αὐτ' οὐκ οἶδ' ὅποι τότ' οἴχεται
ἔπη πτερόεντ' ὄνθ' ὥς ἀληθῶς καὶ μᾶτην
ἐν ταῖσι διατριβαῖς σκιαμαχοῦμενα.

Lucian. Pisc. 35 extr. ἡ ἀρ. καὶ τὸ κ. οὐκ — οἴχεται ... πτερό-
εντα ὥς ἀληθῶς ἔπη, μᾶτην ἐν ταῖς δ. σκ.

127

ἄπολις, ἄοικος, πατριδος ἐστερημένος,
οὐκ ὀβολόν, οὐ δραχμὴν ἔχων, οὐκ οἰκέτην,
ἀλλ' οὐδὲ μάξαν, ἥς Ἐπίκουρος εὐπόρων

οὐδὲ τῶν θεῶν φησιν εἰς εὐδαιμονίας λόγον ἐλαττοῦσθαι. Iulian.
Orat. 6, 195b. v. 1 idem ad Themist. 256d τὸν Διογένηος ἐκεί-
νον ἄπολιν, ἄοικον — ἐστερημένον'. ac v. 1 cum altero πτωχὸς
πλανήτης, βίον ἔχων τοῦφήμερον Diog. L. 6, 38 narrans Diogenem

Sinopensem τὰς τραγικὰς ἀρὰς αὐτῷ συνητηκέναι λέγειν. cf. Aelian. V. h. 3, 29 Διογένης ὁ Σινωπεὺς συνεχῶς ἐπέλεγεν ὑπὲρ ἑαυτοῦ, ὅτι τὰς ἐκ τῆς τραγωδίας ἀρὰς ἐκπληροῖ. cf. Tr. gr. fr. adesp. 107 Nauck. 2. οὐ δρ., οὐκ οἶκ. ἔχων. ἔχων οὐδ' οἰκέτην G. Kaibel. Philol. Anzeig. III 59. — adparet comicum aliquem tragici versus (Euripidis secundum Mein. Exerc. Ath. I 48) in suum usum detorsisse.

128

τί οὖν ἐκεῖνοι τοὺς λίθους στεφανοῦσι καὶ
κάουσι δεῖπνα πολυτελῆ καὶ τοὺς βόθρους
μελίκρατον ἐκχέουσιν, ὥς γοῦν εἰκάσαι;

Lucianus Charon. 22. στεφ. τοὺς λίθους . . . καὶ βόθρον τινὰ ὀρύξαντες καίουσι τε ταυτὰ τὰ πολυτελῆ δεῖπνα καὶ ἐς τὰ ὀρύγματα καὶ μελίκρ. ὥς γ. εἰκ., ἐκχ.; — tales sententiae in nova comoedia frequentes. inridet autem mortuorum inferias.

129

καὶ γὰρ μετὰ Κάλλα γέγονα καὶ μετ' Αἰχμῖα,
καὶ μετὰ Μενόιτα καὶ μετὰ Περδίκκα πάλιν,
καὶ ναί γε μὰ Δία τρίτον ἔτος μετὰ Κινησία.

Schol. Hermog. Walz. Rhet. V 485 τῶν κωμικῶν τις περί νινος ἀλαζόνος στρατιώτου φησί κτλ. ᾧ πρὸς ἐκάστην τὴν τελευτήν προσθεὶς ἐπέφαιεν ὀνόματα πλατύτατα ἐξεργασμένος. ad Menandri Μισοῦμενον referebat Mein. Menand. edit. pr. p. 117. 1. Κάλλα Mein.] καλὰ. μετ' Αἰχμῖα Mein.] μεταίχμια Ven. μετ' ἀκμεία Paris. μεταγμαῖα tres alii libri. μετ' Ἀλκεία Schneidewin. μετ' Ἀγαλλία Mein. olim. 2. μετὰ Μενόιτα καὶ μετὰ Περδίκκα Ven.] μετὰ νύκτα καὶ Περδίκκα Monac. et tres Par. 3. ναί γε Ald.] νῆ γε. καὶ ναί μὰ Δία τρίτον γ' ἔτος μετὰ Κινέα Mein. καὶ νῆ Δι τρίτον ἔτος γε μετὰ Κινησία G. Herm. Mein. V 121.

'sunt gloriabundi militis verba, quorum ducum auspiciis stipendia fecerit magnifica quadam iactantia enarrantis.' Mein. Quaest. Men. 50. Callas, Harpali filius, mercennariorum dux Alexandri m. successorumque eius aetate celeberrimus, iam Ol. 111, 2 in Asia contra Persas pugnabat (Diodor. 17, 7 extr.). Thessalorum equitum dux est Ol. 111, 3 (Diodor. 17, 17), etiam in pugna apud Granicum commissa (Arrian. 1, 14, 3); post Alexandri mortem Casandri partes secutus est. (Diodor. 19, 35. 36 extr. Ol. 116, 1). cf. etiam Curt. 3, 1, 24. Droysen. Hellen. I 247. 250. Aechmias mihi quidem ignotus. Alctas, Epiri rex (Diodor. 19, 88. 9 Ol. 117, 1), non videtur

significari. alter *Alcetas*, *Perdiccae* frater, commemoratur Plut. Alex. 55. Eumen. 5. 8. cf. Droysen. Hellen. I 108. 110. 115. 143. 158. 174. 5. 8. sed scribendum videtur μετ' Ἀλκία. Arrian. 1, 29, 4 (εἰς Γόρδιον ἤκον) ἱππεῖς Ἑλλείων ἑκατὸν καὶ πενήκοντα, ὧν ἡγείτο Ἀλκίας ὁ Ἑλλείος. equitum dux fuerat etiam Callas. 2. *Menoctas* dux Macedonum est Diodor. 19, 47 (Ol. 116, 1).

130

μηδέποτε πείραν τοῖς θεοῖς εὖχον λαβεῖν,
Φαίδιμε, τοιούτου μηδενός, μηδ' εἰδέναι
ὥς ἔστιν ἑτέρῳ ῥᾷδιον παραινέσαι.

Stobaeus Floril. 114, 4 sine lemmate.

131

εἰ μνημονεύεις εὖ παθῶν φιλεῖς τέ με,
ἀπέχω πάλιν, Φιλῖνε, παρὰ σοῦ τὴν χάριν·
τούτου γὰρ αὐτὴν ἔνεκα πρὸς σέ κατεθέμην.

Porphyrus De abstin. 2, 61 (p. 121, 14 Nauck.) οὐ γὰρ δὴ ἀνθρώπος μὲν ἔρεῖ κτλ. θεὸς δὲ οὐκ ἀρκεῖται τούτοις. 2. πάλιν Mb et Bodl.] πάλαι. Φιλῖνε παρὰ σοῦ τὴν χάριν Grot. Excerpt. 911] φιλεῖν ἀπαλάσσου χάριν. φιλεῖν ἐπαράσσου τὴν χ. cod. Meerm. 3. ἔνεκα Grot.] ἔνεκεν. ἔνεκεν ὥς σέ Nauck. Philol. VI 425. 'suavissimum fragmentum, tenerum ac molle Menandri spirans ingenium'. Cobet. V. l.² 188 n. 1.

132

παραπλήσιον προᾶγμ' ἐστὶ γῆρας καὶ γάμος.
τυχεῖν γὰρ αὐτῶν ἀμφοτέρων σπονδάζομεν,
ὅταν δὲ τύχωμεν ὕστερον, λυπούμεθα.

Stobaeus Floril. 68, 26 Θεοδέκτου A. at tragici esse non potest. cf. quae Nauck. adnotavit ad Theod. fr. 13 (p. 626). 'fortasse Θεογνήτου' Mein. 3. melius conveniet ὅταν τύχωμεν δ'. ὅταν δ' ἔχωμεν Nauck.

133

νῦν τῶν κατ' ἄστν πραγμάτων ἀπαλλαγείς
εἰς τὸν ἀγρὸν εἴμι κἀνδρὶ συνέσομαι φίλῳ
καὶ γῆθεν ἀναμένοντι τὴν ἐπικαρπίαν.

Alciphron 3, 70, 1. 1. εἰ τῶν. 2. βαδιοίμην καὶ συνεσοίμην... ἀλλὰ γῆθεν.

134

ὁ γὰρ γυναικὸς ἐνδεθεὶς φίλτροισιν ἢ
τέκνων ἀνάγκῃ φύσεως ἐπιμελούμενος
γέγονε λεληθὼς δοῦλος ἀντ' ἐλευθέρου.

Eusebius Praep. ev. 8, 11, 17. 1. φίλτροις ἐνδ. 2. φύσεως
προκηδόμενος. 3. ἀντ' ἐλ. δοῦλος.

135

τὰ πανοῦργα ταῦτ' ὀψάρια χύποτρίμματα

Plutarchus Mor. 126a ὁποιοῦν δὲ τέχνη καὶ δημιουργῶν καὶ
τὰ πανοῦργα ταῦτα ὀψάρια καὶ ὑποτρίμματα, κατὰ τὸν κωμικόν, ἀεὶ
τοὺς ὄρους τῆς ἡδονῆς μετατίθῃσιν εἰς τοῦμπροσθεν καὶ παραλλάττει
τὸ συμφέρον. etiam extrema haec poetae videntur esse: τοῦ συμ-
φέροντος τοὺς ὄρους τῆς ἡδονῆς | ἀεὶ τι μετατίθῃσιν εἰς τοῦμπροσθεν.
τοῦ συμφέροντος pendet a τοῦμπροσθεν. — χύποτρ. Mein.] καὶ ὑπ.,
conl. χυπέρ Iph. Aul. 1389. addo χυπερορροδοῦσα Eurip. Suppl. 344.
χύπὸ Ion. 1270. Cycl. 207. Iph. Aul. 1118.

136

. . . . οὐκ ἀπὸ πονηροῦ λήμματος
οὐδενὸς ἐφ' οἷς ῥήγνυσθε ταῦτ' ἐκτησάμην,
ἀλλ' ὀβολὸν ὀβολῷ προστιθείς, δραχμῇ δραχμῇν.

Libanius IIII 202, 5. 1. οὐδ' ἀπ' ἄλλου π. 2. ταῦτ' ἐφ' οἷς
ῥήγνυσθε ὑμεῖς. 3. καὶ δραχμῇ.

137

. . . . οὐδενὸς δεῖσθαι λέγων
ἕκαστος αὐτῶν, ἀλλὰ μικρὸν ὕστερον
δεῖται προσελθὼν κἀγανακτεῖ μὴ λαβῶν.

Lucianus Pisc. 35 init. μηδενὸς — αὐτῶν (τῶν φιλοσόφων)
ἀλλὰ μόνον πλούσιον εἶναι τὸν σοφὸν κεκραγὼς μικρὸν κτλ. ad
Euripidis *Telephum* refert Fritzscheius v. 2, mihi omnia comoediae
videntur deberi.

138

. . . . οἶδε γὰρ συνουσία
φαύλη κακύνειν, ὥσπερ αὖ τούναντίον
ποιεῖν ἀμείνους τῶν καλῶν ὁμιλία.

Eusebius Praep. ev. 6, 6, 42 Dind. — *κακύνειν* hac significatione apud antiquiores inveniri non memini.

139

. οὐδὲ τὴν νευρὰν Ἔρωσ
μετρίως ἐνέτεινεν, ἀλλ' ὅσον εἶχεν ἰσχύος
προσελκύσας τὰ τόξα διαφῆκεν βέλος.

Aristaenetus Epist. 1, 10 (p. 140 Hercher.). 1. ὅθεν ὁ Ἔρ.
οὐ μ. ἐνέτ. τὴν ν. 3. σφοδρότατα διαφῆκε τὸ β.

140

εἰζουσι τηγάνοισι περιηχούμενοι
τὸν πάντα τ' ἄμφ' ἰγδιν τε κάλετρίβανον
. κατατρίβοντες βίον.

Clemens Alex. Paed. 2, 1, 3 ταγήνοισι σ. π., ἀμφὶ τὴν ἰγδιν
καὶ τὸν ἀλ. τὸν π. αὐτῶν κ. β. οἱ πάμφαγοι. de articulo omisso cf.
Eupol. 346. Anaxandr. 33, 3.

141

εἰς μελίπηκτα καὶ
τραγήματ' ἐξώκειλεν, ἐπιδορπισμάτων
εὐρουῖσα πλῆθος, παντοδαπὰς θηρωμένην
(γεύσεις).

Clemens Alex. Paed. 2, 1, 4 (ἡ λιχνεία) εἰς τὰ πέμματα καὶ
τὰ μελ., πρὸς δὲ καὶ εἰς τὰ τρ. — πλῆθος εὐρίσκουσα, π. θ. ποιότητος.

142

ἅπαντ' ἀφανίζει γῆρας, ἰσχὺν σώματος,
ἀκοήν, ὄρασιν, κάλλος· οὐκέθ' ἡδονὴν
ἔστιν.

Cod. Vindob. 1 et 2 post Menandri monost. 32. 2. οὐκέτι
ἡδονήν Vind. 2.

143

καλὸν
πρόσρημα μισάνθρωπος ὠνομαζόμεν
προσηγορίαν ἀπὸ τοῦ τρόπου μεταλαμβάνων.

Libanius III 185, 25. 2. ὦν., ἀλλ' οὐ Τίμων ἔτι, τὴν πρ. κτλ.
fortasse ex Antiphanis *Timone* excerptum.

144

εἰς ὅς μετέβαλε ποικίλων τε θηρίων

ὄψεις . . .

τροφὴν τ' ἐχορήγει τὴν ἐκάστῳ πρόσφορον.

Libanius III 155, 7 εἰ καὶ μετέβαλεν (ἢ Κίρκῃ) εἰς σύας καὶ π. θ. ὄψ., ἥδη καὶ τροφὴν ἐχ. κτλ. Circe fuit Ephippi et Anaxilae.

145

τὰς σὰς θεραπεύω μᾶλλον ἀγκάλας ἐγὼ

ἢ τὰς ἀπάντων τῶν σατραπῶν καὶ βασιλέων

αὐλάς.

Aleiphron 2, 3, 9. 1. ἐγὼ add. 2. ἢ τὰς αὐλάς ἀπ. κτλ. fortasse Menandri sunt: est enim epistula Menandri ad Glyceram. cf. Menand. 897.

146

οἷς

τὰ περιδέραια ταῦτα καὶ θεάματα

τὰ κορασιώδη παραβαλεῖν οὐκ ἄξιον.

Plutarchus Mor. 528a μαθημάτων κάλλος . . . ὧν τίμι τα τοῦ πλούτου φάλαρα ταῦτα καὶ π. καὶ θ. κορασ. π. ἄξιον;

147

γνώμη γὰρ οὐδέν ἐστιν, ἢ τύχη δὲ πᾶν,

ἧς ἡδὺς ὁ τυχῶν ἔστι καὶ νομίζεται.

Aleiphron 3, 44 extr. οὐδέν γὰρ ἐν ἀνθρ. γνώμη, πάντα δὲ ἢ τ., καὶ ταύτης ὁ τ. ἡδ. κτλ. — cf. Menand. 482, 2.

148

οὐδέν καλύπτει νῦξ κακῶς εἰργασμένον·

ὁ τι δ' ἂν ποιῆς, ἀεὶ νόμιζ' ὁρᾶν τινα.

Stobaeus Ecl. 1, 3(4), 29 'incerti comici'. Wachsm. Menandri esse censebat G. Herm., duo fragmenta, unum tragici, alterum comici, Mein. — 1. οὐδ' ἐν P². οὐδ' (vel οὐκ) ἐγκ. Theophil. Autol. 2, 17. νῦξ Theoph.] τῶν FP. εἰργασμένον Theoph.] εἰργασμένων FP. χρόνος| οὐδέν κ. τῶν κτλ. Mein. οὐδέν καλυπτὸν τῶν O. Hens. 2. δ' om. Theoph. ποιεῖς P. ἀεὶ FP] δεινὸν Theoph. τινα Theoph.] τινος FP. — cf. Diels. Mus. Rhen. XXX 176. 8. 9.

149

ἕτερον δὲ σκυῆ καὶ δάφνη καὶ μυρρίνη,
ἐφ' οἷς φρονοῦσιν οἱ τρισάθλιοι μέγα.

Socratic. Epist. 36 (p. 635a Herclier.). 1. καὶ μυρρ. καὶ δ.
2. μέγα φρ. οἱ κτλ. Academicorum διαίρεσεις (ut Epicrat. fr. 11)
inrideri censet qui primus haec verba comici esse vidit Hercherus
Herm. VIII 223. 4. possunt tamen etiam ad Theophrasti scholam
pertinere.

150

ὅ τι μόνον ἡμῖν προῖκ' ἔδωκαν οἱ θεοί,
τὸν ὕπνον, τί τοῦτο πολυτελὲς σαυτῷ ποιεῖς;

Plutarchus Mor. 166b ἀλλ' ὅ γε κωμικὸς οὐκ ἀγῶς εἰρηκὲ πον
πρὸς τοὺς καταχρυσοῦντας τὰ κλινίδια καὶ καταργυροῦντας ὅ τι μόνον
ἔδωκαν ἡμῖν οἱ θεοὶ προῖκα, τὸν ὕπνον, τί καὶ τοῦτο κτλ. emend.
Mein. Hercherus ὅτι Plutarcho relinquens post ὕπνον plenius inter-
punxit.

151. 152

ὦ φιλότατη κλίνη.
Βακχίς θεόν σ' ἐνόμισεν, εὐδαιμον λύχνε·
καὶ τῶν θεῶν μέγιστος, εἰ ταύτῃ δοκεῖς.

Plutarchus Mor. 513f τοῖς ἐρωτικοῖς ἡ πλείστη διατριβὴ περὶ
λόγους μνήμην τινὰ τῶν ἐρωμένων ἀναδιδόντας, οἳ γε καὶ μὴ πρὸς
ἀνθρώπους, πρὸς ἄψυχα περὶ αὐτῶν διαλέγονται· ὦ — κλίνη· καὶ
Βακχίς κτλ. 3. σὺ τῶν vel κ' εἴ (κεῖ) τῶν Reisk. μέγιστος εἶ, τ.
δοκῶν Mein. τ. δοκεῖν Boisson. Anecd. V 492. Nauck. Philol. VI 425.
H. Iacobi V cccxlviii. quae Naberus excogitavit Mnem. nov. VIII
435, ea eo minus admitti possunt, quod Plutarchus de lacta aman-
tium recordatione agit. fortasse sermo abruptus est, ita fere ex-
plendus κατ' ὧν θεῶν μέγιστος, εἰ τ. δ. (si Bacchidi placet), μὴ
προσκυνῶ σε; anacoluthia frequentissima. — fortasse ad Menandri
Δίς ἑξαπατῶντα haec pertinebant.

153

τὰ δ' Ἴσθμι' ἀποδοίμην ἂν ἡδέως ὅσου
ὁ τῶν σελίνων στέφανός ἐστιν ὦνιος.

Plutarchus Mor. 676c καὶ τοῦτο ἔστι μὲν ἐν τῇ κωμῳδίᾳ φιλαργ-
γύρου τινὸς ἀκοῦσαι λέγοντος κτλ. σελίνων enim corona Isthmiaca
erat. Diphil. 32, 33. Menandro tribuebat Mein. Quaest. Men. 52.

154

ἀμορφότατος τὴν ὄψιν εἰμὶ γὰρ Φόβος,
πάντων ἐλάχιστον τοῦ καλοῦ μετέχων θεός.

Sextus Emp. Adv. dogm. 5, 122 εἰ δὲ ὁ ἔλεος θεός ἐστι, καὶ ὁ φόβος ἀμορφότατος μὲν τὴν ὄψιν κτλ. ἀμ. γὰρ εἰμὶ τὴν ὄψιν θεός, πάντων — Φόβος K. ex prologo comoediae. Rutil. De fig. 2, 91 *poetae qui fabulas scripserunt in prologis. humana figura produxerunt personas quae in veritate... sunt non personae.* cf. Menand. 545.

155

ὅστις ἐπὶ δεῖπνον ὄψε κληθεῖς ἔρχεται,
ἢ χωλός ἐστιν ἢ οὐ δίδωσι συμβολάς.

Schol. Theocr. 7, 24 οἱ γὰρ κεκλημένοι σπεύδουσιν. ἐπὶ δὲ τῶν βραδυνόντων παροιμία κτλ. v. 1 Apollon. Synt. 2, 7 p. 106, 20 Bekk. ὡς ἐν τῷ κτλ. 1. ὄψε κληθεῖς cod. L] κληθεῖς ὄψε. cf. Menand. 364. Apostol. 13, 15 οὐδέποτε κληθεῖς ἐπὶ δεῖπνον ὕστατος ἀφικόμεν· τοῖς τρεχδεῖσιν τοῦτο ἀρμόδιον, quae videntur excerpta esse ex Plut. Mor. 726b.

156

ἀλλ' εἴθε μήτε πρότερον ἠὺξάμην τάλας
μήτ' ἔσχον ἐπινεύουσιν εὐθύς τὴν τύχην.

Libanius III 212, 14, ubi μηδὲ — μηδ'. ἀλλ', τάλας, εὐθύς add. — loquitur avarus, cui thesaurus inventus perniciosus fuit.

157

καὶ γὰρ καθεύδων διαλέγεσθαί σοι δοκῶ,
κατ' ἡνιάθην, ὅτι ὄνειρος ἦν ἄρα.

Procopius Epist. 50. 1. καὶ καθ. προσδιαλ. 2. καὶ.. ἡνιάθην ὅτι περ ὄν. ἦν.

158

ἄβαρὲς γὰρ ὄρκος χρῆμα σοί γ' εἶναι δοκεῖ,
ὁ παντὸς ἄχθους ἐστὶ δυσφορώτερον.

Theophylactus Simoc. Epist. 67. 1. ἀβ. γὰρ τι χρ. ὁ ὄρκ. εἶναι δ. 2. ὅ] καὶ. amantium iusiurandum dicit.

159

(πολλοὶ)

φίλοι λεγόμενοι συμπίοντες εἰσάπαξ
ἐκ πανδοκείου καὶ παλαίστρας κἀγορᾶς

φίλιαν συλλέγουσιν. Plutarchus Mor. 94a. 1. ἄπαξ.

160

τῶν γειτόνων γὰρ δυσμενῆς καὶ βάσκανος
οὐφθαλμός, ὥσπερ φησὶν ἡ παροιμία.

Alciphron 1, 15 init. δυσμ. καὶ β. ὁ τ. γ. ὁφθ., φησὶν ἡ π.

161

ὁ δὲ παιδαγωγὸς ἔνοπλος ἐπόμενος, φορῶν
βακτηρίαν ἢ σκῦτος ἐν τῇ δεξιᾷ.

Libanius III 868, 22. 27. 1. π. . . ἔν., ὡς ἂν τις εἴποι,
ἐπ. (τῷ παιδί), β. — δεξιᾷ προσφέρων. deploratur per ironiam
puerorum servitus.

162

λόχος δ' ἔμοί τις ἐξαπίνης ἀναφαίνεται
νέων ἀγερώχων ἐπ' ἐμὲ συντεταγμένων.

Alciphron 3, 37, 1 εἶτά μοι λ. ἐξαπίνης κτλ. consulto risus
excitandi causa Homericō epitheto (ἀγερώχων) usus est. loquitur
anus timida.

163

στοιχεῖα ταῦτα τῆς ἀρετῆς ἐστὶν δύο,
ἐλπίς τε τιμῆς καὶ φόβος τιμωρίας.

Plutarchus Mor. 12e δύο γὰρ ταῦτα στ. τ. ἀρ. ἐστὶν κτλ.

164

ᾧψει γὰρ οὔποτε' αὐτὸν οἰκείῳ πάθει
μισοῦντα καὶ χαίροντα καὶ λυπούμενον.

Plutarchus Mor. 53 init. ᾧπεται γὰρ αὐτὸν (τὸν κόλακα)
οὐδαμοῦ. . . οἰκ. π. φιλοῦντα καὶ μ. κτλ.

165

εἰ δ' οὐκ ἐρᾷς, τί γὰρ δακρύεις καὶ στένεις
κλύδωνα σαντῷ προσφέρων αὐθαίρετον;

Theophylactus Simoc. Epist. 57. τί δακρ. — καὶ κλ. σ. προσ-
φέρεις αὐθ.

166

ἀλλ' οὔτε δούλους οὔτε μὰ Δί' ἔν τις φίλους
κτῆσαιτο πολλοὺς ἀπ' ὀλίγου νομίσματος.

Plutarchus Mor. 93e οὔτε γὰρ δ. οὔτε φ. ἔστι κτῆσασθαι κτλ.

167

τὰ δ' ἀγαθὰ διεχῇ καὶ συνιόντα δυσκόλως
μόλις πρὸς αὐτοῖς τοῦ βίου τοῖς τέρμασιν.

Plutarchus Mor. 115 f στρογγύλα εἶναι φασι (τὰ κακὰ) καὶ συνεχῇ, τὰ δ' ἀγαθὰ διεχῇ τε καὶ δυσκ. συνερχόμενα πρὸς κτλ.

168

οὐ γὰρ Δανάης ἔχεις τὸ κάλλος οὔτε σὺ
σεμνότερον, οὔτ' ἐγὼ Διὸς εὐπορώτερος.

Theophylactus Simoc. Ep. 81. 2. οὔτε Δ. ἐγὼ πλουσιώτερος.
vel οὔτε πλουσιώτερος Διὸς | ἐγώ.

169

τὸ τόξον ἐκπέπτωκε, καὶ δοῦλος κόρης
καλῆς ὁ πολλῶν δεσπότης ἐδείκνυτο.

Libanius III 1072, 23. Amori ipsi pulchram puellam conspicienti arma excidunt.

170

ἀμέλει πολλάκις
ὁ βραχὺς ἐκεῖνος τοξότης ἀκίδος βολῇ
μικρᾶς περιττὸν καὶ τὸν Ἄρη

(ἀποφαίνει). Aristaenet. Ep. 1, 15. 1. ἀμ. τοι π. 2. μικρᾶς ἀκίδος βολῇ. 3. καὶ αὐτὸν τὸν Ἄρη π.

171

ὦ μακαρία,
ἥτις ἐν ἔρωτι καὶ τοιαύταις παιδιαῖς
οἶει (τανῦν) τὰ πράγματα εἶναι.

Lucianus Iupp. trag. 2 extr. 2. ταῖς τοιαύτ. — τὰ πράγματα ἡμῖν. τανῦν add. K. indicavit Mein. II 595.

172

ταχὺ γὰρ ἐλπίσας
Ἔρως πτεροῦται, καὶ ἀπελπίσας ταχὺ
πτερορροεῖν εἴωθεν.

Alciphron 2, 1, 5 ὁζὺς ἐστὶν Ἔρως. .καὶ ἐλθεῖν καὶ ἀποπτῆναι. ἐλπίσας πτεροῦται, ἀπελπίσας κτλ. prorsus eadem (ut ex eadem comœdia) Aristaenet. 2, 1.

173. 174. 175

βακτηρία,
 τρίβων, κόμη, τούντεῦθεν ἀμαθία, θράσος
 καὶ πάνθ' ἀπλῶς τὰ τοιαῦτα.

Julianus 7, 225 b οὐδὲ γὰρ ἐν παροιμίᾳ περιφερόμενον αὐτὸ γινώσκουσι τὸ ὅτι βότρους πρὸς βότρυν πεπαίνεται. ὁρμῶσιν ἐπὶ τὸν κυνισμόν. β. — τὸ ἐντ. — θράσος, ἰταμότης καὶ πάντα κτλ. cf. adesp. 239. etiam proverbium βότρους (γὰρ) πρὸς βότρυν πεπαίνεται ex comoedia excerptum. neque minus Lucian. Bis acc. 8 ἀπανταχοῦ | πάγων βαθὺς καὶ βυβλίον ἐν τῶριστερᾷ.

176

τὸν θρυλούμενον
 ἄλῶν μέδιμνον συγκατεδηδοκῶς χρόνῳ
 ἔστω φίλος σοι.

Plutarchus Mor. 94 a τὸν θρ. ἐκείνον χρ. τῶν ἄλ. συγκ. μέδ. (φίλος ἔστω).

177

οὐκ ἔστι γὰρ
 μὴ συναδικεῖσθαι μηδὲ συναδοξεῖν φίλον
 μηδὲ συναπεχθάνεσθ'.

Plutarchus Mor. 96 ab ἐπέπερ οὐκ ἔστι φίλον μὴ συναδικ. μηδὲ συναδοξ. μηδὲ συναπεχθάνεσθαι.

178

. . . ἀρμόττει γὰρ ἡ μαγειρικὴ
 ἀλλ' οὐδὲ τοῖς τυχοῦσι τῶν ἐλευθέρων.

Athenaeus 14, 661 de οἱ τὰ Ὀψαρτυτικὰ συγγράψαντες Ἡρακλείδης τε καὶ Γλαῦκος ὁ Λοκρὸς οὐχ ἀρμόττειν φασὶ τὴν μαγειρικὴν κτλ. trimetrum Dindorfius agnovit. scilicet Heraclides et Glaucus ipsi iam comoediae versus aliquot attulerant. coquos initio liberos fuisse, non servos satis constat.

179

(αἱ παροψίδες)
 . . . ἐντίκτουσι ποικίλας βλάβας,
 στομάχων ἀνατροπὰς, σωματίων καχεξίας.

Clemens Alex. Paed. 2, 1, 2 αἱ μὲν οὖν πολυειδεῖς ποιότητες ἀποπνυσταί, π. ἐντίκτουσαι βλ., καθ. σωμ., ἀν. στ.

180

. . . ἀσφαλέστερος καθίσταται
γάμος ἐκ πόθου τὴν πρόφασιν ἐξευρών τινος.

Aristaenetus Ep. 2, 8. ἀσφαλέστερος Herch.] ἀσφαλέστερον. 2.
ἐκ π. τινὸς τ. πρ. εὐτυχήσας.

181

. . . τοῖς παροῦσι δ' οὐκ ἀρκούμενος
Αἰγυπτίους τε καὶ Σύρους φαντάζεται.

Aelianus Epist. 18 οὐδὲ ἀρκ. τ. παρ. Αἴγ. καὶ Σ. φ. — agricola significatur, qui agello relicto mercator factus est. ac plura in illa epistula ex comoedia videntur fluxisse.

182

. . . οὔτε στρεβλὸν ὀρθοῦται ξύλον
οὔτε γεράνδρον μετατεθὲν μοςχεύεται.

Galenus VIII 656 Kuehn. τὸ τοῦ κωμικοῦ ὡς κτλ. Diogenian. 6, 92. indicavit Leutsch. cf. Nauck. Philol. III 360. — 2. γεράνδριον Kuehn. γεράνδρον οὔτε Nauck. 'videtur Galenus nonnihil omisisse, ut numeri restitui non possint'. Cobet. Mnem. nov. VIII 399. Zenob. 3, 1 γεράνδρον μεταφτυτεῖν· ἐπὶ τοῦ ἀδυνάτου. παρεγγυᾷ δὲ ὅτι μὴ δεῖ τοὺς παρηβηκότας προάγειν εἰς τὰ τῶν ἀκμαζόντων ἔργα. cf. Diogenian. 3, 77. Greg. Cyr. Mosq. 2, 76. Apostol. 5, 32. Menand. 711.

183

. . . πενία μαχόμενοι πεπαύμεθα,
δυσνουθετήτῳ θηρίῳ καὶ δυσκόλῳ.

Theophylactus Simoc. Ep. 29 πεπ. πεν. μ. indicavit Nauck. Philol. V 558 conl. Isidor. Pelus. 4, 89 p. 460d τῷ δυσνουθετήτῳ θηρίῳ μαχόμενοι τῇ πενίᾳ. cf. Menand. 932. sequuntur apud Theophylactum haec: ἡ δίκην ἔλκους περιπλέκεται καὶ φιλοσύνηθές ἐστι κακόν, ῥαθυμοποιόν, κατηφές, πρὸς λύπην ἀπαρηγόρητον, πρὸς ἀνίαν ὀξύρροπον, ἄγρυπνον, φιλομέριμον, ἐπιμοχθον, κακῶν ἐφευρετικόν, ἄδοξον, εὐκαταφρόνητον, ἀνεπίφθονον· οὐ γάρ τις ἐθέλει τηλικούτῳ κακῷ συναντᾶν, οὐδ' εἰ τὴν Ὀρέστον μανίαν κατακριθεὶς νοσεῖν. in quibus vestigia versuum reperire facilius est quam versus ipsos.

184

οὐ γὰρ τὸν ξαντῶν νοῦν ἐπέχωσαν ταῖς τροφαῖς
οὐδ' ἠπάτησαν ἡδοναῖς.

Clemens Alex. Paed. 2, 1, 5 οἱ ταῖς εὐτελεστώταῖς χρώμενοι τροφαῖς ἰσχυρότατοί εἰσι . . . οὐ γὰρ ἐπέχ. τὸν ν. ταῖς τρο. οὐδὲ ἠπ. αὐτὸν ἡδ.

185

ὅταν δὲ νυστάζοντά μ' ἡ λύπη λάβῃ,
ἀπόλλυμ' ὑπὸ τῶν ἐνυπνίων.

Plutarchus Mor. 100f ὃ καθεύδουσι τοῦ σώματος ὕπνος ἐστὶ καὶ ἀνάπανσις, τῆς δὲ ψυχῆς πτοῖαι καὶ ὄνειροι καὶ ταραχαὶ διὰ δεισιδαιμονίαν κτλ. φησί τις. 1. μ' ἡ Xyland.] με. μὲν (i. e. με ἡ) T. λύπη] κλίνῃ Herwerd. Anal. crit. 36. 2. ὑπὸ τῶν ἐνυπνίων αὖ τάλας ἀπόλλυμαι Toepfel. Progr. Neobr. 1867, 20, conl. Arist. Ach. 163. 4. Lys. 760. Dion. Chrys. 6, 93 κοιμώμενον ἀναστῆναι (τὸν μέγαν βασιλέα) τὴν ταχίστην, ἅτε ὑπ' αὐτῶν τῶν ἐνυπνίων ἀπολλύμενον.

186

ἀνακλάσας τὸν ἀνχένα

ἐφίλησεν οὕτω προσφυνῶς τῆς Θαιδος —

Lucianus Dial. mer. 3, 2. 2. τῆς Θ. ἐφ. οὕτω προ. — constr. ἐφίλησεν τὸν ἀνχ. τῆς Θ. ac fortasse transponenda sunt τὸν ἀνχένα et τῆς Θαιδος.

187

ἀλλ' ὅσῳ προφανεστέρα

πρόφασις, τοσοῦτω πλέον ἀποστραφήσεται.

Libanius III 156, 6. 1. προφανεστέρα Reisk.] προφανῆς. 2. ἡ προ. — parasitus fore ut patronus excusatione nihil moveatur dicit.

188

Athenaeus 9, 408a ἐκ τούτων δῆλόν ἐστιν ὅτι Τηλέμαχος κυάμων χύτρας ἀεὶ (αἰεὶ Δ) σιτούμενος ἦγε Πυανέσια πορδὴν ἑορτήν. κυάμων χύτρας σιτούμενος Πυανέσια | πορδὴν ἑορτήν ἦγε vel κυάμων χύτρας ἀεὶ σιτούμενος | πορδὴν (πορδῶν?) ἑορτήν ἦγε Mein. sed nomine opus est. fortasse σιτούμενος δὲ Τηλέμαχος κυάμων χύτρας | Πυανόψι' ἄγει πορδῶν ἑορτήν. de Telemacho cf. Timocl. 7. 16. 21.

189

σύκῳ, μὰ τὴν Δήμητρα, σῦκον οὐδὲ ἔν
οὕτως ὅμοιον γέγονεν.

Cicero Epist. Att. 4, 8, 2 *de Trebonio prorsus tibi adsentior; de Domitio, σύκῳ — γέγονεν, quam est ista περίστασις nostrae.* Diogenian. 7, 37 ὁμοιότερος σύκον· τοῦτο παραπαίξει διὰ τὴν ἐμφέ-
ρειαν τῶν σύκων. cf. Diog. Vind. 3, 53. Apostol. 12, 73. Eustath. 1963, 63 (παροιμία) ὁμοιότερος σύκον ἐπὶ τῶν πάντῃ παρειοικότων κατ' ὅψιν. Theophr. Char. 5, 2 εἰσιόντα φῆσαι σύκον ὁμοιότερα εἶναι (τὰ παιδία) τῷ πατρὶ. Plut. Mor. 1077c σύκῳ, τὸ τοῦ λόγου, σῦκον γέγονεν ἀπαράλλακτον.

190

τοιούτους ἀρετῇ

ἔοικε τροφίμους τοὺς ἑαυτῆς δεικνύναι.

Procopius Epist. 25. 1. ἡ ἀρ. 2. τοὺς ἑαυτ. ἔοικε τρ. δ.

191

ὦ τῆς ἐπιθήκης· οἶον αὖ τὸ δεύτερον
ἡμῖν ἔσεισεν . . .

Aristides I 130. 1 Dind. ὦ — ἔσεισεν. ὦ τοῦ τραγικοῦ δαί-
μονος. . . ὅς ἐν βραχεὶ τὸ δρᾶμα συνέκλεισεν. est oratio εἰς Ἑτεωνέα
ἐπικήδειος et praecesserat ὦ τοῦ δευτέρου πτώματος, οἶος ἐφ'
οἷῳ τῷ νέῳ κείσθαι. versus 2 fortasse explendus ὁ θάνατος τὴν οἰκίαν.
perperam Reiskius Sophoclis Oedipo Col. tribuit quae tragici esse
non posse metrum arguat.

192

ἀφροδισίων οὖν εἰς τὸ τέλος τῆς ἡδονῆς
ὁδὸς οὐ μὲν ἔστιν.

Aristaenetus Ep. 1, 12 (p. 144 Herch.) οὐκ οὖν τῶν ἀφρ., ὥς
ἔφη τις, εἰς τὸ τῆς ἡδ. τ. ὁδ. ἐστιν μία.

193

τοῖς ζητοῦσι γὰρ

τὸ σπάνιον ἀεὶ πῶς ἐπιτείνει τὸν πόθον.

Procopius Epist. 37 παρὰ σπανιῶ. . γνωμολογεῖς ὥς τὸ σπ. ἀεὶ
τοῖς ζ. ἐπιτ. τ. π.

194

ὁψὲ γάρ ποτε

τὰ τῶν Ἑρώτων μανθάνεις τοξεύματα.

Procopius Epist. 135 Herch. ἐάλως... ὁψὲ ποτε κτλ. Ἑρώτων Herch.] ἐρώωντων.

195

χρυσὸς γὰρ νόθου

ἀρετῆς ἔλεγχός ἐστιν ἀψευδέστατος.

Theophylactus Simoc. Ep. 10 extr. ὁ χρ. . . . νόθου γὰρ ἀρ. καὶ κακίας — ἀληθέστατος.

196

μᾶλλον γὰρ λόγοις

τοὺς παῖδας ἢ μάστιξιν ἐκταράττομεν.

Theophylactus Simoc. Ep. 64 τοὺς γ. π. λόγ. μᾶλλον κτλ. poeta -fortasse scripsit ἐκπαιδεύομεν.

197

φύλλῳ πράσου

τὸ τῶν ἐρώωντων συνδέδεται βαλλάντιον.

Plutarchus Mor. 622e μικρολόγος ἐμπεσὼν εἰς ἔρωτα ... ἀπαλὸς καὶ ὑγρὸς (γίνεται)· ὥστε τουτὶ τὸ παιζόμενον μὴ πάννυ φαίνεσθαι γελοῖον, ὅτι πρ. φ. κτλ. indicavit Cobet. N. l. 513. συνδέδεται Cob.] δέδεται. Append. prov. 4, 60 πράσου φύλλῳ τ. τ. ἐρ. δέδ. β. ἐπὶ τῶν δι' ἔρωτα πολλὰ ἀναλίσκοντων· ἀσθενὲς γὰρ τὸ τοῦ πράσου φύλλον καὶ οὐκ ἀντέχον. cf. Suid. πράσου. Macar. 7, 34. Diogenian. Vind. 3, 66.

198

τὸ δ' οὖν ῥόδον,

εἰ μὴ τις αὐτῷ χρήσεται, μαραίνεται.

Aristaenetus Ep. 2, 1 p. 159 Herch. 2. καὶ μὴ τις αὐτῷ χρήσεται. admonetur puella ut iuventute fruatur. cf. 557.

199

ἐλπίδες

αὖται καλαὶ καὶ ψυχαγωγία λόγων.

Libanius III 155, 18. 2. ψυχαγωγία. parasitus loquitur.

200. 201

ἔπανθ' ὄρω
 ἅμα τῇ τύχῃ ῥέοντα μεταπίπτοντά τε.

 ἀλλ' ἐστὶν εὖστοχόν τι βουλευτήριον
 ταυτόματον.

Stobaeus Ecl. 1, 6(5), 2 et 4 Wachsm. 2. τε P] γε F. cf. Menand. 94, 5. 3. εὖστοχόν] εὖστόν P (εὐκτὸν ἴσως mrg. m. 2).

202

ἐπηρεαστικόν γέ τι
 ταυτόματόν ἐστι τῷ βίῳ.

Stobaeus Ecl. 1, 6(5), 5 Wachsm. (ἐ)πηρεαστικόν F] ἐπηρε-
 ατικόν P.

203

πόθεν;
 οὐ γὰρ σχολάζω τοῦ πατρὸς τεθνηκότος.

Plutarchus Mor. 526f καὶν εἴπη τις 'οὐκ ἀκούσει τοῦ φιλοσό-
 φου;' 'πόθεν ἐμοί' φησὶν· 'οὐ σχ. κτλ. vituperantur adulescentes
 qui philosophiae se vacare posse negant.

204

οὐκ οἶδεν ἡμᾶς ὁ βασιλεύς· ἐτέρους ὄρω
 μᾶλλον.

Plutarchus Mor. 533f. ἀλλ' ἐτ. — excusat nescio quis quod
 pro amico regem adire nolit.

205

Ἐρως
 καὶ τὴν ἑαυτοῦ συντιτρώσκει μητέρα.

Aristaenetus Ep. 1, 8 extr. ἑαυτῶν ἔτρωσαν ἐκεῖνοι (οἱ Ἐρωτες)
 μ. — cum tot aliis vel matrem suam vulnerat.

206

τὴν ἀξίαν δεῖ γαμεῖν τὸν ἄξιον.

Aristoteles Rhet. 3, 11, 1411b 23 δεῖ δ' αἰεὶ προσεῖναι ἢ τὸ
 πρὸς ὃν λέγεται ἢ τὸ ὀρθῶς λέγεσθαι, εἰ τὸ λεγόμενον ἀληθές καὶ
 μὴ ἐπιπόλαιον· ἔστι γὰρ ταῦτα χωρὶς ἔχειν, οἷον ἄποθνήσκειν δεῖ

μηθὲν ἁμαρτάνοντα.' ἀλλ' οὐκ ἄστεϊον. 'τὴν ἀξίαν δεῖ γαμεῖν τὸν ἄξιον.' ἀλλ' οὐκ ἄστεϊον. δὲ δεῖ vel ἔδει Mein. et quidni γὰρ δεῖ? cf. Anaxandr. 79.

207. 208

ὥσπερ Φιλάμμων ξυγομαχῶν τῷ Κωρύκῳ.

ὥσπερ σέλινον οὐλα τὰ σκέλη φορεῖ.

Aristoteles Rhet. 3, 11, 1413a 9 (αἱ εἰκόνες τρόπον τινὰ μεταφοραί). ἐν οἷς μάλιστα ἐκπίπτουσιν οἱ ποιηταί, ἐὰν μὴ εὔ, καὶ ἐὰν εὖ, εὐδοκιμοῦσιν. 'ὥσπ. σέλ. — φορεῖ'. 'ὥσπ. Φ. — κωρύκῳ'... τὸ δὲ ὥσπερ τὸ καὶ τό, ὑπερβολὴ τῇ λέξει διαφέρουσα. 'ὥσπερ Φιλάμμων ξυγομαχῶν τῷ κωρύκῳ.' ὥθ' ἦθ' δ' ἂν αὐτὸν Φιλάμμωνα εἶναι μαχόμενον τῷ κωρύκῳ. 'ὥσπερ σέλινον οὐλα τὰ σκέλη φορεῖν.' ὥθ' ἦθ' δ' ἂν οὐ σκέλη, ἀλλὰ σέλινα ἔχειν οὕτως οὐλα. εἰς δὲ ὑπερβολαὶ μειρακιώδεις. σφοδρότητα γὰρ δηλοῦσιν. Κωρύκῳ, ut sit nomen proprium, Mein. — 1. Bekker. Anecd. 314, 24 Φιλάμμων· ὄνομα κύριον Πύκτου Ἀθηναίου, ὃς ἐνίκη Ὀλυμπιάδα ἐκατοστήν πέμπτην. Demosth. 18, 319. Aeschin. 3, 189. Harpocrat. Φιλάμμων. de Coryco cf. quae ad Antiphanis Κώρυκον adnotavimus, ex qua haec petita esse Meinekios arbitrabatur.

209

οὐκ ἂν γένοιο μᾶλλον ἢ σε δεῖ ξένος ξένος.

Aristoteles Rhet. 3, 11, 1412b 13 καὶ 'οὐκ ἂν — ξένος.' ἢ οὐ μᾶλλον ἢ σε δεῖ, τὸ αὐτό. καὶ 'οὐ δεῖ τὸν ξένον ξένον αἰεὶ εἶναι.' ἀλλότριον γὰρ καὶ τοῦτο. Grotius Excerpt. 923 εἰ δ' εἴ ξένος, | οὐκ ἂν γένοιο μᾶλλον ἢ σε δεῖ ξένος. alterum ξένος ut dubiae fidei uncis inclusit Bekker. non magis intellego quam Meinekios.

210

ἐγὼ σ' ἔθνηκα δοῦλον ὄντ' ἐλευθέρον.

Aristoteles Soph. elench. 4, 7 ὁ γὰρ αὐτὸς λόγος διηρημένος καὶ συγκείμενος οὐκ αἰεὶ ταὐτὸ σημαίνειν ἂν δόξειεν, οἷον κτλ. cf. Theo Progymn. I 179 extr. Walz. οὐ γὰρ σαφές, πότερον ἐλ. ἔθνηκεν ἀντὶ δούλου ἢ δοῦλον ἀντ' ἐλευθέρου. Doxopatr. II 224, 8 (indic. Nauck.) Terent. Andr. 1, 1, 10 *feci e servo ut esses libertus mihi*. Menandri ex Andria versus esse non potest propter temporum rationes. neque audiendus est Herwerdenus Obs. crit. 114, tragoediae haec tribuens. cf. Philem. 213, 8 τὸν εὐπορον τίθησι πτωχόν.

211

ἐρημία μεγάλη ὅτιν ἡ Μεγάλη πόλις.

Strabo 8, 388 νυνὶ ἡ Μεγαλόπολις τὸ τοῦ κωμικοῦ πέπονθε καὶ κτλ. et 16, 738 (ἡ Βαβυλὼν) ἔρημος ἡ πολλή, ὥστ' ἐπ' αὐτῆς μὴ ἂν ὀκνήσῃ τινα εἰπεῖν ὅπερ ἔφη τις τῶν κωμικῶν ἐπὶ τῶν Μεγαλοπολιτῶν τῶν ἐν Ἀρκαδίᾳ κτλ. Eustathius p. 302, 13 (Στράβων) ἱστορεῖ ὅτι ὑπὸ συχνῶν πολέμων πολλαὶ πόλεις τῶν Ἀρκάδων . . . ἠφρανίσθησαν, ὧν καὶ ἡ Μεγάλη πόλις . . . περὶ ἧς κωμικός τις ἔφη, ὅτι κτλ. condita erat Megalopolis Ol. 103, 1. Diodor. 15, 72. diruta est a Cleomene III Ol. 138. Polyb. 2, 55 ἐκβαλὼν (ὁ Κλεομένης) τοὺς Μεγαλοπολίτας κατέσχε τὴν πόλιν. γενόμενος δ' ἐγκρατὴς οὕτως αὐτὴν πικρῶς διέφθειρε καὶ δυσμενῶς, ὥστε μὴδ' ἐλπίζει μὴδένα διότι δύναται ἂν συνοικισθῆναι πάλιν. unde Meinek. hoc fragmentum post Ol. 138 scriptum esse coniecit. sed erat iam ante Cleomenem deserta teste eodem Polybio, qui eam dicit fuisse δυσφύλακτον διὰ τὸ μέγεθος καὶ τὴν ἐρημίαν. ceterum cf. Lob. Phryn. 604. Pathol. el. I 562.

212

εἰ μὴ κρατεῖς, θυγάτριον, ἀδικεῖσθαι δοκεῖς;

Suetonius Tib. 53 *Agrippinam post mortem mariti liberius quidam questam manu adprehendit, graecoque versu 'si non dominaris' inquit, 'filiola, iniuriam te accipere existimas?' graece vertit Mein. V CCCLXX.*

213

τοῖς εὐτυχοῦσι καὶ τρίμηνα παιδία

Suetonius Claud. 1 *Livia cum Augusto gravida nupsisset, intra mensem tertium peperit . . . statimque vulgatus est versus κτλ.* sententia non integra: nam non habere felices τρίμηνα παιδία, sed interdum etiam talia eis gigni dicendum erat. scilicet Romani non finxerunt illud dictum, sed ex comoedia acceptum, ut fieri solet in proverbiiis, in brevius contraxerunt. poeta addiderat unde penderet dativus, veluti θεὸς (Τύχη) δίδωσιν vel ἤδη γεγόνασιν (γέγονεν) vel aliquid simile. — seni alicui fatuo, cui uxor iam post trimestre matrimonii spatium filiolum ex alio viro opinor ante nuptias conceptum pepererat, servus vel socrus fucum facit.

214

τὰ μυσσὰρὰ ταῦτα θρόμματ' ἐκδιωκτέον.

Plutarchus Mor. 13c ἐκδ. τὰ κτλ. — adulatores dicit.

215

γάμος νεότητος δεσμὸς ἀσφαλέστατος.

Plutarchus Mor. 13f *πειρατέον . . . γάμφ καταξεῦξαι· δεσμὸς γὰρ οὗτος τῆς ν. ἀσφ.*

216

τῶν γὰρ καλῶν τοι καὶ τὸ μετόπωρον καλόν.

Plutarchus Mor. 177b *τῶν γ. κ. καὶ τὸ μ. κ. ἐστιν.*

217

ἔα μ' ἀπολέσθαι· τοῦτο γὰρ μοι συμφέρει.

Plutarchus Mor. 446a *οὐχ ἦττον (τοῦ συνεπινεύοντος ταῖς ἡδοναῖς) ὁ εἰπὼν κτλ. τὴν κρίσιν ἔχει τῷ πάθει συναινοῦσαν. Menandro tribuit Cobet. V. l.² 400, praeferens tamen Posidonii apud Galenum (Bake De Posidon. Rhod. p. 211) τοῦτό μοι νῦν συμφέρει, 'ut in praesenti desperatione'.*

218

μισθοῦ γὰρ ἀνθρώπων τις ἄνθρωπον φιλεῖ.

Plutarchus Mor. 495a *θανυμάζεται γὰρ ἐν τοῖς θεάτροις ὁ εἰπὼν μισθοῦ — φιλεῖ κατ' Ἐπίκουρον· ὁ πατήρ τὸν υἱόν, ἡ μήτηρ τὸ τέκνον, οἱ παῖδες τοὺς τεκόντας. 'videtur Menandri esse'. Mein.*

219

στροβεῖς σεαυτόν, ζῶν κοχλίου βίον (τινός).

Plutarchus Mor. 525e *κοχλ. β. ζῶν. homo divitiarum cupidus inridetur. etiam quae sequuntur comoediae colorem prae se ferunt: διὰ τὴν μικρολογίαν καὶ τὰ δυσχερῆ πάντα ὑπομένεις οὐδὲν εὖ πάσχων, ὥσπερ ὄνος βαλανέως ξύλα καὶ φρύγανα κατακομίζων καπνοῦ καὶ τέφρας ἀναπιμπλάμενος.*

220

εἰς ματρυλεῖα καὶ κοπίδας καὶ φάρμακα

καὶ μαγεύματα καθειργνύμενον ἀκολάστων γυναικῶν (τὸν Ἑρωτα).
Plutarchus Mor. 752c.

221

οἷαν ἀδικῶ γυναιχ' ὁ δυσδαίμων ἐγώ.

Plutarchus Mor. 769d *μη . . . ὁ ἀνὴρ ἀναγκάζεται τὰς ἐκ τῆς*

κωμωδίας λέγειν φωνάς κτλ. ad Περικειρομένην Menandri coniectura probabili, sed nequaquam certa rettulit Meinekius.

222. 223. 224

οἰκειότητα δ' ἐμβλέπων ὠλίσθανον.

ἀγένειος ἀπαλὸς καὶ νεανίας καλὸς

ἐμφύντ' ἀποθανεῖν κάπιγράφματος τυχεῖν

Plutarchus Mor. 769 b ἄλλὰ πολλὰ φανῆλα καὶ μανικά τῶν γυναικείων ἐρώτων; τί δέ; οὐχὶ πλείονα τῶν παιδικῶν; κτλ. tria sunt dicta insani puerorum amatoris. 1. δ' add. G. Herm. fortasse ὡραιότητα δ'. 2. καὶ καλὸς νεανίας Mein. ed. mai. 3. 'infinitivi pendere videntur a verbis εἰ γένοιτό μοι vel similibus, quae omisit scriptor'. Mein.

225

γαμῶ γέρον, εὖ οἶδα, καὶ τοῖς γείτοσιν.

Plutarchus Mor. 789 a καὶ γὰρ αὐτοὶ (οἱ γέροντες) πολλὰ τοιαῦτα παίζουσιν εἰς ἑαυτούς κτλ. cf. Anaxandrid. 52, 11. 12 et adesp. 272.

226

λευκή με θοῖξ ἀπόμισθον ἐντεῦθεν ποιεῖ.

Plutarchus Mor. 789 c τί οὖν, φῆσαι τις ἄν, οὐκ ἀκούομεν ἐν κωμωδίᾳ στρατιώτου λέγοντος κτλ. ἐντεῦθεν, ab hoc tempore.

227

ἄγροικός εἰμι τὴν σκάφην σκάφην λέγων.

Lucian. Iov. trag. 32 οὐκοῦν ἄκουσον, ὦ Ζεῦ, μετὰ παρησίας· ἐγὼ γάρ, ὡς ὁ κωμωδὸς ἔφη, ἄγροικός. — λέγων (λέγω Gorlic.). idem Hist. scrib. 41 (ὁ συγγραφεὺς ἔστω) παρησίας καὶ ἀληθείας φίλος, οἶος, ὡς ὁ κωμικός φησι, τὰ σῦκα σῦκα τὴν σκάφην δὲ σκάφην ὀνομάσαι. Plutarch. Mor. 178 b ἄγροίκους εἶναι Μακεδόνας καὶ τὴν σκάφην σκάφην λέγοντας. cf. Iulian. 8, 208 a. Synes. Epist. 159 (p. 739 Herch.). Menand. 545. Tzetzes Chil. 8, 567 Ἀριστοφάνης δὲ φησιν ἐν κωμωδίᾳ τοῦτο κτλ., cuius ego testimonium non admodum magni facio, siquidem τὸν κωμωδὸν Luciani non recte videtur interpretatus esse. novae comoediae potius cum Meinekio esse crediderim.

228—234

ἀγαθὸς ἀνὴρ λέγῃτ' ἂν ὁ φέρων τὰγαθὰ.
 ἀγαθὸς ἂν εἴη χῶ φέρων καλῶς κακά.
 εὐκαταφρόνητός ἐστι πενία, Δερκύλε.
 ἐπὶ τοῖς παροῦσι τὸν βίον διάπλεκε.
 5 ἡ τῶν φίλων σοι πίστις ἔστω κεκριμένη.
 σοφός ἐστιν ὁ φέρων τὰπὸ τῆς τύχης καλῶς.
 ὠρθωμένην πρὸς ἅπαντα τὴν ψυχὴν ἔχω.

Athenaeus 10, 458a, exempla versuum ab eadem littera incipientium et in eandem desinentium componens. 2. χῶ Dindf.] καὶ ὁ A. κακά] καλά Mein. 3. ἐστιν A. εὐκαταφρόνητον Mein. conl. Menand. 93, 1. 4. δὴ διάπλεκε Both. Δίον, πλέκε vel παῖ, διάπλεκε Mein. 6. τῆς add. Porson.

235

ἦτοι τοιαύτην χορὴ γαμεῖν ἢ μὴ γαμεῖν.

Aristides I 521 Dind. ἀλλ' ἢ τὸ τῆς παροιμίας, ἔφη, ἐρεῖς κτλ. indicavit Cobet. N. l. 62. ἢ τοι Cobet.] ἢ. i. e. nullam nisi talem duc.

236

(τὴν εὐδαιμονίαν)

ζητοῦντας ἐν τῷ μέλιτι καὶ ταῖς ἰσχάσιν

Lucianus Bis accus. 20. Epicurei dicuntur. sententia comœdium sapit.

237

ὁ θεὸς ἴσως ἔχαιρε φιλόγελῶς τις ὦν.

Lucian. Pisc. 25 extr. τὸ σκῶμμα μέρος ἐδόκει τῆς φορτῆς, καὶ κτλ. Bacchum dicit. senarium agnovit Fritzs. comoediae videtur.

238

ἔρωτα λύει λιμός, ἂν δὲ μή, βρόχος.

Iulianus 6, 198d. ἂν δὲ τοῦτω χοῆσθαι μὴ δύνασαι. — sententia multum variata. monost. 156 ἔρ. πᾶναι λ. ἢ χαλκοῦ σπάνις. Anthol. Pal. 9, 497 εἰ δὲ μή, χρόνος (tres versus Cratetis). Mant. prov. 1, 61. Diog. L. 6, 86 (duo versus). cf. Bergk. P. lyr. gr.² II 527. quamquam versus est Cratetis, etiam comoediam ea sententia usam esse arbitror.

239. 240. 241

κόμην τε καὶ πώγωνα καὶ τριβώνιον

Themistius 17, 215 a (ὁ τοιοῦτον βασιλέα μὴ φιλοσοφεῖν ὑπολαμβάνων) περιάγει τὴν θειοτάτην τῶν ἐπιστημῶν εἰς κόμην ἴσως καὶ π. κτλ. cf. adesp. 173. aliud est proverbium Append. prov. 1, 47 βακτηρία καὶ σχῆμα καὶ τριβώνιον. τοῦτο ἐπέσκωπτον τοὺς Ἀθηναίους δικαστάς. illud enim ad philosophos cynicos pertinebat. tertium denique eiusdem sententiae fragmentum χαίρειν ἔαν| πώγωνα καὶ τριβώνα καὶ βακτηρίαν ex Liban. Epist. 195 (διαφέρειν... τῶν φιλοσοφούντων τῷ κτλ.) elicuit M. Haupt. Opusc. III 380.

242

ἥς χωρὶς οὐδὲν σεμνὸν ἐξευρίσκεται.

Phurnutus De n. d. 14 ap. Eudoc. p. 295 εἰς τὴν ἐρημίαν ἀναχωρεῖν οἱ φιλοσοφούντες, ἥς χωρὶς οὐδὲν σεμνὸν εὐρίσκεται, κατὰ τὸν κωμικόν. ἐξευρίσκεται Mein. dubitat de comica dicti origine Nauck. Philol. III 559.

243

ἐν τοῖσιν αἰδοίοις τὸν ἐγκέφαλον ἔχων

Aelianus fr. 284 Hercher. (Suid. κραιπαλώδης) φιλήδονος καὶ ἐν τοῖς κτλ. quae, quamvis adversetur Nauckius (Mélanges gréco-romains V 225), ex comico fluxisse existimo, parodia inridentis [Demosth.] 7, 45.

244

ἄτοπον πενομένων πλειόνων τρυφᾶν ἔνα.

Clemens Alex. Paed. 2, 12, 120 ἔνα τρ. πεν. πλ.

245

ὑποκρινόμενος τὸ δρᾶμα τοῦ βίου καλῶς

Clemens Alex. Strom. 7, 11, 65 ἀμεμφῶς τοίνυν ὑποκρ. — βίου. cf. 771. Senec. Epist. 77 extr. Diog. L. 7, 160. (Potter.)

246

ἕως τὸν ὄντως αὐτὸν οὐκ ἐγνώρισεν.

Porphyrus De abstin. 3, 27 (p. 155, 22 Nauck.) ὁ ἄνθρωπος ἐνδεὴς πάντων εἴκει τῷ θνητῷ τῆς φύσεως, ἕως κτλ.

247

ὁ πολὺς χρόνος πάντ' ἐξελέγχει, Νικοφῶν.

Stobaeus Ecl. 1, 8(9), 35 Wachsm. ἀναγέους P mrg. (in v. praeced.) ναγενέους quarta linea post F mrg. (littera init. pro rubric. relicta). Ἀθηνᾶς γοναῖς Heeren. videtur potius auctoris nomen latere.

248

ληρεῖς ἐν οὐ δέοντι καιροῖ φιλοσοφῶν.

Stobaeus Floril. 36, 5 sine lemmate.

249

ἔρημός ἐστ' ἄνθρωπος ἡπορημένος.

Stobaeus Floril. 96, 8 'cohaeret praecedentibus' (Philem. 157) 'in A'. Gaisford. sed separandus est, quamquam Philemonis esse potest.

250

ἢ τὸ παρὰ πάντων τῶν σοφιστῶν χρυσίου

Alciphron 1, 34, 3 σὲ γὰρ περιβάλλουσα κοιμᾶσθαι μᾶλλον ἐβουλόμην ἢ κτλ. περιβ. κοιμ. del. Mein.

251. 252

ἦν καὶ Φίλωνι συνίκη βακτηρία.

ὀργίζομαι γὰρ ναὶ μὰ τὴν μεγάλην θεόν.

Alciphron 1, 39, 2. 1. ἦν Mein.] ὑπῆρξε. 2. ναὶ μὰ K.] νῆ. non cohaesisse haec crediderim. 1. βακτηρία συνίκη est pro-verbium ex eorum numero quae a sycophantis repetita erant. καπνὸς ξύλου συνίκου est Arist. Vesp. 145, κλωὸς σύκινος ibid. 897. σύζυγος σύκινος Plut. 945. 6. cf. adesp. 7. 905.

253

ἢ τοῖς Πτολεμαίου βούλομαι διαδήμασιν

Alciphron 2, 3, 10 μὰ . . . τοὺς βακχικοὺς κισσοὺς, οἷς στεφανωθῆναι μᾶλλον ἢ κτλ. est epistula Menandri; eiusdem fortasse etiam versus.

254

ἐψυχαγῶγει διαφόροις θεωρίαις.

Alciphron 3, 20, 1 ἄγει μέ τις λαβὼν εἰς τὸ θέατρον καὶ καθίσας ἐν καλῷ διαφ. ἐψ. θ.

255

εἰς τοῦπίσω τὰς χεῖρας ἐστρεβλούμεθα.

Alciphron 3, 43, 4.

256

ἀλλ' οὐ Λακεδαίμων ἦν ἐν ἧ ταῦθ' ὑπέμενον.

Alciphron 3, 54, 4 ἀλλ' οὐκ ἦν Λ.

257

ἦρω παριόντες, μὴ κακόν τι προσλάβης.

Alciphron 3, 58, 3 τρέμε (τρέχε) ἐνδακὼν τὸ χεῖλος, ὥς οἱ τὸν Σιγηλὸν κτλ. fortasse etiam priora poetae sunt: οὐ τρέχ' ἐνδακὼν τὸ χεῖλος, ὥσπερ οἱ | κτλ. de heroum iracundia cf. Menand. 459. Arist. Av. 1492. fr. 692.

258

δέδοικα κἀγὼ τὰς ὑφάλους τὰς τῆς τύχης.

Libanius IIII 212, 21. alterum τὰς add. τὰς ὑφάλους sc. πέτρας.

259

ἐμὲ παιδιὰν τέθεικε τοῖς ἄλλοις θεοῖς.

Libanius IIII 212, 22. ἴσως πού με (ἡ τύχη) π. — θεοῖς. ὅτι μὲν γὰρ τοῖς ἀνθρώποις, ὁρᾶτε γελῶντες οὐ γοῦν (γὰρ οὐ W.) διαλελοίπατε. fort. etiam haec comoediae sunt: οὐ γὰρ γελ. τὰμὰ διαλ.

260

ἴωμεν ἐπὶ τὰς οἰκίας τῶν πλουσίων.

Libanius IIII 237, 12.

261

. . . καὶ τὴν Λαῖδ' ἀντὶ τοῦ Λιδὸς
λογιεῖσθε;

Libanius II 121. 2 (Λαῖδα). Laïdi placere malle quam Ioni turpe esse dicit.

262

ταύτης ὁ Μῶμος ἔχθεται παρασφαλεῖς.

Aristaenet. 1, 12 p. 143 Herch. ἀποσφ. ἔχθ.

263. 264

μὲν ἡμέρα ποθοῦντα γηράσκειν ποιεῖ.

μία

πρὸς γῆρας ἀρκεῖ τοῖς ἐρῶσιν ἡμέρα.

Procopius Ep. 13 init. τοὺς ποθοῦντας καὶ μία ἡμ. γ. π. et 115 init. τοῖς ἐρ. μία ἡμ. πρ. γ. ἀρκεῖ. Theocrit. 12, 2 οἱ δὲ ποθεῦντες ἐν ἡματι γηράσκουσιν, ad quem versum cf. quae adnotavit Meinekus p. 283. 481.

265

καὶ μέγα βοῶσας παραπλέων τὰς ἡδονάς

Procopius Epist. 117 extr. (νικήσει Ὀδυσσεύς) καὶ πολλὰ βοῶσας οἶμαι κτλ.

266

πλατὺν γέλωτα καταχέω τῶν δογμάτων.

Theophylactus Simoc. Ep. 10 τῶν σῶν καλ. δ. ridet aliquis placita philosophorum.

267

ἀλγῶ δὲ καὶ τῆς οὐχ ὀρωμένης ἐρῶ.

Theophylactus Simoc. Ep. 36 ἀλγῶ δὲ ὅμως τὴν ψυχὴν κτλ.

268

δραχμῆς μὲν ἀνλεῖ, τεττάρων δὲ παύεται.

Stephanus Byz. Ἀραβία (p. 108, 1 Mein.)· ὁ Ἀράβιος ἀνλητής, ὃς δραχμῆς μὲν ἡύλει, τεττάρων δ' ἐπαύετο. Zenobius 2, 58 Ἀράβιος ἄγγελος ... εἴρηται δὲ ἐπὶ τοῦ Ἀραβίου ἀνλητοῦ, ὃς ἡύλει μὲν δραχμῆς, ἐπαύετο δὲ τεττάρων. cf. Gregor. Cyrp. 1, 32 (Mosq. 1, 31), ubi C in fine ἐφ' ὧν ἐλέχθη παροιμία· δραχμῆς μὲν ἀνλεῖ, τεττ. δὲ π. ac sic Apostol. 3, 71. cf. 6, 36a.

269

λόγοισιν Ἑρμόδωρος ἐμπορεύεται.

Zenobius 5, 6 ὁ Ἑρμόδωρος ἀκροατὴς γέγονε Πλάτωνος καὶ τοὺς ὑπ' αὐτοῦ συντεθειμένους λογισμοὺς . . . ἐπάλλει.

270

μὴ πρὸς λέοντα δορκὰς ἄψωμαι μάχης.

Diogenian. 6, 59 (Apostol. 11, 46) ἐπὶ τῶν τὴν ἰσχὺν ἀνίστων.

Diogen. Vind. 3, 26 (ἄπτεται). cf. Greg. Cypr. 3, 5. 56 et de syntaxi Cratin. 52.

271

ἁλῶν μέδιμνον ἄμα φαγὼν (add. ἀμνημονεῖ).

Gregorius Cypr. 1, 76 ἐπὶ τῶν ἀχαρίστων. ἄμα φ. K.] ἀποφ. Macar. 1, 82 ἁλῶν μέδιμνον καταφαγὼν· ἐπὶ τῶν ἀμνημονούντων τῶν φίλων. Aristot. Eth. Eud. 7, 2 p. 1238 a 2 εἰς παροιμίαν ἐλήλυθεν ὁ μέδιμνος τῶν ἁλῶν. Eth. Nicom. 7, 4p. 1156 b 27. — cf. 176.

272

πέπων ἐρινὸς εὐφρανεῖ τοὺς γείτονας.

Macarius 2, 97 ὁ λόγος ἐπὶ γεγαμηκὸτος γέροντος. πέπων Mein. Theocr. vi] γέρων. εὐφρανεῖ idem] εὐφραίνει. Append. prov. 1, 73 γέρων ἐρ. εὐφραίνει τ. γ. πρὸς τοὺς μὴ δυναμένους χορῆσθαι τοῖς ἰδίους ἀγαθοῖς. ὁ δὲ λόγος κτλ., ut apud Macar. — de syntaxi cf. Cratin. 52, de re Plin. N. h. 15, 79 *caprificus vocatur e silvestri genere ficus numquam maturescens, sed quod ipsa non habet aliis tribuens. quod quomodo fiat deinceps exponitur.* cf. Anaxandr. 52, 11. 12 et adesp. 225. indicavit Mein. Theocr. vi. cf. H. Iacobi V CCCXLVIII.

273

δεινὸν πένεσθαι, χεῖρον εὐπορεῖν κακῶς.

Anonymus Walz. Rhet. II 23 τὸ διπλοῦν ἐκ δύο καταφατικῶν ὄν, οἶον κτλ. οὐ τοσοῦτον ἀντίκειται τῷ ἀπλῷ. Doxopater ibid. II 298. 9 διπλῇ (γνώμῃ) ἢ δύο μὲν ἀποφάνσεις ἢ καὶ πλείους ἔχουσα, ὁμοίως δὲ ἀλλήλαις καὶ τοῦ αὐτοῦ εἶδους, οἶον κτλ. (χεῖρον δ'.)

274

ἀπόδυνθι ταχέως, Πάμφιλ' ἡμέτερος ὁ πλοῦς.

Bekker. Anecd. 427, 26 ἀπόδυσαι· μᾶλλον δ' ἀπόδυνθι· (ἀπόδυνθι add. Mein.) ταχέως, Πάμφιλη κτλ. Πάμφιλ' Mein. — Ruhnkenius Auctar. Hesych. I 1706 ἀποθευσόμεθα· ἀποδοραμούμεθα. μάλιστα ἐπὶ πλοῦ λέγεται. ταχέως, Πάμφιλη, ἡμέτερος ὁ πλοῦς. 'excidit nomen comici et fabulae et repetitum ἀπόδυνθι. Πάμφιλη ridiculum est: non solebant mulieres ἀποδύναι'. Cobet N. l. 50.

275

οὐδ' Ἰταλιώτης, οὐδ' ἀλαζῶν οὐδαμῶς

Hesychius Ἰταλιώτης κτλ. ἐπεὶ οἱ Πυθαγορικοὶ ἐν Ἰταλίᾳ διέτριβον, ἔνθα φασὶν αὐτοὺς καὶ ἐμπυρισθῆναι. Photius 117, 14

Ἰταλιώτης (sic Cobet. Mnem. VIII 22 pro Ἰταλιώδης)· ὁ ἀλαζών ἀπὸ τῶν Πυθαγορικῶν, ἥ (add. Cob.) διὰ τὴν Σύβαριν, ὁ λάγνος. idem Ἰταλιώτης· Πυθαγόρειος. ἐκεῖ γὰρ διέτριβον. — Ἰταλιώτην, i. e. Pythagoreum, et ἀλαζόνα pro synonymis posuit.

276

ἤμην ποτ', ἤμην τῶν σφριγόντων ἐν λόγοις.

Etymologic. m. 430, 8 cod. Voss. ap. Gaisf. τὸ ἤμην ἐπὶ τοῦ ὑπῆρχον ἀπηγόρευται, λέγεται δὲ ἤν. χρῶνται δὲ τινες τοῦτ' τῶν νεωτέρων, οἷον κτλ. ἤμεν pro ἤμην Naber. Mnem. nov. VIII 434: pravis enim codicibus deceptum fuisse grammaticum, de imperfecto ἤμην cf. Veitch. Gr. verb.² 200.

277

οὐδείς δυσώνης χρηστὸν ὀψωνεῖ κρέας.

Photius, Suidas, Append. prov. 4, 35 (ubi cf. Leutsch.), Apostol. 13, 30. — Eustath. 455, 40 (Ael. Dion.) συμπαρακείνεται καὶ ἔτεραι κεφαλαιώδεις παροιμίαι αὐται . . . καὶ οὐδείς κτλ. Poll. 3, 126 ὁ δυσώνης οὐκ οἶδα μὲν εἰ παρὰ τινι, ἐν δὲ παροιμίᾳ. sed hoc ipsum proverbium ex comoedia videtur fluxisse: nam Pollucis quidem dubitatio eo infringitur quod ipse verbi δυσωνεῖν exemplum adfert ex Platone comico (224).

278

οὐκ ἂν δύναιο γαστρὶ πενθῆσαι νεκρόν.

Photius. in eum qui ciborum abstinentia mortuum lugere vellet. petivit comicus sententiam ex Hom. II. 19, 225 (Naber.) γαστέρι δ' οὐ πως ἔστι νέκυν πενθῆσαι Ἀχαιοῦς.

279

γραφὴ τε καὶ Λευκαῖος οὐ ταῦτ' ὄν (λέγει).

Append. prov. 1, 83 et Suidas ἐπὶ τῶν ἀνόμοια γραφόντων (hactenus Suidas) . . . ὅτι οὐχὶ αὐτὴ φύσις γραφῆς καὶ αὐτοῦ τοῦ γραφομένου σώματος. incerto comico tribuit λέγει addens Cobet. Mnem. nov. V 222.

280

καὶ φθειριῶσαν ὥς τὸ πρὶν Καλλισθένης

Suidas Καλλισθένης· φέρεται λόγος ὥς ὁ Καλλισθένης ὑπὸ φθειρῶν ὑπερβλύσεως καὶ ἐκβράσεως τὸν βίον καταστρέφει. καὶ μαρτυρεῖ ὁ Ἰάμβος οὗτος κτλ. περὶ τῆς ἱατρικῆς τέχνης λέγων, ὥς ἡμέ-

λητο πάνν. τὸ O. Bachmann. Coniect. Arist. 48] ὁ. — *Callisthenes* Olynthius, Aristotelis discipulus, Alexandri m. in Asia comes, cum regem deum esse negaret, in vincula coniectus est, mortuus in India. Plut. Alex. 54. ibid. 55 extr. *Χάρης* (λέγει) ἐπὶ μῆνας φυλάττεσθαι δεδεμένον . . . περὶ τὴν Ἰνδίαν ἀποθανεῖν ὑπέρχαν γενόμενον καὶ φθειρίσσαντα. Arrian. Anab. 4, 10 sq. Curt. 8, 5. 6. 8 extr. Meinekius cur postea de comica versus origine dubitaverit nescio.

281

σύγγνωθί μοι καὶ μὴ χαλεφθῆς, ὦ πάτερ.

Mus. philol. Cantabr. II 113 (non vidi librum) χαλεφθῆς ἀπὸ τοῦ χαλέπτω κτλ. χαλεφθῆς Schneidewin.] χαλεφῆς. Menandro coniectura incerta tribuebat Cramer.

282

ἔξδὸν καθεύδειν τὴν ἐρωμένην ἔχων.

Eustathius 236, 32 σχήματα σολοικοφανῆ . . . ὅμοιον δὲ καὶ τὸ κτλ. ἀντὶ τοῦ ἔχοντα. cf. Schol. Eurip. Phoen. 478 Dindf. Schol. Arist. Acharn. 1164 ἡπιαλῶν δὲ εἶπε καὶ βαδίζων ἀντὶ τοῦ ἡπιαλοῦντες καὶ βαδίζοντες. ἀντὶ τοῦ βαδίζοντα κατὰ τὸ ἀρχαῖον σύνηθες, ὥς τὴν ἐρωμένην ἔχων ἀντὶ τοῦ ἔχοντα. Chariton. 4, 7, 7 ἔξδὸν καθεύδειν τὴν (τ') ἐρωμένην ἔχειν. Apollon. Synt. 4, 9 p. 331, 3 Bekk. ἔξδὸν καθεύδειν.

283

μὴ καταγεῶναι τοῖς ἐμοῖς παθημάτοις.

Eustathius 279, 39 (ex Aristophane grammatico) τὴν γέροντος γενικὴν ἀναγαρόντες (οἱ Αἰτωλοὶ) εἰς εὐθείαν γράφουσιν . . . 'τοῖς γερόντοις' . . . τὸ δ' αὐτὸ φησι φαίνεσθαι καὶ ἐπὶ τοῦ παθήματος, ὥς δῆλον ἐκ τοῦ κτλ. et 1761, 35 παρὰ Αἰτωλοῖς τὸ τοῖς γέρονσι γερόντοις φράζεται . . . καὶ τὸ παθήμασι παθημάτοις. dissentit ab Eustathio Nauck. Arist. Byz. 207 sq. μὴ κάγγεῶναι Herwerd. Obs. crit. 125. quod non necessarium, si comicus, ut recte suspicatur Meinekius, Aetolum hominem loquentem induxerat. id si verum est, novae comoediae fragmentum tribuendum videtur.

284

δυοῖν γυναικοῖν εἷς ἀνὴρ οὐ στέργεται.

Eustathius 802, 34 τὸ δυοῖν καὶ ἐπὶ δοτικῆς παρὰ Ἀττικοῖς, οἶον κτλ.

285

εἰ συνεκρωσθαι τοῖς νεκροῖς δυνήσεται.

Schol. Aristoph. Nub. 144 ἔστι (διὰ τριμέτρων χρησμός) παρὰ κομικῶ τινι κτλ. Diogenes L. 7, 2 χρηστηριαζομένου αὐτοῦ (Ζήνωνος) τί πρᾶττων ἄριστα βιώσεται, ἀποκρίνασθαι τὸν θεόν, εἰ συνεκρωτίζοιτο τοῖς νεκροῖς· ὅθεν ξυνέντα τὰ τῶν ἀρχαίων ἀναγινώσκειν. Suidas συνεκρωτίζεσθαι . . . ὅ ἐστι τοῖς βιβλίοις τῶν ἀρχαίων· τουτέστι μελέτην ἀσκεῖν. εἰ Suid. et Diog.] πῇ V. Ald. συνεκρωσθαι Toup. Emend. II 207] συνεκρωσθαι V. τοῖς νεκροῖς Diog.] τῷ χρησμῷ V. δυνήσεται Toup.] δύναται.

286

καὶ ναῦλος ἡμῖν τῆς νεῶς ὀφείλεται.

Schol. Arist. Ran. 270 Καλλίστρατος οὕτω τὸν ναῦλον ἀρσενικῶς, καὶ οὐχὶ τὸ ναῦλον εἰώθασι λέγειν. . . καὶ ἔστι παρὰ τοῖς νεωτέροις καὶ ἡ ναῦλος κτλ. sed ex cod. R. Fritzsche Ran. 270 p. 155 διασώζεται δὲ ἡ γραφή (καὶ ἔστι add. schedae Seidl.) παρὰ τοῖς νεωτέροις· καὶ ναῦλος ἡμῖν κτλ. ac sic etiam ASuidae ναῦλος (in marg.). 'scriberem γὰρ ναῦλος, si opus esse videretur articulo'. Fritsch.

287

Δῖος πάρεστι· τί ποτ' ἀπαγγελῶν ἄρα;

Anonymus Aristot. Bekk. 93, 25 διαπορητικόν, ὅ ἐστιν ἐρώτησις αὐτοῦ πρὸς αὐτόν, ὥστε τὸ Δῖος προσῆλθε τί ποτ' ἀγγελῶν ἄρα; 96, 19 πέμπτον δέ τι πρὸς τούτοις εἶναί φασι τὸ ἐπαπορητικόν Δῖος πάρεστι τί ποτ' ἀγγελῶν ἄρα. Schol. Hermog. Walz. Rhet. VII 4 Δῖος πότ' ἦλθε τί ποτ' ἀγγέλλων ἄρα; ubi τί ποτε ἀγγέλλων Mon. Io. Sicel. Walz. VI 128 ὡς τὸ Δῖος ἦλθε τί ποτ' ἀγγ. — ἀπαγγέλλων K. cf. Arist. Plut. 766. τί δέ ποτ' ἀγγ. Mein. V 117. Menandro verum tribuebat Schneidewin. Coniect. 119.

288. 289

τὴν κόμην ἠψήσατο.

ἐφθῆν τὴν κόμην ξανθίζεται.

Pollux 2, 35 καὶ ἐψήσασθαι δὲ τὴν κόμην τὸ κατακρωσθαι ἔλεγον κτλ. 1. ἠψήσατο A. 2. ἐφθην A. ξανθίζεται Bekker.] ξανθίζεσθαι.

290

Ῥοίκου κριθοπομπία

Ἐρατοσθένης ἐν τῷ ἐννάτῳ. τῶν Ἀμαθουσίων βασιλέως. τοῦτον

αἰχμάλωτον γενόμενον εἶτα ὑποστρέψαντα πρὸς ἑαυτὸν τῇ πόλει Ἀθηναίων κριθᾶς ἐκπέμψαι φησίν. Hesychius. cf. Bernhardy Eratosth. 231 sq. Schmidt Didym. 55. ad Euagorae tempora refert Meinekius, ex comoedia sumpta esse censens.

291

. οὐδέν ἐστ' ἄλλ' ἢ γνάθος.

Clemens Alex. Paed. 2, 1, 4 καὶ μοι δοκεῖ ὁ τοιοῦτος ἄνθρωπος οὐδέν ἄλλ' ἢ γνάθος εἶναι.

292

τὸ Ξενοκράτους τυρίον

Stobaeus Floril. 17, 25 Ξενοκράτης εἴ ποτε σταμνίον οἶνον ἀνοίξειεν, ἔφθανεν ὁ οἶνος τρεπόμενος πρὶν ἀναλωθῆναι. καὶ τὰ ὄψα δὲ πολλάκις ἔωλα ἐξέριπτεν. ἐνθεν καὶ ἡ παροιμία κτλ. ἐπὶ τῶν ἐπὶ πολὺν παραμενόντων καὶ μὴ τάχιστα ἀναλισκομένων. exscr. Mant. prov. 3, 18. comicae videtur incudis esse.

293

Varro Sat. Menipp. 32, 1 Oehl. p. 128 e Nonio *subducere: ego unus scilicet antiquorum hominum subductis superciliiis dicam, γαμήσεις νοῦν ἔχων*; cod. ταμησιονουν ἔχων. Oehlerus γαμήσω νοῦν ἔχων. γαμήσεις Mein. cf. Menand. 65, 1. γαμήσω posterioribus non inusitatum.

294

οὐριστικός δ' Εὐβουλίδης ὁ κερατίνας ἐρωτῶν
καὶ ψευδαλαζόσιν λόγοις τοὺς ρήτορας κυρίττων
ἐπῆλθ' ἔχων Δημοσθένους τὴν ῥωποπερπερήθραν.

Diogenes Laert. 2, 108 τῆς Εὐκλείδου διαδοχῆς ἐστὶ καὶ Εὐβουλίδης ὁ Μιλήσιος, ὃς καὶ πολλοὺς ἐν διαλεκτικῇ λόγους ἠρώτησε, τὸν τε ψευδόμενον . . . καὶ σωρίτην καὶ κερατίνην καὶ φαλακρόν. περὶ τούτου φησὶ τις τῶν κωμικῶν κτλ. Suidas ῥωποστωμυλήθρα· Εὐβουλίδης φησὶν· ἐριστικός κερατίνα — ῥωποστωμυλήθραν (confudit Eubulidem cum comico eum inidente). v. 3 Plutarch. Demosth. 9 τῶν δὲ κωμικῶν τις αὐτὸν (Δημοσθένην) ἀποκαλεῖ ῥωποπερπερήθραν. Eustath. 927, 56 ἐκ τούτου (τοῦ ῥώπου) καὶ ῥωποπερπερήθρα τις (!) προσερεθήθη ἐπὶ χυδαιότητι καὶ φλυαρίᾳ σκωπτόμενος. 1. ὁ add. Th. Roeper. Philol. VIII 5. 2. κυρίττων Herwerd. Obs. crit. 114] κυλίων, de qua forma cf. Cobet. V. 1.² 133. 3. ἐπῆλθ' Roeper. cum HSuid.] ἀπῆλθ'. ἐλπίδ' GSuid. ῥωποπερ-

περήθραν Plut. Eust.] *ζωβοστωμυλήθραν* Diog. *ζομβοστωμυλήθραν* Suid. cf. Roeper. Philol. VIII 1 sq. non audiendus est Fritzsche Arist. Ran. p. 300. 1. scilicet Plutarchus non accurate comicum excerpserit, qui non Demosthenem, sed eloquentiam eius adpellaverat τὴν *ζωποπεροπερήθραν*.

1. *κερατίναν* haud raro commemorat Lucianus, veluti Conviv. 23. 2. Plat. Reip. 9, 586 b *λακτίζοντες καὶ κυρίττοντες ἀλλήλους σιδηροῖς κέρασι*. Gorg. 516 a *παραλαβὼν μὴ λακτίζοντας μηδὲ κυρίττοντας μηδὲ δάκνοντας* (Herw.). corripi *ν* in *κύρίττω* cognoscitur ex Hephaest. 77 Gaisf. 3. *ἐπῆλθεν*, nam *aggredi* Eubulidem cum Demosthenis facundia consentaneum est, non *abire*. quid sit τὸ *ζωπικόν* in eloquentia docent [Longin.] De subl. 3, 4 *ὀλισθαίνουσι... ὀρεγόμενοι μὲν τοῦ περιττοῦ καὶ πεποιημένου καὶ μάλιστα τοῦ ἡδέος, ἐξοκέλλοντες δὲ εἰς ζωπικὸν καὶ κακόζηλον*. Hesych. (emend. Ruhnck.) *ζωπικόν*· τὸ ἐπικύητον καὶ ὠραῖσμένον. *πέροπερος* autem inlustratur fr. 1031 et Polyb. 40, 6, 2 *στωμύλος καὶ λάλος καὶ πέροπερος διαφερόντως*. *περοπερήθρα* formatum ut *στωμυλήθρα*, *ἐλινδήθρα*, *ἀνακλήθρα* (Fritzsche.) cf. *tolutiloquentia* Novii 38 O. Ribbeck. Com. R. fr.² 260.

295

εὐθύς ἐξ ἀρχῆς ἕκαστον ἐπικεκλωσμένην ἔχει
τὴν ἀπόβασιν.

Lucianus Iov. confut. 1 extr. — tales sententiae novae sunt comoediae.

296. 297

εἶτα, φίλ', ὅς ἔχεις γυναῖκα σχοινίων πωλουμένων;
Πάμφιλος γαμεῖ; γαμεῖτω καὶ γὰρ ἡδίκησέ με.

Donatus Terent. Adelph. 1, 1, 18 *Romani scilicet qui coelitem quasi coelitem dicunt; et item Gracci, apud quos sunt huiusmodi sententiae* Εἶτα Φίλος ΕΧΟΙΟΙΩΝ ΠΩΔΟΥΜΕΝΟΝ et alibi γαμεῖ Πάμφιλος, γαμεῖτω κτλ. emend. Porson. Miscell. 304. 1. εἶτα φίλ' ὅς ut natum ex primo alterius versus verbo (Πάμφιλος) delet Nauckius relicto senario ἔχ. γ. κτλ. 2. Πάμφιλος γαμεῖν ἔλονται ἂν σχοινίων πωλουμένων; Dziatzko Mus. Rhen. XXXI 373, utrumque fragmentum eidem fabulae et personae tribuens.

1. cf. Antiphan. 100, 4. Iuvenal. 6, 30 (cont. Pors.) *ferre potes dominam salvis tot restibus ullam?*

298

πόρνοι μεγάλοι Τιμαρχώδεις

Aeschines 1, 157 *τοσοῦτον ἀπέχει* (ὁ δμῶνυμος τοῦ κρινομένου

Τιμάρχου) τῶν αἰσχροῶν, ὥστε πρῶην ἐν τοῖς κατ' ἀγροῦς Διονυσίοις κωμωδῶν ὄντων ἐν Κολυττῷ καὶ Παρμένοντος τοῦ κωμικοῦ ὑποκριτοῦ εἰπόντος τι πρὸς τὸν χορὸν ἀνάπαιστον, ἐν ᾧ ἦν εἶναι τινὰς πόρνους μεγάλους Τιμαρχῶδεις, οὐδεὶς ὑπελάμβανεν εἰς τὸ μειράκιον, ἀλλ' εἰς σὲ πάντες. Hesych. Δημοκλεῖδαι . . . οἱ μοιχοί . . . καθάπερ καὶ τοὺς ἡταιρηκότας Τιμάρχους ἔλεγον.

299. 300. 301

Hephaestio Phot. Bibl. 147a 14 Bekk. Περιτάνος τις ὄνομα Ἀρκὰς Ἐλένην συνοῦσαν Ἀλεξάνδρῳ ἐν Ἀρκαδίᾳ ἐμοίχευσεν, Ἀλέξανδρος δ' αὐτὸν ποινὴν τῆς μοιχείας ἐξεννούχισε, καὶ ἐξ ἐκείνου Ἀρκάδες τοὺς εὐνούχους περιτάνους λέγουσιν. idem 149a 23 κυνηγοῦσαν Ἐλένην ἐνιοί φασιν ἐν τῷ Παρθενίῳ ὄρει ἔρπασθῆναι ὑπ' Ἀλεξάνδρῳ καὶ ἐκπλαγεῖσαν τὸ κάλλος ἀκολουθῆσαι ὡς θεῶ. haec ex comoedia aliqua derivata esse statuit Lehrs. Pop. Aufs. 26. 27. ac tum fortasse etiam quae sequuntur comoediae debentur haec: περὶ τοῦ κεστοῦ ἱμάντος, ὡς λάβοι μὲν αὐτὸν Ἥρα παρὰ Ἀφροδίτης, δοίη δ' Ἐλένη, κλέψαι δ' αὐτὸν ἡ Ἐλένης θεράπεινα Ἀστυάνασσα, ἀφείλοι δ' αὐτὸν ἐξ αὐτῆς πάλιν Ἀφροδίτη. quamquam Hephaestionis fides admodum exigua.

302

Aristoteles Rhet. 2, 23 p. 1398a 32 (τόπος τῶν δεικτικῶν) ἐξ ἐπαγωγῆς, οἷον ἐκ τῆς Πεπαρηθίας, ὅτι περὶ τῶν τέκνων αἱ γυναῖκες πανταχοῦ δοξάζουσι τάληθές. Eustathius 1412, 18 (Ἀριστοτέλης) φησὶν, ὡς ἄριστα περὶ τῶν τέκνων κρίνουσιν αἱ γυναῖκες. διό φησι Πεπαρηθία τις γυνὴ μαρτυρήσασα οἰκεῖόν τινα εἶναι παῖδα ἔλυσε τὴν περὶ ἐκείνου ἀμφιβολίαν. orationem fuisse τὴν Πεπαρηθίαν opinatur Spengelius. quod falsum esse, si conferas Ὀλυνθιακούς, Πλαταικόν al., facile adparet. contra cum comoediarum titulos considero quales sunt Ἀνδρία, Περινθία cet. et Aristotelem in Rhetoricis saepissime ex comoediis exempla petivisse recorder, necessario eo adducor ut *Peparethiam* comoediam fuisse arbitrer, fortasse Antiphanis.

303

Plutarchus Demetr. 27 ἡ Λάμια τῷ βασιλεῖ παρασκευάζουσα δεῖπνον ἡργυρολόγησε πολλούς. καὶ τὸ δεῖπνον οὕτως ἤνθησε τῇ δόξῃ διὰ τὴν πολυτέλειαν, ὥστε ὑπὸ Ἀνγκέως τοῦ Σαμίον συγγεγράφθαι. διὸ καὶ τῶν κωμικῶν τις οὐ φεύγει τὴν Λάμiam ἐλέπολιν ἀληθῶς προσεῖπε. cf. Athen. 3, 101a. 4, 128a. Droysen. Hellenism. I 455. 465. 513. ἐλέπολις apud tragicos est Helena et Iphigenia; eodem nomine Demetrii machina bellica vocabatur.

304

Plutarchus Mor. 18c οὕτως δὲ νέος ἀναγινώσκων ἃ Θεοσίτης ὁ γελωτοποιός, ἢ Σίσυφος ὁ φθορεύς, ἢ Βάτραχος ὁ πορνοβοσκός λέγων ἢ πράττων πεποιήται, διδασκέσθω τὴν μιμουμένην ταῦτα δύναμιν καὶ τέχνην ἐπαινεῖν, ὥς δὲ μιμεῖται διαθέσεις καὶ πράξεις προβάλλεσθαι καὶ κακίζειν. 'probabile est Batrachum fuisse lenonis nomen apud Menandrum.' Mein. Βάταλος scribendum censet Nauck. Allg. Lit. z. 1847, 475. non credo.

305

Athenaeus 7, 278f οἱ τῆς κωμωδίας ποιηταὶ κατατρέχοντες ποντῆς ἡδονῆς καὶ ἀκρασίας ἐπικούρους καὶ βοηθοὺς βοῶσιν. — Ἐπικούρους καὶ Βοήθους Mein. Vind. Strab. 228. quamquam sententiam retractavit Anal. Ath. 124. apud Boëthum Epicureum convivium est Plut. Mor. 673d.

306

Dio Chrysost. 32 p. 699 R. ἐν ταῖς κωμωδαῖς καὶ διασκευαῖς (κωμωδικαῖς διασκ.) Καρίωνα μὲν εἰσάγοντες μεθύοντα καὶ Δᾶον οὐ σφόδρα κινουσί γέλωτα· τὸν δ' Ἡρακλέα τοιοῦτον δρῶσι γελοῖον δοκεῖ, παρὰ φερόμενον καὶ καθάπερ εἰώθασιν ἐν κροκωτῷ.

307

Philostratus Imag. 1, 3 extr. χρῆται (τῇ ἀλώπεκι) ὁ Αἰσωπος διακόνῳ τῶν πλείστων ὑποθέσεων, ὥσπερ ἡ κωμωδία τῷ Δάμῳ.

308

Julianus Or. 1, 19d κρινέτω μὴ πρὸς ἀργύριον σκοπῶν... καθάπερ οἱ φιλάργυροι γέροντες ὑπὸ τῶν κωμωδῶν ἐπὶ τὴν σκηπὴν ἐλκόμενοι.

309

Harpocration Κηφισόδωρος . . . κεκωμώδηται δὲ οὗτος ὡς νωθός. idem ut videtur qui πλάνος dicebatur. Nicostr. 24.

310. 311

Θεόδωρος

Hesychius Θεοδώρους ἔλεγον οἱ κωμικοὶ τοὺς πρωκτοὺς, ἀπὸ Θεοδώρου τινός, οὐκ εἴ τι ἑαυτοῦ ὥρα χρησαμένον. οἱ κωμικοὶ Musur.] οἰκονομικοὶ cod. τῇ—ὥρα Mein.] τῆς—ὥρας cod. — Theodorus est nobilissimus tragoediarum actor Philippi regis aetate. cf. Demosth. 19, 246. Arist. Polit. 7 (1336b 28). cf. Rhet. 3, 2 (1404b 22).

foedis eum libidinibus deditum fuisse docet Hesychius πελεθοβάψ· Θεόδωρος ὁ τραγικὸς (sic Mein. pro κωμικὸς ὁ) ὑποκριτῆς οὕτω ἐπεκαλεῖτο. atque id ipsum πελεθοβάψ a comico poeta inventum esse iure suspicatur Mein. I 524. Herodian. I 246, 12 τὸ πλινθοβάψ καὶ πελεθοβάψ ὁξύνεται.

312

Schol. Aeschin. 1, 64 κευκωφόδεται ὁ Ἀριστοφῶν ὡς ὑπὲρ Χάρητος μισθοῦ λέγων καὶ ὡς παρὰ νόμων γραφὴν πεφευγὼς καὶ ὡς στρατηγῆσας ἐν Κέφ καὶ διὰ φιλοχρηματίαν πολλὰ κακὰ ἐργασάμενος τοὺς ἐνοικοῦντας, ἐφ' ᾧ γραφεὶς ὑπὸ Ὑπερείδου παρὰ νόμων ἔάλω. φησὶ δ' αὐτὸν Ὑπερείδης καὶ Ἀρδητιον ἐπικληθῆναι διὰ τὸ πολλάκις αὐτόθι ἐπιωρκηέναι. Aeschin. 3, 194 Ἀριστοφῶν ὁ Ἀζημιεύς . . γραφὰς παρὰ νόμων πέφευγεν ἑβδομήκοντα καὶ πέντε. cf. Hyperid. fr. 44. fortasse etiam *Ardetti* cognomen primus excogitavit comicus aliquis.

313

Schol. Aristid. 458, 21 Dindf. ἔχομεν παρὰ τοῖς κωμικοῖς ὅτι τινὰ τῶν ἐκτεθέντων παίδων ἀπὸ τινων σημείων ἐν αὐτοῖς ὄντων ἀνεγνωρίζοντο.

314

δραχμὴ χαλαζῶσα

Hesychius ἐπὶ Διοφάντου τὸ θεωρικὸν ἐγένετο δραχμή. addit Zenobius 3, 27 ἐπεὶ δὲ ἔπασσε χάλαζα τότε ἀπὸ τοῦ ἀέρος, χαλαζῶσαν αὐτὴν ἐπέσκωπτον. 'cf. Boeckh. Oecon. Athen. I 239. Fritzsche. De merc. iud. 13. Diophantus archon erat Olymp. 96, 2.' Mein.

315

ἀγάμητον

τῶν νέων κωμωδῶν τινες τὸν ἄγαμον εἰρήκασιν. Pollux 3, 47.

316

ἀλείπτριαν

εἰρήκασιν οἱ μέσοι κωμικοί. . . Ἀμφιδος καὶ δραμά ἐστιν Ἀλείπτρια. Pollux 7, 17. cf. hui. ed. II 236. adparet etiam praeter titulos fabularum Amphidis (Antiphanis, Alexidis) nomen illud Pollucem in nova comoedia invenisse.

317

ἀντίκλειδες

παρὰ τοῖς νεωτέροις τούτοις (κωμικοῖς) . . εἴρηνται. Pollux 10, 22. significationem inlustrat Clemens Alex. Strom. 7, 17, 106 οὐδὲ τὴν

κλεῖν ἔχοντες τῆς εἰσόδου, ψευδῇ δέ τινα . . . ἀντικλεῖδα. ἡ ἀντίκλεις
Herodian. II 672, 18 (non ἀντικλείς).

318

ἀντίπαις

Pollux 2, 9 παιδίων, παιδάριον, παιδίσκος . . . καὶ ἀντίπαις,
ὥς οἱ νέοι κωμῶδοι.

319

ἀπφρία, ἀπφρίον

Pollux 3, 74 φανλοτάτη ἡ παρὰ τοῖς νέοις κωμῶδοις ἀπφρία καὶ
ἀπφρίον καὶ ἀπφάριον (Xenarch. 4, 15), νέας δεσποίνης ὑποκορίσματα.

320

δεῖπνον

Etymologic. m. 262, 38 δεῖπνον ὁ καιρὸς τῆς τροφῆς, καὶ ἡ
ἐν τοιῷδε καιρῷ διδομένη τροφή. οἱ δὲ κωμικοὶ οἱ νεώτεροι συγγέ-
ουσι τὸν καιρὸν, ἐσπερινὴν τροφήν δεῖπνον ὀνομάζοντες.

321

δειπνοπίθηκος

ὁ δειπνου ἔνεκα πιθηκίζων καὶ ὑποθωπεύων κόλακος τρόπον.
Bekker. Anecd. 34, 29. cf. δημοπίθηκος. non antiquae comoediae
est, ut Meinekius indicavit, sed novae. est enim nomen parasiti.

322

διαβασιλίζεται

τῆς βασιλείας ἀντιποιεῖται. Bekker. Anecd. 241, 14.

323

εἰργασμένον (ἑμάτιον)

Pollux 7, 69. cf. 328. ὠργασμένον Mein.

324

ἐμμακεδονίζαι

χορήσασθαι (Μακεδόνων τρόποις add. Pearso). Hesychius. comice
etiam forma verbi Macedonum dialecto accommodatur.

325

καψιδρώτιον

Pollux 7, 71 τὸ ἐν τῇ μέσῃ κωμῶδιᾳ καψ. καλούμενον . . νῦν

σουδάριον ὀνομάζεται. Hesych. καψιδρώτιον· εἶδος χιτωνίσκου. vocem non vulgarem fuisse, sed a comico aliquo ioci causa adhibitam censet Fielitz. De Att. com. bip. 19.

326

λουτῆρας

Pollux 7, 167 ἡ νέα κωμωδία καὶ λ. λέγει.

327

μαχαίρια

ἐκάλουν οἱ νέοι κωμωδοὶ ἐν οἷς ἀπέσχαζον ἢ ἔσχαζόν. Pollux 4, 182. οὕτω γὰρ ἔλεγον τὸ ἀμύσσειν. κατέσχαζον deletis ἐν et ἀπέσχαζον ἢ Herwerd. Obs. crit. 116. cf. Lobeck. Rhem. 84. Pathol. el. I 128.

328

ὄρεινόν

Pollux 7, 69 τὸ ἄκναπτον ἱμάτιον ὄρεινόν οἱ μέσοι κωμικοί, ὥσπερ εἰργασμένον τὸ ἐγναμμένον. 'ὄρεινόν non expedio'. Mein. cf. 323.

329

ὄστοθήκην, ὄστοκόπον

Pollux 2, 232 ἡ νέα κωμωδία καὶ ὄστοθ. καὶ ὄστοκ. λέγει.

330

πισύγγους, πισύγγια

Pollux 7, 82 τοὺς τὰ ὑποδήματα ῥάπτοντας πισύγγους ἔνιοι (οἱ νέοι Mein.) τῶν κωμικῶν καλοῦσι, καὶ τὰ ἐργαστήρια αὐτῶν πισύγγια. Hesych. et Phot. (Herodian. II 567, 28) πισύγγιον· σκυτεῖον. Hes. πισύγγων· σκυτέων. cf. Lobeck. Pathol. prol. 306. 7.

331

πονηρούς

Cramer. Anecd. Ox. I 372. 3 πονηρός, ὁ κατὰ ψυχὴν δξυτόνως, ὁ δὲ κατὰ σῶμα προπαροξυτόνως . . . οἱ μέντοι νεώτεροι τῆς κωμωδίας ποιηταὶ . . . τὸ ὄνομα πονηρούς ἐξήνεγκαν τοὺς ἐρῶντας παρὰ τὸ πονεῖν ἐν τῷ ἔρῳ.

332

προσωποποιόν

Pollux 2, 47 ἡ νέα κωμωδία καὶ πρ. εἶρηκεν ὃν ἡ ἀρχαία σκενοποιόν (Arist. Eq. 232).

333

προυνίκους

τοὺς μισθωτοὺς οἱ νέοι κωμωδοδιδάσκαλοι ὠνόμαζον. τὸ ὄνομα Βυζαντίων ἦν, ὅθεν καὶ Βυζαντίους αὐτοὺς ἀπεκάλουν. Pollux 7, 132. Herodian II 445, 7 (ac similiter 574, 9) τὸ προύνεικος διὰ διφθόγγου γράφεται· σημαίνει δὲ τοὺς ὑβριστὰς καὶ τοὺς [ἄνδρας] ἰσταμένους ἐν ταῖς ἀγοραῖς καὶ φέροντας τὰ ὦνια καὶ λαμβάνοντας ὑπὲρ τούτων μισθόν. εἴτε δὲ τοὺς ὑβριστὰς σημαίνει εἴτε τοὺς ἄλλους, διὰ τῆς εἰ διφθόγγου γράφεται, καὶ ἐπὶ μὲν τῶν ὑβριστῶν, ἐπειδὴ παρὰ τὴν πρό πρόθεσιν καὶ τὸ νείκος γέγονε πρόνεικος... εἰ δὲ τοὺς ἄλλους σημαίνει, ἐπειδὴ παρὰ τὴν πρό πρόθεσιν καὶ τὸ ἐνείκω Βοιωτικὸν γέγονε προένεικος καὶ κατὰ κῥᾶσιν... προύνεικος. Bekker. Anecd. 1415 (ex cod. Paris. 2630) προύνεικος οἱ μὲν ἀπὸ τῶν νεικῶν ἐσχημάτισαν· ἐπὶ γὰρ ἀπαιδευτῶν φασὶ κεῖσθαι τὴν φωνήν. Ἀλεξίων μέντοι παρὰ τὸ ἐνεικος (?) ἐσχημάτισεν· κυρίως γὰρ λέγεσθαι προύνεικος τοὺς μισθοῦ τὰ ἐξ ἀγορᾶς ὦνια κομίζοντας παῖδας. Δημήτριος δὲ φησι τοὺς διδόντας τὰ ὦνια πρὶν ἢ λαβεῖν τιμὴν. δῆλον δὲ ὅτι εἴτε κατὰ τὸν Ἀλεξίανος λόγον εἴτε κατὰ τὸν Δημητρίου διὰ τῆς εἰ διφθόγγου ἡ γραφὴ ἐστίν. cf. Etym. m. 691, 19. Ael. Dionys. Eustath. 983, 48. Cramer. Anecd. Ox. II 251. Paris. IIII 189. Phot. προύνεικον. Hesychius προυνικοί· οἱ μισθοῦ κομίζοντες τὰ ὦνια ἀπὸ τῆς ἀγορᾶς, οὓς τινες παιδαγῶνας καλοῦσι· δρομεῖς ταχεῖς, ὄξεῖς, εὐκίνητοι, γοργοί, μισθωτοί, quae ex parte proferunt Photius προύνεικος, Suidas προύνεικος (qui exscripsit etiam Diog. L. 4, 6), Bachmann. Anecd. I 353, 1. cf. 1343. dissentiunt de ea voce etiam recentiores: προύνικος Porsonus, προύνεικος Lobeckius Agl. 1325. Rhem. 59, προυνικός Meinekianus Anal. Alex. 398.

‘Bochartus Hieroz. I 794 ex oriente repetit vocem a *phuranik*, quod celeritatem cursus indicat.’ M. Schmidt.

334

στράβωνες

Pollux 2, 51 διάστροφος, στρεβλός· ὁ γὰρ στραβὸς ἰδιωτικόν, καὶ οἱ στρ. ἐν τῇ νέᾳ κωμῳδίᾳ.

335

ὑπόξυλον

Pollux 3, 56. cf. 83 et Aristoph. fr. 881.

ΑΔΗΛΑ ΟΠΟΤΕΡΑΣ

336

αὕτη πόλις ἔσθ' Ἑλληνὶς ἢ ῥόδοις ἴσην
 εὐωδίαν ἔχουσα χάμ' ἀηδίαν.
 τὰ γὰρ Ἀλίεια τὰ μεγάλ' εἰς σχολὴν ἄγει,
 τὸ δ' ἀλιακὸν ἔτος με μαίνεσθαι ποιεῖ.
 5 ὅταν δὲ τὴν λευκὴν τις αὐτῶν πρᾶεως
 ἀλιακὸν εἶναι στέφανον εἴπῃ, πνίγεται
 οὕτως ἐπ' αὐτοῖς, ὥστε μᾶλλον ἂν θέλαιν
 ἀποκαρτερεῖν ἢ ταῦτ' ἀκούων καρτερεῖν.
 τοιοῦτο τῶν ξένων τι καταχεῖται σκότος.

[Dicaearchus] 1, 5 in C. Muelleri Geogr. min. I 100 (continuo post Lysippi fr. 7). 1. ἢ ῥόδοις cod. Par. ἴσην Steph.] δίσσην. ῥόδων δίκην Naekius. 2. χάμ' ἀηδίαν G. Herm.] καὶ ἀμαληδίαν. 3. Ἀλίεια τὰ μεγάλ' Naek.] ἀλιεῖτα μεγάλην cod. εἰς σχολὴν Steph.] εἰσβολὴν cod. οὐ σχ. Naek. Ἀλ. μὲν μεγάλην ἔχει σχολὴν (oblectationem) Mein. II 147. (μὲν μεγάλην σχολὴν ἄγει V 32. 3.) μεγάλην μ' εἰς χολὴν (debebat certe εἰς μεγάλην χολὴν μ') Holsten. 4. ἀλιακὸν (ut mox iterum) ἔτος cod. ἔθος Steph. ἔπος Holst. ἔδος Osann. (i. e. colossus Rhodius). ἔτνος Mein. conl. Bergk. zur Monatsk. p. 69, etiam *pultem* qua Halieis vescebantur, *solarem pultem* dictam esse censens. 5. λευκὴν cod. 9. τοιοῦτο τῶν edit.] τοιούτων cod. καταχεῖται G. Herm.] καλεῖται cod. κακχεῖται Casaub.

Rhodom dici praeunte Casaubono monuit Naekius Opusc. I 339. si v. 4 colossus Rhodius, Charetis Lindii opus (Strab. 14, 652. Plin. N. h. 34, 41. 2), significaretur, eclogam novae comoediae esse constaret. scribi non potuisse ante Ol. 93, 1, quo anno Rhodii ex tribus oppidis Lindo, Ialyso, Camiro in unam civitatem Rhodum commigraverunt (Diodor. 13, 75), adparet. C. Muellerus cum Lysippi fr. 7 hoc coniungi posse censet, si loqui fingamus hominem Atheniensem, Rhodi degentem. non coniuncta fuisse multo veri similis est. 3. de *Halieis* cf. Athen. 13, 561e. Aristid. I 808 Dind. Eustath. 1562. Preller. Myth. gr.² I 335. 5. Schol. Pind. Ol. 7, 147 ὁ στέφανος (παρὰ Ῥοδίους) λευκὴ δίδεται. 8. cf. Timocl. 18, 4. 5.

337

[Dicaearch.] 1, 25 in C. Mueller. Geogr. min. I 104 ἰσοροῦσι δ' οἱ Βοιωτοὶ τὰ κατ' αὐτοὺς ὑπάρχοντα ἰδία ἀκλήρηματα λέγοντες ταῦτα· τὴν μὲν αἰσχροκέρδειαν κατοικεῖν ἐν Ὠρωπῷ, τὸν δὲ

φθόνον ἐν Τανάγρα, τὴν φιλονεικίαν ἐν Θεσπιαῖς, τὴν ὕβριν ἐν Θήβαις, τὴν πλεονεξίαν ἐν Ἀνθηδόνι, τὴν περιεργίαν ἐν Κορωνείᾳ, ἐν Πλαταιαῖς τὴν ἀλαζονείαν, τὸν πυρετὸν ἐν Ὀρχηστῷ, τὴν ἀναισθησίαν ἐν Ἀλιάρτῳ. τὰδ' ἐκ πάσης τῆς Ἑλλάδος ἀκληρήματα εἰς τὰς τῆς Βοιωτίας πόλεις κατεργύη. in his αἰσχροκερδίαν, θεσπεσίαις, κορωνίᾳ, ἀλαζονίαν, ὀσγήστῳ cod. Par.

ex comoedia haec excerpta esse sententia est A. Nauckii (Philol. VI 425 sq.) ita fere poetam scripsisse censentis: τὴν μὲν αἰσχροκερδίαν | σύνοικον Ὠρωπῷ, Τανάγρα δὲ τὸν φθόνον, | φιλονεικίαν δὲ Θεσπιαῖς, Θήβαις ὕβριν, | πλεονεξίαν Ἀνθηδόνι καὶ περιεργίαν | Κορωνίοισι, τῇ δὲ Πλαταιᾷ πόλει | ἀλαζονείαν, τὸν πυρετὸν δ' Ὀρχηστίοις, | Ἀλιάρτιοις δὲ τὴν ἀναισθητον φύσιν. | πάσης τὰδ' ἐκ τῆς Ἑλλάδος ἀκληρήματα | Βοιωτίας ἐς τὰς πόλεις κατεργύη. in quibus et sunt quae displiceant et quid sint ἀκληρήματα, qua voce apud posteriores singuli casus aduersi significantur, nescio. dubitari potest an ex pluribus comoediis haec congesserit scriptor. si ex una sunt, scripta sunt inter Ol. 98, 1 et 101, 3, siquidem Plataeae post pacem Antalcideam restitutae Ol. 101, 3 a Thebanis denuo dirutae sunt. fortasse σύνοικον Ὠρωπῷ μὲν αἰσχροκερδίαν, | φθόνον δὲ Τανάγρα, Θεσπιαῖς φιλονεικίαν, | Θήβαις ὕβριν, πλεονεξίαν Ἀνθηδόνι, | περιεργίαν δὲ τῇ Κορωνίων πόλει, | ἀλαζονείαν ταῖς Πλαταιαῖς (μυρίαν), | πύρεξιν Ὀρχηστῷ δέ, ἀναισθησίαν | (μάλισθ') Ἀλιάρτῳ | τὰδ' ἐξ ἀπάσης Ἑλλάδος ἀκληρήματα | Βοιωτίας ἐς τὰς πόλεις κατεργύη. de nomine Κορώνιοι Strab. 9, 411 οἱ ἐν τῇ Κορωνείᾳ Κορώνιοι λέγονται.

338. 339

χλανίσι δὲ δὴ φαναῖσι περιπεπεμμένοι
καὶ μαστίχην τρώγοντες, ὕζοντες μύρου.

τὸ δ' ὅλον οὐκ ἐπίσταμαι
ἐγὼ ψιθυρίζειν, οὐδὲ κατακεκλασμένος
5 πλάγιον ποιήσας τὸν τράχηλον περιπατεῖν,
ὥσπερ ἑτέρους ὁρῶ κιναιδούς ἐνθάδε
πολλοὺς ἐν ᾧσται καὶ πεπιττοκοπημένους.

v. 1. 2 Clemens Alex. Paed. 3, 3, 15 κουράς μὲν ἀγεννεῖς καὶ πορνικὰς ἀποκειρόμενοι· χλανίσι δὲ διαφανέσι περιπεπεμμένοι καὶ μαστίχην κτλ. v. 3 sq. Clemens Alex. Paed. 3, 11, 69 ἔχοι δ' ἂν κἀκεῖνο ἄριστα τὸ εἰρημένον κτλ. 1. δὴ φαναῖσι Mein.] διαφανέσι. περιπεπλεγμένοι Heinsius. v. 2 (τρώγοντας, ὕζοντας) Meinekios post v. 7 transponendum censuit. 4. κατακεκλασμένους BFR. 6. ἐταίρους MNPR et supra scripto ε F. ὁρῶμεν BR. 7. περιπιττοκοπημένους

BR. — mihi etiam κουράς ἀγεννεῖς κτλ. comici videntur omniaque a Clemente ex una scaena exscripta: τὸ δ' ὅλον — πεπιττοκοπημένους, κουράς ἀγεννεῖς, πορνικὰς κεκαρμένους, χλανίσσι τε ταῖς φαναῖσι περιπεπεμμένους, καὶ μαστίχην τρώγοντας, ὄξοντας μύρον. cf. 375.

2. μαστίχην manducabant odoris causa. Plin. N. h. 20, 263 *mastiche e carduis odorem commendat oris*. 4. Archipp. 45. Polem. Physiogn. 1, 176 κλάσις τοῦ τραχήλου ἀνδρόγυνον δηλοῖ. Dio Chrys. 5 p. 196 R. γυναῖκα . . . ἐπιδεικνύουσαν . . τοὺς μαστοὺς καὶ τὸν τράχηλον ἀνακλῶσαν (Mein.). 7. cf. Alexid. 264 et quae ad Philemonis Πιττοκοπούμενον adnotavimus.

340

δέσποιν' ἀπασῶν, πότνι' Ἀθηναίων πόλι,
ὥς πάγκαλόν σου φαίνεται τὸ νεώριον,
ὥς καλὸς ὁ Παρθενῶν, καλὸς δ' ὁ Πειραιεύς.
ἄλση δὲ τίς πω τοιάδ' ἔσχ' ἄλλη πόλις;
5 καὶ τούρανθ' ὅς, ὥς φασιν, ἐστὶν ἐν καλῷ.

Dio Chrysost. 64, p. 334 Reisk. v. 3 partem priorem addidit Porsonus ex Diogene L. 7, 67 ὁμοιον δέ ἐστιν ἀξιώματι ὃ τὴν ἐκφορὰν ἔχον ἀξιώματικὴν παρὰ τινος μορίου πλεονασμὸν ἢ πάθος ἔξω πίπτει τοῦ γένους τῶν ἀξιωμάτων, οἷον 'καλὸς γ' ὁ Παρθενῶν'. Syrianus Walz. Rhet. VII 4 οἱ δὲ Στωικοὶ προστιθέασιν τούτοις (Peripateticorum partitionibus orationis) καὶ ἄλλους ἕξ· πνευματικὸν καὶ ἐπαπορητικόν . . . εἶτα θανμαστικόν· ὥς καλὸς ὁ Παρθενῶν.

1. δέσποινα δ' ἀπασῶν πόλεων, πότνια κτλ. cod. corr. Mein. δέσποινα πόλεων Porsonus. δέσποιν' ἀνασσα G. A. Hirschig. Ann. crit. 34. 2. ὥς πάγκαλόν Reiskius] ὥς καὶ καλόν. 3. ὥς καλὸς Syrian.] καλὸς γ' Diogen. 4. πόλις add. Porson. 5. γ', ὥς Reisk.] πῶς.

4. ἄλση. significantur Academia cum Colono et fortasse ea urbis regio, cui nomen erat Κῆποι. 5. cf. Xenoph. Vectig. 1. Dion. 6, 179 (εἶναι) τὸν ἄερα κοῦφον, ὥς μήτε θεσθαι πολλάκις μήτε ὑπομένειν τὸ γινόμενον ὕδωρ.

341

ἂν μὲς διορύξῃ βωμὸν ὄντα πήλινον
κἂν μηδὲν ἄλλ' ἔχων διατροάγῃ θύλακον,
ἀλεκτροῶν τρεφόμενος ἂν ἐφ' ἐσπέρας
ἄσῃ, τιθέμενοι τοῦτο σημείον τινος —

Clemens Alex. Strom. 7, 4, 24 εἰκότως τοίνυν δεισιδαίμονες περὶ τοὺς εὐοργήτους γινόμενοι πάντα σημεῖα ἡγοῦνται εἶναι τὰ συμβαίνοντα καὶ κακῶν αἰτία κτλ. indicavit Porsonus Eurip. Med. 139

n. xi. 1. ἂν Mein.] ἔαν L. διορύξῃ Sylb.] διορίζῃ L. βωμὸν] τοῖχον Naber. Mnem. nov. VIII 433. 2. διατρύγῃ Sylb.] διατραγῇ L. θύλακον Porson.] λυκήθιον L. perperam ληκύθιον Sylb. 3. ἂν ἐφ' anon. Zimmerm. ann. 1835, 91] ἔαν ἀπὸ L. 4. τιθέμενοι] τιθέμεθα Cobet. N. l. 175. sed videtur abrupta esse oratio. τινος L] τινες Sylb., nulla necessitate. — cf. 350.

‘Bion’ apud Clem. ibid. ‘τί δὲ καὶ θανμαστόν, εἰ ὁ μῦς τὸν θύλακον διέτραγεν, οὐχ εὐρών ὃ τι φάγῃ; Theophr. Charact. 16 ἔαν μῦς θύλακον . . διαφάγῃ, πρὸς τὸν ἐξηγητὴν ἑλθὼν ἐρωτᾷν τί χρὴ ποιεῖν.’ Porson. Cic. De divin. 2, 27 *nos autem ita leves et inconsiderati sumus, ut si mures conroserint aliquid, quorum est opus hoc unum, monstrum putamus.* (Potter.) in Menandri fr. 534 post v. 11 insertum ad Δεισιδαίμονα refert Herwerd. Anal. crit. 38. 9. — antiquae haec non minus quam novae comoediae esse possunt. cf. Arist. Av. 720. 1.

342

. . . ἄλλους δὲ πλήρεις κραιπάλης,
αὐχμῶντας, ὠχρίωντας ἔστιν εἰσορᾶν,
τὰ πρόσωπα πελιτνοὺς καπὶ τῇ χθελινῇ μέθῃ
ἄλλην ἔωθεν αὐθις ἀντλοῦντας μέθῃν.

Clemens Alex. Paed. 2, 2, 26 ἄλλους δὲ (ὁρᾶν ἔστιν) πλ. κρ. — ὠχρ. τὰ πρ. πελιτνοὺς καὶ ἔτι τῇ χθελινῇ μ. ἄλλην εἰς ἔω αὐθις ἀναντλ. μ. cf. 375. — 3. πελιτνοὺς, ut Alexid. 110, 17.

343

ὁ δ' οὐτ' ἔγαν ὀπτοῖσιν οὐθ' ἐφθοῖς ἔγαν,
οὐθ' ἦττον οὐτε μάλλον οὐτε διὰ μέσου
ἡρτυμένοισι χαίρων ὥστ' ἐπαινέσαι.

Plutarchus Mor. 461b μεῖζον οὐδὲν εὐκολίας καὶ ἀφελείας ἐφόδιον εἰς προσιότητα . . τῷ . . μὴ δεομένῳ πολλῶν καὶ περιττῶν κτλ. 2. ἀλλὰ διὰ μέσου Madvig. Advers. crit. I 640. 3. ἡρτυμένοις ἔχαιρεν Mein.

344

πλευρίτιδες, περιπλευμονίαι, φρενίτιδες,
στραγγογυρίαι, δυσεντερίαι, λήθαργίαι,
ἐπιληψίαι, σηπεδόνες, ἄλλα μυρία.

Hipparchus Pythag. Stob. Floril. 108, 81 *πρῶτόν γ' ἐπένθωμεν ἐπὶ τὰ συμβαίνοντα περὶ τὸ σῶμα κτλ.* indicavit Nauck. Philol. III 359. 1. φρενίτιδες Nauck.] φρενίτιδες, ποδάργραι. νεφρίτιδες K.,

nam φρενίτιδες quidem, i. e. μανίαι, non sunt περὶ τὸ σῶμα. ex Hipparchi aetate nihil efficitur ad aetatem fragmenti definiendam, nisi ante saec. 4 medium id scriptum fuisse.

345

πᾶς ὁ καθ' ἑαυτὸν τεχνολογῶν θαυμάζεται,
διακρινόμενος δὲ πρὸς ἑτέρους ἐλέγχεται
ὑποβολιμαίαν σύνεσιν ἡμφιεσμένος.

Stobaens Ecl. 2, 15, 9 Wachsm. ριπιδ L., εὑ praef. rubric. comico tribuit Gaisf., Philippiidis vel Hermippi esse coni. Wachsm. — 1. ὁ Mein.] τὸ.

346

ὅταν ποιῶν πονηρὰ χρηστά τις λαλῇ
καὶ τὸν παρόντα πλησίον μὴ λανθάνῃ,
διπλάσιος αὐτῷ γίνεθ' ἢ πονηρία.

Felton. ex tabula lignea cerata mus. Abbot. Welcker. Mus. Rhen. XV 156. Froehner. Tablettes grecques du musée de Marseille (1867) p. 4. cf. etiam Kaibel. Epigramm. xxiii 1117a. 3. διπλάσιος αὐτῷ Welck.] διπλασίως αὐτῷ tab. αὐτῷ διπλασίως Felt. γίνεται tab. (in qua omittitur ι subscr.). unde Felto et Welckerus concluderint Menandri esse nescio. nec satis firmatur H. Iacobi sententia, hoc fragmentum cum 636 Menandri ita coniungentis, ut hoc sit responsum alterius personae (Progr. Posn. 1861 p. 9).

347

εἰτά μοι σκάπτων ἐρεῖ
ἐφ' οἷς γεγόνασιν αἱ διαλύσεις· ταῦτα γὰρ
πολυπραγμονῶν νῦν ὁ κατάρατος περιπατεῖ.

Plutarchus Mor. 519a ὁ μὲν γὰρ ἀληθινὸς ἐκεῖνος γεωργὸς οὐδὲ τὸν αὐτομάτως ἐρχόμενον ἐκ πόλεως λόγον ἡδέως προσδέχεται λέγων κτλ. idem 511e (Romanum servum negat quicquam non interrogatum dicere audere), ὁ δ' Ἀττικὸς ἐρεῖ τῷ δεσπότην σκάπτων ἐφ' οἷς — διαλύσεις. non recte haec interpretatus est Iacobsius ap. Mein. Menand. rel. p. 38. sunt verba domini indignantis, quod servus garrulus vel inter opera rustica sibi talia non curanti de rerum publicarum statu narret. ad Menandri *Georgum* referebat Toupius. sed cum ignoremus quae indutiae significentur, ne illud quidem constat, utrius comoediae haec fuerint.

347a

οἶνος δ' ἀληθείας ἔφν γονιμώτατος·
ἧς μὴ παρούσης οὐδέν ἐστ' ἐμπειρίας
οὐδ' ἀρχινοίας ὄφελος.

Plutarchus Mor. 715 b ἔστι δὲ (οἶνος) παρρησίας καὶ δι' αὐτήν
ἀλ. γ. κτλ. 2. ἐστ' add.

348

μὴ τὴν ὕειον ἁρμονίαν ἡρμουςμένοι
ἐκ νύκτα νυκτὸς χημέραν ἐξ ἡμέρας
(αἰσχροῶς) καλινδῶμεσθα.

Aristides II 582 Dindf. 2. νύκτα ἐκ νυκτὸς καὶ ἡμ. 3. καλιν-
δοίμεθα. αἰσχροῶς add. — 2. de conlocatione verborum cf. ἀνῆλυθεν
ἐκ δόρυ γαίης, δῆεις ἐν πῆματα οἴκῳ, ὑπὲρ αὐτὸς αὐτοῦ al.

349

ἐς τὰς πανηγύρεις
ἀπιὼν τοσοῦτον πλήθος ἀνθρώπων ὄρας
συλλεγόμενον ἐπὶ τὴν θείαν τῶν τοιούτων καὶ

θέατρα μυρίανδρα συμπληρούμενα
καὶ τοὺς ἀγωνιστὰς
ἐπαινουμένους, τὸν δὲ καὶ νικήσαντα αὐτῶν ἰσόθεον νομιζόμενον.
Lucianus Anach. 10. 2. ἀπ. ὁρ. τοσ. πλ. ἀνθρ.

350

ἂν τις εἰσίδῃ βᾶκῆλον ἢ
πίθηκον εὐθὺς ἐξῶν τῆς οἰκίας,
ἐπὶ πόδ' ἀναστρέφει τε κἀπανέρχεται.

Lucianus Pseudolog. 17 καὶ εἴ τις βᾶκῆλον..ἴδοι κτλ. 3. τε add.
cf. 341.

351

οἷδε θηρεύειν φίλους
ὃς πᾶσιν εὖ πράττουσι μὲν συνήδεται,
πεπονθόσιν δ' οἷ' οὐκ ἔδει συνάχεται.

Aeneas Epist. 20 p. 30 Herch. φίλ. οἷδε θηρ. καὶ εὖ πρ. —
πεπονθόσι δ' οἷά περ κτλ.

352

. . . πάντα ταῦθ' ὑπὸ φιλανθρωπίας
θεοὶ πονοῦσι πρὸς τὸν ἐπὶ τῆς γῆς βίον
ἕκαστα συντελοῦντες.

Lucianus Bis accus. 1 extr. πάντα γὰρ ταῦτα ὑπὸ φ. οἱ θεοὶ
κτλ. 3. ἕκαστα Ψ] ἕκαστοι vel ἐκάστοις. βίος eadem vel simili
significatione Lucian. Fugit. 3. 5. 6. 23. Hesiod. 2.

353

καὶ ποῖ βαδιεῖται τὸ κακὸν ἢ ποῦ στήσεται;
οὐκ οἶσθ' ὅτι πηγὴν ἀέναον πονηρίας
κινεῖς;

Maximus Tyrius Dissert. 2 p. 21 ed. Leid. (1614). 1. ἢ K.]
καὶ. 2. 3. ἀέναον κ. πον.

354

ὁ γὰρ Ποσειδῶν τὰς νεφέλας συνήγαγε
καὶ ἐτάραξε τὸν πόντον
ὥσπερ τορύνην τὴν τρῖαιναν ἐμβαλὼν.

Lucianus Charon. 7 ὡς ὁ Π. συνήγ. τ. ν. — ὥσπ. τορ. τινὰ
ἐμβ. τ. τρ. fortasse ν. 2 καὶ τὴν θάλατταν συνετάραξεν.

355. 356

περὶ μεγάλων γὰρ πραγμάτων σκοπουμένοις
εὐνουστάτη σύμβουλος ἢ παρορησία.
.
παρορησίαν δὲ παντὸς ὄνοῦ χρυσίου.

Ioannes Damasc. Flor. 1, 21, 22. 3 (V ccclxx). 1. γὰρ add.
Mein. σκοπουμένοις Mein.] σκοπομένην.

357

τόλμα τι, κινδύνευε, πρᾶττ', ἀποτύγχανε,
ἐπίτυχε· πάντα μᾶλλον ἢ σπαντὸν προοῦ.

Polybius 31, 21 γενομένων δὲ πάντων κατὰ τὸ συνταχθέν,
λαβὼν ὁ Δημήτριος ἐπανέγνω. τὸ δὲ πιττάκιον περιεῖχε τὰς γνώμας
ταύτας. . . κτλ. ἐπίτύγχανε, ἀπότυχε Naber. Mnem. nov. VIII 34.

358

τοῖς σὺμμέτροις μὲν αὖξεται ψυχὴ πόνοις,
τοῖσιν δ' ὑπερβάλλουσι καὶ βαπτίζεται.

Plutarch. Mor. 9b ψ. τοῖς μὲν σ. αὖξ. π., τοῖς δ' ὑπερβ. β. —
de verbo βαπτίζειν Heindorf. Plat. Euthyd. 277d.

359

τί τἀλλότριον, ἄνθρωπε βασκανώτατε,
κακὸν ὄξυδορκεῖς, τὸ δ' ἴδιον παραβλέπεις;

Plutarchus Mor. 469b. καὶ τοι τό γε πρὸς τὸν πολυπράγμονα
λελεγμένον οὐκ ἀηδῶς δεῦρ' ἔστι μετενεγκεῖν κτλ. et 515d ἡ πολυ-
πραγμοσύνη φιλομάθειά τίς ἐστὶν ἀλλοτρίων κακῶν, οὔτε φθόνου
δοκοῦσα καθαρεύειν νόσος οὔτε κακοηθείας κτλ. Horat. Serm. 1, 3,
25 (Mein.) cum tua pervideas oculis mala lippus inunctis, cur in
amicorum vitiis tam cernis acutum? de verbo ὄξυδορκεῖν cf. Lobeck.
Phryn. 576. Menandro tribuebat Mein. Quaest. Men. 45.

360

πρὸς θῆλυ νέυεις μᾶλλον ἢ 'πὶ τᾶρρενα;
B. ὅπου προσῇ τὸ κάλλος, ἀμφιδέξιος.

Plutarchus Mor. 766. 7 οὐ γὰρ ὁ φιλήδονος ἐρωτηθεὶς εἰ
πρὸς — τᾶρρ. καὶ ἀποκρινάμενος ὅπου — ἀμφ. ἔδοξεν οἰκείως ἀπο-
κρίνασθαι. 1. νέυει. 2. ὅπου] ἴν' ἂν vel ὅπου πρόσεστι κάλλος K.

361

ἀνχμῶντα δ' οὕτως ἄνδρα καὶ κεκουιμένον
κάλλιον ἢ τῶν νῦν παλαιστῶν ὅστισοῦν

Aristides II 233 Dindf. (Μιλτιάδην) ἄνδρα οὔτ. ἀνχμ. κ. κ. κ.
ἢ τῶν παλαιστῶν καὶ γυμναστικῶν ὅστ. — νῦν add. scriberem ὀν-
τινοῦν, ita si scripsisset Aristides. potest esse Eupolidis ex Δήμοις.

362

σὺ δ' ἄθλιος τὰ μὲν παραδραμάων, τὰ δὲ βάδην
ἄναντα πολλὰ καὶ κάταντα πνευστιᾶς.

Lucianus De merc. cond. 26. — quis apud poetam adpelletur
non constat. imitatur Hom. II. 23, 116.

363

Ἰδην ὑπειλήφασιν ὑπὸ τῇ γῇ τόπον
βαθύν, πολύχωρον καὶ ζοφερόν κἀνήλιον.

Lucianus De luct. 2 τόπον τινὰ ὑπὸ τῇ γῇ βαθύν Ἰδην ὑπειλ.,
μέγαν δὲ καὶ πολ. τοῦτον εἶναι καὶ ζ. καὶ ἀνήλ.

364

καὶ πυραμίδες στῆλαι τε ἀπιγράμματα
πῶς οὐ περιττὰ παιδιαῖς τ' εἰκότα;

Lucianus De luctu 22 καὶ π. καὶ στ. καὶ ἐπιγρ. πρὸς ὀλίγον
διαρκοῦντα πῶς οὐ π. καὶ π. προσεοικ.;

365

ἐς τὸ φανερόν μὲν οὐχὶ τολμῶσιν λέγειν,
ὑποτονθορύζουσιν δὲ συγκεκυφότες.

Lucianus Bis accus. 4 πάντες ἀγανακτοῦσι . . . καὶ κτλ. indicavit Mein. Philol. XV 539. 1. τὸ add. K. cf. Alexid. 2, 4. Arist. Thesm. 525. οὐχὶ τολμῶσιν Mein.] οὐ τολμῶσι. 2. ὑποτονθορύζουσιν Mein.] ὑποτονθορύζουσι.

366

ἀπὸ τῆς πατρῴας ἐστίας ἐξέρχεται
κάτω κεκυφὼς κούδέν' ἐξ ἐναντίου

προσβλέπων (fortasse προσορῶν). [Lucianus] Amor. 44. 2. καὶ
μηδένα τῶν ἀπαντῶντων ἐξ κτλ. celebratur priscae educationis
modestia et severitas.

367. 368

μηδέποτε' ἐλάαν ἔσθι' ἀκαλήφην ἔχων,
χειμῶνος ὥρα βολβοφακῇν. B. βαβαί, βαβαί.

Athenaeus 4, 158b Χρύσιππος ἐν τῷ περὶ τοῦ καλοῦ γνώμας
τινὰς εἰσφέρων φησί κτλ. μηδέποτε' ἐλάαν Bergk.] μήποτελαίαν A. μὴ
μοί ποτ' ἐλαίαν Mein. Anal. Ath. 75. proxima apud Chrysippum
haec sunt:

βολβοφακῇ δ' ἴσον ἀμβροσίῃ ψύχους κρυόντος.
ἴσον Mein:] οἶον. — et trimetros et heroicum versum Chrysippus
videtur ex comoedia excerpisse.

369

ἃ γ' εἴ τις εἰς τὸ φῶς ἄγοι, σάφ' ἴσθι, τῶν
δώδεκα θεῶν δέσιντ' ἂν εἰς σωτηρίαν.

Libanius II 97, 16. 1. τὸ et σάφ' ἴσθι add. ἄγει Bav. Mor.

370

τὰκ τῶν ἀγρῶν ἃ δίδωσιν ἐνιαυτὸς μόλις,
οὔτοι διαρρίπτουσιν ἐν ἀκαρεῖ χρόνῳ.

Libanius III 203, 7. 2. οὔτοι add. deinde ἐν ἀκ. χρ. διαρρ.
(οἱ λαμπροὶ δοκοῦντες εἶναι).

371

πολλῶν ὀφείλω σοι χάριτας, γονῆς, τροφῆς·
ἀμείβομαι σε τῷ φυγεῖν τὴν οἰκίαν.

Libanius III 705, 16. 1. τροφῆς, παιδείας. — filius patrem
adloquitur.

372

ψαιστά, λιβανωτόν, πόπανα· ταῦτ' ὠνήσομαι·
οὐ τοῖς φίλοις θύω γάρ, ἀλλὰ τοῖς θεοῖς.

Porphyrus De abstin. 2, 58 (p. 120, 8 Nauck.) λέγουσι γοῦν
καὶ τῶν ποιητῶν οἱ ἐπ' ὀλίγον σωφρονοῦντες . . . ἄλλος δέ φησι
κτλ. 1. πόπανα· ταῦτ' ὠνήσομαι Mein.] μόνα τ' αὐτῶν ἤσομαι.
2. φύλοις Mm. θεοῖς Mein.] θεοῖς τανῦν, quod retinet Nauck. nihil
in his est quod non etiam in antiqua comoedia dici potuerit.

373

οὐχ αἵματος καὶ τῶν ὅσα τούτοις κίρνεται,
ἀλλ' ἐξ ἀδάμαντος καὶ πέτρας εἶ καὶ Στυγός.

Philostratus Epist. 14 (p. 471. 2 Herch.) οὐκ ἦσθα συγκεῖμενος
ἐν σαρκὶ (καὶ αἵματος add. Kayser.) καὶ τῶν — πέτρας καὶ Στ.
σαρκὶς Bentl.] ἀέρος. Plat. Protag. 320d ἐκ γῆς καὶ πυρὸς . . . καὶ
τῶν ὅσα πυρὶ καὶ γῇ κεράννυνται. ἐγκιρνᾶσιν est Arist. Eccl. 841,
κινράντες eiusdem fr. 683.

374

Ἀγαμέμνωνος τὸ πρόσωπον ὅδ' ὑποκρίνεται,
Μίθαικος ὣν τις τᾶνδοθεν ἢ Θεαρίων.

Themistius 21, 251c ἐξαπατᾷ ὑμᾶς καὶ πρ. Ἀγ. ὑπ. Μ. τις ὡν
ἐνδ. κτλ. Plat. Gorg. 518b Θεαρίων ὁ ἀροτοκόπος (Aristoph. fr. 1)

καὶ Μίθαικος ὁ τὴν ὀψοποιίαν συγγεγραφὸς τὴν Σικελικὴν. Lucian. Apolog. 5 ἐπὶ τῆς σκηνηῆς Ἀγαμέμνων ἕκαστος αὐτῶν . . . ἀποθέμενοι τὰ προσωπεῖα γίγνονται ὑπόμισθοι τραγωδοῦντες.

375

ὦν ἐστι τὸ ξῆν' οὐδὲν ἄλλ' ἢ κραιπάλη,
βαλανεῖ', ἄκρατος, ἀμίδες, ἀργία, πότος.

Clemens Alex. Paed. 2, 2, 25 extr. μακαριστὸν ἡγοῦνται βίον τὴν ἀκοσμίαν τὴν περὶ τὰ συμπόσια κτλ. κραιπάλη Porson. Advers. 300] κῶμος, κραιπάλη. κραιπ., | κῶμος, β. — ἀργία, | πότος Markland. Explic. vet. auct. 258. cui, deleto tamen πότος, adsentiuntur Mein. et Cobet. N. l. 343. fortasse haec quoque coniuncta fuerunt cum fr. 338. 9 ὄζοντας μύρου, | ὦν ἐστι τὸ ξῆν κτλ. cf. etiam 342.

376

ἵππον ταλάντων εἶχε πεντεκαίδεκα,
αὐτὸς δὲ χαλκῶν τιμιώτερος τριῶν.

Clemens Alex. Paed. 3, 6, 34 ὁ ἵππος αὐτοῦ πεντεκαίδεκα ταλάντων ἐστὶν ἄξιος . . . , αὐτὸς — ἐστι τιμιώτερος τριῶν. v. 2 ex comoedia repetendum esse monuit Nauck. Philol. III 359. αὐτὸς δὲ χαλκῶν ἐστι τιμιώτερος | τριῶν Cobet. N. l. 343. mihi etiam priora comici et sicuti factum est scribenda esse videbantur.

377

ἐγὼ πάλαι περισκοπῶν τὰς δολκάδας
μετέωρος ἀεὶ πρὸς τὸ μέλλον γίνομαι.

Procopius Epist. 103. - 1. ἐγὼ δὲ π. περισκοπῶ. 2. γίνομαι K.] γινόμενος. — loquitur mercator sollicitus.

378

ἀλλ' ὥς ἔοικε μόνον ὀρᾶς τὸ χρυσίον,
ἄγει δέ σ' αὐτὸ καὶ ποιεῖ μετάρσιον.

Procopius Epist. 125 οὐδὲν ὥς ἔοικεν ὅτι μὴ χρ. ὀρᾶς κτλ. — vocem μετάρσιον consulto ex tragicorum sermone retinuit ut Arist. Av. 1383.

379

μέγ' εἰς πόθον γάρ ἐστιν ἀνθρώποις πατρίς·
μάρτυς δ' Ὀδυσσεὺς τῆς Καλυψοῦς ὑπεριδῶν.

Procopius Epist. 128. μ. τοῖς ἀνθρ. εἰς π. ἐστὶν ἡ π. καὶ μάρτυς Ὀδ. — παριδών.

380

πέτρας γεωργεῖν ἐστὶ συμφορώτερον
ἢ πεδία χαλεποὺς γείτονας κεκτημένοις.

Theophylactus Simoc. Epist. 5 extr. π. γὰρ ἡμῖν γ. συμφ. ἢ πεδία καὶ γηλόφους οἰκεῖν χαλ. κεκτ. τοὺς γ. alii cod. χαλεπὰς κεκτημένους τὰς γ. (i. e. τὰς γεράνους). πέτρας γεωργεῖν Delphi dicuntur Lucian. Phalar. 2, 8.

381

τοῖσιν δὲ καρποῖς ἡ πάχνη λυμαίνεται,
καὶ τοὺς ἰδρωτάς τοῖς ἀνέμοις χαρίζομαι.

Theophylactus Simoc. Epist. 41 ἡ δὲ π. λ. τοὺς καρποὺς ὡς ἀπαράλιτος τύραννος, καὶ τ. ἰδρ. ὁ τάλας κτλ. — queritur agricola.

382

ἄνδρες δικασταί' φθεγγομένους διηνεκῶς
ἢ τῶν γεωργῶν τάξις οὐ προσίεται.

Theophylactus Simoc. Epist. 50 τοὺς γὰρ συκοφάντας ἄνδρας καὶ τὸ κτλ. 1. διηνεκῶς] πυκνότερον. 2. τάξις] πολιτεία.

383

οὐκ ἔστ' ἀνεπιδόκητον ἀνθρώποις κακόν,
ὀλίγῳ χρόνῳ δὲ πάντα μεταρρίπτει θεός.

Theophilus Autol. 2, 115c. comici esse, non Simonidis (cui tribuit Theophilus), eum Bergkio (P. l. gr.³ 1140) arbitratur Diels Mus. Rh. XXX 180. 2. caesura in versu comico vix toleranda. scrib. aut μεταρρίπτει aut μεταβάλλει.

384

οὐ μέθυσός ἐσθ'; ὁ γὰρ τριῶν πίνων πλέον
καὶ μὴ μεθυσθεὶς ὑπερέβη πολλῷ μέτρον.

Maximus Conf. apud Wachsmuth. Stud. z. d. gr. Floril. p. 143. 1. οὐ et γὰρ add. Usener. ἐσθ' idem] ἐστὶν. πλέον idem] πλέων. 2. καὶ — μεθυσθεὶς Usener] καὶ μεθύση. πολλῷ Usener] τὸ. καὶ μὴ μεθυσθῇ φύσεως ὑπερέβη μέτρον (debebat φύσεως) Fr. Schoell.

385

ἐγὼ δ' ἐν ἀνθρώποισι μέχρῃ τούτου δοκῶ
πράττειν καλῶς, μέχρῃ ἂν φθονεῖσθαί μοι δοκῶ.

Stobaens Floril. 38, 5 sine lemmate. indicavit et emend. Cobet. Mnem. VIII 121. 1. μέχρῃ τοῦ (του Vind.). 2. εὖ πράττειν μέχρῃς ἂν. (δοκῇ Vind.) πράττειν καλῶς etiam Heimsoeth. Ind. Bonn. aest. 1867 v.

386

κεῖται δ' ὁ τλήμων τὸ στόμα παρεστραμμένος,
ὃ τὸν δίμορφον Σωκράτην ἀπώλετο.

Zenobius Milleri 2, 48 (Mélanges 363). 2. perperam δύσμορφον Miller. — facile est scribere ἀπώλεσεν, sed nihil facit ad fragmentum obscurissimum intellegendum. ictus inusitatus v. 1 (στομά) transponendo emendari potest κεῖται παρεστραμμένος ὁ τλ. τὸ στόμα. ceterum cf. Meinek. Herm. III 456. propter formam Σωκράτην Dindorf. Annal. Fleckeis. XCVII 401 novae comoediae fragmentum tribuit. cf. etiam Nauck. Bullet. Petropol. XIII 374 (Σωκράτη διώλεσεν).

387

Ἀνδοὶ πονηροί, δεύτεροι δ' Αἰγύπτιοι,
τρίτοι δὲ πάντων Κᾶρες ἐξωλέστατοι.

Diogenian. 6, 24. Apostol. 10, 100. proverbium ex comoedia ductum videtur.

388

τοιαῦτα μέντοι πόλλ' ἀναγκαιῶς ἔχει
πάσχειν, ὅταν λάγνην τὸν ὀφθαλμὸν φορῆς.

Photius λάγνης· οὐ λάγνος ὑπὸ τῶν Ἀττικῶν λέγεται κτλ. recte Photium de accusativo λάγνητα somniantem (tamquam etiam ἀδόλίσχητα dici possit) reprehendit Cobet. Mnem. VIII 28. Mnem. nov. III 383. 2. παρασχεῖν cod.

389

τὸ γνῶθι σαυτὸν ἐν λόγοις οὐδὲν μέγα,
ἔργῳ δὲ τοῦτο μόνος ἐπίσταται θεός.

Schol. Plat. Alcibiad. I 390 Bekk. ῥάδιον . . τὸ λόγῳ διεξιέναι, παγγάλεπον δὲ τὸ ἔργῳ ἐπιχειρεῖν. καὶ γὰρ λέγεται κτλ. 2. τοῦτο μόνος Mein. Cur. crit. 34] μόνος τοῦτ'. alii μόνος δὲ τοῦτ'.

390

τί ποτ' ἐστὶ χλωρόν, ἀντιβολῶ, τὸ χρυσίον;

B. δέδοικ', ἐπιβουλευόμενον ὑπὸ πάντων ἀεί.

Schol. Aristoph. Plut. 204 καὶ τις τῶν κωμικῶν φησι κτλ. Diogen. L. 6, 56 (Διογένης) ἐρωτηθεὶς διὰ τί τὸ χρυσίον χλωρόν ἐστίν, ἔφη ὅτι πολλοὺς ἔχει τοὺς ἐπιβουλευόντας. Eustath. 812, 56 τὸ δηθῆναι ὥχρον εἶναι τὸν χρυσὸν διὰ τὸ πολλοὺς ἔχειν τοὺς ἐπιβουλευόντας. indicavit H. Iacobi. Boissonad. Anecd. III 469 διὰ τί τὸ χρυσίον ὥχρον ἐστίν; ὅτι πολλοὺς ἐπιβούλους ἔχει (Nauck.).

391. 392

μὴ πολλάκις πρὸς τὸν αὐτὸν λίθον

πταίνειν ἔχοντα καιρὸν ὁμολογούμενον.

Suidas μὴ πολλάκις κτλ. (παίνειν). Suidas πταίνειν· προσκρούειν. καὶ παροιμία· μὴ π. πρὸς τὸν αὐτὸν λ. πτ. — ὁμολ. v. 1. Polyb. 31, 6 ὁ δὲ (Πολύβιος) παρεκάλει μὴ δις πρὸς τὸν αὐτὸν λίθον πταίνειν... πολλὰς γὰρ ὑποδεικνύειν ἀφορμὰς τοὺς ἐνεστῶτας καιρούς. Zenob. 3, 29 δις πρὸς τὸν αὐτὸν αἰσχρὸν προσκρούειν λίθον· ἐπὶ τῶν δεύτερον τοῖς αὐτοῖς περιπιπτόντων, ubi εἰσκρούειν Erasmus metri causa. αἰσχρὰ προσκρούειν Mein. Philol. XXV 537, alterum hoc fragmentum comicum esse censens. cf. Diogenian. 4, 19. Greg. Cyr. 2, 15. Apostol. 6, 29. monost. 121 δις ἐξαμαρτεῖν ταὐτὸν οὐκ ἀνδρὸς σοφοῦ. 1. μὴ πρὸς τὸν αὐτὸν πολλάκις πταίνειν λίθον Kuster. μὴ πολλάκις γὰρ πρὸς τὸν αὐτὸν δεῖ Mein., ubi οὐ pro μὴ dicendum erat. ac sic G. A. Hirschig. Ann. crit. 35. fortasse μὴ πρὸς τὸν αὐτὸν πολλάκις λέγω (suadeo) λίθον πταίνειν — ὁμολογουμένως.

393

ψελλόν ἐστι καὶ καλεῖ

τὴν ἄρκτον ἄρκτον, τὴν δὲ Τυρῶ τροφάλιδα,

τὸ δ' ἄστν σῶκα.

Eustathius 1535, 22 ὁ κωμικὸς τὸ κάππα ἐξελών (ex ἄρκτος) γέλωτα ἐκίνησεν εἰπὼν οὕτω κτλ. . . ἄρκει δὲ ἐπισημῆνασθαι ὥς οὐ ψελλὰ τὰ εἰρημένα κυρίως, εἰ μὴ τις πᾶν παιδίον μὴ σαφῶς διαλεγόμενον ψελλῆζεσθαι λέγει. Aristophani haec adsignaverunt Dindorfius (536 p. 215) et Bergkii (II 1195), nulla necessitate.

394

. . περιφέρειν ματτύην καὶ ποδάριον,

καὶ γαστρίον τακερόν τι καὶ μήτρας ἴσως.

Athenaeus 14, 664c ἄλλος δέ τις φησιν κτλ. 1. καὶ add. Mein. ματτύης commemoratio non est causa cur novae comoediae haec tribuantur. cf. Arist. Nub. 451.

395

. . . ἔοικεν, ἣν ἀνάπτουσιν βροτοὶ
παρ' ἡλίου κλέπτοντες ἐντέχνως τὸ φῶς.

Clemens Alex. Strom. 5, 5, 29 ἡ Ἑλληνικὴ φιλοσοφία τῇ ἐκ τῆς Θουαλλίδος ἔοικεν λαμπηδόνι, ἣν ἀνάπτουσιν ἄνθρωποι παρὰ κτλ. versum 2 ex comico petatum esse indicavit Cobet N. l. 343. etiam priora indidem translata esse arbitror.

396

. . . ἐκείνων οὖν ἀπόσχου τῶν λόγων·
λῆροι γὰρ εἰσι παντελῶς καὶ φλήναφοι.
Aristaenet. Epist. 2, 17 med. 2. καὶ φλ. π.

397

εὐθύς δὲ Φοῖνιξ γίνομαι·
τῇ μὲν δίδωμι χειρὶ, τῇ δὲ λαμβάνω.
Schol. Pind. Pyth. 2, 125 οἱ Φοῖνικες παλιγκάπηλοι . . . καὶ ὁ κωμικός κτλ. 1. δὲ add. Hemsterh. Arist. Plut. 447. Aristophani tribuit Dindorfius (709).

398

τοῖς γὰρ ἀλόοισιν ἔξ ἄκρου
ἡ γλῶττα πᾶσιν ἐστὶ τετραπλημένη.
Lucianus Herc. 5 μηδὲ τοῦτο θαυμάσης εἰδὼς τὴν ὥτων καὶ γλῶττης συγγένειαν· οὐδ' ὕβρις εἰς αὐτὸν εἰ ταύτῃ τετραπύηται· μέμνημαι γοῦν, ἔφη, καὶ κωμικῶν τινῶν ἰαμβέων παρ' ὕμνων μαθὼν κτλ. 1. ἀλόοισιν Casaub. Theophr. Char. p. 103 Lips.] ἀλόοις. 2. τετραπλημένη] διατετραπλημένη Mein.

399

οὐ σοὶ γὰρ εἰσιν οἱ λόγοι·
πολλοῖσιν ἔργοις τοῦτο σοῖς τεκμαίρομαι.
Aristides II 595 Dindf. 1. οὐ γὰρ σοὶ γε. 2. πολλοῖς.

400

τίς γὰρ ἂν
ἀντὶ ῥαφανίδος ὀξυθύμι' εἰσορῶν
ἔλθοι πρὸς ἡμᾶς;

Hesychius φαφανιδωθῆναι· τοὺς μοιχοὺς ταῖς φαφανῖσιν ἤλανον κατὰ τῆς ἔδρας κτλ. 1. ἂν add. Pors. Adv. 301. 2. ἀντὶ Pors.] ἀντὶ τῆς. ὀξυθύμι' εἰσορῶν Pors.] ὁρῶν ὀξυθυμίαν. 'si pro raphano moechis crux statuatur, nemo ad nos accedet.' Is. Voss. Catull. p. 43. cf. Eupol. 120. Harpocr. (et Phot.) ὀξυθύμια... ἔνιοι μὲν... ὀξυθύμια λέγεσθαί φασι τὰ ξύλα, ἀφ' ὧν ἀπάγχονται... Αἰδύμος δὲ... φησὶν ὀξυθύμια τὰ καθάρματα λέγεσθαι καὶ ἀπολύματα. Pollux 2, 231 ὀξυθύμια τὰ καθάρματα. Bekker. Anecd. 288, 7 ὀξυθύμια· τὰ τῶν οἰκῶν καθάρσια τὰ ἐν ταῖς τριόδοις τιθέμενα (287, 24 τὰ καθάρματα τῶν νεκρῶν, ἃ δὴ καὶ Ἑκαταῖα). — loquitur mulier.

401

ἄτερος πρὸς τὸν ἕτερον
ὕπαλείφεται τὸ χεῖρέ θ' ὑποκονίεται.

Plutarchus Pomp. 53 ἐπεὶ ἀνεῖλεν ἡ τύχη τὸν ἑφεδρον τοῦ ἀγῶνος, εὐθὺς ἦν εἰπεῖν τὸ κομικόν ὡς κτλ. — duo aemuli significantur qui, ut Pompeius et Caesar Crasso mortuo, tertio aemulo sublato statim ad certamen descendunt. Aristophane et Cratino dignum fragmentum iudicat Cobet. V. 1.² 130.

402

δέξαι, τέκνον . . . ἔρχεται·
εἰ τί με φιλεῖς, μικρὸν ἔτι τοῦτο πρόσφαγε.

Diogenes Epist. 29 extr. 2. ἔτι μόνον τουτὶ. fortasse προσφέρει. ita avi nutricesque infantes adhortari solent.

403

τὸ μὲν λέγειν βροτοῖς
ἢ φύσις ἔδωκε, τὸ δὲ καλῶς λέγειν τέχνη.

Hercul. vol. conl. alt. VIII fol. 11 ὥστε καὶ τὸ λ. ἢ φ(ύ)σις ἔδω(κ)εν, τὸ δὲ καλῶς (λ)έ(γ)ειν ἢ τέχνη. comici esse statuit Gomperz. Wien. Stud. 1880 p. 5, qui τὸν μὲν βίον | ἢ φ. ἔδ. τὸ δὲ κ. ζῆν ἢ τέχνη poetae tribuit, quem Menandrum esse suspicatur.

404

ἰσχυρόν ἐστι πλούσιος ἀγνοούμενον
ἔχων κληρονόμον.

Plutarchus Mor. 497d. 2. fortasse κεντημένος κλ.

405

ἀνθρώπων γέ τοι
ὀφλεῖν γέλωτα κρεῖττον ἢ μέμψιν θεῶν.

Aristides I 2 Dindf. ὡς δ' εἶπεῖν κρεῖττον, εἰ δεῖ, γέλ. ὀφλ.
ἢ κτλ. opposito ἀνθρώπων carere vix possumus.

406

πάντα ταῦτα γὰρ
τύχη δίδωσι καὶ παραιρεῖται πάλιν.

Aristides I 778 Dindf. πάνθ' ὅσα τούτου τοῦ γένους ἔχεται,
τύχης ἂν τις φήσειεν εἶναι, τῆς καὶ διδοῦσης ἕκαστα τούτων καὶ
παραιρουμένης, ἥνικ' ἂν καὶ τοῦτο βουληθῇ. unde eiectis addita-
mentis facile quae supra posuimus elicias.

407

ἐπὶ γῆν καταβαλὼν ὥσπερ εἰ τοὺς θυλάκους
τοὺς σφόδρα γέμοντας

Dio Chrysost. 8, 286 R. τὸν δὲ Βούσιριν (Ἡρακλῆς) διέ-
ρηξεν ἐπὶ τὴν γῆν κτλ. (ὥσπερ). indicavit Meinekius I 351. *Busirin*
scripserunt Cratinus, Antiphanes, Ephippus, Mnesimachus.

408

πρὸς τὸν ἥλιον
διψῶντες ἄδουσ' οὐδὲν ὠφελοῦμενοι.

Dio Chrysost. 47, 229 R. ὁμοίως . . τοῖς τέτιξιν· καὶ γὰρ
ἐκεῖνοι — ἄδουσιν ὑπ' ἀνοίας οὐδ. ὠφ.

409

πῶς οὐκ ἀνοίας ἐσχάτης τὸ κακὸν κακῷ
ζητεῖν ἰᾶσθαι;

Libanius III 213, 15. ἐσχ. ἀν. κακῷ τὸ κακὸν ἐπιχειρεῖν ἰάσασθαι.

410

ἐν Σπάρτῃ μόνῃ
τυφλὸς ἐσθ' ὁ πλοῦτος ὥσπερ ἄψυχος γραφή.

Porphyr. De abstin. 4, 4 (162, 4 Nauck.) τοῦτο δὴ τὸ θρυ-
λούμενον ἐν μόνῃ τῇ Σπάρτῃ βλέπεσθαι τυφλὸν ὄντα τὸν πλ. καὶ
κείμενον ὥσπερ γραφὴν ἄψυχον.

411

ὥστε μοι δοκῶ

πλεῖν ἢ παλαστῇ γερονέναι σοφώτερος.

Synes. Epist. 136, 272a. 2. παλαιστῇ καὶ δακτύλῳ. duo extrema vocabula eiecit Cobet. Mnem. nov. X 66. cf. Cratin. 133. Philem. 26. παλαστή (ἄνευ τοῦ ἰ) Phryn. Epit. 295, ubi iam Lo-beckius haec ex comoedia excerpta videri adnotaverat.

412

ἢ δ' ἀρετῇ μόνῃ

καὶ διὰ καλοῦ τοῦ σώματος καταφαίνεται.

Clemens Alex. Paed. 2, 12, 121. fortasse διὰ παλαιοῦ σ. διαφαίνεται.

413

παρὰ τοῖς βαρβάροις

φασὶν δεδέσθαι τοὺς κακούργους χρυσίῳ.

Clemens Alex. Paed. 2, 12, 122 (αἱ γυναῖκες) οὐκ ἴσασι τὸ πλημ-μέλημα οἷόν ἐστι δεσμὰ ἐαυταῖς περιθεῖσθαι πλούσια μυρία· καθάπερ καὶ κτλ. indicavit Nauck. Philol. III 244 conl. Dion. Chrys. 79, 433 R. (παρὰ τοῖς Αἰθίοψι) τὸ χρυσίον ἀτιμότερον ἢ παρ' ἡμῶν ὁ μόλυβδος, καὶ φασὶν αὐτόθι τοὺς κακούργους ἐν παχείαις δεδέσθαι πέδαις. Herodot. 3, 23 δεσμοτήριον ἀνδρῶν, ἔνθα τοὺς πάντας ἐν πέδῃσι χρυσέῃσι δεδέσθαι. ἔστι δὲ ἐν τοῖσι Αἰθίοψι πάντων ὁ χαλκὸς σπα-νιώτατον καὶ τιμιώτατον. ac Plut. Mor. 753 init. χρυσαῖς ὥσπερ ἐν Αἰθιοπία πέδαις δεδέσθαι. Heliodor. Aethiop. 9, 1 extr. χρυσᾶ (δεσμὰ) ἐπιβάλλειν· ὅσα γὰρ σίδηρος παρ' ἄλλοις εἰς τὰς χρείας, ταῦτα παρ' Αἰθίοψιν ὁ χρυσὸς νομίζεται. Suidas Καιάδας... παρὰ δὲ Αἰθίοψιν οἱ κακοῦργοι χρυσαῖς ἀλύσεσιν ἐδέδεντο.

414

οὐ γὰρ μοι σχολή

τανῦν· ξενικῷ τῷ γὰρ ἰδιάζω πράγματι.

Bekker. Anecd. 43, 21 ἰδιάζειν κτλ. τανῦν et τῷ add. — ἰδιάζειν hic est soli alicui rei vacare.

415

αὐλεῖ Μαριανδυνοῖς καλάμοις θορηγῶδιαν
κρούων ἱαστί.

Schol. Aesch. Pers. 933 ἀντοὶ Μαριανδυνοὶ ἐπιτηδειότατοι εἰς τὰς θρηνηδίας, ὅθεν καὶ τὸ περιφερόμενον κτλ. θρηνηδίαν add. Mein. ed. min. xxiii n. 499, comico haec tribuens.

416

ὀρνιθίαν

ὀπτῶν φακῆς τε καὶ πισῶν ἀνταῖς χύτραις

Athenaeus 9, 406 b. ὀρνίθων τε (περιεγεχθεισῶν). trimetrum Dindorfius agnoverat.

417. 418. 419

ἀγρὸν ἔσχ' ἐλάττω γῆν ἔχοντ' ἐπιστολῆς
Λακωνικῆς.

[Longinus] De subl. 38, 4 καὶ τὰ κωμικά, καίτοι γ' εἰς ἀπιστίαν ἐκπίπτοντα, πιθανὰ διὰ τὸ γελοῖον κτλ. ἔσχ' Portus] ἔσχα P. ἔχοντ' ἐπιστολῆς Λακωνικῆς Valcken. Theocrit. Adon. p. 256] ἔχον γὰρ στολῆς. ἔσχε γὰρ ἐλάττω γῆν σκυτάλης A. Faber. ἀγρὸν ἔσχ' ἐλάττω 'πιστολῆς Λακωνικῆς. Toll. Strabo 1, 36 εἰσὶ τινες ὑπερβολαὶ ἐπὶ ὑπερβολαῖς, ὡς τὸ κουφότερον εἶναι φελλοῦ σκιᾶς, δειλότερον δὲ λαγῶ Φρυγός, ἐλάττω δ' ἔχειν γῆν τὸν ἀγρὸν ἐπιστολῆς Λακωνικῆς. quae omnia ex comicis poetis derivata suspicatur Mein. — cum 419 Apollodor. com. 6 contulit H. Iacobi V cccxlii, cf. Leutsch. Apost. 9, 97 a. Horat. C. 3, 9, 22 *levior cortice*.

420

ἀλλ' ὥσπερ εἰ

ἦρως ἐν ἀσπίδι ξενίσαι σε βούλομαι.

Zenobius 1, 64 (ὥσπερ)· ἐπὶ τούτων εἴρηται, οἱ τοῖς αὐτῶν ἔργοις ἢ τέχναις χρώμενοι τοὺς φίλους εὐεργετοῦσιν, παρόσον οἱ ἦρως τὸ παλαιὸν ἔνοπλοι ὄντες ἐξενίζοντο. indicavit Meinek. Philol. XV 539.

421

ἐγὼ μὲν ἡρίστησα, νῆ τὴν Ἀρτεμιν,
μάλ' ἡδέως.

Hierocl. et Philagr. Philogel. 226 λιμόξηρος κωμωδίας ὑποκριτῆς τὸν ἀγωνοθέτην πρὸ τοῦ εἰσελθεῖν ἄριστον ἦται. τοῦ δὲ ἐπιζητοῦντος διὰ τί προαριστῆσαι θέλει, ἔνα' ἔφη 'μὴ ἐπιπροκοῦντες λέγωμεν' ἡρίστησα κτλ.' — ἐπιπροκῶν λέγω· ἐγὼ μὲν ἦρ. Cobet. N. 1. 8.

422

τῇ κλίμακι

διαστρέφονται κατὰ μέλη στρεβλούμενοι.

Etymolog. m. 200, 56 κλίμαξ δέ ἐστιν εἶδος ὀργάνου βασανιστικόν (-οῦ)· οἷον τῇ κλίμακι διαστρέφονται· οἷον τὰ μέλη στρεβλούμενοι. κατὰ pro οἷον τὰ Mein.

423

ἀγάλματα

χρυσοῦ 'στ' ἀπέφθου, τοῖς Παταίοις ἐμπερῇ.

Suidas ἀπέφθου χρυσίου· τουτέστι τοῦ πολλάνκις ἐψηθέντος, ὥστε γενέσθαι ὄβρυζον. χρυσί' ἔστ' ἀπεφθα τοῖς Παταίοις ἐμπερῇ (ita Bernhardy pro χρυσί' ἀπεφθά τε τοῖς κτλ.). χρυσίαις ἀπαιφθα Α. χρυσίαις ἀπεφθα C. (uterque om. τε). Bekk. Anecd. 423, 23 ἀπεφθον χρυσίον (excidit interpretatio). lucem adferre videtur Herodot. 3, 37 ἔστι γὰρ τοῦ 'Ηφαίστου τῶγαλμα (τὸ ἐν Μέμφι) τοῖσι Φοινικηίοισι Παταῖκοῖσι ἐμπερῆστατον, τοὺς οἱ Φοίνικες ἐν τῇσι προφῶρησι τῶν τριηρέων περιάγουσι. ὃς δὲ τούτους μὴ ὅπωπε, ἐγὼ δὲ οἱ σημανέω. πυγμαίου ἀνδρὸς μίμησις ἐστι. sunt igitur Patacei dei navium tutelares. Hesych. Πάταικοι· θεοὶ Φοίνικες, οὓς ἰδοῦσι κατὰ τὰς πρύμνας (προφῶρας) τῶν νεῶν. nullius pretii sunt quae adnotavit Bernhardy. Herodoti verbis cum Suidae glossa compositis non dubitavi scribere ut supra feci. Herodian. I 151, 8 προπαροξύνεται Πάταικος, Φάταικος κτλ. cf. II 424, 18.

424

. . . . ποταμὸν δὲ φεύγων ἀγνοεῖς
εἰς τὴν θάλατταν ἐμπεσών.

Aristides II 472 Dindf. π. φ. — ἐμπίπτων, ἀνήρ ὁ σκώπτων ἐρεῖ. 'agnosco tragici sententiam'. Reiskius. est comici. videtur proverbium fuisse.

425

οὗτ' ἀλφίτοισι χαίρομεν·

πλήρης γὰρ ἄρτων ἡ πόλις.

Athenaeus 3, 113a ταῦτα σιτία Κρονικά ἐστιν, ὧ ἐταῖροι, ἡμεῖς γὰρ οὗτ' ἀλφίτοισι κτλ. 1. ἡμεῖς γὰρ οὐκέτ' Dobr. Adv. II 300. Athenaeus ut saepe suae orationi poetae verba accommodaverat, qui fortasse non scripsit ἡ πόλις, sed ἡ σιπύη. cf. Arist. Plut. 806.

426

ἀπεσκοτώθης, φίλτατε,
οἶνον σπάσας τοσοῦτον.

Athenaeus 10, 446 b. 'videntur haec comici poetae esse'. Mein.
οἶνον σπάσας Mein.] σπάσας οἶνον.

427

ἀμφοτέρων εὐρεῖν εὐτυχοῦντι' οὐ δῶδιον
ἄνθρωπον.

Theophrastus Char. 20 καὶ ἀμφοτέρα δὴ οὐκ ἔχοντα οὐ δῶδιον
ἄνθρωπον [συλ] λαβεῖν. ita ut scripsimus M. Haupt. Op. III 499,
tritam aliquam sententiam illis verbis contineri censens. 'λαβεῖν
vitiosum esse videtur. quae duo illa sint sine quibus simul felix
homo non facile reperiri dicitur non decerno. possunt plura
cogitari tantum apta quantum quae describitur ἀηδία permittit'.
comici esse puto.

428

ἀκρόπολις
πόρρωθεν ἀστράπτουσ' ἀπὸ πάσης εἰσόδου

Aristides I 771 Dindf. ἃ δ' εὐθύς εἰς ὀφθαλμούς ἐρχεται, ἀκρ.
μὲν αὕτη τοσαύτη τὸ μέγεθος κτλ. Pergamenam arcem dicit Ari-
stides, Atheniensem sine dubio comicus, a quo haec mutuatus est.
cf. 340.

429

καλὸν μένειν ἐφ' ἧς τετύχηκε τάξεως
ἕκαστον.

Lucianus Iudic. voc. 4 καλὸν γὰρ ἕκαστον μένειν κτλ.

430

γαστέρας
αὐταῖσι μήτραις καὶ καλῶν ζωμῶν πλέας

Athenaeus 9, 376 d καὶ τῶν ῥῶν τὰ χρυσᾶ, ἔτι δὲ ὀρνίθων κτλ.
comici verum esse Dindorfius adnotaverat. 1. γαστέρας C] γαστέρες
A. 2. καὶ πλέας om. C. πλέας Schweigh.] πλέες A.

431

οὕτως ἔρως ἰσχυρὸς ἐντέτηκέ μοι
τῆς πατριδος.

Libanius III 260, 5. ἰσχυρὸς ἔρως.

432

ἔστι γὰρ

τὰ πολλὰ τοῖς πολλοῖσι τοῦ δεῖπνου χάριν.

Clemeus Alex. Paed. 2, 1, 5 ἔστι γὰρ ὡς ἀληθῶς κτλ. πολλοῖσι Klotz.] πολλοῖς.

433

εἴμι γὰρ

ἐπ' αὐτὸν ἤδη τὸν κολοφῶνα τοῦ λόγου.

Gregorius Cypr. Leid. 2, 17 ἐπὶ μεγάλων καὶ ἀναντιρρήτων καὶ μεγάλην ἰσχὺν ἐχόντων. ἱστορεῖται γὰρ τῶν ἐν Ἀσίᾳ πόλεων ἐκκλησιαζουσῶν καὶ ψήφους καταβαλλομένων μηδὲν τέως ἰσχύειν αὐτάς, εἰ μὴ καὶ ἡ τοῦ Κολοφῶνος καταβληθεῖσα τὸ κύρος τοῖς ἐψηφισμένοις ἐδίδου. perperam Leutschius 'scribe τᾶρ', scilicet ut fiat tetr. troch. eadem Append. prov. 2, 15, nisi quod praebebet εἴμι γὰρ ἤδη ἐπ' αὐτὸν κτλ. Gregor. Nazianz. Orat. I 5c εἴμι γὰρ — τοῦ λόγου. cur comoediae abiudicet Nauckius Bullet. Petrop. XII 516 non video: nam usi sunt eo proverbio multi. Plat. Leg. 2 extr. οὗτος... κολοφῶν ἐπὶ τῷ. . λόγῳ ῥηθέντι εἰρήσθω. Euthydem. 301e κολοφῶνα ἐπιτίθης τῇ σοφίᾳ, ubi cf. Heindorf. Aristid. 2, 98 Dindf. εἴμι δ' ἐπ' αὐτὸν ἤδη τὸν κ. τῶν Πλάτωνος ῥημάτων. Liban. II 541, 8 ἦκω δ' ἐπ' αὐτὸν [ἤδη] τὸν κολοφῶνα τῶν κακῶν, quod fortasse alterum est fragmentum. aliter usitatissimum proverbium interpretatur Strabo 14, 643 et rursus aliter Gregor. Cypr. 2, 86. Schol. Aristid. 627, 10. cum Gregor. 2, 17 consentit Schol. Plat. Theaetet. 451 Bekk.

434

ἀνδρὶ γὰρ

πεινῶντι κλέπτειν ἔστ' ἀναγκαίως ἔχον.

Macarius 2, 14. Mant. prov. 1, 16. Suidas ἀνδρὶ πεινῶντι. — γὰρ add. Burneius, tetrametrum troch. esse censens.

435

ὁξύτερον . .

οἱ γείτονες βλέπουσι τῶν ἀλωπέκων.

Append. prov. 4, 31 ἐπὶ τῶν λανθάνειν μὴ δυναμένων. cf. Plat. com. 204. potest esse tetr. troch.

436

. . . αὐτοὶ καθ' ἑαυτῶν τὴν κόνιν
ἀμώμενοι φάνησαν.

Schol. Hermog. Walz. Rhet. III 204 *πολλάκις τινὲς ἔξω τοῦ προκειμένου λέγειν ἔνια φιλοτιμηθέντες αὐτοὶ καθ' ἑαυτῶν, φασίν, κτλ. Append. prov. 3, 34 καθ' ἑαυτοῦ τὴν κόνιν ἀμᾶται, nulla adiecta intorpretatione.*

437

ὁ μὲν τις ἀμπέλουσ
τρυγῶν ἄν, ὁ δ' ἀμέργων ἐλάας . . .

Eustathius 838, 55 (ex Pausania) ἀμέργειν ἡγουν καρπολογεῖν, οἶον κτλ.

438

εἶτα δὴ
εἰς πόλιν ἄξεις τήνδε τὴν ὄνωνίδα;

Eustathius 1788, 21 ἡ παρὰ τῷ κωμικῷ ὄνωνις, ἥς χρῆσις φέρεται παρὰ τοῖς τεχνικοῖς τό κτλ. . . ὄνομα δὲ βοτάνης ἡ ὄνωνις, δι' ἥς ἐπ' ἀλογία ἴσως ὁ κωμικός τινα σκώπτει καὶ χαθυμῖα, ὡς τοῦ ὄνου καὶ νωθροῦ ὄντος. — εἰς τὴν πόλιν Dindf. εἰς πόλιν ἀπάξεις Mein. inter Aristophanea recepit Dindorfius p. 215 (n. 537).

Theophr. H. pl. 6, 5, 4 φύεται (ἡ ὄνωνις) ἐν τῇ γλίσχορ καὶ γανώδει καὶ μάλιστα ἐν τῇ σπορίμῳ καὶ γεωργομένῃ, δι' ὃ καὶ πολέμιον τοῖς γεωργοῖς. καὶ ἔστι δυσώλεθρος. ὅταν γὰρ λάβῃ χώρας βάθος, ὠθεῖται κάτω εὐθὺς καὶ καθ' ἕκαστον ἔτος ἀποφύσεις ἀφεμένη εἰς τὰ πλάγια εἰς τὸ ἔτερον ὠθεῖται κάτω. cf. H. pl. 6, 1, 3. 6, 5, 3. Plut. Mor. 44e ἀνὰ τρηχεῖαν ὄνωνιν | φύονται. ἄνθεα λευκοῶν. Plin. N. h. 21, 98 *ononis* . . . *aratro inimica vivaxque praeacipue delectantur ea asini. est ononis arvensis*, Fraas Synops. pl. 50. 1. Herodian. I 96, 19 Ἀδωνις καὶ ὄνωνις, εἶδος ἀκάνθης, βαρύνονται. II 761, 6 νεῦνις νεάνιδος . . . ὄνωνις ὀνώνιδος· ὄνομα δὲ τοῦτο ἀκάνθης. ὄνωνις fortasse *rectius*. Lentz. *und diese wilddiestel willst du in die stadt bringen?*

439

Μυκονίων δίκην
ἐπεισπέπαικεν εἰς τὰ συμπόσια.

Suidas ἐπεισπέπαικεν· εἰσεπήδησεν, εἰσῆλθεν. Ἀριστοφάνης Πλουτῶν (805). καὶ αὐθις κτλ. et Μυκόνιος γείτων . . . καὶ ἑτέρα παροιμία· Μυκωνίων δίκην κτλ. εἴρηται δὲ ἐπὶ τῶν ἀκλήτως εἰσιόντων εἰς τὰ συμπόσια. Athenaeus 1, 7f περὶ Περικλέους φησὶν Ἀρχιλόχος ὁ Πάριος ποιητὴς (Κρατῖνος ἐν Ἀρχιλόχοις Hecker Philol. V 483) ὡς ἀκλήτον ἐπεισπαλόντος εἰς τὰ συμπόσια Μυκονίων δίκην. Julian. Misopog. 349d ἡ λεγομένη Μυκόνιος ἀργροικία τε καὶ ἀμαθία καὶ ἀβελτερία. cf. Cratin. 328. Apollod. Caryst. 12. Machon. 2. — pluralis

numerus (τὰ σ.) non satis concinit cum tempore perfecto: fortasse τὸ συμπόσιον. cf. 515 et Archiloch. 103 cum eis quae adnotavit Bergk. Aristophani tribuit Sternbach. Stud. Vindob. VIII 247. 8, nulla necessitate.

440

καλοῦ

γῆρας θεμέλιον σωμαίων εὐεξία.

Plutarchus Mor. 8c κ. γὰρ — ἡ ἐν παισὶν τῶν σ. εὐεξία.

441

ὦ τάλας ἐγώ,

τὸ μηδὲ τούτων ἔνα γενέσθαι.

Athenaeus 12, 536e (Φύλαρχος) Πτολεμαῖον φησι τὸν δεύτερον . . . κατατεινόμενον ὑπὸ ποδάγρας . . . ὥς κατείδε . . . τοὺς Αἰγυπτίους . . . τὰ τυχόντα προσφερομένους ἐπὶ τε τῆς ἄμμου χύδην ἐρριμμένους (εἰπεῖν) κτλ. comici videntur esse. Hauptium haec alicubi tractare memini, sed locum reperire non potui.

442

σὲ γὰρ δεῖ τήμερον

χρηστὸν φανῆναι μᾶλλον ἢ (δαινὸν λέγειν).

Libanius I 455, 12 δεῖ γάρ σε — ἡ ῥητορικόν. cf. Arist. Ach. 440. 1.

443

χαλκεὺς οἶά τις

γέμων καπνοῦ τε καὶ μαρίλης

Suidas μαρίλη· ἀμυνρὸν πῦρ. ὁ χνοῦς καὶ τὸ λεπτότατον τῶν ἀνθράκων κτλ. τε add. Mein. οἶα pendet a verbo omissio. tetrametrorum troch. reliquias agnoscere sibi videbatur Bernhardt. . . . χαλκεὺς οἶά τις γ. καπνοῦ | καὶ μαρίλης. Themist. 298, 10 ἀνθρακῆος τινὸς ἢ σιδηρῆος, καπνοῦ γέμοντος καὶ μαρίλης (Bernh.).

444

πλέον δυοῖν σοι χοινίκων ὁ δεσπότης

παρέχει.

Choerobosc. 312, 6 χοῖνιξ χοίνικος πανταχοῦ συστέλλει τὸ ι, οἶον . . . καὶ πάλιν κτλ. σοι] σε Ven. — comico tribuit Gaisford. III 217.

445

πολύποδος δίκην

αὐτὸς σεαυτὸν καταφαγών

Hesychius. excidit interpretatio. πολ. — σεαυτὸν K.] πολ. —
εαυτὸν. cf. Pherecr. 13. Alcaeï com. 36.

446

δεῖται προφάσεως ἢ πονηρία μόνον.

Aristoteles Rhet. 1, 12 (1373a 3) ὥσπερ γὰρ ἡ παροιμία πρ.
δ. μ. ἢ π. cf. Diogenian. 7, 87. Greg. Cyrp. 3, 47.

447

ἔχει τελευτήν, ἥσπερ εἶνεκ' ἐγένετο.

Aristoteles Phys. ausc. 2, 2. διὸ καὶ ὁ ποιητὴς γελοίως προ-
ήχθη εἰπεῖν κτλ. εἶνεκ' K.] οὔνεκ'. εὐριπίδης ὁ ποιητὴς cod. F. 'comoe-
diae probabiliter adscripsit Mein.' Nauck. Tr. gr. fr. x.

448

ἂν πολλὰ βάλλης, ἄλλοτ' ἄλλοιον βαλεῖς.

Aristoteles De divin. in somn. 2 (463b 21) ὥσπερ λέγεται κτλ
Plut. Mor. 437 extr. οἱ πολλὰ βάλλοντες ἐπιτυγχάνουσι πολλάκις
cf. Apostol. 2, 87 (βάλλης).

449

ὥς τοῖς ἐς ἄδου βουλομένοις οὐδεὶς φθόνος.

Aristoteles Demetr. De elocut. 225 εἰ δὲ πρὸς ἀπάσας οἷχεται
γὰς φυχὰς οὔτος, ὥστε μὴ κατάγειν, δηλον ὥς τοῖς γε εἰς ἄδου κατελ-
θεῖν β. κτλ. ex comoedia videntur fluxisse. de ellipsi cf. Arist. Ran.
1279. — Aristophanes ter εἰς ἄδου, sed cf. Meisterhans Gramm. inser.
p. 100 n. 785.

450

τὰ δ' εἰς τὸ πρόσθεν ἀδυνατεῖ μύλης ὕπο.

Erotian. 12, 15 Klein. Διονύσιος Νικάνορα τὸν κατὰ Σέλευκον
ἱστοροῶν φησι κτλ. τὸ πρόσθεν Daremb.] τ' οὐμπροσθεν V. — μύλη
dicitur ἢ ἐπιγονατὶς Erot. 12, 9. progredi non bene potest propter
geni laesum.

451

ἀνὴρ ἄριστος τᾶλλα πλὴν ἐν ἀσπίδι.

Plutarchus Compar. Nic. et Crassi 3 καὶ τοῖς σπουδάζουσι περὶ

αὐτὸν ἐδόκει, κατὰ τὸν κωμικόν, ἀνὴρ ἄριστος εἶναι κτλ. Crassum dicit Plutarchus, Niciam fortasse comicus.

452

ἐν οἷς τὸ νικᾶν βλαβερόν, ἡττᾶσθαι καλόν.

Plutarchus Mor. 10a οὐ τὸ νικᾶν μόνον, ἀλλὰ καὶ τὸ ἡττ. ἐπίστασθαι καλόν, ἐν οἷς τὸ ν. βλ.

453

οἶνω τὸν οἶνον, κραιπάλη δὲ κραιπάλην

Plutarchus Mor. 127f τὴν παροιμίαν... ὥς οἶνω δὴ τὸν οἶνον, κραιπάλη δὲ τὴν κραιπάλην ἐξελῶντας. fortasse φησὶν ἡ παροιμία | οἶνω — κραιπάλην | δεῖν ἐξελαύνειν. cf. Antiphan. 300 et adesp. 494.

454

ἄμας ἀπῆτουν· οἱ δ' ἀπηρνοῦντο σκάφας.

Plutarchus Mor. 512f τὸν βουλόμενον ἐμμελῶς ἀποκρίνασθαι δεῖ... τὴν προαίρεσιν ἀκριβῶς καταμαθεῖν τοῦ πυνθανομένου, μὴ γένηται τὸ κατὰ τὴν παροιμίαν κτλ. cf. Zenob. 1, 83 cum eis quae adnotavit editor. Diogenian. 1, 72. Greg. Cypr. 1, 45.

455

τὸ φάρμακόν σου τὴν νόσον μείζω ποιεῖ.

Plutarchus Mor. 523e φιλαργυρίαν οὐ σβέννυσιν ἀργύριον... ἀλλ' ἔστιν εἰπεῖν πρὸς τὸν πλοῦτον, ὥς πρὸς ἰατρὸν ἀλαζόνα κτλ. Horat. Carm. 2, 2, 13 crescit indulgens sibi dirus hydrops.

456

πενία δὲ τοῦτ' οὐκ ἔστιν, ἀλλ' ἀπληστία.

Plutarchus Mor. 524d πενία γὰρ οὐκ κτλ.

457

στρωμνὰς ἀλουργοὺς καὶ τραπέζας πολυτελεῖς

Plutarchus Mor. 527b ὥς γὰρ Ἀγάθων τὸν αὐλὸν ἀπέπεμψε ἐκ τοῦ συμποσίου πρὸς τὰς γυναῖκας... οὕτως ἀποπέμψεως ἂν καὶ στρωμνὰς ἀλουργοὺς καὶ τραπέζας πολυτελεῖς. scr. ἀλουργεῖς.

458

χρηστῆς δὲ φύσεως οἶον ἐξανθήματα

Plutarchus Mor. 528d πάθη ψυχῆς ἔστιν οὐ χρηστά, χρηστῆς κτλ.

459

πρὸς καππάριον ζῆς δυνάμενος πρὸς ἀνθίαν.

Plutarchus Mor. 668b ὁ δὲ τὸ στιχίδιον τοῦτο ποιήσας κτλ. τί ποτε βούλεται; Plin. N. h. 13, 127 *capparis firmioris ligni frutex, seminisque et cibis vulgati*. cf. Antiphan. 62. Timocl. 23, 2. Philem. 98, 5. Philippid. 9, 6. scribendum videtur κάππαριν.

460

Δελφοῖσι θύσας αὐτὸς ὀψωνεῖ κρέας.

Plutarchus Mor. 709a ἄλλως ἡμῖν προσπαίξουσιν οἱ λέγοντες κτλ. Append. prov. 1, 95 (οὐ φαγῇ pro ὀψωνεῖ) ἐπὶ τῶν πολλὰ δαπανώντων, μηδενὸς δὲ ἀπολαυόντων. παρόσον τοὺς ἐν Δελφοῖς θύοντας συνέβαινε διὰ τὸ πλῆθος τῶν ἐστιωμένων αὐτοὺς μηδενὸς γένεσθαι.

461

τουτὶ μὲν ἤδη πρὶν Θεογνιν γερονέναι.

Plutarchus Mor. 777c τὸ δὲ λέγειν ὅτι δύο λόγοι εἰσὶν . . . ἔωλόν ἐστι καὶ ὑποπιπτέτω τῷ κτλ. ibid. 395e ἢ τοῦτο μὲν ἤδεις πρὶν Θ. γ. κατὰ τὸν κωμικόν. 'Theognin intellego Megarenssem.' Mein.

462

χαρᾶς γὰρ οὕτω γόνιμον οὐδὲν ὥς χάρις.

Plutarchus Mor. 778d. οὐδὲν οὕτω γόνιμόν ἐστιν. *argutiae comicae*.

463

οὐ διὰ τραπέξης οὐδ' ἐφ' ἐστίας φίλους

Plut. Mor. 816b φιλεῖν ἅπαντας, ὥς οὐ διὰ τρ. ἢ κώθωνος οὐδ' ἐφ' ἐστ. . . φίλους γεγονότας.

464

δειπνῶμεν, ἵνα θύωμεν, ἵνα λουώμεθα.

Plutarchus Mor. 1071d ὅμοια ληροῦσι τῷ λέγοντι κτλ. *nugari dicit eos qui ambulationes, sectiones, alia id genus ita tractent, tamquam corporis sanitas illorum causa data sit, non illa sanitatis causa fiant; neque minus eos qui vivere hominem dicant ut edat, non edere ut vivat. itaque versus qui proxime antecedeat exhibat in* ζῶμεν δ' ἵνα | δειπνῶμεν κτλ. *ac fortasse pro* θύωμεν *scrib. πίνωμεν. opinio exponitur stultorum istorum.*

465

οἱ δ' ἐκ μιᾶς τῷδ' οἰνοχόῃς πεπωκότες

Plutarchus Mor. 1089a οἱ Κυρηναῖοι καίπερ ἐκ μ. οἴν. Ἐπι-
κούρῳ πεπωκότες. non necessarium est etiam comicum de philoso-
phis locutum esse. ceterum cf. Append. prov. 2, 47. 68 cum eis
quae adnot. editor.

466

ἐκ τοῦ βοῶς γὰρ τοὺς ἱμάντας λαμβάνει.

Plutarchus Mor. 1090f ἡ φύσις τῆς σαρκὸς . . . τοῦτο δὴ τὸ
παιζόμενον, ἐκ — λαμβάνουσα, τὰς ἀλγηδόνας ἐκ τοῦ σώματος . . .
τὸν βίον ἐπισφαλῇ ποιεῖ καὶ φοβερόν. Macar. 3, 69 ἐκ τοῦ βοῶς ἡ
μάστιξ· λείπει καὶ βοῦν δέρει. cf. Append. prov. 2, 49.

467

(ῆ) τῆς θαλάττης ἐξαριθμεῖσθαι τοὺς χόας

Aristides I 30 Dindf. ὥσπερ ἂν εἴ τις ἐξαριθμεῖσθαι βούλοιο
τοὺς χ. τ. θ. — de voce τοὺς χόας cf. Iacobs. Lect. Stob. 6, qui
comparat Liban. I 312, 9 τοὺς χόας τῆς θαλάττης μετρεῖν. Plat.
Theaetet. 173b οἱ τῆς θαλάττης λεγόμενοι χόες. Themist. 7, 97c
τῆς θαλάσσης τοὺς χόας.

468

(οἶνος)

ποιεῖ χορευτήν, κἂν ἄμουσος ᾗ τὸ πρίν.

Aristides I 51 Dind. variavit comicus Eurip. Sthenob. 666 N.
ποιητήν δ' ἄρα | Ἔρως διδάσκει, κἂν κτλ.

469

οὐκ εἰσενεγκεῖν ἔστιν ὥσπερ χορήματα.

Aristides II 137 οὐ γὰρ δὴ συνεισεν. γε κτλ.

470

ὄναρ λέγεις ἢ γριῖφον ἢ οὐκ ἔχω τί φῶ.

Aristides II 198 ἢ γὰρ ὄναρ κτλ. non intellegit alter alte-
rius verba.

471

τὸ μὲν γὰρ ἔλιπε κῦμα, τὸ δ' ἐπελάμβανεν.

Aristides II 239 τὸ τῆς παροιμίας αὐτῷ περιειστήκει τὸ μὲν γ.
ἔλ. αὐτὸν κ., τὸ δ' ἐγκατελ.

472

ἅπαντ' ἐκεῖνα μέστ' ἄν ἦν τραγωδίας.

Aristides II 325 πάντ' ἄν ἐκ. μ. τρ. ἦν.

473

οὐ ταυτόν, ὦ 'τάν, Ἰφικλῆς τε χήρακλῆς.

Aristides II 390 ἔστι δὲ οὐ ταυτόν, ὦ 'τ., Ἰφ. τε καὶ Ἡρ. —
'quod licet Iovi, non licet bovi'.

474

στηλῶν γὰρ ἔξω καὶ Γαδείρων ἔσθ' ὁ νοῦς.

Aristides II 472 πῶς οὐκ ἀληθῶς ἔξω στηλῶν καὶ Γ. φήσει
τις ἐπισκώπτων εἶναί σοι τὸν νοῦν;

475

ἡ Μυῖα δ' ἔδακνευ αὐτὸν ἄχρῃ τῆς καρδίας.

Lucianus Musc. enc. 11 ἐγένετο κατὰ τοὺς παλαιοὺς καὶ γυνή
τις ὁμώνυμος αὐτῇ (μυῖα) ποιήτρια, πάνυ καλὴ καὶ σοφὴ· καὶ ἄλλη
ἑταῖρα τῶν Ἀττικῶν ἐπιφανής, περὶ ἧς καὶ ὁ κωμικὸς ποιητὴς ἔφη κτλ.
— δ' add. Mein.

476

τουτὶ μὲν ὑπομόχθηρον· ἄλλο μοι λέγε.

Lucianus Iov. trag. 38 κατὰ τὸν κωμικόν κτλ. cur antiquae
comoediae tribuerit Meinekius nescio.

477

τὰ τῶν πλεόντων ἐστὶν ἐπ' ἐμοί· πλεῖ δ' ἔτι.

Lucianus Dial. mar. 2 extr. τὰ γοῦν τῶν πλ. ἐπ' ἐμοί ἐστὶ κτλ. —
sunt Neptuni verba Polyphemum consolantis.

478

πεῖσθητί μοι καὶ πῖθι, καὶ ῥάων ἔσει.

Lucianus Lexiphan. 20. non dubitabit de comica origine, quis-
quis comparaverit Philippid. 18. Theopomp. com. 62, 5.

479

οὐκ ἄν προσείμην καὐτὸν ἀνδρὸς δεόμενον.

Lucianus Pseudolog. 28 extr. οὐκ ἄν πρ., ἔφη, ἄνδρα καὶ αὐτὸν
κτλ. — aversatur mulier virum muliebria patientem.

480

παλινδρομῆσαι μᾶλλον ἢ κακῶς δραμεῖν

[Lucianus] Luc. 18 ἔκρινε τοῦτο δὴ τὸ τοῦ λόγου κτλ. Apostol. 6, 93g (Arsen.). Horat. Carm. 1, 34, 3 *retrosum vela dare atque iterare cursus*.

481

καὶ διάτορόν τι καὶ καταπληκτικὸν βοᾷ.

[Lucianus] Philopatr. 6. Neptunus significatur.

482

εὐρήματα ταῦτα γραδίων καὶ παίγνια.

[Lucianus] Philop. 25.

483

τήμερον ἄρ' ἔξω πράγματ' ἐξ ἀπραξίας.

Athenaeus 2, 49a τ. ἐγὼ πρ. ἔξω ἐξ ἀπρ. trimetrum agnovit Meinekius Anal. Ath. 25. ἄρ' add. K. — Diogenian. 7, 39 (Apostol. 14, 9. Suid.) πράγματ' ἐξ ἀπραξίας· ἐπὶ τῶν παρὰ δόξαν . . συμβαινόντων. Aleiphr. 3, 29 extr. ἐκ τῆς ἀπραγμοσύνης φύεται πράγματα.

484

οὐδέν σ' ὀνύσει βολβός, ἂν μὴ νεῦρ' ἔχῃς.

Athenaeus 2, 64b ἡ δὲ παροιμία φησὶν κτλ. ἐὰν CE. — cf. Plat. com. 173, 9. 10. Xenarch. 1, 5.

485

(ὄξος)

ὁ μόνον ἄριστόν ἐστι τῶν ἡδυσμάτων.

Athenaeus 2, 67a. comici versum esse indicavit Dobraeus. cf. Mein. Anal. Ath. 35.

486

τί γὰρ ἀσπίδι ξύνθημα καὶ βακτηρία;

Athenaeus 5, 215e ποῦ Θουκυδίδης τὸν Σωκράτη παρενέχρωσε τὸν Πλάτωνος στρατιώτην; τί γὰρ κτλ. πότε δὲ καὶ εἰς Ποτίδαιον ἐστρατεύσατο; 'trimeter'. Dindf. ξύνθημα hic est *coniunctio, cognatio*. cf. Arist. Ran. 46. 7. Thesm. 135 sq. num etiam comicus Socratem significaverit dubium est.

487. 488

ἀφόρητός ἐστιν εὐτυχῶν μαστιγίας.

βασιλεῖς ἐγένοντο χοῖ πρὶν ὄντες αἰπόλοι.

Cassius Dio 60, 29 τοὺς ἀλλοτρίους ἀπελευθέρους ὁ Κλαύδιος εἶ' που κακουργοῦντας λάβοι δεινῶς τιμαρῶν τοῖς ἰδίοις οὕτω προσέκειτο, ὥσθ' ὑποκριτοῦ τινος ἐν τῷ θεάτρῳ ποτὲ τοῦτο δὴ τὸ θρυλούμενον εἰπόντος ὅτι ἀφόρητος — μαστιγίας, καὶ τοῦ τε δήμου παντὸς ἐς Πολύβιον τὸν ἀπελευθέρον αὐτοῦ ἀποβλέψαντος καὶ ἐκείνου ἐκβοήσαντος, ὅτι ὁ αὐτὸς μέντοι ποιητὴς εἶπεν ὅτι βασιλεῖς — αἰπόλοι, οὐδὲν δεινὸν αὐτὸν εἰργάσατο. cur Meinekius necessario novae comoediae tribuenda putaverit nescio. monost. 365 μαστιγίας ἔγχαλκος ἀφόρητον κακόν. Procop. Epist. 30 (Mai. auct. class. III 224, attulit Nauck.) ἀφόρητός ἐστιν εὐτυχῶν καὶ τῶν προφῶν ἐκείνων ἐπιλανθάνεται. Isidor. Pelus. Ep. II 297 μνημονεύεις ἐκείνων τῶν ἀρχαίων περὶ τῶν τοιούτων εἰρημένων' ἀφόρητος γὰρ ἐστιν εὐπραγῶν μαστιγίας. M. Haupt. Opusc. III 380.

489

ἔνθα ταθεῖς φρές μ' ὥς τὸ μειρακύλλιον.

Herodianus II 931, 4 Lentz. τὰ εἰς ὃ λήγοντα προστακτικὰ μονοσύλλαβά τέ ἐστι καὶ τὸ εἰ ἔχει· ἔς . . . φρές κτλ. ἔνθ', ὡγάθ', εἴσφρες Nauck. Allg. Lit. z. 1847, 500 et Bullet. Petrop. VI 425. ἔνθα σταθεῖς φρές Mein. ἐνθάδ' εἴσφρες Dindf. ἐνταῦθ' ἔγ', εἴσφρες Lehrs. Herod. p. 85.

490

(οὐκ ἔστιν) οὐδὲν ξηρότερον ὑδραπικῶν.

[Longin.] De sublim. 3, 4 οὐδὲν γάρ, φασί, ξ: ὑδρ. sic ut scripsimus Toupus. comici versum agnovit Wilamowitz. Herm. X 344.

491

ὕπ' εὐπορίας γὰρ οὐκ ἔχεις ὅπου χέσης.

Marcus Antonin. 5, 12 τὸ ὑπὸ τοῦ κωμικοῦ εἰρημένον . . . εἰ τιμητέον καὶ ἀγαθὰ ὑποληπτέον τὰ τοιαῦτα, ὧν προεπινοηθέντων οἰκείως ἂν ἐπιφέροιο τὸ τὸν κεκτημένον αὐτὰ ὑπὸ τῆς εὐπ. οὐκ ἔχειν ὅποι χέση. unde Nauckius effinxit quod supra scripsimus. cf. Menand. 530, 9.

492

λοῦταί γε μὲν δὴ λουτρὸν αὖ τὸ δεύτερον.

Pollux 7, 167 Αἰσχύλος ἂν εἰκοίη τὰ βαλανεῖα λουτήρια λέγειν. λοῦται — δεύτερον. ἀλλ' ἐκ μεγίστων εὐμαρῶς λουτηρίων (fr. 356 N.). αὖ τὸ Bekker.] αὐτὸ. priorem versum alieno loco inlatum esse adparet utpote nequaquam quod Pollux proponit demonstrantem. itaque Nauckius eum eis quae proxime antecedunt adiungens προσ-

ήκοι δ' ἂν βαλανεῖω λουτρὸν καὶ λοῦσθαι· λοῦται — δεύτερον.
Αἰσχύλος δ' ἂν — λέγειν· ἀλλ' ἐκ — λουτηρίων. prior 'versus
 nescio cuius poetae comici'. Nauck.

493

βλέφαρα κέκληται γ' ὥς καπηλείου θύραι.

Pollux 7, 193 τὸ τῶν καπήλων ἐργαστήριον καπηλεῖον εἰρή-
 κασιν οἱ κωμωδοδιδάσκαλοι, καὶ τὸ κωμωδούμενον ἐν Σοφο-
 κλέους *Φινεῖ* (fr. 640 N.) κτλ. γ'] δ' Α (fort. recte). Θύρας Α. duo
 verba prima Sophoclis sunt, quae comicus aliquis repetens reliqua
 risus movendi causa adiecit. cf. H. Iacobi V ccclxxiv.

494

ἦλθ' τὸν ἥλον, παττάλῳ τὸν πάτταλον

Pollux 9, 120 ἦν δ' ἔργον . . . τὸν καταπαγέντα (πάτταλον)
 ἐκκροῦσαι πλήξαντα κατὰ τὴν κεφαλὴν ἐτέρῳ παττάλῳ· ὅθεν καὶ ἡ
 παροιμία κτλ. — cf. Antiphan. 300. adesp. 453. Lucian. Apolog.
 pro merc. cond. 9. Pro lapsu 7. Cic. Tuscul. 4, 35, 75.

495

έμοι δ' ἐκέρασαν οἱ θεοὶ τὰ τῆς τύχης.

Libanius I 2, 6 Reisk. ὅτι μοι τὰ τύχης ἐκ. οἱ θ. καὶ οὔτε εὐ-
 δαιμονέστατος οὔτε ἀθλιώτατος ἐγώ. — τῆς add.

496

έμὲ δ' ἐκέλευεν ἀδυνάτων ἀφεστάναι.

Libanius I 12, 1.

497

σωροὺς ἐφ' ἀμάξης ἦκε βυβλίων ἄγων.

Libanius I 39, 15 ὁ Ἡρακλεώτης σ. — ἦκεν ἄγων βιβλίων.

498

έμοι γάρ ἐστιν ἀντὶ γυναικὸς ἡ τέχνη.

Libanius I 40, 5 (ἐκέλευσα) ζητεῖν νυμφίον (τῇ θυγατρὶ) ὥς
 ἔμοιγε οὔσης ἀντὶ γ. τῆς τέχνης. excerpta esse possunt ex *Pytine* Cratini.

499

τὸ προπηλακίζειν παραπέτασμα ταῖς κλοπαῖς.

Libanius I 216, 2 καὶ ἔστι τὸ κτλ. 'alios calumniando fures a se suspicionem avertere conantur.'

500

μάταιον ὁρμὴ μὴ λαβοῦσα τὴν τύχην.

Libanius I 688, 2 μ. δὲ ὁρμὴ πᾶσα μὴ προσλ. κτλ.

501

δεινὴ 'στι βάσανος ἀνδρὸς ἐπιδειξαι φύσιν.

Libanius II 121, 10 εὐθύς ἐπίστευσας ὑπερβὰς βάσανον δεινὴν κτλ. τίνα ταύτην; τὴν περὶ τὰ αὐτοῦ (?) πρόνοιαν. aliud poetam significasse credo, vinum vel aurum vel casus adversos.

502

Μεγαρεῖς γὰρ ἔξω τοῦ λόγου καὶ ἀριθμοῦ.

Libanius II 215, 24 (δοκοῦσι) τὸ τῶν Μεγαρέων πεπονθέναι ῥητορικὴ τε καὶ ῥήτορες, ἔξω καὶ λόγον καὶ ἀριθμοῦ κείμενοι. cf. 536. 673.

503

παίδων γὰρ ἔστι ταῦτα μυθολογήματα.

Libanius II 221, 3. ἔστι add.

504

(πολλοί)

θυμὸν τὸν ἐγγενόμενον ἐξεργρίπισαν.

Libanius II 605, 3. τὸν μὲν ἄλλοθεν ἐγγενόμενον. pravos amicos vel servos adulatoresve poeta ut videtur dixerat. iram exortam accendisse.

505

ὅθεν ἐν ταραχαῖς τε καὶ κακοῖς τὰ πράγματα.

Libanius II 610, 10 εἴτα οἱ μὴδὲν ἀδικοῦντες . . . οὐ θανμάζουσιν, ὅθεν αὐτοῖς κτλ. fortasse poeta praemiserat εἴτα καὶ θανμάζομεν vel simile aliquid.

506

καὶ οἱ μὲν ἡσέλγαινον, ὁ δ' ἐβρενθύετο.

Libanius III 217, 10 καὶ οἱ μὲν κτλ.

507

γῆν καὶ θάλατταν ἡμέρα μιᾷ μετρεῖν

Libanius III 275, 7 τοῦ μετρίου τοσοῦτον ὅστερεῖν, ὅσον περ
ἀν εἰ γ. κ. θ. ἐνεχειροῦμεν κτλ.

508

ζῆν τὴν ῥοπὴν ἔχοντα τῆς τύχης καλόν.

Libanius III 211, 16 ζῆν καλὸν τὸν τ. τ. ἔχοντα ῥ. — *pulchrum
est vivere quamdiu feliciter vivere possis.*

509

γνώμαι δὲ πολλοῖς τῆς τύχης βελτίονες.

Libanius III 239, 25 π. γὰρ αἱ γν. κτλ.

510

ἀπαλλαγείην τοῦ Κρόνου τούτου ποτέ.

Libanius III 619, 17 εἰ γὰρ κτλ. *fingit pater filium sic loqui.*
cf. 914.

511

λεπτὴν ἔχοντες ἐλπίδ' εἰς σωτηρίαν

Libanius III 992, 19 οἱ πλωτῆρες . . . πλησίον ἔχοντες τὸν
θάνατον πλέουσιν λ. ἔχ. εἰς σ. ἐλπίδα.

512

μὴ μεῖζον ἔστω τῆς νεῶς τὸ φορτίον.

Libanius Epist. 254.

513

ἐπέτριψεν ἡ πρὸς τοὺς φίλους ἀπιστία.

Iulianus 7, 233c καὶ τοῦτον . . . τοῦτο ἐπέτριψεν, ἡ κτλ.

514

ἐκ τοῦ λαλεῖν ἀεὶ τὸ λαλεῖν περιγίνεται.

Himerius Or. 24, 4 ἤκουσα . . . ἀνδρὸς σοφοῦ (σοφὸς γὰρ ἦν
οὗτος τὰ περὶ τὴν τέχνην ἐφ' ἣ σπουδάζομεν) καὶ τοιαύτην τινὰ
γνώμην ἀποφαινομένου περὶ τοῦ πράγματος, ὥς κτλ. *videtur non
sophistam aliquem vel oratorem, sed Menandrum significare, qui
a multis ut optimus etiam dicendi magister commendabatur.*

515

ἅπαντα συγγεῖν ὥσπερ εἰς Μύκονον μίαν

Themistius 21, 250c ἀκούετε τοῦ νομοθέτου . . . μὴ ξυγχοροῦντος συγγ. μηδὲ ξυμφέρειν ἅπαντα ὥσπερ κτλ. Plut. Mor. 616c (οὐ καλῶς τις) περὶ τὰς κατακλίσεις παρόψεται τὰς διαφορὰς (τῶν ἐστιωμένων), εὐθὺς ἐν ἀρχῇ τὴν λεγομένην μίαν Μύκονον ἀποφήνας τὸ συμπόσιον. Strab. 10, 487 Μύκονος, ὅφ' ἣ μυνθεύουσι κεῖσθαι τῶν γιγάντων τοὺς ὑστάτους ὅφ' Ἡρακλέους καταλυθέντας, ἀφ' ὧν ἡ παροιμία 'πάνθ' ὑπὸ μίαν Μύκονον' ἐπὶ τῶν ὑπὸ μίαν ἐπιγραφὴν ἀγόντων καὶ τὰ διηρημένα τῇ φύσει. cf. 439. Fritzsch. Lucian. Dial. mort. 1, 3.

516

ἐσθῆτα δὲ μίαν μυρίων ὠνούμεναι

Clemens Alex. Paed. 2, 10, 115 μίαν δὲ πον ἐσθῆτα μυρίων [ταλάντων] ὠνούμεναι σφᾶς αὐτὰς ἀχρειοτέρας τῶν ὕφασμάτων ἐλέγχουσιν. stolidi librarii additamentum expunxit Cobet. Mnem. XI 385. μυρίων i. e. δραχμῶν.

517

ψιμυθίῳ πίθηκος ἐντετριμμένος

Clemens Alex. Paed. 3, 2, 5 (πόρνη) τῆς ψυχῆς κατείληφε τὸ ἄδυτον τό τε ἀληθινὸν θηρίον ἐλεγχθήσεται κτλ. ψιμυθίῳ V. ad comoediam rettulit Nauck. Philol. IIII 359.

518

αἰσχροὺν δὲ κρίνειν τὰ καλὰ τῶν πολλῶν ψόφῳ.

Clemens Alex. Strom. 5, 3, 18 init. γνωμικώτερον ὁ κωμικός ἐν βραχεῖ κτλ. τῶν πολλῶν] al. τῷ πολλῷ. 'sunt qui malint τῷ πολλῶν ψ., sed retineri tamen etiam vulgata lectio potest'. Syllb.—spectatorum in theatris plausus negat certum pulchritudinis argumentum esse.

519

ἄρξαντος ἀνδρὸς δημόσια τὰ χρήματα.

Eunapius Excerpt. Mai. II 294 πᾶσαι γοῦν οἰκίαι πρὸς τοῦτον ἐκενοῦντο ἂν τὸν δόλον, καὶ ῥᾶστα ἦν δρᾶν τοὺς ἄρξαντας δεδεκασμένους. ὥσπερ πον καὶ ὁ κωμικός φησιν κτλ. cur antiquae potissimum comoediae adsignaverit Meinekius nescio.

520

ὦν ἄγριος οὔτως καὶ μονήρης τὸν τρόπον

Aelianus Epist. 15 p. 20 Herch. τῶν ἀποφράδων διαφέρεις οὐδὲν οὕτως ἄγρ. ὢν κτλ. μονήρης fere posteriorum aetate scriptorum est. cf. Lucian. Tim. 42.

521

ὀργὰς μαραίνειν καὶ κατακοιμίζειν φιλεῖ.

Aelianus Epist. 15 p. 21 Herch. ὁ Διόνυσος φιλεῖ τὰς μὲν ὀργ. μ. τε καὶ κατακ., τὰς δὲ εὐφροσύνας ἐγείρειν.

522

ἀργύριον ἂν ᾗ, πάντα θεῖ κάλαύνεται.

Aristaenet. Ep. 1, 14 extr. ἐὰν ἀργ. κτλ. Arist. Eccl. 109 νῦν μὲν γὰρ οὔτε πλέομεν οὔτ' ἐλαύνομεν, ubi schol. παρὰ τὴν παροιμίαν· ὅκ' ἀργύριον ᾗ, πάντα θεῖ κτλ., ὃ ἔστιν οὔτε ἀνέμοις οὔτε κόπαις πλέομεν· ὅκ' Bentr.] ὃ κ'. Suidas θεῖ· ἐνκόλως ῥεῖ . . . κατὰ τὴν παροιμίαν· ἄλλ' ὅταν ἀργ. ᾗ κτλ. Photius et Apostol. 13, 86 πάντα θεῖ κάλ. παροιμία ἐπὶ τῶν εὐπόρων. cf. Apostol. 12, 56 (stolide exscr. ex schol. Arist. Eccl.). conlatis Ecclesiastiarum scholiis consentaneum est hoc proverbio Epicharmum usum esse; sed vix dubium est quin etiam Attica comoedia id commemoraverit.

523

σπουδῆς ἀνάπαντα δ' ἐνίολ' ἔσθ' ἡ παιδιὰ.

Aristaenet. Ep. 1, 26 ἀν. γὰρ τῆς σπ. ἐνίολε γίνεται ἡ π.

524

ἐγὼ τε καὶ σὺ ταῦτόν ἐλκομεν ξυγόν.

Aristaenet. Ep. 2, 7 p. 163 Herch. (ἐγὼ — τὸν αὐτόν.) cf. Zenob. 3, 43. Mein. Philol. XXV 537.

525

ὁ Κρης ἄρ' ἐδόκει τὴν θάλατταν ἀγνοεῖν.

Aristaenet. Ep. 2, 18. ἄρ' add. — Strab. 10, 481 (ἐνανκράτουν πρότερον οἱ Κρητες) ὥστε καὶ παροιμιάζεσθαι πρὸς τοὺς προσποιουμένους μὴ εἰδέναι ὃ ἴσασιν· ὁ Κρης ἀγνοεῖ τὴν θάλατταν'.

526

δεινοὶ γὰρ εἰσιν εὐγενείας προστάται

(οἱ νόμοι). Synesius Epist. 1, 157 bc. tragoediae propter quintum pedem non videtur esse.

527

Ἴρου παρεῖχε γυμνότερον χρόνος πολὺς.

Procopius Ep. 122. με παρεῖχε Herch.] παρεῖδε φής F. comicus fortasse με παρέχει.

528

οὐ τὴν Δίκην, οὐ βάραθρον εὐλαβούμενος

Theophylactus Simoc. Ep. 73 ἀδικεῖς ... μήτε τὴν Δ. ὥς β. εὐλ.

529

καὶ μηδὲν ἄβατον μηδ' ἀθέατον καταλιπεῖν

Philostratus Ep. 56 (251, 14).

530

ξυνῆκα γὰρ τοὺς Ταντάλου κήπους τρυγῶν.

Philostratus Vit. sophist. 1, 20, 1. cupediarum cupiditatem insanam esse dicit.

531

οὕτως ἀράττει τῇ κεφαλῇ τὸν οὐρανόν.

Synesius Epist. 79, 224c. ἀράσσει. superbus nescio quis inridetur.

532

ἅπαντα τὰ καλὰ τοῦ πονουῦντος γίνεται.

Stobaeus Floril. 29, 26 sine lemmate. cur novae tribuerit Meinekius nescio. cf. Alexid. 30, 1. Philem. 37.

533

ὁ δὲ βίος ἔστ' ἀλαζονείας δεόμενος.

Stobaeus Ecl. 2, 15, 6 'poetae incerti. fuit probabiliter comicus'. Wachsm. ὁ add. rubr. δὲ add. (vel βίος γὰρ) Mein.

534. 535

ἱμάτιον ἐφόρει μαλακὸν ἐρίων Σικελικῶν.

τὸ δὲ προσκεφάλαιόν φησιν ἅμα σοὶ βούλομαι.

Rufinus De metris com. p. 2711 Putsch., 562 Keil. (ex Iuba) iamborum exempla quae maxime frequentata sunt subdidi κτλ. (post quattuor alia). ἱνατίον et ναλακόν R. 2. ρωσκεφ. et φρεσινανασοι-βουλοναι R. scr., φήσ', ἀνακνήψαι β. cf. Lysipp. 4. vel ἀκέ-σασθαι β.

536

Μεγαρεῖς δὲ φεῦγε πάντας· εἰσὶ γὰρ πικροί.

Antholog. Palat. 11, 440 'Πιττακοῦ, in quo comici poetae nomen latet. ac fortasse Πιττακοῦ ex Φιλίσκου corruptum'. Mein. fortasse Πιττοκοπουμένω, quae est Philemonis fabula. fortasse Μεγαρέας δὲ — πικροί φύσιν, tetr. troch. — cf. 502.

537

καλὸν δὲ τὸ ξῆν, ἄν τις ὥς δεῖ ξῆν μάθῃ.

Alexander Walz. Rhet. gr. VIII 479. 80 περὶ ἀντιμεταθέσεως. ἐπὶ τούτου τοῦ σχήματος ταῖς ἀνταῖς λέξεσι χρώμενοι πλεονάνκεις ἔτερα σημαίνομεν, ὥς ἔχει τὰ τοιαῦτα. . . καὶ κτλ. sic Paris. 2. Ald. δικαίως pro ἧ̃ (exempli omissi) καὶ καλὸν δὲ, unde Mein. ὥς ἡδὺ τὸ ξῆν. quod si verum est, agnominatiois causa fortasse etiam ἧ̃ δεῖ pro ὥς δεῖ scribendum. Floril. Monac. 706 ὥς σεμνὸς ὁ βίος, ἦν τις αὐτὸν ξῆν μάθῃ.

538

πᾶς ἐστι δούλῳ δεσπότης μονοσύλλαβος.

Demetrius De eloc. 7 τὸ μὲν ἐπιτάσσειν σύντομον καὶ βραχύ, καὶ πᾶς δεσπ. δ. μονοσ., τὸ δὲ ἱκετεύειν μακρὸν καὶ τὸ ὀδύρεσθαι. Anon. Walz. VII 64 καὶ παρὰ τοῖς ἀρχαίοις εἴρηται π. δ. δ. μ. cf. Apostol. 14, 9. ut supra scripsimus Spengel. ad comoediam rettulit Nauck.

539

ἀλωπεκίζειν πρὸς ἑτέραν ἀλώπεκα

Zenobius 1, 70 ἐπὶ τῶν ἐξαπατᾶν ἐπιχειροῦντων τοὺς ὁμοίους. Diogenian. 2, 17. Gregor. Cypr. 1, 40. cf. Arist. Vesp. 1240. comico adsignavit Meinek. Philol. XXV 537.

540

ἂν οἶνον αἰτῇ, κονδύλους αὐτῷ δίδου.

Zenobius 1, 92 ἡ ἱστορία ἀπὸ τοῦ Κύνικωπος, παρόσον αἰτήσας οἶνον τὸν Ὀδυσσεά τῶν ὀφθαλμῶν ἐστερήθη. ad comoediam rettulit Meinek. Philol. XXV 537. κονδύλους idem] κόνδυλον.

541

ἅπαντα τοῖς σοφοῖσιν ἐστὶν εὐκόλα.

Zenobius 2, 9. ἐστὶν add. Mein., ad comoediam haec referens Philol. XXV 537.

542

δίκη δίκην ἔτικτε καὶ βλάβη βλάβην.

Zenobius 3, 28 ἐπὶ τῶν φιλοδίκων καὶ συνειρόντων δίκας δίκαις. Gregor. Cypr. 2, 14 (Leid. 1, 87). Apostol. 6, 10. Lobeck. Soph. Ai. 522. cf. adesp. 693.

543

εἰ μὴ δύναιο βοῦν ἔλανν' ὕνον.

Zenobius 3, 54 ἐπὶ τῶν ὃ κατὰ δύναμιν ἔχουσιν πράττειν παρεγγνωμένων. Coisl. 129 ἔλαννε δ' ὕνον. eadem fero Suidas. Apostol. 6, 51 ἐπὶ τῶν μὴ πραττόντων ἃ κατὰ δύναμιν ἔχουσιν, ἀλλὰ τὰ ὑπὲρ αὐτούς. corrupte Diogenian. Vind. 2, 58. ἔλαννε δ' οὖν Bernhardy in Suida. βοῦν ἔλᾶν, ἔλανν' Mein. ἔλᾶν (praes.) est Xenoph. Hell. 2, 4, 32. ἀπέλα Cyrop. 8, 3, 32.

544

εἰς ἀσθενοῦντας ἀσθενῶν ἐλήλυθα.

Zenobius 3, 56 ἐπὶ τῶν ὅμοια . . πασχόντων. Greg. Cypr. 2, 33. Apostol. 6, 52.

545

ὁ Ζεὺς κατεῖδε χρόνιος εἰς τὰς διφθέρας.

Zenobius 4, 11 . . φασὶ γὰρ τὸν Δία εἰς διφθέρας τινὰς ἀπογράφεσθαι τὰ πραττόμενα τοῖς ἀνθρώποις. similiter Suidas Ζεὺς. Diogenian. 3, 2. 4, 95a. Greg. Cypr. Mosq. 3, 53. Leid. 2, 19. Schol. Ven. Hom. Il. 1, 175. ὁ add. Valcken. et Mein. Philol. XXV 539. ἐπὶ pro εἰς τὰς Diogen. cf. Valcken. Diatr. 185ab. Herodot. 5, 57 τὰς βύβλους διφθέρας καλέουσι. . . οἱ Ἴωνες. 'perelegans antiqui poetæ senarius'. Cobet. Mnem. nov. XII 225. Aeschylō versum tribuebat Valckenarius, inter tragicorum adespota (369) referebat Nauckius. mihi non videtur dubitari posse quin sit comici, comparanti praesertim Plant. Rud. prol. 15, 21 (malorum) *rescrimus nomina exscripta ad Iovem* : . . bonos in aliis tabulis exscriptos habet. cf. 546.

546

ἀρχαιότερα τῆς διφθέρας λέγεις Διός.

Diogenian. 3, 2 ἐπὶ τῶν σαρκά τινα καὶ μωρὰ διηγουμένων. ἡ γὰρ διφθέρα, ἐν ᾗ δοκεῖ Ζεὺς ἀπογράφεσθαι τὰ γινόμενα, παμπάλαιος. Διός add. et σαρκά pro σαθρά Mein. Philol. XXV 539. similiter Suidas ἀρχαιότερα (ipse quoque om. Διός). cf. 545.

547

ζητῶν γὰρ ὕψον θοιμάτιον ἀπώλεσα.

Zenobius 4, 13 ἐπὶ τῶν ἀτυχεστάτων, quae mira est interpretatio. Diogenian. 4, 97. videtur comicus aliquis imitatus esse Arist. Nub. 855.

548

θύραξε, Κᾶρες· οὐκέτ' Ἀνθεστήρια.

Zenobius 4, 33 διὰ πλήθος οἰκετῶν Καρικῶν εἰρησθαί φασιν, ὥς ἐν τοῖς Ἀνθεστηρίοις εὐωχουμένων αὐτῶν καὶ οὐκ ἐργαζομένων. τῆς οὖν ἑορτῆς τελεσθείσης λέγειν ἐπὶ τὰ ἔργα ἐκπέμποντας κτλ. Diogenian. 5, 23. Apostol. 8, 94. Hesych. Phot. Suid.

549

ἀνδρὸς γέροντος αἱ γνάθοι βακτηρία.

Diogenian. 1, 78 ἐπὶ τῶν πρὸς τὸ γῆρας πολλὰ ἐσθιόντων. Gregor. Cyr. 1, 58.

550

ἀηδόνες λέσχαισιν ἐγκαθήμεναι

Diogenian. 2, 48 ἐπὶ τῶν ἀδολεσχούντων. χελιδόνες Mein. Philol. XXV 539 et Theocrit.³ p. 439. 40 not. λέσχαισιν idem] λέσχαις. cf. Arist. Ran. 93.

551

γέροντι μηδὲν μηδέποτε χρηστὸν ποιεῖν.

Diogenianus 3, 89 παραινεῖ μηδένα ἀκαίρως εὐεργετεῖν. μηδέποτε μηδὲν transposuit Mein. Philol. XXV 540. Suidas γέρον γέροντος . . . καὶ παροιμία κτλ. παρεγγυᾷ μὴ ἀκ. εὐεργ. Diogen. 6, 61 μηδέποτε εὖ ἔρδειν γέροντα, μηδὲ γυναῖκα μηδὲ παῖδα βάσκανον. Arist. Rhet. 1, 15 (1376a 3) ἔτι καὶ αἱ παροιμίαι . . . μαρτύριά ἐστιν· οἷον εἴ τις συμβουλεύει μὴ ποιεῖσθαι φίλον γέροντα, τοῦτῳ μαρτυρεῖ ἡ παροιμία· μὴ ποτ' εὖ ἔρδειν γέροντα. cf. Bergk. P. l. gr.² II 1038.

552

γυνὴ στρατηγεῖ καὶ γυνὴ στρατεύεται.

Diogenian. 4, 1 ἐπὶ τῶν δειλῶν. Apostol. 5, 76. Gregor. Cyr. 2, 6 (στρατοπεδεύεται)· ἐπὶ τῶν παραδόξων. Greg. Cyr. Mosq. 2, 60 (στρατοπαιδεύεται). Macar. 3, 12. in unum versum coniunxit Nauckius.

553

ἢ χορὴ τραγωδεῖν πάντας ἢ μελαγχολᾶν.

Diogenian. 5, 13 ἐπὶ τῶν μήτε λυπεῖσθαι μήτε χαίρειν δυναμένων. cf. Mantiss. prov. 1, 67. Suid. ἢ χορή. indic. Nauck. Philol. III 360 conl. Horat. Sat. 2, 7, 117 *aut insanit homo aut versus facit.*

554

οὐκ ἔστ' ἐμὸν τὸ προᾶγμα· πολλὰ χαιρέτω.

Diogenian. 7, 9 ἐπὶ τῶν ἀπραγμόνων. οὐκέτ' Apostol. 13, 46 παρόσον τῶν ξένων (πραγμάτων) οὐδείς φροντίζει.

555

πρότερον χελώνη παραδραμεῖται δασύποδα.

Diogenian. 7, 57 et Apostol. 14, 88 ἐπὶ τῶν ἀδυνάτων. Liban. Epist. 72 ὅτι χελώνην εἰς ἄγῳνα ποδῶν καλῶ σε παρακαλῶν ὑπὲρ φίλου τι σπουδάσαι, καλῶς ἐπίσταμαι.

556

πολλοὶ στρατηγοὶ Καρίαν ἀπώλεσαν.

Diogenian. 7, 72 et Apostol. 14, 51 ἐπὶ τῶν μὴ ὁμογνωμονούντων. cf. Suidas.

557

δόδον παρελθὼν μηκέτι ζήτει πάλιν.

Diogenian. 8, 2 ἐπὶ τῶν μεταμελουμένων περὶ τι. Gregor. Cyp. 3, 60. cf. fr. 198. cui si significatio quoque conveniat, novae comoediae adnumerandum est.

558

βουλήσεται τις μᾶλλον ἢ δυνήσεται.

Macarius 2, 83 ἐπὶ τῶν προαιρουμένων μὲν ἀδικῆσαι, οὐ δυναμένων δέ. *simillimus versus est eius quem Apollodorus picturae subscripserat* *βουλήσεται τις μᾶλλον ἢ μιμήσεται.* Plut. Mor. 346 a. Plin. N. h. 35, 63. Varro Sat. Menipp. 64, 2 p. 181 Oehler. Diogenian. 6, 74.

559

δεινὰ γε τὰ δεινὰ. Β. δεινότερά γε Δεινίου.

Macarius 3, 28 δεινὰ τὰ δεινὰ... τὸ δὲ τέλειον κτλ. γε et B. add. δεινότερά γε K.] καὶ δεινότερα. manifesto comicae est fabricae.

fortasse huc pertinet Athen. 12, 552f Ἡρακλείδης ὁ Ποντικός... Δεινίαν φησὶ τὸν μυροπώλην . . εἰς ἔρωτα ἐμπεσόντα . . . ὑπὸ λύπης ἐκταράχθῃντα ἐκτεμεῖν αὐτοῦ τὰ αἰδοῖα. ad definiendam fragmenti aetatem haec nihil faciunt.

560

ἐν τοῖς ἑμαυτοῦ δικτύοις ἀλώσομαι.

Macarius 3, 85 ἐπὶ τῶν ὑπὸ τῶν ἰδίῳ πανουργιῶν ἀλίσκομένων. cf. Leutsch. — Aesch. fr. 135, 4 N. τάδ' οὐχ ὕπ' ἄλλων, ἀλλὰ τοῖς αὐτῶν περὶ τοῖς ἀλίσκόμεσθαι.

561

λέων ὅπου χροή, καὶ πίθηκος ἐν μέρει.

Macarius 4, 18 ἔσο καὶ κτλ. ἐπὶ τοῦ πρὸς τὰ πράγματα καλῶς μεταβαλλομένου. cf. Plut. Lysand. 7.

562

ὀβολοῦ τάριχος, δὴ ὀβολῶν ἀρτύματα.

Macar. 6, 19 ἐπὶ τῶν ἵνα μικρὰ κατορθώσωσι πλείονα δαπανώντων. Mant. prov. 2, 34.

563

σοφόν γ', ὁ βοῦς ἔφασκεν ἀστράβην ἰδῶν.

Macarius 7, 75 οὐ προσήκειν αὐτῷ τὸ σκεῦος. similes facetiae Arist. Vesp. 1309 sq.

564

τὴν αὐτὸς αὐτοῦ γὰρ θύραν κρούει λίθῳ.

Macarius 8, 18 ἐπὶ τῶν εἰς τὰ οἰκεῖα πλημμελούντων. αὐτοῦ Leutsch.] σαυτοῦ. — γὰρ add. M. Haupt. Opusc. II 185. νῦν Leutsch. Horat. Epist. 2, 1, 220 ut vineta egomet caedam mea.

565

τί δεῖ παρεῖναι λέκιθον, ἣν ἔτνος παρῇ;

Macarius 8, 31 sine interpretatione. λέκιθον K.] λήκνυθον.

566

τί τὸν τάρανδον πρὸς ἐμὲ ποικίλλεις ἔχων;

Macarius 8, 32 τάρας δέ ἐστι χαμαιλέων τὸ ζῷον (quae falsa est interpretatio). τάρανδον Leutsch.] τάραντα. Aelian. N. anim. 2, 16

τάρανδος (sic Hercher pro ταρανδός) τὸ ζῷον, ἀλλὰ οὗτός γε θριξὶν αὐταῖς τρέπει ἑαυτὸν καὶ πολύχροιαν ἐργάζεται μυρίαν, ὥς ἐκπλήττειν τὴν ὄψιν. copiosam rarissimae bestiae descriptionem habet Theophrastus (fr. 172 Wimmer), qui apud Scythas et Sarmatas eam nasci tradit. de part. ἔχων cf. Arist. Nub. 131 et de sententia adesp. 688.

567

τί δ' ἂν κἀπηλος παρὰ καπήλιδος λάβοι;

Macarius 8, 33 ὅτι οὐδὲν ἢ οἶνον.

568

ἐν τῷ μέρει τις καὶ τὸ πῦρ σκαλευσάτω.

Suidas et Apostol. 7, 33 ἐπὶ τῶν εἰς κοινὸν μὴ τὰ ἴσα παρεχομένων. Zonar. 738. fallitur Leutschius e Pythagorico πῦρ μαχαίρα μὴ σκαλεύειν proverbium ortum esse opinatus.

569

γῆ θάλατταν συναναμίνγυσιν (βοῶν).

Append. prov. 1, 74 ἐπὶ τῶν σφόδρα ὀργιζομένων. fortasse γῆν καὶ θ.

570

ἡ γλῶττ' ἀνέγνωχ', ἡ δὲ φρήν οὐ μανθάνει.

Append. prov. 2, 100 et Macar. 4, 36. 'fluxit sine dubio ex comoedia'. Leutsch. est parodia Eurip. Hipp. 612 ἡ γλῶσς' ὁμώμοχ', ἡ δὲ φρήν ἀνώμοτος, dicta in eum qui quae legit non intellegit.

571

οὔτοι δ' ἀφεστήκασιν πλεῖν ἢ δύο δόχμα.

Eustathius 1291, 45 Ἀἴλιος Διονύσιος φησιν οὕτω· δόχμη τὸ τετραδάκτυλον· Ἀρίσταρχος δὲ ὀξύνει· ὥς δηλοῖ δ κωμικὸς ἐν τῷ κτλ. ἐν μέντοι, φησί, τοῖς ἀκριβεστέροις ἀντιγράφοις ὀξεῖα ἐπίκειται τῇ πρώτῃ συλλαβῇ. Herodian. I 324, 13 στάθμη, λόχμη βαρύνεται, καὶ τὸ δόχμη Τρύφων ... βαρύνει, Ἀρίσταρχος δὲ ὀξύνει, ὥς δηλοῖ καὶ δ κωμικὸς ἐν τῷ· οὔτοι ἀφεστ. κτλ. cf. Cratin. 350. Arist. Eq. 318.

572. 573

νέα δ' ἔτ' ἔστιν, οὐχ ὀρεῖς; καὶ γνῶμ' ἔχει.

τὸ γνῶμα γοῦν βέβληκεν ὥς οὔσ' ἐπitéτις.

Eustathius 1404, 62 Ἀριστοφάνης (ὁ γραμματικὸς) λέγει ὅτι ἔνιοι τὸν ξηθέντα ὀδόντα οὐ γινώμονα καλοῦσιν, ἀλλὰ γινῶμα, οἷον (v. 1). καὶ πάλιν γινῶμα γοῦν κτλ. 1. γινῶμ' Mein.] γινῶμα. 2. τὸ add. Mein. ἐπ' ἐτίας Fritzsch. Arist. Ran. p. 197] ἐπ' ἐτίας. γινῶμα etiam Aristot. H. an. 6, 23 (577 a 31, b 3).

574

τὸν ἄνδρ' ἀπεωσάμην τε κάπερ γλαψάμην.

Eustathius 1504, 20 γλάφειν ... καὶ ἐπὶ λογικῆς τινος γραφῆς ἔστιν ὅτε τίθεται, ὥς δηλοῖ παρὰ Πανσανίαν τὸ κτλ. οἶονεὶ ἀπέξεσα καὶ ἀπήλειψα, ὥς ἀπὸ (ἐπὶ) βιβλίου. ἀπεωσάμην Herwerd. Obs. crit. 115] ἀπωσάμην, qua forma *Atticum* hominem usum esse vix credibile est: nam Arist. Vesp. 1085 quidem et Demosth. 21, 124 hodie emendate scribuntur. sententia interpretatione Eustathii magis obsecratur quam inlustratur.

575

ἀκράχολον καὶ δύσκολόν τι φθέγγεται.

Bekker. Anecd. 3, 18 πανταχοῦ χρήσθ. τι add. Bergk. cur antiquae potissimum comoediae tribuendum censuerit Meinekios non exputo.

576

αἰσχυρόμενος δὲ περιπλέκει τὴν συμφορὰν.

Bekker. Anecd. 3, 22 ἐν συνουσίᾳ χρῶ. et 359, 4 ἐν συνουσίᾳ. δὲ add. Mein. γὰρ Dobr. Adv. I 619.

577

ἀνόητά γ', εἰ τοῦτ' ἤλθες ἐπιτάξων ἐμοί.

Bekker. Anecd. 4, 4 ἀντὶ τοῦ ἀνόητος εἶ ἐπιτάττων τοῦτο. Ἀττικὸν γὰρ τὸ λέγειν ἀνόητα εἰ τοῦτ' ἐπιτάξεις. 'quis non agnoscat tragicum? nam ἐπιτάσσειν tragicorum est, comici προστάττειν dicebant'. Cobet. N. l. 47. egregium sane praeceptum, cui tamen, quamquam ipse in indice comicae dictionis exempla verbi ἐπιτάττειν conlegit, tacens obtemperavit H. Iacobi V CCCXLV. vi. scilicet eodem velut ictu profligantur et ex comoedia eiciuntur Arist. Vesp. 69. 686. Pherecr. 144. Epicrat. 11, 36. Mnesim. 3, 1. Philem. 12. Menand. 302, 6.

578

δί' ἀσχολίας πολλῆς (γὰρ) ἤλθον ἐπὶ τόδῃ.

Bekker. Anecd. 36, 31 ἀντὶ τοῦ καίτοι ἀσχολίας μοι πολλῆς

οὔσης. γὰρ add. pro τόδε poeta fortasse ipsius rei significationem posuerat.

579

ἅπανθ' ὅμοια καὶ Ῥοδώπις ἢ καλή.

Bekker. Anecd. 416, 7. Suidas ἄπ. ὁμ., Apost. 3, 43 σημαίνει ὅτι ταῖς τύχαις ὁμοίως ὑποπεπιτώκασιν οἱ θνητοί. Append. prov. 4, 51 (πάνθ') . . . τοὺς πολὺν ἀπολέσαντας ἀργύριον διὰ τὸ διάφορον τῆς μίξεως πρὸς τὰς ἄλλας γυναικας συνορῶντας ἐπιφωνῆσαι τὸ λεγόμενον. quae non intellego nisi τὸ διάφορον mutetur in τὸ ἀδιάφορον. nam *inversa* (τὸ δ.) hic non videtur significari posse. *Rhodopis* meretrix eadem videtur, de qua Herodot. 2, 134. 5 οὕτω δὴ κλεινὴ ἐγένετο ὥς καὶ πάντες οἱ Ἕλληνες Ῥοδώπιος τοῦνομα ἐξέμαθον.

580. 581

οὐδ' ὅσον ἀκαρῇ τῆς τέχνης ἐπίσταμαι.
κατέπεσον ἀκαρῆς τῷ δέει.

Ammonius Differ. voc. 10 init. ἀκαρῆς σὺν τῷ ὁ καὶ ἀκαρῇ ἄνευ τοῦ ὁ διαφέρει. ἀκαρῇ μὲν γὰρ ἄνευ τοῦ ὁ σημαίνει τὸ βραχύ, οἶον (v. 1). ἀκαρῆς δὲ σημαίνει τὸ παρὰ βραχύ ὅν κτλ. 1. τέχνης Pierson Moer. 44] τύχης. 'reliqua eius versus incerta medela est.' Mein. cf. Arist. Vesp. 541. Av. 1649. Alexid. 144.

582. 583

γῆμαντος αὐτοῦ δ' εὐθύς ἔσομ' ἐλεύθερος.
ὥς τοῦτο δ' εἶδεν, εὐθύς ἦν ἄνω κάτω.

Ammonius Differ. voc. 63 οἱ δὲ ἀρχαῖοι ἐνίοτε τὸ εὐθὺ ἐτίθεισαν τὸ ἐφ' ὁδοῦ τῆς τεινούσης ἐπὶ τινος τόπου· εὐθὺ τῆς στοᾶς, εὐθὺ τῶν ἀρωμάτων (Eupol. 304, 2). τὸ δὲ κατὰ τοὺς χρόνους οὐ λέγεται, ἀλλ' εὐθύς, οἶον (v. 1) καὶ (v. 2). Etym. Gud. 221, 51 v. 1 om. δ' et v. 2 τοῦτ' εἶδεν — τὰ ἄνω. hoc ipsum (τᾶνω) recipiendum. non minus antiquae quam novae comoediae esse possunt.

584

οὗτος πατήρ τοῦ παιδός. B. εἰ γὰρ ὥφειλεν.

Etymologic. m. 26, 40 cod. Voss. (p. 66 Gaisf.) ἔστι γὰρ εἰ ὁ σημαίνει τὸ εἶδε κτλ. (ὥφειλεν.) indicavit W. Ribbeck.

585

ναστούς, τροφαλίδας, ἀμφιφῶντας, ἱτρία.

Etymologic. m. 94, 55 ἀμφιφῶν· εἶδος πλακοῦντος τελουμένου

τῇ Ἀρτέμιδι. οἶον κτλ. ναστούς Sylburg.] μαστούς. cf. Philem. 67. Pherecr. 45.

586. 587

συνεπίνομέν τε καὶ συνεκοτταβίζομεν.
τῶν κοτταβίων τὰ πολλὰ ἡμέτερα ἦν.

Etymologic. m. 533, 13 κοτταβίζω (v. 1) καὶ (v. 2). κοτταβίζειν τὸ τῷ κοττάβῳ χρῆσθαι φασιν Ἀπτικοί, οὐχὶ τὸ ἐμεῖν ὥσπερ οἱ νῦν. v. 1 Cramer. Anecd. Par. I 272, 29 κοτταβίζειν παίζειν εἰς χαλκᾶς φιάλας, καὶ φησιν ὁ κωμικός· συνεπίνομέν τε ἀλλήλοις καὶ συνεκ. 2. κοτταβίων Et. Gud. fortasse τῶν κοτταβείων ἡμέτερο' ἦν τὰ πλεόνα. quamquam de comica huius versus origine dubitat Meinekius.

588

αὐτὰι γὰρ ἐπιθυμοῦσιν ὑγείας τυχεῖν.

Etymologic. m. 774, 36 cod. Sorb. (p. 2168 Gaisf.) τὸ ὑγεία τετρασυλλάβως (ὑγίεια) ὥς καὶ ἐν τῇ κωμῳδίᾳ κτλ. Cramer. Anecd. Ox. III 251, 14 (Herod. Herm. 307) ὑγίεια τετρασυλλάβως· μόνως γὰρ οὕτως οἱ ἀρχαῖοι εἰρήκασιν· ὥς ἐν τῇ κωμῳδίᾳ κτλ. — τυχεῖν] φαγεῖν Etym. Sorb. Herodian. II 595, 25 τὸ ὑγεία τρισύλλαβον οὐτε ἐν τῇ κωμῳδίᾳ οὐτε ἐν τῇ τραγῳδίᾳ εὔρηται. καὶ οἱ ῥήτορες δὲ τετρασυλλάβως προφέρουσιν. cf. Porson. Eurip. Orest. 229.

589

δεινότατος ἀπομάκτης τε μεγάλων συμφορῶν

Harpocration 28, 13 . . . Σοφοκλῆς ἐν Αἰχμαλώτισι (fr. 31 N.) καὶ πάλιν κτλ. — δεινότατοι BCF. om. N. ἀπομάκτῆτες μεγ. BC. Hesych. ἀπομάκτης· περικαθαρθῆς. non Sophoclis eum quem supra exscripsimus versum, sed comici poetae esse animadvertit Nauckius.

590

ἄργοι κἀθηναι μοι γυναικες τέτταρες.

Harpocrat. cod. Marc. Bekker. 36, 14 ἄργος ἐπὶ τε ἀρσενικοῦ καὶ θηλυκοῦ ἀπτικῶς· καὶ ὁ κωμικός κτλ. cf. Epicr. 3, 5. Alexid. 185, 3. 'Ienonis aut lenae verba esse videntur'. Herwerd. Obs. crit. 117. at quidni servas intellegamus certo operi destinatas?

591

οὐδεις γὰρ οἶδεν, ἐν Κέῳ τίς ἡμέρα.

Hesychius ἐν Κέῳ τίς ἡμέρα; παροιμία ἐπὶ τῶν οὐκ εὐγνώστων

κτλ. cf. Cratet. 29. proverbium usitatissimum praeter Cratetem sine dubio multi commemoraverunt.

592

ἀλλ' ἢ τριόρχος ἢ πτέρων ἢ στρουθίας

Hesychius πτεῶν· κτλ. εἶδος ὀρνέου. πτέρων Dind.] πτεῶν cod. cf. quae adnotavimus ad Arist. Av. 249 et Herodian. I 35, 13. Etym. m. 226, 38 τὰ εἰς ῥῶν λήγοντα δισύλλαβα μὴ ὄντα συγκριτικὰ φυλάσσει τὸ ὦ· Φάρωνος, πτέρων πτέρωνος (Mein. V 120). Πτέρων et Στρουθίας Mein., 'hominum libidinosorum nomina.' de τριόρχῳ cf. Arist. Av. 1881. 1206.

593

σοφίζεται τε καὶ παρακρούεται λόγῳ.

Hesychius σοφίζεται· σοφόν τι λέγει. καὶ παρακρ. λ. coniunxit ut supra scripsimus Meinek. Philol. XII 610, comico adsignans.

594

ὥς μήτε κροῦσαι μήθ' ὑπὲρ χεῖλος βαλεῖν

Hesychius παροιμία ἐπὶ τοῦ συμμέτρου τασσομένη. cogita modium ita repletum ut neque percutere debeas neque quicquam supra oram cadat.

595

ὧ πρόδοτι καὶ παραγωγῇ καὶ μύραινα σύ

Photius μύραινα· καταφερέης· ἀπὸ τοῦ ζώου κτλ. ὧ πρόδοτικαὶ παραγωγαί cod. cf. Phrynich. com. 33.

596

μήθ' ἀλμυρὸν εἶναι μήτε μῶρον ἐς τὸ πᾶν

Photius μῶρον· οἱ Ἀτικοὶ προπερισπῶσι· καλοῦσι δὲ οὕτως καὶ τὸ ἀμβλὺ βρῶμα καὶ ἄναλον ὥστε (ὥς τό Mein.) μήτε ἀλμυρὸν κτλ. Mein. μῶρον in lemmate Mein.] μυρῶν. pro ὥστε Dindf. ὥς Τηλεκλείδης. de accentu cf. Menand. 144. ut neque nimis salsus sit neque languidus cibus.

597

νυνί μ' ἔπεισας μάλλον ἢ νυνδὴ λέγων.

Photius post gl. νυνδὴ. ἢ νυνδὴ λέγων Cobet. V. 1.² 233] νῦν λέγω. nunc mihi tuis verbis persuasisti magis quam modo.

598

οὐδὲν φρονεῖ δίκαιον ἐστνικῶς ἀνήρ.

Photius sine explicatione. Suidas ἐστνικῶς perperam οὐδὲν μέγα φρ. ἐστ. ἀν., sed recte idem οὐδὲν φρ. Eustath. 455, 40 κεφαλαιώδεις παροιμίαι αὐται . . . κτλ. ridicule Apostol. 13, 50 ἀστνικὸς ἀν. cf. Cobet. N. l. 181.

599

οὐκ ἂν φθάνοιμι τὴν μάχαιραν παρακονῶν.

Photius 358, 25 sine interpretatione. φθάνοιμι Dobr. Adv. I 605] φθανοίμην. cf. Cobet. N. l. 181. 'parata est victima'.

600

οὐ παντὸς ἀνδρὸς ἐς Κόρινθόν ἐσθ' ὁ πλοῦς.

Photius 360, 8 . . . ἐπεὶ πολλαὶ ἦσαν ἐταῖραι καὶ τῶν πλουσίων μόνον ὁ πλοῦς. proverbium sine dubio ex comoedia ductum. cf. Cobet. N. l. 181. Nicol. com. 26. optima est interpretatio Strabonis 8, 378 extr. cf. 12, 559. Horat. Epist. 1, 17, 36. Gell. 1, 8, 4 *illud frequens apud Graecos adagium κτλ. quod frustra iret Corinthum ad Laidem qui non quiret dare quod posceretur*. Aristid. I 755 Dindf. Zenob. 5, 37. Diogenian. 7, 16. Apostol. 13, 60. Schol. Ald. Arist. Plut. 149. Eustath. 290, 34. Hesych. οὐ παντὸς κτλ. Ἀριστοφάνης, ubi dubitatur poetam dicat an grammaticum. cf. Aristoph. com. fr. 902 et quae Nauckius adnotavit Aristoph. Byz. p. 237.

601

παῦσαι μελωδοῦς, ἀλλὰ πεζῇ μοι φράσον.

Photius πεζῇ . . . καὶ πεζῇ φράσαι τὸ ἄνευ μελῶν κτλ. ὁ κωμικός. μελωδοῦς Porson.] μὲν ὠιδοῦς cod. — cf. Arist. Av. 1381. Eurip. fr. 188 N. Nauck. Allg. Littztg. 1847, 499.

602

τὰ Ταντάλου τάλαντα τανταλίζεται.

Photius 570, 12 Ταντάλου τάλαντα . . . ὥς καὶ παρὰ τῷ κωμικῷ εἴρηται κτλ. τὰ om. cod. cf. Menand. 301, 6. Suidas τὰ Τ. τάλαντα τανταλίζεται et τὰ Τ. ταλαντίζεται. Zenob. 6, 4 διπλῇν δὲ συμβέβηκεν εἶναι τὴν παροιμίαν, καὶ τὴν μὲν Ταντ. τάλ. τανταλίζεται, τὴν δὲ Ταντάλου τάλαντα. Diogenian. 8, 23. Greg. Cyr. 2, 73. Macar. 8, 1. Apostol. 16, 16. Anaer. 143 Bergk. Plat. Euthyphr. 11 d.

603

τὴν χεῖρα προσφέροντα τὸν θεὸν καλεῖν

Photius, fabulam narrans quae concinit cum Babr. fab. 20. 'dei auxilium inplorare tum demum deceat, ubi ipse manum admoveris'.

604

ἢ πέντε πίνειν ἢ τρεῖς ἢ μὴ τέτταρα

Photius 599, 24 τὸ μὲν γὰρ πέντε ἐστὶ τρία καὶ δύο, τὸ δὲ τρία ἡμισυ καὶ διπλάσιον, τὸ δὲ τέτταρα ἴσον ἴσῳ. Plaut. Stich. 5, 4, 25 *cántio graecást* ἢ πέντε ἢ τρία πίν' ἢ μὴ τέτταρα. hanc cationem in trimetrum redegit comicorum aliquis. cf. Cratin. 183, 3. Poll. 6, 18. Athen. 10, 426 e.

605

ἤδη γὰρ εἰμι μουσικώτερος τρύχνον.

Photius τρύχνον· τὴν πόαν θηλυκῶς λέγουσιν τὴν τρύχνον... καὶ παρὰ τὴν παροιμίαν τὴν ἀπαλώτερος τρύχνον παρωδῶν ὁ κωμικός φησιν κτλ. cf. Suid. τρύχνον. Theocr. 10, 37 ἃ φωνὰ δὲ τρύχνος. *stridulam vocem* interpretatur Lobeckius Pathol. el. I 131. Rhemat. 343. si τρύχνος est herba, neque Theocritum neque comicum intellego. itaque non dubito quin τρύχνος etiam aviculae aliusve bestiolae nomen fuerit.

606

τρώκτης σφόδρ' ἐστίν, ἅμα σεσηρὼς καὶ γελῶν.

Photius τρώκτης· ἀποστερητὴς καὶ ἀπατεῶν, οἷον ἐπιτρώγων (ἀποτρ. Mein.) κτλ. cf. Hom. Od. 14, 289. 15, 416.

607

ἀσπαζόμεσθ' ἐρετμῖα καὶ σκαλμίδια.

Suidas ἀσπάξεσθαι· αἰτιατικῇ... καὶ τὸ χαίρειν τινὶ ἀπλῶς καὶ ἀγαπᾶν καὶ φιλοφρονεῖσθαι. καὶ ἀσπαζόμεσθα, σὺν ὁ κτλ. φησὶν ὁ κωμικός. ἐρετμῖα Mein.] ἐρετμὰ.

608

τὸ κνῖσος ὁπτῶν ὀλλύεις τοὺς γείτονας.

Schol. Ven. Hom. Il. 2, 423 Ἀρίσταρχος τὰ κνῖση οὐδετέρως ἀκούει καὶ ἔστιν ἐν τῇ κωμῳδίᾳ τὸ ἐνικόν κτλ. Cramer. Anecd. Par. III 28, 25 et 292, 11 δύναται δὲ καὶ οὐδετέρως κνῖσση, ὥς ἡ κωμῳδία 'τὸ κνίδος ὁπτῶ'. ἄλλοι δὲ τὸ κνῖσος εἰς τοὺς γείτονας. cf. Lobeck. Rhem. 297.

609

ἀλλ' ἔπενε ταχέως· δειλινὸς γὰρ ἦρξατο.

Schol. Soph. Ai. 257 ἡ μανία .. ὥς ὁξὺς νότος ταχέως λήγει... οἷόν ἐστι καὶ ἐν τῇ κωμῳδίᾳ κτλ. Suidas στεροπή. ἦρξατο, ὁ ἄνεμος. ἐπέσχε — ἦρξατο ἀλγεῖν Suid. — per translationem dictum videtur.

610

χωλῶ παροικῶν κἂν ἐνὶ σκάζειν μάθοις.

Schol. Pindar. Nem. 7, 127 p. 483 Boeckh. ἄνθρωπος ἀφ' ἐτέρου γενέται τι καὶ ἀπολαύεται ἀφομοιούμενος, ὥσπερ ἡ παροιμία ἔχει κτλ. παροικῶν Boeckh.] παροικεῖς. κἂν ὑποσκάζειν Boeckh. fortasse κἂν ἔτι σκάζειν.

611

ἀμέλει, ταδί μοι πρῶτον ἀμπίσχον λαβών.

Cramer. Anecd. Ox. I 66, 27 εὔρηται δὲ καὶ ἐν συνθέσει τὸ πῖ ἔχουσα (ἡ ἀμφὶ) παρὰ Ἀττικοῖς· ἀμπεχόνῃ, ἀμπίσχουσα (ἀμπίσχον Mein.)· κτλ. πρῶτον Mein.] πρῶτ'.

612

ἵνα μὴ τὸ γῆρας ἐπαναβὰν αὐτὸν λάθῃ.

Cramer. Anecd. Ox. III 290, 4 βάντος βάν· ποιητικῶς γὰρ ἐκτέτατο κτλ. Herodian. Lehrs. 355. Draco 29, 14. ὑπαναβὰν Cobet. Mnem. nov. VIII 20.

613. 614

ἤδη δὲ λέξω τὸν λόγον τοῦ δράματος.

σκῆψις εὐρεθήσεται,

λόγος τις.

Cramer. Anecd. Ox. IIII 328, 7 ἔστι λόγος καὶ ἡ ὑπόθεσις, ὥς ἐπὶ τοῦ (v. 1). et 15 ἔστι λόγος καὶ ἡ ἀπολογία, ὥς ἐπὶ τοῦ (v. 2). v. 1 Bekker. Anecd. 839, 26 (om. δέ). utrumque fragmentum Menandro tribuebat Schneidewinus Coni. 119. cf. Antiphan. 191, 2.

615. 616

οὐκ ἔστιν ἀνδρὸς συνοφάντου βαρύτερον.

ἔχω χάριν δὲ τοῖς πολισσούχοις θεοῖς.

Boissonad. Anecd. V 351. 1. οὐδέν, ὥς ἔοικεν, ἐστὶν κτλ. 2. ἐγὼ δὲ γ. ἔχω. alter versus num sit comoediae dubito. nolui tamen a priore seiungere. apud tragicos non inveni.

617

οὐ γὰρ ἐν γαστρὸς βορᾷ
τὸ χρηστὸν ἐστίν.

Clemens Alex. Strom. 4, 22, 146 οὐ γὰρ — εἶναι διειλήφμεν.
fortasse uno versu οὐ γὰρ τὸ χρ. ἐστ. ἐν γ. β.

618

ἂν μὴ παρῇ
κρέας, τάριχος στεργεται.

Diogenian. Vind. 1, 40 παρεγγυᾷ ἡ παροιμία, ὅτι χρὴ τοῖς
παροῦσιν ἀρκεῖσθαι. τάριχον στεργτέον Zenob. 1, 84. τὰρίχῳ στερ-
κτέον Greg. Cypri. 1, 47.

619

. . . ποσταῖος δ' ἀπ' οὐρανοῦ πάρει;
B. τριταῖος.

Schol. Eurip. Hec. 32 p. 228, 19 Dindf. πρὸς τὸ ποσταῖον
(ἀπαντᾷ, i. e. respondet) τὸ τριταῖον ἢ τεταρταῖον· οἷον πρὸς τὸ 'ποστ.—
πάρει' ἀπαντήσῃ τὸ 'τριταῖος τυχὸν ἢ τεταρταῖος'. 1. δ' add. 2.
fortasse τυχὸν τριτ. ἢ τεταρταῖος. [Diogen.] Epist. 38 ποσταῖος ἀπὸ
τοῦρανοῦ καταβέβηκας; Diog. L. 6, 36 πρὸς τὸν λέγοντα περὶ τῶν
μετεώρων 'ποσταῖος' ἔφη 'πάρει ἀπὸ τοῦ οὐρανοῦ'; scilicet Diogenes
ex comoedia hauserat. nam de caelo venisse nemo potest nisi in co-
moedia. cf. quae adnotavimus ad adesp. 1404. Mus. Rhen. XLIII 53. 4.

620

κνψέλην δ' ἔχεις
ἄπλετον ἐν τοῖς ὥσιν.

Bekker. Anecd. 425, 7 ἄπλετον· ἄπειρον. λέγεται δὲ καὶ ἄ-
πλετον, ὥς τὸ κτλ. ἄπλετος alibi apud comicos non invenitur. cf.
tamen 843. de proverbio cf. Eupol. 213. Lucian. Lexiph. 1 κνψε-
λόβυστα ἔοικας ἔχειν τὰ ὦτα. . . ἔμοιγε οὔτε Κνψελός τις οὔτε Περύ-
ανδρος ἐν τοῖς ὥσιν ἀθήναι.

621

καταπεσεῖν τι βούλομαι
τραγικὸν πέσημα.

Cramer. Anecd. Ox. I 176, 16 τὸ πετῶ, ἐνθεν τὸ πέσημα καὶ
πεσεῖν. τί β. τραγ. καταπέσημα. corr. Lehrs. Herodian. 82. multo
deterius Herwerd. Anal. crit. 36.

622

Clemens Alex. Paed. 3, 11, 69 τὸ γὰρ ἀβροδίατον τῆς περὶ τὸν περίπατον κινήσεως καὶ τὸ σαῦλα βαίνειν, ὥς φησιν Ἀνακρέων, κομιδῇ ἑταιρικά. ὥς γ' ἐμοὶ φαίνεται, ἡ κωμῳδία φησὶν τὰ ἔχνη τὰ ἑταιρικά ὄραν ἀπολείπειν καὶ τρυφήν. ἀπολείπειν] ἀπολείπει N. ὄρα ἀπολείπειν Potter. τρυφήν suprascr. ᾧ (i. e. τρυφᾶν) R. 'τὰ ἑταιρικά Clementis videtur'. Mein. ἔχνη δ' | ὄραν ἀπολείβει καὶ τρυφήν id. ed. mai.

623

Bekker. Anecd. 318, 20 ὥς σέλινος ἀναβάλλει τὸν τόκον· παροιμία ἐπὶ τῶν πρὸς τὸ χεῖρον χρονιζόντων. emendanda haec sunt (cf. Naber. Mnem. nov. XVI 105) ex Phot. 46, 14 ἐχῖνος τὸν τόκον ἀναβάλλη (-ει)· λέγεται ἐφ' ᾧ τὸ ἀναβάλλεσθαι πρὸς χεῖρον γίνεται· καὶ γὰρ οἱ χερσαῖοι ἐχῖνοι κεντούμενοι δοκοῦσιν ἀνέχειν τὸν τόκον· εἶθ' ὕστερον ὑπὸ τραχυτέρων τῶν ἐμβρύων κάκιον ἀπαλλάσσειν ἐν τῷ τόκῳ. 'erinaceus uno die post partum iam aculeos germinat'. Naber. dixerat opinor comicus ὥς ἐχῖνος ἀναβάλλει τόκον.

624

Cramer. Anecd. Oxon. I 55, 19 σεσημειῶται τὸ κάρχαρος· τρίτωνος ἢ μαλαψεκάρχαρος κύνων (sic). quae quomodo emendanda sint dubito. videtur tamen *Scylla* significari, quae a *Tritone* amata esse dicebatur (Preller. Myth. gr.² I 484), et scaena eius similis esse quae est Arist. Ran. 465. gravius etiam corrupta sunt quae exstant Cram. Anecd. Ox. II 375, 7.

625

πάντων γέ τοι

μέτρον ἐστὶ τοῦπιεικές.

Macarius 6, 94 nulla adiecta explicatione. γέ add.

626

γράφδια

μεθύοντα καὶ λυττῶντα

Philostr. Vit. soph. 1, 21, 5 τοὺς λοιδορομένους ἐν τοῖς λόγοις. γρ. ἐκάλει κτλ. non dubito quin comici verbis usus sit. cf. Arist. Lys. 298.

627

. . ἀγροίκου μὴ καταφρόνει δῆτορος.

Zenobius 1, 15 ὅτι μὴδὲ τῶν εὐτελῶν χρὴ καταφρονεῖν, παραινεῖ ἢ παροιμία. comicorum fragmentis add. Mein. Philol. XXV 537.

628

. . . πρὸ τούτου σ' ᾠόμεν κέρατ' ἔχειν.

Diogenian. 7, 89 ἐπὶ τῶν ἀνδρείας ὑπόληψιν ἔχόντων. — σ' ᾠόμεν κέρατ' Mein. Philol. XXV 540] σε ᾠόμεν κέρατα. 'credo haec e comoedia petita esse'. Mein.

629

. . . ἐχίδνης καρδίαν ἐδήδοκεν.

Macarius 4, 28 ἐπὶ τῶν ὀργίλων. Eurip. Andr. 271, Alcest. 310 contulerunt Leutschius et Pflugius.

630

. . . ἐγὼ τοι πάντα ποιήσω θέρος.

Append. prov. 2, 9 b ἐπὶ τῶν ἀγαθὰ ὑπισχυνομένων δώσειν.

631

. . . ἔοικα βοῦς ἐπὶ σφαγὴν μολεῖν.

Append. prov. 2, 73 sine interpr. — μολεῖν in trimetris Arist. Lys. 743. Strattid. 41. ac saepius in parodiis imitationibusque tragicorum. de syntaxi cf. Cratin. 52.

632

. . . καταβαλῶ σε παρὰ τῷδε μανθάνειν.

Bekker. Anecd. 45, 19 ἀντὶ τοῦ παραδώσω σε καὶ ἐγγεiriῶ ὥστε μανθάνειν.

633

κάμινον ἔχων ἐν τῷ πνεύμονι

ἐπὶ τινος γυναικὸς μεθύσου. ῥηθείη δ' ἂν οὐδὲν ἦτιον ἐπὶ ἀνδρός. Bekker. Anecd. 49, 6. 'fortasse dixerat ἔχει κάμινον ἐν τῷ πνεύμονι vel πλεύμονι'. Mein. fortasse ὅσον δ' ἔχει κτλ. certe poeta, si de muliere locutus erat, dicere non poterat ἔχων.

634

. . . ἐγὼ σε προσκυνήσω, βάρβαρε;

Cramer. Anecd. Paris. I 255, 17 τῶν βαρβάρων ἴδιον τὸ προσκυνεῖν, οὐχὶ τῶν Ἑλλήνων . . . διὸ καὶ εἴρηται παρ' Ἑλληνος κτλ. cf. Anaxandr. 39.

635

Cramer. Anecd. Par. III 206, 10 καὶ ὁ κωμικός· βλασφημία κενταύρους ἔπαιξε· τοὺς αἰσχρῶ ἔρωτι κεντοῦντας ταῦρον. Hesych. Κένταυροι . . . καὶ οἱ παιδερασταί, ἀπὸ τοῦ ὄρρου, vel ἀπὸ τοῦ ὄρρου κεντεῖν. ταῦρος γὰρ ὁ ὄρρος, ut duabus glossis coniunctis Heinsius. Eustath. 1910, 11 πικρότερον σκῶμμα τὸ εἰρησθαι κένταυρον, ὃς κεντεῖ ὄρρον· [τὸν] παρὰ τῷ κωμικῷ. itaque pro κέντορος cum agnominatōne dicebant κένταυρος. comicae sententiae emendatio difficilis est. fortasse βλασφημία | ἔπληξε κενταύρους.

636

κρείττων Ζώπυρος

ἐκατὸν Βαβυλώνων.

Apostolius 10, 14. cf. Herodot. 3, 153—160. Plut. Mor. 173a. Lucian. Iov. trag. 53 extr. ἐβουλόμην ἂν . . . ἔχειν τὸν Δᾶμιν ξύμμαχον ἢ μυριάς μοι Βαβυλῶνας ὑπάρχειν. ex Herodoto comicorum aliquis adscivit.

637

. . . ταῦτα δ' ἐστὶ πλεῖν ἢ ναυτιᾶν.

Aristid. II 491 Dindf.

638

. . . ἀνάπιπ'. B. ἀνδριάντας ἐστιᾷς;

Herodianus Piers. 441 κατακεῖσθαι ἐπὶ τῶν ἐστιωμένων, ἀνακεῖσθαι δὲ ἐπὶ εἰκόνων καὶ ἀνδριάντων. εἰπόντος γοῦν τινος ἀνάπιπτε, ὁ κωμικὸς παίζων ἀνδριάντας ἐστιᾷς' ἔφη. cf. Diphil. 125. anti- quae sit an novae prorsus incertum.

639

. . . αὐτὸν οὐ τρέφων κύνας τρέφεις;

Diogenian. 3, 17 ἐπὶ τῶν ἀπορούντων μὲν, ἑτέρους δὲ θρέψειν ἐπαγγελλομένων. initio facile est supplere σὺ δ', ὡγάθ'.

640

ἐπικάρσια δῆ(τα) προσπεσοῦμαι.

Hesychius ἐπικάρσια· κτλ. πλάγια, οὐ κατ' εὐθείαν φερόμενα (φερόμενος Mein.). δῆ(τα) K.] δῆ. προσπεσοῦμαι Salmas. et Meinekii versus paroemiacum esse censens, qui tali sententiae vix aptus videtur. Apollon. Lex. 73, 22 ἐπικάρσια· πλάγια, οὐ κατ' εὐθύ.

641

ἔχων μὲν ἐν τῇ χειρὶ μῶλυ

Etymologic. m. 592, 40 μῶλυ· εἶδος βοτάνης . . . κτλ. ἀντι-
φάρμακον γὰρ δέδοται. Hom. Od. 10, 305. ad *Circen* aut *Ephippi*
aut *Anaxilae* aliusve poetae videtur pertinere.

642

κενὰ τῆς γνάθου . . . πολλὰ χωρία.

Bekker. Anecd. 45, 23 ἐπὶ τῶν οὐκ ἔχόντων δαψιλῶς ὥστε
τὴν γνάθου ἐμπλῆσαι.

643

οὐδὲ εἰς τὸν ὀδόντα ἔχει φαγεῖν.

Bekker. Anecd. 56, 33 ἐπὶ τῶν μηδὲ σμικρότατα ἔχόντων φαγεῖν.
οὐδ' εἰς ἔν' ὀδόντ' Herwerd. Obs. crit. 117. fortasse ἀλλ' οὐδὲ
τρητὸν εἰς ὀδόντ'.

644

προβῦσαι φορτικὸν γέλωτα

ἀντὶ τοῦ προβαλεῖν. ἡ μεταφορὰ ἀπὸ τῶν τοὺς λύχνους προβυ-
νούντων. καὶ γὰρ τούτων τὴν θρυαλλίδα ἐκ τοῦ ἔνδον εἰς τὸ ἔξω
προβάλλουσι. τίθεται ἐπὶ τῶν μηδὲν σεμνὸν ἔχόντων, ἀεὶ δὲ διὰ τοῦ
γελωτοποιεῖν θηρωμένων τι. Bekker. Anecd. 59, 18.

645

ὑποσακίζεται τὰ χρήματα.

ἀντὶ τοῦ ὑπαναλίσκεται, ὑποκενοῦται. ἀπὸ τῶν τὰ σακία κενούν-
των ἢ ἀπὸ (τῶν add. Bekk.) τοῖς σακίοις διηθουμένων, οἷον οἴνου
ἢ τινος τοιούτου. ὑποσ. οὖν τὰ χρ., οἷον ὑπορρεῖ. Bekker. Anecd. 68,
30. Phot. ὑποσακίζειν· ὑπεξαίρειν, ἀναλοῦν. cf. Fritzs. Arist.
Thesm. p. 602.

646

οὔτος, καθεύδεις, ὦ κακόδαιμον;

Cramer. Anecd. Ox. I 414, 20 (οὔτος τίθεται) καὶ ἐπὶ κλητικῆς
κτλ. cf. Cratin. 51. Arist. Nub. 732.

647. 648. 649

. . . ἐφοιτάτην ποτ' ἐς διδασκάλου.

τὼ δ' οὐκ ἐβοάτην.

ἐσπάτην γνάθουιν

εὐχρηστον.

Cramer. Anecd. Ox. I 191, 27 καὶ οἱ Ἀττικοὶ διὰ τοῦ $\bar{\alpha}$ χρῶν-
ται (3 pers. dual.). φοιτάτην — διδασκάλου. καὶ πάλιν (v. 2).
ἔσπων, ἔσπας· ἔσπάτην γνάθον εὐχρηστον. 1. ἐφοιτ. Mein.] φοιτ.
3. 4. γνάθωιν (-οις) εὐκρατον vel ἄκρατον Mein.

650

ἄλλος βίος,

ἄλλη δίαυτα,

Zenobius 1, 22 ἐπὶ τῶν ἐπ' ἀμείνονα βίον μεταβαλόντων. cf.
Diogenian. 1, 20 et Suid.

650a

εὐρῶτα γήρως καὶ πάχυνν.

Aristoteles Gener. anim. 5, 5 καὶ εὖ δὴ οἱ ποιηταὶ ἐν ταῖς
κωμωδαῖς μεταφέρουσι σκώπτοντες τὰς πολιὰς καλοῦντες γήρως εὐρῶτα
καὶ πάχυνν.

651

εὗρεν ἡ λοπάς τὸ πῶμα.

Varro Sat. Menipp. 32 p. 128 Oehler. titulum sine dubio a
comoedia mutuatus est. proverbium aptissimum, 'quotiens vitae
societate iunguntur qui moribus vel adfectionibus similes sunt'.
Oehler. fortasse principium est tetr. troch.

652

ταῖς γραυσὶν ἐξούλης ὀφλεῖν

Aristides II 133 Dind. εἰ δεῖ καὶ μῦθον λέγειν, δέδοικα ἐγὼ
μὴ καὶ ταῖς γρ. ἡμᾶς ἐξ. ὀφλ. ἐπισκώπτων φῆ τις ἀνὴρ κωμικός.
indic. Nauck. — Harpocr. ἐξούλης ὄνομα δίκης, ἣν ἐπάγουσιν οἱ φά-
σκοντες ἐξείργεσθαι τῶν ἰδίων κατὰ τῶν ἐξειργόντων. cf. Meier.
Schoem. Att. Proc. 748. Phrynich. com. 42.

653

. ἔοικεν Εὐρύπου στροφαῖς.

Libanius III 327, 5 ἐφ' οὗ δὴ τὸ γινόμενον κτλ. Strab. 1, 55
ὁ Χαλκιδεύς (πορθμός, i. e. ὁ Εὐρυπτος) ἐπτάκις (ἐκάστης ἡμέρας
μεταβάλλει). cf. 9, 403.

654

. γενναῖος ἐκ βαλλαντίου

Zenobius 2, 88 ἐπὶ τῶν διὰ τὸν πλοῦτον εὐγενῶν εἶναι δο-

κούντων. γενναῖος Mein. Philol. XXV 338] γενναῖος εἶ. fortasse (σὺ δ') εἶ γενν. κτλ.

655

. . . . ἄλλως ἀναλίσκεις ὕδωρ.

Diogenian. 2, 61 ἐπὶ τῶν ματαιολογούντων. ἀπὸ τῶν ἐν τοῖς δικαστηρίοις πρὸς ὕδωρ λεγόντων.

656

τὸ Πάσηςτος ἡμιωβόλιον

Diogenian. 8, 40 . . . τὸ ἡμιωβόλιον διδούς παρ' ἑαυτῷ πάλιν εὔρισκε. cf. Apostol. 17, 6. si in Πάσης α producitur, omittendum τό. Poll. 9, 64 τὸ τοῦ ὀβολοῦ ἥμισυ ἡμιωβόλιον. ac sic τριημιωβόλιον ibid. (Aristoph. fr. 48).

657

γελοιότερος Μελιτιτίδου

Apostolius 5, 27 ἐπὶ τῶν ἐπὶ μωρίᾳ διαβεβοημένων. Μελιτίδου Apost. cf. interpr. Arist. Ran. 991.

658

αὐτόκακον ἔοικε τῷδε

Bekker. Anecd. 8, 27 ἄκρως καὶ καθ' ὑπερβολὴν ἔοικε τῷδε, ὥς εἰ λέγοι τις αὐτῷ ἄκρως ἔοικε. τὸ δὲ κακὸν πρόσκειται δηλοῦν τὴν ὑπερβολὴν τῆς ὁμοιότητος· "Ὀμηρος· αἰνῶς ἀθανάτησι θεῆς εἰς ὅσα ἔοικεν. et 465, 11 αὐτόκακον ἔοικε τῷδε· ἄκρως καὶ καθ' ὑπερβολὴν ἔοικε τῷδε. eadem Suidas αὐτόκακον. alia prorsus significatio est Theopomp. com. 20. vix adducor ut credam αὐτόκακον quemquam dixisse pro αὐτοκάκως et hoc pro ἄκρως. pravis libris videntur decepti esse grammatici, scribendum autem αὐτότατον ἔοικε (τὸ παιδίον) τῷδε (vel τῷ πατρί). Arist. Thesm. 514.

659

. . . . ἀγροίοισι κατακαῦσαι ξύλοις

Bekker, Anecd. 10, 26 τὰ τερατώδη τὴν φύσιν ἐπ' ἀγροίοις ἔκαιον ξύλοις. cf. adesp. 7.

660

βουλιμιᾶ τὰ βαλλάντια.

κατὰ μεταφορὰν ἐπὶ τῶν μηδὲν ἐχόντων ἔνδον βαλλαντίων. Bekker. Anecd. 30, 10. βαλλ. Mein.] βαλ.

661

ἐξερωγότας λέγειν λόγους

Bekker. Anecd. 39, 5 οἷον ἀηδεῖς καὶ ἀπάδοντας, οὐχ ἄρμονίους. ἡ μεταφορὰ ἀπὸ τῶν ἐξερωγόντων ὁργάνων. καὶ γὰρ ταῦτα ἀνάρμωστον καὶ ἀηδὲς φθέγγεται. σημαίνει δὲ τὸ (τοὺς?) ἐξερωγότας καὶ τοὺς ἀπηρυσθηριακότητας καὶ ἀναισχύντους. Arist. Ach. 933 et Cratin. 253 confert Mein.

662

ἄγουσιν ἑορτὴν οἱ κλέπται.

Bekker. Anecd. 331, 11 χαριεστάτη ἡ σύνταξις καὶ ἱκανῶς πεπαισμένη κατὰ τὴν κωμωδίαν. σημαίνει δὲ τοὺς ἀδεῶς κλέπτοντας. cod. οἱ κλεαρόπται λέγεται δὲ καὶ κλέπται· χαριεστάτη κτλ. similiter Suidas (πεπαιγμένη κατὰ τὴν κωμωδικὴν χάριν. σημ. κτλ.) Apostol. 1, 18a (ἱκανῶς πεπαιδευμένη). — cf. adesp. 188. Aristoph. fr. 165. Thucyd. 1, 70 (μὴ) ἑορτὴν ἄλλο τι ἡγεῖσθαι ἢ τὸ τὰ δέοντα προᾶξει. Xenoph. Eph. 1, 10 ἑορτὴ ἦν ἅπας ὁ βίος αὐτοῖς. fortasse poeta scripsit ἄγουσ' ἑορτὴν ἐνθάδ' οἱ κλέπται, i. e. Athenis.

663

. . . ἐπὶ τοῖς ὅπλοις ἀκκίζεται.

Etymologic. m. 49, 3 ἀκκίζεσθαι τὸ μωραίνειν ἢ προσποιεῖσθαι εὐήθειαν. . . κτλ. ἔτι τῆς ὕβρεως ἔχεται, ἐπαίρεται. cf. Apostol. 7, 67.

664

περίθες σεαντῶ τὸν πνιγέα.

Etymologic. m. 677, 37 πνιγὲς . . . σημαίνει . . . καὶ τὸν φιδόν τῶν ὑποζυγίων . . . κτλ. ἀντὶ τοῦ τὸν φιδόν. ad Aristophanis *Anagryum* referebat Dindorfius. 'at iste poeta, quisquis fuit, non de equo dixerat, sed ad hominem transtulit'. Bergk. Mein. II 961.

665

ἀφάρμακον χρῶμ' Οἰδίποδος

Hesychius. ἄνευ ἄνθους. ἄνθη γὰρ τὰ φάρμακα. sine dubio comoediae est.

666

Ἀφροδίσιος ὄρκος οὐ δάκνει.

Hesychius. παροιμία, ἣν καὶ ἀναγράφουσιν κτλ.

667

λιθωμόται δημηγόροι

ἐπὶ τοῦ λίθου ὁμνύντες. ὁ δὲ λίθος τὸ ἐν τῇ Ἀθηναίων ἐκκλησίᾳ βῆμα. Hesychius. Ἀθηναίων Mein.] θεία. Hesych. λίθος... τὸ ἐν τῇ Ἀθηναίων ἐκκλησίᾳ βῆμα, ubi item cod. θεία. Harpocr. λίθος· Δημοσθένης ἐν τῷ κατὰ Κόνωνος (26) 'τῶν παρόντων καθ' ἑνα ἡμῖν οὕτως καὶ πρὸς τὸν λίθον ἄγοντες καὶ ἐξορκοῦντες'. εἰκόνασι δ' Ἀθηναῖοι πρὸς τινι λίθῳ τοὺς ὅρκους ποιεῖσθαι, ὡς Ἀριστοτέλης ἐν τῇ Ἀθηναίων πολιτείᾳ. eadem fere Photius 223, 22. Pollux 8, 86 ὥμνον (οἱ θεσμοθέται) πρὸς τῇ βασιλείῳ στοᾷ ἐπὶ τοῦ λίθου ὑφ' ᾧ τὰ ταμειᾶ (ἐφ' ᾧ τε codices praeter Schottianum, ἐφ' οὗ τὰ τόμια Bergk. Epist. crit. 131). Meier. Schoem. Att. Proc. 676 n. 57. in Hesychii glossa δημηγόροι a poetae verbis secludit M. Schmidt. mihi nequaquam liquet.

668

φθάνοντος ἔργον γίνεται.

Photius nulla adiecta interpretatione. 'celeriter agenti eventus favet'. poterat etiam exitus trimetri esse.

669

ἡχὼ πετραίαν χυτρόπωλιν

λέγει δὲ τὴν Αἴγιναν, ἐπειδὴ ἐκεῖ ὄστρακα πολλὰ ἐστὶ. Hesychius. λέγει O. Müller. Dor.² II 425] λέγει. οἱ. praeterea ἡχωπετρέαν cod. χυτρόπολιν Mein. Steph. Byz. Χυτρόπολις Θοράκης χωρίον. Photius ἡχὼ πετραία· ἡ Αἴγινα. ἐπειδὴ πετρώδης ἐστὶ καὶ πολλὰ ἔχει κεράμια, cuius verba extrema manifesto ad vocem χυτρόπω(ο)λιν ab eo omissam pertinent. Pollux 7, 197 τὴν Αἴγιναν χυτρόπωλιν ἐκάλουν (χυτροπωλεῖον Α). 'poeta Aeginam nihil esse dicit nisi vocis imaginem et ollarum tabernam'. Mein. cuius coniectura (χυτρόπολιν) vel ideo probanda est, quia aliter versus (nisi forte alieno verbo inserto) constitui vix potest. ἡχὼ π. χ. (καλοῦσι νῦν). ceterum cf. Aesch. Pers. 390. Strab. 8, 376 (Αἴγιναν) ἐμπόριον γενέσθαι, διὰ τὴν λυπρότητα τῆς χώρας τῶν ἀνθρώπων θαλαττοεργούντων ἐμπορικῶς, ἐφ' οὗ τὸν ὥπλον Αἰγιναίαν ἐμπολὴν λέγεσθαι. Etym. m. 28, 10 Αἰγιναῖα· τὰ ῥωπικὰ φορτία, καὶ οἱ πιπράσκοντες αἰγιναιοπῶλαι. eadem Hesych. Αἰγιναῖα. Schol. Pind. Ol. 8, 28 p. 192 Boeckh. τὸν ἐπὶ μεταβολῆς (-ῆ) φόρτον Αἰγινητικὸν ἔλεγον καὶ τοὺς παντοπώλας αἰγίνοπώλας.

670

συνδήσας ἄρα

τὼ χεῖρε

συνδήσας δὴ τὰς χεῖρας. Hesychius. trimetrorum reliquias agnovit Meinekius. non pertinet ad Plat. Euthyphr. 4c ὁ πατήρ συνδήσας τοὺς πόδας καὶ τὰς χεῖρας αὐτοῦ.

671

μηδὲ σὺ

ζήτει πνθίσθαι.

Photius ζητεῖν· ἐπὶ τοῦ βούλεσθαι τιθέασιν Ἀτικοί. κτλ. ζήτει Dobr. Adv. II 592] ζήτει τι. idem Dobraeus comoediae glossam tribuit. Eurip. Helen. 156 μήτε σὺ ζήτει μαθεῖν contulit Naber.

672

τοῦ πατρὸς τὸ παιδίον.

Varro Sat. Menipp. 90 p. 229 Oehler. sine dubio titulum saturae a comedia mutuatus est. Basil. m. Epist. Liban. 146 confert Oehler.

673

Μεγαρέων οὐδεις λόγος.

Plutarchus Mor. 730e. cf. adesp. 502.

674

σκαπτέτω (σκαψάτω) τὰς ἀμπέλους.

Apollonius Synt. 1, 36 p. 70, 24 Bekk. εἰς τὸ γίνεσθαι ἢ γενέσθαι ἢ πρόσταξις γίνεται, ἀποφασσκομένη ἀπὸ τῆς τοῦ μέλλοντος ἐννοίας, εἰς μὲν παράτασιν 'σκαπτέτω τ. ἀμπ.', εἰς δὲ συντελείωσιν 'σκαψάτω τ. ἀμπ.' comico tribuit Nauckius.

675

τοκάδα τὴν κεφαλὴν ἔχει.

Lucianus Dial. deor. 9, 1 τ. γὰρ κτλ. ad Hermippi Ἀθηνᾶς γονᾶς referri posse monet Fritzscheus.

676

τοῖς βυβλίοις εἷξασι.

Herodianus II 950, 29 εἷξασι· οὐδεις παρακείμενος τρίτον πρόσ-
ωπον εἰς σι ἔχει τὴν πρὸ τοῦ τέλους συλλαβὴν διὰ τοῦ ξᾶ, ἀλλὰ
μόνον τὸ εἷξασι κτλ. cf. Arist. Nub. 341 et quae ibi adnotavimus.

677

βοιωτιάζειν ἔμαθες.

Stephanus Byz. Βοιωτία. καὶ Βοιωτὶς καὶ Βοιωτίδιον ἐκ Βοιωτίδος . . . καὶ ῥῆμα κτλ. cur Aristophanis esse censeat Meinekius non video.

678

ἀντὶ πέρεκς σκορπίον

Zenobius 1, 88 et Diogenian. 1, 76 ἐπὶ τῶν τὰ χεῖρῳ αἰρουμένων ἀντὶ βελτιόνων. Gregor. Cyr. 1, 53.

679

εἷς ἀνὴρ, οὐδεὶς ἀνήρ.

Zenobius 3, 51 et Diogenian. Vind. 2, 52 παρόσον ὑπὸ ἐνὸς οὐδὲν κατορθοῦται. eadem Suidas. Eustathius 647, 21 et 1075, 27 κατὰ τὴν παροιμίαν κτλ.

680

ἐκκέκοφθ' ἡ μουσική.

Zenobius 3, 99 φασὶν ὅτι τῶν παλαιῶν ἐν τοῖς συμποσίοις φιλολόγῳ ζητήσῃ χρωμένων οἱ ὕστερον τὰς μουσουργοὺς καὶ κιθαριστρίας καὶ ὀρχηστρίας ἐπεισήγαγον. [Plat.] Prov. 1, 38 et Suidas addunt: ὅθεν τὴν καινοτομίαν τινὲς αἰτιώμενοι τῇ παροιμίᾳ ἐχρῶντο. cf. Apostol. 6, 94. hoc dicit proverbium, veram sapientiam et artem adhibitis ad delectationem convivarum psaltriis aliisque id genus mulieribus ex symposiis expulsam esse. cf. Plat. Symp. 176 extr.

681

εὐγενέστερος Κόδρου

Zenobius 4, 3. Diogenian. 4, 84. Lucian. Tim. 23. Schol. Plat. Symp. 208d.

682

λαλέμου ψυχρότερος

Zenobius 4, 39. cf. quae ad Amphidis *Ialemum* adnotavimus.

683

ὅνῳ τις ἔλεγε μῦθον.

Zenobius 5, 42 ὁ δὲ τὰ ὧτα ἐκλίνει· εἰς ἀναισθησίαν τινῶν ἡ παροιμία εἴρηται. τὸ γὰρ ζῶον . . . τὰ ὧτα κινεῖ, οἷον εἰ πρὸ τοῦ

τινὰ λαλῆσαι πάντα ἀκήκοεν . . . πῶς γὰρ ἂν δύναιτό τις ἐγνωκέναι τὰ μὴ λαληθέντα αὐτῷ; cf. Diogenian. 7, 30. Gregor. Cyrp. 3, 30 (Mosq. 4, 67 ἐπὶ τῶν ἀνοήτων). Apostol. 12, 81. Photius ὄνῳ τις ἔλ. μ. Suid. ὄνος τὰ ὅσα κινῶν.

684

Συβαριτικὴ τράπεζα

Zenobius 5, 87 ἀντὶ τοῦ ἐν πολυτελείᾳ. videtur apud poetam non nominativum, sed dativum repperisse. quod si verum est, exitus potius videtur tetrametri iambici. non pertinet ad Aristoph. fr. 216.

685

ἄλλος οὗτος Ἡρακλῆς.

Diogenian. 1, 63 ἐπὶ τῶν ἰσχυρῶν καὶ κραταιῶν ἡ παροιμία. οὗτος ἄλλος Ἡρακλῆς Zenob. 5, 49. Zenob. Milleri (Mélanges 378 extr.) ἐπὶ τῶν βίᾳ (sic Nauck. Bullet. Petrop. XIII 379 pro τῶν τῷ βίῳ) τι πραττόντων. Theseum significari narrat Hephaest. Phot. Bibl. 151 Bekk., Theseum vel ex Idaeis Dactylis unum Eustath. 589, 41. cf. etiam Aristot. Ethic. magn. 2, 15 (1213a 12). Eth. Eud. 7, 12 (1245a 30). Aelian. V. h. 12, 22. etiam comicos existimo eo proverbio usos esse ad inrisionem hominum vaniloquorum. cf. Ephipp. 17. — Varro saturam (5 p. 93 Oehler) sic inscripsit.

686

ἄκων μὲν, ὥς Ζεὺς οἶδεν

Diogenian. 2, 82 ἐπὶ τῶν ἀκόντων ὑπισχνουμένων τι. quae explicatio inpedit quominus de Oedipo aliquo tragico cogitemus.

687

μὴ λόγους ἀντ' ἀλφίτων.

Diogenian. 6, 60 et Apostol. 11, 55 ἐπὶ τῶν τινὸς ἀξιούντων τυχεῖν. Suidas ἐπὶ τῶν ἔργα, ἀλλὰ μὴ λόγους ἀξιούντων λαβεῖν. Diogenian. 7, 100 ῥήματα ἀντὶ ἀλφίτων. cf. Macar. 5, 97.

688

μὴ πρὸς ἐμὲ τὰ ποικίλα.

Diogenian. 6, 70a et Mantiss. prov. 2, 14 τουτέστι μὴ τὰς τέχνας κατὰ τῶν φίλων. Macar. 5, 96. cf. adesp. 566.

689

νῦν ὁσπρίων ἄμητος.

Diogenian. 6, 87 et Apostol. 12, 17 ἐπὶ τῶν καθ' ὥραν πρα-
τόντων πάντα. Suid. (ἕκαστα πράττειν ὀφειλόντων). Diogenian. Vind.
3, 38.

690

πρᾶότερος περιστερεῶς

Diogenian. 7, 64 ἐπὶ τῶν ἐπιεικῶν. Macar. 7, 37. Apostol. 14, 97.

691

πρὸς δὺ' οὐδ' ἂν Ἡρακλῆς.

Diogenian. Vind. 3, 44 οὐδὲν (i. e. οὐδ' ἂν) Ἡρ. πρ. δύο . . .
φασὶ τὸν Ἡρακλέα . . . πιστεύσαντα τῇ ἑαυτοῦ δυνάμει . . . πρὸς δύο
πυκτεύσαντα ἡττηθῆναι. cf. Zenob. 5, 49. Diogenian. 7, 2. Macar. 7, 42.

692

καπνοῦ σκιὰν δέδοικεν.

Macarius 5, 4 ἐπὶ τῶν τὰ μηδενὸς ἄξια φοβουμένων. δέδοικεν
K.] δεδοικέναι. cf. Aristoph. fr. 77.

693

λόγοι λόγους τίκτουσιν.

Macarius 5, 67 ἐπὶ τῶν ἐκ πολυλογίας εἰς ἔριν καθισταμένων.
Boisson. Anecd. I 55 λόγοι λόγους ἤλαυνον. cf. adesp. 542.

694

οὐδὲν ἐξ ἄγροῦ λέγεις.

Apostolius 13, 43 ἥρουν οὐδὲν ἄγροικον. cf. Arist. Eq. 464.

695

τέττιγος εὐφωνότερος

Apostolius 16, 37. cf. Plat. Phaedr. 259c. Theocrit. 1, 148.

696

βοίδιον Μολοττικόν

Append. prov. 1, 57 ἐπὶ τῶν καλλίστων, ἐπειδὴ διαφέρουσιν οἱ
ἐν Ἡπείρῳ βόες.

697

ὀβολὸν εὗρε Παρνύτης.

Append. prov. 4, 11 Καλλίστρατος Ἀθήνησι πολιτευσάμενος, ἐπικαλούμενος δὲ Παρνύτης, μισθὸν ἔταξε τοῖς δικασταῖς καὶ τοῖς ἐκκλησιασταῖς· ὅθεν σκαπτόντων αὐτὸν τῶν κωμικῶν εἰς παροιμίαν ἦλθε τὸ γελοῖον. Hesychius Παρνόπη· Καλλίστρατος Ἀθηναῖος, unde Lobeckius Pathol. prol. 387 Παρνόπης. de Callistrato cf. Theopomp. com. 30. Antiphan. 300, 4. Anaxandr. 40, 3. Eubul. 11. 107, 5. Callistratus et Agyrrhius τοῦ ἐκκλησιαστικοῦ μισθοῦ auctores fuisse dicuntur. Boeckh. Oecon. Athen. I 245. cf. Schaefer. Philol. III 578. novae comoediae esse credo, sed cum Callistratus iam a Theopompo commemoretur, huic classi accensere malui.

698

ὄξος ἡκρατισμένος

Append. prov. 4, 28 ἐπὶ τῶν ὀργίλων καὶ δοιμυτάτων. ἡκρατισμένος K.] ἡκρατισμένον, quod retineri potest, si antecessisse statuatur nomen accusativo casu positum. qui non vinum, sed acetum prandens potavit.

699

αὐτὸ τοῦμπαλιν λέγεις.

Bekker. Anecd. 4, 16 οἷον αὐτὸ τοῦναντίον λέγεις... τὸ μέντοι αὐτό πρόσκειται νῦν σημαῖνον τὸ ἀκριβῶς καὶ ἀληθῶς. — τοῦπαλιν cod. πολὺ τοῦμπαλιν Arist. Lys. 1045.

700

αὖθις αὖ Πυθῶδ' ὁδός.

Bekker. Anecd. 11, 12 παροιμία ἐπὶ τῶν τὰ αὐτὰ πραττόντων καὶ ἐπανιώντων, ἐπεὶ οἱ χρώμενοι τῷ θεῷ, εἰ ἀσαφῆ σφίσις ἐχρησεν, πάλιν ἤεσαν εἰς Δελφούς, ἐπανερησόμενοι σαφέστερα. — Πυθῶδ' Bekker.] πυθῶδε. cf. Arist. Av. 189. εἰ ἀσαφῆ ἐχρησεν Bekk.] εἰς ἄφεςιν ἐχρησαν. σφίσις add. K. cf. Phot. et Hesych. Πυθῶδε ὁδός et Diogenian. 3, 34. — in comoedia haec sine dubio cum ironia dicebantur.

701

αὐτὰ καὶ τὰ φίλτατα

Bekker. Anecd. 16, 24 ἐπὶ τῶν φιλτάτων θήσεις. οἷον αὐτοὶ οὖς ἐβουλόμην, καὶ οἱ φίλτατοι. παροιμία ἐστίν. ἡ φράσις Ἀττική.

702

Αἴτνη (πέφυχ') ἀνθρώπος.

Bekker. Anecd. 22, 33 εἴ τις βούλοιο ἀποσκῶψαι τινα εἰς πολυφαγίαν καὶ ἀπληστίαν καὶ ἀδηφαγίαν. εἴρηται ἀπὸ τῶν ἐν τῇ Αἴτνῃ κρατήρων τοῦ πυρός. τὸ δὲ πῦρ ἀναλωτικὸν καὶ δαπανηρόν. — αἴτνην cod. πέφυχ' add. K., ut adpareret quomodo comicus ea sententia uti posset.

703

κνψέλαι φρονημάτων

οἶον θῆκαι φρονήσεως. κνψέλη γὰρ ἀγγεῖον εἰς ἀπόθεσιν πυρῶν. Bekker. Anecd. 47, 15. Photius corrupte κνψέλαι φρονημάτων· ἀγγεῖα. ἢ κenoὶ παντάπασιν. cf. Dobr. Adv. I 597. 619. inidentur homines stulti qui sibi nimium quantum sapere videntur.

704

οὐκ ἀπείρω προσέβαλεν.

Bekker. Anecd. 56, 26. ἐπὶ τῶν οἰομένων ἔξαπατήσειν, φωραθέντων δέ. προέβαλεν cod. — Append. prov. 4, 45 οὐκ ἀπείρω προσέβαλες. potest etiam initium trimetri esse ὁ δ' (vel σὺ δ') οὐκ ἀπ. πρ.

705

παρακεκροῦσθαι τῶν φρενῶν

Bekker. Anecd. 59, 27 π. τ. φρ. ἢ τοῦ νοῦ· οἶον παραπεπαῖσθαι καὶ μὴ ἐν τῷ καθεστῶτι εἶναι. ἢ μεταφορὰ ἀπὸ τῶν κεκρουμένων μέτρων καὶ δεδολωμένων (sic Bekk. pro δεδουλ.). Hesych. παρακέκρο(ν)ται τῶν φρενῶν· (παρ)ηλλάττοντο ex emend. Mein. Philol. XIII 549.

706

παλάμημα καὶ τύρευμα

Bekker. Anecd. 60, 28 χρῶ. εὔρεμα Ruhnk. Ep. crit. 1 p. 43. perperam. Demosth. 19, 295 ὁ μὲν ἡκεῖ ἄγων τοὺς ξένους, ὁ δ' ἔνδον ἐτύρευε. cf. Arist. Eq. 479.

707

τᾶλλα καὶ φιλάμεθα.

Bekker. Anecd. 65, 25 παροιμία τῶν ἐν μὲν τοῖς ἄλλοις συγχωροῦντων ἃ βούλονται τινες, ἐνὶ δὲ τινι μηκέτι. σημαίνει δὲ οἶον· τᾶλλα φίλοι ὤμεν, κατὰ δὲ τοῦτο διαφερώμεθα. Photius et Suidas λεγόμενόν τι. οἶον τᾶλλα καὶ φίλοι ὤμεν.

708

χρυσοχοεῖν ἐμάνθανε.

Bekker. Anecd. 316, 3 χρ. ἐμ. τί ἐστι; παροιμία ἐν ἥθρει λεγομένη ἀντὶ τοῦ ἐπόρνευσεν. scilicet quia scortando divitiae comparantur. porsus diversa sunt quae attulimus ad Eubul. 20.

709

κῆτ' ἀπερρώγειν ὁ πούς.

Bekker. Anecd. 422, 4 ἀπέρρωγεν· οὐκ ἀπέρρηκται. καὶ ἀπερρώγει, καὶ σὺν τῷ ν ἀπερρώγειν, τὸ τρίτον πρόσωπον κτλ. καταπερρώγην — ἀπερρώγη — ἀπερρώγην (sic) cod.

710

ὁ δ' ἀγοράζει κληῖδ' ἔχων.

Cramer. Anecd. Ox. III 292, 25 τινὲς δὲ ἐκτείνουσι (?) τό κτλ. τουτέστιν ἐν ἀγορᾷ διατρίβει. ὁ δ' Mein.] ὅδ'. κληῖδ'] κλειῖδ'. Herodian. Herm. 441. Herodian. Lehrs. 361. Draco 21, 26. cf. Diphil. 9.

711

οὐ φενίνδα σφαιριῶν

Etymologic. m. Milleri (Mélanges 299) φενίνδα· παιδιὰ διὰ σφαίρας γινομένη· οἶον κτλ. ἀπὸ τῆς ἀφέσεως τῶν σφαιριζόντων. cf. quae adnotavimus ad Antiphan. 283. οὐ σφαιριῶν φαινίνδα, si in tam corruptis verbis coniecturae locus sit, Nauck. Bullet. Petrop. XIII 363.

712

ἀρραβῶνα Σίφνιον

Hesychius διαβεβλημένον. ὡς τῶν Σίφνιων ἀσελγῶν ὄντων. indicavit Nauck. in comoedia aut (καὶ) Σίφνιον ἀρραβῶνα exstabat aut (ὁ δ') ἀρρ. Σ. certe non in exitu trimetri positum erat.

713

κύων παρ' ἐντέροισι

Hesychius παροιμία ἐπὶ τῶν μὴ δυναμένων ἀπολαύειν τῶν παρακειμένων. cf. Diogenian. 5, 67a. Phot. κύων. cf. 719.

714

οὐδ' ἐτρούπησεν κρόκην.

οὐδὲν εἰργάσατο. Hesychius. κρόκην Musur.] κρόκη. — vocalis υ in verbo τροπάω producitur.

715

πλύνον καταπλυντήριζε

καὶ πλυθήσομαι, Ἀττικοὶ ἐπὶ τῶν λουδοριῶν λέγουσιν. Hesychius. πλυθήσομαι Mein.] πλυνθήσομαι. Bekker. Anecd. 58, 27 πλύνον πλύνεσθαι σημαίνει μὲν ὕβριν, μετενήνεκται (δὲ) ἀπὸ τῶν πλυνομένων ἡματίων· καὶ γὰρ . . . πλυνόμενα περιυβρίζεται καὶ πατούμενα. cf. Arist. Plut. 1061.

716

. . . πολύτορον δέρμ' ἔχινου . . .

Hesychius ἦτοι διὰ τὰς ἀκάνθας, ἐπεὶ τιτρώσκουσιν, ἢ ἐπεὶ ἐκ φύσεως πολλὰς ἔχουσιν. poetae scaenici versum agnovit M. Schmidt. comici opinor. Photius πολύτορον· δέρμα τὸ τοῦ ἔχινου. sententia dicti nequaquam perspicua est.

717

Σκύθης ὄνειον δαῖτα

Hesychius παροιμία ἐπὶ τῶν ἀκκιζομένων τῷ λόγῳ, ἔργῳ δὲ ἐφιεμένων. cf. Zenob. 5, 59. Append. prov. 4, 74. Sophil. 4 (II 446 hui. ed.).

718

στατήρσι προστιθέντες

Hesychius ὑπὲρ στατήρων ὄρ[γ]ιζόμενοι, συνθήκας τιθέντες περὶ στατήρος. poetae comico tribuit Meinekius Philol. XIII 536.

719

ἡ κύων ἐπὶ τῆς φάτνης

Photius παροιμία ἐπὶ τῶν μήτε (αὐτῶν add. Bekker. Anecd. 276, 6) χρωμένων μήτ' ἄλλοις μεταδιδόντων. ἐν (τῇ) φάτνῃ Greg. Cypr. 2, 61. Macar. 4, 43. Diogenian. Vind. 2, 83. Apostol. 8, 44. Suidas ἡ κύων. Zonar. 938. ἐπὶ φάτνης Eustath. 950, 57. — optime interpretatur Lucian. Advers. indoct. 30 τὸ τῆς κυνὸς ποιεῖς τῆς ἐν τῇ φάτνῃ κατακειμένης, ἢ οὔτε αὐτὴ τῶν κυνῶν ἐσθλεί οὔτε τῷ ἵππῳ δυναμένη φαρεῖν ἐπιτρέπει. cf. Lucian. Tim. 14 et supra 713.

720

Λυδὸς ἐν μεσημβρίᾳ

Photius Λ. ἐν μ. παίζει· ἐπὶ τῶν ἀκολάστων, ὥς ταύταις ταῖς ὥραις ἀκολαστανόντων. quibus Suidas addit οἱ γὰρ Λυδοὶ κωμωδοῦνται ταῖς χειρὶν αὐτῶν πληροῦντες τὰ ἀφροδίσια. cf. Athen. 15,

690b. *Ανδός* fuit Antiphanis, *Ανδοί* Magnetis: quamquam talia in qualibet comoedia dici poterant.

721

λύχρον ἐν μεσημβρίᾳ (ἄπτεις).

Photius *ἐπὶ τῶν ἐν καιρῷ ἀνεπιτηδείῳ* (sic Porson. pro *ἀνεπιτήδειον*) *τι ποιοῦντων.* — *ἄπτεις* a Photio vel eo quem exscripsit additum videtur. poeta nihil nisi *ἐν μεσημβρίᾳ λύχρον*, quae est altera pars trimetri.

722

κἀπικνην κἀπεσθίειν

Photius et Suidas *ξηλήν. . . οἱ μὲν οὖν Ἀτικοὶ τὸ δῆμα (κνην) οὕτω λέγουσιν κτλ.* cf. Pierson. Moer. 234. Poll. 7, 196 *τυροπῶλαι· ἔθος ἦν ἐπερωτᾶν τούτους πότερον κνην ἢ ἐπεσθίειν.* i. e. qui caseum vendebant interrogare solebant tritumne caseum emptores an integrum cum pane edendum vellent. Poll. 6, 39 (*ἐπιφαγεῖν*) οὕτω ἔλεγον τὸ ἐπὶ τῷ ἄρτῳ ὅψον ἐπεσθίειν.

723

οὐδὲ τάρχαϊον ποιεῖ.

Photius *ἐπὶ τῶν μὴ λυσιτελούντων.* quae adiciuntur corrupta sunt. Append. prov. 4, 36 *οὐδὲν ἀρχαῖον* (ser. οὐδὲ τάρχ.) *ποιεῖ· ἐπὶ τῶν εἰς μηδὲν συντελούντων.* Suidas sine interpr. — hoc sibi vult: 'haec res non solum fenus nullum, sed ne sortem quidem praestat.'

724

τὴν γλαῦκα τωθάζουσι.

παροιμία. Photius nulla explicatione addita. per translationem dictum videtur: ludificari aliquem, ut aves noctuam.

725

τῶν γὰρ ὑστάτων χάρις.

Photius, nulla explicatione adiecta. cf. Arist. Eq. 1205.

726

τοὺς νόμους μεγάλους ἄγω.

Schol. Eurip. Hec. 386 (p. 316, 16 Dind.) *ποτὲ δὲ (τὸ ἄγω σημαίνει) τὸ ἡγοῦμαι, ὥς τό κτλ.* — cf. Cratin. 112. 352.

727

ἀλλ' Ἡράκλεις ἀνλεῖ τις.

Schol. Eurip. Tro. 122. — Ἡράκλεις Mein.] Ἡράκλῆς. 'comici verba esse videntur.' Mein.

728

. ἔχεν ἥδος δίκην
ἔχεται.

Append. prov. 2, 93 ἔχεν ἥδος . . . εἶδος ἰχθύος, ὃς δύναμιν ἔχει ἐπέχειν τὰς ναῦς (Aelian. N. an. 2. 17. Oppian. Halieut. 1, 212. Suid. ἔχεν ἥδος. Plin. N. h. 9, 79. 80. 32, 2 sq.) . . . ὅθεν καὶ παροιμία κτλ. cf. Aesch. Ag. 145 et de sententia Arist. Plut. 1096. adesp. 1306.

729

πέλαγος ἢ πόλις
ἐστίν.

Bekker. Anecd. 58, 31 εἰ θέλοις ἐγκωμιάζειν πόλιν.

730

κατὰ κοιλίαν νοσεῖ.

Bekker. Anecd. 46, 8 ἐπὶ τῶν πολυφάγων.

731

. Παδαμάνθους τοὺς τρόπους.

Bekker. Anecd. 61, 21 ἐξηθείη ἂν ἐπὶ τινος δικαίου. fortasse ex comoedia etiam proverbium fluxit Ῥαδαμάνθους κρίσις, Suidas ἐπὶ τῶν ἐπὶ δικαιοσύνη μαρτυρουμένων. Plat. Leg. 12, 948b. Diogenian. 7, 98 (Vind. 3, 74). Gregor. Cyrp. 3, 59 (Leid. 3, 5). Macar. 7, 50.

732

. τοῦ κατ' ἐμὲ κόμματος . .

Bekker. Anecd. 66, 25 οἶον τῆς κατ' ἐμὲ τάξεως. ἢ μεταφορὰ ἐκ τοῦ νομίσματος. cf. Arist. Ran. 725. 890. Plut. 862. 957.

733

. . . αὐτὸς αὐτὸν ἀνλεῖ . . .

Diogenian. 3, 16. Suidas. Apostol. 4, 38 ἐπὶ τῶν ἐαυτοὺς δεικνύντων ἐν (add. Suid.) τοῖς πράγμασιν, ὅποιοι τινές (add. Suid.) εἰσιν.

734

σκορπίους βέβρωκεν.

Macarius 7, 72 ἐπὶ τῶν ὀργίλων. ubi cf. quae adnotavit editor.

735

βλίτνρι καὶ σκινδαψός

Append. prov. 1, 56 ταῦτα παραπληρώματα λόγων, εἰς δὲ καὶ παροιμιώδη. ubi cf. quae adnotavit Leutsch. Hesych. βλίτνρι... χορδῆς μίμημα. de scindarso cf. Anaxil. 15. Sext. Emp. Adv. mathem. 8, 133 (316, 24 Bekk.) ἐν τῇ μὴ σημαίνουσῃ τι (φωνῇ) οἷον τῇ βλίτνρι καὶ τῇ σκινδαψός οὐκ ἂν εἴη τι.

736

μέχρι τῶν ἀμφωτίδων

Append. prov. 3, 89 ἐπὶ τῶν ἄγαν πεπληρωμένων, ἀντὶ τοῦ μέχρι τῶν ὥτων. Suidas ἀμφῶες(?) καὶ ἀμφωτίδες καὶ ἀμφωτίδων... καὶ παροιμία ἐπὶ τῶν ἄγ. πεπλ. κτλ. Etym. m. 93, 12 ἀμφωτίδες χαλκῆ, ἔπερ οἱ παλαισταὶ τοῖς ὥσι περιετίθεσαν. Zon. 152. cf. quae ad Alexidis Ἀμφωτίδα adnotavimus.

737

ἀποφθάρηθί μου.

ἀπαλλάγηθί μου. Hesychius. indic. Nauck. Moer. ἀποφθάρηθί μου Ἀττικοί, ἀπαλλάγηθί μου Ἕλληνες. cf. quae conguessimus ad Arist. Nub. 789. variis modis in trimetrum inseri possunt. ac sic quae sequuntur.

738

δίαίτα τοῦ οὐρανοῦ

τὸ φαργῖν, τὸ πιεῖν. Hesych. glossa multorum coniecturis vexata. unam commemoro Meinekii Philol. XV 137 τοῦράνου, i. e. τοῦ ἐράνου, qui comico ea verba tribuit.

739

Κορίνθιαί πέδαι

αἱ ἀπὸ Κορίνθου τῆς πόλεως γυναικες. Hesychius. sic Mein. Κορίνθιαί· αἱ πέδαι καὶ κτλ. cod. — Κορίνθιαί πεζαί Nauck. Allg. Lit. ztg. 1847 p. 499. cf. Eupol. 169.

740

παύσω σε τῆς σκύζης.

Hesychius σκύζης· παρὰ Φιλητῶ κτλ. ἀντὶ τοῦ τῆς κάπρας. — φίλιτα cod. 'comicum poetam, non elegiacum hic laudari docet senarii hemistichium. corrigendum igitur παρὰ Φιλήμονι vel Φιλεταίῳ. ineptit Bachius Philot. 67.' Mein. 'mihi Philetæ glossæ intellegendæ videntur et excidisse poetæ nomen'. M. Schmidt.

741

. . . Σύβαρις διὰ πλατείας . . .

Hesychius παροιμιῶδες ἐπὶ τῶν σοβαρῶς πορευομένων. cf. Zenob. 5, 88. Macar. 7, 87.

742

οὐράνιον . . παιδιάν

ὅταν τὴν σφαῖραν εἰς τὸν οὐρανὸν ἀναβάλλωσιν. Photius. Hesych. οὐρανίαν· ὅταν τὴν σφαῖραν ἀναβάλωσιν. καὶ τὴν τοιαύτην καθόλου παιδιάν οὐρανίαν καλοῦσι καὶ οὐρανιαίειν. Poll. 9, 106 ἢ δ' οὐρανία, ὃ μὲν ἀνακλάσας αὐτὸν ἀνεροῖπτει τὴν σφαῖραν εἰς τὸν οὐρανόν· τοῖς δ' ἦν . . φιλοτιμία . . . ἀρπάσαι. cf. Arist. Vesp. 1530. — οὐρανίαν cur restituatur nullam video causam.

743

βάψας ποιήσω μέλαν.

Suidas βάψας . . ἢ ἀπὸ τῶν φαρμακοποιούντων. λέγουσι γὰρ τό κτλ. comoediae accensuit G. Wolf. Philol. XVI 529, cui contra Bernhardy adsentior.

743a

ἀκούεις ὥς στένει;

Schol. Eurip. Orest. 163 ἃ γὰρ μὴ δύναται γράφεσθαι, ταῦτα δι' ἑτέρων προσώπων δηλοῦται, οἷόν τι καὶ παρὰ τῷ κωμικῷ οἰκέτῳ σιενάξαντος ἑτερός φησιν κτλ.

744

. Ἀστύαναξ γέγονα.

Eustathius 862, 43 (ὁ νόθος) καὶ ἄστυτος ἔλεγτο, καθὰ καὶ ἄστυτος οἶκος (Xenarch. 1, 4) ὃ ἔχων ἄνδρα ὃς ἔχοι ἂν λέγειν . . . τό κτλ. idem 656 extr. καὶ τις παλαιὸς παίζων κωμικώτερον . . Ἀστύανακτα ἑαυτὸν ἔφη πον ὥς μὴ στύοντα. 849, 54 ὃ κατὰ τοὺς παλαιούς ἄστυτος γέγων ἢ Ἀστύαναξ. 1283, 25 ὃ Ἀστύαναξ δριμύως πέπαικται καὶ ἐπὶ τινος δυσκινήτου τὰ εἰς λαγνείαν, ἀπὸ τοῦ

στύειν, ὃ κεῖται παρὰ τῷ κωμικῷ (Arist. Av. 1256). indic. Nauck. Arist. Byz. 168.

745

ἀστῆς ἐλάας

Pollux 9, 17 ἡ κωμῳδία ἀστῆς ἐλάας εἴρηκε τῆς ἐν τῇ πόλει (i. e. ἀκροπόλει). cf. Aristoph. fr. 727. Eustath. 1383, 5 ἀστὴν ἐλαίαν, τὴν . . . ἐξ ἀκροπόλεως, τὴν καὶ λεγάν.

746

ἀγαθὰ Κιλλικῶν

Zenobius 1, 3 . . . ὁ Κιλλικῶν . . . προδοὺς Μίλητον εὐπόρησεν. cf. Arist. Pac. 363, ubi schol. ὅτε ἀνέφξε τὰς πύλας, τῶν πολεμίων πυνθανομένου τινός, ὃ τι τοῦτο ἐποίησεν, ἀποκρίνασθαι κτλ. Diogenian. 1, 9. Gregor. Cypr. 1, 5. Hesych. Suid. Κιλλικῶν. puto servum perfidum domino quid faciat quaerenti respondere ἀγ. Κ.

747

ἄμ' ἔπος ἄμ' ἔργον.

Zenobius 1, 77 ἐπὶ τῶν ταχέως τε καὶ ὀξέως ἀννομένων. indic. Mein. Philol. XV 540, conl. Terent. Andr. 2, 3, 7 *dictum factum*. commemorat etiam Zenob. Milleri (Mélanges 379). fortasse ad Menandri *Andriam* referendum.

748

Ἀρχίλοχον πατεῖς.

Diogenian. 2, 95 et Apostol. 4, 2 (Ἀρχιλόχον πατρίς) ἐπὶ τῶν λοιδορούντων· τοιοῦτος γὰρ ὁ Ἀρχιλόχος. Suidas ἐπὶ τῶν κακηγόρων καὶ λοιδορῶν. Eustath. 1684, 47 (Ἀρχιλόχος ἦν) δεινὸς ὑβρίζειν· ὅθεν καὶ παροιμία ἐπὶ τῶν οὕτω σκώπτειν εὐφυνῶν τό Ἀρχιλοχον πεπάτηκας, ὡς εἴ τις εἴπῃ 'σκορπίον ἢ ὄφιν ἢ ἄκανθαν'. unde conligitur verbum πατεῖν hic nequaquam eadem sententia poni qua Arist. Av. 471. Plat. Phaedr. 273a Τισίαν πεπάτηκας.

749

κεραμέως πλοῦτος (πλοῦτος κεραμέως)

Diogenian. 5, 97 ἐπὶ τῶν σαθρῶν καὶ ἀβεβαίων καὶ εὐθραύστων. Suid. ὁ σαθρὸς καὶ μὴ βέβαιος.

750

κράδης ῥαγείσης

[Plutarch.] Proverb. 2, 16 κράδη . . . ἡ ἀγκυρίς, ἀφ' ἧς οἱ

ὀποκρίται ἐν ταῖς τραγικαῖς σκηναῖς ἑξαρτῶνται, θεοῦ μιμούμενοι ἐπιφάνειαν. Poll. 4, 28 ὃ δ' ἐστὶν ἐν τραγωδίᾳ μηχανή, τοῦτο ἐν κωμῳδίᾳ κράδη. videtur comicus nescio quis dei alicuius tragici casum inridere.

751

εἰ καὶ λίθον εἶχες

Append. prov. 2, 11 λείπει τὸ ἔβαλες ἄν'. ἐπὶ τῶν προχείρως ὀνειδιζόντων.

752

δικαιοσύννος Ζεύς

Bekker. Anecd. 34, 11 ὃ ἐπὶ τοῖς δίκαιά τε καὶ ἄδικα δρῶσι τεταγμένος. ὥσπερ καὶ ὃ ἐπὶ τοῖς μελίχα μειλίχιος καὶ ὃ ἐπὶ τοῖς φίλα φίλιος. Schol. Hom. Il. 13, 29 τὸ δικαιοσύννος Ζεύς οὐκ ἔχει τὸ δικαιοσύνη θηλυκόν. Eustath. 918, 48 δικαιοσύννος Ζεύς εὗρηται, δικαιοσύνη δὲ ἐπ' οὐδενὸς ὀνόματός ἐστιν ἐπιθετον. videtur epitheton a comico fictum.

753

Ἰλιάς κακῶν

Bekker. Anecd. 43, 31.. ἐπὶ μεγάλων συμφορῶν ὁ λόγος τίθεται. similiter Zenob. 4, 43. Diogenian. 5, 26. Photius. Eustath. 444, 22. 1175, 61. usus est proverbio Demosth. 19, 148. Liban. II 303, 3 Ἰλιάδα κακῶν ἐπισείων. etiam comicos usurpasse docet Plautus Mil. glor. 3, 1, 148 *cast odiorum Ilias*. ita enim W. Studemund Zur Krit. des Plautus 59 sq. cf. Cic. Att. 8, 11, 3 *tanta malorum inpendet Ἰλιάς*.

754

Εὐδώρου σέλας

Hesychius. ἱερόσυλος ὁ Εὐδωρος. 'an ironice Εὐδώρου σέλας?' M. Schmidt, qui haec comicorum reliquiis addi iussit. de *Eudoro* et sacrilegiis eius mihi quidem nihil notum.

755

Θάμυρις μαίνεται.

Hesychius. παροιμία ἐπὶ τῶν κατὰ σύνεσιν παράλογόν τι πράττοντων. cf. Zenob. 4, 27. Diogenian. 3, 28. Preller. Myth. gr.² II 492 et de syntaxi Cratin. 52.

756

νῆ τὴν ὕγριαν

μὰ τὴν ὕγριαν. Hesychius. ὕγριαν Mein. pro ὕγριαν, comico haec tribuens apud M. Schmidt.

757

σχῖνον διατρῶγων

Hesychius εἰώθασι τὴν σχῖνον τρώγειν οἱ καλλωπιζόμενοι ἕνεκα τοῦ λευκοῦν τοὺς ὀδόντας. Zenob. 5, 96 add. παρ' ὃ καὶ τοὺς τοιούτους σχινοτρῶκτας λέγουσιν. Diogenian. 8, 13. cf. quae adnotavimus ad Antiphan. 39.

758

οὐκ αἰσθήσομαι.

οὐ προσποιήσομαι. Photius. *nihil me sentire simulabo.*

759

πλευμονίαν νόσον

τὴν ἐρωτικήν. Photius. Hesych. πλευμονία· νόσος ἡ ἐρωτική (adl. Soph. fr. 856, 7. 15 N.). utrobique post νόσον (νόσος) distinguendum est: alioquin enim dixissent τὴν ἐρωτικήν νόσον.

760

ὑψοῦ διάττει.

ἐν ὕψει ὀρυζᾷ καὶ τρέχει. Photius. Hesych. ὑψοῦ διάττει (διαιτεῖ cod.)· εἰς ὕψος ὀρυζᾷ.

761

Κέρδων γαμεῖ.

Diogenian. Vind. 3, 4 παρὰ τὸ ὄνομα εἴρηται ἐπὶ τῶν διὰ κέρδος αἰρουμένων τὸν γάμον. Festus (Paul.) p. 56 M. Κέρδωνα, quem nos lucrionem vocamus.

762

βάλλ' ἐς φθόρον.

Append. prov. 1, 48 ἐπὶ τῶν ὀλέθρου ἀξίων. cf. Macar. 2, 72. ἐς K.] εἰς. cf. Antiphan. 245, 1.

763

δέκα τοῦβολοῦ

Append. prov. 1, 93 ἐπὶ τῶν μηδενὸς ἀξίων, ἐπειδὴ τὰ δέκα τοῦ ὀβολοῦ πιπρασκόμενα πάντῃ ἐστὶν εὐτελεῖ. cf. Eupol. 185. Antiphan. 135. Timocl. 18.

764

Δᾶτον ἀγαθῶν

Strabo 7, 331 fr. 33 περὶ τὸν Στρυμονικὸν κόλπον πόλεις... Ἀργίλος, Δραβῆσκος, Δάτον, ὅπερ καὶ ἀρίστην χώραν ἔχει καὶ εὐναρ-

πον καὶ ναυπήγια καὶ χρυσοῦ μέταλλα· ἀφ' οὗ καὶ παροιμία Δάτον ἀγαθῶν, ὥς καὶ ἀγαθῶν ἀγαθίδες (827). et fr. 36 τὸ Δάτον εὐκαρπια πεδία καὶ λίμνην καὶ ποταμοὺς καὶ ναυπήγια καὶ χρυσεῖα λυσιτελεῖ ἔχον, ἀφ' οὗ καὶ παροιμιάζονται Δ. ἀγ., ὥς καὶ ἀγ. ἀγαθίδας. cf. Zenob. 3, 11. Herodot. 9, 75. Herodian. I 389, 40 τὸ Δάτον, πόλις Θοράκης . . μακρῶ παραλήγεται.

765

βαρὺν τὸ σκάφιον

Hesychius τοῦτο λέγεται ἐπὶ τῶν δυσαρεστονύμενων.

766

ἡμεῖς δὲ

καθάπερ ὀπωρίζοντες ἂν τοὺς Ἀττικοὺς ὀλύνθους βλιμάζομεν.

Etymologic. m. Milleri (Mélanges 66) βλιμάζων· ἀποστάζων τοῦ μέλιτος κτλ. eadem cod. Voss. Etym. m., sed πορίζοντες et ὀλύνθους. ἂν add. K., i. e. καθάπερ βλιμάζομεν ἂν, εἰ ὀπωρίζομεν. nos ut qui *ficus Atticas decerpentes temptant puellam temptamus*.

767

οὐκ ἔστι τοῦτο σωφρονεῖν οὐδ' ἀγαθὰ διανοεῖσθαι.

Alciphron 1, 4, 3. ecce 'perelegantem tetrametrum nullo novae comoediae poeta indignum'. Mein. talia non minus in antiqua comoedia dici poterant.

768

ἐγὼ γὰρ ἤδη σπένδομαι, ᾧ καιρὸς τῆς ἐμ. . .

Cramer. Anecd. Ox. II 408, 22 σφενδόνη· παρὰ τὸ σπένδω τὸ ἀναιρῶ κτλ. quae quamquam ipsa nocte sunt obscuriora, cum manifesto sint tetrametri iambici reliquiae ex comoedia excerpti, hic deesse nolui. vocem καιρὸς sequebatur vocalis.

769

ἐλλείχοντα τῶν Ἀθηνῶν

Hesychius οἱ δὲ ἀττικίζοντα, ὃ καὶ ποιοῦσιν οἱ πρόσγραφοι ἵνα φαίνωνται ἀστοί. ἐλλείχοντα δὲ ἐμφορούμενον, ἀπὸ τῶν τὸ μέλι λειζόντων. 'compositum ἐλλείχειν comparandum cum ἐμπίνειν et ἐμφαγεῖν.' Mein. mihi non liquet. clausula esse videtur tetram. iamb.

770

οὐδὲν οὐτ' ἐξ οὐρίων θείουσιν ἔστ' ἀπώμοτον,
οὔτε τῆς νεῶς λυθείσης ἔστ' ἀνέλπιστον . .

Aristides I 443 Dindf. παράδειγμα. . . ὥς οὐτ' ἐξ οὐρ. θ. οὐδὲν ἀπώμ. οὔτε λ. ν. ἀνέλπ. τὸ μὴ οὐ κρεῖττόν τι συμβήσεσθαι.

771

εἰ δὲ πᾶν ἔχει καλῶς, τῷ παιγνίῳ
δότε κρότον καὶ πάντες ὑμεῖς μετὰ χαρᾶς κτυπήσατε.

Suetonius Aug. 99 *amicos admissos percunctatus* (Augustus) *ecquid eis videretur minimum vitae commode transegisse, adiecit et clausulam* κτλ. 1. χαίρει· εἰ δὲ πᾶν ἔχειν δοκεῖ κτλ. Dindorf. *cur novae potissimum comoediae Meinekii accenseat non video.* — ceterum cf. 245 et Menand. 887.

772

ἐγὼ δὲ ζῶν ἀεὶ
κάπολάων τῶν ὁμοίων, ἡλίου, φωτός, τροφῆς

Lucianus Dial. mort. 26, 1. Chironem Lucianus dicit; quem poeta significaverit non constat.

773

χρηστοῦ δίδαγμ' εὐηθίας
καὶ φιλανθρωποῦ λογιμοῦ

Bekker. Anecd. 91, 23 εὐήθης· ὁ ἀγαθός . . . κτλ. ita Bekkerus. cod. χρῖστοῦ, εὐηθείας, λογιμός. δίδαγμ'] δὲ δεῖγμ' Hecker. Philol. V 438. *mihi haec prorsus obscura sunt, nisi scribatur (τρόπον) χρηστοῦ δὲ δεῖγμ' εὐηθία καὶ φιλάνθρωπος λογιμός.*

774

τὸν κάκιστον ὅστις ἔστὶ καὶ τὸν ἐξωλέστατον

Plutarchus Mor. 510b *εἰ τοίνυν ἔροίτο τις κτλ., οὐδείς ἂν ἄλλον εἴποι τὸν προδότην παρελθών.* *versum quadratum* 'qui potest comici poetae esse' agnovit M. Haupt. Opusc. III 555.

775

τῷ λόγῳ μὲν εὔ διερχει πάντα, τῷ δ' ἔργῳ κακῶς.

Stobaeus Ecl. 2, 15, 18. 'poetae incerti' Wachsm. *διέρχῃ* cod et Wachsm. *videtur comici esse.*

776

φύσιν ἔχειν ἄριστόν ἐστι, δεύτερον δὲ μανθάνειν.

Stobaeus Ecl. 2, 31, 25 Wachsm., cuius cf. adn. μανθάνειν add. Mein. — cf. Eupol. 91. Damox. 2, 7 sq.

777

μηδέποτε μηδὲς γένοιτο Μεγαρέων σοφώτερος.

Diogenianus 6, 57 (Apostol. 11, 54) ἐπὶ τοῦ ἀναισθήτου. χαρι εντιζόμενοι δὲ τοῦτο ἔλεγον. Μεγαρέων γένοιτο transposuit Mein. pertinent haec ad usitatam Atheniensibus Megarensium inrisionem. cf. Mein. I 20. 21.

778

ἄνδρες Ἑλλήνων ἄριστοι καταβαλεῖν παράστασιν

Photius 390, 22 παράστασις ἡ διδομένη δραχμὴ ὑπὲρ τοῦ εἰσα-
χθῆναι τὴν δίκην. indic. Nauck. Philol. VI 425. cf. Menand. 327.
Harpocrat. παράστασις. Bekker. Anecd. 298, 32. Poll. 8, 39. 127.

779

ῥήθητε δ' ἂν

συναμίνων αὐτὸν εἶναι κάλαθον

Aristoteles Rhet. 3, 11 (1413a 19) εἰσὶ δὲ καὶ εὐδοκιμοῦσαι
ὑπερβολαὶ μεταφοραί, οἷον εἰς ὑπωπιασμένον κτλ. ἐρυθρὸν γὰρ τι τὸ
ὑπώπιον, ἀλλὰ τὸ πολὺ σφόδρα. cf. Alexid. 273.

780

χρυσίῳ βάλλειν κορώνας

Bekker. Anecd. 72, 7 ἐπὶ τῶν ὑπερφυνῶς πλουσίων, ὥς ἀντὶ
λίθων χρυσίῳ χρῆσθαι πρὸς τὸ ἀποσοβεῖν τὰς κορώνας. prior pars
tetr. troch.

781

τὸν βδόλον δ' οὐκ ἔστιν ἥτις

οἷς ὑποστῆναι δύναιτ' ἂν.

Etymologic. m. p. 192, 39 βδόλος· ἡ δυσωδία τοῦ λύχνου, καὶ
ἡ πορδή. 1. δ' add. Mein. ἔστιν idem] ἔσθ'. 2. δύναιτ' ἂν Mein.]
δύναται.

782

Clemens Alex. Paed. 2, 1, 5 ἀλλ' αἰσθάνομαι ὅθεν ἡ εὐπρόσ-
ωπος ἐρρύη τῶν δειπνῶν προσηγορία, ἀπὸ τῶν φαρυγῶν καὶ
Comici graeci, ed. Th. Kock, III.

φοιτητῆς μανίας ἐπὶ δεῖπνον, κατὰ τὸν κωμικόν. φαρύγγων Klotz.] φαρύγγων. φοιτητῆς Sylburg.] φοιτητῆς. ἐπὶ δεῖπνον Pal.] ἐπίδειπνον R. ἐπιδείπνων FMPV. versum esse anapaesticum tetrametrum adparet, sed quomodo supplendus sit non constat.

783

. . . Ἐκάβην ὁτοτύζουσιν καὶ καόμενον τὸν ἀχυρμόν

Eustathius 1698, 32 ἀχυρὸς κατὰ Αἴλιον Διονύσιον ὁ ἀχυροβολών. ἕτερος δέ τις καὶ χρῆσιν εἰς τοῦτό φησιν κτλ. — καόμενον τὸν ἀχυρμόν Mein.] καίόμενον τὸν ἀχυρμόν. fortasse ἐχάρην Ἐκάβην — ἀχυρμόν (καὶ Τρωάδας ἑλκομένας ἐσιδών), quae extrema tantummodo exempli causa addidi. cf. Arist. Ran. 1028. cum Plat. com. fr. 6 coniungebat Meinekius, quod nequaquam necessarium. ἀχυρμός hic dici videtur rerum pretiosarum acervus.

784

. εὐξασθαι κατὰ χρυσόκερω λιβανωτοῦ

Aristides I 321 Dindf. Porphy. De abstin. 2, 15 (p. 90, 9 Nauck.) οὐ γὰρ ἂν ποτε . . . τοῦ Θετταλοῦ ἐκείνου τοὺς χρυσόκερας βοῦς καὶ τὰς ἐκατόμβας τῷ Πυθίῳ προσάγοντος μᾶλλον ἔφησεν ἢ Πυθία τὸν Ἑρμιονέα κεχαρίσθαι θύσαντα τῶν ψαιστών. cf. Aristoph. fr. 913.

785

. χρόνον πολλοῦ νόστου προμαθόντες

Hesychius νόστου προμαθόντες κτλ. anapaestici tetrametri partem posteriorem esse statuit Meinekius. νοστειν bis terve apud Aristophanem, semel apud Pherecratem. νόστος (Diphil. 13, 9 ex Eurip.) in versu anapaestico nihil habet quod offendant.

786

Σικελίας . . αὔχημα τροφαλῆς

ἦδ' ἐστὶ σοι. Athenaeus 14, 658a. sic ut scripsimus A (ἦδ' ἐστι σοι). cf. Antiphan. 236, 4. Philem. 76.

787

. . . . ἀτὰρ ἐκ καθαρῶν

ἀχύρων σῖτον τετρώγηκας.

Diogenianus 3, 13 ἐπὶ τῶν μηδενὸς ἀγαθοῦ μεταλαγχανόντων. τετρώγηκας σῖτον transpos. Mein., qui cur antiquae haec comoediae potissimum adsignaverit non video. nam ex parabasi certe non

fluxerunt. sententia, a Diogeniano non bene exposita, haec videtur esse: *ex mera palea triticum metere cogitasti*, i. e. operam perdidisti.

788

. . . . γλώττη σώφρονι
τὴν εὐνομίαν προχέοντες

Procopius Epist. 151. σώφρονι γλώττη transp. K. τὴν εὐνομίαν Hercher.] τῇ εὐνομίᾳ (sic).

789

ἐκ τῆς αὐτῆς ψιάθου γερονώς

Appendix prov. 2, 47 ἐπὶ τῶν παραπλησίων καὶ ὁμοίων. cf. 465 et quod Suidas (Ἐπίκουρος) commemorat τοὺς ἐκ τῆς αὐτῆς οἴονει φάτνης ἐδηδοκότας.

790

ὑπὸ παντὶ λίθῳ σκορπίος εὕδει.

Hesychius παροιμία. ex comico ductam censet Mein. Philol. XIII 535. 6.

791

οὐδὲν λευκῶν ἀνδρῶν ὄφελος.

Photius (excidit interpretatio). Eustathius 455, 37 ὅτι τὸ ἐν σώμασι λευκὸν οὐκ ἐν ἐπαίνῳ ἦν, καὶ ἐν ῥητορικοῖς δηλοῦται λεξι-κοῖς. ὧν ἐν θατέρῳ μὲν κείμεναι, ὅτι λευκοὶ οἱ δειλοί. . . ἐν δὲ ἐτέρῳ, τῷ τοῦ Ἀλλίου Διονυσίου δηλαδὴ, τό κτλ. Append. prov. 4, 35 οὐδὲν — ὄφελος ἢ σκυτοτομεῖν. ἐπὶ τῶν εἰς μηδὲν λυσιτελούντων, παρόσον οἱ μέλανες τῶν λευκῶν λυσιτελέστεροι. Schol. V Arist. Pac. 1310 παροιμία. . . οὐδὲν λευκῶν ἀνδρῶν ἔργον (εἰ μὴ σκυτοτομεῖν add. alius). non dissentit, quamquam videtur, Arist. Nub. 1012. 1016. cf. Eccl. 387. 428. Thesm. 191.

792

(τῶν) σιγλοφόρων στάσις εὐνούχων

Hesychius τὰς κατακλιῖδας τῶν ἐνωτίων σίγλας φασίν· οἱ δὲ αὐτὰ τὰ ἐνώτια. 'poeta scaenicus.' M. Schmidt. — τῶν add. K. Poll. 5, 97 περὶ τοῖς ὁσίν. . . ἑλικτήρας, σίγλας κατὰ τοὺς Αἰολέας.

793

αὐτὴ νῦν ἡ σοφία ξῆ.

Bekker. Anecd. 9, 16 ἐπὶ τινος εὐδοκιμοῦντος. sine dubio cum ironia dictum. versus est paroemiacus.

794

Strabo 11, 502 (ἐν τῇ Ἀλβανίᾳ) τάγαθὰ ἄσπαρτα καὶ ἀνήροτα πάντα φύονται, καθάπερ οἱ στρατεύσαντές φασι, Κυκλώπειόν τινα διηγούμενοι βίον. contra *solitariam vitam* eo nomine significat Maximus Tyrius 5 (I 410 Reisk.) (ὁ φιλόσοφος) βιούτω βίον ἀνδρὸς ἐν ἐρημίᾳ γεννηθέντος, μονώτην βίον, οὐκ ἀγελαστικόν, Κυκλώπειον βίον, οὐκ ἀνθρώπινον. cf. Macar. 5, 44. Strabo cogitavit de Hom. Od. 9, 109, atque etiam Maximi verba ex Homericā vitae Cyclo-pum descriptione petita sunt. sed utraque proverbii significatione etiam comicos usos esse arbitror.

795

Aristides II 154 Dindf. εἰ δεῖ τι καὶ παῖζαι, δοκῶ μοι κατὰ τοὺς κωμωδιοποιοὺς ὥσπερ ἀποδιδράσκοντα αὐτὸν (Πλάτωνα) ἔλξαι εἰς τοὺς δῆτορας, ὃ τι μαθὼν καλλωπίζεται. post δῆτορας aliquid excidisse statuebat Reiskius, adversante Dindorfio. quid in his sit comicorum non constat.

796

Aristides II 280 Dindf. ἡδέως ἂν ἐροίμην τοὺς τὰς βαθείας ὑπῆνας ἔλκοντας, ἔφη τις τῶν κωμικῶν, καὶ μέχρι τούτου τὸν Πλάτωνα σεμνύνοντας κτλ., ubi schol. (p. 646, 2 Dindf.) ἐπειδὴ οἱ φιλόσοφοι κομῶντες τὸ γένειον αἰεὶ κατέχουσι καὶ ἔλκουσιν αὐτό, διαβάλλει αὐτοὺς Ἀριστοφάνης. at is (Lys. 1072) Spartiatarum legatos illis verbis inridet, quae alius aliquis comicus videtur ad philosophos transtulisse.

797

Lucianus Nigrin. 31 τοῦτο δὴ τὸ ἐν ταῖς τραγωδίαις τε καὶ κωμωδίαις λεγόμενον, ἥδη καὶ παρὰ θύραν εἰσβιαζόμενοι. verba ταῖς τραγωδίαις τε καὶ del. Sommerbrodt.

798

[Lucianus] Amor. 54 εἴτ' ἀπὸ μηρῶν προοιμισάμενος κατὰ τὸν κωμικὸν αὐτὸ ἐπάταξεν. confert Graevius Diog. L. 7, 172 εὐμόρφου μαιράκιον εἰπόντος, εἰ δ' εἰς τὴν γαστέρα τύπτων γαστρίζει καὶ ὁ εἰς τοὺς μηρούς τύπτων μηρίζει, ἔφη· σὺ μέντοι τοὺς διαμηρισμοὺς ἔχε, μαιράκιον. neque hoc neque illud intellego.

799

Athenaeus 8, 352e τοιαῦτα γὰρ συνέγραψεν (Αριστοτέλης) ὥς εἶναι κατὰ τὸν κωμωδιοποιὸν θαύματα μῶροις. Diogen. Laert. 6, 24

τοὺς Διονυσιακοὺς ἀγῶνας μεγάλα θαύματα μῶροις ἔλεγε (Διογένης ὁ κυνικός). quae et iambico et anapaestico metro conveniunt.

800

Demetrius De eloc. 126 (p. 290, 9 Spengel.) μάλιστα καὶ οἱ κωμικοὶ χρῶνται (τῇ ὑπερβολῇ), ὅτι ἐκ τοῦ ἀδυνάτου ἐφέλκονται τὸ γελοῖον, ὥσπερ ἐπὶ Περσῶν τῆς ἀπληστίας ὑπερβαλλόμενός τις ἔφη, ὅτι πεδία ἐξέχεζον ὕλα, καὶ ὅτι βοῦς ἐν ταῖς γνάθους ἔφερον. et ibid. 161 (p. 298, 10) ἐκ δὲ ὑπερβολῶν χάριτες μάλιστα αἱ ἐν ταῖς κωμῳδαῖς . . . ὡς Ἀριστοφάνης (Ach. 86. 7) . . . ἐπὶ δὲ τῶν Θοράκων ἕτερος, ὅτι Μηδόκης ὁ βασιλεὺς βοῦν ἔφερεν ὕλον ἐν γνάθῳ. inter quae quod primum posuit exemplum ipsum quoque ad Acharnenses videtur pertinere. *Medoccs* autem, qui apud Xenophontem (Anab. 7, 2, 32. 3, 16. Hell. 4, 8, 26) et Diodorum (13, 105 Ol. 93, 4. 14, 94 Ol. 97, 1) *Medocus*, apud Isocratem (5, 6 ὁ παλαιός), Demosthenem (23, 8. 10. 170. 183. 189), Aristotelem (Polit. 5, 10 p. 1312a 14), Strabonem (7 fr. 48 extr.), Harpocrationem (*Ἀμαδόκος*), Aeschinis scholiastam (2, 81) *Amadocus* vocatur, non unus fuit, sed duo. Harpocr. δύο γεγόνασιν οὗτοι, πατήρ καὶ υἱός, ὃς καὶ Φιλίππῳ συμμαχήσων ἦλθεν εἰς τὸν πρὸς Κερσοβλέπτην πόλεμον. ἀμφοτέρων μέμνηται Θεόπομπος ἐν τῇ ια' τῶν Φιλιππικῶν. fuerunt autem Odrysarum reges. uter eorum dicatur et ad utram comoediam fragmentum pertineat dubium est.

801

Schol. Hom. Il. 4, 23 σκυζομένη· ὀργιζομένη. καὶ γὰρ οἱ ὀργιλώτατοι Σκύθαι καλοῦνται. comica scilicet originatione (a σκύζεσθαι). Demosthenem ἐν μὲν τοῖς λόγοις Σκύθην, ἐν δὲ ταῖς μάχαις ἄστικόν adpellavit Diogenes cynicus. Plut. Mor. 847 f.

802

Alciphron 3, 7, 5 ἐπ' ἐργασίαν τρέφομαι καὶ εἰς Πειραιᾷ βαδίζομαι τὰ ἐκ τῶν νεῶν φορτία ἐπὶ τὰς ἀποθήκας μισθοῦ μεταθήσω. haec conlata cum Plaut. Capt. 1, 1, 20 *extra portam trigeminam ad saccum ilicet* ex comoedia aliqua petita esse censebat Lobeckius Aglaoph. 1033.

803

Zenobius 4, 68 κωφότερος τοῦ Τορωναίου λιμένος· λιμὴν ἔστι περὶ Τορῶνῃν τῆς Θοράκης. στενὰς δὲ ἔχει καὶ μακρὰς τὰς ἀπὸ τοῦ πελάγους κατάρσεις, ὥς μὴ ἀκούεσθαι τοῖς ἐν αὐτῷ τὸν τῆς θαλάττης ἦχον. Photius κ. τοῦ Τορωνέος (Τορωναίων) λ. περὶ Τορῶνῃν τῆς Θοράκης καλεῖται τις κωφὸς λιμὴν, i. e. ἔστι τις λιμὴν κωφὸς

λιμήν καλούμενος.⁷ Cobet. N. l. 381. cf. Thucyd. 5, 2 κατέπλευσεν ἐς τὸν Κωφὸν (sic Pluygers pro Κολοφωνίων) λιμένα τῶν Τρωανέων ἀπέχοντα οὐ πολὺ τῆς πόλεως. cf. Diogenian. 5, 43. [Plut.] prov. 91. Suid. κωφότερος. proverbium a comicis inventum esse existimo. versui non uno modo inseri potest.

804

Zenobius 4, 69 (Zenob. Miller. 2, 26 p. 361) Κρωβύλου ξεῦγος· παροιμία ἐπὶ τοῖς ὑπερβαλλούσῃ πονηρίᾳ κεχρημένοις ταττομένη. μετενήνεται δὲ ἀπὸ πορνοβοσκοῦ τινος Κρωβύλου, ἐταίρας κησαμένου δύο. cf. Phot. et Hesych. — Suidas Κροβύζου ξεῦγος· ἐπὶ τῶν ἐπὶ κακία καὶ πονηρίᾳ σπενδομένων. τοῦτο δὲ εἴρηται ἀπὸ Κροβύζου τινὸς πορνοβοσκοῦ, δύο ἔχοντος ἐταίρας ἐπ' ὀλέθρῳ πολλῶν. Κρ. οὖν ζ. ἐπὶ διασυρμῶ δύο δμοноοούντων· οὓς πρότερον τοῦ ἀναπνεῖν φασιν ἢ τοῦ κακουργεῖν παύσασθαι. ex comoedia fluxisse arbitror.

805

Hesychius δημίαισι πύλαις· κοιναῖς, ἐπεὶ προεστήκεσαν ἐν ταῖς πύλαις αἱ πόρται. . . μήποτε οὖν ἀντὶ τοῦ Διομήσσι πύλαις δημίαισιν εἶπεν διὰ τὴν ἐγγύτητα τῶν ὀνομάτων. comicum sine dubio significat hac agnominatione usum. cf. M. Schmidt. Διομήσι — Δημίαισιν M. Schmidt.] διομήσι — δημίαισιν cod. — Alciphron. 3, 3, 3 πρὸς τῇ Διομηίδι πύλῃ. Bursian. Geogr. gr. I 303 n. 1.

806

Suidas Κιλίκιος· τράγος· ὁ δασύς. τοιοῦτοι γὰρ ἐν Κιλικίᾳ γίνονται τράγοι. Photius 164, 8 Κιλίκιοι τράγοι· ἀντὶ τοῦ δασεῖς. cod. κυγκιόπραγοι. correxit Schleussnerus. cf. Diogenian. 5, 54 (Vind. 3, 2). Gregor. Cyr. 2, 80 (Mosq. 3, 86). Apostol. 9, 78. Zonar. 1208. corrupte Hesych. Κιλίκιοι λόγοι. Varron. R. r. 2, 11, 12. Schneider. Colum. 7, 6, 1. Cratin. 338. — comicus aliquis sine dubio hominem et habitu et moribus agrestem eo cognomine inriserat. Macar. 5, 15 Κιλίκιοι τράγοι· ἐπὶ τῶν δασυτάτων καὶ θρασυτάτων καὶ ἀγροίκων.

807

Photius 159, 9 Κέσκος· ἦν πόλις ἐν Κιλικίᾳ καὶ παρ' αὐτὴν ποταμὸς Νοῦς ὄνομα· δι' ὅπερ οἱ κωμικοὶ παίζοντες τοὺς νοῦν οὐκ ἔχοντας Κέσκον φασὶν οὐκ ἔχειν. κωσκότην· πόλις et post κέσχον cod. — cf. Suid. Κέσκος οὐκ ἦν et de Hesychio M. Schmidt et Stiehle Philol. X 227. Eustath. 1392, 18. Plinius N. h. 31, 15 in Cilicia apud oppidum Cescum rivus fuit Nus, ex quo bibentium subtiliores sensus fieri M. Varro tradit. Proverbia Coisl. 143 εἰς

Κέσκον· λείπει τὸ ἄπιθι. λέγεται δὲ ἐπὶ τῶν μὴ φρονούντων. Κέσκος γὰρ πόλις ἐστὶ τῆς Πισιδίας, ὡς δὲ ἔνιοι Κιλικίας, παρ' ἣν ἔει ποταμὸς ὄνομα Νοῦς. i. e. homines stulti Cescum abire iubentur, quia ibi sanari possint: prorsus eodem modo quo insani Anticyram iubentur navigare. contra Zenobius 4, 51 Κέσκον οἰκεῖς· πόλις Παμφυλλίας ἀνοήτων. ὅθεν καὶ παροιμία γέγονε Κέσκον οὐκ ἔχουσα ἐπὶ τῶν νοῦν μὴ ἔχόντων, quae cum inter se pugnent, Mein. Κέσκον οἰκοῦσα. Diogenianus 5, 52 et Apostol. 9, 70 Κέσκων (Κεσκέων Mein.) πόλις· ἐπὶ τῶν ἀνοήτων. οἱ γὰρ ἐν ταύτῃ κατοικοῦντες τῇ πόλει τοιόῦτοι. ἴταque triplex proverbii forma erat, Κέσκον οἰκεῖς, Κεσκέων πόλις, εἰς Κέσκον (ἄπιθι). Mein.

808

Bekker. Anecd. 465, 8 αὐτοβοῶς ὅμοιος ὢν τῷδε· Ἀττικῶς πᾶν συμπεπλεκται· σημαίνει δὲ οἷον αὐτὸς ἑαυτῷ μαρτυρεῖς κεκραγὼς ὅμοιος εἶναι τῷδε. eadem fere Suidas et Apostol. 4, 48. Zonar. 347. ἑμenda αὐτὸς βοῶς, quod iocose comicus nescio quis effinxit ex proverbio αὐτὸ βοῶ. Cobet V. l.² 259. 60. τῷδε non videtur esse poetae, pro ὢν autem requiritur εἶναι, si vera est glossae explicatio.

809

Schol. Arist. Eccl. 356 (Θρασύβουλος) ἀντιλέγειν μέλλων τοῖς Λακεδαιμονίων πρέσβεσι περὶ σπονδῶν ἐληλυθόσιν, εἶτα δωροδοκήσας ἀχράδας προσεποιήσατο βεβρωκέναι καὶ μὴ δύνασθαι λέγειν. haec ex comoedia aliqua excerpta esse adparet. scilicet (schol. Eccl. 355) ἐπέχει τὴν γαστέρα ἢ ἀχράς, et os quoque ea adstringi nihil aliud est quam fictio iocularis.

810

Philo Iud. II 478 πάσχουσι γὰρ οὐκ ἐλάττονα ὢν διατιθέασιν, ἅπερ οὐκ ἴσασι παραπαλόντες οἱ τὸν οἶνον οὐχ, ὡς ὁ κωμικός φησιν, ἐπὶ κακῷ τῶν πλησίον αὐτῶν (Mang. αὐτὸ) μόνον, ἀλλὰ καὶ ἐπὶ τῷ ἰδίῳ πίνειν ὑπομένοντες.

811

Strabo 10, 448 (οἱ Ἑρετριεῖς) τῷ γράμματι τῷ ρ πολλῷ χρησάμενοι, οὐκ ἐπὶ τέλει μόνον τῶν ῥημάτων, ἀλλὰ καὶ ἐν μέσῳ, κωμωμῶδηνται.

812

Plutarchus Mor. 602b (ἐν Σερίφῳ) φησὶν ὁ κωμικὸς τὰ σῦκα ταῖς σφενδόναϊς τρυγᾶσθαι, καὶ πάντα ἔχειν ὅσων δεῖ τὴν νῆσον. ad

Seriphios Cratini referebat Meinekius. cf. quae ad calcem eius comoediae I 79 adnotavimus. — non uno modo haec in trimetros redigi possunt.

813

Aristides II 180 Dindf. ridiculum dicit esse, si quis Periclem calumnietur Athenienses garrulos fecisse, qui contrarium sectatus sit: ὥσπερ ἂν εἰ τὸν Ἡρακλέα φαίης τοὺς ἀνθρώπους ἐθίζειν αὐθάδεις εἶναι . . ., ὅτι τοῖς τόξοις καὶ τῷ ξοπάλῳ περιήγει χρόμενος. ad quae schol. p. 481, 5 Dind. οἶμαι διὰ τοῦτο προφανεῖς Ὀδυσσεὺς (quem ante Herculem commemoraverat Aristides) Ἡρακλεῖς ἄψογός εἰσιν ὥσπερ ἐν δράματι. sic cod. Oxon. quae verba corruptissima sane quomodo emendanda sint nescio: sed ad scaenam comicam nescio quam videntur spectare.

814

Tertullianus De anim. 279 b *vulgata iam res est gentilium proprietatum. comici Phrygas timidos dicunt.* indic. Mein. V 124.

815

Themistius 7, 91a οὐδ' ἂν *εἰς Δία ἕως ἢ κομωδία τοῦ τηνικαῦτα ἀποδραθεῖν ὑπεξείλετο. — εἰς del. Petav. κομωδία] ξαυωδία H. Steph. perperam. verba graviter corrupta sunt. fortasse fragmentum respicitur adesp. 43, sed etiam aliud aliquid significari potest.

816

Procopius Epist. 82 σὺ δὲ τὸ τάχος οἶμαι θανατῶν ταχὺ τὸ τῆς κομωδίας ἐρεῖς. non intellego: neque enim quicquam sequitur quod comoediae esse possit.

817

Procopius Epist. 121 ὑποδήματα καλὰ τε λίαν καὶ περὶ πόδα μᾶλλον, ὥς τῇ κομωδίᾳ δοκεῖ . . . πέπομφας. ad Plat. com. 129. 197 vel Athenion. 1, 39 haec pertinere non possunt: nisi forte, quod verisimile non est, sola verba περὶ πόδα significat. Poll. 7, 84 περὶ πόδα ὑποδήματα τὰ ἐρμόζοντα.

818

Eustathius 882, 24 Μόλωνες οἱ παρὰ τῷ κωμικῷ, ὃ τε ἥρως καὶ ὁ σκωπτόμενος. cf. Arist. Ran. 55. heros fortasse idem est ac λωποδύτης. Schol. Ran. 55 Αἰδυμός φησιν ὅτι δύο Μόλωνες εἰσίν, ὁ ὑποκριτής καὶ ὁ λωποδύτης. hos autem etiam heroes adpellari docet Arist. Av. 1490. *Molon histrio* est Demosth. 19, 246.

819

Choricus 121 Boisson. εἰ κωμωδίαν ἐπηγγειλόμην (sic), εἰσῆγγον ἂν ἐν εἴδει γυναικὸς ἑκατέραν (ἡμέραν καὶ νύκτα), ὥσπερ τὴν νύκτα τῶν κωμικῶν τις, καὶ βασκαίνουσιν τῇ νυκτὶ τὴν ἡμέραν ἐποιοῦν. indic. Nauckius.

820

Hesychius βοῦς ἐν πόλει· χαλκοῦς, ὑπὸ τῆς βουλῆς ἀνατεθείς. Diogenian. 3, 67. Gregor. Cyp. Leid. 1, 70 (et Apostol. 5, 15) βοῦς ἐν πόλει· ἐπὶ τῶν θανυμαζομένων. comoediae adsignavit Bergk. Ztschr. f. Altwiss. 1845, 980. cf. Plat. com. 210. Henioch. 2.

821

Hesychius ἐξωμὶς· χιτῶν ὁμοῦ καὶ ἱμάτιον. τὴν γὰρ ἑκατέρου χρεῖαν παρῆχεν. καὶ χιτῶνος μὲν διὰ τὸ ζώννυσθαι, ἱματίου δὲ ὅτι τὸ ἕτερον μέρος (ἂν)εβάλλετο. παρ' ὃ καὶ οἱ κωμικοὶ ὅτε μὲν ἐν-δυθι, ὅτε δὲ περιβαλοῦ. cf. Etym. m. 349, 51. Eustath. 1166, 55.

822

Hesychius Δαισιανός· δρομεὺς ἐστὶν ἐπὶ βραδυτῇ καὶ πενίᾳ κωμωδούμενος. cum Δαισιανός nomen graecum esse non possit, Δαισίας Mein. conl. Archipp. 21. fortasse Δαισιάδης.

823. 824

Λαμίαν τὸν πρόιον· ἢ Λάμιος ὁ πέλεκυς

ἦν τις Ἀθήνησιν, ὃς ἐκωμωδεῖτο (ἐπὶ τοῦ ξυλοφορεῖν vel ξυλοκοπεῖν add. Mein.). λέγεται δὲ καὶ Γνησίθεός τις ἐξ ἐπιθέτου Λάμιος. Hesychius. Musurus Λάμιον pro Λαμίαν. Schol. Arist. Eccles. 77 Λάμιός τις πένης καὶ ἀπὸ ξυλοφορίας ζῶν. κωμωδεῖται καὶ ὡς δεσμοφύλαξ. ἀρσενικῶς δὲ Λαμίαν. scilicet quod lignarius erat, etiam πρόιον et πέλεκυς adpellabatur: sed etiam Gnesitheus quidam vel Mnesitheus Lamius cognominabatur. Photius 206, 21 Λάμιος ἐκαλεῖτο τις Ἀθήνησιν. οὕτω καὶ Μνησίθεος. i. e. et nomen proprium fuit et cognomen Mnesitheï, fortasse propter foeditatem faciei a Λάμια detortum. Mnesitheum medicum dici neque adfirmaverim neque negaverim: itaque etiam antiquae an novae comoediae haec tribuenda sint dubium.

825

Schol. Arist. Thesm. 98 τοιοῦτον (οἶον Ἀριστοφάνης) τὸν Ἀγάθωνα καὶ οἱ ἄλλοι κωμωδοῦσιν.

826

Schol. Eurip. Orest. 742 οὐκ ἐκεῖνος, ἀλλ' ἐκείνη κεῖνον ἐνθάδ' ἤγαγεν] κωμωδεῖται ὁ στίχος διὰ τὴν ταυτότητα. προφύτητα cod. Ven. Cob. παρυσότητα vel περιεσότητα Nauck.

827

ἀγαθῶν ἀγαθίδες

Pollux 7, 31 (πηνίον, ἀγαθίς, ὅθεν καὶ) παροιμία ἀγαθῶν ἀγαθίδες, ἥ πλείστη κέχρηται οἱ κωμικοί. Bekker. Anecd. 9, 31 γραῦς ἀγαθίδας ἀποδομένη κρόκης ἐπρίατο οἶνον, κάπειθ' ὑποπίνουσα ἔλεγεν κτλ., οἷον ἀγαθῶν πλήθος καὶ σωρός· ἡ γὰρ ἀγαθὶς σωρός ἐστὶ στήμονος ἢ κρόκης· ἅμα παραδηλοῦσα ὅτι ἀγαθὰ μοι ἐκ τῶν ἀγαθίδων ἐστί. χρῶνται δ' ἐπὶ πολλῶν ἀγαθῶν. cod. ἔλεγεν ἀγαθῶν πλήθος. suppl. Bekker. fortasse haec ex scaena aliqua comoediae deprompta sunt. Eustath. 1166, 32 (cf. etiam 1701, 6) ὅτι ἀγαθὶς δέσμη, ῥάμμα, στήμονες, λέγουσιν οἱ παλαιοί. Hesych. ἀγαθίς· δέσμη (καὶ εἶδος τι add. Etym. m. 5, 33) ῥάμματος ἢ στήμονος. cf. Append. prov. 4, 1 cum eis quae adnotavit editor. 'Gloss. gr. lat. ἀγαθίδες globuli'. Lobeck. Agl. 1076. Herodian. I 526, 28 et II 18, 29 τὸ ἀγαθὶς ἀεὶ συστελλομένως (ι).

828. 829. 830

ἀγαθῶν μυρμηκιά

Zenobius 1, 11 ἐπὶ πλήθους εὐδαιμονίας. Diogenian. 1, 10. Eustath. 77, 9. etiam ἀγαθῶν θάλαττα Diogenian. 1, 10 (Vind. 1, 8) et πόντος, ἀγαθῶν Apostol. 14, 58 proverbialia sunt e comicorum sermone excerpta.

831

ἀγροῦ πλέως

ἀγροικίας πλήρης. Hesychius. πλέως Scalig. Castig. Cat. 33a] πλέων. Catull. 36, 19 *pleni ruris et inficetiarum*. indic. Nauck.

832

ἀδηφάγους τριήρεις

Bekker. Anecd. 203, 19 τὰς μεγάλας . . ἢ τὰς ἐχούσας ἐντελῆ τὰ πληρώματα. παρ' ὃ καὶ ἀδηφάγα ἄρματα λέγουσι τὰ μεγάλα καὶ τέλεια. i. e. quae magnum onus vel multas merces capiunt.

833

αἰγιαλῷ λαλεῖς, ἀνέμῳ διαλέγει

Zenobius 1, 38 ἐπὶ τῶν ἀνηκούστων. Eurip. Androm. 93 cont. Deutsch.

834

ἄλλη συνωρίς

ἄλλη κατάστασις. Hesychius, πολὺὰ ξυνωρίς, ξυνωρίς τέκνων, ξυνωρίδες λόγων sunt apud Euripidem (Bacch. 324. Phoen. 1085. 448), τέκνων ξυνωρίς Soph. OC. 895. Eur. Med. 1145. comicus, si Hesychii explicationem respicias, fortasse dixerat ἄλλη κακῶν σ. vel aliquid eius modi.

835. 836

ἁμαξιαῖα χρήματα

μεγάλα, ἃ φέροι ἂν ἁμαξα, οὐκ ἄνθρωπος ἢ ὑποζύγιον. Bekker. Anecd. 24, 32. hinc explicandum, quod et ipsum comicum sapit apud Diogenianum 3, 41 ἁμαξιαῖα χρήματα· μεγάλα κομπάσματα. Mein. cf. Diphil. 38, 6. Gregor. Cyr. 1, 78 (Mosq. 1, 75). Apostol. 2, 76. Arist. Ran. 854. Plat. com. 67.

837

ἀμήρυτοι λόγοι

Bekker. Anecd. 20, 30· οἱ ἀμήρυτοι καὶ ἄπανστοι καὶ μηδὲν πέρας ἔχοντες. μηρύεσθαι γὰρ ἐστὶ τὸ ἔρια κατὰγειν ἢ ἐξ ἀτράκτου ἢ τινος ἄλλου.

838

ἀνασπᾶν γνωμίδιον

Bekker. Anecd. 6, 5 κωμωδικῶς εἴρηται, οἷον ἐκ βυθοῦ διανοίας ἄγειν. ibid. 27, 13 ἀνασπᾶν βούλευμα καὶ ἀνασπ. γνωμ. cf. Arist. Ran. 903 cum interpr. Menand. 429. Thugenid. 5.

839

ἀνδρογυννον ἄθρυμα

Bekker. Anecd. 11, 29 εἰ θέλοις γύννιν (γύννιν) τινὰ σκῶψαι, χρήσαιο ἄν.

840

ἀνέμους γεωργεῖν

Diogenian. Vind. 1, 51 ἐπὶ τῶν (μάτην) πονούντων καὶ μηδενὸς μεταλαμβανόντων. Diogenian. 1, 88 πρὸς τοὺς πονοῦντας καὶ μηδενὸς μεταλαγχάνοντας. Gregor. Cyr. Mosq. 1, 49.

841

ἄνθρωπος φιλοπραγματίας

Bekker. Anecd. 3, 13 δηλοῖ τὸν φιλοῦντα καὶ σπονδάζοντα πάντα τρόπον πράγματα μεταχειρίζεσθαι. si ἄνθρωπος non additum

est a Phrynicho, ut ἄνθρωπος et γυνή saepissime in glossis exempli causa cum adiectivis coniunguntur, conicias poetam aliquem dixisse φιλοπορ. ἄνθρ.

842

ἀνωφρουασμένος ἄνθρωπος

Bekker. Anecd. 25, 5 σημαίνει τὸν ἀποσεμνύνοντα ἑαυτὸν· τοιοῦτοι γὰρ εἰσιν οἱ τοῦτον τὸν τρόπον διακείμενοι, ὡς τὰς ὀφρῦς ἀνατείνειν.

843

ἄπλυντον πάγωνα

Bekker. Anecd. 4, 14 εἰ θέλοις ἀνεπαχθῶς σκῶψαι τινα πάγωνίαν. at neque πάγωνίας est qui inlotam (ἄλουτον) barbam gestat neque inlotae barbae cavillatio ἀνεπαχθῆς dici potest. itaque fort. scrib. ἄπλατον πάγωνα (πάγων' ἄπλ.). cf. 620.

844. 845

ἀποκναισθῆναι τῷ γέλωτι, ἀπολέσθαι γελῶντα

Bekker. Anecd. 28, 32 ἀπολέσθαι γελῶντα· Ὅμηρος γέλῳ ἔκθανον. οἱ κωμικοὶ ἀποκναισθῆναι τῷ γ. alterum quoque ex comico excerptum arbitror.

846

ἀπόλεμος χρόνος

Bekker. Anecd. 12, 7 τὸ εἰρημικὸν καὶ εὐνομον τῆς διαίτης σημαίνει. fort. matrimonii quietum tempus comicus aliquis significavit.

847

ἀπομύξαι λύχρον

Bekker. Anecd. 21, 1 nulla adiecta interpretatione.

848

ἀπωλεσίικον μειράκιον

Bekker. Anecd. 25, 15 τὸ ἀκόλαστον καὶ ἀπολλύν δι' ἀσωτίαν τὸν ἴδιον οἶκον. ἀπολ. cod. cf. ἀπάμοτος, πανώλεθρος, ῥινόλεθρος. ibid. 318, 9 ὠλεσίικοι· οἱ ἄσωτοι ὑπὸ Ἀττικῶν. ad Aristophanis *Dactalenses* coniectura prorsus incerta referebat Fritzsche Dactal. 78. cf. 1200.

849

Ἀργεῖα φορά

Hesychius ὡς φιλοδίκους καὶ συκοφάντας Ἀργεῖους κωμωδοῦσιν.

Ἀργεία, σφουρά cod. emend. Leutsch. Diogenian. 2, 79. cf. quae adnotantur ad Diphil. 120.

850. 851

ἄριστος κλέπτειν

Bekker. Anecd. 10, 31 . . . σαρκασμοῦ τρόπῳ ἐπὶ ἡνίχεται εἰς ὑπερβολὴν τοῦ κακοῦ. et 29, 9 ἄριστος κλέπτειν καὶ ἄριστος λωποδυτεῖν (sine interpr.). κλέπτειν et λωποδύτην cod. — comicus opinor dixerat κλέπτειν ἄριστος.

852

ἄρτοι πίονες

Hesychius οὕτως πλακοῦντες, sc. ἐλέγοντο. ἄρτοι π. vocabantur placenta. Salmas. ex comoedia glossam derivatam censet Mein. Philol. XIII 535.

853

ἄσκον τίλλειν

Photius ὄνου πόκαι· ἐπὶ τῶν ἀνηνύτων καὶ τῶν μὴ ὄντων λέγεται ἡ παροιμία ὑπὸ τῶν Ἀττικῶν. ὥσπερ αἱ τοιαῦται· πλύνθον πλύνειν, ἄσκον τίλλειν, χύτραν ποικίλλειν, εἰς κοπρῶνα θυμιαῖν.

854

αὐτόποκον ἱμάτιον

Pollux 7, 61 ἣν συρίαν οἱ πολλοί, ταύτην αὐτόποκον ἱμάτιον οἱ κωμικοί. cf. Cratin. 207.

855

γέρων στύπινος

Bekker. Anecd. 33, 12 ἥτοι λευκὸς καὶ πολιός, ἐπειδὴ τὰ στύπινα λευκά εἰσιν. ἢ τὸν ἀσθενῆ δηλοῖ, ἐπειδὴ ἀσθενέστερά ἐστι τὰ στύπινα τῶν λινῶν. cf. Diogenian. 8, 14. Apostol. 15, 64 στύπινον γερόντιον· ἀσθενές. Append. prov. 4, 69 σήπινον γερόντιον.

856

γλαφυρὰ κωμῶδία

Bekker. Anecd. 32, 22 ἡ εὐτράπελος καὶ εὐχουθμος καὶ χάριτος μετέχουσα μεθ' ἡδονῆς.

857

γραῶν ὕθλος

Zenobius 3, 5 ἐπὶ τῶν μάτην ληρούντων. cf. Plat. Reip. 1, 350e. Gorg. 527a.

858

δεφριδόγομοι πύλαι

Hesychius δέρρεις ἔχουσαι παραπετάσματα. cf. Myrtil. 1. fortasse est parodia.

859

δικολύμης ἄνθρωπος

Bekker. Anecd. 35, 28 ὁ ἐν ταῖς δίκαις λυμαινόμενος, ὁ συνοφάντης. Aristophanis ἰχθυολύμας (Pac. 814) confert Meinekius.

860

ἐξεστηκώς ὑπὸ γήρως

Pollux 2, 16 τὰ κωμικὰ σιώμματα (γερόντων) Κρόνος, κρονικός, κρονόληρος, πρεσβύτερος Κρόνου (Κόδρον Bekk.), νωδογέρων, τυμβογέρων, μακκοῶν, παρανοῶν, παραγεγηρακώς, παραφρονῶν, ἐξεστηκώς ὑπὸ γήρως, παρακεκινηκώς ὑφ' ἡλικίας, παραλλάττων, ὑπὲρ τὰς ἐλάφους βεβιωκώς, ὑπὲρ τὰς κορώνας, ταῖς Νύμφαις ἰσηλιξ.

861

ἐπικυλίκειος Ζεύς

Hesychius. sic Mein.] ἐπικυκλίδιος cod. — est aut patronus τοῦ κυλικείου, ut ἐρικεῖος est domus et familiae, aut patronus τῶν ἐπικυλικείων λόγων. Athen. 1, 2a.

862

ἐρεβίνθινος Διώνυσος

Zenobius 3, 83 παροιμία ἐπὶ τῶν μηδενὸς ἀξίων. ac sic fere Suidas. Macar. 4, 15 ἐρ. ζωμός· ἐπὶ τῶν εὐτελῶν καὶ μηδενὸς ἀξίων. Hesych. ἐρεβ. Διώνυσος· οὐδενὸς ἄξιος. παρὰ τινα παροιμίαν ἐρεβ. ζωμός. Phot. ἐρεβ. Διόν. ἀντὶ τοῦ ζωμός. παροιμία. τάττεται δὲ αὕτη ἐπὶ τῶν ἀφορμῶν τῶν εἴτε χρηστῶν εἴτε μοχθηρῶν ἐκβάσεων παροχομένων. quae se non satis intellegere confitetur Naberus.

863

ἡτριάτα τεμάχη

οἱ κωμωδοὶ λέγουσιν. Pollux 2, 170. cf. Aristoph. fr. 318, 6.

864

θάλαττα κοίλη

Eustathius 1472, 5 ὅτι τὰ τοιαῦτα θέατρα θάλασσα κοίλη

ἐλέγοντο Πανσανίας δηλοῖ. Hesychius θάλασσα κολλη· ἡ χειμέριος, καὶ τὸ θέατρον. Photius θάλασσα κολλη· τὸ θέατρον. 'comparat comicus spectatorum turbas et strepitum cum mari tempestuoso et procellis agitato'. Mein. Pollux 1, 108 κολλη θάλαττα... τραχυνομένη. Polyb. 1, 60, 6 κολλης καὶ τραχείας οὔσης τῆς θαλάσσης.

865

θολερὸς προβαίνει(ς)

Hesychius μὴ καθεσταμένην καὶ ἀσφαλῇ πορείαν ἔχων, ἀλλ' ἀστάτως καὶ τεταραγμένως προΐων. eadem Etymol. m. 453, 25, Zenobius 4, 31, Photius. θολερὸς Phot.] θολερῶς. cf. Cobet. Collect. crit. 35. προβαίνει Hesych.] προβαίνεις Etym., Zenob. προσβαίνεις Phot. ἀστάτως] ἀναστάτως Etym.

866

Καλυδώνιον (αἶγα)

ἔνδοξον ὕν. αἶγα δὲ διὰ τὸ ὀδωδέναι φαῦλον δασὺν ὄντα. Hesychius. Aetolum aliquem, barbatum et grave olentem ab aliquo comico sic adpellatum esse statuit Meinekius Philol. XIII 536.

867

κάπηλον φρόνημα

Bekker. Anecd. 49, 9 παλίμβολον καὶ οὐχ ὀγιές. ἡ μεταφορὰ ἀπὸ τῶν καπήλων τῶν μὴ πιπρασκόντων εἰλικρινῇ καὶ ἀκέραια τὰ ὄντα. Aeschyl. fr. 314 N. κάπηλα προσφέρων τεχνήματα.

868

εἰς κοπρῶνα θυμιᾶν

Photius ὄνου πόκαι. cf. 853.

869

κυβηλικὸν τρόπον

Hesychius. excidit interpretatio, quae servata esse videtur in glossa corrupta κυμβαλικὸς (scr. κυβηλικὸς) τρόπος τῷ πελέκει κακουργῆσαι. 'videtur id de grassatore dictum fuisse, qui securi homines percuteret'. Mein.

870

λημῶν χύτραις

Hesychius λημῶν χύτραις ἢ κολοκύνταις· παροιμία χ. λημῶ καὶ κολ. ἐπὶ τῶν ἀμβλυωτιόντων πάνν. Photius λημῶν χύτραις, καὶ λ. κ.

ἐπὶ τῶν λίαν παρορῶντων καὶ ἀμβλυωττόντων. cf. Diogenian. 5, 63 (λημῆς καὶ). Suid. χύτραις λημῶν. alterum est Arist. Nub. 327, prius Lucian. Adv. ind. 23. vix dubium est quin etiam hoc e comico fluxerit. ac videtur antiquae magis esse: sed potuit etiam novae poeta Aristophanem imitari.

871

λυπηρότεροι σταλαγμοῦ

Photius et Suidas διὰ τὴν ἐν τῷ συνεχῶς καταστάζεσθαι (perperam καταδικάζεσθαι Phot. cod.) δυσχέρειαν λέγεται.

872

Μεγαρέων δάκρυα

Bekker. Anecd. 281, 26 ἦτοι ὅτι σκόροδα παρ' αὐτοῖς γίνεται δοιμέα, ἢ ὅτι βασιλεὺς ἀπὸ τῶν Βακχιαδῶν ἠγάγετο Κλυτίου τοῦ Μεγαρέως θυγατέρα, ἣς ἀποθανούσης . . . ἀπεστάλησαν θρηνησόντες τὴν βασιλίδα. Hesychius, δοκεῖ πλείστα φύεσθαι ἐν τῇ Μεγαρίδι σκόροδα . . . παροιμία ἐπὶ τῶν προσποιητῶς δακρυόντων. cf. Suidas et Zenob. 5, 8. non pertinet ad Arist. Pac. 248. 9.

873

νοτιῶν τέκνων

Herodian. Boisson. Anecd. III 267 τὸ μὲν φωλεός ἐπὶ τῶν ἐρπετῶν ζώων τάσσεται, κοίτη ἐπὶ ἀνθρώπων . . . ὁ γοῦν λέγων νοσιῶν τέκνων ἀκυρολογεῖ. τέκνα γὰρ ἐπὶ ἀνθρώπων, νεοσσοὶ ἐπὶ ὀρνίθων. Lexic. Vindob. 317, 18 Nauck. Ammon. 145 νοσσ. τῶν τ. cf. Etym. Gud. 560, 31. tragico tribuit Nauck.

874

ταῖς Νύμφαις ἰσῆλιξ

Pollux 2, 16. cf. 860. Bekker. Anecd. 43, 20 ἰσῆλιξ· καινότερον τοῦ ἡλικιώτης. itaque hoc quidem fragmentum ad novam comoediam videtur pertinere: sed a reliquis seiungere nolui.

875

νυσταλέον γερόντιον

Cramer. Anecd. Ox. I 299, 31 ἐπειδὴ ἐπινεύουσιν οἱ κοιμώμενοι, ἀπὸ τούτου εἴρηται καὶ τὸ νυστάζειν· παρὰ τὸ νυστάζειν δὲ τὸ νύσταλον γερόντιον. Etymol. m. 609, 38 καὶ δηματικὸν ὄνομα νυσταλογερόντιον. scripsi νυσταλέον γ. ad analogiam nominum ἀργαλέος, θαρσαλέος, λευγαλέος, σμερδαλέος, τινθαλέος al. nam ἀμαλέος,

ἀπαλός, ἀτάσθαλος ad aliud genus pertinent. Arist. Eq. 42 δύσκολον γερόντιον. ac fortasse etiam νυσταλέον γερόντιον idem Ἀῆμος dicebatur.

876

ὄξειν ἐτῶν

Bekker. Anecd. 53, 11 πάννυ ἐστειλὼς ἐπὶ πρεσβύτου ἢ πρεσβύτιδος.

877

ὄμφακας βλέπειν

Bekker. Anecd. 53, 9 οἶον ἀνστηρὸν καὶ δοιμύ. Photius 335, 14 ὄμφακα πᾶν τὸ ἀνστηρὸν λέγουσιν. Append. prov. 4, 21 (et Macar. 6, 30) ὄμφακας βλέπει· ἐπὶ τῶν δοιμὺν βλέπόντων καὶ ὀργιζομένων. cf. Arist. Ach. 352 (Bekker. Anecd. 54, 22). Plat. com. 32. Meinek. II 626.

878

ὀνόγαστροις ἄνθρωπος

Bekker. Anecd. 54, 28 ἐπὶ τῶν ἄρρουθμον καὶ μεγάλην γαστέρα ἔχοντων. cf. Arist. Av. 1604. Thesm. 816 et quae ad Ran. 200 adnotavimus.

879

ὀνυχιμαῖα τέμνειν

ἀντὶ τοῦ μικρά. Bekker. Anecd. 53, 14.

880

ὀξερίας τυρός

εἴρηται μὲν ἐν τῇ κωμῳδίᾳ, Σικελικὸν δὲ τὸ ἔδεσμα. Pollux 6, 48.

881

οὐδ' ἐν δέρματι

Photius ἀντὶ τοῦ γυμνός, ὑπερβολικῶς. οὐδὲν cod. minus bene Hesychius.

882

οὐκ ἐπιγλωττήσομαι.

Pollux 2, 109 οἱ κωμικοὶ καταγλωττίζειν ἐν φιλήματι καὶ καταγλωττισμός, καὶ ἐπιγλωττωμένων οἶον λοιδορουμένων, καὶ παλίγγλωσσον τὸν δύσφημον, καὶ οὐκ ἐπιγλωττήσομαι ἡγουν οὐ λοιδορήσομαι. καταγλωττίζειν ter Aristophanes. καταγλωττισμάτων Nub. 51. οὐκ ἐπιγλ. etiam Hesych.

883

παλίμβολον κήρυκα

Hesychius τινὲς τὰ ἐναντία βουλευόμενον. οὐκ εὖ. γνώμονα γὰρ δηλοῖ. sic M. Schmidt. 'intellege gnomona, *horologium solarium*, quem comicus poeta aliquis propter inconstantiam *mutabilem praeconem* adpellaverat'.

884

παλίμβολος τρίπρατος

Eustathius 725, 32 φέρει δὲ καὶ (auctor lexicī rhetorici) ἀπὸ χρήσεως τοῦ κωμικοῦ τὸ π. τρ. καὶ πολλάκις ἀπημπολημένος. cf. Eust. 1542, 50 et Menand. 445.

885

παρακεκινηκὼς ὕφ' ἡλικίας

Pollux, 2, 16. cf. 860.

886

παρήσειν μοι δοκῶ.

Hesychius, nulla explicatione adiecta. comico adsignavit Meinekus Philol. XIII 536.

887

πασχητιῶντα ἐδέσματα

Clemens Alex. Paed. 2, 1, 14 πόρρω ἐστὶ τῶν πασχητιῶντων ἐδεσμάτων ἢ τράπεζα τῆς ἀληθείας. id. Strom. 2, 20, 126 τὰ πασχητιῶντα τῶν βρωμάτων. cf. ὑποβινητιῶντα βρώματα Menand. 462, 11.

888

περικεκρουμένος ἄνθρωπος

Bekker. Anecd. 60, 25 ὁ οὐχ ὀλόκληρος (ὁ κληρος cod.). ἡ μεταφορὰ ἀπὸ τῶν ἀγγείων τῶν ὑπὸ χρόνου περικεκρουμένων.

889

περίτριμμα πραγμάτων

Bekker. Anecd. 59, 32 οἷον τετρίμμενον ἱκανῶς πράγμασιν. videtur imitatus esse Arist. Nub. 447.

890

πηλὸς οὗτος

Photius ἀντὶ τοῦ ἀναίσθητος εἰς ὑπερβολήν.

891

πλίνθον πλύνειν

Photius ὄνου πόκαι. cf. 853. *laterem lavarem* Terent. Phorm. 1, 4, 9. est igitur fortasse Apollodori Carystii ex *Epidicazomeno*.

892

πολύζωον κακόν

Bekker. Anecd. 58; 9 ἐπὶ πάνν γηραιοῦ εἴποις ἔν.

893

ποντοκύκη γυνή

Bekker. Anecd. 61, 1 ἡ οὕτω πανοῦργος, ὥς καὶ τὴν θάλατταν κυκᾶν. ὥς πηξιθάλαττα ἡ τὴν θάλασσαν πῆξαι δυναμένη, ἥμιστα πηγνυμένην. ποντοκ. Bekk.] πρωτοκ. cod. — Arcad. 102, 19 παντοκύκη ἡ ταραχώδης γυνή. ac παντοκύκη Lobeck. Soph. Ai. p. 144.

894

πραγματίας ὁ λόγος

Bekker. Anecd. 58, 7 ὁ πράγματα καὶ ἀηδίας παρέχων.

895

πρεσβύτερος Κρόνου (Κόδρον)

Pollux 2, 16. cf. 860 et 1043. πρότεροι Κρόνου Arist. Av. 469. Hesych. πρεσβύτερος Κόδρον· παροιμία ἐπὶ τῶν πάνν παλαιῶν. utrumque apte dici poterat. cf. etiam Etym. m. 524, 38. Cramer. Anecd. Ox. II 230, 20.

896

πυθμὴν δικῶν

^{δι} Bekker. Anecd. 59, 26 οἶον ῥίζα δικῶν, φιλόδικος. φιλό-
νεικος cod.

897

ἐπὶ πυγὴν καθίσαι

ταπεινῶσαι. Bachmann. Anecd. I 231, 22.

898

ἐπὶ πυγὴν τρέχειν

εἰς τοῦπίσω τρέχειν. Bachmann. Anecd. I 231, 23.

899

δινώλεθρος ὁσμὴ

Bekker. Anecd. 61, 25 ἐπὶ δυσώδους ἐρεῖς.

900

σαπέρδαι σαπροί

Varro Sat. Menipp. 56, 2 p. 161 Oehler. *omnes videmur nobis esse belli, festivi, saperdae cum simus σαπροί*. duas voces graecas ac fortasse totam sententiam ex comoedia videtur derivasse.

901

σαπρότερος τρυγός

Macarius 7, 58. cf. Arist. Plut. 1086.

902

Σκυρίαν δίκην

ὀνομάζουσιν οἱ κωμωδοδιδάσκαλοι τὴν τραχείαν, ἣν οἱ φυγοδικοῦντες ἐσκήπτοντο εἰς Σκῦρον ἢ εἰς Ἀἴμνον ἀποδημεῖν. Pollux 8, 81. cf. quae ad Menandri *Imbrios* adnotavimus.

903

σπάθημα φρενῶν

τὸν ἔγαν φρόνιμον. Photius. Hesych. σπάθημα· πύκνωμα. ἐπὶ τῶν ταῖς σπάθαις κατακρουόντων τὰ ὕφη. 'φρενῶν σπάθημα e poeta scaenico' M. Schmidt, comico opinor.

904

στραγγαλιώδης ἄνθρωπος

Bekker. Anecd. 63, 22 ὁ οὐχ ἀπλοῦς, ἀλλ' ἐπιτεταραγμένος.

905

συκίνη μάχαιρα

συκοφαντία. Photius. συκοφάντρια Hesychius. συκοφάντις Suid. contra Macar. 7, 82 ἐπὶ τῶν ἀσθενεστάτων καὶ εὐτελῶν. cf. Apostol. 15, 81.

906

συλλογιμαῖος φορυτός

Bekker. Anecd. 63, 12 ἐπὶ τινος οὐδενὸς ἀξίου ἀνθρώπου.

907

σῶρὸν κρεῶν

Bekker. Anecd. 63, 14 εἰς ἀνόητόν τινα καὶ μηδὲν ἄλλο ἢ σάρκας ἔχοντα. κρεῶ cod. — indic. Nauck.

908

τραχηλόσιμος ἄνθρωπος

βραχὺν τὸν τράχηλον ἔχων. Bekker. Anecd. 65, 6.

909

τυντλώδης λόγος

Bekker. Anecd. 65, 15 τυντλ. καὶ ληρώδης λόγος· οἶον δ πεπατημένος καὶ κοινός. τύντιλος γὰρ ὁ πεπατημένος πηλός. Photius et Hesych. τυντλάζειν· αὐτὸ καὶ αὐτὸ λέγειν (fortasse corrupt.). cf. Menand. 1078. Sosip. 1, 35.

910. 911

ὕγιεστερος ὄμφακος, κολοκύντης

Photius ὕγ. ὄμφ. παροιμία ὥσπερ καὶ ὕγιεστερος Κρότωνος· πολλοὶ γὰρ Κροτωνιάται ἀσκηταί· καὶ ὕγιεστερος κολοκύντης. ὕγιεστ. κροτ. est Menand. 318. ὕγ. κολ. Demetr. De eloc. 162.

912. 913

ὕπὲρ τὰς ἐλάφους βεβιωκώς,

ὕπὲρ τὰς κορώνας

Pollux 2, 16. cf. 860.

914

ὕπερφυῆς Κρόνος

Bekker. Anecd. 68, 21 ἐπ' ἀρχαιότητι καὶ εὐηθείᾳ. cf. 510.

915

ὕποξυγιώδης ἄνθρωπος

Bekker. Anecd. 67, 12 et Photius ὁ μὴ ἐκ τῆς ἑαυτοῦ προαιρέσεως καὶ προθυμίας τι πράττων, ἀλλ' ἐκ τῆς ἐτέρων κελεύσεως, ὥσπερ καὶ τὰ ὑποξύγια. cf. Aristoph. fr. 731.

916

ὕποκαθεῖναι τὰς ὀφρῦς

Bekker. Anecd. 69, 9 οἶον παύσασθαι χαλεπαίνοντα. τὸ γὰρ

ἀνατείνειν ὀργῆς καὶ θυμοῦ καὶ ἀνθαθείας. similiter Photius et Bachmann. Anecd. I 398, 17. 'agnosce senarium poetae comici'. Naber.

917

φαλακρότερος εὐδίας

Demetrius De elocut. 162 et Photius (sine explicatione). φαλακρότερος Demetr.

918

φιλάμπελος ἄνθρωπος

Bekker. Anecd. 71, 27 ὁ φιλῶν ἀμπέλων ἐργασίαν. cod. φιλάνθρωπος ανός, sed in marg. γρ. καὶ φιλάμπελος. cf. Arist. Pac. 308.

919

χιαστὶ τίλλειν

Hesychius ὡς τῶν Χίων κατεαγόντων καὶ παρατιλλομένων. indic. Nauck. Eustathius 1462, 34 παροιμία τὸ χιαστὶ τίλλειν, ὡς τῶν Χίων παρατιλλομένων κατὰ τοὺς παλαιούς. cf. Cratin. 256.

920

χιτῶν εὐνητήρ

Pollux 10, 123 ὁ παρὰ τοῖς κωμφοδοῖς χιτῶν εὐνητήρ, ὅς τοῦ νῦν ἐγκοιμητήρ ἡδίων.

921

χύτραν ποικίλλειν

Photius ὄνον πόκαι. cf. 853.

922

ἀδαγμός

κνησμός. Hesychius. cf. Aristoph. fr. 410. Menand. 409.

923

ἀκάτια

Bekker. Anecd. 19, 10. 12 καὶ τοὺς μικροὺς τὰ σώματα ἀκάτια λέγουσιν. λέμβος homo dicitur Anaxandrid. 34, 7.

924

ἀκρόσφυρα

γένος ὑποδημάτων γυναικείων. Hesychius. talia in comoedia plurima commemorabantur. Pollux 7, 94 γυναικεῖα (ὑποδήματα)... ἀκρόσφυρα.

925

ἀμφαξονεῖν

Bekker. Anecd. 23, 30 τὸ περινεύειν εἰς θάτερον μέρος, ὅπερ ἔστιν ἰδεῖν ἐπὶ τῶν ἀμαξῶν τῶν κλινομένων εἰς θάτερον μέρος. Hesychius ἀμφαξονεῖν· τὰ γόνατα περικλᾶσθαι. καὶ μὴ εὐτονεῖν. Eustath. 884 μὴ πορεύεσθαι κατ' ὁρθόν. itaque *ebrii incessum ea voce descripsisse videtur comicus aliquis*.

926

ἀναδοιδυκίζειν

ἀναταράσσειν. Hesychius. ἀναδεδοικάζειν cod. — Etym. m. 96, 7 ἀναδοιδυκίζει· ἀναταράττει, ἀπὸ τοῦ δοῖδυξ. *aptissima vox est Cleoni vel eiusmodi homini turbulento*. cf. 973.

927

ἀνακωνᾶν

ἀναστρέφειν. Hesychius. cf. Aristoph. fr. 520.

928

ἀναμυλλᾶναι

ἀνανεῦσαι, ἀρνήσασθαι. Hesychius. ἀναμελλ. cod., emend. H. Steph. διεμύλλαιεν Arist. Vesp. 1315, ubi schol. διεμύλλαινε ἀντὶ τοῦ ὑπερηφάνως τὰ χεῖλη διέστρεφεν ὥς χλευάζων καὶ μὴ ἡσθεῖς τῷ λελεγμένῳ. Bekker. Anecd. 36, 9 διαμυλλαίνειν τὸ τῷ στόματι διασχηματίζοντα διαγελᾶν. cf. etiam Suid. Etym. m. 268 extr. et fr. adesp. 1080.

929

ἀνασεσυρμένη

Hesychius ἡ συρόμενον ἱμάτιον ἐπαίρουσα καὶ (τὸ) μέρος γυμνοῦσα. cf. Eubul. 140.

930

ἀνασκυζᾶν καὶ σκυζᾶν

Bekker. Anecd. 12, 15 σκυζᾶν μὲν ἔστι τὸ πρὸς τὸ πάσχειν ὀργᾶν, καὶ τίθεται ἐπὶ τῶν νεωτέρων ἢ παίδων ἢ γυναικῶν· τὸ δὲ ἀνασκυζᾶν σημαίνει μὲν τὸ αὐτό, τίθεται δὲ ἐπὶ τῶν πρεσβυτέρων. πρόσκειται δὲ τὸ ἀνὰ σημαῖνον τὴν ἐξ ὑπαρχῆς ἐν γήρᾳ πρὸς τὸ πάσχειν ὀρμὴν. cf. ἀναδυᾶν Pherecr. 35.

931

ἀνδροκόβαλος

κακοῦργος, πανοῦργος. Hesychius et Suidas.

932

ἀνδροσάθης, ἀνδροσάθων

Bekker. Anecd. 394, 5 ἀνδροσά[ν]θων· μεγάλα ἔχων αἰδοῖα. et ibid. 27 ἀνδροσάθης· ἀνδρὸς αἰδοῖα ἔχων. Hesych. ἀνδροσάθης· ἀνδρὸς αἰδοῖον ἢ μεγάλα αἰδοῖα ἔχων. Suid. ἀνδροσάθων. cf. Lobeck. Pathol. prol. 93, 20 et Teleclid. 65. Arist. Lys. 1119.

933

ἀνεκαλαμήσατο

ἀνεθέρισεν. Hesychius. corrupt. Bekker. Anecd. 396, 27 ἀνεκαλέσατο· ἀνεθέρισεν (ἀνεθρόησεν Endem.). comoediae tribui posse videbatur conl. ἐκκαλαμᾷται Arist. Vesp. 609. ἐσκαλαμᾷσθαι Vesp. 381. nec mirer, si mutata paullulum significatione comicus aliquis ea voce usus sit aemulum sua imitatum accusans.

934

ἀνεκνάδαλλον

ἀνένων[εν]. ἐκνιζον, ὡς οἱ ὀρτυγοπῶλαι. Hesychius. Pollux 9, 108 τὸ κόπτειν τοὺς ὀρτυγας καὶ ἀνακνάδαλλειν καὶ ἀνερεθίζειν. . καὶ ταῦτα ἐκ τῶν ὀρτυγοκοπικῶν ὀνομάτων. Hesychius translatam significationem dicit, comicae opinor originis.

935

ἀνεπικόρρι(σ)τος

ἀνύβριστος. Hesychius. Etym. m. 103, 33 ἀνεπικόρ(ρ)ιστος· ἀνύβριστος. comicae in eudis est, fictum ex vulgari ἐπὶ κόρρης τύπτειν vel πατάσσειν (Plat. Gorg. 486 c. 508 d. 527 a. Demosth. 21, 147).

936

ἀνερριχῶντο

Bekker. Anecd. 398, 20 χερσὶ καὶ ποσὶ περιδρασσόμενοι ἀνῆρχοντο. ibid. 19, 25 et Thom. Mag. ἀναρριχᾷσθαι· πάνν Ἀττικῇ ἢ φωνῇ. σημαίνει δὲ τὸ τοῖς ποσὶ καὶ ταῖς χερσὶν ἀντεχόμενον ἀναβαίνειν, οἷον ἀνέρποντα. οἱ δὲ δύο ῥῥ γράφοντες ἀμαρτάνουσιν. quod si verum est, imperfectum scribendum ἀνηρριχῶντο. Moer. 190, 33 Bekk. ἀναρριχᾷσθαι Ἀττικοί, προβαίνειν ἀνέρπων Ἑλληνες. ἀνερριχᾷτο est Arist. Pac. 70. Aristaenet. 1, 20. ἀναρριχησάμενος Lucian. Lexiph. 8. saepius ea voce usi sunt posteriores.

937

ἀνισῶσαι

Bekker. Anecd. 80, 9 ἐπὶ τοῦ πλεῖον ἐγγχείαι πιεῖν τῷ ὕστερον

ἐλθόντι. Hesych. τὸ ἴσον πιεῖν (add. ποιεῖν) τοὺς ὕστερον ἐλθόντας.
ex comica convivii descriptione videtur derivatum esse.

938

ἀνταποπαίζειν

Bekker. Anecd. 25, 29 ὅταν τις παίζειν ἀστραγάλοις ἢ ψήφοις
ἢ καρύοις ἢ κυβεύων ἐπ' ἀργυρίῳ νικήσῃ, εἴτ' αὖθις νικᾶται ἃ
ἐνίκησεν.

939

ἀντιπελάργωσις

Harpocration p. 24 Bekk. cod. K ἀντιπελαργεῖν καὶ ἀντιπελάρ-
γωσις ἐπὶ τῶν ἐπισταμένων χάριν ὅν ὢν εὔ ἔπαθον καὶ ἀντιδιδόντων,
διὰ τὴν τῶν πελαργῶν πρὸς τοὺς ἑαυτῶν πατέρας γεγηρακότητας ἀντί-
δοσιν τῆς γεννήσεως καὶ ἀνατροφῆς. ἀντιπελαργεῖν est adesp. 1570.

940

ἀπάτητος

Bekker. Anecd. 29, 2 ἀπ. ἀρχή· οἶον καινή. καὶ ἀπάτητος λόγος
καὶ διάνοια. καὶ ἀπάτητον πρᾶγμα. unum alterumque horum sine
dubio comoediae est. cf. Arist. Av. 471.

941

ἀπιαλεῖς

ἀποπέμψεις. Hesychius. corrupt. Bekker. Anecd. 414, 29 ἀπ-
άλλεις (cod. ἀπάλλεις) ἀποπέμψεις, pro ἀπιάλλεις. comoediae accenseo
concl. Arist. Nub. 1299. Phryn. com. 1.

942

ἀπικρόχολον

Hesychius τὸ οὐκ ἔχον ξανθὴν χολήν. epitheton comicum videtur.

943

ἀπίνθιον

Etymologic. m. 183, 25 ἀπίνθιον, εἶδος βοτάνης πικρᾶς, ὡς
καὶ τὸ ἀβρότονον. ἔνιοι δὲ τῶν κωμικῶν ἀπίνθιον καλοῦσι. Etym.
Gud. 102, 7 (ἀπίντιον et ἀπίντιον). ἀσπίνθιον Mein. III 382.
Hesych. ἀσπίνθιον· ἀπίνθιον. cf. Diphil. 17, 12. Lobeck. Pathol.
cl. I 491.

944

ἀποδέκται

Harpocration ἀρχὴ τις παρ' Ἀθηναίοις. ἥς πολλάκις μνημονεύ-
ουσιν οἱ ῥήτορες καὶ οἱ κωμικοί. Pollux 8, 97 ἀποδέκται ἦσαν δέκα,

οὐ τοὺς φόρους καὶ τὰς εἰσφορὰς καὶ τὰ τέλη ἀπεδέχοντο καὶ τὰ περὶ τούτων ἀμφισβητούμενα ἐδίκαζον. et 8, 114 ἀποδέκται οἱ τὸν σῆτον ἀπομετρούμενοι. cf. Schoemann. Ant. gr.² I 433.

945

ἀποιζειν

ἀπομωκᾶσθαι. Hesychius. ἐπῶξε Arist. Av. 266. aliter ἐπῶ-
ζουσα Cratin. 108 (ab ῥόν).

946

ἀποκραιπαλισμός

Bekker. Anecd. 429, 5 τῆς κραιπάλης ἀπαλλαγὴ καὶ μέθης.
eadem Suidas, cuius tamen Α ἀποκεκραιπαλισμένος et ἀπαλλαγείς.
Hesychius lemma habet sine explicatione. an ἀποκραιπαλισμός?

947

ἀπορρέξαντες

Harpocration ἀπομερίσαντες, ἀπόμοιράν τινα δόντες... ἔστι δὲ
καὶ τῇ κωμῳδίᾳ. Bekker. Anecd. 434, 3 ἀπορρέξαντες ut Harpocrat.
(om. τινα). non intellego.

948

ἀποτριάξαι

Hesychius τρεῖς πληγὰς δοῦναι. Bekker. Anecd. 438, 7 ἀπο-
τριάσαι· οἱ δὲ ἀποτριάξαι διὰ τοῦ ξ· πληγὰς τρεῖς δοῦναι. cf. Etym.
m. 125, 3. scilicet comicus aliquis vulgarem verbi significationem
in ridiculum deflexerat. cf. de ea Poll. 3, 151 ἐπὶ πεντάθλου τὸ
νικῆσαι ἀποτριάξαι λέγουσιν.

949

ἀρπαξομίλης

ὁ ἀρπάζων τὰς ἀφροδισίους ὁμιλίας καὶ ῥαδίως διακορῆς γινό-
μενος. Bekker. Anecd. 25, 17.

950

ἀρρενοῦσθαι

Bekker. Anecd. 19, 4 τὰ ἀρρένων, ἀλλὰ μὴ τὰ γυναικῶν πράτ-
τειν. [Lucian.] Amor. 19 μήτε τὸ θῆλυ παρὰ φύσιν ἀρρενοῦσθαι,
quae ipsa quoque fortasse ex comoedia fluxerunt.

951

ἀρωματοπῶλαι

δόκιμον. Bekker. Anecd. 24, 21. cf. Eupol. 304. Nicoph. 19.

952

ἀσκορδίνωτος

Hesychius ἀσάλευτος, μὴ κινῶν τὰ μέλη. σκορδινᾶσθαι γὰρ λέγουσιν τὸ παρὰ φύσιν ἐκτείνειν, ὅπερ γίνεται παρὰ τοῖς ἐγειρομένοις ἐξ ὕπνου (περὶ τοὺς ἐγειρομένους Piers. Moer. 343). similiter Bekker. Anecd. 452, 25. scribendum videtur ἀσκορδίνητος. Arist. Ach. 30. Vesp. 642. Ran. 922. cf. ἀσκαρδαμνκί Arist. Eq. 292.

953

ἀσπακάζομαι

τὸ ἀσπάζομαι. πέπαινται. Hesychius. videtur in comoedia nescio quis pluribus verbis usus esse quae in καζω desinerent: quo facto eum inridens alter dixisse ἀσπακάζομαι pro ἀσπάζομαι. quae apud Hesychium sequitur glossa ἀσπακῶς· φιλοφρόνως huc non pertinet, sed rectius scripta est Bekker Anecd. 453, 5 ἀσπασίως· προσήνῶς, φιλοφρόνως.

954

αὐτόδειπνος

Hesychius ὅταν τις κεκλημένος ἑαυτῷ φέρῃ τὰ ἐπὶ τὸ δεῖπνον.

955

βαλός

Cramer. Anecd. Ox. III 295, 23 et Draco 35, 21 τὰ δι' ἑαυτῶν (μακροπαραληκτοῦντα) τὰ τοιαῦτα, ψιλός, χυλός, δαλός, βαλός· οὕτως ὁ βαθμός καὶ ἐν τῇ τραγωδίᾳ καὶ ἐν τῇ κωμωδίᾳ. βαλός Dindf.] μαλός.

956

βαμβακεύτριαι

Hesychius μαγγανεύτριαι, οἱ δὲ φαρμακίστριαι, οἱ δὲ (ἀσήμως) λαλοῦσαι. Bekker. Anecd. 85, 27 βαμβάκους τοὺς φαρμακοὺς Κίλικας καλοῦσιν. dubitari tamen vix potest quin nomen supra scriptum comicae sit incudis, e Cilicum voce formatum.

957

βαμβαλύζειν

Bekker. Anecd. 30, 25 τὸ ὑπὸ ῥίγους τρέμειν καὶ κρούειν τοὺς γομφίους. vox a comicis si non ficta, at certe primum in vulgarem consuetudinem introducta. βαμβακῦζω Hipponax ap. Plut. Mor. 1058e (17 Bergk).

958

βασιλειῶντα

Hesychius βασιλεία ἐπιβαλλόμενον. sic enim Mein. pro βασιλείαν περιβ. est ex desiderativis illis, quorum magnam copiam finxerunt comici.

959

βολβωρυχεῖν

βολβούς ὀρύττειν. Bekker. Anecd. 30, 30. comice fictum ad similitudinem verbi τοιχωρυχεῖν. cf. Arist. Nub. 188.

960

βομβυλεύματα

Hesychius τὰ μαγειρικὰ ἀρτύματα κατεσκευασμένα. — μονθυλεύματα vel μεμονθυλευμένα M. Schmidt. Alexid. 273, 2 (ex emend. Dobr.). Poll. 6, 60 αἱ περιτταὶ σκευασίαι ὀνθυλεύσεις καὶ μονθυλεύσεις ἐκαλοῦντο. cf. Phryn. Epit. 356 et ibi Lobeck.

961

βοστρυχίζεται

κοσμεῖται. Hesychius. cf. Anaxil. 42.

962

βοτρώδια

Pollux 5, 97 (τὰ ἐνώτια) ἐκαλεῖτο παρὰ τοῖς κωμικοῖς καὶ ἐργλαστρίδια καὶ στροβίλια καὶ βοτρώδια καὶ πλάστρα καὶ καρνάτιδες καὶ ἱπποκάμπια, καὶ κενταυρίδες καὶ ἔντροπον καὶ τρίπους, ὅλην ὥς ἀπὸ τῶν σχημάτων θεμένων αὐτῶν τοῖς ἐνωτίοις τὰς προσηγορίας. ex Pherecratis Ἀήροις quaedam derivata videntur Meinekio. πλάστρα sunt Aristoph. fr. 320, 10.

963

βουλοκοπίδαι

Bekker. Anecd. 221, 3 οἱ τὴν βουλὴν κόπτοντες, ὥσπερ εἰσὶ καὶ δημοκόποι οἱ τὸν δῆμον κόπτοντες. comice fictum ut Ἐρμοκοπίδαι, sed ita opinor ut *adulatores senatus* significet.

964

βούχως τις

ἰσχυρός. Hesychius. ut εὐχρός. cf. βούπαις. 'cuius color robustam valetudinem prae se fert'.

965

βρόντημα

ὁ ἐμβρόντητος. Hesychius. 'ex comico sumptum esse suspicatur T. Hemsterh. ad Lucian. Dial. p. 94'. M. Schmidt. fort. ἐμβρόντημα. cf. 995. βρόντημα, i. e. βροντή, Aesch. Prom. 993.

966

βώμαξ

βωμολόχος. Hesych. Etym. m. 199, 2 ὡς βωμολόχος βώμαξ. et 218, 16 βώμαξ ὁ βωμολόχος. Herodian. I 524, 16 (II 8, 15) τὸ ᾧ θέλει ἔχειν ἐκτεταμένον . . . θώραξ, οἶαξ, πλούταξ, βώμαξ.

967

γαλιώσης

ἀκολασταίνουσης. Hesychius. non adsentior Meinekio γαλιώσης scribenti. desiderativum est γαλιᾶν, comice fictum a γαλή. cf. Arist. Ach. 255.

968

γεγυναικωμένα

Hesychius πέμματά τινα, ᾧ γυνή ἤψατο, καλεῖται οὔτω. interpretationem non intellego; glossa ipsa non dubito quin comiceo sit prosapiae.

969

γεγυρωμένους

ἡτονηκότας σώματι, κεκαμμένους. Bekker. Anecd. 230, 32. Etym. m. 224, 55. Hesych. γεγυρ[αν]ωμένον· κεκαμμένον, ἡτονηκότα τῷ σώματι.

970

γερανίας (ν)

Bekker. Anecd. 31, 15 τὸν ἔχοντα μακρὸν καὶ γερανώδη τράχηλον. cf. παγωνίας al.

971

γλαμυξιᾶν

γλαμᾶν, λημᾶν. Hesychius. Etym. m. 232, 42.

972

δημιόπρατα

Pollux 10, 96 τὰ δ. οὐ μόνον . . παρ' Ἀριστοφάνει (Eq. 103. Vesp. 659), ἀλλὰ καὶ παρὰ τοῖς ἄλλοις κωμωδοδιδασκάλοις.

973. 974

διαδοιδυκίζειν, διεδοιδύκισε

Hesychius διαδ. ὀρχεῖσθαι ἀσχημόνως. (διεδοιδακκίζειν cod.) cf. ἀναδοιδυκίζειν. prorsus ab hac diversa glossa Hesych. διεδοιδύκισε· διέτριψε· τὴν χεῖρα στρογγύλην (ποιήσας). Etym. m. 273. 45 διεδοιδύκισε· διέγραψε τῇ χειρὶ, στρογγύλην αὐτὴν ποιήσας ὥς δοίδυκα. ἢ διέτριψεν. eadem Suidas om. duobus postr. vocabulis. Zonar. 544.

975

διακνυοφθαλμίζεται

Hesychius δινποβλέπεται, διανεύει, ἢ ἀναιδῶς ἀνθίσταται. Eustathius 756, 60 διακνυοφθαλμίζεται, ὅπερ δηλοῖ κατὰ Αἴλιον Διονύσιον τὸ ὑποβλέπεσθαι καὶ ὑφορᾶσθαι ἀλλήλους. Hesychius κνυοφθαλμίζεται· ἀναιδῶς ἐμβλέπει (fr. 1058). Bekker. Anecd. 48, 31 κνυοφθαλμίζεται· ἀναιδῶς καὶ ἰταμῶς ὀρᾷ, τρόπον ματρώλλον.

976

διαλωπεκίσαι

Bekker. Anecd. 10, 15 ἄλωπεκῆσαι· ἐξαπατήσαντα διαδρᾶναι. scribendum erat ut supra factum. cf. διαπερδικίσαι, ἐκπερδικίσαι.

977

διαπνδαρίζει

διαναβάλλεται, διαναρρίπτεται. Hesychius. διαπνδαρίζει Musur.] διαπνδαρίζει. ἀπεπνδάρισα Arist. Eq. 697.

978

διασιλλοῦν καὶ διασιλλῶσαι

Bekker. Anecd. 36, 19 σημαίνει τὸ διασῶραι καὶ χλευάσαι. σίλλοι γὰρ ἄσματα χλευαστικά, ut Timonis Phliasii. Hesychius διεσίλληνε· διεχλεύασε. διασιλλαίνειν est Lucian. Lexiph. 24. σιλλοῦν Archipp. 52, alia tamen significatione.

979

διελάφνξας

διεφόρησας, ἀνήλωσας. Hesychius. cf. Arist. Nub. 52.

980

διεπιθήκισεν

Bekker. Anecd. 238, 13 διαπιθηκίσαι ἐστὶ τὸ διαπαῖλαι, ἐπὶ τῶν πιθήκων. (διαπιθηκῆσαι cod.). cf. Arist. Vesp. 1290.

981

διεχώλενον

διώδενον. Hesychius. frustra διεχώρεον Is. Voss. narrat claudus de itinere a se facto.

982

διεψάθαλλε

διέφθειρε. Hesychius. cf. Hermipp. 78. Plat. com. 59.

983

δικαμπίας

οἶνος ὁ δύο τροπὰς ὑπομείνας. Hesychius.

984

δικομήτρα

Bekker. Anecd. 35, 4 οἶον μήτηρ καὶ γεννήτρια δικῶν καὶ συκοφαντιῶν.

985

διφθερίαι

Varro R. r. 2, 11, 11 *vocantur δ. . . in comoediis qui in rustico opere morantur.*

986

δρυμάττειν

Pollux 5, 93 τὰ τεθρυλημένα, ἃ δὴ παίζουσιν οἱ κωμικοί, ληγεῖν, δρ., φλᾶν, σκορδοῦν, στενάσαι(?), σπλεκοῦν. Hesychius δρυμά-
ξεις . . . χρῶνται καὶ ἐπὶ τοῦ συνέση καὶ προσομιλήσεις. ληγεῖν est
Pherecr. 177, φλᾶν passim, διεσπλεκωμένη Arist. Plut. 1082.

987

δωροληψία

Bekker. Anecd. 35, 2 σημαίνει δὲ δωροδοκίαν.

988

ἐγκαλοσκελεῖς

Hesychius οἱ μὴ ἀποδιδόντες τὰ χρεᾶ ἐν κάλοις ἐδεσμεύοντο
τούς πόδας. res ipsa ficta ut nomen.

989

ἐγκλαστρίδια

Pollux 5, 97. cf. 962.

990

ἐγνυπωμένον

ταλαίπωρον, κατηφές. Hesychius. idem ἐγνυπώθη· τρυφᾷ(?). καὶ τὸ ἐναντίον. ἐγνυπῶσθαι· τρυφᾶν M. Schmidt. cf. Menand. 1020.

991

ἐγχνουσίζεται

Etymologic. m. 313, 32 ἐπὶ τῶν γυναικῶν· τὸ τῇ ἐγχνούσῃ χρίεσθαι τὸ πρόσωπον. minus recte Hesychius ἐγχνουσίζεται· ἐντρίβεται ταῖς παρειαῖς, οἷον εἰ φνκάριον. cf. Arist. Lys. 48. Eccl. 929. fr. 320, 3. Amips. 3. Herodian. II 495, 29.

992

ἐκβεβό(λ)βισται

Hesychius ἐξώρυνται, ἡφάνισται· ἀπὸ τῶν βολβῶν. idem ἐκβολβίσαι· ἐκ ῥιζῶν ἀνασπάσαι. ἐκβολβιῶ est Arist. Pac. 1123.

993

ἐκπέπηξε ἐφάπηξε

παρὰ τῷ κωμικῷ. Eustathius 1163, 28. 'fortasse ἐκτέτηκε ἐξέτηκε.' Mein. idem olim ἐκπεπίακε, ἐξεπίακε. mihi non liquet. cf. Eubul. 15, 7 et quae adnotavimus ad Cratin. 164.

994

ἐκτανθαρού(ξ)ω

τρέμω. Hesychius. idem ἐτανθόριζον· ἔτρεμον. fortasse scribendum ἐκτονθορούξω et ἐτονθόρουζον. cf. Arist. Ach. 683. Vesp. 619. Ran. 747.

995

ἐμβροντησίας

Hesychius μανίας, φρενοβλαβείας, θάμβους. utuntur ea voce posteriores (Plut. Mor. 1119b), sed primi videntur comici finxisse. cf. 965.

996

ἐμφαρνεύμενος

ἐμφαγών. Hesychius. comicae incudis est.

997

ἐνεθρίωσαν

Hesychius θορίον ἐποίησαν, ὅπερ ἐστὶ βρωμα. comicus aliquis

fluxit, eadem potius opinor significatione qua ἐντεθριῶσθαι Arist. Lys. 664.

998

ἐνετύρευσεν

Hesychius ἐνετάραξεν, ἐνεσκεύασεν. cf. 706 et Arist. Eq. 479. Demosth. 19, 295.

999

ἐνθεσίδουλος

ψωμόδουλος. Hesychius. Eustathius 1837, 40 ὁ γαστρομάργος ... καὶ ὁ κνισολοιχός, καὶ ὁ ἐνθεσίδουλος ἦτοι ψωμόδουλος. ἔνθεσις γὰρ ὁ ψωμός (Arist. Eq. 404).

1000

ἐνλαπειθάζεσθαι

Hesychius μαχέσασθαι λαπίθαις. ἢ ἐνθυμηθῆναι. corrigunt ἐνλαπειθάσασθαι et ἐνθουνηθῆναι. prius ἔλλαπ. scribendum, alterum perquam dubium. sed comicae originis glossam esse persuasum habeo.

1001

ἐνσεσεισμένη

Bekker. Anecd. 39, 12 ἡ προήκουσα τῇ ἡλικίᾳ καὶ ὑπὸ χρόνου διασεσεισμένη καὶ μηκέτι σφριγῶσα μηδὲ ἰσχύουσα, ἀλλὰ σαθρὰ οὖσα.

1002

ἐντροπον

Pollux 5, 97. cf. 962. ἐντροπον C. ἐνστροπον Mein. non intellego.

1003

ἐξερρίνῃσα

[Lucianus] Philopatr. 22 ἦν δ' ἐγὼ πρὸς Κράτωνα, μὴν κακῶς πάντα ἐξερρίνῃσα, ἵν' εἴπω τι κωμικευσάμενος; scribendum ἐξερρίνῃσα. Aleiphr. 3, 33 αὐτὴν ἐκρινῆσαι τὴν καρδίαν. cf. Arist. Ran. 902 cum eis quae adnotavi.

1004

ἐξινωμένον

Pollux 4, 179 τὸ κενῶσαι διὰ καθάρσεως καὶ ἐξινῶσαι λέγουσιν, καὶ ἐξινωμένον ἢ κωμῶδία τὸν κεκαθαρμένον φησὶν ὥς ἐκ τῶν ἰνῶν φερομένης τῆς χολῆς. cf. Timocl. 39.

1005

ἐξωφρυνόμενοι

ἐπηρμένοι, ὑπερήφανοι. Hesychius (ἐξωφρυνόμενοι cod.). Etymol. Comici graeci, ed. Th. Kock. III.

m. 350, 22 et Suidas ἔξωφρ. ἐξηρμένοι, ὑπερηφανεύμενοι. Hesych. ὠφρυνόμενος· ἐπηρμένοι.

1006

ἐπαναπτήσιμον

Hesychius ἐπαναπτῆναι θέλοντα καὶ πορευθῆναι. cf. Aristoph. fr. 582, 2.

1007

ἐπιγλωττωμένων

Pollux 2, 109. cf. 882.

1008

ἐπιδεικτιῶντα

ἐπιδείκνυσθαι μέλλοντα. Hesychius. ἐπιδεικτιῶν· κενοδοξῶν Cyrill. ex comoediae fonte derivarunt posteriores.

1009

ἐπιλλίξιν (ἰλλίξιν)

Cramer. Anecd. Par. III 236, 2 ἱλλοὶ παρὰ τῷ κωμικῷ (Arist. Thesm. 846) οἱ στραβοί, ἐφ' ὧν τὸ ἰλλίξιν καὶ ἐπιλλίξιν. cf. 1019 et Philem. 124 cum eis quae adnotavimus.

1010

ἐραστριαῖν

καὶ ἐρατίζειν λέγουσιν. Photius. ἐρατίζειν Schleusn.] ἐρωτίζειν cod. cf. Hom. Il. 11, 551.

1011

ἐστόμφασεν

ἡλαξονεύσατο. Photius. Hesych. ἐστόμφασα· ἡλαξονευσάμην. στόμφος γὰρ ἡ ἡλαξονεία. στομφάζοντας Arist. Vesp. 721. cf. Nub. 1367.

1012

ἐταιριζόμενος

Pollux 6, 188 οὕτω γὰρ οἱ κωμικοὶ ὀνομάζουσι τὸν περὶ τὰς ἐταίρας ἔχοντα.

1013

ἐτανταλίχθη

ἐσείσθη. Hesychius. cf. Nicol. 7 sq. Soph. Ant. 134.

1014

εὐκλεία

καὶ τὰ ὅμοια· μακρὰ ἢ τελευταία καὶ παροξύνεται· ὥσπερ Ἐρατο-

σθένης ἐν ιβ' περὶ (κωμωδίας). Photius. cf. Bekker. Anecd. 1314 (ἀληθεία). Herodian. II 595, 22. Eustath. 1579, 26 et quae nos adnotavimus ad Arist. Av. 604.

1015

εὐόμιλος, εὐπροσόμιλος

Bekker. Anecd. 39, 1 εὐπροσόμιλος· ὁ ἡδὺς ἐν συνουσίᾳ καὶ ἀστεϊῶς. τὸ δ' εὐόμιλος ὁ πᾶσιν ἀδιαφόρως προσομιλῶν. εὐπροσόμιλος tritum apud posteriores.

1016

ἡδαξήσατο

ἐκνήσατο. Hesychius et Photius. cf. 922 et Aristoph. fr. 410. Menand. 409.

1017

θερμερύνεσθαι

Pollux 6, 185 τὸ θερμερύνεσθαι λέγει μὲν ἡ κωμωδία πολλὰ γόθι, ἐμοὶ δὲ οὐκ ἀρέσκει. θερμερύνεσθαι Falek. ac sic sine dubio scribendum: θερμερῶπιν αἰδῶ· dixit Aesch. Prom. 134. Hesych. θέμερον· σεμνόν. ἀφ' οὗ καὶ τὸ σεμνύνεσθαι θερμερύνεσθαι. — cf. 1038.

1018

ἱαμβοφάγον

τὸν πταλοντα λέγουσιν. Bekker. Anecd. 190, 9. aliter ibid. 265, 31, ἱαμβοφάγος· λοιδορός, ἐπειδὴ ἱαμβος ἔμμετρος ἐστὶ λοιδορία. ὁ φαγὼν οὖν τοὺς ἱάμβους τουτέστιν ἐν τῷ στόματι διὰ τὴν φιλολοιδορίαν. cf. Lobeck. Phryn. 643. comicus nescio quis actorem (tragicum) videtur inridere trimetros prave recitantem. ἱαμβιοφάγος est Demosth. 18, 139.

1019

ἰλλώπτειν

ἐν τῇ κωμωδίᾳ τὸ παραβλέπειν. Pollux 2, 52. ἰλλωπεῖν A. cf. ἀμβλυωπεῖν, ὀξύωπεῖν. κατ'ἰλλώπτειν est Philem. 124. ἰλλίζειν 1009.

1020

ἵπποκάμπια

Pollux 5, 97. cf. 962.

1021

ἱπόπορνε

ἀντὶ τοῦ μεγάλοπορνε. σπανίως. Photius. Athen. 13, 565c (Διογένης) τινὰ ἐπὶ ἵππου ἰδῶν . . . μεμυρισμένον καὶ τούτοις ἀκο-

λούθως ἡμφιεσμένον πρότερον μὲν ἔφησε ζητεῖν τί ἐστὶν ἐππόπορος, νῦν δὲ εὐρηκέναι. ἡ ἐππόπορος est Aleiphr. 3, 33. inventum comicum.

1022

ἰσχιοίδης

Eustathius 1684, 28. cf. 1111.

1023

καλλιώνυμος

Hesychius εἶδος ἰχθύος. μεταφέροντες δὲ τινες τὴν λέξιν καὶ ἐπὶ τοῦ αἰδοίου ἔτασσον ἀνδρὸς τε καὶ γυναικός. nempe καλλιώνυμος dicebatur etiam θαλάσσιον αἰδοῖον. cf. Phot. καλλιώνυμος.

1024

καμπυλιάζειν

κάμπτειν καὶ στρέφειν. Photius et Suidas. eadem fortasse significatione, qua κάμπτειν Arist. Nub. 969.

1025

καπνοσφράντης

Eustathius 1718. 19 οὐ πᾶς καπνὸς ἐηδής, ἀλλ' εἰσὶν οἱ χαρὰν ὑποκινουῦσι... ὥς... ὁ τὸν παρὰ τῇ κωμῳδίᾳ καπνοσφράντην συντιθεῖς, ὁ μὴ κατὰ τὸν κωμικὸν ἐκπέμπων τῆς οἰκίας, ἀλλ' εἰσάγων τοὺς φιληδοῦντας βίῳ παρασιτικῷ, οἱ καὶ αὐτοὶ λέγοιεν ἂν ἐθέλειν καὶ καπνὸν ἀποθρῶσκοντα νοῆσαι οἰκίας πλουσίου εἰλαπιναστοῦ. confert Meinek. Diphil. 61, 4 sq. fortasse comicus dixerat τῆς οἰκίας γὰρ οὕποτ' ἐκπέμπει..

1026

καρνάτιδες

Pollux 5, 97. cf. 962.

1027

καταγλωττισμός

Pollux 2, 109. cf. 882.

1028

κατακαχρύσω

Hesychius ῥήξω. ἐπεὶ αἱ κριθαὶ φρυγόμεναι ῥήγνυνται. τινὲς δὲ συνταράξω, καταχρύσω. Photius κατακαχρύσω· καταφρύξω καὶ συντρίψω. ἀπὸ τῶν καχρύων μετενέηκεται. cf. Eustath. 1835, 42. nescio quem alteri minitantem audire mihi videor.

1029

κατὰ κόρρης

Etymologic. m. 529, 39 κ. κ. λέγεται τὸ τὴν σιαγὸνα πληῖσαι. ὁ δὲ Ἐρατοσθένης ἄπασαν τὴν τῆς κεφαλῆς πληγὴν. κόρρη γὰρ τὴν κεφαλὴν λέγεσθαι φησι. ad Eratosthenis de comoedia libros rettulit Bernhardus Eratosth. p. 233. cf. Pherecratis fr. 155 b in supplementis vol. I.

1030

κατεβανκάλισέ με

Etymologic. m. 192, 18 καὶ βαῦ τὸ κατακοιμίζειν· κατεβ. με, φησὶν ὁ κωμικός. καὶ βαῦ] καὶ βανκαλίζειν Sylburg. καταβανκαλίζειν Herwerd. Obs. crit. 115.

1031

κατεπερπερεύετο

ἐχαριεντίζετο. Hesychius et Photius. Hesych. πέρπερος· ὁ μετὰ βλακειᾶς ἐπαιρόμενος (ἐπηρμένος· οἷον λάλος, προπετής, μηδὲν λογισμῷ ποιῶν Photius). cf. 294, 3.

1032

κατηριστημένα

καταβεβρωμένα. Bekker. Anecd. 48, 12. Antiphont. fr. 79 (Athen. 10, 423 a) πράγματα τὰ ἑαυτοῦ...κατηρίστηκεν.

1033

κέλης

Eustathius 1539, 35 κέλης καλεῖται (τὸ γυναικεῖον αἰδοῖον) παρὰ τοῖς κωμικοῖς. non videtur significare Arist. Pac. 901. κελητίεις est Thesm. 153, κελητίσαι Vesp. 501.

1034

κεντανρίδες

Pollux 5, 97. cf. 962.

1035

Κεραμεικός

δημοσίας. Hesychius. sic Mein.] κεραμίνας· δημοσίους cod. scorta publica in Ceramico prostantia significari monet Mein.

1036

κερκωπίζειν

Zenobius 4, 50... ἀπὸ τῶν Κερκώπων, οὓς... ἱστοροῦσιν ἀπατηλοὺς σφόδρα... γενέσθαι. cf. Leutsch. Zenob. 1, 5.

1037

κεστρεῖς

Hesychius τοὺς κεκηνότας καὶ πεινῶντας κεστρεῖς λέγουσι. καὶ τοὺς Ἀθηναίους οὕτως ἔλεγον καὶ προσηγόρευον. τὸ γὰρ ζῶον αὐτὸ λαίμαργόν τέ ἐστι καὶ ἄπληστον. Κεκηναίους Aristophanis comparat Mein.

1038

κικλιδιᾶν

Pollux 6, 185 τὸ θερμερύνεσθαι (1017) λέγει ἡ κωμῳδία πολ-
λαχόθι. post θερμερύνεσθαι C addit καὶ κικλιδιᾶν, quod καὶ κικλι-
διᾶν scripserunt. neque vero id verbum, ignotum scriptoribus qui
hodie exstant et lexicis, temere a librario fictum sed scriptum est
a Polluce, scilicet ex comoedia excerptum.

1039

κλωμαῤστιξ

Bekker. Anecd. 49, 5 ὁ κλοιῶ δεδεμένος καὶ μαστιγούμενος.

1040

κνέωρον

Hesychius φυτὸν τι ὃ τοῖς Θεσμοφορίοις ὑποστόρνυται, καὶ ᾧ
εἰς κάθαρσιν χρῶνται. καὶ γυναικεῖον μόριον. Photius κν. φυτὸν
θαμνωδες ἐπιτήδειον εἰς κάθαρσιν, ᾧ καὶ ἱατροὶ χρῶνται. ὅτε δὲ τὸ
γυναικεῖον αἰδοῖον. hanc significationem ex comico derivatam esse
adnotavit Meinekius.

1041

κνισοκόλαξ

Bekker. Anecd. 47, 10 τὸν οὐδενὸς ἀγαθοῦ κόλακα, τοῦ αἰ-
σχίστου δὲ πάντων. quamquam primus ea voce usus est Asius Samius
(Athen. 3, 125 d), a Phrynico comicum aliquem excerptum esse
arbitror.

1042

κνισοτηρητής

Bekker. Anecd. 49, 13 ὁ κνῖσαν (κνῖσα cod.) καὶ δεῖπνα ἐπι-
τηρῶν. cf. 1025. Eupol. 173. Diphil. 61.

1043. 1044

Κόδρους

Bekker. Anecd. 22, 31 τὸ ἀρχαῖον ἐπὶ τοῦ εὐήθους. ἔλεγον δὲ τοὺς ἀρχαίους καὶ Κρόνους καὶ Κόδρους. cf. 860. 895 et Hesych. Κόδρους. Etymolog. m. 524, 38 Κόδριτης· ἀπὸ τοῦ Κόδρου Κοδρίτης γίνεται· σημαίνει τὸ τοῦ Κόδρου, ὥσπερ παρὰ τὸ Κρόνος Κρονίτης. cf. Cramer. Anecd. Ox. II 230, 20. haec omnia ex comoedia fluxerunt. *Codri Cronive aequales.*

1045. 1046. 1047

κολεάζοντες, κολεασμός, Κολέαρχος

Hesychius κολεάζοντες· ὠθοῦντες· εἰς κολεόν, περαίνοντες (ex emend. Cobeti N. l. 428). κολεασμός· τὸ περαίνεσθαι. πεποιήται δὲ ἀπὸ τοῦ κολου (κολεοῦ Mein.) καὶ ἀπὸ τοῦ καθιέναι εἰς τὸ κόλον (τὸν κολεόν Mein.)· τοῦτο δὲ κολεάζειν ἔλεγον. idem Κολέαρχος· κακόςχολον ὄνομα (pro 'Κλέαρχος similive nomine' Mein.). de qua explicatione cur M. Schmidtus dubitet non video. Eustath. 11, 2 ἀρχὸς καὶ κρύφιον τι σώματος μέρος ἐκλήθη παρὰ τοῖς ὕστερον... ἀφ' οὗ καὶ τις χιλιάρχος (scr. Κολέαρχος) οὕκ ἀγλαφύρως ἔσκωπται. si παρὰ τοῖς ὕστερον recte se habet, Κολέαρχος certe novae comoediae adnumerandum est.

1048

κολλοποδιώκτας

Schol. Arist. Nub. 348 ἀγρίους καὶ κολλοποδιώκτας ἐκάλουν τοὺς παιδευαστάς. ex comoediae fonte fluxit. cf. Plat. com. 186, 5. Eubul. 12, 3. Diphil. 43, 22.

1049

κραδοφάγος

Hesychius συκοφάγος, ἰσχαδοφάγος. σημαίνει δὲ καὶ τὸν ἀγροῖκον. κραδαφάγος cod. — Pollux 6, 40 ὁ κραδοφάγος· τὸν δὲ ἄγροικον οὕτως ἐκάλουν, ἐπεὶ κράδαι τὰ φύλλα τῶν συκῶν. Etym. Gud. 342, 35 (ex scriptore ignoto) ἔστι πατὴρ κύμινον (πρίων) καὶ μόνον οὐ ταριχεύων τοὺς θαλλοὺς τῶν κραδῶν. Eustathius 1409, 63 οἱ ἄγροικοι καὶ κραδοφάγοι λέγονται καὶ κραδοπῶλα.

1050

κρανιόλειος

Bekker. Anecd. 49, 12 ὁ τὸ κρανίον ἔχων λεῖων, ὁ φαλακρός.

1051

κροκυλεγμός

Hesychius τὸ κολακευτικῶς τὰς κροκύδας ἀπολέγειν τῶν ἱματίων. Bekker. Anecd. 468, 19 ἀφαιρεῖν κροκύδας· ἐπὶ τῶν πάντα ποιούντων ἔνεκεν κολακείας. ἄλλοι τε χρῶνται καὶ Ἀριστοφάνης (fr. 657).

1052

κρονικός, κρονόληρος

Pollux 2, 16. cf. 860 et 510.

1053

κρονοδαίμων

Bekker. Anecd. 46, 30 ἐπὶ τοῦ παλαιοῦ καὶ εὐήθους. cf. 860.

1054

κρονοθήκη

Bekker. Anecd. 46, 5 οἶον παλαιὸς καὶ εὐηθείας μεστός, οἶον οὐ μόνον Κρόνος, ἀλλὰ καὶ ὥσανει ἡ θήκη τοῦ Κρόνου καὶ ἡ σορὸς καὶ ἡ ταφή. cf. 860. 510. 914.

1055

κυμινοκίμβιξ

Eustathius 1828, 6 φειδωλὸς καὶ κίμβιξ καὶ γλίσχρος καὶ τὸ κύμινον πρίων καὶ συνθέτως κυμινοπρίστης, ἔτι δὲ καὶ λιμός . . . καὶ λιμοκίμβιξ δὲ ὁ αὐτὸς καὶ κυμινοκίμβιξ. cf. 1073.

1056

κύνειρα

Eustathius 1822, 15 ὥς δὲ κύων καὶ τῇ κωμωδίᾳ ἐνέτηξε σκῶμμα γυναικεῖον τὴν εἰρημένην κύνειραν ἤγουν τὴν τὸν κύνα εἰρύνουσαν, ὅπερ ἐστὶν ἐφελκομένην, ὃν δὴ κύνα χοῖρον ἔλλη κωμωδία φησί, παλαιὰ χρησὶς δηλοῖ, ἐμφαλίνουσα πρὸς ὁμοιότητα τοῦ κυνόσουρα εἰρησθαι καὶ τὸ κύνειρα. idem 528 init. ἡ δ' αὐτὴ (κωμωδία) καὶ παρὰ τὸν κύνα παίζει τὴν κύνειραν. de significatione nominis κύων cf. fr. proximum.

1057

κυνέπασαν

Hesychius ἐξέδεισαν. ἔνιοι κυνέπασαν τὸ αἰδοῖον ἐπιτάνσπον (superser. don) οἷον ἐπέπασαν. κύν' ἔσπασαν Mein. fortasse scribendum est κύν' ἀνέσπασαν· ἐξέδειραν. ἔνιοι κύν' ἐπέσπασαν τὸ αἰδοῖον ἐπιτείναντες. ἀνασπάσαι τὸ αἰδοῖον est Poll. 2, 176.

1058

κυνοφθαλμίζεται

Hesychius et Bekker. Anecd. 48, 31. cf. 975.

1059

κυρτονεφέλη

Etymologic. m. 548, 40 ἑταῖρα οὕτως ἐκαλεῖτο διὰ τὸ μέλαν ἔχειν τὸ ἐφίβαιον. διὸ καὶ ἐν ταῖς συνουσίαις οὐκ ἀνεκαλύπτετο. Ὡς. at κυσθονεφέλη, ut coniecerat Meinekios, cod. Voss., κυρθονεφέλη cod. Florent. Milleri (Mélanges 199).

1060 — 1065

Hesychius κυσθοκορώνη· νόμφη. κυσιῶ· πασχητιῶ. κυσοβάκκαρις· ἦτοι τὸν κυσθὸν μυρίζων, ἢ τῷ κυσθῷ μυριζόμενος. κυσολάκων· Ἀρίσταρχος φησι τὸν Κλεινία (Κλεινίου Ruhn.) οὕτω λέγεσθαι τῷ κυσθῷ λακωνίζοντα. Photius κυσολάκων· ὁ Κλεινίας (Κλεινίου Ruhn.) ὁ τῷ κυσθῷ λακωνίζων. τὸ δὲ τοῖς παιδικοῖς χρῆσθαι λακωνίζειν λέγουσιν. Μελαίνη (Ἑλένη Ruhn.) γὰρ Θησεύς οὕτως ἐχρήσατο. cf. Aristoph. fr. 338. Hesych. κυσονίπται· πόρνοι, ἀπὸ τοῦ παρακολουθοῦντος. κυσοχήνη· εἶδος δεσμοῦ. οἱ δὲ εὐρυπρωκτίαν. οἱ δὲ ξύλον, ἐν ᾧ ἀμαρτάνουσαι αἱ πόρνοι ἐδεσμεύοντο. Photius κυσοχήνη· εὐρυπρωκτία (κυσοχήνη· ἐρυπρ. cod. m.¹).

1066

κυσολέσχης

Eustathius 746, 18 ὅτι δὲ τὸν κύσθον καὶ κύσον (κῦσον Herodian. I 206, 12) ἔλεγον, δηλοῖ καὶ ὁ κυσολέσχης, ὃν ἂν τις διασαφῶν κιναιδολόγον ἐρεῖ, κοινότερον δὲ ἄλλως αἰσχρορρήμονα. fictum videtur ad analogiam nominis ἀδολέσχης.

1067

λακατάρατοι

Photius 203, 5 οἱ ἄγαν κατάρατοι. καὶ λακαταπύγων (Arist. Ach. 664) ὁ ἄγαν καταπύγων. idem 204, 15 λακαταράτους· τοὺς ἄγαν καταράτους. cod. ubique λακκ.

1068

λακιδαίμονος

ψοφοῦντος, ἡχοῦντος. Hesychius. 'ioculari comici poetae nescio cuius audacia fictum videtur'. M. Schmidt. nimirum ad similitudinem Λακεδαίμονος a voce λακίς. explicatio Hesychii num vera sit dubito.

1069

λάληθρον

Bekker. Anecd. 50, 6 τὸν λόλον καὶ διὰ τοῦ λαλεῖν κακουροῦντα.

1070

λελημάτωμαι

Hesychius λῆμα ἔχω εἰς τὸ ἔργον. — ληματιῶ M. Schmidt., quod est Arist. Ran. 494. sed nullam video mutandi causam. cf. ὠμματῶσθαι, ἐξωμματῶσθαι Arist. Plut. 635.

1071

λέμβος

Harpocration 119, 13 εἶδος νεὼς ὁ λέμβος. πολλάκις δὲ εἴρηται ἐν τῇ κωμῳδίᾳ. 'Anaxand. 34, 7.' Mein.

1072

λευκηπατίας

ὁ εὐήθης. Bekker. Anecd. 51, 7 (λεκηπ. cod.). Zenobius 4, 87 et (brevius) Plut. Proverb. 1, 64. .Κλέαρχος ἐν τῷ Περὶ βίων φησὶ συμβαίνειν τι περὶ τὸ ἦπαρ ἐπὶ τινων, ὃ δειλοὺς ποιεῖ. cf. etiam Suid. — non audeo scribere λευχηπ., cf. λεύκιππος, ἀπηλιώτης, ἀντήλιος, multa alia.

1073

λιμοκίμβιξ, λιμός

Eustathius 1828, 7. cf. 1055.

1074

λιμοκόλακας

Bekker. Anecd. 50, 3 οἱ διὰ λιμὸν (λιμοῦ cod.) κολακεύοντές τινα.

1075

λίσπόπυγοι

Pollux 2, 184 οἱ ἐνδεῶς πυγῶν ἔχοντες λίσποι καὶ ὑπόλισποι καλοῦνται καὶ λισπόπυγοι, ἐφ' ᾧ μάλιστα οἱ Ἀθηναῖοι κωμωδοῦνται. cf. Arist. Eq. 1368.

1076

μεγαρίζοντες

Bachmann. Anecd. I 296, 8 λιμώσσαντες. ἢ μεγάλα λέγοντες. utramque significationem auctor glossae apud comicos videtur invenisse. cf. Arist. Ach. 822. tertia est Diog. L. 2, 113.

1077

μεθυσοχάρυβδις

Bekker. Anecd. 51, 22 ἐπὶ γυναικὸς μεθύσου, οὐκ ἐπ' ἄρρενος.
cf. quae ad Arist. Eq. 248 adnotavimus.

1078

μεσοπέρδην

Pollux 3, 155 μοχθηρὸν τὸ μεσοφέρδην ἐν τῇ κωμῳδίᾳ σχῆμα παλαισματος. μεσοπέρδην codices, μέσον ἔρδην A. om. BC, qui mox παλαισματος τὸ πέρδην. μεσοφέρδην Dobr. Advers. I 601. Photius μεσοπέρδην ἐκ τῶν μέσων. ἀντὶ τοῦ μεσοφέρδην, μεμενηκότων τῶν ἀρχαίων χαρακτήρων. perperam μεσομέρδην cod.; postrema inlustrat Hesychius μεσοπέρδην· μεσοφέρδην, τὸν μέσον φερόμενον. τὸ γὰρ παλαιὸν τῷ π ἀντὶ τοῦ φ ἔχρῳντο προστιθέντες τὸ τῆς δασύτητος σημειῶν. idem μεσοφέρδην· μεσολαβεῖν, ubi μεσοφέρδην scribendum. scilicet figura quaedam palaestrica vocabatur μεσοφέρδην ἃ φέρω, ut ἄρδην, φύρδην, σύρδην' Dobr., eamque ioco obscaeno μεσοπέρδην dixerat comicus.

1079

μισητόν

τὸν τοιοῦτον (τὸν ἐρωτομανῆ) οἱ κωμικοὶ καλοῦσι, καὶ μισητὴν (Cratin. 316) τὴν μάχλον. Pollux 6, 189.

1080

μοιμύλλειν, μοιμυλλᾶν

Pollux 2, 90 τὸ συνάγειν τὰ χεῖλη μοιμύλλειν ἢ κωμῳδίᾳ καὶ μοιμυλλᾶν φησι. . . καὶ γὰρ τὰ χεῖλη μύλλα προσαγορεύουσιν. cf. 928.

1081

μοιχοτύπη

Hesychius ἢ ὑπὸ μοιχῶν τυπτομένη. cf. χαμαιτύπη.

1082

μολυβδιᾶς

Bekker. Anecd. 52, 5 ὑπὸ νόσου οἶον μολύβδου χρῶμα ἔχεις.
μολυβδιᾶν cod.

1083

μονογέρων

Bekker. Anecd. 51, 20 τὸν (τὸ cod.) μονότροπον καὶ δύσκολον γέροντα σημαίνει. 'fortasse ad Phrynichi Μονότροπον pertinet.' Mein.

1084

μοχλίον

Pollux 10, 147 τοῖς τοιχωρῦχοις τοῦτο προστιθέασιν οἱ κωμω-
διοποιοί. *proprie est οἰκοδόμου σκεῦος.*

1085

Μύλλος

ποιητῆς ἐπὶ μωρίᾳ κωμωδούμενος. Photius. *Μύλλος* cod. — cf.
Mein. I 26. 7. Dindorf. Thes. l. gr. Usener. Mus. Rhen. XXVIII
423. Wilamowitz. Herm. VIII 338 sq.

1086

ναιδαμῶς

ἐναντίον τῷ οὐδαμῶς Hesychius. *ναιδ.* cod. — indic. Nauck.
comice fictum est. similiter Democritus τῷ οὐδέν ὀpponebat τὸ δέν.

1087

νεοπεινής

Cramer. Anecd. Par. III 186, 16 ἐν τῇ κωμῳδίᾳ ὁ νεωστὶ
πεινῶν. *νεοπένης* Mein. conl. Bekker. Anecd. 52, 18 *νεόπλουτος*.
τὸ δὲ *νεοπένης* σπάνιον.

1088

νηπτικωτάτην

νήφειν ποιοῦσαν. Hesychius. aliter Plut. Mor. 709 b *νηπτικῶ*
ἐπάγων πολυπότηας.

1089

νοσακερόν

Pollux 3, 105 τὸ ν. ἐσχάτως κωμικόν. Hesych. *νοσακερός*. *νο-*
σώδης, τρυφερός, μαλακός (cod. *νοσακέρως*). est etiam apud Aristotelem.

1090

νωδογέρων

Pollux 2, 16. cf. 860.

1091

ξυλοκύμβη

Eustathius 584, 28 τὸ σκῶμμα ξ., λεγόμενον ἐπὶ γυναικῶν, αἷς
οὔτε κάλλος ἐπανθεῖ οὔτε σύμμετρον μέγεθος.

1092

ἐς ὀλβίαν

Photius ὡς ἐς μακαρίαν. τὸ εἰς ἤδον.

1093

ὀλεκρανίζειν

Pollux 2, 140 τὸ ἔξωθεν (τοῦ ἀγκῶνος) προὔχον ὀλέκρανον, ἅφ' οὗ καὶ τὸ ὀλεκρανίζειν παρὰ τοῖς κωμικοῖς. ὀλεκρ. Mein. conl. Bekker. Anecd. 56, 17 ὀλεκρανίζεσθαι· τὸ τοῖς ὀλεκράνοις παίεσθαι. ὀλέκρανα δὲ τὰ ἄκρα τῶν ἀγκῶνων. Helladius Phot. Bibl. 533, 28 καὶ τὸν ὠλε . . . προφέρουσιν· ἡ δὲ συνήθεια διὰ τοῦ ᾠ. 'καὶ τὸ ὠλέ(κρανον διὰ τοῦ ᾠ) προφέρουσιν. ἡ δὲ συνήθεια διὰ τοῦ ὠ.' Mein. ac quamquam ὀλέκρανον Lobeckius defendit Phryn. 671 (ex ὠλενόκρανον), conficit rem Arist. Pac. 443 ἐκ τῶν ὀλεκράνων.

1094

ὀλισβοκόλλιξ

Hesychius παρὰ τὸ ἔτοιμοκόλλιξ. ὀλισβοκόλλιξ aut penis est pani similis, aut panis ad penis similitudinem formatus. potest novae non minus quam antiquae esse. ἔτοιμοκόλλιξ Meinekio est homo ad panes donandos paratus, h. e. 'qui aliorum voluntatem panibus suggerendis sibi conciliaret'. mihi non liquet.

1095

ὀρθοπυγῖν

Hesychius ὅταν γυνὴ ἑαυτὴν ἐπαίρη πρὸς τὸ μακροτέρα φαίεσθαι. ὀρθοπυγ. Scalig.] ὀρθοπηγ. cod.

1096

ὀρθοσταδόν

τὸ ὀρθὸν ἀφροδισιάζειν. Hesychius. ἀφροδισιάζειν Mein. Philol. XII 616] ἀφρό superser. δ cod. aliter Apollon. Rhod. 4, 1424.

1097

παιδότριψ

Herodian. I 246, 25 βαρύνεται σκευότριψ, παιδότριψ. Lucian. Tim. 14 cum Dindorfio scribendum est παιδότριψ, non παιδότριψ. παιδότριψ autem non est παιδοτρίβης, sed paedicator. cf. χοιρότριψ, πορνότριψ.

1098

παλίγγλωττον

Pollux 2, 109 παλίγγλωσσαν τὸν δύσφημον (οἱ κωμικοί). cf. 882.

1099

παλίμψηγα

Pollux 6, 164 οἱ κωμικοὶ τὰ παλαιὰ καττύματα et 7, 82 τὰ παλαιὰ καττύματα παλίμψηγα ὀνομάζεται.

1100

παππάζοιεν

πατέρα καλοῖεν. Hesychius et Photius (παπάζοιεν· παρακαλοῖεν). παππάζουσι est Hom. Il. 5, 408. παππάζουσ' (παππίζουσ' V) Arist. Vesp. 609. cf. πατερίζειν, θυγατ(ε)ρίζειν, ἀδελφίζειν sim.

1101

παραγεγηρακῶς

Pollux 2, 16. cf. 860.

1102

παράδεισος

Photius τὸ ἐνεστώς. σημαίνει δὲ οἷον τὸ ἐμπεριπατεῖσθαι τεθειμένως διὰ τὴν ἀναισθησίαν. ὁ γὰρ παράδεισος ἐπὶ τοῦ περιπάτου δένδρα καὶ ὕδατα ἔχοντος. καὶ χρῶνται συνεχῶς οἱ κωμικοὶ τιθέντες τὸν παράδεισον ἐπὶ τῶν ἀναισθήτων. ἔστι δὲ τοῦνομα Περσικὸν καὶ λέγεται φαρδαθί. glossam obscurissimam ad patres ecclesiae christianae pertinere multo ante Naberum Meinekίus coniecerat IIII viii, mutata tamen postea sententia. et quamvis verba initio praesertim corrupta sint, hoc tamen cognoscitur apud comicos poetas homines obtusi hebetisque ingenii παραδείσους dici solitos, quod quilibet eis inpune inluderet. ac sic Hesych. παράδεισος· τίθεται ἐπὶ τῶν ἀναισθήτων, οἷς ἔστιν ἐμπεριπατεῖν. quae quomodo ad christianam de paradiso doctrinam trahi possint non exputo. supplenda quodammodo videtur interpretatio, ut homines intellegantur externa specie commendabiles, intus inanes et iniuriae obnoxii.

1103

παρακεχόρδικεν

Photius 385, 19 οἷον παρημάρτηκεν. λέγουσιν Ἀττικοί, καὶ παράχορδον. (παρακεχόρδηκεν cod.). idem παραχορδίζειν· διαφωνεῖν, ἀμαρτάνειν. Hesych. παρακεχόρδικεν· παρήλλαχεν, παρήμαρτεν. Bekker. Anecd. 113, 2 παραχορδίσαι· ἀμαρτεῖν κιθαρίζοντα. Ἀριστοφάνης (Eccl. 295 παραχορδιεῖς).

1104

παρακρουσιχοίνικος

Pollux 4, 169 ἐν τῇ κωμφδίᾳ, κρουσιμετροῶν.

1105

παραλλάττων

Pollux 2, 16. cf. 860.

1106

παρασαβάζειν

Photius 383, 16 παραμαίνεσθαι· ἀπὸ τοῦ σαβοῦ. τοὺς γὰρ παρὰ τῷ Σαβαζίῳ βακχεύοντας καλοῦσι σαβοὺς καὶ τὸ βακχεύειν σαβάζειν. παραισαβ. cod. atque Hesych. παραισαβάζειν· παρανενο-
[μ]ηκέναι. ἀπὸ τοῦ σαβοῦ.

1107

καρδαμάλη

Photius καρδαμάλη· μᾶζα ἐν καρδάμου μεμαγμένη, βρωμα γινόμενον Περσικόν. οἱ δὲ καρδαμάλη λέγουσιν. scil. poetae comici. Mein. Hesych. καρδαμάλη· μᾶζα. cf. Athen. 3, 114 f (Eustath. 743, 17. 1414, 31, ubi perperam cum CE Athen. καρδαμύλη).

. 1108

παρελαχάνιζες

Photius παρέπρασσές τι καὶ μετεῖρες. e poeta comico Euripidem carpente desumptum censet Dindorfius in Thes. l. gr. comici esse facile concedo, sed Euripidem intrideri non necessaria est opinio. potest enim esse domini servo exprobrantis, quod in emendo aliquid lucri sibi invenerit.

1109

παριλλαίνουσαν

παραβλέπουσαν. Photius. Hesychius παριλλαίνουσα· παρεμβλέπουσα. cf. ἰλλώπτειν, ἐγκατιλλώπτειν, ἐπιλλῆζειν cet.

1110

πεδότριψ

Photius ὁ πολλοὺς χρόνους ἐν πέδαις γεγινώς· καὶ πέδων ὁ αὐτὸς καὶ ὀψιπέδων. Herodian. I 246, 25 βαρύνεται σκενύτριψ, παιδότριψ, . . χοιρότριψ, οἰκότριψ, πεδότριψ. cf. Lobeck. Paral. 292. incudis comicae. usus est etiam Lucian. Tim. 14. Adv. Saturn. 8. πέδων Aristoph. fr. 97, ὀψιπέδων Menand. 1049.

1111

πεοίδης

Bekker. Anecd. 72, 26 χελυνοίδης· ὁ τὴν χελύνην μεγάλην

ἔχων. ὁμοιον τὸ πεοίδης, οἶον ὁ μέγα καὶ ἀπρεπὲς αἰδοῖον ἔχων (χελουίνδης et χελουίνην cod.). derivandum utrumque a verbo οἰδεῖν. Eustath. 1684, 28 παρὰ τοῖς παλαιοῖς ἰσχιοίδης ὁ μεγάλα ἰσχία ἔχων, οὕτω δὲ καὶ γαστρ[ο]οίδης τις καλεῖται ὑπὸ Ἀττικῶν (Pherecr. 143, 5), καὶ ὠμοίδης ὁ τοὺς ὠμους ἐξοιδηθεὶς, καὶ πεοίδης ὁ τὸ πέος . . . οὕτω δὲ καὶ χελυνοίδης ὁ μεγάλην χεῖλη ἔχων.

1112

περιῆρρον

περιήεσαν. Hesychius. 'comici'. M. Schmidt.

1113

περιπλευριεῖς

Bekker. Anecd. 58, 3 σημαίνει τὸ περιπλακῆναι καὶ συγκοιμηθῆναι.

1114

περιπρωκτιῶσα

Hesychius τρυφερευομένη ἐπὶ τῇ πυγῇ. — σαυλοπρωκτιῶν est Arist. Vesp. 1173.

1115

περιστέρια

Pollux 5, 101 καὶ ἄλλους τινὰς κόσμους ὀνομάζουσιν οἱ κωμωδοδιδάσκαλοι, λῆρον, ὀχθοίβους, ὄλεθρον, ἐλλέβορον, πομφόλυγας, βάραθρον, περιστέρια, σαμάκια, σισύμβριον, σισάριον, ὧν οὐ ῥᾶδιον τὰς ἰδέας συννοῆσαι, διὰ τὸ μηδὲ πρόχειρον εἶναι τινα κατιδεῖν, εἴτε σπουδάζοντες εἴτε παίζοντες χρῶνται τοῖς ὀνόμασιν. de prioribus cf. quae ad Pherecr. *Λήρους* (cum fr. 100) et Aristoph. fr. 320 adnotantur. nomen περιστέρια, nisi forte ἐνωτίων genus est, suspectum. fortasse περιστέρνια. Phot. περιστέρνιον (περιστέριον cod.) τὸ περιστερνίδιον. ἔστι δὲ κοσμάριόν τι. sane Hesych. περιστέρια κοσμάριά τινα. fortasse pertinent ad Menand. 376.

1116

περιχονδριᾶν

Varro Sat. Menipp. 86, 14 p. 221 Oehler. *περιχονδριᾶ mihī facies macandrata et vermiculata*. *περιχονδριᾶ* Oehler] *περιεχοντάρια*. quae si vera est emendatio, ex comoedia graeca verbum fluxisse credo. *χονδριῶντες* *μαστοί* sunt apud Dioscorid. 2, 127.

1117

πεφορινῶσθαι

Harporation 153, 11 εἴη ἂν πεπαχύνθαι, ἀπὸ τῆς φορίνης.

ὅτι γὰρ καὶ ἐπ' ἀνθρώπων τάσσουσι τὴν φορένην, δῆλον ποιεῖ Ἀντιφῶν ἐν β' Ἀληθείας. (πεστορινῶσθαι C.) — significationem facile cognoscas ex eis quae ad Aristomen. 10 adnotavimus I 692, ubi tamen quae per errorem Photio tribui Harpocratonis sunt.

1118

πηξιθάλαττα

Bekker. Anecd. 61, 2. cf. 893.

1119

ποδοστράβη

Pollux 4, 182 ἡ τὰ στρέμματα κατευθύνουσα, ἐν τῇ κωμωδίᾳ, ἐργαλεῖον ἱατρικόν.

1120

πολυτιμητιζόμενος

θεραπεύμενος. Photius. Cobet. Mnem. VIII 20 'πολυτιμητίζειν est adpellare πολυτίμητον et tamquam deum salutare' conl. πατερίζειν, ἀδελφίζειν et Plat. Euthydem. 296 d ὃ πολυτίμητε Εὐθύδημε.

1121

ποντοφάρυξ

Bekker. Anecd. 58, 32 εἴ τις βούλοιο σκόπτειν τινὰ ἄπληστον καὶ φάγον, ὅτι ἡ φάρυξ διὰ μέγεθος πελάγει ἔοικεν. Hippoxax 85(56) ποντοχάρυβδις. cf. etiam 893.

1122

πρατίας

Pollux 7, 8 ἐν τῇ κωμωδίᾳ ὁ πώλης (Arist. Eq. 131. 3. 140) ὥσπερ καὶ ὁ πρατίας εἴρηται. Hesych. πρατίας· ὁ τὰ δημόσια πωλῶν καὶ κηρύσσων. Phot. πρατίας· ὁ τὰ δημόσια πωλῶν. κῆρυξ δημόσιος.

1123

πριαμωθήσομαι

Hesychius ξυρήσομαι. ἐπειδὴ τὸ τραγικὸν τοῦ Πριάμου πρόσωπον ξυρίας ἐστίν. Photius et Suidas πριαμωθῆναι· ξυρηθῆναι· τὸ γὰρ τοῦ Πριάμου πρόσωπον ξυρίας ἐστίν. Eustathius 1344, 7 οἱ μεθ' Ὁμηρον καὶ κείρουσιν αὐτόν (τὸν Πριάμον). ὅθεν καὶ πριαμωθῆναι τὸ ξυρηθῆναι. ἦν δὲ σκῶμμα, ἐπεὶ ὁ τραγικὸς Πρίαμος ξυρίας εἰσήγετο. Poll. 4, 133 ὁ ξυρίας πρεσβύτατος τῶν γερόντων... τὸ γένειον ἐν χρῶ κουρίας ἐστίν ὁ ξυρίας, ἐπιμήκης ὢν τὰς παρειάς.

1124

προδοτίστερον

Photius λέγουσιν ὡς λαγνίστερον καὶ (κ)λεπίστερον καὶ πτωχίστερον.

1125

προδωσίκομπος

Photius ὁ ὑποσχετικός, ὁ τὰς ἑαυτοῦ ὑποσχέσεις ἐν οὐδενὶ τιθέμενος, ἀλλὰ προδιδούς. cod. προδοσίκομπος. Eustath. 710, 12 προδοσίκομοι κατὰ τοὺς παλαιούς, ὃ ἔστιν εἰς μάτην ὑποσχετικοί, οἱ τὰς ἑαυτῶν ὑποσχέσεις ἐν οὐδενὶ τιθέμενοι, ἀλλὰ προδιδόντες. — δωσίδικος, προδωσέταιρος, similia suadent ut προδωσίκ. scribatur. cf. Lobeck. Phryn. 770.

1126

προσβωμολοχεῖ

πρὸς χάριν λέγει. Hesychius. προσβολοχεῖ cod., emend. Voss. et Kuster.

1127. 1128

πτάνις

Pollux 3, 136 ὁ ἄψυχος ἰδιωτικόν, καὶ ὁ πτάνις σφόδρα κωμικόν. Hesychius πτάνις ἢ πτάνιδες (πτακὲς ἢ πτακίδες cod.) δειλοί, ἐπτηγότες. καὶ πτακισμός. Photius πτακίδες· δειλοί (cod. δεσμοί). πτάνις (πτάν superscr. s cod.)· δειλός· ὁ ἐπτηγώς (sic Cobet. Mnem. VIII 64 pro ὀπτικώς). Lobeck. Pathol. prol. 507.

1129

πετερόν

Pollux 10, 127 τὸ σκιάδ(ε)ιον, οἱ κωμωδ(ι)οποιοὶ καλοῦσιν.

1130

πύππαξ

Hesychius τὸ νῦν βόμβαξ λεγόμενον πύππαξ ἔλεγον, ὡς Λυκόφρων ᾠήθη. οὐκ ἔστι δέ. τὸ μὲν γὰρ βόμβαξ τίθεται καὶ ἐπὶ σχετλιασμοῦ καὶ ἐπὶ γέλωτος, τὸ δὲ πύππαξ οὐχί. 'haec ad comicorum usum spectare Lycophronis nomen docet.' Mein. similiter Schol. Plat. Euthyd. extr., sed in fine τὸ μὲν γὰρ πύππαξ τίθεται καὶ ἐπὶ σχετλιασμοῦ καὶ ἐγκωμίου, τὸ δὲ βόμβαξ οὐκ ἐτι. Photius πύππαξ· ἐπίφθεγμα σχετλιασμοῦ. cf. Cratin. 52.

1131

πυρῆνας

Pollux 6, 45 ὡς οἱ νῦν θλαστὰς (ἐλάας), ταύτας πυρῆνας οἱ κωμικοί.

1132

ῥαβάττειν

Photius σοβεῖν καὶ τρέχειν καὶ συντόνως ποδοκτυπεῖν. et continuo idem ῥαβ. ἀντὶ τοῦ ἄνω κάτω [ἀντι]βαδίζειν. Hesychius ῥαβάττειν· ἄνω καὶ κάτω βαδίζειν, τινὲς δὲ τύπτειν καὶ ψόφον ποιεῖν τοῖς ποσὶ καὶ ῥάσσειν. Bekker. Anecd. 446, 26 ἀρράβακα· τὴν ὀρχηστρίδα ἢ καὶ τὸν ὀρχηστήν. ἢ καὶ βλάσφημον. ἀπὸ τοῦ ἀρράβασσειν, ὃ ἐστὶν ὀρχεῖσθαι. haec postrema non credo ex comoedia fluxisse. ceterum cf. Lobeck. Pathol. el. 41 not.

1133

ῥιγεσίβιοι

Bekker. Anecd. 61, 29 ἐπὶ τῶν πτωχῶν καὶ γυμνῶν, προσποιουμένων δ' ἄσκεῖν τὸ σῶμα. Pollux 4, 186 τοὺς ἐεὶ ῥιγῶντας οἱ παλαιοὶ ῥιγεσιβίους ἔλεγον, οὓς οἱ νῦν δυσρήγους. ῥιγοσίβιοι cod. Bekk., ῥιγοσιδίους APoll., ῥιγῶσι βίους B. cf. Aristoph. fr. 92.

1134

σάβυτταν

Photius σάραβον· τὸ γυναικεῖον αἰδοῖον οἱ κωμικοὶ καλοῦσι. καὶ σάκταν. καὶ σάβυτταν. καὶ σέλινον, καὶ ταῦρον καὶ ἔτερα πολλά. eadem fere Suidas σάραβον. cf. etiam Eustath. 1539, 33 (qui ceteris δέλτα addit). Photius σαβύττης· ξυρήσεως εἶδος. idem σάβυττος· τὸ γυναικεῖον αἰδοῖον. Hesych. σάβυττος· εἶδος ξυρήσεως εἰς καλλωπισμόν. . . τινὲς δὲ τὸ γυναικεῖον. — δέλτα est Arist. Lys. 151.

1135

σάκταν

Photius. cf. 1134. Hesychius σάκαν· τὸ τῆς γυναικός. ac σάκανδρος Arist. Lys. 824. unde σάκαν etiam Photio reddendum videtur.

1136

σαμάκια

Pollux 5, 101. cf. 1115.

1137

σάραβον

Photius. cf. 1134. cf. Hesych. et Suid. σάραβον (σάραβος). a nomine pistoris Plataeensis (Posidipp. 29) cognomen illud deductum arbitratur Mein.

1138

σέλινον

Photius. cf. 1134. Hesych. σέλινον· τὸ γυναικεῖον.

1139

σισάριον

Pollux 5, 101. cf. 1115. Phot. σισάριον· χρυσοῦν κοσμάριον σισάριον ὅμοιον. Hesych. σισάριον· κοσμάριον χρυσοῦν γυναικεῖον, ὡς ἄλυσείδιον.

1140

σισύμβριον

Pollux 5, 101. cf. 1115.

1141

σισυφρίζειν

Bekker. Anecd. 64, 6 πανουργεῦεσθαι καὶ δολιεύεσθαι καὶ δολίως τι πράττειν.

1142

σιφνιάζειν

Photius 515, 6 et Append. prov. 4, 73 τὸ ἄπτεσθαι τῆς πυγῆς δακτύλῳ. Hesychius σιφνιάζειν· καταδακτυλίζειν. διαβέβληνται γὰρ οἱ Σίφνιοι ὡς παιδικοῖς χρώμενοι. σιφνιάσαι οὖν τὸ σκιμαλίσαι (Arist. Ach. 444). Bekker. Anecd. 48, 23 καταδακτυλίζειν· τὸ ἀσελγῶς τῷ δακτύλῳ τῆς τοῦ πέλας ἔδρας ἄπτεσθαι. τοῦτο καὶ σκιμαλίζειν οἱ Ἀττικοὶ λέγουσιν. haec postrema videntur ad Arist. Eq. 1381 pertinere. σιφνιάζειν alia significatione Aristoph. fr. 912.

1143

σκαιεμβατεῖν

Photius τὸ σκαιῶς καὶ ἀρρώθμως ἐμβαίνειν ὀρχούμενον. σκαιο-βατεῖν Eustath. 1469 init. et Suid.

1144

σκαφέας

Harpocration 127, 15 et Photius 263, 18 μετοίκιον . . . ἐκάλουν δὲ οἱ κωμικοὶ σκαφέας τοὺς μετοίκους, ἐπεὶ ἐν ταῖς πομπαῖς τὰς σκάφας ἐκόμιζον οὗτοι.

1145

σκινδακίσαι

Photius τὸ νύκτωρ ἐπαναστῆναί τινι ἀσελγῶς. idem σκίν-

δαρον· προσκίνημα. καὶ τὸ νύκτωρ ἐπαναστῆναι (ὑπαναστ. cod.) ἀκολάστως σκινδαλίσαι. Hesychius σκινδαρεύεσθαι· κακοσχολεύεσθαι, δακτυλίζεσθαι, σκιμαλίζεσθαι. σκινδαρίσαι τὰ αὐτά. σκινδά(ε)ιος· ὄρχησις οὕτω καλουμένη. σκίνδαροι· τὰ προσκυνήματα. σκίνδαρος· ἡ ἐπανάστασις νυκτὸς ἀφροδισίων ἕνεκα.

1146

Σκίραψ, Σκίραφος

Bekker. Anecd. 1200 (ad 992, 32) ἔστι δὲ ὄνομα ῥίριον παρὰ τοῖς κωμικοῖς εὐρισκόμενον.

1147

σκορακίζειν

Photius οἶον εἰς κόρακας ἀποπέμπειν· ἀπὸ τούτου γὰρ εἴρηται, ὥς καὶ τὸ οἰμῶζειν ἀπὸ τοῦ οἶμοι. cf. Phot. οὐκ ἐσκοράκισεν, σκορακίζονται. Hesych. σκορακίζει et σκορακισμός. Zenob. 5, 90. verbum exstat [Demosth.] 11, 11, sed a comico aliquo fictum videtur. cf. πατερίζειν, παππάζειν, ἀδελφίζειν, θυγατερίζειν. Arist. Av. 266 cum eis quae adnotavimus.

1148

σκορδοῦν

Pollux 5, 93. cf. 986 et Hesych. Phot. Lobeck. Pathol. prol. 148 not.

1149

σκυζᾶν

Bekker. Anecd. 12, 15. cf. 930.

1150

σοβαρός

Photius λαμπρός, ἐπαιρόμενος, τολμηρός, αὐθάδης, ἔξω τοῦ δέοντος φερόμενος . . . χρῶνται δὲ τῇ λέξει ταύτῃ συνήθως οἱ κωμικοί (sic Alberti pro κυνικοί).

1151

σοροδαίμων

Bekker. Anecd. 63, 10 ἐπὶ τεθνηκότος τάττεται. δημοῖ δὲ (fortasse δημοῖται δὲ καὶ) ὁ ἄξιος ἐν σορῶ δαίμων εἶναι δι' ὑπερβολὴν γήρως. cf. 860 et 1392.

1152

στόρθυγγας

Pollux 2, 28 τὰς συνεστραμμένας μετὰ ῥύπου τρίχας ἡ κωμω-

δία στ. καλεῖ. Hesychius σπόρθυγγες· αἱ συνεστραμμέναι μετὰ δύπου τρίγες. Lobeck. Pathol. el. I 140. 'στόρθυγξ adpellatur quidquid durum torridumque est et in acutum desinit'. Meinek. Theocr.³ p. 401 not.

1153

στρατύλλαξ

Cicero Ep. Att. 16, 15, 3 *videtur* στρατύλλαξ *ille deiectus de gradu*. indic. Meinek. *Stratullax* est servus Truculenti Plautini. cf. Ritschl. Opusc. III 330. 342. 3.

1154

στροβίλια

Pollux 5, 97. cf. 962.

1155

στρουθίζειν

Eustathius 228, 40 ὅτι ἀπὸ τῆς στρουθοῦ καὶ στρουθίζειν τὸ εὐτελῶς πως ἔδειν, δηλοῖ καὶ ὁ κωμικός. et 1411, 15 τὸ στρουθίζειν, ὃ φησιν ὁ κωμικός, ἐκ τῆς Ὀμηρικῆς παρῆκται στρουθοῦ. Phot. στρουθίζων· τρίζων. inter Aristophanis fragmenta (717) recepit Dindorfius p. 243.

1156

συβριάζει

σοβαρεύεται, τρυφᾷ. Hesychius. cf. Phrynich. com. 64.

1157

συγκηδεστήν

Pollux 6, 159 ἡ κωμωδία καὶ σ.

1158

συνάστρια

συκοφαντρία. Hesychius.

1159

συκηγορίαν

τὴν ἐν τῷ λέγειν συκοφαντίαν. Hesychius. 'ex comico ut videtur'. Steph. Thes.

1160

Ταρταρίτης

Stephanus Byz. Τάρταρος. ὁ οἰκῆτωρ Ταρτάριος . . . καὶ τὸ κωμικὸν Ταρταρίτης. Aristophanis Πικνίτην Eq. 42 contulit Mein.

1161

ταῦρον

Photius. cf. 1134 et 635. Hesych. ταῦρος . . . ἄλλοι δὲ τὸν παιδεραστήν. καὶ τὸ γυναικεῖον. at Suidas ταῦρος τὸ αἰδοῖον τοῦ ἀνδρός. καὶ ἀταυρώτη. ἢ ἄμικτος, ἀγνή (Aesch. Ag. 244. Arist. Lys. 217. 8).

1162

τερετίζομεν

Photius et Bachmann. Anecd. I 384, 29 τὸ αὐτὸ μέλος ἔδομεν. dixerat poeta aliquis comicus ταὐτὸ γὰρ τερετίζομεν, ad quae scholiasta adnotaverat τὸ αὐτὸ μ. ἔδ. neque enim adsentior Nabero. proprio τερετίζειν (Phryn. com. 14 et Euphron. 1, 34) dicuntur cicadae. Poll. 5, 89 εἴποις ἄν . . . τέτιγας τερετίζειν.

1163

τιλλοπώγων

Bekker. Anecd. 66, 3 ὁ τὸν ἑαυτοῦ ἀποτίλλων πώγων.

1164

τίμος

Eustathius 563, 24 et Philemo Lex. 105 φθογγὴ φθόγγος, χολὴ χόλος, τιμὴ τίμος, ὡς παρὰ τῇ κωμῳδίᾳ τὸ τίμημα. 1222, 28 ἐκ τοῦ τιμῆ ὁ τίμος. sed idem Eustathius 1148, 38 μὴ τινα τίμον εἰσενεγκῶν, εἰπεῖν κατ' Ἀρχιλόχον (103 Bergk.). itaque praeter Archilochum etiam comicorum aliquis ea forma usus erat. de qua cf. Lobeck. Pathol. prol. 9.

1165

τοκογλύφος

Bekker. Anecd. 64, 30 τοκοπράκτωρ· ἀλλὰ καὶ τοκογλύφος. hoc alterum a comicis mutuati sunt posteriores, veluti Plutarchus et Lucianus.

1166

τολμητίας

Hesychius προπετής, αὐθάδης, ὑπὲρ τὴν ἑαυτοῦ δύναμιν ἐπιχειρῶν. Photius τολμητίας· τολμηρός. Thomas Mag. 357, 10 τολμητής, οὐ τολμητίας. ἀνάττικον γὰρ τοῦτο. seimus tamen quam multa inventa comicorum ab Antatticistis sint reprehensa.

1167

τρικόλ(λ)υβον

νομισμάτιόν τι. Hesychius. Pollux 9, 72 ἔλεγον δέ τι καὶ τρικόλλυβον οἱ ποιηταὶ σμικρὸν νόμισμα. comici sine dubio.

1168

τρίπους

Pollux 5, 97. cf. 962.

1169

Τρυμαλίτις

Ἀφροδίτη. Hesychius. indic. Nauck. cognomen comice fictum, significatione obscaena. Sotad. Plut. Mor. 11a εἰς οὐχ ὁσίην τρυμαλίην τὸ κέντρον ὠθεῖς.

1170

τρουπαλώπηξ

Bekker. Anecd. 64, 28 ὁ διὰ πανουργίαν πάντα τρυπῶν καὶ ἐργάζεσθαι δυνάμενος.

1171

τυλεῖα

Pollux 10, 39 τὰ τυλεῖα . . . παρὰ τοῖς κωμικοῖς ἔστιν. cf. Eupol. 170.

1172

τυμβογέρον

Pollux 2, 16. cf. 860. Bekker. Anecd. 66, 13 τυμβογ. ὁ τύμβου χρεῖαν ἔχων. Photius τυμβογέροντες· πέμπτη ἡλικία γερόντων, ὡς καὶ Θεόφραστος. παραπλήγες καὶ τῇ διανοίᾳ παρηλλαγμένοι. cf. Arist. Lys. 372. Nauck. Aristoph. Byz. 98.

1173

τυρεύει, τυρεύεται, τυρευθέντα, τυρεῦσαι, τυρεύων,
τυρωθέντα

Photius τυρεύεται καὶ τυρεῖται· συνίσταται καὶ συμπήγνυται. idem τυρευθέντα· κινήθέντα, ταραχθέντα. et τυρεύων· κατασκευάζων. Hesychius τυρεύει· ταράττει, κινᾷ. idem τυρεῦσαι· τὰ αὐτά. καὶ τυρεύων. et τυρωθέντα· ταραχθέντα, κινήθέντα. Bekker. Anecd. 308, 13 τυρεῦει· τὸ πηγνύναι καὶ συντιθέναι, ἀπὸ τῶν τὸ γάλα πηγνύντων καὶ τυρὸν ποιούντων. cf. etiam 706 et 998. horum omnium fons est Arist. Eq. 479 συντυρούμενα. unde Demosthenes 19, 295 ὁ δ' ἔνδον ἐτύρευεν. quod cum reprehendit Pollux 6, 130 (ἄλλ' οὐκ ἔγωγε ἀποδέχομαι τὸ τυρεῦειν), non tamen, ut opinatur M. Schmidtus in ed. Hes., negat ullum alium Atticum ea voce usum esse. sine dubio comici minorum gentium et Aristophanis et Demosthenis dicta avide adripiebant.

1174

ὑπεγάρστιξε

τὸ ἐχόρταζεν ἢ κωμωδία. Pollux 2, 168.

1175

ὑπερακήκοα

Bekker. Anecd. 69, 24 οἶον ἄκρως ἀκήκοα.

1176 — 1179

Ῥπερευρύβατος, Ῥπερθεμιστοκλῆς, Ῥπερπερικλῆς,
Ῥπερσωκράτης

Bekker. Anecd. 67, 20 Ῥπερθεμιστοκλῆς· καινοτάτη ἢ φωνή. σημαίνει οἶον ὑπὲρ Θεμιστοκλέα τῇ σοφίᾳ. ὅμοιον Ῥπερπερικλῆς καὶ Ῥπερσωκράτης. ἀλλὰ καπὶ τοῦναντίου Ῥπερευρύβατος ὁ ὑπερβάλλων Εὐρύβατον (Aristoph. fr. 184) πονηρίᾳ. ὑπερευρύβατος cod. — indic. Nauckius.

1180

ὑπερμαζεῖ

Etymologic. m. Milleri (Mélanges 293) ὑπερπλουτεῖ, τρυφᾷ, στρηνιᾷ. μάζα γὰρ ἡ τροφή. Etym. m. 573, 22 μάζα· ἡ τροφή. ὅθεν καὶ ὑπερμαζεῖ, τὸ ὑπερτρυφᾷ, πλουτεῖ, στρηνιᾷ. ὑπερμαζῆς est Lucian. Navig. 15 (cf. Thom. Mag. 373, 3 R.).

1181

ὑπεροψωνεῖν

Bekker. Anecd. 67, 32 τὸ ἀγοράζοντός τινος ὄψον ἕτερον τῇ τιμῇ ὑπερβάλλοντα ὠνεῖσθαι. ὑποψόνην cod.

1182

ὑπομηλαφῆσαι

ψηλαφῆσαι. Hesychius. comice fictum pro κρύφα τῶν μῆλων (i. e. μαστῶν) ἄπτεσθαι.

1183. 1184

φαγέσωρον, φαγεσωρίτιν

Pollux 6, 42 φαγέσωρον τὸν ἐπληστον οἱ κωμικοὶ ὠνόμαζον, καὶ τὴν τοῦ τοιούτου γαστέρα φαγεσωρίτιν. Hesych. φαγέσωρ[ι]ον· πολυφάγον.

1185

φαρυγίνδην

ὥς ἀριστίνδην, σκώπτοντες τὴν γαστριμαργίαν τῶν χορευτῶν Ἀττικοὶ λέγουσιν. Etymologic. m. 788, 38. Photius et Suidas (ubi perperam φαλαγγίνδην).

1186

φάσακες

συκοφάνται. Hesychius. comoediae tribuit Passovius. cf. φάσις, Φασιανός, similia. φάσακες vel φάνακες Mein. Philol. XII 628. at φάσακες recte videtur scriptum esse.

1187

φειδαλφιτεῖν

Bekker. Anecd. 69, 32 τὸ φείδεσθαι τῶν ἀλφίτων, οἷον τροφῆς καὶ σιτίων. φειδαλφιστήν cod. — Hesychius φειδαλφιτῆσαι· φειδωλὸν περὶ τὰ ἄλφιστα γενέσθαι. 'comici poetae?' M. Schmidt.

1188

φθειροκομίδης

φθειρῶν γέμων. Hesychius. 'comicus?' M. Schmidt, φθειροκομῆτης proponens. fort. φθειροκοπίδης, ad analogiam τῶν Ἑρμοκοπιδῶν.

1189

φθειροκτονεῖν

Bekker. Anecd. 71, 15 τὸ τοὺς φθειῖρας κτείνειν. φθειροκτ. cod.

1190

φίλετνος

Bekker. Anecd. 70, 21 ὁ φιλῶν ἔτνος ἐσθίειν.

1191

φορμοκοιτεῖν

Bekker. Anecd. 70, 5 τὸ ἐπὶ φορμοῦ καθεύδειν. φορμὸς δέ ἐστι πλέγμα τι ἐκ φλέω. τάττεται ἐπὶ λυπρῶς καὶ κακῶς κοιμωμένων, οὐκ ἐχόντων κνάφαλλον. comico poetae tribuebat Mein. II 5. cf. Chionid. 1. poterat ea voce austera cynicorum vita, poterat etiam *Phormionis* severitas (ut in Eupolidis *Taxiarchis*) significari.

1192

χαλκιδίξιν

Plutarchus Proverb. 1, 84 ἐπὶ τῶν γλισχρευομένων. οἱ γὰρ

ἐν Εὐβοίᾳ Χαλκιδεῖς ἐπὶ φιλαργυρίᾳ ἐκωμφοῦντο. Eustathius 279, 18 παροιμιακῶς τὸ γλισχεύεσθαι· ἐπὶ φιλαργυρίᾳ γὰρ ἐκωμφοῦντο οἱ κατ' Εὐβοίαν Χαλκιδεῖς. Hesychius ἀπὸ τῶν κατ' Εὐβοίαν Χαλκιδέων. τίθεται δὲ καὶ ἐπὶ τῶν παιδεραστούντων, ἐπεὶ ἐπλεόναζον παρ' αὐτοῖς οἱ παιδικοὶ ἔρωτες. Suid. χαλκιδίζειν καὶ χαλκιδεύεσθαι· ἐπὶ τῶν γλισχευομένων. καὶ φικιδίζειν· ἐπὶ τοῦ παιδεραστεῖν, ubi cf. Bernhardy. Plut. Mor. 761a (οἱ Χαλκιδεῖς) τὸ παιδεραστεῖν πρότερον ἐν ψόγῳ τιθέμενοι, τότε μᾶλλον ἑτέρων ἡγάπησαν καὶ ἐτίμησαν. sine dubio utraque significatione comici utebantur. ac fortasse aliquis hominem parcum, qui (amicae opinor) pro auro aes dedisset, χαλκιδίζειν primus dixerat.

1193

χάνος

Pollux 2, 97 ὁ κατάγελως καταχήνη εἴρηται παρὰ τοῖς κωμικοῖς (Arist. Vesp. 575. G. Eccl. 631), καὶ χάνος δὲ παρ' αὐτοῖς τὸ στόμα.

1194

χελυνοίδης

Bekker. Anecd. 72, 26. cf. 1111.

1195

ὁ χλεύαξ

κωμωδικώτερον. Pollux 9, 149. indic. H. Iacobi Mein. ed. min. xviii. ut πλούταξ al.

1196

χναύματα

Pollux 6, 62 οἱ κωμικοὶ ὠνόμαζον τὰ περικόμματα καὶ χναύματα. χναῦμ' est Mnesim. 4, 12, χνανμάτια Toleclid. 1, 14. Aristoph. fr. 224.

1197

χοιρότριψ

Herodianus I 246, 26. cf. 1097 παιδότριψ.

1198

χρεμψιθέατρον

Suidas ἢ ὅτι εἰσιόντες εἰς τὸ θέατρον χρέμπτονται, ἢ ὅτι χρεμπτόμενοι ἐκβάλλονται. Hesychius οἱ εἰσιόντες εἰς θέατρον . . . (desunt reliqua). utriusque est χρεμψιθέατρον, non χρεμψιθέατροι, quod homines docti reponendum esse putaverunt. 'quas explicationes Suidas commemoravit, earum neutra probabilis est. videtur theatrum

frequentissimum dici, quod spectatores quasi evomat'. Bernhardy. quae interpretatio reliquis multo infeliciores est. sed meliorem, quam diu poetae consilium ignoramus, promere vix quisquam poterit.

1199

ψυχροκομψεύματα

ψυχροφαντάσματα. Hesychius. sic in Thes. l. gr. G. Dindorfius pro ψυχροκομψώματα cod. 'comicus' M. Schmidt. cum trimetro ea forma non sit apta, ψυχροκομψοφάσματα Meinekii Philol. XII 630, ipse quoque ex comoedia vocem fluxisse statuens.

1200

ὠλεσίοικοι

οἱ ἄσωτοι ὑπὸ Ἀττικῶν. Bekker. Anecd. 318, 9. Hesych. ὠλεσίοικοι· οἱ ἄσωτοι. ex Aesch. Sept. 720 non videtur excerptum esse. cf. 848 et 1525.

1201

ὠμοκνυδιᾶ

Bekker. Anecd. 318, 19 et Etymolog. m. 822, 32 ἐπὶ τῇ τῶν ὠμων εὐεξία μέγα φρονεῖ. Hesychius ὠμοκνυδιᾶν· ἐπὶ τῇ τῶν ὠμων εὐδοξία (εὐεξ.) μέγα φρονεῖν ἢ τῇ τάξει.

1202

ὠρνεάζετο

Hesychius μετέωρον ἐπῆρε τὴν κεφαλὴν.

ΑΜΦΙΣΒΗΤΗΣΙΜΑ ΚΑΙ ΠΑΡΕΓΓΡΑΦΑ

1203

τί κάθη; καὶ πίνωμεν· οὐ καὶ σιτία.
 πάρεστιν; ὦ δύστηνε, μὴ. σαντιῶ φθόνει.
 οἱ δ' εὐθὺς ἡλάλαξαν, ἐν δ' ἐκίρνατο
 οἶνος· φέρων δὲ στέφανον ἀμφέθηκέ τις.
 5 ὕμνεῖ δ' αἰσχροῶς κλῶνα πρὸς καλὸν δάφνης
 ὁ Φοῖβος οὐ προσωδά· τήν τ' ἐναύλιον
 ὠθῶν τις ἐξέκλαξε σύγκοιτον φίλην.

Plutarchus Mor. 1098b οἱ θεράποντες ὕταν Κρόνια δειπνῶσιν ἢ Διονύσια κατ' ἀγρὸν ἔγωσι περιμόντες, οὐκ ἂν αὐτῶν τὸν ὀλολυγμὸν ὑπομείναις καὶ τὸν θόρυβον, ὑπὸ χαρμονῆς καὶ ἀπειροκαλίας τοιαῦτα ποιοῦντων καὶ φθεγγομένων κτλ. 1. τί κάθῃ] κλῖθῃ Mein. conl. Eurip. fr. 692 N. καὶ παῖ Herwerd. Obs. crit. 40. σιτία Bergk.] σῖτα. 5. ὕμνεϊ] ὕμνεῖτο Petav. ὕμνει δέ τις Bergk. ὕμνησε δ' K. Herm. XXII 148. 6. ὁ Φοῖβος] ὑφορβὸς vel συφορβὸς K. in fine τ' ἐναυλίαν Bergk. τε ναυτίαν K. 7. ἐξέκλαγξε Reisk. ἐξέπληξε K.

1. κάθῃ utique corruptum. 3. ἐκλόνατο, ut κινῶντες Aristoph. fr. 683. ἐγκινῶσιν Eccl. 841. 6. 'si Φοῖβος scoliī nomen fuisse statuere liceret, corrigerem οὐ Φ., οὐ προσφῶδά, non Phœbus canebatur, non carmina modulata'. Mein. 'ὁ Φοῖβος ὕμνεῖτο κλῶνα πρὸς καλὸν δάφνης in comoedia sic erat dicendum: παιὰν ἤδετο πρὸς μυρρίνην.' Cobet. N. l. 48. de quibus cf. quae dixi in Herma XXII 145 sq. 6. 'οὐ προσφῶδά adverbialiter' H. Iacobi Mein. ed. min. xxiii conl. Lob. Soph. Ai. p. 95. 155. 246. 'ἐναύλιον fors. ianua, ut ὠθῶν sit cum vi impellens'. Mein. 7. 'permirum est doricum ἐξέκλαξε pro ἐξέκλῃσε (?) et sine dubio corruptum'. Mein.

ad Tagenistas Aristophanis olim referebat Bergkīus, postea comici esse negavit; inter fragmenta comica recepit Meinekius. ad drama satyricum pertinere censent Fritzscheius De Lenaeis p. 16 et cum Herwerdeno Obs. crit. 40 Cobetus N. l. 48. cf. Nauck. Tr. gr. fr. adesp. 346.

1204

γάμος κράτιστός ἐστιν ἀνδρὶ σὺφρονι
 τρόπον γυναικὸς χρηστὸν ἔνδον λαμβάνειν.
 αὕτη γὰρ ἡ προῖξ οἰκίαν σφῶζει μόνη.
 ὅστις δὲ τρυφερῶς τὴν γυναικ' ἄγει λαβῶν,
 5 συνεργὸν οὗτος ἀντὶ δεσποίνης ἔχει,
 εὖνουν, βεβαίαν εἰς ἅπαντα τὸν βίον.

Stobaeus Floril. 72, 5 Ἰππώνακτος (fr. 72 Bergk.). Apostol. 5, 24c. 2. ἔνδον] ἔδονον M. Haupt. Opusc. III 637. 4. τρυφερῶς AB] τρυφερός Trinc. ἀτρυφερόν Grotius. cf. Eupol. 69. ἀτρυφερώς Cobet. Mnem. nov. II 248.

duo diversorum poetarum fragmenta in unum coaluisse (ita ut a v. 4 alterum incipiat) Valekenarius, post v. 4 quaedam excidisse Bergkīus, non Hipponacti, sed Hippothoonti haec tribuenda esse Meinekius III 714 (cum Bergkio) coniecerunt. quem Hippothoontem tragicum Nauckius (Tr. gr. fr. 643. 4), didacticum fuisse Hauptius censuit. tres posteriores versus Cobeto, tres primi Meinekiō comici esse videbantur.

1205

τίς ὧδε μῶρος καὶ λίαν ἀνειμένως
 εὐπείστος ἀνδρῶν, ὅστις ἐλπίζει θεοὺς
 ὅστων ἀσάρκων καὶ χολῆς πυρρυνμένης,
 ἃ καὶ κυσὶν πεινῶσιν οὐχὶ βρώσιμα,
 5 χαίρειν ἀπαρχαῖς καὶ γέρας λαχεῖν τόδε;

Clemens Alex. Strom. 7, 6, 34 ἐπεὶ τίς ὧδε μῶρος, κατὰ τὴν ποιητικὴν χάριν, καὶ λίαν κτλ. καὶ χάριν τούτων τοῖς δρωσιν ἐκτείνειν (sic Sylb. pro ἐκτείνειν). Porphyrius De abstin. anim. 2, 58 (p. 120, 3 Nauck.), Cyrillus c. Iul. 9, 306e. 1. ἀνειμένως Grotius Excerpt. 923] ἀνειμένος Porphyr. et LClem. 2. εὐπείστος Mein.] εὐπίστος. cf. Lobeck. Soph. Ai. 151. ἐπλῆξη Cyrill. 3. ὥς ὅστων τῶν Porphyr. 4. κυσὶ LClem. 5. ἀπαρχαῖς Porson. Hec. 41] ἀπαντας Porphyr. Cyr. ἀπέρη Clem., sed ἀπαντα LClem. ἀπαρχῇ Grot. ἀπάταις ἂν Both. Grotius versum sextum χάριν τε τούτων τοῖσι δρωσιν ἐκτείνειν ex Clementis verbis poetae adscripsit. — 3. cf. Soph. Antig. 1010. Menand. 129, 6.

tragici potius quam comici esse sententia erat Gatakeri Antonin. 10, 8. inter tragicorum adespota (91) recepit Nauckius. quod si recte fecit, v. 5 fortasse scribendum χαίρειν ἂν ἄνταις, ut genitivi v. 3 sint absoluti.

1206

γέρων γέροντι γλῶτταν ἡδίστην ἔχει,
 παῖς παιδί, καὶ γυναικὶ πρόσφορον γυνή,
 νοσῶν τ' ἀνὴρ νοσοῦντί, καὶ δυσπραξία
 ληφθεὶς ἐπ' ὠδὸς ἐστὶ τῷ πειρωμένῳ.

Plutarchus Mor. 51e ἀρχὴν φιλίας ἔφαμεν εἶναι . . . ὁμοιοπαθεῖ διάθεσιν τε καὶ φύσιν, ἐφ' οἷς καὶ ταῦτα εἴρηται κτλ. alii Menandro, alii Euripidi tribuerunt. cf. Nauck. Tr. gr. fr. adesp. 296. 2. γυναικὶ πρόσφορον γυνή est Eurip. Hel. 830. καὶ παιδὶ καὶ γέροντι προσφέρων τρόπους Tr. gr. fr. adesp. 377. cf. Cobet. N. l. 47. ego nihil in his invenio quod non etiam a comico dici potuerit. v. 4 fortasse scrib. ἐπ' ὠδὸς τῷ τάλαιπωρυνμένῳ.

1207

πᾶσιν δὲ θνητοῖς βούλομαι παραινέσαι
 τοῦφ' ἡμέραν ζῆν ἡδέως· ὁ γὰρ θανὼν
 τὸ μηδὲν ἐστὶ καὶ σκιδ' ἀκατὰ χθονός.
 μικροῦ δὲ βιότου ζῶντ' ἐπαυρέσθαι χρεῶν.

Athenaeus 8, 336b καὶ ἄλλος δὲ τίς φησι (ποιητῆς) τῷ Σαρ-
δαναπάλλῳ παραπλήσιος ὑποτιθέμενος καὶ οὗτος τοῖς μὴ σωφρονοῦσι
τοιιάδε κτλ. 1. πᾶσι Α. 2. τοῦφ' ἡμέραν Casaub.] τοῦφήμερον Α.
tragici, fortasse Euripidis, esse putabat Porson Adv. 101. 'temu-
lenti haec philosophia est ex aliquo satyrico dramate.' Cobet.
N. l. 48, conl. Eurip. Alcest. 788 sq. Nauck. Tr. gr. fr. adesp. 68.

1208

τρόπος ἐστὶ χρηστὸς ἀσφαλέστερος νόμον.
τὸν μὲν γὰρ οὐδεὶς ἂν διαστρέψαι ποτὲ
δήτωρ δύναιτο, τὸν δ' ἄνω τε καὶ κάτω
λόγοις ταράσσων πολλαῖς λυμάνεται.

Stobaeus Floril. 37, 15 περὶ⁹¹ Α. Πειρίθου Trinc. Nauck. Eurip.
fr. 600. 1. ἐστὶ δὲ Trinc. 2. διαστρέψη B¹. 3. 4. δήτωρ et λόγος
transponit Cobet. Mnem. VIII 134. 4. λόγος Mein. Stob. II vi.
σπαράσσων Valek. Diatr. 200a. — 'ingenium bonum nemo verbis
pervertere potest, leges orator distorquendo pervertit.' Cob., qui
comici esse statuit. post ea quae Valckenarius p. 199 disputavit
non video cur Euripidi haec abiudicanda sint.

1209

καὶ γὰρ τὸν ἄλλον ὧδε θνητοῖσιν νόμον
ὕψει διαθρῶν· οὐδὲν ἂν πάντῃ καλὸν
οὐδ' αἰσχρόν, ἀλλὰ ταῦτ' ἐποίησεν λαβῶν
ὁ καιρὸς αἰσχρὰ καὶ διαλλάξας καλὰ.

Anonym. Diss. antisept. Orell. Opusc. sent. II 216 παρεξοῦμαι
δὲ καὶ ποιήμα τι κτλ. eadem (om. v. 1) in Fabr. Bibl. gr. V 623.
1. ὧδε] τόνδε Nauck. Tr. gr. fr. adesp. 16. 2. διαθρῶν Valek.] δι-
αιρῶν. ὕψει δὲ διαθρῶν Herwerd. Exerc. crit. 87, om. v. 1 et inter-
punctione ante οὐδέν. ἂν] ἦν Nauck. οὐδὲ ἔν Herw. οὐδὲν ὄν,
si interpunctio tollatur et v. 1 segregetur, K. διαθρεῖν est Arist.
Eq. 543. Nub. 700. ac multo frequentius est simplex.

1210

βίος δ' ἀπράγμων τοῖς γέρονσι συμφέρει·
μάλιστα δ' εἰ τύχοιεν ἀπλοῖ τοῖς τρόποις
ἢ μακκοῦν μέλλοιεν ἢ ληρεῖν ὅλως,
ὅπερ γερόντων ἐστίν.

Etymologicum m. Milleri (Mélanges 210) μακκοῦν... οἶον κτλ.
2 ἀπλοῖ] ἀμνοῖ K. ἀπλόοι τρόποις A. Nauck. Mélanges gréco-rom.

V 178. 9. ἀμνοὶ τοὺς τρόπους est Arist. Pac. 935. cf. Eq. 264 et de verbo μακκοῶν Eq. 62. 395. Lucian. Lexiph. 19. Archilocho haec tribuit Nauckius, conl. Georg. Cedren. II 612, 9 τῆς πρεσβυτικῆς ἀψάμενον ἡλικίας, ἥτινι συμφέρειν τὴν ἀπραγμοσύνην Ἀρχιλόγος ὁ ποιητὴς ἀπεφήνατο. quod testimonium quamvis grave esse concedam, tamen sententia non ita comparata est, ut eadem (aliter expressa) non etiam alius poeta uti potuerit. itaque, si ἀμνοὶ scribatur, comico tribuerim.

1211

ἀλλὰ ξενῶνας οἶγε καὶ ῥᾶνον δόμους,
στρώωνυ τε κοίτας καὶ πυρὸς φλέξον μένος,
κρατῆρά τ' αἶρου καὶ τὸν ἥδιστον κέρα.

Athenaeus 2, 48a, proxime post Anaxandridis fr. 70. στρώωνυ Mus.] στρῶν E. στρωμνὰς C. 3. αἶρου L] αἶγον B. ἄργου CE. — ad satyricam fabulam referri iussit Cobetus N. l. 47 extr. Tr. gr. fr. adesp. 63 N. si comicus scripsit, parodia est vel imitatio tragoediae, quales permultae exstant in Antiphanis aliorumque fragmentis. ceterum cf. Eurip. Alcest. 547.

1212

Diogenes Laert. 6, 93 πρὸς Ἀλέξανδρον πυθόμενον εἰ βούλεται αὐτοῦ τὴν πατρίδα ἀνορθωθῆναι, ἔφη (Κράτης)· καὶ τί δεῖ; πάλιν γὰρ ἴσως ἄλλος Ἀλέξανδρος αὐτὴν κατασκάψει· ἔχειν δὲ πατρίδα ἀδοξίαν καὶ πενίαν ἀνάλωτα τῇ τύχῃ καὶ Διογένους εἶναι πολίτης, ἀνεπιβουλεύτου φθόνῳ. ex quibus Meinekius hos versus effinxit:

ἔχειν δὲ πατρίδ' ἀδοξίαν ἐπαξιῶ
πενίαν τ', ἀνάλωτα τῇ τύχῃ, καὶ Διογένους
εἶναι πολίτης, ἀνεπιβουλεύτου φθόνῳ.

sed 'fortasse non comici poetae, sed ipsius sunt Cratetis.' Mein. solutam orationem in editione Diogenis exhibet Cobetus. si sunt comici cynicum philosophum haec dicere fingentis, versus 1 sic fortasse scribendus est: ἐπεύχομαι δὲ πατρίδ' ἔχειν ἀδοξίαν.

1213

ἵππον τελώνην, σνκοφάντην ἀετόν,
βάτραχον σοφιστήν, ὀψοποιὸν ἐμπίδα,
ἀλεκτρούνα κίναιδον οὐκ ἴδοι τις ἄν.

Lucianus Gall. 27 τελώνην ἵππον ἢ σνκ. βάτρ. ἢ σοφιστήν κολοῖον ἢ ὀψοποιὸν κώνωπα ἢ κίναιδον ἀλ. . . οὐκ ἂν ἴδοις. versus coniectura non admodum certa restituit Fritzsche, conl. Philem. 89.

1214

(Ἔρως) οὐχ ὁποῖον ζωγράφων
παΐζουσι χεῖρες, ἀλλ' ὃν ἡ πρωτοσπόρος
ἀρχὴ τέλειον εὐθὺς —

[Lucianus] Amor. 32 Ἔρως οὐ νήπιον κακόν, ὅπ. — πρωτοσπ. ἐγέννησεν ἀρχὴ τέλειον εὐθὺς τεχθέντα. — dubito tragici sit an comici παρατραγωδοῦντος.

1215

τίς δ' ἂν σε νύμφη, τίς δὲ παρθένος νέα
δέξαιτ' ἄν; εὖ γοῦν ὥς γαμεῖν ἔχεις τάλας.

Plutarchus Mor. 789a ὁ γαμεῖν παρασκευαζόμενον γέροντα ἐστεφανωμένον καὶ μυριζόμενον ἀποτρέπων καὶ λέγων τὰ πρὸς τὸν Φιλοκτήτην· τίς δ' ἂν — ἔχεις τάλας, οὐκ ἄτοπός ἐστι. v. 2 Plut. Solon. 20 γέροντι νέαν ἀγομένῳ φαίη τις ἂν ἐμμελὲς ἄρχων ἢ νομοθέτης τὸ πρὸς τὸν Φιλοκτήτην 'εὖ γ' οὖν ὥς γαμεῖν ἔχεις τάλας.' 2. γοῦν Musgr.] γ' οὖν. — ad Strattidis *Philoctetam* referebat Matthiae Eurip. VIII 269, inter tragicorum adespota (fr. 9) recepit Nauckius. Matthiaeum in pugnat Herwerd. Exerc. crit. 87, quod soli tragici utantur vocativi forma τάλας. scilicet discipulus magistrum aemulatur Cobetum N. l. 89, ὃ τάλας tragicis vindicantem. at neque necessario τάλας in hoc versu vocativus est, neque omnino τάλας (voc. casu) comicis ignotum esse concedet qui Theopompi 32, 8 meminerit Σπινθήρ τάλας, πειρᾶς με. cf. Menand. 420.

1216

τούτων ἀπάντων ἀκρίδας ἀνταλλάσσομαι,
κόγχων δὲ τὸν σέσιλον. B. ἅπαρ' ἐς τὸν φθόρον.

Athenaeus 2, 63c λέγονται δὲ τινες τῶν κοχλιῶν καὶ σέσιλοι. Ἐπίχαρμος κτλ. 1. ἀνταλλάσσομαι Erfurdt.] ἀνταλλάσσονται CE. ἀντάλλασσε, παῖ Iacobs. Addit. Ath. 50. 'sed Attici poetae esse videntur.' Iac.

1216b

διψῶντι γάρ τοι πάντα προσφέρων σοφὰ
οὐκ ἂν πλέον τέρψεις ἢ ἔμπιεν διδούς.

Athenaeus 10, 433e ὁ Σοφοκλῆς φησί κτλ. (fr. 692 N.). 2. ἢ ἔμπιεν Pors.] μὴ πιεῖν. ἢ πιεῖν Casaub. comico tribuit Bakhuyzenus De parodia p. 135, inrideri censens Eurip. Med. 299.

1217

οἴκοι μένειν χρὴ τὸν καλῶς εὐδαίμονα.

B. καὶ τὸν κακῶς πράττοντα; A. καὶ τοῦτον μένειν.

Clemens Alex. Strom. 6, 2, 7 ἀκήκοα Αἰσχύλου λέγοντος κτλ. cf. Aesch. fr. 310 N. v. 1 Sophocli tribuit Stobaeus Floril. 39, 14 (δεῖ), sine poetae nomine nulla explicatione addita attulerunt Diogenian. 7, 35. Apostol. 12, 45 (δεῖ). v. 2 ita ut supra factum est inter duas personas distributum comico accensuit Nauckius. eundem comicum etiam versu 1 excerpto sive ex Aeschylo sive ex Sophocle usum esse arbitror.

1218

λίθους δὲ χλωροὺς τοῦ τ' ἀπεξενωμένον
ἐκβράσμα πόντον τῆς τε γῆς ἐκψήγματα

Clemens Alex. Paed. 2, 12, 118 init. λίθους πελιοὺς ἢ χλωροὺς καὶ τῆς ἀπεξενωμένης θαλάττης τὰ ἐκβράσματα καὶ τῆς γῆς τὰ ἐκψήγματα μειρακιῶδές ἐστι τεθηπέναι. videntur poetae esse, sed fortasse tragici.

1219

ἐγνώκε πλεῖν εἰς τὰπὶ Θοράκης χωρία,
ἐκεῖ διαλλαγησόμενος πρὸς τὴν τύχην.

Synesius Epist. 43 p. 181b (656 Hercher). 'credo Synesii ipsius verba esse, non e comico quopiam desumpta.' Porson. Eurip. Med. 139 (π).

1220

σῶσαι γὰρ ὁπόταν τῷ θεῷ δοκῇ τινα,
πολλὰς προφάσεις δίδωσιν εἰς σωτηρίαν.

Theophilus Autol. II 353e καὶ πάλιν Εὐριπίδης (fr. 1074 N.) κτλ. 1. τινα add. Grotius. ὁπόταν ἄνδρα τῷ θ. δ. Nauck. 2. πολλὴν δίδωσι πρόφασιν Grot., προφάσεις καλὰς δίδωσιν Nauck. sic ut scripta sunt tragici esse non posse adparet.

1221

Eusebius Praep. ev. 10, 4, 27 Dindf. ἀλώμενοι (οἱ Ἕλληνες) ὧδε κἀκεῖσε καὶ τὸν βίον ἅπαντα περιτρέχοντες ἄλλοτρίοις πτίλοις σφᾶς αὐτοὺς ἐφαίδρυνον κατὰ τὸν μῦθον. fabulam Aesopicam significat. sed comici videntur esse (subiecto tamen mutato) haec fere: τὸν βίον | ἅπαντα περιτρέχοντες ἄλλοτρίοις πτίλοις | κοσμοῦσιν αὐτούς.

1222

οὐκ ἂν τις εἶπη πολλὰ θανμασθήσεται,
ὁ μικρὰ δ' εἰπὼν μᾶλλον, ἂν ἢ χρησίμον.

Stobaeus Floril. 35, 7 sine lemmate. 2. χρησίμον Vind.] χρησίμα. — potest etiam tragici esse.

1223

θεὸς δ' ἐπὶ σμικροῖσιν οὐ θερμαίνεται,
ἀλλ' ὥς λέβης τις μείζονος δεῖται πυρός.

Schol. Hom. Il. 3, 414 BVL τὸ ἀνεξήλικον τῆς θείας ἐδήλωσε φύσεως κτλ. 1. δ' Nauck. Tr. gr. fr. adesp. 371] γὰρ. 2. τις add. Porson. — non adsentior Nauckio tragicorum alicui haec vindicanti: nam comparatio ista potius comicum prae se fert colorem.

1224

ἔδει γὰρ ἡμᾶς τῷ θεῷ θύειν, ὅταν
γυνὴ κατορύττεται τάφῳ, οὐχ ὅταν γαμῇ.

Gnomolog. Vindob. Ritschl. Opusc. I 570, 54 'senarii e comodia petiti'. at *Εὐριπίδης* Meliss. Aug. Wachsmuth. Stud. 143. sic ut scripta sunt, neque Euripidis neque comici esse possunt. fortasse γυνή | ὅταν κατορύττεται ποτ' (*tandem aliquando*), οὐχ ὅτ. γ. sed etiam γαμῇ offendit dictum pro γαμήται.

1225

. νῦν δὲ σωθεῖν, ἵνα
διδάγματ' ἧ μοι ταῦτα τοῦ λοιποῦ χρόνου.

Proverb. Coisl. ap. Leutsch. Diogenian. 6, 90 νῦν σωθεῖν, ἵν' ἧ μοι δ. ταῦτα τ. λ. χρ. παρὰ τὸν μῦθον εἴρηται τοῦτο τῆς μανθανούσης χελώνης ἵπτασθαι παρὰ τοῦ ἀετοῦ καὶ πεσοῦσης. ὅμοιον τῷ 'ἔρχθ' ἐν δέ τε νήπιος ἔγνω.' Suidas νῦν σ., ἵν' ἧ μοι διδάγμα τοῦτο τ. λ. χρ., atque ἵνα | ἧ μοι διδάγμα τοῦτο Cobet. Mnem. nov. X 143. σωθεῖν δὲ νῦν, ἵν' ἧ διδάγμα τοῦτο Bernhardt. alii in choliambos redegerunt. cf. Lachmann. Babr. 10. ex comoedia derivata esse censet Meinek. Theocr. p. 457.

1226

ἡ Μιλησία

σμάραγδος, ἐμπόλημα τιμηέστατον

Clemens Alex. Paed. 2, 12, 118 ἀμέθυστοι καὶ κεραυνῶνται καὶ ἰάσπιδες καὶ τοπάξιον ἧ τε Μιλησία σμάραγδος, ἐμπόλημα τιμηέστατον. τιμαλφέστατον vel τιμιώτατον Lobeck. Philol. V 244. τιμηέστατον Nauck. Tr. gr. fr. adesp. 82. — tragici an comici sint verba incertum relinquunt Meinek. et Nauck. satyricae fabulae adsignat Cobet. N. l. 48.

1227

καὶ τὴν καταγίξουσιν ἐκ μέθης ξάλην
ῥῆον φέρονσιν.

Clemens Alex. Paed. 2, 2, 22 (οἱ προεσβύτεροι) τὴν ξάλην τῶν ἐπιθυμιῶν τὴν καταγ. ἐκ μ. ῥ. φ. — tragici an comici sit dubito: certe comicus quodammodo παρατραγωδεῖ.

1228

ὃ γλῶσσα, μέτριον εἴ τι κομπάσαι θέλεις,
ἔξειπε.

Plutarchus Mor. 707f. potest esse tragoediae fragmentum, sed potius videtur parodia versus tragici: ut non necessarium sit scribere γλῶττα.

1229

κακὰ

ἔλκων ἐφ' αὐτὸν ὥστε καικίας νέφος.

Aristoteles Meteor. 2, 6 (364b 13) ὁ καικίας οὐκ αἴθριος, ὅτι ἀνακάμπει εἰς αὐτόν· ὅθεν καὶ λέγεται παροιμία ἔλκων κτλ. cf. Aristot. Probl. 26, 29 (943a 33). Theophrast. fr. 5, 7, 37. Plut. Mor. 823c (88e). Diogenian. 4, 66. Schol. Arist. Eq. 437. Gell. 2, 22, 4. Apulei. De mund. 14 (concessit Nauck. Tr. gr. fr. adesp. 50). — κακὰ add. Schol. Aristoph., κακὸν (vel κακὰ) Apulei. ὥσπερ Aristot. Probl., ὡς Gell., ὡς ὁ Diogenian. νέφη Theophr. Plut. — 'tragici esse versum nolim adfirmare.' Nauck. si comici est, scrib. ὡς ὁ.

1230

ὁρῶν ἔνοικοι ναμάτων τ' ἐπίσκοποι
Νύμφαι

Aristides I 10 Dindf. Πᾶνές τε ὁρ. ἔν. καὶ Νύμφαι ν. ἐπ. — potest tragoediae esse fragmentum, sed etiam comoediae παρατραγωδούσης, cui nomen νᾶμα non prorsus inusitatum est.

1231

ὁ δρῶν τὰ τοῦ μέλλοντος οἴχεται φέρων.

Polybius 31, 21 (coniunct. cum Eur. Phoen. 726 et fr. 357). inter tragica fragmenta (adesp. 358) recepit Nauck.

1232

ἡ δεῦρ' ὁδός σοι τί δύναται νῦν, θεοπρόπε;

Cicero Epist. Att. 15, 11 *mecum ipse* κτλ. et 16, 6 *saepe mecum ἡ* — δύναται; ad tragoediam refert Cobet. Mnem. IIII 125.

1233

τὰ σχήματ' εὐθὺς εἰσιδὼν καὶ τὰ σκύτα.

Erotianus 117, 6 Klein. σκύτα: τὸ μεταξὺ τῶν τενόντων [καὶ]

τοῦ τραχήλου. . . καὶ πάλαι (πάλιν Klein.) κτλ. . . τινὲς δὲ φασὶ σκύτα λέγεσθαι τὸν νοτιαῖον μυελόν. οἱ δὲ τὸ ἰνόν. . . τινὲς δὲ σκύτα εἶπον τὸ τῆς κεφαλῆς δέσμα. εἰσίδων Nauck. Allg. Littztg. 1847, 499] ἰδών. cf. Archiloch. fr. 121 Bergk. et Hesych. σκύτα· τὸν τράχηλον. Σικελοί. Boisson. Anecd. I 239 σκύτα· ἡ κεφαλὴ. in exitu σκύτη Nauckius, ad comoediam haec referens. sed in hac semper τὸ σκύτος, non σκύτος. fortasse choliambus est.

1234

παχεῖα γαστήρ λεπτόν οὐ τίκτει νόον.

Galenus V 878 Kuehn. πάντων ἐστὶν ἀληθέστατον κτλ. 'Iepidum proverbium ex aliquo comico'. Cobet. Mnem. nov. X 192. dubito equidem propter νόον, quamquam neglectae contractionis exempla non desunt, ne in soluta quidem oratione.

1235

μὴ σπεῦδε γῆμαι, πρὶν τελευτήσαντ' ἰδῆς.

Plutarchus Mor. 184 b. noli in matrimonium ducere alterius uxorem, priusquam maritum mortuum videris. apud Plutarchum Eumenes Attalum fratrem his verbis adpellat. quae utrum ex tragoedia an ex comoedia excerpta sint nescio: videtur quidem parodia esse Soph. fr. 596, ex comoedia petita.

1236

δύσμορφα μέντοι τάνδον εἰσιδεῖν, ξένε.

Plutarchus Mor. 521 a. vetat curiosum τοὺς ὀφθαλμοὺς εἰς ἄλλοτρίαν οἰκίαν τιθέναι. οὔτε γὰρ δίκαιον οὔτε καλόν, ἀλλ' οὐδὲ ἡδὺ τὸ θέαμα κτλ. τὰ γὰρ πολλὰ τοιαῦτα τῶν ἐν ταῖς οἰκίαις. . . καὶ σπουδαῖον οὐδὲν οὐδ' ἐπιτερές. Dio Chrys. 59, 11 δυσχερὴ γε μὴν τάνδον ὁράματα, ὧ ξένε. quapropter Gatakerus versum ad *Philocletam* Euripidis (fr. 788 N.) rettulit probabili quidem, sed non certa coniectura.

1237

οὐκ ἔστ' ἐν ἄντροις λευκός, ὧ ξέν', ἄργυρος.

Plutarchus Mor. 533 a. Horat. C. 2, 2, 1 nullus argento color est avaris abdito terris. comoediae tribuit A. Kiessling. in ed. Hor., inter adespota tragicorum (320) recepit Nauckius.

1238

σκληράν, ἄκαρπον καὶ φυτεύεσθαι κακὴν

Plutarchus Mor. 602 d αἰρήσεται καὶ νῆσον οἰκεῖν φρυγὰς γενόμενος, Γύαρον ἢ Κίναρον σκληράν κτλ. κάμφυτέεσθαι Naber. Mnem.

nov. VIII 435, nulla necessitate. ad Eupolidis *Civitates* referebat Mein., 'si comici est.' tragico tribuunt Bergk. P. lyr.² II 1076. Nauck. adesp. 324. fortasse Cratini est ex *Scirphis*.

1239

γλυκεῖ' ὁπώρα φύλακος ἐκλελοιπότης.

Plutarchus Mor. 752a τὰς ὁφρῦς αἴρει καὶ φιλοσοφεῖν φησι καὶ σωφρονεῖ ἕξω διὰ τὸν νόμον· εἴτα νύκτωρ καὶ καθ' ἡσυχίαν κτλ. cf. Diogenian. 3, 95 (Vind. 2, 17). Gregor. Cyr. 1, 98 (Mosq. 2, 52). Suidas. — 'e tragoedia derivatum esse probabile est.' Nauck. Tr. gr. fr. adesp. 331. mihi potius comoediae videtur deberi.

1240

οὔτος δ' ἐκείνου φθόγγος ἐξωλέστερος.

Plutarchus Mor. 1076 e ὁ δ' αὖτ' ἐκ. κτλ. ὅδ' αὖτ' Nauck. Tr. gr. fr. adesp. 345, qui tragoediae versum vindicat. non minus comoediae deberi potest, mutato tamen ὁ δ' αὖτ', cum αὖτε apud comicos rarissimum sit nec codicum fide satis firmatum.

1241

οὐκ ἔστιν αὐτῶν μέτρον ὁ τοῦ βίου χρόνος.

Plutarchus Mor. 1098e τῶν δὲ πρὸς τὸ καλὸν ὁρμῶν... οὐκ ἔστιν κτλ. Menandri esse coniecit Wytttenbachius, tragicorum fragmentis (adesp. 347) inseruit Nauckius, concedens tamen Menandri esse posse.

1242

ἀκόλαστος ὄχλος ναυτική τ' ἀταξία

Dio Chrysost. 32, 695 R. τῶν κωμικῶν ἔφη τις ἐπὶ τοῖς τοιοῦτοις κτλ. at Eurip. Hec. 607 ἀκ. — ἀναρχία. fortasse comicus ex Euripide transtulerat: apud comicos ipsos enim prior vocis ὄχλος syllaba produci non poterat (ὄχλ. ἀκόλ.).

1243—1248

λιμένες ποθοῦντες τῆς πόλεως τὰς ἀγκάλας

Aristides I 426 Dindf. ὦ λ. π. τὰς τῆς φιλιότητος πόλεως ἀγκάλας. Smyrnam dicit terrae motu eversam. 437 καὶ δὴ λιμένες τε κομίζονται τὰς τῆς φιλιότητος π. ἀγκ. — cum tota illa Aristidis oratio altiore praese ferat spiritum, ipsius verba haec esse crederem, nisi etiam in proximis manifesta adparerent versuum vestigia. ὦ ναῶν καὶ περιβόλων χάριτες, ποῦ ποτε γῆς ἔδυτε; ὦ κόσμοι παραλίας,

ὧ πάντα ἐκεῖνα ὀνειράτα. ποῖαι πηγαὶ δακρύων ἱκαναὶ τοσούτω κακῷ; ποῖαι συνανλλίαι καὶ συνωδλαὶ χορῶν πάντων τὴν καλλίχορον καὶ πολυνύμνητον καὶ τριπόθητον ἀνθρώποις ἀρκέσουσιν ἀνοιμῶξαι πόλιν; unde praeter integrum dimetrum anapaesticum facile has trimetrorum reliquias restituas, quos, si poetarum sunt, e diversis fabulis excerptos crediderim. νεῶν τε χάριτες καὶ περιβόλων, ποῖ ποτε, | ποῖ γῆς ἔδυντε; . . . κόσμοι παραλλίας, πάντ' ἐκεῖν' ὀνειράτα (δράματα?) . . . συνανλλίαι τε καὶ συνωδλαὶ χορῶν . . . τριπόθητον ἀνθρώποις ἀνοιμῶξαι πόλιν. ceterum cf. adesp. 340. 428.

1249

δοῖς; σὺ κάμου καταγελῆς ἐν τῷ μέρει.

Lucianus Gall. 18. σὺ κάμ. κατ. Fritzschius] κατ. κάμ. — origo dubia.

1250

παλαιὸς ἀνθρώποις μεμύθενται λόγος

[Lucianus] Halcyon. 1. potest tragici, potest comici esse παρατραγωδοῦντος. apud Nauckium non repperi.

1251

Qui apud Pseudo-Lucianum exstant senarii in Lucio (1. 4. 15. 22. 24. 28. 30), Hippiā (5. 6. 7. 8), Charidemō (7. 9), unde fluxerint perquam dubium est.

1252

Multas quae cum aliis locis tum in Vitis inlustrium virorum exstant de fati veterum poetarum narratiunculas per varios rivulos ex comoediae fonte fluxisse consentaneum est. sed eae maximam partem ita inmutatae sunt, ut pristina earum forma raro redintegrari possit. illa certe trimetrorum frusta potius quam fragmenta, quae Aeneas Piccolomini (Herm. XVII 344) e Vita Euripidis atque (Studi di filologia greca I 249. 251. 3) ex Plutarcho (Anton. 70. Alcib. 16) et Neanthe (Schol. Arist. Lys. 808) elicuisse sibi videtur, cum praesertim insint quae legibus metricis adversentur (μικρόν al.), nequaquam ita comparata sunt ut ad comoediam tuto referri possint. cf. Mus. Rhen. XXXXIII 49 n. 1.

1253

σῦκον μετ' ἰχθύν, ὕσπριον δὲ μετὰ κρέα.

Athenaeus 3, 80d παροιμίας οἶδα περὶ σύκων λεγομένας τοιάσδε κτλ. (accedit hexameter). cf. Eustath. 1964, 19. δὲ add. et κρέας Mein., 'si scaenici' (comici) 'poetae versus est.' Anal. Ath. 38.

1254

μέλη πάραυλα ἀκρότητα κύμβαλα

Athenaeus 4, 164e ὑπὸ τῆς ἐμφύτιον γαστρομαργίας καὶ ἡδυ-
λογίας κολάβρους ἀναγινώσκει καὶ κτλ. Eustath. 1157, 55 παρ'
ἐτέρῳ δέ τινι μέλος πάραυλον τὸ ἀπρδόν, κατὰ τὸ ὑπὸ ἐμφ. γ. καὶ
ἡδυλ. ἀναπέμπει μέλη πάραυλα. — trimetrum esse monuerat
Valekenar. Theocr. Adon. p. 225a, Cratino adscribens. Meinekio
in ed. min. tragici potius videbatur, satyricae fabulae Cobeto N. l.
48. Nauck. Tr. gr. fr. adesp. 66. cf. quae supra ad 1211 adnotantur.
ἀκρ. κ. sunt *cymbala dissonos sonos edentia*, δυσκρότητα. Lobeck.
Pathol. el. I 33. Hesych. ἀκρότητα· πολυκρότητα γενόμενα, ὥστε μηδὲ
συγκροτεῖσθαι μηδὲ συμπεσεῖν αὐτοῖς, de qua glossa cf. M. Schmidt.

1255

κέρδαιν', ἐταῖρε, καὶ θέρους καὶ χειμῶνος.

Sextus Emp. Adv. dogm. 5, 122 ὁ τὸν πλοῦτον ἀγαθὸν εἶναι
προεπιληφὸς ὀφείλει. . . ἐκάστοτε πρὸς ἑαυτὸν τὸ καμικὸν ἀναμελετῆν
παράγγελμα κτλ. olim χείματος Mein., postea iambographi esse
putabat (Bergk. P. l.² II 1049), vel ad Eupolidis *Baptas* referen-
dum, in quibus choliamborum usum fuisse arbitratur. fortasse καὶ
θέρους καὶ μὴ θέρους. — Macar. 8, 71 φακῇ δὲ κἂν χειμῶνι κἂν
θέρει φακῇ (κἂν θ. κἂν χ. cod.) contulit H. Iacobi V CCCLIII. Athen.
9, 407a φακῇ δὲ κἂν χ. κἂν θ. καλόν (Chamaeleontis Pontici vers.).

1256

ὥς Πριαμίδαισιν ἐμφερῆς ὁ βονκόλος.

Diogenes Laert. 7, 67 ὅμοιον δέ ἐστιν ἀξιώματι ὃ τὴν ἐκφορὰν
ἔχον ἀξιώματικὴν παρὰ τινος μορίου πλεονασμὸν ἢ πάθος ἔξω πίπτει
τοῦ γένους τῶν ἀξιωμάτων, οἶον. . . κτλ. Sextus Emp. Adv. dogm. 2, 73.
Πριαμίδαισιν Sext. (πριαμίδεσιν V)] Πριαμίδῃσιν Diog. Euripidi tri-
buunt Welckerus et Cobet. N. l. 47 'de Paride, qui ignotus suis cum
pastorum grege in urbem rure venerat ἐν τῷ Ἀλεξάνδρῳ.' ac sic
Nauckius Tr. gr. fr. adesp. 109. cum tamen nihil in eo versu in-
sit quod a comoediae dicendi genere abhorreat, non video cur non
possit petitus esse e Cratini *Dionysalexandro* vel Antiphanis *Gany-
mede* similive fabula.

1257

πατήρ ἀνουθέτητος παῖδα νουθετεῖ.

Clemens Alex. Protr. 2, 41 ἐνταῦθα δὴ τὸ παροιμιῶδες ἐπι-
φθέγασθαι ἀρμόττει κτλ. metri sanandi causa vίδον Cobet. Mnem.

XI 337. ἀνουθέτητος παῖδα νουθ. πατήρ Nauck. Mus. Rh. VI 470. utrum verum sit cum non constet, etiam comici sit an tragici dubium est.

1258

ἄπαιρε· μή μοι στέφανον ἀμφιθῆς κάρα.

Clemens Alex. Paed. 2, 8, 70. senarium esse Potterus animadvertit, sed fortasse est tragici. quamquam neque κάρα neque ἀμφιτιθέναι (ἀμφικεῖσθαι) a comicorum consuetudine prorsus abhorret:

1259

Μίλητος ἀνχεῖ κίταλία δοξάζεται.

Clemens Alex. Paed. 2, 10, 111 τὸ πολυτελὲς τῆς ἐσθῆτος διελέγωμεν, ἐπιλέγοντες· τρίχες ἐστὲ προβάτων, καὶν Μ. ἀνχῇ καὶν Ἰτ. δοξάζεται. comicus fortasse commemoraverat ἔρια, ἐφ' οἷς κτλ. ut κίταλία, Cratin. min. 13 κίχθῦδια.

1260

ἐπίφθονον χοῦμ' ἐστὶν ἄνθρωπος φύσει.

Philostratus Vit. soph. 1, 21, 1 φύσει μὲν γὰρ ἐπίφθ. χρ. ἄνθρωποι. cf. Eurip. Androm. 141 ἐπίφθονόν τι χοῦμα θηλειῶν ἔφν. incertum utrum comici sit an tragici.

1261

χαλεπὸν γενέσθαι λιμὸν ἐπὶ τῷ δράγματι.

Iulian. Misop. 369b εἰ δὲ τοσαῦτα μέτρα θέρους ἦν παρ' ὑμῖν τοῦ νομίσματος, τί προσδοκᾶν ἔδει τηρικαῦτα, ἡνίκα, φησὶν ὁ Βοιωτίος ποιητής κτλ. λιμὸν Par. 2964 (Boiss. An. nov. 187)] τὸν λιμὸν Voss. τὸν λοιμὸν MB. τῷ δράγματι V] τῷ δράγματι MbF, δράγματι Pf, δράματι Pe. — indicavit Nauck. comica origo dubia est. poeta Boeotius Hesiodus dicitur Themist. 13, 170b, Pindarus Themist. 6, 78a. ac sic uterque haud raro. quis hic significetur non minus obscurum est quam sententia, quae nequaquam satis illustratur eis quae adnotavit Reiskius. Lucian. Hesiod. 7 ὄσαντος τοῦ θεοῦ εὐθαλῆ ἔσται τὰ δράγματα.

1262

τὴν Ἡράκλειαν κειμένην ἀνιστάναι

Synesius Epist. 134 (p. 270d, 721 Herch.) μή ἄλλως ποιεῖ, εἰ μὴ τι μεταξὺ βέλτιον πέπραγας καὶ πάλιν διανοῇ τὴν Ἡράκλειαν ἀνίστ. κειμ. neque poetae sit an oratio soluta, neque quae Hera-

clea dicatur constat. si Trachinia illa, proverbium fortunae vicissitudines significat, de quibus Thucyd. 2, 92. 3. cf. etiam Strab. 1, 60 qui terrae motu Heracleam concidisse narrat.

1263

ὄρκων ἐρῶσιν οὐδὲν εὐχερέστερον.

Theophylact. Simoc. Epist. 33. ἐρῶσιν Nauck. Tr. gr. fr. adesp. 473] τοῖς ἐρῶσιν. non minus comoediae esse potest quam tragoediae.

1264

ἅπανθ' ὁ τοῦ ζητοῦντος εὐρίσκει πόνοσ.

Stobaeus Floril. 29, 27 sine lemmate. πόνοσ Valcken.] πόθος. inter tragicorum fragmenta (adesp. 439) recepit Nauckius. cf. 532.

1265

γυναικα θάπτειν κρεῖττόν ἐστιν ἢ γαμεῖν.

Stobaeus Floril. 68, 22 Χαιρήμονος A. monost. 95 (κρεῖσσον). cf. Philem. 236.

1266

θεοῦ θέλοντος δυνατὰ πάντα γίνεται.

Stobaeus Ecl. 1, 1 (2), 13a 'tragici incerti' Wachsm. Tr. gr. fr. adesp. 396 N. cur non etiam comici esse possit non video. δυνατὰ K.] μετὰ F. μεγάλη vel κεδνὰ Mein. ἀνυτὰ Nauck. εὐ τὰ Heimsoeth. Ind. Bonn. aest. 1867 xx. εὐκτὰ Weber. Philol. XXVIII 468.

1267

οὐδεὶς δὲ νικᾷ μὴ θελούσης τῆς τύχης.

Stobaeus Ecl. 1, 6 (5), 15 Wachsm. ἅπαντα νικᾷ καὶ μεταστρέφει τύχη. οὐδεὶς — τύχης. Χαιρήμονος A (fr. 19 N.). alterum versum comici esse suspicatur Nauckius. cf. quae adnotavimus ad Philem. 110. 111.

1268

μὴ τότε φρονήσης, ἂν γένη μάτην φρονῶν.

Mueller. Hist. min. III 367 ἐκ τοῦ ζεύσαντος (Ὁρφέως) αἵματος ἀνεφάνη βοτάνη Κιθάρα καλουμένη· τῶν δὲ Διονυσίων τελευμένων αὕτη κιθάρας ἀναδίδωσιν ἦχον. οἱ δ' ἐγγάριοι νεβρίδας περιβεβλημένοι καὶ θυρσοὺς κρατοῦντες ὕμνον ἄδουσιν κτλ. — μὴ M. Haupt.] καὶ. ἂν γένη H. Iacobi V ccclxx] ὅταν ἔσῃ. num comici sit dubito.

1269

ἡ συκάμινος συκαμίνῳ ῥύπτεται.

Append. prov. 3, 13 πρὸς τοὺς ἐν ἑαυτοῖς τὰ ὀφέλιμα λαμβάνοντας ἐξ ἑαυτῶν. maculae ex moro maturo contractae succo viridis mori eluuntur. Plin. N. h. 15, 97 *tingunt manus succo matura* (mora), *eluint acerba*. origo proverbii dubia est.

1270

μάταια τ' ἄλλα παρὰ Κρότωνά γ' ἄστεα.

Mantiss. prov. 2, 2 ὅτι διέφερεν ὁ Κρότων τῶν ἐπὶ Ἰταλίᾳ πόλεων [ἐν] ἀνδράσι καὶ τῇ λοιπῇ εὐδαιμονίᾳ. Schol. Theocr. 4, 33 his addit ὅθεν καὶ εἰς παροιμίαν ἐλθεῖν κτλ. Κρότωνος Vat. 4, 5, unde Duebnerus παρὰ Κρότων' ἔστ' ἄστεα. esse potest comoediae ex earum numero quae ad Pythagoristas pertinebant. scrupulum inicit vox ἄστεα: apud comicos certe neque ἄστεα neque ἄστη inveniri memini.

1271

βαρὺς, βαρὺς σύνοικος, ὦ φίλοι, βαρὺς.

Apollon. Synt. 1, 2 (p. 4, 18 Bekk.) ἐν οἷς δις τὸ αὐτό . . . ἄλλὰ καὶ λέξεις· 'Μῶσ' ἄγε, Μῶσα λίγεια' 'βαρὺς σύν. κτλ.' Walz. Rhet. VI 338 (de epanalepsi agitur) καὶ ἄλλως· βαρὺς σύν. κτλ. VIII 516 ἡ δὲ ἐπίξευξις τὸ αὐτὸ παρονομάζει συνημμένως, ὥς τὸ βαρὺς, βαρὺς σύνοικος. — comico poetae tribuit Mein. ed. min. xxiii, inter tragicorum fragmenta (adesp. 22) sic ut supra scriptum recepit Nauckius.

1272

οὐκ οἶδ' ὅπως εἰς τοῦσδ' ἐμπίπτω λόγους.

Walz. Rhet. gr. VIII 674, 6 ἐπιδιόρθωσις . . . ταῦτ' ἐν τῇ προδιορθώσει, διαφέρει δὲ ὅτι τὴν τοῦ λόγου θεραπείαν ὕστερον τίθησιν, ὥς τὸ κτλ. si corrigendum est εἰς τοῦσδ' ἐνέπιπτον (ἐνέπεσον) τοὺς λ., comoediae est, sin εἰς τοῦσδ' ἐπεμπίπτω (ἐγὼ ὑμπίπτω), potest tragoediae esse.

1273

πένητος ἀνδρὸς οὐδὲν ὀλβιώτερον.

Socrat. Epist. 22, 1 ἦν λόγος ὅτι πένητος πλουσιώτερον οὐδὲν εἶη. sic ut supra factum est scripsit comici esse existimans Nauck. Mélanges gréco-rom. V 240. 1.

1274

οἶνός μ' ἔπεισε δαιμόνων ὑπέρτατος.

Walz. Rhet. gr. VIII 739. 786. 812 et Boisson. Anecd. III 293

μετωνυμία ἐστὶν ὅταν εἴπωμεν ἀπὸ τῶν εὐρόντων τὰ εὐρήματα καὶ ἀπὸ τοῦ εὐρήματος τὸν εὐρόντα, οἶον κτλ. Com. incert. fr. 47 (O. Ribbeck.² p. 122) *persuasit ánimo vinum, deus qui multo est máximus*. Terent. Adelph. 3, 4, 24 *persuasit. . vinum*. 'comici an tragici poetae versus sit incertum est.' Mein. Nauck. Tr. gr. fr. adesp. 476. 'sunt adolescentuli verba delictum aliquod ebrietate excusantis'. Mein. — metonymia comica potius videtur, sed ὑπερ-
τατος in trimetro comico (praeter Arist. Pac. 52) inveniri non memini.

1275

ἄβροεῖμονές τε καὶ κατηγλαῖσμένοι

Etymologic. m. 4, 15 ἄβροεῖμονες κτλ. λαμπροφόροι, ἀπαλο-
φόροι. ἄβρον γὰρ τὸ λαμπρὸν καὶ κοῦφον καὶ τρυφερόν. ἄβροεῖ-
μονες κατηγλ. Gud. tragici esse contendit Cobet. N. l. 47.

1276

κἂν αἰγέρων ἔφυσαν εὐγενέστεραι.

Etymologic. m. 28, 39 αἰγειρος διὰ τῆς εἰ διφθόγγου. εὐρηται
γὰρ καὶ χωρὶς τοῦ ι, ὥς τό κτλ., ἥτοι εὐθαλέστεραι καὶ εὐθρεπτό-
τεραι. κἂν Mein.] καὶ. num comici sit admodum dubium. atque
subobscura est sententia: de puellis gracilibus et proceris cogi-
tat Mein.

1277

μοχθηρὸς ὢν καὶ τὴν γνώμην ἀχερδούσιος

Etymologic. m. 181, 3 ἄχερδος ἢ ἀγρία ἄπιος. . . οἶον κτλ.
ἀντὶ τοῦ σκληροῦ. cf. Pherecr. 164. τὴν γνώμην] τὸν τρόπον Mein.,
τοὺς τρόπους Ἀχερδούσιος K. cf. Arist. Eccl. 362, ubi quam-
quam poeta Ἀχερδούσιος, scholia tamen ἔστι δὲ δῆμος τῆς Ἰππο-
θωντιδος φυλῆς Ἀχερδοῦς. cf. schol. 356 (Θρασύβουλος) ἀντιλέγειν
μέλλων τοῖς Λακεδαιμονίων πρόσβειν. . . εἴτα δωροδοκήσας ἀχράδας
προσεποιήσατο βεβρωκέναι. — Πάμφιλος δ' Ἀχερδούσιος est Aeschin.
1, 110. scilicet serio pagus ille dicebatur Ἀχερδοῦς, comice Ἀχρα-
δοῦς. sed dubitat de comica origine Meinekius.

1278

ὑδωρ δὲ πίνει, τὸν δὲ Βίβλινον στρυγεῖ.

Etymologic. m. 197, 32 Βίβλινος οἶνος οἶον κτλ. ἀπὸ Βι-
βλίνης οὕτω καλουμένης Θορᾶς ἀμπέλου, ἥτις διὰ τὸ εὐθαλὲς εἶναι
ἐν Ἑλλάδι μετετέθη. cf. Cratin. 204. ad Cratini Pytinen (cf. hui.
edit. I 75) refert Meinekius, ad satyricam fabulam Cobet. N. l. 48.
Nauck. Tr. gr. fr. adesp. 126.

1279

ὦ Ζεῦ, γενέσθαι τῆσδ' ἐμ' ἐξάντη νόσον.

Etymologic. m. 346, 42 et Suidas ἐξάντης. . . ἀβλαβῆς καὶ ὑγιής, ὃ ἐξω ἄτης. οἶον κτλ. — με τῆσδ' Suid. et Etym. cod. D. ἐξάντη Suid.] ἐξάντην. cf. Arist. Ran. 127. Plat. Phaedr. 244e ἡ (μαντικὴ) μανία . . . καθαρῶν τε καὶ τελετῶν τυχοῦσα ἐξάντη ἐποίησε τὸν αὐτὴν (νόσον) ἔχοντα, i. e. ὑγιῇ καὶ ἐξω ἄτης (Tim., cf. Ruhnken. 108). 'fortasse tragicus versus est'. Mein. attamen vocem ἐξάντης in eis quas hodie habemus tragoediis inveniri non memini. Nauck. Tr. gr. fr. adesp. 127.

1280

ψυχῆς δακνομένης γὰρ τὰ δάκρυ' ἐξέροχεται.

Etymolog. m. Milleri (Mélanges 81) δάκρυον· παρὰ τὸ δάκνω . . . δακνομένης γὰρ τῆς ψ. ἐξ. τὸ δάκρυον. non repugnat tam futtilis agnominatio comoediae. potest tamen etiam oratio soluta esse.

1281

ἔξιππα καὶ τέθριππα καὶ ξυνωρίδας

Eustathius 1539, 31 τὸ τέθριππον, οὗ χρῆσις ἐν τῷ κτλ. comici sit an tragici dubito.

1282

ὅς τόνδ' ἔχεις τὸν σηκὸν ἴλεως γενοῦ.

Eustathius 1625, 24 σηκὸς γόυν, φασίν, ἡρώον, οἶον κτλ. 'fortasse tragici poetae versus est, ex simili scaena petitus, qualis est illa apud Sophoclem Electr. 637.' Mein. cf. Cobet. N. l. 47.

1283

ἄψυχον ἄνδρα λαμβάνειν συνέμπορον

Bekker. Anecd. 17, 20 ἀντὶ τοῦ δειλόν. tragicorum fragmentis (adesp. 270) inseruit Nauckius.

1284

ἐλαφρόν παραινεῖν τῷ κακῷ πεπραγόντι.

Bekker. Anecd. 38, 7 ἐλαφρόν σημαίνει τὸ ῥᾶδιον καὶ κοῦφον. τῷ add. Bekker. — tragico deberi censet Cobet. N. l. 47. ac recepit Nauckius (adesp. 274). Aesch. Prom. 263 ἐλαφρόν. . . παραινεῖν νοουθετεῖν τε τὸν κακῷ | πράσσοντα.

1285

οὐδὲν κακὸν γὰρ ῥαδίως ἀπόλλυται.

Bekker. Anecd. 53, 24 ἐπὶ τῶν εὖ πραττόντων ποιητῶν. γὰρ add. Mein. cf. Macar. 6, 76. — etiam tragici esse potest. Nauck. Tr. gr. fr. adesp. 276.

1286

χωρὶς γὰρ οἰκοῦς' ἄρεται τῶν ἡδονῶν.

Bekker. Anecd. 72, 23 οἷον διεστήκασιν. οἰκοῦς' ἄρεται Mein.] οἰκοῦσιν ἄρεται. 'nisi is tragici poetae versus est.' Mein. Cobet. N. l. 47. Nauck. Tr. gr. fr. adesp. 278. tragici esse posse concedo, comici esse non posse nego.

1287

μετὰ γὰρ νοσοῦντων καὶ τὸ μαίνεσθαι καλόν.

Suidas μετὰ γὰρ κτλ. καὶ τὸ add. Leutsch. Paroemiogr. I 509. origo versus dubia.

1288

τὸ μὲν τι χαίρω, τὸ δέ τι καὶ λυπούμεθα.

Boissonad. Anecd. III 239 γίνεται (σολοικισμὸς) . . . περὶ τοὺς ἀριθμούς κτλ. — dubium utrum ex comico an ex tragico excerpserit. • Nauck. Tr. gr. fr. adesp. 17.

1289

τῶν εὐτυχούντων ἀνταγωνιστῆς θεός.

Gnomolog. Byz. n. 110 Wachsmuth. Stud. gr. Gnom. 184. — potest etiam tragici esse.

1290

ἐκ τοῦ γὰρ ἔσορᾶν γίνετ' ἀνθρώποις ἐρᾶν.

Hesychius ὁμμάτειος πόθος· διὰ τὸ ἐκ τοῦ ὁρᾶν ἀλίσκεσθαι ἔρωτι κτλ. Clemens Alex. Paedag. 3, 5, 32 κοινὰ ἀνέωκται ἀνδράσιν ὁμοῦ καὶ γυναιξὶ τὰ βαλανεῖα κἀντεῦθεν ἐπὶ τὴν ἀκρασίαν ἀποδύονται κτλ. cf. Diogenian. 4, 49. Philostr. Ep. 52 (249, 28 Kays.) εἰ ἀπὸ τοῦ ὁρᾶν τὸ ἐρᾶν, τυφλοὶ οἱ μὴ ἐρῶντες. recte Meinekius refellit Leutschium Sophoclis versum esse dicentem, cuius nihil est nisi ὁμμάτειος πόθος (fr. 162 N.). sed Zenob. Milleri 2, 54 (Mélanges 364) ἐκ τούτου γὰρ ἔσορᾶν γίνετ' ἀνθρωπίνους ὁρᾶν (sic). τούτου τὸν στίχον οἱ μὲν Σθενέλ[ε]ου, οἱ δὲ Ἀγάθωνος. itaque tragici certe videtur esse. ceterum cf. Philem. 138.

1291

ἀπτῆνα, τυτθόν, ἔστι γυμνὸν ὀστράκων

Hesychius ὀστράκων κτλ. ἀντὶ τοῦ ῥῶν, τινὲς δὲ κελύφων. ἀπτὴν ἄτυτθον cod. 'videtur comici versus esse.' Mein. at iure comicis cum alii abiudicarunt tum Cobet. N. l. 47. et Aeschyleum osse (fr. 328 N.) docet Photius 353, 17 ὀστράκων τῶν τοῦ ῥοῦ. Αἰσχύλος.

1292

ζηξαί με καὶ φράσαι ἀεὶ λόγον.

ἀντὶ τοῦ ἐκζηταί φωνήν. Hesychius. ζηξαί με φωνήν καὶ φράσαι δεῖ τὸν λόγον 'si comici haec verba sunt' Mein. fortasse καὶ φράσαι πάρες λόγον. cf. Arist. Nub. 357.

1293

Φοινικελίκτην καὶ λόγων ἀλαζόνα

ἀπατηλὸν καὶ κάπηλον. Hesychius. idem φοινικέλικτον· ἀπατηλόν. Suidas φοινικελίκης· ὁ ἀπατηλός. Theognost. 25, 31 φοινελικτής· ὁ ἀπατηλός. Φοίνιχ' ἐλικτήν vel ἐλικτόν Meinekius, non bene. cf. ἱμαντελικτής Plut. Mor. 80b. 614e. ἐριδαντέες καὶ ἱμαντελικτέες Clemens Alex. Strom. 1, 3, 22. apud Hesychium verba καὶ κάπηλον Herwerdenus Obs. crit. 116 ut variam lectionem expungit: sed priorem vocis partem interpretantur. cf. Hom. Od. 14, 288 δὴ τότε Φοῖνιξ ἦλθεν ἀνὴρ ἀπατήλια εἰδώς, et Euripidi (Androm. 448) Lacedaemonii sunt (Mein. V 120) μηχανορροάφοι κακῶν, ἐλικτὰ κούδεν ὕγιες, ἀλλὰ πᾶν πέριξ φρονοῦντες. — tragici videbantur Dindorfio in Thesaurο. cf. Tr. gr. fr. adesp. 214 N., Archilochi Cobeto N. l. 506. tragicorum certe compositum Φοινικελίκτης esse vix potest.

1294

ἄλλος γυναικὸς κόσμος, ἄλλος ἀρρένων.

Schol. Clement. Alex. p. 444, 21 Dindf. παρὸ εἴρηται τό κτλ. tragicorum fragmentis (adesp. 364) inseruit Nauckius, ἀρρένων scribens. cuius rei causam satis firmam non video. nam quod in scholiis continuo sequitur versus Eurip. Hec. 570, ei diserte praemittuntur verba τοῦτο μεταπεποιήται ἀπὸ τοῦ τραγικοῦ.

1295

ἦ δὲ προῦκαλεῖτό με

βαυβᾶν μεθ' αὐτῆς.

Eustathius 1761, 27 λαπίζειν παρὰ Σοφοκλεῖ τὸ συρίζειν, καὶ βαυβᾶν τὸ κοιμᾶσθαι, οἶον κτλ. μεθ' αὐτῆς Nauck. Tr. gr. fr.

adesp. 136] μετ' αὐτῆς. comici poetae esse cum Meinekio Nauckius ipse suspicabatur Arist. Byz. 202. quod postea cum Cobeto N. l. 48 satyricae fabulae adscribere malebat, causa certe esse non poterat verbum βαυβᾶν. cf. Canthar. 3 (I 765 hui. ed.).

1296

ὅστις τῆς ὁδοῦ

ἡγρήσεται σοι τὴν ἐπιτάξιν.

Etymologic. m. 365, 25 ἐπιτάξιν παρὰ Καλλιμάχῳ ἐπίρρημα παρὰ τὸν ἐπιτάξω μέλλοντα. εἰς δὲ τὸ ῥητορικὸν λεξικὸν εὔρον τὴν λέξιν σημαίνειν συντόμως, κωμικῶς κτλ. οὐχ ὥς οἱ τραγικοὶ μακρῶς. συντόμως, οἶον· ὅστις — ἡγρήσεται σου cod. Voss. 'haec corrupta sunt. tragicos hoc adverbio usos esse non credibile est.' Mein. τὴν ὑπαντάξιν Cobet. N. l. 176. cf. Aristoph. fr. 616. οἱ τεχνικοὶ pro οἱ τραγικοὶ Preller. adn. ms. in ed. Mein.

1297

βαδίζουσιν αἱ σπηλαί κατὰ ξυγὰ.

Eustathius 946, 56 τὸν ξυγόν, οὗπερ οὐδέτερον τὸ ξυγόν, ὥς δῆλον σὺν ἄλλοις καὶ ἐκ τοῦ κτλ. quae fortasse ex comica lauti convivii descriptione excerpta sunt, quamquam quomodo metrum restituendum sit dubitari potest.

1298

.. ἀκολουθεῖ τῷ τρόπῳ τὰ τῶν λόγων.

Aristides I 457 Dind. ἐπεξήρει... ῥῆμά τινος, λέγων ὅτι ἀκολουθοῖ τῷ τρ. καὶ τὰ τῶν λ. — non necesse est e comoedia haec repeti.

1299

.. ἐγὼ μάγειρος ἀρτύσω σοφῶς.

Athenaeus 2, 67. 8 τὸ ῥῆμα (ἀρτύειν) κεῖται παρὰ Σοφοκλεῖ (fr. 1014 N.) κτλ. at comici potius videntur esse; Sophilo tribuerunt Valckenarius et Meinekios III 584.

1300

.. μάλ' ἥσθην οἶον οὐδεπώποτε.

Etymologic. m. Milleri (Mélanges 47) ἥδω, ἀφ' οὗ καὶ ἥσθην, οἶον κτλ. οὐδεπώποτε K.] οὐδέποτε. comici verba sint an alius dubium est.

1301

Ταναγραίῳ φωνήν

Κητεῖ προσόμοιος

Hesychius Ταναγραίων φωνήν· Κητεῖ ὁμοιοτάτην. "Ἐφορος λέγει εἶναί τινα ἐν Τανάγρα παχύτατον, ὃς ἐλέγετο Κητεύς. unde Meinekius (Ath. spec. II 25) ea quae supra exscripsimus fecit, 'si comici poetae verba sunt.' Athen. 12, 550. 1 πόσῳ κάλλιον (πένεσθαι) ἢ ὑπερπλουτοῦντα τῷ Ταναγραίῳ Κητεῖ (sic Mein. pro κήτει) εὐκέναι. 'videtur homini isti Κητεύς nomen propter obesitatem inditum fuisse verumque nomen ignorari.' Mein. Anal. Athen. 253. φωνή in reliquiis comoediae, si recte memini, hodie non exstat.

1302

. . . ὑπερείδοντα τοὺς νεανίας

Etymologic. m. 372, 24 ἐρείδω, ὑπερείδω, ἐξ οὗ καὶ τό κτλ. ὑπερείδοντα Mein.] ὑπερείδοντας. 'si modo recte haec comici poetae verba esse conicio.'

1303

. . . τὰς Ῥαδάμανθους πιμπλεῖς βίαν.

Etymologic. m. Milleri (Mélanges 76) πιμπλεῖς· οἶον κτλ. nihil audeo mutare in verbis prorsus obscuris praeter Ῥαδαμάνθους. neque vero constat comici sint an alius poetae. hic tamen deesse nolui.

1304

βαὺν βαὺν καὶ κυνὸς φωνήν ἱεῖς

Ioannes Alex. De acc. 32, 23 καὶ τὸ βαὺν κατὰ μίμησιν κυνὸς ὁξύνεται κτλ. ἱεῖς Mein.] ἱεῖς. 'comici poetae an iambographi sit incertum est.' Mein. καὶ del. Bothius. βαὺν βαὺν βαῦζων Naber. Mnem. nov. VIII 434. at quidni λέγων (λέγει) δὲ βαὺν βαὺν κτλ.

1305

λόγος τις ἔπνευσεν ὥς τέθνηκα . . .

Cramer. Anecd. Ox. III 328, 22 ἔστι λόγος καὶ ἡ φωνή. οἶον κτλ. fortasse ex comoedia (λόγος τ' ἔπνευσεν); quamquam ne de verbis quidem constat. soluta oratio esse non videtur.

1306

πολύπους ὥσπερ πέτρας

ἔχεται.

Macarius 4, 26 ἔχεται δ' ὥσπερ πολύπους πέτρας. 7, 21 πολύ-
Comici graeci, ed. Th. Kock, III.

πους ὥσπερ π. ἔχεται· ἐπὶ τῶν λιπαρῶς τινι προσκαθημένων. ex comoedia petita esse arbitror, pro certo non adfirmaverim. cf. 728 et Arist. Plut. 1096.

1307

γότης τις ἢ κέρκωψ λόγων

Eusebius Praep. ev. 8, 6, 2 (Philo II 626 Mangey) ἐλοιδόρουν γόγητα καὶ κέρκωπα λόγων. fortasse ex comoedia fluxerunt. Aeschin. 2, 40 ὅ τι ἦν ποθ' ὁ κέρκωψ ἢ τὸ καλούμενον παιπάλημα ἢ τὸ παλίμβολον ἢ τὰ τοιαῦτα ῥήματα οὐκ ἤδη πρότερον.

1308

ἀργύριον εἶχεν οὐδ' ὅσον.

Bekker. Anecd. 3, 27 οἷον οὐδὲ τὸ βραχύτατον. comici sit an oratio soluta dubito.

1309

ἔσθῃς δὲ προβάτων ἄνθος

Eusebius Praep. ev. 8, 14, 13 (Philo II 634) ἔσθῃτες γε μὴν προβάτων εἰσίν, ὥς οἱ ποιηταὶ ποῦ φασιν, ἄνθος. comicum significari pro certo non adfirmaverim.

1310

. ἄψοφον δ' ἔχειν στόμα

Bekker. Anecd. 9, 1 οἷον ἄφωνον καὶ ἥσυχον. σεμνὸν καὶ πολιτικόν. δ' add. K. videtur tamen potius tragoediae esse. cf. Soph. Trach. 967. Eur. Tro. 887.

1311

. . κακόν τι προσαπολαύσω . . .

Bekker. Anecd. 47, 17 οὐ μόνον κακοῦ τινος προσαπολαύσω. κατ' αἰτιατικὴν καὶ γενικὴν χρῶ. αἰτιατικὴν Bekk.] εὐθεῖαν cod. — num comici sit non constat. certe non videtur derivatum esse ex [Plat.] Alcibiad. II 391c (μὴ) καὶ ἕτερόν τι προσαπολαύσης. μὴ καὶ etiam versus initio supplendum videtur.

1312

γλῶσσαν οὐκ ἐμπήξεται.

Hesychius οὐκ ἂν διαφάγοιτο, οὐκ ἂν γεύσαιο. γλῶσσαν Scaliger] γλώσσα. γλῶτταν Nauck., comico haec tribuens. γλῶσσαν retinens Meinekius Philol. XIII 532 ex satyrica fabula fragmentum derivatum censet. ἐμπήξετε Cobetus Mnem. nov. III 293, comoediae sit an satyricae fabulae non decernens.

1313

κνάπτειν κελεύω γλῶσσαν.

Hesychius συνέχειν ἐντὸς τῶν ὀδόντων κελεύω τὴν γλῶτταν. 'si comici, γλῶτταν scribendum. at suspicor satyrici dramatis esse fragmentum.' Mein. hoc propter articulum omissum probat Herwerd. Obs. crit. 115. 116. Nauck. Tr. gr. fr. adesp. 180. sed cf. adesp. 10.

1314

τέχνης γὰρ οὐχ ἡμαρτες.

Hesychius τέχνη· ἐπιστήμη, ἣ δόλος κτλ. M. Schmidtus ut aliam glossam ab eis quae praecedunt separavit. tragicorum fragmentis (adesp. 211) inseruit Nauckius.

1315

τηλυγέτων ἀποικιῶν

Hesychius τῶν μακρὰν ἀπεχουσῶν. fortasse comicus aliquis usum Homericae vocis τηλύγετος, Atticis ignotae, apud Eurip. Iph. T. 829 vel inridet vel imitatur.

1316

τὴν ἐμὴν κάμνειν νόσον

Photius et Suidas παροιμία ὡς ἡ τοιαύτη· ταῦτόν ἐλκομεν ξυγόν (524). κάμνεις Cobet. Mnem. VII 480. Nauckius, qui tragoediae vindicat (adesp. 267), κάμνει. at quis spondet non fuisse scriptum ἔοικας τ. ἐμ. κάμνειν ν.?

1317

γλυκερῷ Σιδωνίῳ

Hesychius δρᾶμα δέ ἐστιν, ἐν ᾧ τῆς θυμέλης (parodi Mein.) ἄρχεται οὕτως 'Σιδώνιον ἄστν λιπόντες καὶ δροσερὰν Ἄραδον.' διαβεβόητο δὲ τὸ μέλος τοῦτο. sic ex emend. Schowii et Bergkii. μέλος Mein.] μέρος. Phrynichi tragici clarissima canticorum exordia fuerunt (fr. 10. 11 N.) Σιδώνιον ἄστν λιπόντες (λιποῦσα Schol. Arist. Vesp. 220) καὶ δροσερὰν Ἄραδον et Σιδῶνος προλιπόντα ναόν. horum alterum a comico γλυκερὸν Σιδώνιον (μέλος) appellari statuit Meinekius. quod si verum est, antiquae comoediae videtur tribuendum.

1318

δεῦν τόδε γενέσθαι

Etymologic. m. 262, 13 ὥσπερ ἀπὸ τοῦ πλέον γίνεται κατὰ

κρᾶσιν τοῦ ε̄ καὶ ο̄ εἰς εἰ δίφθογγον πλεῖν. . . οὕτω καὶ ἀπὸ τοῦ δέον γίνεται δεῖν κτλ. δεῖν γίνεσθαι cod. Sorb. — cf. Lobeck. Pathol. el. I 475. num comici sit admodum dubium est.

1319

ἀποφέρει πλέων.

Bekker. Anecd. 10, 28 οἶον παραφέρει καὶ παρασύρη, διὰ τοῦ ἦ. τίθεται δὲ ἐπὶ τοῦ ἁμαρτάνεις καὶ οὐδὲν πάγιον λέγεις. πλέων Bekk.] πλέον cod. πάγιον id.] πλάγιον cod. a recto cursu (navigii) deferris. cur διὰ τοῦ ἦ scribendum esse moneat (non ἀποφέρει) nescio. potest comici esse.

1320

τρικότυλος οἶνος

Hesychius οὔ τρεῖς κοτύλαι ὀβολοῦ πωλοῦνται. non significatur Arist. Thesm. 743. sed potest etiam non esse comici.

1321

ἄχρι ἐς τὸν ὅλεθρον

Hesychius ἀχρήστον ὅλεθρον· μέχρι τοῦ ἐσχάτου καὶ ἀπεράντου. ut supra scripsimus Meinekius, principium trimetri esse coniciens Philol. XII 621. dubito de comica origine.

1322

μολυβδίνας ἔχων πέδας ἐν βορβόρῳ κἀθηται.

Lucianus Alex. 25 ἐρομένον τινὸς τί πράττει ἐν Ἄιδου ὁ Ἐπίκουρος; μολυβδίνας, ἔφη κτλ. μολιβδίνας H. μολιβδεῖνας Ω. μολυβδαῖνας ΦFMv. Alexandri vatis, non comici versum esse Meinekium reprehendens existimat Fritzsche, cuius cf. adn.

1323

(ἐφ' ᾧ) μέγα φρονεῖ μάλλον ἢ Πηλεὺς ἐπὶ τῇ μαχαίρᾳ.

Hesychius, Photius, Suidas Πηλέως μάχιρα (Arist. Nub. 1063. 6)· παροιμία. ταύτην ἀναγράφει (ἐκ πλήρους add. Hes.) καὶ Ἀριστοφάνης οὕτως· μέγα κτλ. ἐν τῇ μαχαίρᾳ Phot. τῇ μαχαίρᾳ (om. ἐπὶ) Hesych. ἐφ' ᾧ add. Fritsch. Quaest. Arist. 179. 80. perperam post Nubium v. 1166 inserebat Reisigius. nam Aristophanes dicitur grammaticus, non poeta, versus autem ille est ignoti comici, si est comici. nam in μέγα φρονεῖν apud comicos ictus semper in priorem syllabam prioris vocis cadit. ceterum cf. Zenob. 3, 40. Eustath. 1101, 63. Nauck. Arist. Byz. 240.

1324

δῆμος ἄστατον κακὸν

καὶ θαλάσση πάνθ' ὅμοιον ὑπ' ἀνέμου ριπίζεται.
καὶ γαλήνῃς ἦν τύχη, πρὸς πνεῦμα βραχὺ κορούσεται,
κἂν τις αἰτία γένηται, τὸν πολίτην κατέπειν.

Dio Chrysost. 32, 665 init. Ὁμήρου τε καὶ τῶν ἄλλων ποιητῶν ὑμνούντων αἰεὶ τὸν ὄχλον ὡς χαλεπὸν τε καὶ ἀπειθῆ καὶ πρὸς ὕβριν ἔτοιμον, τοῦ μὲν οὕτω λέγοντος. . . ἑτέρου δὲ πάλιν αὖ κτλ. 2. θαλάττῃ Mein. 3. ἦν τύχη Kayser.] ἔν τ' ἡχῶ. ἐντέλω M. ἐντ' ἡώρα B. ἐντ' ἡχῶν ed. Ven. ἂν τύχη Iacobs. Addit. Ath. 315. ἐν τάχει Preller. καὶ γαλήνῃς ὦν τύχοι Emper. πρὸς Reisk.] πᾶν. βραχὺ] ταχὺ Iacobs. [fort. κορούττεται] Mein. 4. κἦν τις ἄντιος γένηται τῶν πολιτῶν, κατέπειν Bergk. Anal. lyr. II vsq. Demosth. 19, 136 ὁ δῆμός ἐστιν ἄσταθμητότατον πρᾶγμα τῶν πάντων καὶ ἀσυνθετώτατον, ὥσπερ ἐν θαλάττῃ πνεῦμα ἀκατάστατον, ὡς ἂν τύχη κινούμενος (attulit Herwerd. Exerc. crit. 167. 8). Soloni vel Archilochi tribuit Bergk. P. lyr.² 1047. 8, tragico, fortasse Euripidi, Herwerdenus, comico Meinekius. mihi quidem comicum colorem non videntur habere.

1325

Μητίοχος μὲν γὰρ στρατηγεῖ, Μητίοχος δὲ τὰς ὁδοὺς,
Μητίοχος δ' ἄρτους ἐποπτᾷ, Μητίοχος δὲ τᾷλφιτα,
Μητίοχος δὲ πάντα ποιεῖ, Μητίοχος δ' — οἰμῶζεται.

Plutarchus Mor. 811 f οἱ πρὸς πᾶσαν ἀποδυνάμειοι πολιτικὴν πρᾶξιν. . . ἐπαχθεῖς τε γίνονται καὶ κατορθοῦντες ἐπιφθόνοι, κἂν σφαλῶσιν ἐπίχαρτοι, καὶ τὸ θαυμαζόμενον αὐτῶν ἐν ἀρχῇ τῆς ἐπιμελείας εἰς χλευασμὸν ὑπονοστεῖ καὶ γέλωτα. τοιοῦτον κτλ. τῶν Περικλέους οὗτος εἰς ἣν ἐταίρων, τῇ δι' ἐκεῖνον, ὡς ἔοικε, δυνάμει χρώμενος ἐπιφθόνως καὶ κατακόρως. Μητίοχος Elmsl. 1. γὰρ add. Pors. νῦν Schoemann. 2. ἐποπτᾷ 'corruptum'. Mein. ἐπωπᾷ Dindf. in Thes. 3. ποιεῖ Reisk.] ποιεῖται. Μητιόχῳ δὲ πάντα κεῖται Porson. Μητιόχος δὲ πᾶν ποιεῖται (omnia sibi vindicat) Both. fortasse πάντ' ἀπαιτεῖ, prorsus ut Xenoph. Anab. 2, 5, 38 ὑμᾶς βασιλεὺς τὰ ὅπλα ἀπαιτεῖ· ἑαυτοῦ γὰρ εἶναι φησιν.

Μητίοχος est apud Hesychium, Μητίχου τέμενος· εἴη ἂν τὸ Μητιχεῖον (μητιοχειν cod.) δικαστήριον μέγα, ὃ προσεκλήθησαν δικασταί. verba extrema emendanda ex Append. prov. 3, 94 Μητίχου τέμενος· εἴη δ' ἂν τὸ Μητιχεῖον (μητίχιον B) δικαστήριον μέγα, ἐν ᾧ προσεκλήρωθησαν χίλιοι δικασταί. (cf. Meier-Schoem. Att. Proc. p. 127). cf. adesp. 1335. Boeckh. C. I. gr. I 725 n. 3663. Keil. Anal. epigr. 91. Lobeck. Pathol. prol. 343. el. I 315. H. Iacobi V

CCCXLIX. Μητιόχος etiam Bekker. Anecd. 309, 17 τέμενος Μητιόχου· δικαστήριον, ὀνομασθὲν ἀπὸ Μητιόχου ἀρχιτέκτονος ἢ ῥήτορος τῶν τὰ βέλτιστα συμβουλευσάντων. Phot. Μητιοχεῖον (sic enim cod. om. tamen altero o)· δικαστήριον. Μητιόχος· ἀρχιτέκτων καὶ ῥήτωρ τῶν οὐ τὰ βέλτιστα συμβουλευόντων. in versibus trochaicis comici Attici (si sunt comici) tutius est uti forma Μήτιχος.

erat autem sive *Metichus* sive *Metiochus* στρατηγός, ὁδοποιός, σιτοφύλαξ. Phot. ὁδοποιοί· οἱ ὁδῶν ἐπιμεληταί. cf. Aeschin. 3, 25. Schoemann. Ant. gr.² I 430. Harpocrat. et Phot. σιτοφύλακες· ἀρχή τις ἦν Ἀθήνησιν, ἣτις ἐπεμελεῖτο ὅπως ὁ σῖτος δικαίως προαθήσεται καὶ τὰ ἄλφριτα καὶ οἱ ἄρτοι. ἦσαν δὲ τὸν ἀριθμὸν πεντεκαίδεκα μὲν (πεντεκαίδεκα, δέκα μὲν Vales.) ἐν ἄσσει, πέντε δ' ἐν Πειραιεῖ (ὥς Ἀριστοτέλης ἐν Ἀθηναίων πολιτείᾳ add. Harpocr.). similiter Bekker. Anecd. 300, 19. cf. Schoem. Ant. gr.² I 432. — 'conqueritur poeta quod Metiochus Periclis gratia iam plurimum in civitate valeat et plura munera quam sit aequum usurpaverit. lege enim fuit cautum ne quis duobus simul magistratibus eodem anno fungeretur', Demosthenis certe aetate (24, [150]). Bergk. R. c. Att. 12. 13.

Archiloch. 71 Bergk. (90) νῦν δὲ Λεωφίλος μὲν ἄρχει, Λεωφίλος δ' ἐπικρατεῖ, Λεωφίλῳ δὲ πάντα κεῖται (πάντ' ἀνεῖται Bergk.), Λεωφίλου δ' ἀκούεται (Λεωφίλος δὲ κλαύσεται Fritsch.). — veteris comici esse statuit Porsonus, Cratini *Archilochis* (cf. hui. edit. I 16) propter Archilochi imitationem inseri iubet Bergk. Hermippo ut acerrimo Periclis adversario tribuit Meinekius. Bernhardyus (Hist. litt. gr. I 53) cum aliis cantilenam vulgarem fuisse arbitratur.

1326

ἢ τὰ θνητῶν καὶ τὰ θεῖα πάντ' ἐπισκοποῦσ' αἰεὶ
καὶ νέμουσ' ἡμῶν ἐκάστῳ τὴν κατ' ἀξίαν τύχην
[μερίδα].

Stobaeus Ecl. 1, 6(5), 6 Wachsm. 'tragici incerti'. Wachsm. Tr. gr. fr. adesp. 425 N. comico, sed non sine dubitatione, tribuerat Meinēkius. 1. αἰεὶ add. Iacobs. Ep. crit. 229. idem in fine μερίδα ut glossema expungit.

1327

πόλλ' ἀπιστία δέδρακεν ἀγαθὰ καὶ πίστις κακά.

Clemens Alex. Strom. 4, 3 init. — καὶ add. Klotzius: quae facilius est ratio quam Sylburgii scribentis πόλλ' ἀπιστία | δέδορ. ἀγ., πολλὰ δ' αὖ π. κ., qui trimetrorum reliquias esse censet. ἀπιστία eadem significatur quam praedicat Epicharmus νᾶφε καὶ μέμνας' ἀπιστεῖν. potest tragici, potest etiam comici versus esse. cf. Tr. gr. fr. adesp. 86 N.

1328

Zenobius 2, 99 γλῶσσα, ποῖ πορεύῃ; πόλιν ἀνορθώσασα καὶ πόλιν καταστρέψουσα· ἐπὶ τῶν διὰ λόγων ἢ ὠφελούντων ἢ βλαπτόντων. videntur tetrametrorum troch. reliquiae esse: γλῶττα, (λέξον), ποῖ πορεύει; B. πόλιν ἀνορθώσουσ' ἐγὼ | καὶ πόλιν πάλιν καταστρέψουσα. sed haec ex comoedia excerpta esse vix possunt.

1329

ἵππος με φέρει, βασιλεύς με τρέφει.

Diogenianus 5, 31 Κορραῖόν φασιν ὑπὸ Φιλίππου στρατευόμενον ἱππέα, τῆς μητρὸς δεομένης αἰτήσασθαι ἄφεσιν τῆς στρατείας, εἰπεῖν τοῦτο. ἐπὶ τῶν ἐξ ἄλλοτριῶν τρυφώντων add. C. scrib. aut ὑπὸ Φιλίππῳ aut μετὰ Φιλίππου. cf. Apostol. 9, 12. Horat. Epist. 1, 17, 20 *equus ut me portet, alat rex.* de comica origine dubitant et Meinek. et Leutsch. (Apost. 9, 12).

1330

ἀλλ' ὥσπερ δείπνου γλαφυροῦ ποικίλην εὐωχίαν
τὸν ποιητὴν δεῖ παρέχειν τοῖς θεαταῖς τὸν σοφόν,
ἵν' ἀπὴν τις τοῦτο φαγὼν καὶ πιὼν, ὥπερ λαβὼν
χαίρει τις, καὶ σκευασία μὴ μί' ἢ τῆς μουσικῆς.

Ἀστυδάμας ὁ τραγικὸς ἐν Ἡρακλεῖ σατυρικῷ. Athenaeus 10 init. 3. sic Porson. (sed ὅπερ) ap. Gaisf. Hephaest. p. 358] τοῦτο λαβὼν καὶ φαγὼν ὥσπερ πιὼν A. ὥπερ, aliter tamen versum emendans, Reisig. Coniect. 234. 4. τις add. Porson. χαίρει καὶ συσκευασία Fritzsche. Eupol. v. fr. p. 17.

permixtus est versus Eupolideorum in fabula satyrica usus, cum praesertim et sententia et dicendi genus comoediae unice convenire videatur. itaque turbata esse verba Athenaei et de edacitate potius Herculis Astydamanantis testimonium adlatum fuisse, sed periisse censet Nauckius Tr. gr. fr. p. 604 (Astyd. fr. 4), versus Eupolideos autem comico ignoto iam tribuit Casaubonus. difficile est iudicium propter Aristid. II 523 Dind. καμφοδοῖς καὶ τραγωδοῖς . . . ἴδοι τις ἂν καὶ τοὺς ἀγνοοῦντας καὶ τοὺς θεατὰς ἐπιχωροῦντας μικρὸν τι περὶ αὐτῶν παραβῆναι, καὶ πολλὰς ἀφελόντες τὸ προσωπεῖον μεταξὺ τῆς μούσης ἢν ὀποκρίνονται δημηγοροῦσι σεμνῶς, et Poll. 4, 111, παράβασις . . . τραγικὸν δὲ οὐκ ἔστιν· ἀλλ' Εὐριπίδης αὐτὸ πεποίηκεν ἐν πολλοῖς δράμασιν . . . καὶ Σοφοκλῆς δὲ αὐτὸ ἐκ τῆς πρὸς ἐκείνον ἀμύλλης ποιεῖ σπανιάς. de quibus testimoniis cf. quae disputaverunt Fritzsche Arist. Thesm. p. 443. 4. Eupol. v. fr. p. 16. 17, Meinek. Exerc. phil. II 18. Anal. Athen. 179.

1331

A. χαίροις, Ύψιπύλη φίλη.

B. τοὺς ἐμοὺς πλέκω κορύμβους.

A. οὐ σοι λέγω περὶ τούτου.

B. οὐμὸς ἀκοίτης ἐνταῦθα.

Apostolius 18, 8 ἡ παροιμία τάττεται ἐπὶ τῶν λεγόντων ἀσύφωνα καὶ ἀκατάλληλα. ὁμοία τῇ ἔγῳ σκόροδά σοι λέγω, σὺ δὲ κρόμμυ' ἀποκρίνη'. 2. κορ. πλ. transposuit Bergk. P. lyr.² p. 1077. 4. ἀκοίτης Leutsch.] ἄκοιτις vel ἦκοι τις. ex comoedia petita videntur Bergkio: quod mihi quidem, etiamsi scaenam similem fingas Arist. Eccl. 952 sq., perquam dubium videtur.

1332

Aristides II 398 Dindf. περιέρχονται (οἱ Χριστιανοὶ) ἄλλως βροτῶν εἴδωλα καμόντων . . . δύο μορφὰς ἔχοντες ἀντὶ τριῶν, τῆς τραγικῆς βοδὸς τῶν ἱματίων τῶν ἠπημένων οὐδὲν διαφέροντες. ubi schol. 728, 30 Dind. πολυειδὲς πεποιήται δράμα Εὐριπίδης (Πολύειδος et Εὐριπίδης Nauck. Tr. gr. fr. p. 440), ἐν ᾧ βοῦν τρίχρωμον ποιεῖ εὐροῆσθαι. et 729, 11 ἠπημένων τῶν ἐκ πολλῶν συνερραμμένων (cf. quae Nauckius ad titulum Polyidi Euripideae adnotavit). videtur comicus aliquis bovis vel vituli illius pellem e variis pannis consutam inrasisse. sed res nequaquam extra dubitationem posita est. Reiskius quae ad Aristidem adnotavit consulto praetermitto.

1333

Athenaeus 2, 53a Φρύνιχος (fr. 60). ἄλλοι δὲ ἄμυγδαλὰς ὥς καλὰς. quae intellegi non possunt, nisi haec quoque ex comico aliquo excerpta esse statuas. ac fortasse pro ἄλλοι scrib. ἄλλοιθι, ut aliud Phrynichi fragmentum indicetur. quo metro usus sit quisquis auctor est verborum non adparet.

1334

Aelianus Var. h. 12, 18 τά γε μὴν τελευταῖα (Φάων ὁ καλὸς) ἀπεσφάγη μοιχεύων ἄλους. 'comoediam sapiunt'. O. Ribbeck. Com. R. fr.² 97 in adn. — non sine aliqua dubitatione accesserim.

1335

Pollux 8, 21 (δικαστήρια) τὸ Μητίχον κάλλιον, οὗ μνημονεύει Ἀνδροτίων . . . τὸ δὲ Μητίχον δικαστήριον μέγα, οὕτω κληθὲν ἐπὶ (ἀπὸ) ἀρχαίτετονος Μητίχου. cf. adesp. 1325. τὸ Μητίχον καλιόν Bergk. R. c. Att. 18 ἵτα adpellatum vel a vulgo vel a comico aliquo,

qui per ludibrium volebat indicare quam condensati sederent iudices'. at κάλλιον nihil aliud est quam καλλίδιον, ac sic iudicium illud, cum magnum fuerit, per iocum ex contrario adpellatum videtur.

1336

Etymologic. in. 243, 25 ἡ αἰτιατικὴ τὴν γυνήν . . . καὶ αἰτιατικὴ τῶν πληθυντικῶν ἀλλ' ὁρῶ τὰς γυνάς. cf. Choerobosc. 328, 27. — ἀλλ' ὁρῶ 'γὼ τὰς γυνάς Mein. sed neque ex comoedia haec sumpta esse neque quo metro usus sit auctor constat.

1337

Hesychius ὀντετράστιαν κατεαγέιν. Σαλαμίνιος. sic cod. ὄν τεραστίαν — Σαλαμίνιος Musur. ὄν τετρατέτηρον κατέφαγεν Σαλαμίνιος Nauck. τεραστίαν Soping. τεραστίαν ὄν Mein. at prorsus aliter M. Schmidtus, qui Σαλαμίνιοι scribens Salaminios Cyprios ὀντέθραυσται vel aliquid eiusmodi pro συντέθραυσται dixisse suspicatur.

1338

Eustathius 1538, 13 τοξοποιεῖ τὰς ὀφρῦς . . . ὁ σκυθρωπάζων. λέγει δέ που καὶ Σοφοκλῆς (fr. 1013 N.) τό τηροῦντα τοὺς λέγοντας καὶ συνάγοντα τὰς ὀφρῦς καὶ τὰς ἀκάνθας ἐπεγείροντα, εἰπὼν τοῦτο ἐκείνος ὥς ἀπὸ ἰχθύων, οἱ τὰς ἀκάνθας ὀφροῦσι κακρῶ θυμοῦ. 'quae Sophocli tribuuntur poetae comici sunt, Aristophanis esse coniecit Brunckius'. Nauck. frusta sunt poeticae dictionis, quae neque unius poetae neque comoediae esse omnia adfirmaverim.

1339

Eustathius 1720, 52 (post partem Antiphan. fr. 68, 12) ἕτερος δέ τις (κωμικός) θεοὺς τοὺς τοιούτους (ἰχθῦς) ὠνόμασε διὰ τὸ πολύτιμον, οἶον ἀνθίαν, λάβρακα καὶ τοὺς λοιπούς. indicavit O. Kaehler Wochenschr. f. klass. Phil. 1885, 903. putarem pertinere ad Antiphan. 147, 3, nisi alium aliquem dixisset.

1340

Eustathius 1257, 15 (post Alexid. 264, 1) καὶ ξυρόμενον τὴν ὑπὴν καὶ τὸν ὄρρον, καὶ νόμον ὄντος ἐν Ῥόδῳ μὴ ξύρεσθαι. fragmentum comicum his contineri suspicatur O. Kaehler ibid.

1341

Plutarchus Nic. 7 λέγεται ἐκκλησίας ποτὲ οὔσης τὸν μὲν δῆμον καθήμενον περιμένειν πολὺν χρόνον, ὥπὲ δ' εἰσελθεῖν ἐκείνον (Κλέ-

ων α) ἐστεφανωμένον καὶ παρακαλεῖν ὑπερθέσθαι τὴν ἐκκλησίαν εἰς αὐριον. ἄσχοιο ὕμαι γάρ' ἔφη ἑσήμερον, ἐστιᾶν μέλλων ξένους καὶ τεθυκῶς τοῖς θεοῖς. τοὺς δ' Ἀθηναίους γελᾶσαντας ἀναστῆναι καὶ διαλῦσαι τὴν ἐκκλησίαν. versus comicos deprehendisse sibi videtur Wilamowitzius Herm. XI 298 hosce ἀσχ. τ. | ἐστ. μ. ξ. | καὶ τεθυκῶς τ. θ. 'possunt in Eupolidis *Aurca actate* locum habuisse; Aristophanis non esse numeri docent'. ingentem haec hilaritatem excitabunt τοῖς εἰδόσιν. nempe numeri, ut tali sententiae minime apti, ita tamen sunt Aristophanei (Av. 1471. 2. 5. 6. 7. 1483. 4. 7. 8. 9. Lys. 797—801. 821—5. Ran. 1370—72. 1482—84. 1491—93), mensura autem syllabarum prorsus barbara. scilicet oblitus erat vir praeclarus in utroque perfecto verbi θύω vocalem υ ab Atticis corripi (Arist. Lys. 1062. Henioch. 2). accedit quod verbum ἀσχολεῖσθαι quarto demum a. Chr. saeculo videtur inventum esse.

1342

Etymologic. m. 149, 24 ἄρριχος· κόφινος. τρεῖς χοῦς μέλιτος Βριληττίου· δύο ἄρρίχω τὴν μὲν τῶν χελιδονέων, τὴν δὲ τῶν φι(β)άλεων ἰσχάδων, καὶ τῆς Ψιθίας ἀσταφίδος, καὶ μύρτων ἔτερον φέρνιον. ex his quos Sauppius Epist. crit. 134. 5 effinxit tetrametros trochaicos, cum et dactylos trochaeis inmixtos habeant novae comoediae poetis nequaquam, ut tum opinabatur vir doctissimus, permissos et spondeum in sede prima versus alterius, hodie ipsi improbari persuasum habeo. tamen ex comoedia aliqua verba illa fluxisse non negaverim: quo modo emendanda sint dubito.

1343

Hesychius προυννικοί· οἱ μισθοῦ κομίζοντες τὰ ὄνια ἀπὸ τῆς ἀγορᾶς, οὓς τινες παιδαγῶνας καλοῦσι· δρομεῖς, ταχεῖς, ὀξεῖς, εὐκίνητοι, γοργοί, μισθωτοί. cf. 333. comici esse haec videbantur Fielitzio De Att. com. bip. 57 n. 1. dubito equidem, quamquam anapaestici numeri speciem ex parte referunt.

1344

Etymologic. m. Milleri (Mélanges 65) βλάξ ... 'βλάξ τε καὶ ἡλίθιος γένωμαι'. 'le fragment a l'air de comédie'. Duebner. ap. Miller. 461. ac sic Bergk. P. I. III 742. Sternbach. Stud. Vindob. VIII 251. at verba sunt Xenophontis Cyr. 1, 4, 12 μὴ παντάπασιν βλάξ τις καὶ ἡλίθιος γένωμαι.

1345

ἀνδρεράστρια γυνή

Bekker. Anecd. 21, 12 ἡ ἐπιμεινομένη ἀνδράσιν, ἡ ἐρῶσα ἄλλου καὶ ἄλλον. ἀνδρεραστρία cod. videtur pertinere ad Arist. Thesm. 392 τὰς ἀνδρεραστρίας. etenim saepissime Phrynichus glossas ex sententiarum contextu solutas ita transscribit, ut nomini epitheto tamquam exempli causa addat ἄνθρωπος vel γυνή.

1346

γνάθους θηλείας

γυναικείας. Hesychius. sic Mein. pro γνάθους· θηλείας ἢ γυναικείας, iambographum aut comicum scripsisse censens fere οὐ γὰρ τι τέρεται ταῦτα θ. γν. Philol. XIII 533.

1347

ἐκβολή λόγου

παράβασις, μετάβασις. Hesychius. sed potest pertinere ad Thucyd. 1, 97.

1348

ἐπιτριπιότατος ἄνθρωπος

Bekker. Anecd. 40, 13 ὁ ἐπιτριβῆναι ἄξιος καὶ κακῶς ἀπολέσθαι. est Lucian. Tim. 46, fortasse non ex comico haustum.

1349

εὐτράπεζος ἄνθρωπος

Bekker. Anecd. 39, 30 μεγαλοπρεπὴς ἐν ἐστιάσει. fortasse excerptum ex Eriph. 6, 2. cf. supra 1345. ceterum ea voce usi sunt etiam Aeschylus et Euripides.

1350

φασίμη κύλιξ

Photius παρὰ τὴν φάσιν, τὴν ἔνδειξιν. glossa obscurissima, videtur tamen ad inrisionem sycophantarum pertinere. Naberus φασηλὴς· κύλιξ conl. Steph. Byz. Φάσηλις· πόλις Παμφυλίας... τὸ μέντοι ἀγγεῖον οἱ ἀπ' Ἀλεξανδρείας ὀξύνουσιν. sed quid tum Photii explicatio sibi velit non addit.

1351

ἀμολγοί

Eustathius 838, 54 ὁ Πανσανίας φησὶν ὡς ἀμολγοὶ ἐλέγοντο

καὶ οἱ ἀμέλγοντες τὰ κοινὰ ῥήτορες καὶ διαφοροῦντες τὰ δημόσια.
nisi forte pertinet ad Cratin. 214.

1352

ἀπομύζουρις, μύζουρις

Eustathius 862, 42 κωμικὴ λέξις ὁ νόθουρος, ἤγουν ὁ νοθὴν ἔχων τὴν οὐρὰν ἐν τῷ συγγίνεσθαι, ἥ δὲ οὐρὰ καὶ ἀπομύζουριν παρήγαγε γυναικα τὴν αἰσχροποιόν. . . καὶ πανδοσία ἡ τοιαύτη ἐλέγετο πρὸς παλγινιον τῆς Πανδώρας καὶ βορβορόπη ὡς ἀκάθαρτος. congeram hunc unum in locum omnes sordes quas admirabili cum diligentia sanctissimus archiepiscopus ex lexicis veterum excerpserit. 1088, 37 κατὰ τὴν κωμωδομένην σποδησιλεύραν . . . πανδοσίαν παρ' Ἀνακρέοντι . . . καὶ λεωφόρον, ὡς Ἀνακρέων. 1413, 37 (αἱ ἑταῖραι) ἀνασεισίφαλλοι φερωνύμως λέγονται παρὰ τῇ κωμῳδίᾳ ὡς ἀνασελῶσαι τὸν φάλητα, ὃ ἐστὶν αἰδοῖον ἀνδρός. 1572, 13 κῆπος μεταληφθεὶς ὑπὸ κωμικοῦ σκῶμμα ἐποίησε. γυναικα γὰρ τις μανιόκηπον εἶπε τὴν μεμνηυῖαν περὶ τὰς μῖξεις (?). 1921, 58 σύνθετον ἐκ τῆς λαύρας καὶ ἡ σποδησιλεύρα, τουτέστιν ἡ πόρνη. . παρὰ τὸ διατρίβειν τὰ πολλὰ ἐν ταῖς ὁδοῖς ἢ καὶ δημοσίᾳ συμπλέκεσθαι . . διὸ ἡ αὐτὴ καὶ χαμαιτύπη λέγεται . . ἔτι δὲ καὶ λεωφόρος . . καὶ πανδοσία καὶ χαλκιδῖτις διὰ τὸ εὐτελὲς τοῦ διδομένου νομισματος. εἰ δὲ καὶ πολύνυμος, ἀλλὰ τοῦτο σεμνότερον πόρνης ἐπὶθετον . . φορτικὸν δέ γε ἡ μανιόκηπος . . καὶ ἀνασεισίφαλλος καὶ μύζουρις διὰ τὸ μυζοῦν οὐρὰν, ὃ ἐστὶ θηλάζειν, καὶ ἀνασύρολις καὶ σατύρα . . καὶ γεγωνοκώμη (quam interpretatur 909, 3). μύζουρις etiam 1821, 52. haec nequaquam omnia comicorum sunt, ne ea quidem quae diserte illis adscribit. nam ut πανδοσία et λεωφόρος, si vera sunt quae 1088 dicit, Anacreonti debentur (cf. etiam Suid. *μυσάγχη*), sic ipse 1329, 33 βορβορόπη et ἀνασεισίφαλλος Hipponacti, πολύνυμος Anacreonti tribuit. atque etiam ἀνασύρολις (*ἀνασυρόπολις* falso Suid.) Hipponactis est (Bergk. fr. 110. 111). itaque ne de ceterorum quidem origine, quae ampliore litterarum intervallo notavi, satis constat. ceterum cf. Nauck. Aristoph. Byz. 168. 9.

1353

βαρυσυμφορώτατος

Bekker. Anecd. 225, 28 βαρυντάτας συμφορὰς φέρων. quamquam comoediam sonat, fortasse excerptum ex Herodot. 1, 45 extr.

1354

γεγωνοκώμη

Eustathius. cf. 1352.

1355

γλωττογράφοι

παρὰ τοῖς κωμικοῖς οἱ ἀπὸ τῆς γλώττης βιοῦντες. Pollux 2, 108. excerptum videtur ex Arist. Av. 1696. 1702. cf. quae adnotavimus ad Nicophontis Χειρογράφου I 778.

1356

διαφορεῖν

Eustathius 804, 47 τὸ δ. τό τε παρὰ τοῖς ἰατροῖς καὶ τὸ κωμικόν. cf. Arist. Av. 355 ἢν' ὑπὸ τούτων διαφορηθῶ. prorsus incertae fidei sunt quae adfert Meinekius ex Anon. De com. VI (p. xvi 3. 4 Duebn.), quae ita ex cod. ed. Studemund. Philol. XLVI 9, 21 (ὁ γέλως ἔχει τὴν σύστασιν) πρῶτον καθ' ὁμωνυμίαν, ὥς τὸ διαφοροῦμένοις· σημαίνει γὰρ τό τε διαφόροις οὔσι καὶ τὸ ἐπικερδέσι. διαφοροῦμενον QMPV. Studem. ἐφιδροῦσι vel ἐπικρεμέσι (?) pro ἐπικερδέσι. Eustath. 838, 54 οἱ ῥήτορες διαφοροῦντες τὰ δημόσια, quod fortasse ex comico excerptum est. ad hoc an ad Av. 355 an ad aliud comici alicuius dictum Eustathii adnotatio pertineat prorsus incertum est.

1357

δολίφονον

Hesychius πέπαικται δὲ τοῦ δολοφονίου. Musurus παρὰ pro δέ. cf. Mein. I 89. 'videtur comicus poeta Agamemnonis Aeschyleae versum 1129 δολοφόνου λέβητος τύχαν σοι λέγω in re coquinaria adhibuisse.' M. Schmidt. cuius opinionis periculum ipse sustineat. cf. Teleclid. 29. Aristoph. fr. 196.

1358

ἐπίρραμμα

Pollux 7, 67 σύρμα τραγικόν ἐστι φόρημα ἐπισυρόμενον, ἐπίρρημα δὲ κωμικόν, ταινιῶδες, τὸ μὲν πλάτος κατὰ σπιθαμήν, τὸ δὲ μῆκος κατ' ὀργυιάν. ἐπίρραμμα vel ἐπίρρημα Mein. non tam ex comoedia quam ex indice adparatus scaenici desumptum esse propter Poll. 4, 119 (ubi ἐπίρραμμα pro ἐπίρρημα Kuehn., ἐσπέρημα F) existimat H. Iacobi in Mein. ed. min. xxiii.

1359

κεραυνίας

ὁ κεραυνώμενος. Hesychius. sic M. Schmidt. κεραυνόμενος cod. κεκεραυνώμενος Musur. frequentissimum nomen in ἰᾶς apud comicos usum esse conl. φρονηματίας, ἡπατίας, στημονίας, βαδισματίας, adnotat Meinekius mihi origo comica dubia videtur vel propter Soph. Antig. 1139.

1360

Κυνόφαλοι

Κορίνθιοι, φυλή. Hesychius. κυνόφυλοι Is. Voss. κυνόφαλλοι Mein., Corinthiacae tribus nomen a comico poeta ridicule fictum esse ad libidines Corinthiorum inridendas statuens. sed pro φυλή Nauckius Φιλήμων Aristoph. Byz. 238 n. 4, ad Philemonis *Corinthiam* glossam referens, Ῥίνθων φλύακι M. Schmidt. ἰθύφαλλοι Naber. Mnem. VIII 434. res prorsus incerta.

1361

λαιλαι

Photius κατ' ἀποκοπὴν ἐπὶ τῆς αἰσχρολογίας. Hesychius λαί· ἐπὶ τῆς αἰσχροουργίας. comoediae esse coniecit Nauckius. dubito.

1362

λακκοσκαπέρδαν

Photius 204, 14 ἀντὶ τοῦ λακκόπρωκτον ἢ μέγαν σκάπερδον. Hesychius λακκοσκάπερδον· λακκόπρωκτον. indic. Nauck. sed cf. Hippon. 1 Bergk. certe altera vocis pars comoediae ignota.

1363

λακκοσχέας

Photius τοὺς καθεμμένον ἔχοντας τὸν ὄσχεόν, ὃ ἐστὶ τῶν διδύμων (cf. Plat. com. 174, 13) ἀγγεῖον. idem λακκοσχέων· μαλακῶν. Pollux 2, 172 τὸ τῶν ὄρχεων ἢ διδύμων ἀγγεῖον ὄσχεόν. . . τὸν δὲ αἰεὶ χαλαρῶ τούτῳ κεχηρμένον λακκοσχέαν Ἀθηναῖοι καλοῦσιν. cf. Hesych. λακκό[σ]πεδα et Strecker. De Lycophr. Euphronio, Eratosth. 54. dubito ex iambographo an ex comico aliquo excerptum sit. usus est eo nomine etiam Lucianus Lexiph. 12.

1364

λάσταυροι

Hesychius οἱ περὶ τὸν ὄρχον δασεῖς καὶ πόρνοι τινὲς ὄντες. λάσταυροι Flor. Christ.] λάσταυροι cod. 'comicus teste Eustathio 259, 4'. M. Schmidt. at Eustathius ταῦρος καὶ τὸ ὑπὸ τὸν ὄσχεόν, ὅθεν καὶ λάσταυρος ὁ λάσιος τὸν τοιοῦτον ταῦρον, de comica origine nihil.

1365

λεοντόκρανον

Ἀμαζονικὸν ὄπλον. Hesychius. leonis caput numquam in monumentis antiquis ita reperiri monens Meinekius Philol. XIII 511. 12

ἀλαζονικὸν scribit vocemque ex comoedia aliqua vel ex tragoedia derivatam esse censet. cf. Arist. Ran. 430.

1366

μανιόκηπος

Eustathius. cf. 1352. an μανόκηπος? ut κῆπος sit membrum muliebre.

1367

νώθουρος

Eustathius. cf. 1352. Hesychius νώθουρος· ὁ ἀδύνατος συγγίνεσθαι.

1368

πανσιβάκτρων

Hesychius ἰσχυρῶν βακτηρίων χρωμένων. ἰσχυρῶ βακτηρίῳ Is. Voss. πασιβάκτρων (α πέπαμαι), i. e. ἰσχυρὰς βακτηρίας ἔχόντων Cobet. Mnem. nov. II 162. VIII 377, ad comoediam haec referens. vehementer dubito.

1369

πεπρυτανευκώς

Hesychius ἐπιμεμηνιευκώς, προανηλωνκώς. 'comicus aliquis' M. Schmidt. ἐπιμηνιεύειν est τὰ ἐπιμήνια facere.

1370

περισχιδεῖς

Hesychius εἶδος ὑποδήματος εὐτελές. comico alicui incerta prorsus coniectura tribuit M. Schmidtus, cum praesertim Hesychii explicatio admodum dubia fiat conl. Athen. 12, 537e (Ἀλέξανδρος ἐφόρει) τὴν τοῦ Ἀμμωνος πορφυρίδα καὶ περισχιδεῖς. πολυσχιδές (ὑπόδημα), ἣ κρηπίς Ἀττικὴ καὶ γυναικεία, est Lucian. Rhet. praec. 15.

1371

πόρυνφ

παιδὶ ὠραίῳ. Hesychius. 'comicus incertus'. M. Schmidt. multo magis incerta coniectura.

1372

ποτίκρανον

Pollux 2, 42 τὸ προσκεφάλαιον οἱ ποιηταί. sic Bekkerus pro eo quod antea fuerat οἱ κωμικοί. sed 6, 9 ποτίκρανον οἱ κωμικοὶ τὸ προσκεφάλαιον ἢ τὸ ὑπηρέσιον. quod ad Ἀττικούς certe comicos

ita tantum pertinere potest, ut aut Doriensem hominem introdu-
ctum aut Doricam dialectum inrideri statuamus.

1373

Πριαμύλλιον

Bekker. Anecd. 856, 2 (ὁ ὑποκορισμὸς) τοῦ γελοίου χάριν, ὡς
τὸ Πριαμύλλιον ὁ Πρίαμος. — Πριαμιλλύδιον, de quo cf. Lobeck.
Pathol. prol. 299 et 401 n. 9, Epicharmi esse cognoscimus ex
Cramer. Anecd. Ox. III 254 (fr. 114 Lorenz.): eiusdem esse potest
Πριαμύλλιον, sed non minus comoediae Atticae.

1374

σατύρα

Eustathius. cf. 1352.

1375

σαῦσαξ

Herodianus I 524, 17. II 8, 15 σημειούμεθα . . . ἔχοντα
φύσει μακρὰν τὴν παραλήγουσαν καὶ συστέλλοντα τὸ ᾠ. εἰσὶ δὲ ταῦτα
κύρια ὀνόματα, καὶ τὸ σαῦσαξ. φασὶ δὲ εἶναι τοῦτο ὄσπρεον. cf.
etiam I 42, 25. (σάνσαξ D). σάυταξ ἢ σαύσαξ Draco 19, 2. σῦαξ
φασηλοειδὲς ὄσπριον Choerobosc. 305, 20 Lasc. cf. Cramer. Anecd.
Ox. III 284, 13. Lobeck. Paral. 276. Hesych. σαύσακας· τυροὺς
ἀπαλοὺς εὐτρόφους. καὶ δοκοῦσι δὲ οὗτοι (εὐ)επιφόρους ποιεῖν πρὸς
συνουσίαν. fieri potest ut hoc cibi genus apud comicum, ubi in-
ventum erat (videtur enim ex comico), ab aliis aliter explicaretur.
Lehrs.

1376

σεσωσμένος

γυναικὶ συγγεγονώς. Hesychius. quod 'quomodo significet non
satis adsequor, nisi ex comico quodam sit.' Alberti. ne tum qui-
dem intellego, comica autem origo plus quam dubia.

1377

σποδησιλεύρα

Eustathius. cf. 1352. Hesych. σπ. ἢ τὰς ὁδοὺς τρέβουσα ἢ ἐν
ταῖς ὁδοῖς τριβομένη.

1378

σχιζογυνάνδρους

τοὺς συκοφάντας. Hesychius. 'mira vox, si bene se habeat, ex
comico aliquo deprompta'. Alberti. 'ne σχιζογυνάνδρους quidem

scriptum intellegitur quomodo sycophantas significare possit'. Thes. l. gr. — invitis comicis obtrudi videtur.

1379

Τρικόρινθος

ἀνδρεῖος ἥρως. Hesychius. τρικόρινθος Wesseling. Probabil. p. 46, ad Eurip. Orest. 1480 referens. Τρικόρινθος Ἀττικὸς ἥρως 'comicus ut videtur' Mein.

1380

ὑπερκαταβαπτύουσαν

Hesychius ἀντὶ τοῦ ὑπερφηάνους λόγους ποιουμένην. — ὑπερκαταβακχέουσαν Mein. Philol. XII 626, quod fortasse comici est.

1381

χαλκιδίτις

Eustatbius. cf. adesp. 1352 et 1192.

1382

ψηλαφησικότταβοι

Hesychius ψηλαφησικότταμοι ψήλικες τῶν ἀλεκτρονίων οἱ νοθογένναι. ψήλικες Is. Voss., posteriora a prioribus seiungenda esse censens. id probans Cobetus Mnem. nov. VIII 379 priorem vocem ita ut supra fecimus scriptam a comico aliquo ad analogiam nominis μεθυσοκότταβοι fictam esse statuit.

Praeterea cf. Philonid. 16. 17. 18. Anaxandrid. 79. Eubul. 67, 10. 11. Nicostr. 30 (supplem.). Alexid. 98, 27 (Mein. Anal. Athen. 265). 126. 141, 14—16. Philem. 3. Menand. 6. 58. 132. 425. 6. 483. 763. 1085. 1100. 1107.

ΕΚΛΟΓΑΙ

ΚΑΤΑΛΟΓΑΔΗΝ ΜΕΤΕΣΧΗΜΑΤΙΣΜΕΝΑΙ

1383

Dio Chrysost. Or. 32 p. 682 R. οὐκ αὐτόματος ὑμῖν ἀναβλύει | διψήσασιν ὁ (διψῶσιν) οἶνος ἐκ πέτρας ποθέν τινος ἢ νάπης, οὐδὲ (οὐδ' αὖ) γάλα | καὶ μέλι δύνασθε (δύναισθ' αὖ) εὐχερῶς οὕτως ἔχειν, ἄκροις δακτύλοις διαμῶντες χθόνα.

extrema (ἄκροισι δακτύλοις) sunt Euripidis Bacch. 709, quem poetam comicus aliquis in re simili imitatus est.

1384—1387

[Dio Chrysost.] Or. 63 p. 324 R. ψυχὴ γέγηθεν ὑπὸ τῆς τύχης (ὑπὸ τ. τ. γ.) αἰωρουμένη. | εἰ δ' ἀπολίποι τύχη, | περι-
εῖσιν ὥς (ὥσπερ) ἐν τάφῳ τῷ σώματι.

Or. 64 p. 328 τὰς γοῦν ἀδύλους τῶν πραγμάτων μετα-
βολὰς (μ. τ. πρ.) εἰς ταύτην ἀναφέρουσιν (ἅπαντες ἀν. εἰς τ.)...
ἀκούσας δ' ἂν αἰτιωμένων | αὐτήν, καὶ γεωργῶν καὶ ἐμπόρων
καὶ πλουσίων.

p. 330 ἡ τύχη γὰρ αὐτῷ . . . τὸ ἀγνοεῖν | ἔδωκεν, ὅπερ
ὅμοιον ἦν τῷ μὴ παθεῖν. *Oedipum* dicit. ac videntur ex eadem
scaena excerpta esse quae p. 328 scripta sunt ἤδη δέ τινα τῶν
ιδίῳ παθῶν τῇ τύχῃ προφέρουσιν, ἡ | Μήδεια (add. μὲν)
τὸν ἔρωτα, ὁ Μίδας τὴν εὐχὴν (τὴν δ' εὐχ. M.), ἡ Φαίδρα τὴν
διαβολήν, ὁ Ἀλκμέων | ὅτι ἐπλανᾶτο, ὁ δ' Ὀρέστης ὅτι ἐμαίνεται.
sed haec ita inmutata sunt, ut multo difficilior sit pristinam for-
mam recuperare.

p. 331 (οἱ ναῦται τὴν ψυχὴν) οὔτε (οὐ)σχοινίοισ(ιν) ἐπι-
τρέπουσιν οὔτε (οὐδὲ μὴν) | τριδάκτυλον αὐτοὺς σφῶζει ξύλον
πέυκινον (π. σ. ξ.).

1388

Dio Chrysost. Or. 65 p. 341 R. ὅταν καταλίπη τινὰ αὐτῶν
(τιν' αὐτ. κ.), ἐπαινοῦσι (παινοῦσι) καὶ | φασὶ(ν) δικαίαν αὐτοῖς
γεγονέναι τὴν μεταβολήν. p. 342 ἀδίκως γὰρ μοι δοκοῦσιν
οἱ πολλοὶ τῶν ἀνθρώπων τῆς τύχης κατηγορεῖν.

1389. 1390

Dio Chrysost. Or. 75 p. 406 R. ἔστι δὲ ὁ νόμος (ὁ δὲ ν. ἐ.)
τοῦ βίου μὲν ἡγεμών, | τῶν πόλεων δὲ ἐπιστάτης κοινός (fortasse
ἐπιστάτης δὲ πόλεσι), τῶν δὲ πραγμάτων | κανὼν δίκαιος...
νόμου δὲ χωρὶς οὐκ ἔστιν (κοῦν ἔστιν αὐτοῦ χωρὶς) οὐδεμίαν
οἰκεῖσθαι πόλιν. | οὐ μόνον δὲ | συμφέρει τοῖς θνητοῖς, ἀλλὰ
καὶ τοῖς θεοῖς (θνητοῖσιν, ἀ. κ. θεοῖσι σ.) . . . | ὅθεν οἶμαι καὶ
βασιλεὺς (fortasse τύραννος) εἰκότως ἀνθρώπων (ἀνδρῶν τε),
καὶ | θεῶν κέκληται. . . ἰδίᾳ δὲ καὶ | κοινῇ πάντας (πολιτῶν)
τοὺς δεομένους ὠφελεῖν.

p. 408 οὗτός ἐστιν ὁ τὸν κότινον (καὶ κότινον οὗτος) . . .
τηλικαύτης ἄξιον | σπουδῆς ἀποδείξας καὶ τὰ σέλινα καὶ
τὴν πίτυν | καὶ τὸν τοῦ (τόν γε) θαλλοῦ στέφανον.

1391

Dio Chrysost. Or. 76 p. 410 R. καὶ μὴν τῷ παντὶ ῥᾶόν ἐστιν ἀνελεῖν ὅ τι βούλει (θέλεις) τῶν ἐγγράφων | (add. νόμων ἀνελεῖν) ἢ τῶν ἐθνῶν. τὰ μὲν γὰρ ἂν | ἀπαλείψῃς ἅπαξ, ἡμέρᾳ μιᾷ λέλυται (ἅπ. ἀπαλ., ἡμ. λ. μ.), συνήθειαν δὲ πόλεως οὐκ ἔστιν ἐν πάνυ πολλῷ καταλῦσαι χρόνῳ. fort. ἔθος δὲ π. οὐδὲ πολλοστῷ χρ. | ἔστιν κατ. — πολλοστῷ χρόνῳ Arist. Pac. 559. Menand. 329. Demosth. 24, 196.

1392

Plutarchus Mor. 13b στιγμὴ χρόνου πᾶς ἐστιν ὁ βλος (βίοςτος) . . . τί δὲ | φροντιστέον ἡμῖν τῶν τοῦ πατρὸς ἀπειλῶν (τῶν ἀπ. τ. π.); | κρονόληρος καὶ σοροδαίμων ἐστί (κρ. ἐ. κ. σ.), καὶ (add. τάχα) | μετέωρον αὐτὸν ἀράμενοι τὴν ταχίστην ἐξοίσομεν. cf. 1151.

1393

Plutarchus Mor. 529b ὥς γὰρ ὁ γεωργὸς ἄγριον μὲν ἐκνόπτων (ἂν μὲν ἄγρ. ἐκνόπτῃ) βλάστημα (fortasse φυτόν) | καὶ ἀγρυνές, αὐτόθθεν ἀφειδῶς ἐμβάλων τὸ σκαφεῖον (τὸ σκ. ἐμβ.) | ἀνέτροψε τὴν ῥίζαν, ἢ πῦρ προσαγαγὼν | ἐπέκαυσεν· ἀμπέλῳ δὲ προσιδὼν (fortasse add. ἔμπαλιν) | τομῇς δεομένη καὶ μηλέας ἢ τιнос ἐλαίας ἀπτόμενος εὐλαβῶς | ἐπιφέρει τὴν χεῖρα (τ. χ. ἐπ.) . . . | οὕτως ὁ φιλόσοφος, φθόνον μὲν ἐξαιρῶν νέου | ψυχῆς (οὕτω φθ. φιλ. ἐξ. ν. | ψ.) ἀγρυνές βλάστημα καὶ δυστιθάσεντον . . . τομὴν ποιεῖ κτλ.

1394

Lucianus Gall. 29 τάλαντα μὲν ἑβδομήκοντα ἐκείνα πάνυ ἀσφαλῶς ὑπὸ τῇ κλίνῃ κατορώρυνται (κατορώρυχα), | καὶ οὐδεὶς ἄλλος εἶδε, τὰ δὲ ἐκκαίδεκα εἶδεν οἶμαι Σωσύλος | ὁ ἱπποκόμος ὑπὸ τῇ φάτνῃ κατακρύπτοντά με. ὅλος γοῦν περὶ (π. γ.) τὸν ἱππῶνά ἐστιν, οὐ πάνυ ἐπιμελὴς ἄλλως οὐδὲ φιλόπονος ὢν . . . ὁ Τίβιος τάριχους οὕτω μεγάλους (τάριχος αὐτῷ οὕτω μέγα ΦGA) ὠψωνηκέναι | χθές (ἐχθές CGA) ἐλέγετο ἢ τῇ γυναικὶ ἐλλόβιον ἐωνῆσθαι πέντε δραχμῶν ὕλων. | οὗτοι σπαθῶσι τὰμὰ τοῦ κακοδαίμονος. | ἄλλ' οὐδὲ τὰ ἐκπώματα ἐν ἀσφαλεῖ μοι ἀπόκειται τοσαῦτα ὄντα. δέδια γοῦν μὴ τις ὑπορύξας τὸν τοῖχον ὑφέλῃται αὐτά. | πολλοὶ φθονοῦσι κἀπιβουλεύουσί μοι. | . . . ἄριστον οὖν ἄγρυπνον αὐτὸν διαφυλάττειν (φυλάττειν Φ) ἔπαντα· | περὶ-εἰμι διαναστὰς ἐν κύκλῳ τὴν οἰκίαν. | τίς οὗτος; ὀρθῶ σε, ὦ τοιχωρύχε· μὰ Δί', ἐπεὶ κλίων γε ὢν τυγχάνεις, εὖ ἔχει. ἀριθμήσω

αὐθις ἀνορεύσας τὸ χρυσίον, μή τί με πρόην διέλαθεν. ἰδοῦ. |
 πάλιν ἐψόφηκέ τις (τις ἐψ.), ἐπ' ἐμὲ δηλαδὴ. | . . . ποῦ μοι
 τὸ ξιφίδιον; ἂν λάβω τινά. | θάπτωμεν αὐθις τὸ χρυσίον.

οὔτοι σπαθῶσι κτλ. comici senarium esse indicavit Valckenaer.
 Callim. p. 159. πολλοὶ φθονοῦσι κτλ. Klotzsius. sex praeterea restituit
 Fritzschi, hic quidem non recte de origine dubitans. tota scaena
 quo modo redintegrari possit ex eis cognoscitur quae diximus Mus.
 Rhen. XLIII 44. 5. — Plant. Aulul. 1, 1 et 2, Horat. Epod. 1, 33
 contulit Fritzschi.

1395

Lucianus Philopseud. 15 ἐπίστευον γὰρ ἔν, | εἴ γ' εἶδον
 αὐτά, νῦν δὲ συγγνώμη, οἶμαι (fortasse φίλε), | εἰ μὴ τὰ ὅμοια
 ὑμῖν ὁξυδορκεῖν ἔχω. | πλὴν ἄλλ' οἶδα γὰρ τὴν Χρυσίδα, ἣν λέ-
 γεις, ἐράστριαν (sic Fritzschi. pro ἐραστῇν) | γυναιῖκα καὶ πρό-
 χειρον, οὐχ ὁρῶ δὲ (add. ἐγώ), | τίνος ἔνεκα (ἐνεκ') ἐδεή-
 θητε ἐπ' αὐτὴν τοῦ πηλίνου πρεσβευτοῦ καὶ μάγου | τοῦ ἐξ
 Ὑπερβορέων καὶ σελήνης αὐτῆς (καὐτ. σ.), ἣν εἴκοσι δραχμῶν
 ἀγαγεῖν ἐς Ὑπερβορέους δυνατὸν ἦν. πάνν γὰρ ἐνδίδωσι πρὸς
 ταύτην τὴν ἐπωδὴν ἢ γυνή. καὶ τὸ ἐναντίον τοῖς φάσμασι
 πέπονθεν· | ἐκεῖνα μὲν γάρ, ἦν ψόφον ἀκούσῃ χαλκοῦ ἢ
 σιδήρου, | πέφηνεν . . . αὕτη (sic Fritzschi. pro αὐτῇ) δ', ἂν
 ἀργύριόν που ψοφῇ, | ἔρχεται πρὸς τὸν ἥχον.

in his Fritzschi hos trimetros (personarum descriptionem
 non probo) agnovit: πρὸς τὴν ἐπωδὴν ἐνδίδωσιν ἢ γυνή. τοῦναντίον
 πέπονθε τοῖσι φάσμασιν· ἐκεῖνα μὲν γάρ, ἦν ἀκούσῃ που ψόφον,
 πέφηνεν, αὕτη δ' ἀργύριον ἦν που ψοφῇ, ἀλίσκεται (melius fortasse
 προσέλκεται) καὶ πρὸς τὸν ἥχον ἔρχεται. — desumpta haec sunt
 ex Phasmate aliqua, sed ut videntur neque Philemonis neque
 Menandrea.

1396. 1397

Lucianus Philopseud. 19 ἐπειδὴν (ἐπὶ) τάχιστα νῦν γένη-
 ται, (add. Πέλλικος) | καταβὰς ἀπὸ τῆς βάσεως ἐφ' ἣ ἕστηκε
 περιέσσειν ἐν κύκλῳ τὴν οἰκίαν | καὶ πάντες ἐντυγχάνουσιν
 αὐτῷ (αὐτῷ 'ντυγχ.) ἐνίοτε | καὶ ἄδοντι (sic libri). | καὶ οὐκ
 ἔστιν ὄντιν' ἠδίκησεν (ἠδ.· πώποτε). | ἐκτρέπεσθαι γὰρ χρὴ
 μόνον (μ. ἐκτρ. χρ. γ.)· ὁ δὲ παρέρχεται | οὐδὲν ἐνοχλήσας τοὺς
 ἰδόντας.

20 πολλοὶ δ' ἔκειντο ὀβολοὶ πρὸς τοῖν ποδοῖν αὐτοῦ (π.
 δ' ὀβ. πρ. τ. ποδ. ἔκ.) καὶ | ἄλλα νομισμάτια (νομ. ἄλλ' ἄτ')
 ἀργυρᾶ . . . καὶ πέταλα ἐξ ἀργύρου (καὶ ἀργ. | πέτ.) . . . ἦν
 δὲ ἡμῖν Δίβυς τις οἰκέτης κατάρματος (Δ. δ' ἦν τις κ. οἰκ.), |
 ἱπποκόμος· οὗτος ἐπεχείρησε νυκτὸς (δὴ 'πεχείρ. σκότους) |

ὑφελέσθαι πάντα ἐκεῖνα (ἐκ. ὑφ. π.), καὶ ὑφείλετο καταβεβη-
κότα | ἥδη τηρήσας τὸν ἀνδριάντα (τὸν ἀνδρ. τ.) . . . | ὅρα (δ')
ὅπως ἡμύνετο . . τὸν Αἰβυν (ἡμύνεατ' αὐτὸν Πέλλιχος). | δι' ὅλης
γὰρ τῆς νυκτὸς περιήει (περ. νυκτὸς) ἐν κύκλῳ τὴν αὐλὴν ἄθλιος
ἐξελθεῖν οὐ δυνάμενος (fortasse θέλων), | ὥσπερ (add. τιν') ἐς
λαβύρινθον ἐμπεσών, ἄχρι δὴ (f. ἕως) | κατελήφθη ἔχων (ἐχ.
κ.) τὰ φώρια γενομένης ἡμέρας. καὶ τότε μὲν πληγὰς οὐκ ὀλίγας
ἔλαβεν (οὐ πλ. ἔλ. οὐκ ὀλ.) ἀλούς, | οὐ πολλὴν δὲ ἐπιβίους χρό-
νον | κακὸς κακῶς ἀπέθανε μαστιγούμενος, | ὥς ἔλεγε, κατὰ
τὴν νύκτα ἐκάστην, ὥστε καὶ | μῶλωπας ἐς τὴν ἐπιούσαν
φαίνεσθαι αὐτοῦ ἐπὶ τοῦ σώματος. haec quoque ex Phasmate aliqua
videntur fluxisse. — nomen Πέλλιχος exstat etiam Thucyd. 1, 29, 2.

1398

Lucianus Philops. 22 ἐγὼ . . μεσοῦσης ἡμέρας τρυγῶν-
τας ἀφείς τοὺς ἐργάτας (τ. ἐργ. | ἀφ. τρ.) κατ' ἐμαυτὸν εἰς τὴν
ῥῆν ἀπήειν | μεταξὺ φροντίζων τι καὶ ἀνασκοπούμενος. ἐπεὶ δ'
ἐν τῷ συνηρεφεῖ ἦν, τὸ μὲν | προῶτον ὑλαγμὸς ἐγένετο κυνῶν
(κ. ὕλ. ἐγ.) . . . τὸ δὲ | οὐκ' εἶχεν οὐτως, ἀλλὰ μετ' ὀλίγον
σεισμοῦ τινος (τ. | σ.) γενομένου καὶ βοῆς οἶον ἐκ βροντῆς
γυναικῶν ὄρῳ | προσιοῦσαν φοβεράν (φ. πρ.), ἡμισταδιαίαν σχε-
δὸν τὸ ὕψος· εἶχε δὲ καὶ δᾶδα ἐν τῇ ἀριστερᾷ (δ' ἐν τὰρ. | δᾶδα)
καὶ ξίφος (ξ. τ') ἐν τῇ δεξιᾷ . . . τὸ βλέμμα φημί καὶ τὸ φρι-
κῶδες τῆς προσόψεως (τὸ τ. πρ. | φρ.) καὶ ἀντὶ τῆς κόμης τοὺς
δράκοντας περιέκειτο βοστρυχηδὸν εἰλουμένους περὶ τὸν
αὐχένα (ἀντὶ τ. κ. δ' εἰλ. | δρ. ἀμφέκειτο π. τ. αὐχ.).

1399

Lucianus Philops. 31 (ἡ οἰκία) ἀοίκητος ἦν ἐκ πολλοῦ ὑπὸ
δειμάτων, εἰ δέ τις οἰκήσειεν, εὐθὺς ἐκπλαγείς ἔφευγεν (ἔφ. εὐθ.
ἐκπλ.) | ἐκδιωχθεὶς ὑπὸ τινος φοβεροῦ (ὑπὸ φ. του) καὶ ταρα-
χώδους φάσματος. | συνέπιπτεν οὖν (δ') ἥδη καὶ ἡ στέγη
κατέρρει (κατέρρει γ' ἡ στ.), καὶ ὅλως οὐδεὶς ἦν ὁ θαρρήσων παρελ-
θεῖν εἰς αὐτήν. ἐγὼ δὲ . . . | τὰς βίβλους λαβὼν (λ. τὰ βυβλ')
ἦκον εἰς τὴν οἰκίαν | περὶ πρῶτον ὕπνον (ὕπν. π. πρ.) ἀπο-
τρέποντος τοῦ ξένου | . . . ἐγὼ δὲ λύχνον λαβὼν μόνος
εἰσέρχομαι (μ. εἰσ. λ. λ.), | καὶ ἐν τῷ μεγίστῳ οἰκήματι κατα-
θεῖς (κατατιθεὶς οἰκ.) | τὸ φῶς ἀνεγίνωσκον ἡσυχῇ χαμαὶ καθεξό-
μενος (κ. χ.). | ἐφίσταται δὲ ὁ δαίμων . . . μελάντερος τοῦ ζόφου
(τ. ζ. μ.) . . . ἡ οἰκία δὲ (ἡ δ' οἰκ.) | τὸ ἀπ' ἐκεῖνου ἐπαύσατο
ἐνοχλουμένη ὑπὸ τῶν φασμάτων (ἐπαύσαθ' ὑπὸ τ. φ. ἐν.).

1400

Lucianus De merc. cond. 27 τοιγαροῦν ἀνάγκη μειοῦσθαι καὶ σιωπῇ ἀνέχεσθαι ὑπομιμῶζοντα καὶ ἀμελούμενον. | 28, ἦν μὲν γὰρ κατελέπη σοῦ τις ψίδυρος (ψ. τ.) οἰκέτης, | ὥς μόνος οὐκ ἐπήνεις τὸν τῆς δεσποίνης παιδίσκον ὀρχούμενον, | κίνδυνος (add. ἐστ') οὐ μικρὸς ἐκ τοῦ πράγματος. | χρῆ οὖν χειρσαίου | βατράχου δίκην διψῶντα (hnc transp. χρῆ) κεκραγέναι, ὥς (ὅπως) ἐπίσημος ἔση ἐν τοῖς ἐπαινοῦσι (fortasse τοῖς ἐπαινοῖσιν φανῆς). — vitae parasiticae molestiae recenseri videntur.

1401

Lucianus Apol. pro merc. cond. 8 ἄρα κράτιστον . . . παραιτεῖσθαι συγγνώμην ἔχειν μοι τοὺς ἐπιτιμῶντας, εἰδότες ὥς οὐδενὸς ἡμεῖς κύριοι, ἀλλ' ὑπὸ τινος κρείττονος . . . ἀγόμεθα οὐχ ἐκόντες, ἀλλ' ἀναίτιοι | παντάπασιν ὄντες ὧν ἂν λέγωμεν ἢ ποιῶμεν. sic Φ. ὧν λέγομεν ἢ ποιῶμεν F. ὧν λέγομεν ἢ ποιούμεν M. fortasse οὐδενὸς γὰρ ἡμεῖς κύριοι, | ἀγόμεθα δ' οὐχ ἐκόντες, ἀλλ' ἀναίτιοι | ὧν λέγομεν ἢ ποιούμεν ὑπὸ τοῦ κρείττονος.

1402

Lucianus Bis accus. 8 ἀλλὰ τί δακρύεις καὶ σχετλιάξεις; μὴ δέδιδι (φοβοῦ) . . . τεθνᾶσιν ἐκείνοι πάντες οἱ Σκείρωνες καὶ Πιττοκάμπται καὶ Βουσίριδες (οἱ B. | καὶ Π.) καὶ Φαλάριδες (add. οἱ πάλοι). | νυνὶ δὲ Σοφία καὶ Ἀκαδήμεια καὶ (fortasse σὺν τ' Ἀκαδημείᾳ) Στοά | κατέχουσι πάντα, πανταχοῦ σε ζητοῦσι (ζ. σέ) | καὶ περὶ σοῦ διαλέγονται (δ. π. Δίκης), κεχηνότες | εἴ ποθεν ἐς (ἐπ') αὐτοὺς (add. αὐ) καταπτῆσει πάλιν. — καταπτῆσει Fritzsch.] καταπτῆς A Ψ. καταπτῆς CY. καταπτῆ UV. videtur in comoedia quoque scaena talis fuisse, qualis est apud Lucianum.

1403

Lucianus Vit. auct. 9 πρῶτον μὲν παραλαβὼν σε καὶ ἀποδύσας τὴν τρυφήν | καὶ ἀπορία συγκатаκλήσας (σ. ἀπ.) τριβώνιον | περιβαλῶ, μετὰ δὲ (τοῦτο add. M) πονεῖν καὶ κάμνειν (fortasse μετὰ ταῦτα κάμνειν κ. π.) καταναγκάσω, | χαμαὶ καθεύδοντα . . . τὰ δὲ χρήματα, | ἂν ἔχῃς, ἐμοὶ πιθόμενος εἰς θάλατταν ἐμβαλεῖς, | γάμον δ' ἀμελήσεις καὶ παῖδαν καὶ πατρίδος (καὶ πατρ. τε καὶ τέκνων), | καὶ τὴν πατρῶαν οἰκίαν ἀπολιπὼν (καυτὴν ἀπολ. τ. π. οἰκ.) | ἢ τάφον οἰκήσεις ἢ πυργίον (πύργον A Ψ) ἔρημον ἢ καὶ (om. Ψ) πύργον (ἢ πύργον οἰκ. ἔρ. ἢ π.). — sunt cynici verba adulescentem admonentis. πύργον, ut Timon.

1404

Lucianus in Icaromenippo comoediam aliquam videtur secutus esse, cuius vestigia ubique adparent. ex eadem comoedia fluxisse existimo fr. adesp. 619 conl. Icarom. 2 *Μένιππος ἡμῖν διοπετῆς πάρεστιν* (π. ἡμ. δ.) *ἐξ οὐρανοῦ*, ubi trimetrum agnovit Fritzsche, etiam quae sequuntur *γεννητὸς αὐτὸς κἀπίγειος ὦν* add. *ἀνὴρ* in versum redigens. nos manifesta tantummodo versuum indicia deinceps notabimus. cf. Mus. Rhen. XLIII 53 sq. ceterum *ἐκ τῆς σελήνης πεπτωκέναι ἀνθρώπων* Timaeo teste finxerat Heraclides. Diog. L. 8, 72.

1405

Lucianus Icarom. 2 *ἀλλ' ἐκεῖνά μοι φράσον, | τίνα τροπον ἤρθης ἄνω καὶ ὀπόθεν ἐπορίσω κλίμακα τηλικαύτην τὸ μέγεθος* (fortasse τ. τρ. *ἤρθης αὐτόθεν καὶ κλίμακα | ὅπ. ἐπ. τηλ. τ. μ.*). B. *θαναστὸν οὐδέν, εἰ σοὶ τὸ παράδοξον τοῦ λόγου μύθῳ δοκεῖ προσφέρεις· ἀτὰρ οὐδὲν ἐδέησέ μοι . . . οὔτε τῆς κλίμακος | οὔτε παιδικὰ γενέσθαι ἀετοῦ· οἰκεῖα γὰρ ἦν μοι τὰ πτερά . . . | τὸ Δαιδάλειον γὰρ ἐκεῖνο σόφισμα τῶν πτερῶν καὶ αὐτὸς ἐμηχανησάμην* (ἐκ. γὰρ τὸ Δ. τ. πτ. | σ. καὶ αὐτὸς πάλιν ἐμηχ.). 3 A. (fortasse *κοῦκ ἐπείσεις;*) B. *οὐδαμῶς· ὁ μὲν γὰρ Ἰκαρος | ἄτε κηρῷ τὴν πτέρωσιν ἡρμωσμένος . . . | πετρορρηήσας εἰκότως κατέπεσεν* (ἀπώλετο)· *ἡμῖν δὲ ἀκήρωτα ἦν* (add. *ὀρεῖς*) *τὰ ὠκύπτερα. | A. πῶς λέγεις; . . . ὥς ἐγὼ σοὶ μετέωρός εἰμι ὑπὸ τῶν λόγων | καὶ πρὸς τὸ τέλος ἤδη κέχηνα τῆς ἀκροάσεως.* cf. Mus. Rhen. XLIII 55.

1406. 1407

Lucianus Icarom. 6 (de philosophis loquitur) B. *οἳ γε (οὔτοι δὲ) πρῶτα μὲν ἐπὶ γῆς βεβηκότες | . . . οὐδ' ὀξύτερον τοῦ πλησίον δεδογκότες, | ἔνιοι δὲ καὶ ὑπὸ γήρωσ ἢ ἀργίας ἀμβλυώττοντες* (add. *κακῶς*) | *ὅμως οὐρανοῦ τε πέρατα διορᾶν ἔφασκον | καὶ τὸν ἥλιον περιεμέτρουν καὶ τοῖς ὑπὲρ τὴν σελήνην ἐπεβάτευν καὶ ὥσπερ ἐκ τῶν ἀστέρων καταπεσόντες μεγέθη τε αὐτῶν καὶ σχήματα διεξήεσαν.*

8 *τὴν μὲν γὰρ (καὶ τὴν) ἐναντιότητα τῶν λόγων ὀπόση (ὄση), | ὀργιδίον καταμαθεῖν* (fortasse *μαθεῖν πρόχειρον*)· *καὶ σκόπει πρὸς* (add. *τοῦ*) *Διός, | . . . οὗς καὶ μάλιστα ἐθανύμαζον θεὸν μὲν τινα τεχνίτην τῶν ὄλων ἐφιστάνας, | οὐ προστιθέντας (-ες) δ' οὐθ' ὅθεν ἤκων οὐθ' ὅπου | ἐστὼς ἕκαστα* (add. *ταῦτα*) *ἐτεκταίνετο* (συντεκτῆναι). 10 *μίαν δὲ συμπάσης ἀπορίας ἀπαλλαγὴν | ᾧ μὴν ἔσεσθαι, εἰ αὐτὸς πτερωθεὶς πῶς ἀνέλθοιμι εἰς τὸν οὐρανόν.* cf. Mus. Rh. 55. 6.

1408. 1409

Lucianus Icarom. 11 B. ἐπεὶ δὲ κατ' αὐτὴν τὴν σελήνην ἐγενόμην, | . . . (add. ἡρέμα) προσελάσας οὖν καὶ καθεζόμενος (add. σχολῇ) | ἐπ' αὐτῆς διανεπαυόμην ἐς τὴν γῆν ἄνωθεν ἀποβλέπων (ἄν. ἐς τ. γ. βλ.) | . . . τὴν Ἑλλάδα (add. καὶ) τὴν Περσίδα καὶ τὴν Ἰνδικήν. | ἐξ ὧν ἀπάντων ποικίλης τινὸς ἡδονῆς | ἐνεπιμπλάμην.

ὥς | οἶόν τ' ἀναβὰς ἐπὶ τὴν σελήνην τῷ λόγῳ | συναποδήμει τε καὶ συνεπισκόπει τὴν ὅλην τῶν ἐπὶ (add. τῆς) γῆς διαθεσιν. 12 καὶ πρῶτόν γε πάνυ μικρὰν δόκει τινὰ τὴν γῆν (καὶ πρ. αὐτὴν π. δ. μ. τινα) | ὀρᾶν, πολὺ λέγω τῆς σελήνης βραχυτέραν.

1410

Lucianus Icarom. 13 νῦν ἐν τῇ σελήνῃ κατοικῶ ἀεροβατῶν τὰ πολλὰ καὶ σιτοῦμαι δρόσον. | ἦκω τοίνυν (καὶ νῦν) σ' ἀπολύσω (-σω) τῆς παρούσης ἀπορίας | ἀνιᾶ γάρ σε, οἴμαι, καὶ στρέφει τὸ μὴ σαφῶς | τὰ ἐπὶ γῆς ὀρᾶν. loquitur Empedocles.

1411

Lucianus Icarom. 16 τὰ μέντοι κεφάλαια τῶν πραγμάτων (add. μοι) τοιαῦτ' ἐφαίνετο, | οἶά (ὁποιᾶ) φησιν Ὀμηρος τὰ ἐπὶ τῆς ἀσπίδος | οὗ μὲν γάρ ἦσαν εἰλαπίναι (add. τε) καὶ γάμοι, | ἐτέρωθι δὲ δικαστήρια (add. αὖ) κἀκκλησίαι | . . . καὶ ὅτε μὲν ἐς τὴν Γετικὴν ἀποβλέψαμι, πολεμοῦντας ἂν ἐώρων τοὺς Γέτας, | ὅτε (f. εἰ) δὲ μεταβαίην (add. αὐτόθεν) ἐς (πρὸς) τοὺς Σκυθίας, | πλανωμένους ἐπὶ τῶν ἀμαξῶν ἦν ἰδεῖν. de Getis cf. Herodot. 4, 93 sq. Thucyd. 2, 96, 1. 98, 4. Strab. 7, 295—298. 305. 6. Menand. 547.

1412

Lucianus Icarom. 18 τῆς γοῦν Ἑλλάδος | ὅλης, ὥς τότε μοι ἄνωθεν ἐφαίνετο (ἄν. ὥς τότε ἐξέφ.), | δακτύλων οὔσης τὸ μέγεθος τεττάρων (οὗσ. τὸ μ. δ. που τ.) . . . σχεδὸν ὁ πολυπλεθρότατος αὐτῶν μίαν τῶν Ἐπικουρείων ἀτόμων ἐδόκει μοι γεωργεῖν (ὁ πολ. τῶν Ἀθηναίων ἐμοὶ | ἀτ. σχεδὸν τι τῶν Ἑπ. μίαν | ἐδ. γ.) ἀποβλέψας δὲ δὴ καὶ ἐς τὴν Πελοπόννησον εἶτα τὴν Κυνοῦριαν (sic Palmer. pro κυνοσουρίαν) γῆν ἰδὼν ἀνεμνήσθην περὶ ὅσου χωρίου | κατ' οὐδὲν Αἰγυπτίου φακοῦ πλατυτέρου τοσοῦτοι ἔπесον Ἀργείων καὶ Λακεδαιμονίων μιᾶς ἡμέρας . . . τὸ γὰρ Πάγγαίον ὅλον αὐτοῖς μετέλλοις κεγχριαῖον ἦν τὸ μέγεθος (τὸ γ. Π. ἦν | αὐτ. μ. κ. τ. μ.). cf. Mus. Rhen. 56. 7.

1413

Lucianus Icarom. 19 οἴμαι σε πολλάκις | ἥδη (σε) μυρμηκῶν ἀγορὰν ἐορακέναι (ἔωρ. codices) | . . . εἰκὸς δ' εἶναι παρ'

αὐτοῖς . . . οἰκοδόμους (εἰκ. π. αὐτ. οἰκ. εἶναι) τινὰς | καὶ
δημαγωγούς καὶ πρυτάνεις καὶ μουσικοὺς | καὶ φιλοσόφους·
πλὴν αἷ γε πόλεις αὐτοῖς ἀνδράσι ταῖς μυρμηκίαις μάλιστα ἐφ-
κεσαν. fortasse ταῦταῖσι ταῖς μυρμηκίαις | αὐτοῖς πολλταῖς αἰ πόλεις
ἐφύκεσαν.

1414

Lucianus Icarom. 20 ΣΕΛΗΝΗ. πρεσβείαν τινὰ οὐ χαλεπήν
καὶ δέησιν (δ. οὐ χ.) ἀπένεγκε (sic Cobet. pro ἀπένεγκαι) παρ' ἐμοῦ
τῷ Διί. ἀπείρηκα γὰρ ἤδη πολλὰ καὶ δεινὰ παρὰ τῶν φιλοσόφων ἀκού-
ουσα, οἷς οὐδὲν ἔτερόν ἐστιν ἔργον ἢ τὰμὰ πολυπραγμονεῖν, |
τίς (οἷα ποτ') εἰμὶ καὶ πηλίκη καὶ δι' ἥντιν' αἰτίαν | διχότομος
(add. αἰ) ἢ (καὶ) ἀμφίκυρτος γίνομαι. | χοῖ μὲν κατοικεῖσθαι
μέ φασιν, οἱ δὲ (add. καὶ) | κατόπτρου δίκην (δ. κ.) ἐπικρέμα-
σθαι τῇ θαλάττῃ.

1415. 1416. 1417

Lucianus Icarom. 25 (ὁ Ζεὺς) τὰς μὲν δικαίας τῶν εὐχῶν
προσέτετο | ἔνω διὰ τοῦ στομίου καὶ ἐπὶ τὰ δεξιὰ κατετίθει
(κατ. 'πὶ δ.) φέρων, | τὰς δ' ἀνοσίους | ἀπράκτους αὐτοῖς ἀπέ-
πεμπεν (ἀπέπεμπ' ἀπρ. αὐθ.) ἀποφυσῶν κάτω, | ἵνα μηδὲ
πλησίον γένοιντο τοῦρανοῦ. a poeta haec mutuatum esse Lu-
cianum censet Fritzsche conl. Horat. Serm. 1, 1, 20.

27 ἄρτον ἢ Δημήτηρ παρεῖχε, καὶ ὁ Διόνυσος οἶνον, καὶ
ὁ Ἑρακλῆς κρέα | καὶ μύρτα ἢ Ἀφροδίτη καὶ ὁ Ποσειδῶν
μαρινίδας.

28 ἀνελογιζόμεν . . . | πῶς γίνεται νῦξ ἐν οὐρανῷ τοῦ
(add. γ') ἡλίου | παρόντος αἰὲ καὶ συνευχωμένου.

1418

Lucianus Necyomant. 14 μαστίγων τε γὰρ ὁμοῦ (ὁμ. τε μ.)
ψόφος | ἠκούετο καὶ οἰμωγῇ (οἰμ. τε) τῶν ἐπὶ τοῦ πυρὸς ὀπτω-
μένων, | καὶ στρέβλαι (στρ. τε) καὶ κύφωνες (add. ἦσαν) καὶ
τροχοί | . . . τοῖς μέντοι πένησιν ἡμιτέλεια τῶν κακῶν | ἐδί-
δοτο, καὶ (κάει) διαναπαυόμενοι (add. χρόνον) | πάλιν ἐκολάζοντ'.

1419

Lucian. Nigrin. 1 ὁδοῦ πάρεργον ἤκω σοι εὐδαίμων τε καὶ
μακάριος γεγεννημένος | καὶ τοῦτο δὴ τὰπὸ τῆς σικνηῆς ὄνομα
τρισόλβιος, | ἀντὶ μὲν δούλου με ἐλεύθερον (-ος), | ἀντὶ δὲ
πένητος ὡς ἀληθῶς πλούσιον (-ος), | ἀντὶ δ' ἀνοήτου τε καὶ
τετυφωμένου γενέσθαι μετριώτερον (-ος), | 4 ὥσπερ ἐκ ζοφεροῦ
τινος ἄερος τοῦ βίου τοῦ πρόσθεν | εἰς αἰθρίαν τε καὶ μέγα φῶς
ἀναβλέπων, | 5 μετέωρός εἰμι καὶ ὅλως μικρὸν οὐκέτι οὐδὲν

ἐπινοῶ (-ῶν) . . . οὕτω σοι καὶ αὐτὸς ἔνθεος καὶ μεθύων ὑπὸ τῶν λόγων περιέρχομαι. | 6 extr. οὕτω (τούτους) δὲς ἢ τρεῖς τῆς ἡμέρας ἀνακυκλῶ (ἀνακυκλῶν τ. ἡμ.) | πρὸς ἐμαυτὸν . . . 7 οὐ μικρὰν ἔχω παραμυθίαν. cf. adesp. 104. Mus. Rh. 47.

1420. 1421. 1422

Lucianus Conviv. 14 ἐκείνον μὲν ἤδη ἐνοχλοῦντα ἔπαυσεν εἰς τὸ παρὸν Ἀρισταίνετος (Σκαμωνίδης Alciph. 3, 55) | τῷ παιδὶ νεύσας εὐμεγέθη σκύφον ἀναδοῦναι αὐτῷ (δ. σκ., et δοῦναι Ω), | ξωρότερον ἐγγέαντα, καὶ ἐδόκει (add. τότε) | ἄριστ' ἐπινενοηκέναι, οὐκ εἰδὼς ὅσων | κακῶν ἀρχὴν δὲ σκύφος ἐκεῖνος ἐνεδεδόκει (ἐκ. ἀρχ. ὁ σκ. δώσει κακῶν). | λαβὼν δὲ ἅμα ὁ Ἀλκιδάμας (Παγκράτης Alciph. 3, 55) ἐσίγησε μικρὸν (λαβὼν δ' ἐσ. Ἀλκ.) καὶ εἰς τοῦδαφος | καταβαλὼν ἑαυτὸν ἔκειτο ἡμίγυμνος (ἐκειθ' ἑαυτ. ἡμ. κ.), | πῆξας τὸν ἀγκῶν' ὀρθόν, ἔχων ἅμα τὸν σκύφον ἐν τῇ δεξιᾷ (ἐν τ. δ. | τ. σκ. ἔχ. ἅμ'), οἷος ὁ παρὰ τῷ Φόλῳ | Ἡρακλῆς ὑπὸ τῶν γραφῶν (fortasse ἐν ταῖς γραφαῖσιν Ἡρ.) δείκνυται (ἀναδ.). — cf. Mus. Rhen. 42.

18 καὶ παρῆλθεν ἄμορφός τις (καὶ παρῆλθέ τις | ἅμ.) ἀνθρωπίσκος (add. Fritzsche. ex 19) ἐξυρημένος, | ὀλίγας ἐπὶ τῇ κορυφῇ τρίγας ὀρθὰς ἔχων (ὀλίγην ἐπὶ τ. κ. κόμην ὀρθὴν ἔχ.). οὗτος ὠρχήσατό τε | κατακλῶν ἑαυτὸν καὶ διαστρέφων, ὥς (ὅπως) | γελιότερος φανείη (γέλοιος εἶη), κἀνάπαιστα συγκροτῶν διεξῆλθεν (συνεκρότει) | αἰγυπτιάζων. *anapaestos hic esse 'molle versuum genus Sotadeos'* monet Fritzscheius.

ceterum ad hoc philosophorum convivium fortasse pertinent etiam quae Hermotim. 12 narrantur ὁ διδάσκαλος σκύφον Νεστόρειόν τινα (Ν. ἀρπάζας σκύφον τινά) | καταφέρει αὐτοῦ (αὐτ. κ.) πλησίον κατακειμένου | καὶ οὕτως ἐκράτησεν.

1423. 1424

Continuo his subiungenda videbatur Alciphronis (3, 55) de eodem sine dubio philosophorum convivio narratio. uterque enim eadem ut videtur comoedia usus est, sed ita, ut Alciphron quidem poetae descriptionem simpliciter exciperet, Lucianus διήγησιν comicam, breviorē illam quidem quippe in scaena, sicuti facere solebat, ad inrisionem philosophorum suae aetatis amplificaret novisque coloribus exornaret. cf. Mus. Rhen. XLIII 40 sq.

Alciphron autem 3, 55, 1 παρῆν οὖν ἐν πρώτοις (δὲ πρώτος) Ἐτυμοκλῆς (vel quocumque nomine gaudebat) ὁ Στωικὸς | οὗτος, ὁ κουριῶν τὸ γένειον, ὁ ὕπαρξος (δὲ ὁ. οὗτος, ὁ τ. γ. κ.), | ὁ ἑυρότερον τῶν βαλλαντίων ἔχων τὸ πρόσωπον (οὕχων τὸ πρ. ὁ. β.). | 2 παρῆν δὲ καὶ Θεμισταγόρας οὐκ τοῦ περιπάτου . . .

καὶ ὁ Ἐπικούρειος Ζηνοκράτης . . . ἐπὶ βαθεῖ | τῷ πάγωνι
σεμνυνόμενος (σ. π.), 4 ὁ τε αἰδύμος . . . Ἀρχίβιος ὁ Πυθαγορικός,
ὄχρον | ἐπὶ τοῦ προσώπου πολὺν (πλεῖστον), ἐπιβεβλημένος, | . . .
τὴν ῥίνα ἐπικαμπής, τὸ στόμα ἐπιχειλής (κάπιχ. τὸ στ.), ὡς
ἀπὸ τοῦ πεπρωῖσθαι καὶ λίαν μεμυκέναι | τὴν ἐχεμυθίαν ὑπο-
σημαίνειν. 5 ἐξαίφνης δὲ καὶ Παγκράτης ὁ κύων . . . εἰσῆρρησε,
στελέχει πρηνίνῳ ἐπερειδόμενος (ἐπερ. στέλ. τὸ σῶμα πρ.), | . . .
χαλκοῖς τισιν ἥλοις (ἥλοις τισὶν χαλκοῖσιν) ἐμπεπαρμένην |
φέρων βακτηρίαν, καὶ τὴν πήραν δὲ (π. τε) πρὸς τὰ λείψανα
εὐζώνως ἡρτημένην (ἐξηρτ.) | . . .

6 οἱ φιλόσοφοι δὲ προϊόντος τοῦ συμποσίου (fortasse δ'
ἤδη προϊόντος τοῦ πότου) | καὶ τῆς φιλοτησίας συνεχῶς περισσο-
βομένης (fortasse καὶ περισσοβούσης τῆς φ. πυκνῆς) | ἄλλος ἄλλην
τερατεῖαν ἐπεδείξαντο (fortasse ἄλλην τ. ἄλλος ἐτερατεύσατο | . . .
9 ὁ κύων δὲ πρῶτα μὲν εἰσφέρει (ὁ κ. δ' εἰσφέρει πρ. μὲν) . . . | εἰς
σύρμα χαλάσας καὶ καθεῖς τὸ τριβώνιον | , ἔπειτα καὶ Δωρίδα
τὴν μουσουργὸν οἷος ἦν ἐν ὀφθαλμοῖς ἀπάντων ἐνεργεῖν, φάσκων
ἀρχὴν γενέσεως εἶναι τὴν φύσιν (ἀρχ. γ. ἔλεγεν εἶναι τ. φ.).

οὕχων, ut οὕχιος Arist. Vesp. 1436, οὕχθρός al., μὴ ᾿χη Vesp.
1121. Pac. 801. de comparatione ὁυσότερον βαλλ. cf. Cratin. 283.
Teleclid. 43. Hermipp. 3. paullo aliter Alexid. 95. -- οἱ φιλόσοφοι
ἄλλος ἄλλην ἐτερατεύσατο, ut Plat. Symp. 220c θαυμάζοντες, ἄλλος
ἄλλῳ ἔλεγεν. sic enim BVC, ἔλεγον Mehlerus et Cobetus, nulla
necessitate. Xenoph. Anab. 2, 1, 15 οὗτοι ἄλλος ἄλλα λέγει. 7, 3,
47 οἱ ἱππεῖς οἴχονται ἄλλος ἄλλαχῇ διώκων.

1425. 1426

Lucianus Hermotim. 20 (τὰ τῶν φιλοσόφων γνωρίσματα) οὐ
φιλεῖ . . . οὕτω διαφαίνεσθαι, ἀλλ' ἔστ' ἀπόρρητα καὶ ἐν ἀφανεῖ
(ἐν ἀφ. τε) κείμενα, | λόγοις καὶ συνουσίαις ἀναδεικνύμενα
(ἐν. λόγοισι καὶ σ.), | καὶ ἔργοις τοῖς ὁμοίοις ὁπὲρ μόλις . . .

σὺ δ' ὑπὲρ τὸν Λυγκέα | ἡμῖν δέδορκας . . . κἀνέφκται
σοι τὰ πάντα (π. σ.).

1427. 1428

Lucianus Fugit. 14 καὶ τᾶλφριτα | οὐκέτ' ὀλίγα (add. αὐτοῖς)
οὐδὲ ὡς πρὸ τοῦ μάζα (μ. ὥσπερ προτοῦ) | ψιλή, τὸ δ' ὄψον
οὐ τάρχιος ἢ θύμον, | ἀλλὰ κρέα παντοδαπὰ (π. δὲ κρ.) κῶνος
οἷος ἡδιστος (fortasse γλυκύτατος). | καὶ χρυσίου παρ' οὗτου ἂν
ἐθέλωσιν. 20 ἀγροὺς ἐνίοτε καὶ ἐσθῆτας (fortasse χλανίδας) τῶν
μαλθακῶν | (add. ἤδη) ἐπρίαντο καὶ παῖδας κομῆτας καὶ συνοι-
κίας ὅλας, μακρὰ χαίρειν φράσαντες τῇ πήρᾳ τῇ Κράτητος καὶ
τῷ τριβῶνι τῷ Ἀντισθένης καὶ τῷ Πίθῳ τῷ Διογένης.

27 ἀνδράποδον | Παφλαγονικόν, τῶν ἀπὸ Σινώπης βαρ-

βάρων, | . . . ὕπαρχον, ἐν χορῷ κουρίαν, ἐν γενεῳ βαθεῖ, πῆραν
ἐξημμένον (ἐξ. | π.) καὶ τριβώνιον ἀμπεχόμενον, | ὀργίλον, ἄμου-
σον, τραχύφωνον, λοίδορον.

1429

Lucianus Dial. deor. 4, 1 ἄγ' ὃ Γανύμηδες, ἤκομεν γὰρ
ἐνθ' ἐχοῖν, | φίλησόν με ἤδη (ἤδη μ'). 2 Διὸς οὐκ ἤκου-
σας (οὐ γὰρ ἦκ. Δ.) | ὄνομ' οὐδὲ βωμόν εἶδες ἐν τῷ Γαργάρῳ;
5, 5 extr. οἰμώζεται γὰρ, ἦν τίς σε (σέ τις) λυπεῖν θέλη
'videtur comoediae novae versus fuisse'. Fritzschi. *Ganymedem*
scripserunt Alcaeus, Antiphanes, Eubulus.

1430

Lucianus Dial. deor. 22, 1 ΠΑΝ. μοιχιδιός εἰμ', ἐξαίρετός
σοι γενόμενος . . . ΕΡΜΗΣ. ἦ ποῦ (add. τιν') ἔλαθον αἶγα
μοιχεύσας ἐγώ. 'bene cadunt in Ararotis comoediam Πανὸς γοναί.'
Fritzschi, qui ποτ' inserit post ποῦ.

1431. 1432

Lucianus Caucas. 12 ἦν οὖν τὸ θεῖον μόνον καὶ τὸ ἐπου-
ράνιον (ἐν οὐρανῷ) γένος. | ἡ γῆ δ' ἄγριόν τι χοῖμα καὶ
ἄμορφον (add. σφόδρα), | ὕλαις ἅπασα καὶ ταύταις ἀνημέροις
λάσιος (λ. οὖσ' ἀν.). | οὔτε δὲ βωμοὶ θεῶν (β. θ. δ' οὐκ ἦσαν)
ἢ ναοί· πόθεν; οὔτε ἀγάλματα ἢ ξόανα (οὐδὲ ξ. οὐδ' ἀγάλμαθ'),
οἷα πολλὰ νῦν | ἀπανταχόθι φαίνεται μετὰ πάσης ἐπιμελείας
(μετ' ἐπιμ. φ.) τιμώμενα.

14 (add. τανῦν δ' ἰδοὺς ἄν) πόλεσι καὶ γεωργίαις | καὶ
φυτοῖς (φυτοῖσί θ') ἡμέροις διακεκοσμημένην | καὶ τὴν θά-
λατταν πλεομένην καὶ τὰς νήσους κατοικουμένας (fortasse οἰκου-
μένην | νήσοισι πολλαῖς), ἀπανταχοῦ δὲ βωμούς καὶ θυσίας (κ.
θ. ἀπ.) | βωμούς τε) καὶ ναοὺς (ναοὺς τ', ἄθλα) καὶ πανη-
γύρεις | . . . ὁρᾷς ὅπως (add. ἔγωγε) τᾶμαντοῦ μόνᾳ σκοπῶ, |
τὰ κοινὰ δὲ καταπροδίδωμι κἀλάττω ποιῶ; — est defensio
Promethei

1433

Lucianus Timon. 5 ΤΙΜΩΝ. τοσοῦτους (add. τῶν) Ἀθηναίων
(add. ἐγὼ) | εἰς ὕψος ἄρας καὶ πλουσίους ἐκ πενεστάτων (κἀκ
πενήτων πλ.) | (add. ἄφνω) ἀποφήνας καὶ πᾶσι τοῖς δεομένοις
ἐπικουρήσας, μᾶλλον δὲ ἀθρόον εἰς εὐεργεσίαν τῶν φίλων
ἐκχέας τὸν πλοῦτον, ἐπειδὴ πένης διὰ ταῦτα ἔγενόμην, οὐκ ἐτί
γνωρίζομαι | . . . ἀλλ' ἄν που καὶ ὁδῷ βαδίζων ἐντύχῃ τινὶ
αὐτῶν (τούτων τ.), | ὥσπερ τινὰ στήλην παλαιοῦ νεκροῦ ὑπῆταν

ὑπὸ τοῦ χρόνου ἀνατετραμμένην παρέρχονται . . καὶ πόρρωθεν ἰδόντες ἑτέραν ἐκτρέπονται (fortasse στήλην παριόντες ἐκτρέπονται).
ex prologo fabulae haec fluxerunt. ceterum cf. Mus. Rhen. XLIII 51.

1434

Lucianus Tim. 7 ΖΕΥΣ. τί παθὼν οὖν τοιοῦτός ἐστιν ἄθ-
λιος, | αὐχμηρὸς καὶ σκαπανεύς καὶ μισθωτός, ὥς ἔοικεν
(αὐχμ. ὥς ἔοικε μ. σκαφεύς), | οὕτω βαρεῖαν καταφέρων τὴν δίκη-
λαν (τ. δ. κ.). | 8 ΕΡΜΙΣ. οὕτως μὲν εἰπεῖν (add. οὐδὲν ἄλλ' ἢ)
χρηστότης | ἐπέτριψεν αὐτὸν καὶ φιλανθρωπία (φιλάνθρωπος
τρόπος) | καὶ ὁ πρὸς τοὺς δεομένους ἅπαντας οἶκτος (οἶκτός τε
τε πρ. τ. δ.). . . | μισθοῦ γεωργεῖ μελαγχολῶν τοῖς κακοῖς
(τ. κ. μ.).

1435

Lucianus Tim. 33 ΠΕΝΙΑ. ἀπέρχομαι | καὶ ὑμεῖς δὲ, ὦ
Πόνε καὶ Σοφία (Σ. καὶ Πόν'), ἀκολουθεῖτέ μοι. | οὗτος δὲ
τάχα εἴσεται, οἶαν με οὖσαν ἀπολείψει, | ἀγαθὴν σύνεργον
καὶ διδάσκαλον, ἧ (μεθ' ἧς) | συνὼν ὑγιεινὸς μὲν τὸ σῶμ',
ἐρρωμένος | δὲ τὴν γνώμην διετέλεσεν, ἀνδρὸς βίον ζῶν καὶ
πρὸς αὐτὸν ἀποβλέπων (ἐμβλ.), | τὰ δὲ περιττὰ καὶ πολλὰ ταῦτα,
ὥσπερ ἐστίν, ἀλλότρια ὑπολαμβάνων. cf. Mus. Rhen. 51. 2.

1436. 1437

Lucianus Tim. 34 ΕΡΜΗΣ. ἀγαθὴ τύχη | δέχου τὸν ὄλβον
(add. πάλιν) ἀποστὰς τῶν κακῶν. ΤΙΜΩΝ. καὶ ὑμεῖς οἰμώξεσθε ἤδη,
καίτοι θεοὶ ὄντες, ὥς φατε· πάντας γὰρ ἅμα ἀνθρώπους (add.
τε) καὶ θεοὺς μισῶ. (μ. θ.). τουτονὶ (τονδὶ) δὲ . . ἐπιτρίβειν μοι
δοκῶ τῇ δικέλλῃ (τ. δικ. μοι δοκ.). ΠΛΟΥΤΟΣ. ἀπίωμεν, Ἑρμῇ,
(add. θάπτον αὐτὸν) πρὸς τοῦ Διός· | μελαγχολᾷν γὰρ ἄνθρωπος οὐ
μετρίως δοκεῖ· | μὴ τι κακὸν ἀπέλθω προσλάβω. extremos
duo versus Fritzschius agnovit altero sic refecto: μὴ καὶ κακὸν
τι προσλάβω, φυλάξομαι. fortasse δεινῶς δέδοικα vel σπεύδωμεν, ὦ
τάν, μὴ κακὸν τι προσλάβω. cf. Mus. Rhen. 52 et Menand. 564.

37 ΤΙΜΩΝ (πρὸς Πλούτον). λέγε· | μὴ μακρὰ (add. γε) μέν-
τοι, μηδὲ μετὰ προοιμίω, | ὥσπερ οὐπίτριπτοι ῥήτορες·
ἀνέξομαι γὰρ σε (ὥς σ' ἄν.) | ὀλίγα λέγοντα διὰ τὸν Ἑρμῆν
τουτονί.

1438. 1439

Lucianus Tim. 45 ΤΙΜΩΝ. καίτοι τί τοῦτο; φεῦ τοῦ τάχους.
πανταχόθεν συνθέουσι (σ. πάντοθεν) | κεκονιμένοι καὶ πνευ-
στιῶντες οὐκ οἶδα ὅθεν (ὥς ποθεν) | ὁσφραϊνόμενοι τοῦ χρυ-
σίου. . . φέρ' ἴδω, τίς (add. οὖν) | ὁ πρῶτος αὐτῶν οὗτός ἐστι
(οὐτοσί); Γναθωνίδης | ὁ κόλαξ, ὁ πρῶην ἔρανον αἰτήσαντι

μοι | ὀρέξας τὸν βρόχον (τ. βρ. ὀρ.), πίθους ὅλους παρ' ἐμοὶ
(ὁ παρ' ἐμ. π. ὅλ.) | πολλάνκις ἐμνημεῶς.

46 ΓΝΑΘΩΝΙΔΗΣ. οὐκ ἐγὼ λέγον, | ὥς οὐκ (οὐποτ') ἀμε-
λήσουσι Τίμωνος ἀγαθοῦ ἀνδρὸς οἱ θεοί; | (ὦ) χαῖρε, Τίμων...
TIM. νῆ καὶ σύ γ', ὦ Γναθωνίδη, | γυπῶν ἀπάντων βορώτατε
καὶ ἀνθρώπων ἐπιτριπτότατε. ΓΝΑΘ. αἰ φιλοσκόμων σύ γε. |
ἀλλὰ ποῦ τὸ συμπόσιον (τὸ σ. δὲ ποῦ 'στιν;) ὥς καινόν τί σοι
ἄσμα τῶν νεοδιδάκτων διθυράμβων (τ. ν. δ. ἄσμ' ἐγὼ) | ἤκω
κομίζων. TIM. καὶ μὴν ἐλεγείᾳ γε ἔσῃ μάλα περιπαθῶς ὑπὸ
ταύτῃ τῇ δικέλλῃ (ἀλλὰ μὴν ἐλεγείᾳ γε | ἔσει περιπ. τῇ δικ. τῇδ'
ἐμῇ | πληγείς) ... ΓΝΑΘ. τὸ τραῦμ' ἴασαι μικρὸν ἐπιπάσας (περιπ.)
τοῦ χροσίου | δεινῶς γὰρ ἴσχει μόνον ἐστὶ τὸ (πέφνκε) φάρμακον.

1440. 1441. 1442

Lucianus Tim. 47 TIMΩΝ. τίς ἄλλος (add. Fritzsche.) οὗτός
ἐστιν ὁ προσίων (εἶσιν), ἀναφαλάντίας; | Φιλιάδης κολάκων
ἀπάντων ὁ βδελυρώτατος (κ. ἀπ. Φ. βδ.). | οὗτος δὲ (add. ἐναγχος)
ἄγρὸν ὅλον παρ' ἐμοῦ λαβὼν | καὶ τῇ θυγατρὶ προῖκα δύο
τάλαντα (καὶ δ. τ. τῇ θ. γαμουμένη) | ... ἐπειδὴ νοσοῦντα προφῶν
εἶδὲ με καὶ ἐγὼ προσῆλθον ἐπικουρίας δεόμενος (ιδὼν νος. δε-
όμενόν τ' ἐπ.) | πληγὰς ὁ γενναῖος (χρηστὸς) προσενέτεινεν (τῷ
φίλῳ).

48 ΦΙΛΙΑΔΗΣ. ὦ τῆς ἀναισχυντίας· νῦν Τίμωνα γνωρίζετε
(νῦν πάλιν γν. | Τίμωνα); νῦν (add. πάλιν) Γναθωνίδης φίλος;
τοιγαροῦν δίκαια (add. τοι) πέπονθεν οὗτος (ἔτ') ἀχάριστος
ὦν. | ἡμεῖς δὲ οἱ πάλαι ξυνήθεις καὶ ξυνέφηβοι καὶ δημόται ὅμως
μετριάζομεν, | ὥς μὴ 'πιπηθᾶν δοκῶμεν. (add. ἀλλὰ) χαῖρ',
ὦ δέσποτα, | καὶ ὅπως τοὺς μιαιρούς τοῦτους κόλακας φυλάξῃ
τοὺς ἐπὶ τῆς τραπέζης μόνον (φίλους add. Sommerbr.), τἄλλα δὲ
κοράκων οὐδὲν διαφέροντας. οὐκ ἐτι πιστευτέα τῶν νῦν οὐδενί
(πιστευτέ' οὐκ ἐτ' ἐστὶ τῶν ν. οὐδ.) | πάντες ἀχάριστοι καὶ πο-
νηροί. cf. Mus. Rhen. 52. 3.

57 ΘΡΑΣΤΙΚΛΗΣ. ὦ δημοκρατία καὶ νόμοι, παιόμεθα ὑπὸ
τοῦ καταράτου ἐν ἐλευθέρᾳ τῇ πόλει (νόμοι, 'ν ἐλ. | ὑπὸ τ. κ.
παιόμεθα τῇ π.).

Bekker. Anecd. 16, 31 ἀναφαλάντίας· οὐχ. ὁ φαλακρός, ἀλλ' ὁ
ἀρχόμενος ἀποφαλακροῦσθαι. Pollux 2, 26 φαλάντίας, ἀναφαλάντίας,
φαλακρός, γυμνὸς τῶν τριχῶν.

1443

Lucianus Dial. mort. 9, 2 ἅπαντ' ἐπέρρει μοι, ὦ γενναῖε,
παρ' ἄλλων τάραθ' α'. | καὶ ἔωθεν μὲν εὐθὺς ἐπὶ θύρας ἐφοίτων
μάλα πολλοὶ (π. μ.), | μετὰ δὲ πάντοῦ μοι δῶρα προσήγετο

ἀπανταχόθεν (παντ. προσήγ.) | τῆς γῆς τὰ κάλλιστα . . . ἐραστὰς
εἶχον μυρίους. B. ἐγέλασ'. ἐραστὰς σὺ τηλικούτος ὢν, ὁδόν-
τας τέτταρας ἔχων (ἔχων | τ. ὁδ.). A. νῆ Δία, τοὺς ἀρίστους γε
τῶν ἐν τῇ πόλει . . . 3 καὶ μὴν πρόδηλός γε ὁ ἔρως οὐτοσὶ
πολὺς (κ. μ. ὅ γ' ἔρως πρ. ὁ πολ. οὐτοσὶ) | ὢν ὁ περὶ τοὺς ἀτέ-
κνους καὶ πλουσίους γέροντας (π. τ. ἀτ. γ. ὢν καὶ πλ.) . . . ἀτὰρ
οὐκ ὀλίγα τῶν ἐραστῶν ἀπολέλανκα, μονονουχὶ προσκυνούμενος
ὑπ' αὐτῶν, καὶ ἐθρουπτόμην | δὲ πολλάκις καὶ ἀπέκλειον αὐτῶν
τινας ἐνίοτε. simillima est oratio Periplectomeni apud Plaut. Mil.
glor. 3, 1, 114 sq.

1444

Lucianus De sacrif. 12 θέμενοι δὲ βωμοὺς καὶ προορήσεις
καὶ περιρραντήρια | προσάγουσι (ν αὐτοῖς add.) τὰς θυσίας,
βοῦν μὲν ἀροτήρα (ἀ. β.) | ὁ γεωργός, ἄρνα δὲ ὁ ποιμὴν καὶ
αἶλα ὁ αἰπόλος, | ὁ δὲ τις λιβανωτὸν ἢ πόπανον, ὁ δὲ πέννης
(π. δέ τις) | ἰλάσατο τὸν θεὸν φιλήσας μόνον (θ. φ. ἰλ.) τὴν αὐτοῦ
δεξιάν | . . . τίς οὐκ ἂν εἰκάσειεν ἥδεσθαι ταῦτα (τάδε) |
ὀρῶντας τοὺς θεοὺς (θ. ὀρ.);

1445

Lucianus Catapl. 2 παρ' ἡμῖν μὲν γὰρ ἀσφόδελος | μόνον καὶ
χοαὶ καὶ πόπανα κἀναγίσματα, | τὰ δ' ἄλλα ξόφος καὶ ὀμί-
χλη καὶ σκότος (ὀμ. δὲ τᾶλλα καὶ ζ. τε καὶ σκ.) | ἐν δὲ τῷ
οὐρανῷ (ἐν οὐρ. δὲ) φαιδρὰ πάντα καὶ (add. καλά), | ἥ τε
ἀμβροσία πολλή (ἥ δ' ἀμβρ. γε) καὶ τὸ νέκταρ ἄφθορον. ex-
ponit nescio quis in orco, quanta sit rerum caelestium et infer-
narum differentia.

1446

Lucian. Catapl. 12 Γλυκέριον τὴν παλλακίδα μου (παλλα-
κὴν) | ἐπισπασάμενος τὴν θύραν ἐσπόδει (διεσπ., cf. Arist. Eccl.
939) | καθάπερ (ὥς) οὐδενὸς ἐνδον παρόντος (π. ἐνδ.), εἴτ'
ἐπειδὴ (ἐπεὶ) | ἄλις εἶχε τῆς ἐπιθυμίας . . . πλατὺν χρεμψά-
μενος καὶ καταπτύσας μου (μέγα καὶ πλατὺν | καταχρεμψάμενός
μου καὶ καταπτ. νεκροῦ, cf. Arist. Pac. 815) | εἰς τὸν τῶν ἀσεβῶν
(τῶν ἀσ. τὸν) γῶρον ἄπιθι ἐπειπὼν ὦχετο (fortasse νῦν, ἔφη) |
ἐγὼ δ' ἐνεπιμπράμην μὲν, οὐκ εἶχον δ' ὅμως | ὅ τι καὶ
δράσαιμι (fortasse ποιήσαιμι) αὐτὸν αὖτος ἤδη καὶ ψυχρὸς ὢν.
narrat mortuus nescio quis iniuriam sibi a servo inlatam.

1447

Lucianus Catapl. 14 ἄλλως τε οὐδ' ὅμοια τὰμὰ τοῖς τῶν
πλουσίων | ἐκ διαμέτρου γὰρ ἡμῖν οἱ βίοι, φασίν (γὰρ, φασίν,

ἡμ. οἱ β.). | ὁ μὲν γε τύραννος (γὰρ) εὐδαίμων εἶναι δοκῶν
παρὰ τὸν βίον, | φοβερός ἅπασι καὶ περιβλεπτός (add. πάνν) |
ἀπολιπὼν χρυσὸν τοσοῦτον (χρ. τ. ἀπ.) καὶ ἀργύριον . . . καὶ
γυναῖκας . . . ἡνιᾶτο κάποσπώμενος | αὐτῶν ἤχθητο . . . 15 ἐγὼ
δὲ ἄτε μηδὲν (οὐδὲν) ἔχων ἐνέχυρον (ἐν. κεκτημένος) | ἐν τῷ βίῳ,
οὐκ ἀγρόν, οὐ συνοικίαν, οὐ χρυσόν (οὐ χρ. οὐ σ.), . . . οὐκ
εἰκόνας, | εἰκότως εὖζωνος ἦν, κάπειδὴ μόνον ἢ Ἄτροπος ἔνευσέ
μοι . . . | ἀναπηδήσας εὐθύς (εὐθ. ἀνεπήδων) ἀνυπόδητος (κάν.) . . .
εἰπόμεν.

1448

Lucianus Toxar. 14 πολλοὺς ἤδη νέους ἐκτραχηλίσασα καὶ μυρί-
ους ἔρωτας ὑποκριναμένη καὶ οἶκους πολυτάλαντους ἀνατρέψασα,
ποικίλον τι καὶ πολυγύμναστον κακόν, παραλαβοῦσα εἰς τὰς
χεῖρας . . . ἀπειρον τῶν τοιούτων μηχανημάτων νεανίσκον οὐκ ἐνῆκεν . . .
15 ἐπεὶ ἥσθητο πονηρῶς ἔχοντα καὶ | διάβροχον ἤδη τῷ ἔρωτι
καὶ τακερὸν γεγεννημένον | . . . κύειν ἐξ αὐτοῦ σκῆπτεται . . . ὁ
δὲ . . . τοῦνομα (αὐτῆς) ἐπεβοᾶτο καὶ | τὴν εἰκόνα περιβαλὼν
αὐτῆς (αὐτ. π.) . . . ἐκώκυεν | καὶ τέλος καταβαλὼν ἑαυτὸν
(ἑαυτ. κ.) εἰς τοῦδαφος | ἐκυλίνδετο | καὶ λύττα ἦν ἀκριβῆς
(ἀκρ. ἦν) τὸ πρᾶγμα· τὰ μὲν γὰρ δῶρα οὐ κατὰ μῆλα καὶ
στεφάνους ἀντεδίδοδο αὐτῇ, ἀλλὰ συνοικίαι ὅλαι καὶ ἀγροὶ καὶ
θεράπαινοι . . . καὶ χρυσὸν ὅποσον ἐθελήσειε. καὶ . . . ἐν βραχεῖ ὁ
Λύσωνος (cf. fr. 1449) οἶκος ὀνομαστότατος . . . γενόμενος ἐξήντητο
καὶ ἐξεκεκένωτο. cf. Mus. Rhen. 36. 7.

1449

Continuo cum his coniungenda erat utpote aut ex eadem aut
simillima scaena transformata epistula Aleiphronis 3, 50 οὐκ ἀν-
έχομαι ὁρῶν . . . τὴν ἱππόπορνον ἀπηνῶς τῷ μειρακίῳ χρωμένην. οὐ
γὰρ δαπανᾶται εἰς αὐτὴν χρυσίον (χρ. εἰς αὐτ.) μόνον | κάρ-
γύριον, ἀλλ' ἤδη καὶ συνοικίας καὶ ἀγρούς (ἀγρ. τε καὶ σ.) | . . .
ἐγὼ δ' ὀδυνῶμαι (fortasse add. πῶς δονεῖς;) τὴν καρδίαν, |
ὁρῶν ὑπορρέοντα τοσοῦτον πλοῦτον (fortasse τὸν πλ. βάδην), | ὃν
οἱ μακαρῖται αὐτῷ Λυσίας καὶ Φανοστράτη κατέλιπον (κατέ-
λιπε καὶ Φ.). | ἃ (ῥῶα) γὰρ ἐκεῖνοι κατ' ὀβολὸν συνήγαγον, |
ἀθρόως ἀναλοῖ τὸ πολύκοινον τοῦτο καὶ | αἰσχροτάτον γύ-
ναιον. — cf. Herm. XXI 391 et Arist. Ach. 1. 3 et 535 ἐπεινὼν
βάδην.

1450. 1451

Lucianus Toxar. 30 ἀφικνεῖται . . . οὐδὲν εἰδὼς τῶν γεγεννη-
μένων. καὶ ἐπειδὴ ἔμαθεν (ἐπ. δ' ἔμαθε τὰ γεγεννημένα), | ὥς
εἶχεν εὐθύς ἐπὶ τὸ δεσμωτήριον | δρομαῖος ἐλθὼν τότε μὲν
οὐκ εἰσεδέχθη, ἐσπέρα γὰρ ἦν (τότε μὲν, ἐσπ. γ. ἦν, | οὐκ εἰσεδ.),

καὶ ὁ δεσμοφύλαξ πάλαι κεκλεικώς τὴν θύραν ἐκάθευδε
φρουρεῖν τοῖς οἰκέταις παρακελευσάμενος (καὶ κεκληκώς τ. θ. |
ὁ δ. ἐκ. τοῖσιν οἰκ. | φρουρεῖν ἐπιτάξας)· ἔωθεν δὲ εἰσέρχεται. . καὶ
παρελθὼν ἐπὶ πολὺ μὲν ἐξήτει τὸν Ἀντίφιλον ἄδηλον | ὑπὸ τῶν
κακῶν γεγεννημένον καὶ περιωὴν | ἀνεσκοπεῖτο καθ' ἕκαστον.

31 μέρος τοῦ μισθοῦ (τοῦ μ. μέρ.) | τῷ δεσμοφύλακι
καταβαλὼν τιθασὸν αὐτῷ καὶ εἰρηνικὸν | ἀπειργάζετ' αὐτόν. . .
32 ἀπήγετ' εὐθύς εἰς τὸ δεσμωτήριον | . . . 33 χρόνῳ δὲ καὶ
τοιούνδε τι προσπесὼν. ἔπαυσεν (τοιόνδ' ἔπ. πρ.) | ἐπὶ πλέον
αὐτοὺς δυστυχοῦντας.

1452. 1453. 1454

Lucianus De parasit. 2 οὐκ ἐρυθριᾶς παράσιτον σαντὸν
(αὐτ.) ἀποκαλῶν; . . . ΠΑΡΑΣΙΤΟΣ. (add. ὀρθῶς) πολλὸν μᾶλλον
λέγοντες τοῦτο ἐμὲ (τοῦτ' ἐρεῖτ') ἢ Φειδίαν | ἀγαλματοποιόν·
χαίρω γὰρ τῇ τέχνῃ (τ. τ. γ. ἡδομαι) | οὐδὲν ἦττον ἢ Φειδίας
ἔχαιρε τῷ Διδί (fortasse ὡς Φ. ἔχαιρεν, οἶμαι, τ. Δ.).

3 Π. ἴθι δὴ (add. τὸ) πρῶτον, εἴ σοι δοκεῖ, περὶ τῆς
τέχνης, | ἥτις ποτ' οὐσα τυγχάνει τῷ γένει, | σκοπεῶμεν· οὕτω-
σὶ γὰρ (οὕτω δ') ἐπακολουθήσασιν ἂν | καὶ ταῖς κατ' εἶδος.

4 ἡ τοῦ παρασίτου τέχνη, ἥ γε καὶ τὰ οὕτως ἄδηλα κἀφανῇ
μᾶλλον τῆς μαντικῆς γνωρίζει τε καὶ οἶδε (τ. μαντ. | κάτοιδε
μᾶλλ.)· 5 τὸ δέ γ' ἐπίστασθαι λόγους | λέγειν ἐπιτηδείους καὶ
πράγματα πράττειν δι' ὧν οἰκειώσεται | καὶ εὐνούστατον (εὐν.
τε) ἑαυτὸν τῷ τρέφοντι ἀποδείξει, | ἄρ' οὐ συνέσεως καὶ κατα-
λήψεως ἐρρωμένης εἶναι σοι δοκεῖ | (δοκεῖ | ἐρρωμ. σοι);

1455

Lucianus De parasit. 11 (ὁ Ἐπίκουρος) ζητῶν περὶ σχήματος
γῆς (γῆς τε σχ.). . . καὶ περὶ θεῶν | εἴτ' εἰσὶν εἴτ' οὐκ εἰσὶ,
καὶ περὶ αὐτοῦ τοῦ τέλους | ἀεὶ πολεμῶν καὶ διαφερόμενος
πρὸς τινὰς | οὐ μόνον ἐν ἀνθρωπίναις, ἀλλὰ καὶ ἐν κοσμικαῖς ἐστὶν
ἐνοχλήσεσιν. ὁ δὲ παράσιτος πάντα καλῶς ἔχειν οἰόμενος (for-
tasse πάντ' ἔχ. κ. λέγων) | μετὰ πολλῆς ἀδείας καὶ γαλήνης,
οὐδενὸς | αὐτῷ τοιούτου παρενοχλοῦντος ἐσθίει | καὶ κοιμᾶται
ὑπτιος ἀφεικῶς τοὺς πόδας καὶ τὰς χεῖρας ὥσπερ Ὀδυσσεὺς τῆς
Σχερίας ἀποπλέων οἴκαδε (fortasse καθάπερ Ὀδ. οἴκαδ' ἐκ Σχ. πλέων).

1456—1460

Lucianus De parasit. 15 καὶ μὴν ἐκεῖνά γ' (ἐκεῖνό γ' Cobet.)
οὐδεὶς ἐστὶν ὅστις οὐκ ἐπίσταται, | ὅτι οἱ μὲν τὰς λοιπὰς τέχνας
ἐργαζόμενοι τὸν μὲν ἄλλον | χρόνον ταλαιπωροῦσι, μίαν δὲ ἢ
δύο μόνους | τοῦ μηνὸς ἡμέρας ἰεράς ἄγουσι (τοῦ μ. ἱερ. ἐπι-

τελοῦντες ἡμ.)· | ὁ δὲ παράσιτος τοῦ μηνὸς τὰς τριάκονθ' ἡμέρας
ιεράς ἄγει (τ. τρ. ἡμ. | ιερ. ἄγ. τοῦ μηνός)· πᾶσαι γὰρ αὐτῷ δο-
κοῦσιν εἶναι τῶν θεῶν (fortasse εἶναι γὰρ δοκεῖ | θ. ἐκαστῇ).

19 ἔτι τῶν μὲν ἄλλων τεχνῶν εἰσὶ (add. καὶ) διδάσκαλοι,
τῆς δὲ παρασιτικῆς (fortasse add. πέφηνεν) οὐδείς (οὐδὲ εἷς),
ἀλλ' ὥσπερ ἡ ποιητικὴ κατὰ Σωκράτη | καὶ αὕτη θεία τινὶ
μοίρᾳ (add. θαυμασίως) παραγίνεται.

20 ταύτῃ δὲ ἐστὶ ('στι) χρῆσθαι καὶ ἐν ὁδῷ καὶ πλέοντι
(καὶ πλ. κἂν ὁδ.).

21 τὰλλότρια λαμβάνων (add. γὰρ) οὐκ ἀδικεῖ μόνος.

23 ὅτι γε μὴν ἡ βασιλικωτάτῃ τῶν τεχνῶν ἐστὶν αὕτη
(ἔστιν αὕτη τ. τ.) | μάθοις ἂν καὶ ἐκ τοῦδε οὐχ ἥμισυ· | τὰς μὲν
γὰρ λοιπὰς (ἕλλας) τέχνας οὐ μόνον κακοπαθοῦντες καὶ ἰδροῦν-
τες, ἀλλὰ νῆ Δία καθήμενοι καὶ ἐστῶτες ἐργάζονται (fortasse οὐχ
ἰδροῦντές τοι μόνον | καὶ κακοπ., ἀλλὰ καὶ καθ. | μελετῶσιν) ὥσπερ
ἀμέλει (νῆ Δία) δοῦλοι τῶν τεχνῶν· | ὁ δὲ παράσιτος μεταχειρί-
ζεται τὴν αὐτοῦ τέχνην ὡς βασιλεὺς κατακείμενος.

1461. 1462

Lucianus De parasit. 27 (⸱⸱) ἐτέρως μὲν γὰρ Ἐπικούρῳ
δοκεῖ | τὰ πράγματ' ἔχειν, ἐτέρως δὲ τοῖς ἀπὸ τῆς Στοᾶς, |
ἐτέρως δὲ τοῖς ἀπὸ τῆς Ἀκαδημείας (add. πάλιν), | ἐτέρως δὲ τοῖς
ἀπὸ τοῦ (ἐκ) Περιπάτου . . . | ἐπεὶ τί δὴ ποθ'; ἀριθμητικὴ
μὲν μία | ἐστὶ καὶ ἡ αὕτη καὶ δις δύο παρὰ τε ἡμῖν καὶ παρὰ
Πέρσαις (fortasse ἐστὶν παρὰ πᾶσι καὶ παρ' ἡμ. δις δ. | ὥσπερ π. II.)
τέτταρ' ἐστίν.

30 ἡ μέντοι παρασιτικὴ . . . καὶ ἐν Ἑλλήσι καὶ βαρβάροις |
μὴ ἐστὶ καὶ κατὰ ταῦτά χῶσαύτως (add. τέχνη) . . . οὐδ'
εἰσὶν, ὡς ἔοικε, παράσιτοί τινες | οἷον Στωικοὶ ἢ Ἐπικούρειοι
δόγματα ἔχοντες διάφορα (διάφορ' ἔχ. δόγμαθ' οἷον Στ. | πρὸς
τὸν Ἐπικούρον), ἀλλὰ πᾶσι πρὸς ἅπαντας (fortasse παντελῶς |
ὁμολογία τίς ἐστὶ καὶ συμφωνία | τῶν ἔργων τε καὶ τοῦ τέλους
(fortasse τέλους τε κἄργων).

1463. 1464. 1465

Lucianus De parasit. 40 θεῶ δὴ τὸν ἄνδρα . . . καὶ δοκί-
μαζε τὰ σώματα. τοὺς μὲν τοίνυν αὐτῶν ὑπὸ ἐνδείας ἴδοις ἂν
λεπτοὺς καὶ ὠχροὺς (add. τε καὶ) πεφρικότας, | ὥσπερ (καὶ καθ-
άπερ) ἡδὴ τραυματίας παρειμένους· | ἀγῶνα μὲν γὰρ καὶ
μάχην σταδιαίαν καὶ ὠδισμὸν καὶ κόνιν καὶ τραύματα | μὴ γέλοιον
ἢ λέγειν δύνασθαι φέρειν (φ. δ. μὴ γ. ἢ λέγειν) | ἀνθρώπους
ὥσπερ ἐκείνους (fortasse ἄνδρας τοιούτους) τινὸς δεομένους ἀναλή-
ψεως. 41 ἄθρει δὲ πάλιν μεταβάς τὸν παράσιτον ὁποῖός τις

(οἶος) φαίνεται | . . . δεινὸν βλέπων ὅποιον ἡμεῖς (add. καὶ) μέγα. |

42 ἀπλῶς γὰρ εἰπεῖν, ἐν πολέμῳ τῶν πώποτε | ζητόρων ἢ φιλοσόφων οἱ μὲν οὐδὲ ὅλως ὑπέμειναν ἕξω τοῦ τείχους προσελθεῖν . . . ὁ Ὑπερέλδης δὲ (ὁ γὰρ Ὑπ., add. εἰπέ) καὶ Δημοσθένης | . . . ἐν ταῖς ἐκκλησίαις ἀεὶ θορυβοῦντες καὶ λοιδορούμενοι τῷ Φιλίππῳ, τί ποτε ἀπειργάσαντο γενναῖον; (fortasse τί ποτ' εἰργάσαντ' ἀνδρεῖον, ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ | ἀεὶ θ. κἀντιλοιδ.); . . . οὐδὲ ὅλως ἐτόλμησαν μικρὸν | ἕξω παρακῦψαι τῶν πωλῶν, ἀλλ' (add. ἔνδον δ' ἀεὶ) | ἐντειχίδιοι 'κάθηντο παρ' αὐτοῖς ἤδη πολιορκούμενοι, | γνωμῖδια καὶ προβουλευμάτια συντιθέντες (add. ἢ ψηφίσματα). 43 ὁ σοφὸς αὐτῶν Σωκράτης | φεύγων ἀπὸ τῆς Πάρονης εἰς τὴν Ταυρέου | παλαίστραν κατέφυγεν (fortasse ἀπέδρα παλ.).

50 εἰ δὲ πέσοι παράσιτος. οὐκ ἂν ἐπ' αὐτῷ οὔτε λοχαγὸς οὔτε στρατιώτης αἰσχυνθεῖη μεγάλῳ τε ὄντι νεκρῷ καὶ ὥσπερ ἐν συμποσίῳ καλῷ (add. Cobet.) καλῶς κατακειμένῳ. | ὥς ἄξιόν γε φιλοσόφου νεκρὸν ἰδεῖν (βλέπειν) | τούτῳ παρακείμενον, | ξηρόν, ῥυπῶντα, μακρὸν πωγώνιον ἔχοντα, προτεθνηκότα τῆς μάχης, ἀσθενῆ ἄνθρωπον (ξ. ρ., τῆς μ. προτ., | πώγωνα μ. ἔχοντα, τᾶλλα δ' ἀσθ.).

1466—1469

Lucianus Rhetor. praec. 2 σκόπει ὁπόσοι . . . καὶ πλούσιοι καὶ νῆ Δί' εὐγενέστατοι | ἔδοξαν ἀπὸ τῶν λόγων (ἀπ. τ. λ. ἔδ.). 3 ὅμως δὲ μὴ . . . ἀποδυσπετήσης μυρλόους τινὰς τοὺς πόνοους | προπονῆσαι οἰηθεῖς.

11 εὐρήσεις . . . πάγκαλον ἄνδρα, διασεσαλευμένον | τὸ βάδισμα, ἐπικεκλασμένον (κἀπικ.) τὸν αὐχένα, | γυναικεῖον τὸ βλέμμα, μελιχρὸν τὸ φώνημα, μύρων ἀποπνέοντα (φώνημ', ἀποπνέοντ' ἀεὶ μ.) | . . . τούτῳ τοίνυν προσελθὼν καὶ παραδοὺς σαντὸν αὐτίκα μάλα (fortasse ταχὺ) | ῥήτωρ καὶ περιβλεπτός (περίβλεπτός τε) καὶ ὥς ὀνομάζει αὐτὸς βασιλεὺς ἐν τοῖς λόγοις . . . καταστήσῃ (ἔσει) |, τὰ τέθριππ' ἐλαύνων τοῦ λόγου. | διδάσκεται γὰρ σε παραλαβὼν τὰ πρῶτα μὲν | ἐκεῖνα.

18 ἔπειγε καὶ σύνειρε, καὶ μὴ σιώπα (σίγα) μόνον.

22 σιωπησάντων ἐπάντων ξένον τινὰ ἔπαινον ἐπειπεῖν τὰς ἀκοὰς τῶν παρόντων ἐπιστρέφοντα καὶ ἐνοχλήσοντα, ὥς ναυτιᾶν ἔπαντας ἐπὶ τῷ φορτικῷ | τῶν ὀνομάτων.

1470. 1471. 1472

Lucianus Adv. indoct. 3 Ἐλικῶνα μὲν γὰρ . . . οὐδ' ἀκήκοας οἱμαί ποτε. 4 πίθηκος γὰρ (fort. ἔσθ') ὁ πίθηκος, ἡ παροιμία | φησὶν. 8 τὴν κιθάραν . . . χρυσοῦ πᾶσαν, σφραγῖσι δὲ | καὶ λίθους (λ. τε) ποικίλοις κατακεκοσμημένην, | Μουσῶν μεταξὺ καὶ Ἀπόλ-

λωνος (Πυθίου τε) κῶρφέως | ἐντετορευμένων, θαῦμα μέγα
τοῖς ὀρῶσιν (μέγα θ. τοῖς ὀρ., ἐντ.). 18 οὐκ εὔξει τότε | χανεῖν
σοι τὴν γῆν (τ. γ. χ. σ.), κατὰ σεαυτοῦ (add. καταφανείς) | ὁ Βελ-
λεροφόντης περιφέρει τὸ βυβλίον;

23 μυρία γάρ ἐστι τὰ ἀντιμαρτυροῦντα τῷ σχήματι, βάδισμα
καὶ φωνή (φ. τε) καὶ τράχηλος ἐπικεκλασμένος | καὶ ψιμύθιον
καὶ μαστίχη καὶ φῦκος (καὶ μαστίχη, φῦκος τε καὶ ψ.).

25 ταμιεύου τὰργύριον . . ὥς οἴκοι καὶ κατὰ πολλὴν ἀσφά-
λειαν ταῦτα ποιεῖν καὶ πάσχειν ἔχῃς (ὥς οἴκ. ποιεῖν | κατ'
ἀσφ. ταῦτα καὶ πάσχ. ἔχ.).

1473—1477

Lucianus Calumn. 1 δεινόν γε ἡ (ὥς δ. ἐστ') ἄγνοια... τὸν
ἐκάστου βίον | ἐπηλυγάζουσ' ἐν σκοτῷ γοῦν πλανωμένοις |
πάντες (fortasse ἡμεῖς) εἰσκαμεν (ἔοικμεν), μᾶλλον δὲ τυφλοῖς
ὅμοια πεπόνθαμεν (καὶ τ. πεπ. | ὅμ.)... λέγω δὲ... ἀποβλέπων
μάλιστα εἰς τὰς οὐκ ἄληθεῖς κατὰ συνήθων καὶ φίλων διαβολάς,
ὅφ' ὧν ἤδη καὶ οἴκοι ἀνάστατοι (οἴκοι γὰρ ἤδη διαβολαῖς ἀνάστ.) |
γεγρόνασιν καὶ πόλεις ἄρδην ἀπολώλασι (ἄρδ. τ' ἐξαπολώ-
λασιν π.). |

5 κατόπιν δὲ ἡκολούθει πενθικῶς τις ἐσκευασμένη | (add.
ἔπεται) μελανείμων καὶ κατεσπαραγμένη | Μετάνοια. μελαν-
είμων vox tragica, sed in tali re etiam comoediae apta.

6 τριῶν | ὄντων προσώπων, καθάπερ ἐν ταῖς κωμω-
δαίαις, | . . . 7 παραγῶμεν τὸν πρωταγωνιστὴν (τὸν πρ.
παράγω) τοῦ δράματος, | λέγω δὲ τὸν ποιητὴν (scr. εὑρετὴν) τῆς
διαβολῆς. οὗτος δὲ δὴ ὥς μὲν οὐκ (fortasse ὥς δ' οὐδαμῶς) |
ἀγαθὸς ἀνθρωπός (ἀνθρ. ἀγ.) ἐστι, πᾶσιν οἴμαι γνώριμον |...
8 ἔπειτα δὲ ὥς (ὥς δ') ἄδικος ὁ τοιοῦτος καὶ παράνομός ἐστι
(ἄδικ. ἐστι καὶ π.) κασεβής, | ῥᾶδιον καταμαθεῖν.

19 εἴτ' ἐπειδὴν (ἐπὶ) ἐντὸς ἑπαξ τῶν τειχῶν (τειχῶν ἄπ.
ἐντ.) γίνονται, πυρπολοῦσι πάντα καὶ | κᾶνσι καὶ σφάτ-
τουσι καὶ ἐξελεύουσιν, οἷα εἰκὸς ἀλισκομένης ψυχῆς . . ἔργα εἶναι.

25 εἰσὶ δὲ τινες, οἳ κᾶν μάθωσιν ὕστερον ἀδίκως διαβεβλη-
μένους παρ' αὐτοῖς τοὺς φίλους, ὅμως ὑπ' αἰσχύνης (αἰδοῦς)...
οὐδ' ἔτι προσέειπαι οὐδὲ προσβλέπειν (οὐδὲ πρ. ἔτι) | τολμῶσιν
αὐτοῖς ὥσπερ ἡδικοῦμένοι, ὅτι μηδὲν ἀδικοῦντας ἐπέγνωσαν.

1478. 1479. 1480

Lucianus Dial. meretr. 4, 1 δι' ἣν τοσαύτας ὀργὰς τῶν
γονέων ἠνέσχετο (τῶν γ. ἡν. | ὀργ.) οὐ βουλευθεὶς τὴν πλουσίαν
ἐκείνην (ἐκ. οὐκ ἐθέλων τὴν πλ.) | γῆμαι πέντε προικὸς τά-
λαντα, ὥς ἔλεγον, ἐπιφερομένην (ταλάντων πέντε προῖκα φερο-
μένην).

2 τίν' Ἑρμότιμον, τίνα, ἔφην, ἣ ποίαν στήλην λέγεις;
3 ἐγκλησάμενος αὐτὸν σύνεστι Σιμίχην.

4 ἔστιν (fortasse add. ἡμῖν) . . . χρησίμη (add. τις) φαρμακίς, | Σύρα τὸ γένος . . . ἥ μοί ποτε Φανίαν (Φ. ἐμοί ποτε) | χαλεπαίνοντα κἀκείνον εἰκῇ ὥσπερ Χαρίνος, διήλλαξε μετὰ μῆνας ὅλους (ὅλ. δ. μ. μ.) τέτταρας, | ὅτ' ἐγὼ μὲν ἤδη (add. σχεδὸν) ἀπεγνώκειν, ὁ δὲ | ὑπὸ τῶν ἐπωδῶν ἦκεν αὐθις ἐπ' (ὡς) ἐμέ. 5 Β. μὴ μέλλε, Βακχί, κάλει (κάλεσον) ἤδη τὴν Σύραν (vel τὴν Σ. ἤδη κάλει). cf. Mus. Rhen. XLIII 58. 9.

1481. 1482

Lucianus Dial. meretr. 6, 3 ΜΗΤΗΡ. καὶ διὰ τοῦτο (δ. τ. καὶ) | φιλοῦσιν αὐτήν. καὶ ἐπειδὴν (ἂν δὲ) κοιμᾶσθαι δέη, | ἀσελγὲς οὐδὲν οὐδ' ἀμελὲς ἐκείνη ἂν τι ἐργάσαιτο (ἐργάζεται), | ἀλλ' ἐξ ἅπαντος ἐν τοῦτο θηρᾶται (τ. θ. μόνον), | ὥς υπαγάγοιτο καὶ ἐραστήν ποιήσειεν (fortasse ὥς υπαγάγηται τοὺς ἐραστάς).

4 ΘΥΓΑΤΗΡ. (add. ἀλλ') εἰπέ μοι, ὦ μῆτερ (μαμμίδιον), οἱ μισθοούμενοι | πάντες τοιοῦτοί εἰσιν (εἰσὶν τ. π.) οἷος Εὐκρυτοῦς, | μεθ' οὗ χθρὲς ἐκάθευδον (κάθ. ἐχθρὲς); . . . Μ. οἱ καλοὶ δ' αὐτὸ μόνον καλοὶ | θέλουσιν εἶναι. καὶ σοὶ δὲ μελέτω αἰεὶ τοῦ πλείονος (δ' αἰεὶ τ. πλ. | μ.).

1483

Lucianus Dial. meretr. 8, 3 ἐπειδὴ δὲ ἐλθόντα ποτὲ (π. | ἐλθόντ') ἀπέκλησα — Καλλίδης γὰρ ὁ γραφεὺς ἔνδον ἦν (γὰρ ἔνδ. ἦν, | ὁ γρ.) δέκα δραχμὰς πεπομφῶς (π. δ. δρ.) — τὸ μὲν πρῶτον (τὰ πρῶτα μὲν) | ἀπῆλθέ μοι λοιδορησάμενος· ἐπεὶ δὲ (ἔπειτα δ' ὥς) | πολλὰ μὲν διήλθον ἡμέραι . . . ὁ Καλλίδης δὲ (καὶ Κ.) | ἔνδον ἦν (ἦν ἔνδ.) αὐθις, ὑποθερμαίνόμενος ἤδη τότε ὁ Δημόφαντος καὶ αὐτὸς (Δ. αὐτίκα) | ἀναφλέγειτ' εἰς τὸ πρᾶγμα, κἀπιστάς ποτε | ἀνεργμένην τηρήσας τὴν θύραν ἔκλαεν, ἔτυπεν, ἠπείλει φονεύσειν, περιεργήγυνε τὴν ἐσθήτα, | ἅπαντ' ἐποίει, καὶ τέλος τάλαντον δοῦς (τάλ. δ. τέλ.) | μόνος εἶχεν ὀκτὼ ὅλους μῆνας· ἡ γυνὴ δὲ αὐτοῦ πρὸς ἅπαντας ἔλεγεν (ἔφην | πρὸς ἅπ.), ὥς ὑπὸ φαρμάκων ἐκμήναιμι αὐτόν. τὸ δ' ἦν ἄρα ζηλοτυπία τὸ φάρμακον (fortasse ζ. δὲ τοῦτ' ἄρ' ἦν τὸ φ.).

1484

Lucianus Dial. meretr. 9, 1 ἀπολώλαμεν, ὦ κεκτημένη, ἀπολώλαμεν· | ὁ Πολέμων ἀπὸ τῆς στρατείας (ἀπὸ τ. στρ. ὁ Π.) ἀνέστρεψε (fortasse ἀνελήλυθεν) | πλουτιῶν . . . ἑόρακα δὲ καὶ γὰρ αὐτὸν ἔφρεσσιδα περιπόρφυρον ἐμπεπορημένον . . . ἐν τοσούτῳ δὲ | (καὶ) τὸν θεράποντ' ἰδοῦσα κατόπιν ἐπόμενον, | ὅς συναποδεδημήκει μετ' αὐτοῦ . . . εἰπέ μοι, ἔφην, ὦ 'Παρμένων', |

ἀσπασαμένη πρότερον (τὸ πρότον) αὐτόν ('εἰπέ μοι' | ἔφην huc transp.) 'πῶς ἡμῖν ἐπράξατε'; 2 τὸ δ' οὖν κεφάλαιον ἐξήγγειλε πλοῦτον (πλ. ἤγγειλεν vel ἀγγέλλει) πολύν, | χρυσόν, ἐσθῆτα, ἀκολούθους, (ἐσθ., ἀκ., χρ.), ἐλέφαντα· τὸ μὲν γὰρ ἀργύριον (ἐλέφαντ', ἄργυρον) | . . . ἀπομεμετρομένον, πολλοὺς μεδίμνους· εἶχε δὲ | καὶ αὐτὸς Παρμένων δακτύλιον ἐν τῷ μικρῷ δακτύλῳ | . . . καὶ ψῆφος ἐνεβέβλητο τῶν τριχρῶμων ἐρυθρά τε ἦν ἐπιπολῆς. εἶσα δ' οὖν αὐτὸν ἐθέλοντά μοι διηγεῖσθαι ὥς τὸν Ἄλυν διέβησαν | καὶ ὥς (χῶπως) διέπρεψεν ὁ Πολέμων ἐν τῇ πρὸς Πισίδας μάχῃ. Plaut. Mil. glor. 4, 2, 72 *plus mi auri millest modiorum Philippi. sed Ἀλαζών, ex qua suam comoediam expressit Plautus, non potest esse eadem quam excerpsit Lucianus. cf. Mus. Rhen. XLIII 57. 8.*

1485

Lucianus Dial. meretr. 13, 3 ἐπεὶ δὲ συνέστημεν, ὁ βάρβαρος πρότερος (πρ. ὁ β.) | τιτρώσκει με ὀλίγον (ὀλ. τ. μ'), ὅσον ἐπιψαύσας τῷ δόρατι (δορί, Arist. Lys. 1153) | μικρὸν ὑπὲρ τὸ γόνυ, ἐγὼ δὲ διελάσας τὴν ἀσπίδα | τῇ σαρίσῃ παίω διαμπὰξ (π. δ. τ. σ.) ἐς τὸ στέρνον, εἴτ' ἐπιδραμῶν (καὶ δρ.) | ἀπειδειροτόμησα τῇ σπάθῃ, καὶ τὰ ὅπλα (θῶπλ') ἔχων | ἐπανῆλθον ἄμα καὶ τὴν κεφαλὴν . . . λελουμένος | τῷ φόρῳ (λύθρῳ). 4 B. οὐκ ἂν ἔτι σε οὐδὲ προσβλέψειέ τις | οὕτω χαίροντα τῷ λύθρῳ (λ. χ.) . . . A. (add. ἀλλ') ἐν Παφλαγόσιν | ἐκεῖνα πέπρακται (πέπρακτ' ἐκ.), νῦν δέ (add. γ') εἰρήνην ἄγω . . . B. εἴτ' (ἔπειτ') ἐγὼ τοιοῦτον ἄνδρα περιβαλῶ; | . . . μή, ὦ Χάριτες, γένοιτο· | οὐδὲν γὰρ οὕτος (add. ἐστ') ἀμείνων τοῦ δημίον . . . ἀλλὰ τέρπε τοῖς διηγῆμασι τούτοις εἴ τινας Αἰμνιάδας ἢ Δαναΐδας εὗροισ (fortasse ἀλλ' εἴ τινας Αἰμνιάδας οἶσθ' ἢ Δ., | ταύτας σὺ τούτοις τέρπε τοῖς ἀκούσμασιν·) | ἐγὼ δ' ἀποτρέχω (add. δῆτα) παρὰ τὴν μητέρα. paullo aliter Mus. Rhen. 58.

1486. 1487. 1488

Lucianus Dial. meretr. 12, 1 θρύπτῃ, ὦ Ἀνσία, πρὸς ἐμέ· καὶ καλῶς, ὅτι . . . εὐθύς ἐξ ἀρχῆς ἄμισθον, ἀξύμβολον (ἀξ. κῆμ.) εἰσεδεξάμην. οἶσθα ὅσους ἐραστὰς παρεπεμφάμην . . . Μέλισσον, καίτοι ἐναγχος ἀποθανόντος αὐτῷ τοῦ πατρὸς | καὶ κύριον αὐτὸν ὄντα (add. ὅλης) τῆς οὐσίας. | 2 τί σε (δ') ἡ μέγα | ἡ μικρὸν ἠδίκησά (σ') ἡ 'λύπησ' ἐγώ; | τίν' ἔτερον εἶδον; οὐ πρὸς μόνον (μ. πρ.) σὲ βλέπω; | οὐ μέγα . . . τοῦτο (τ. μ.) ποιεῖς γύναιον ἄθλιον | λυπῶν μεμνηνὸς ἐπὶ σοί (ἐπὶ σ. μ.)· ἔστι(ν) τις θεὸς ἢ Ἀδράστεια (ἄδρ.) καὶ | τὰ τοιαῦτα δρᾷ (δρ. τ. τ.)· σὺ δέ ποτε (γε) λυπήσει τάχα, | ἂν (ἐπὰν) ἀκούσης τι περὶ ἐμοῦ,

κειμένην μ', ἥτοι βρόχῳ | ἑμαυτὴν ἀποπνίξασαν ἥ . . . ἕνα γέ
τινα τρόπον εὐρήσω θανάτου.

3 ΛΥΣΙΑΣ. μέσαι γὰρ νύκτες ἦσαν (ἦς. ν.)· οὐκ ἔκοψα δ'
οὐν, | ἀλλ' ἐπάρας ἡρέμα (ἡρ. ἄρας) τὴν θύραν, ἥδη δὲ καὶ |
ἄλλοι' ἐπεποιήκειν (ἐποίουν) αὐτό, παραγαγὼν τὸν στροφέα παρ-
εσῆλθον ἀποφρητί.

5 πίνωμεν ἥδη, καὶ Πυθιάς μεθ' ἡμῶν (μεθ'. ἡμ. Π.).
ΠΥΘΙΑΣ. . . μὴ μοι χαλέπαινε· πλὴν τὸ δεῖν', ὅρα, ὦ Λυσία, |
μὴ τινι εἵπης (κατεῖπης) τὸ περὶ τῆς κόμης (ὅρα).

1489

Lucianus Dial. meretr. 14, 1 νῦν μὲν μ' ἀποκλήεις, Μυρ-
τάλῃ, νῦν, ὅτε (fortasse ἡνίκα) | πένης ἐγενόμην διὰ σέ, ὅτε
δέ σοι τὰ τοσαῦτα ἐκόμισον, | ἐρώμενος, ἀνὴρ, (fortasse ἀνὴρ,
ἐραστής,) δεσπότης, πάντ' ἦν ἐγώ. | ἐπεὶ δ' ἐγὼ μὲν αὖτος
ἦδη ἀκριβῶς, σὺ δὲ τὸν Βιθυνὸν ἔμπορον εὗρηκας ἐραστήν, ἀπο-
κλείομαι . . . ΜΥΡΤΑΛΗ. ταῦτά μ' ἀποπνίγει, Δωρίων, καὶ
μάλισθ', ὁπότεν λέγῃς, | ὥς πόλλ' ἔδωκας καὶ πένης γεγέ-
νησαι δι' ἐμέ. λόγισαι γοῦν ἅπαντα ἐξ ἀρχῆς ὁπόσα μοι ἐκόμισας.
2 ΔΩΡ. εἴ γ', ὦ Μυρτάλῃ, λόγισώμεθα. | ὑποδήματα ἐκ Σικυ-
ῶνος τὸ πρῶτον (πρ. ἐκ Σ.) δύο δραχμῶν. | Μ. τίθει δύο
δραχμάς . . . Δ. καὶ ὁπότε ἦκον ἐκ Συρίας, ἀλάβαστρον μύρου, |
δύο καὶ τοῦτο δραχμῶν νῆ τὸν Ποσειδῶ (ν. τ. Π., δύο δρ.
καὶ τοῦτό σοι) . . . 3 Μ. τουτὶ πρῶτον (πρ. τοῦθ') ὀρεῖς
τὸ χιτῶνιον; | ἐκεῖνος ἐπρίατο (ἐπρίατ' ἐκ.) καὶ τὸν ὄρμον
τὸν παχύτερον (παχύν). | Δ. ἐκεῖνος; ἥδειν γάρ σε πάλαι ἔχουσιν.
ΜΥΡΤ. ἀλλ' ὃν ἥδεις, πολὺ | λεπτότερος ἦν (ἔστι) καὶ σμαρά-
γδους οὐκ εἶχε (ἔχει).

1490. 1491. 1492

Lucianus Saturn. 9 χιὼν ἐπέχει τὰ πάντα χῶ βορρᾶς πολὺς, |
κοῦδὲν ὅ τι οὐ πέπηγεν (πέπηγε νῦν) ὑπὸ τοῦ κρύους. poeta
non significabat τὰ Κρόνια, quae Athenis aestate celebrabantur. —
οὐ (οὔτε) γὰρ πρεσβυτικός | γε ὁ καιρὸς οὐδὲ (οὔτε) ἐπιτήδειος
τοῖς τρυφῶσι (fortasse τ. τρ. σύμμετρος).

10 ἦν δ' οὐ πεδήτης (add. ὁ θεός), οὐδ' αὖχμοῦ πλέως | . . .
ἀλλὰ (καὶ) τὴν μὲν ἄρπην εἶχε πᾶν τεθηγμένην, | τὰ δ'
ἄλλα φαιδρός τ' ἦν (add. ἰδεῖν) καὶ καρτερὸς | καὶ βασιλικῶς
(add. ἅπαντ') ἐνεσκευαστο (ἐνεσκευασμένος).

11 ἰδὼν γάρ με (με γὰρ) σκυθρωπὸν . . . ὥσπερ εἰκὸς
ἦν | θεόν, ἔγνω αὐτίκα (αὐτίκ' ἔγνω) τὴν αἰτίαν τῆς λύπης
(τῆς ἀνίας vel ὀδύνης τὴν αἰτ.).

1493

Lucianus Cynic. 8 σκόπει γάρ, εἰ βούλει, τὸν πολύευκτον χρυσόν (τ. γ. π. χρ., εἰ β., σκ.), | σκόπει τὸν ἄργυρον, σκόπει (fortasse τε καὶ) τὰς οἰκίας | τὰς πολυτελεῖς . . . | σκόπει τὰ τούτοις ἀκόλουθα πάντα (πάντ' ἀκ.), πόσων πραγμάτων (πρ. | ὅσων) ἐστὶν ὧνια, πόσων πόνων, πόσων κινδύνων (πόνων τ' ἐστ' ὧνια κ. θ' ὅσων). 9 καὶ ταῦτα μέντοι πάντα γίνεται, τῶν τε ποικίλων | ἱματίων οὐδέν τι μᾶλλον θάλλπειν δυναμένων (δ. θ. πέπλων), | τῶν δὲ χρυσορόφων οἰκῶν (τῶν δ' οἰκ. τῶν χρ.) | οὐδέν τι μᾶλλον σκεπουσῶν (οὐδ. σκ. μ.), τῶν δὲ (οὐδ') ἐκπωμάτων | τῶν ἀργυρῶν οὐκ ὠφελούντων (ἐπωφ.) τὸν πότον.

1494

Lucianus Cynic. 13 ἢ νομίζεις τὸν Ἡρακλέα (add. δὲ) . . . , θεῖον ἄνδρα καὶ θεόν | ὁρθῶς νομισθέντα, διὰ κακοδαιμονίαν | περινοστεῖν γυμνὸν (γ. π.) δέσμα μόνον ἔχοντα καὶ | μηδενὸς τῶν αὐτῶν ὑμῖν δεόμενον; | ἀλλ' οὐ κακοδαίμων ἦν ἐκεῖνος (οὗτος ἦν) . . . οὐδ' αὖ πένης | . . . ἐφ' ὅ τι γὰρ ὀρμήσειεν, ἀπανταχοῦ (ὀρμήσειε, π.) ἔκρᾳται, | κοῦδενὶ τῶν τότε ἐνέτυχεν ὁμοίῳ (κοῦδενὶ γ' ὁμ. ἔντυχεν) οὐδὲ κρείττονι | . . . ἀλλ' ἐγκρατὴς καὶ καρτερικὸς ἦν καὶ . . . τρυφᾶν | οὐκ ἐβούλετο.

1495

Lucianus Cynic. 17 τό γε ἔμὸν σχῆμα (τὸ σχ. τοῦμόν) τοιοῦτόν ἐστι (ἐστι τοιοῦτον σχεδόν), | ἀνυμνηρὸν εἶναι, λάσιον εἶναι, τρίβωνα ἔχειν, κομᾶν (λ. εἶναι καὶ κομ. | ἔχ. τρ.) ἀνυποδητεῖν (κάν.) | τὸ δ' ὑμέτερον ὅμοιον | τῷ τῶν κιναίδων, καὶ διακρίνειν οὐδὲ εἷς | ἂν ἔχοι . . . καὶ τρέφεσθε τοῖς αὐτοῖς (τ. αὐτοῖσι γὰρ | τρ.) καὶ κοιμᾶσθε ὁμοίως καὶ βαδίζετε (καὶ β. | τούτοις ὁμοίως), μᾶλλον δὲ βαδίζειν οὐκ ἐθέλετε (fortasse οὐδὲ μὴν βαδίζετε), | φέρεσθαι (φέρεσθε) δ' ὥσπερ τὰ φορτία. 19 οὗτοι μάλιστα μοι προσίσιν· τοῖς γὰρ τοιούτοις (οἷς) ἐγὼ | χαίρω ξυνών· θύρας δὲ τῶν καλουμένων εὐδαιμόνων | οὐ θεραπεύω (fortasse οὐκ οἶδα)· τοὺς (om.) δὲ χρυσοῦς (χρ. δὲ) στεφάνους καὶ τὴν (om.) πορφύραν | τῷφον νομίζω καὶ τῶν ἀνθρώπων (fortasse τῶν τ' ἐχόντων) καταγελῶ.

1496

[Lucianus] Amor. 3 σοὶ ὁ θεὸς οὐκ ἀνυμνηρὸν γεωργίαν ἐπέκλωσεν (σοὶ γὰρ οὐ γ. | ἐπέκλ. ὁ θ.) οὐδ' (οὐδέ γ') ἐμπορικὰς ἄλλας, | καὶ (οὐδὲ) στρατιώτην (add. τὸν) ἐν ὕπλοις (add. τοῦτον) βίον, | ἀλλὰ λυπαρὰ παλαῖστρον μέλουσί σοι | καὶ παιδρὰ μὲν ἐσθῆς (ἐσθ. τε φ.) μέχρι ποδῶν τὴν τρυφὴν καθεμιμένη |

διακριδὸν δ' ἡσκημένης κόμης ἐπιμέλεια (κ. διακρ. τ' ἐπι-
μέλει' ἡσκ.) | . . . γλυκὺς ὁδοὺς ὁ τοῦ πόθου δάκνει . . . |
ἱλαραὶ μὲν (add. αἱ) τῶν ὀμμάτων (add. αὐτοῦ) βολαὶ | τα-
κερῶς ἀνυγραίνοντο, τὴν φωνὴν δ' ἴσῃν | τῇ (add. τοῦ)
Λυκάμβου θυγατρὶ λεπτὸν ἀφιδύων κτλ.

1497

[Lucianus] Amor. 11 ἡρέμα | τῇ γῇ προσηνέχθημεν αὐτῆς
οἶμαι τῆς Θεοῦ | λιπαρῶ γαλήνῃ πομποστολούσης (ναυστ.) τὸ
σκάφος. | 12 καὶ πῶς εὐθύς (fortasse καὶ π. αὐτίκα) | ἡμῖν ἀπ'
αὐτοῦ τοῦ τεμένους ἀφροδίσιοι | προσέπνευσαν αὔραι . . .
(δένδρα) ἃ ταῖς κόμαις . . . πόρρω βρύοντα τὸν πέριξ ἄερα
συνωρόφουν (τ. κόμαισιν ἄερα | π. βρ. τὸν πέρ. συνωρ.) | . . .
τούτοις δ' ἀνεμέμκτο καὶ τὰ (scr. utique φυτὰ) | καρπῶν μὲν
ἄλλως ἄγονα, τὴν δ' εὐμορφίαν | ἔχοντα καρπὸν, κυπαρίτ-
των γε καὶ πλατανίστων αἰθέρια μήκη καὶ σὺν αὐταῖς αὐτό-
μολος Ἀφροδίτης ἡ τῆς Θεοῦ πάλαι φυχὰς Λάφυη. παντὶ γε μὴν |
δένδρῳ περιπλέγδην ὁ φίλερως προσείρπυσε (προσείρπυε cod.,
adrepserat) | κιττός. 13 εἴσω τοῦ νεῶ παρήειμεν (fortasse εἰς
τὸν νεῶν παρῆμεν). ἡ μὲν οὖν Θεός, | . . . Παρίας λίθου δαί-
δαλμα κάλλιστον ~, | . . . μικρὸν ὑπομειδιῶσα . . . εὐτυχέ-
στατος, | εἴπε, Θεῶν ὁ διὰ ταύτην (fortasse add. ἔφη) δεθείς Ἀρης.

1498

[Lucianus] Amor. 25 ὥς εἴθε γε καὶ βίου μακρὰς προ-
θεσμίας | ἡ μικρολόγος ἡμῖν ἐπέκλωσε Μοῖρα καὶ | τὸ πᾶν
ἦν διηνεκὴς ὕγίεια . . . ἔορτῃν γὰρ ἂν καὶ πανήγυριν τὸν
ὅλον χρόνον ἡγομεν (fortasse τὸν ὅλον γὰρ ἂν χρόνον ἡγ. π.). |
ἀλλ' ἐπεὶ τῶν μειζόνων | ἀγαθῶν ὁ βάσκανος δαίμων ἐνε-
μέσησεν, ἔν γε τοῖς παροῦσιν ἥδιστα τὰ παρέλκοντα.

1499. 1500

[Lucianus] Amor. 41 τί δεῖ τὰ τούτων πλουσιώτερα κακὰ δι-
εξιέναι; λίθους Ἑρμυθραίους κατὰ τῶν λοβῶν πολυτάλαντον
ἡρτημένους βρῖθος (fortasse πολυτάλαντ' ἡρτ. | βρῖθῃ); ἢ τοὺς
περὶ καρποῖς καὶ βραχίοσι δράκοντας, | ὥς ὥφελον ὄντως
(fortasse add. πάντες) ἀντὶ χρυσίου | δράκοντες εἶναι· καὶ
στεφάνῃ μὲν ἐν κύκλῳ | τὴν κεφαλὴν περιθεῖ λίθοις (λίθοισιν)
Ἰνδικαῖς διάστερος, | πολυτελεῖς δὲ τῶν ἀνχένων | ὄρμοι καθ-
εῖνται, κᾶχι τῶν ποδῶν ἐσχάτων (ἄκρων) | καταβέβηκεν ὁ
ἄθλιος χρυσός, ἅπαν εἴ τι τοῦ σφυροῦ γυμνοῦται περισφίγγων
(fortasse χρυσὸς καταβαίνει, τὸ σφυρὸν σφίγγων ἅπαν).

42 τίς οὖν ὁ μετὰ τὴν τοσαύτην (fortasse τίς δ' ὁ μ. ταύτην

τὴν) παρασκευὴν βίος; | εὐθὺς ἀπὸ τῆς οἰκίας ἔξοδοι (fortasse ἔωθεν εὐθὺς ἔξοδοι ἢ τῆς οἰκ.) | καὶ πᾶς θεὸς ἐπιτρίβων τοὺς γεγαμηκότας (ἐπ. τ. γ. θ.), | ὧν ἐνίων οἱ κακοδαίμονες ἄνδρες οὐδὲ αὐτὰ ἴσασι τὰ ὀνόματα (fortasse ὧν οὐδ' ἴσ. τῶνόμαθ' οἱ κ. | ἄνδρες), Κωλιάδας, εἰ τύχοι, καὶ Γενετυλλίδας ἢ τὴν Φρυγίαν δαίμονα | καὶ τὸν δυσέρωτα κῶμον ἐπὶ τῷ ποιμένι. | τελεταὶ δ' ἀπόρρητοι (add. τε) καὶ χωρὶς ἀνδρῶν ὑποπτα μυστήρια (μ. | ὑποπτ' ἄνανδρα). . . οἴκοι εὐθὺς (fortasse οἴκοι δ' αὐτίκα) | τὰ μακρὰ λουτρὰ (τὰ λ. τὰ μ.) καὶ πολυτελὲς μὲν νῆ Δία | τράπεζα, πολὺς δὲ ὁ μετὰ τῶν ἀνδρῶν ἀγκισμὸς (fortasse ἀγκισμὸς μ. τ. ἀνδρ. π.).

1501—1506

Numenius Euseb. Praep. evang. 14, 5, 14 (Ἀρκεσίλαος) ταῖς Διοδώρου. λεπτολογίαις τοὺς λογισμοὺς τοὺς Πύρρωνος καὶ τὸ σκεπτικὸν καταπλέξας διεκόσμησεν. . . φλήναφόν τινα κατεστρωμν-
μένον, καὶ ἔλεγε καὶ ἀντέλεγε καὶ μετεκυνιδεῖτο κἀκεῖθεν κἀντεῦθεν, ἐκατέρωθεν ὁπόθεν τύχοι παλινάγρετος (παλιναιρ.) καὶ δύσ-
κριτος | καὶ παλίμβολός τε ἅμα καὶ παρακεκινδυνευμένος, | οὐδὲν τε (σάφ') εἰδώς, ὥς αὐτὸς ἔφη, γενναῖος ὢν | εἰτά πως ἐξέβαινεν ὅμοιος (ὅμ. ἐξέβαινε) τοῖς (τοῖσιν) εἰδόσιν.

14, 6, 1 δεινὸς σοφιστής, τῶν ἀγνυμνάστων σφαγεύς.

2 οὐδὲν εἶχεν εἰδέναι | οὐτ' αὐτὸς (hic add. οὐδὲν) οὔτε τοὺς ἄλλους ἔαν, | ἐδειμάτου δὲ καὶ κατεθορύβει (κἀθ.) καὶ σοφισμάτων | καὶ λόγων κλοπῆς φερόμενος (κλ. φ. καὶ λ.) τὰ πρῶτα (add. ἀεὶ) | κατέχειρε τῷ ὀνειδίει καὶ ἡβρύνετο θαν-
μαστῶς (καὶ τῷ γ' ὄν. θανμασίως ἡβρ.) | ὅτι μήτε τί αἰσχροὺν ἢ καλόν, μήτε ἀγαθὸν μήτε αὖ κακόν ἔστι τί ἥδει.

3 ἦν οὖν ὕδραν | τέμνων ἑαυτὸν καὶ τεμνόμενος (τ. τε) ὕφ' ἑαυτοῦ, ἀμφοτέρω ἀλλήλων δυσκρίτως (δυσκρ. | ἀμφ.).

6 (ἔφρασκον) αὐτὸν ἐξευλαβηθέντα, ἵνα μὴ πράγματα ἔχη (fortasse ἐξευλαβηθείς, ὥστε μὴ ἔχειν πρ.) | μηδὲν μὲν δόγμα ὑπει-
πεῖν φαινόμενον, ὥσπερ δὲ τὸ μέλαν τῆς σηπίας (fortasse ἡ σηπία) προβαλέσθαι (προϋβάλλετο) | πρὸ ἑαυτοῦ τὴν ἐποχήν.

14 ἡ Μοῦσα γὰρ αὐτοῖς (τοῖς Στωικοῖς) οὐδὲ τότε ἦν φιλό-
λογος (fortasse ἡ Μ. γ. τοῖς Στωικοῖσιν οὐδὲ νῦν | φιλ. ἐστιν) οὐδ' ἐργάτις χαρίτων (οὐδὲ χ. ἐργ.), ὕφ' ὧν ὁ Ἀρκεσίλαος τὰ μὲν περικρούων, τὰ δ' ὑποτέμνων, ἄλλα δὲ | ὑποσκελίζων (add. τάχα) κατεγλωττίζετο | αὐτοὺς καὶ πιθανὸς ἦν. τοιγαροῦν | πρὸς οὓς μὲν (add. αὐτὸς) ἀντέλεγεν ἡττωμένων, | ἐν οἷς δὲ λέγων ἦν καταπεπληγμένων, | δεδειγμένον πως τοῖς τότε (τοῖσιν) ἀνθρώποις ὑπῆρχε μηδὲν | εἶναι μήτ' οὖν ἔπος μήτε πάθος μήτε ἔργον (μήτ' ἔργ. εἶναι μήτ' ἐπ. μήτ' αὖ πάθος) | εἴ τι μὴ Ἀρκεσιλάφ δοκεῖ τῷ Πιτανάφ (ἂν Ἀρκ. τῷ Π. μὴ δοκῇ). | τῷ

δ' ἄρα οὐδὲν ἐδόκει (τῷ δ' οὐδὲν ἄρ' ἐδ. ποτ') οὐδ' ἀπεφαίνετο | οὐδὲν μᾶλλον ἢ ξηματίσκια ταῦτ' εἶναι καὶ φόβους (fortasse πλὴν ξηματίσκι' ἅττα καὶ κόμπους λόγων | εἶναι τὰ τοιαῦτα).

ex eadem haec comoedia videntur excerpta esse, cuius argumentum supra (adesp. 103) exscripsimus. pertinent autem pleuraque, non omnia, ad prologum fabulae. scilicet cum poeta Laedydem dubitantem quomodo furtum manifestum a servis committi potuerit in Arcesilai disciplinam se conferentem faciat, eodem prorsus consilio quo Strepsiadēs et Phidippides Soeratem adeunt, consentaneum est magistri ingenium disputandique rationem in exordio fabulae ad Nubium similitudinem adumbratum fuisse. ceterum comicus fortasse pro imperfecto tempore praesenti usus erat, quod ubique facile est restituere.

παλιναιρετος non eadem significatione positum ac Nicostr. 34. designatur homo qui modo hanc modo illam causam suscipiat et in utramque partem disputet. σάφ' εἰδότηων est Arist. Thesm. 596, ac saepius σάφ' οἶδα (ἴσθι).

verba δεινὸς σοφ. — σφαγεύς etiam Dindorfius solutae orationi exemit. non recte ut videtur Nauckius inter tragicorum fragmenta (adesp. 260) recepit.

μὴ 'χειν est Eurip. Phoen. 405. μὴ 'χει Timocl. 35, 2. μὴ 'χη Arist. Vesp. 1121. Pac. 801. μὴ 'χόντων Eurip. Helen. 433.

1507—1510

Libanius Boissonad. Anecd. I 165 τὸν πάντα δ' ὄλβον, ὅς μοι χρόνῳ (χρ. μοι) καὶ κόπῳ | καλῶς συνείλεκτ', ἤμαρ ἔν μ' ἀφείλετο. | ὃ πόσαι με νύκτες οὐδ' ἄκροις ὀφθαλμοῖς τοῦ ὕπνου παραγευόμενον ἔγνωσαν (fortasse ὅσαι γὰρ οὐδ' ἄκροιςιν ὀφθ. ὕπνου | παραγ. με ν. ἔγν.). ὃ πόσους (ὅς.) ἐκάστης ἡμέρας ἀνέτην πόνους | . . . προσμαρτυρεῖ μου τῷ λόγῳ (τοῖς λόγοις). ὁ τρίβων οὗτος (ὁδί). | ὃ πόσας (ὅς.) ἡμέρας ἀπόσιτος (ἀπ. ἡμ.) διαγέγονα | εἰ δ' ἔστιν ὅτε μοι τροφῆς ἐδέησεν μετασχεῖν, ἄρτος ἦν | αὕτη καὶ οὗτος μέλας (add. τ') ἀκριβῶς καὶ κατεσκληκῶς, οὐδὲν τῶν λίθων (λίθων | οὐδὲν) ἢ βραχὺ διεννηροῶς (fortasse διαφέρων) πόμα δὲ ἀλλὰ καὶ τοῦτο | ὕδωρ, ὃ μοι τὸ φρέαρ ἀνίησ' ἄφθονον. |

166 ἄλλους μὲν εἶχον συμπόσια, πανηγύρεις, | ἐκκλησίαι, θέατρα, | ὅθεν οὐδενὸς εὐπορεῖσθαι πάρεστιν ὀβολοῦ (fortasse ὅθεν οὐποῖ' οὐδ' ὀβ. π. εὐπορεῖν), | μᾶλλον μὲν οὖν καὶ τῶν ὄντων (παρόντων) ἀποβαλεῖν | συγνά. ἐμὲ τὸ δωμάτιον τοῖς ἔργοις σχολάζοντα· ὅτου χάριν ταῦθ' ὑφίστάμενον καὶ τί μηχανώμενον; ἐφ' ᾧ τέ μοι τὰ ποθεινότερα χρήματα ἐπιδοῦναι καὶ ἀδροτέρων ἀπολαῦσαι τῶν βαλλαντιῶν . . . (sequitur periphrasis Hesiod. Op. d. 361. 2), ὃν τρόπον καὶ ποταμὸν ἐκ σταγόνων

(fortasse ὥσπερ στ. καὶ π.) ἄλλοθεν ἄλλης (ἄλλης ἄλλοθεν) | συν-
εισερούσης ἕξεστιν (ἔσθ') ὁρᾷν συνιστάμενον (fortasse πληροῦ-
μενον). |

ποσάνκις ταῖς νεφέλαις ἐμεμψάμην; ποσάνκις ταύταις λοῖδορον
ἀφῆκα φωνήν, ὅτι μὴ καὶ νῦν, ὥσπερ ἀμέλει τοῖς Κορινθίοις
ποτέ, πολὺν ἐπώμβωσαν τὸν χρυσόν . . .

167 ποσάνκις πρὸς τὴν Τύχην διείλεγμαί, μονονουχὶ κατ' ὀφθαλ-
μοὺς ἐντυγχάνων αὐτῇ· 'μέχρι τίνος ἀποστραφήσῃ'; λέγων 'μέχρι |
τίνος περιόψει (add. μ'); ἤλεθ' ποτε πρὸς ἡμᾶς ἐπίβλεπον
ὄμματι (ποτ' ὄμματι | πρόσβλεπον), οἴκτειρόν με (οἴκτιρον) ταλαι-
πωρούμενον. | πολλοὶ σοι θησαυροὶ | κεκρύφεται κατὰ γῆς
(κατὰ γ. κεκρ.)· ἐξαπλῆς ἡμᾶς πλουσίους (fortasse πλούσιόν μ')
ἀπέργασαι· ἂν ἢ βουλομένη σοι, τὸ προσιστάμενον οὐδὲ ἔν . . .
ἀλλὰ . . . τὸ τῆς παροιμίας . . . ἀλλ' αἰγιαλοῖς (fortasse add. ὡς φησιν
ἡ παροιμία) | ἐδόκουν προσομιλεῖν ἢ νεκρῷ πρὸς οὓς διαλέγε-
σθαι (λέγειν).

initium parodia est Eurip. Hec. 285. de *imbre aureo* cf. Jacobs.
Philostr. 546. Boeckh. Pind. Ol. 7, 34. de proverbii in fine eclogae
positis. Diogenian. 1, 37 (Vind. 1, 14). Zenob. 1, 38. Apostol.
1, 84 et Diogenian. 6, 82 (Vind. 3, 34). Gregor. Cyr. 3, 12.
Macar. 6, 10. Apostol. 11, 100. Plant. Bacchid. 3, 4, 21 *quam*
si ad sepulcrum mortuo narrat iocos (al. *logos*). Terent. Phorm. 5,
9, 26 *verba fiunt mortuo*. — totius eclogae formam pristinam
restituere conatus sum Herm. XXI 398 sq.

1511 — 1521

Libanius *Περὶ δουλείας* II 63—90 Reisk. — initio (63, 17)
quattuor versus Euripidis (Hec. 864 sq.) auctore non nominato
adferuntur. sequuntur manifesta comicorum versuum vestigia.

67, 11. 15 θυμὸς . . . ταραττει μᾶλλον ἢ τὰ πνεύματα |
. . . ὅποι' ἐπολέμει τῷ τοῦ Λαέρτου (fortasse παιδὶ Λ.). cf. Cratin. 136.

68, 9 ὁ δὲ δὴ φιλόκυβος, ὦ (del.) πρὸς Διός, ἄρ' ἐλεύ-
θερος;

27 τὸν τοίνυν τοῦδε (τοῦδε τοίν.) τοῦ νοσήματος (i. e. φθόνου)
ἔμπλεων (πλέων) | πῶς οὐκ ἂν ἀδικοίην (ἀδικοῖμ'), εἰ καλοίην
(καλοῖμ') ἐλεύθερον; | ὅς πάντα οἰκέτην σιγματιᾶν παρελήλυθεν
ἀθυμία (fortasse πάνθ' ὅς πάρεσι σιγμ. ἀθ., cf. Arist. Eq. 330).

69, 5 φθόνον | . . . (ἐν αὐτῷ περιφέρειν), ὥμόν τε καὶ πικρόν
(πικρόν τε) καὶ σκοτεινὸν δεσπότην. 10 ἀρκεῖ δέ (add. γ')
αὐτοῖς τῶν παρόντων οὐδέν (οὐδὲ ἔν). 20 φίλου | δὲ ἀξιοῦν-
τος (ἐπαξ.) εὔ παθεῖν ἀπὸ χρημάτων | σκοτοδιनिῶσιν. 23 ὁ
οὖν ἐνὸς ἕνεκα στατήρος ἢ καὶ ἑπτὰ σμικροτέρου του (fortasse
μείονος) . . . καὶ πάντα μὲν τολμῶν, πάντα (ἔπ.) δ' ὑπομέ-
νων, | μισῶν τε καὶ μισούμενος, | φίλους τε προδιδοὺς καὶ

δυσμενεῖς ὑπερχόμενος (fortasse καὶ κολακεύων δ.) | καὶ ἔτι τούτων ἐλεεινότερα φέρων (κἀλιν. φ. ἔτ'), ἄρ' ἐλεύθερος; | ἡκιστα γ'· ἀλλ' ἀνδραπόδων μὲν αὐτὸς ἂν εἴη δεσπότης, | χροῦσοῦ δὲ δοῦλος· οὐδὲ γὰρ Μίδας ἐκείνος ὁ Φρυγ' ἐλεύθερος ἦν.

70, 19 γίνεται δὴ κατὰ τὴν παροιμίαν ἀνὴρ ἐρῶν | Μεσσηνίων δουλότερος (fortasse ἀν. ἐρ. γὰρ δουλ. Μ.) cf. Cobet. Collect. crit. 122 extr.

73, 14 τοὺς μὲν (οἰκέτας) ἡμεῖς (add. ἄρ') ἡνιοχοῦμεν, ἡμᾶς δ' οἱ νόμοι.

76, 21 θεῶν ἱερεῖς δόξαιεν ἂν τισιν ἐλεύθεροι (δ. ἱερ. ἂν θ. ἐλ.)

79, 2 κἂν μὴ θεῶν παῖδας ἀποφῆνῃ τοὺς νέους (κἂν μάποφ. τοὺς ν. π. θ.), | κἂν ὧσι λίθινοι, τέχνην νικήσας τὴν φύσιν (τὴν φ. νικῶν τέχνη), | κατηγορεῖται πολλὰ . . . τῷ δὲ ἀνάγκη κύπτειν εἰς γῆν . . . τῇ | σιγῇ καταπραῦνοντι τὸν φιλαίτιον.

81, 16 ἀλλὰ δύσβατος μὲν ὁ σκόπελος (ἀλλ' ὁ σκ. μὲν δύσβ.), | πειρατέον δ' οὖν οὐκ ἀποδειλιάτεον.

84, 18 (οἱ δημηγόροι) λόγοις κεκαλλιεπημένοις | ἄγουσιν ὑμᾶς (ἡμ. Bav. et Mor.) ὥσπερ (ὥσπερεῖ) βοσκήματα.

88, 23 ἀσθενοῦντι δ' οἰκέτῃ | μία φροντίς (φρ. μία) τάρρωσθημα, φαρμάκων δὲ (fortasse δ' ἄρα) | καὶ ἱατρῶν καὶ ἐπωδῶν ἄλλω μελήσει. 9, 2 ἀλλ' (add. οὖν) ὁ δοῦλος ἄλλοτ' ἄλλου γίνεταί.

pleraque horum ad ῥῆσιν pertinere videntur hominis neminem mortalium liberum esse demonstrantis. possunt esse Philemonis, cuius simillima est disputatio ex *Thebanis* excerpta (fr. 31).

1522 — 1525

Libanius, *Μελέτη πραγματική* III 134—150 Δύσκολος γήμας λάλον γυναικα ἑαυτὸν προσάγγελλει.

140, 1 ἐκ βαλανείου δ' εἴ ποτ' ἀναστρέψει, φεῦ τῆς ἐπομβρίας τῶν ζημάτων. 6 τίνι | τὸ πρόσωπον ἐψιμυθίωτο· τίς εὖρε νίτρον (ν. | εὖρεν)· τίς ἀπώλεσε σάνδαλον· τίς | ἀνέτρεψε τῆς βαλανευτρίας τὴν ἐμβολήν (scr. ἐμπολήν)· | τὴν δοῦσαν ὀβολὸν τῷ βαλανεῖ (add. καὶ) τὴν πλέον | (add. καὶ) τὴν ἑλαττον, τὴν οὐδέν, | καὶ τὴν ἀπὸ τοῦ μὴ δοῦναι προστίθῃσι (sic W) μάχην (fortasse καὶ προστ. τὴν ἀπὸ τοῦ μηδὲν μάχην).

12 ἐγὼ δὲ φρίττω, ῥεῦμα ἕτερον ἐπερχόμενον ὀρῶν (ἐπερχ. ὀρ. | ἔτ.) . . . καὶ καταμαστιγούμενος (sic Mor.) ἀναμένο τῆς λαλιᾶς | ἀνάπαυλαν, οἰμῳζὼν (add. γε) καὶ καταρώμενος | τῷ γάμφῳ. 16 ἢ δ' ἂν αἰσθῇται στένοντος, ἐπ' αὐτὸν ἐμὲ (haec tria verba om. W) κενίηκα (κινεῖ W) τὸν ἀνάγκυρον, καὶ 'τί σοι' φησί | 'τῶν ἔνδον ἔχει κακῶς' (καὶ φησι 'σοι' τί κ. ἔχ. τ. ἔνδ.); καὶ (εἶτα) κατὰλογος | ἐνταῦθα τῶν ἐπίπλων, μέγρι (add. τοι)

τῆς ληκύθου | καὶ τῆς ἐτνηρύσεως. (add. ἐγὼ δὲ) 'πάντ' ἔφην | ἔχει καλῶς, μόνον σιώπα'. τὸ δὲ σιώπα τοῦτο (τοῦτο δὲ | πάλιν τὸ σ.) σμῆνυ λόγων ἐτέρων φέρει (fortasse σμῆνός ἐκφέρει vel ἐπεγείρει λ. | ἐτέρων). 'διὰ τί σοι (add. καὶ) σιωπῶ; μὴ γὰρ (μὴ τι γ.) | ἐξ ἀτίμων γέγονα' (γέγον' ἐξ ἀτ.); καὶ λέγει τήθας (non τίθας) καὶ τηθίδας (τιθ.), πάππους, ἐπιπάππους . . . τριηραρχίας | (fortasse ἅπασι) προστιθεῖσα καὶ χορηγίας.

142, 22 καθάπερ πλοῖον θάλαττα (θ. πλ.) ὑπερανέσχε (?) με | τῆς γυναικὸς ὁ κλύδων (fortasse ὁ τῆς γ. τοῦ λαλήματος κλ.) . . . ἰλιγγιῶ, σκοτοδιनिῶ. 30 ἀεὶ σύνεστι (add. γάρ), | πάσαις (-σιν) ἡδοναῖς ἐναντιούμενον, | πάσαις εὐημερίαις (εὐημ. π.) μαχόμενον.

143, 8 B. οὐκ ἔστιν ἡ γυνή μοι (σοι) μέθυος. A. τοῦτο γάρ ἐστι τὸ δεινόν· εἰ γὰρ ἐμέθυεν, ἐκάθειυδεν (ἐκάθειυδ' ἄν). εἰ δ' ἐκάθειυδ', ἴσως | (add. τέως) ἐσίγα· πάντα μοι ταῦτα τοῦ παρόντος ἐλάττω (τοῦ παρ. ταῦτά μοι | ἅπαντ' ἔλ.). . . | ἦνεργα (-ον) ἂν γυναιῖα ὑπεραβελτέραν (κἂν ἀβ.), | αὐτόχρομα κακόν, ἦνεργα σπαθῶσαν, ὠλεσίοικον (σπαθ., ὠλ. αὐτόχρο., ὅμως | ἦνεργον). τουτὶ δὲ τὸ διηνεκὲς τῶν λόγων (ἀλλὰ τ. λ. τὸ δ. | τουτὶ) νενίκηκέν με, κατεπάλαισέ με. | 18 πολλάκις | ὤρακίσα, νῆ τὸν Ἀπόλλων, βαλλόμενος ὥσπερ χαλάξῃ τοῖς ὕθλοισι (τοῖς ὕθλ. | ὥσπ. χ. β.). . . | Ἀράβιος ἀύλητῆς (add. πέφνκεν vel γάρ ἐστιν) ἡ γυνή; | μᾶλλον δὲ καὶ παρελήλυθεν, τρυγόνος λαλίστέρα (λ. | τρ.). 144, 2 τί δεῖ με ζῆν (add. ἔτι) ἄνθρωπον | ὑπὲρ ἄλλοκότων εὐχῶν προσιόντα τοῖς θεοῖς;

videntur haec e *Δυσκόλῳ* sive Menandri, quae est Meinekii sententia, sive alius poetae expressa esse. cf. Herm. XXI 393. 4.

pro ἐμβολήν utique scribendum ἐμπολήν. solebant enim quae ad lavandum necessaria essent (σμήγματα, δύμματα, κονία, νίτρον, γῆ Κιμωλία) in balneis ipsis venum dari. cf. Arist. Ran. 710. 11, ubi schol. τοιαῦτα καθάρματά ἐστιν, οἷς οἱ λουόμενοι χρῶνται τῶν βαλανείων πωλούντων.

de *tibicine Arabio* cf. quae adnotantur ad Menandr. 32. 871.

1526—1535

Libanius III 159—180 Φθονερός τοῦ γείτονος αὐτοῦ καὶ φίλου πλουτήσαντος ἐξαίφνης ἑαυτὸν προσαγγέλλει.

162, 1 τί ποτ' οὖν μὴ (τί οὐ) | μιᾶ φύσει (add. καὶ) μίαν ἐπέστησαν τύχην; | 3 οὐ (add. γάρ) λέων λέοντος εὐπορώτερος.

163, 27 γάμου (add. δὲ) καιρὸς ἦκεν, ὥς οὐκ ὄφελεν' ἐγάμουν . . . νομίζων γὰρ (δ') ὥσπερ ἑτέροισιν φορὰν ἀγαθῶν ἔσσεσθαι μοι τὸ πρᾶγμα, συμφορὰν | (add. τάχ') ἡσθόμην προσθέμενος. 164, 5 τί τῶν περὶ τὸν γαμήλιον ἐκλελοιπώς

(τὶ δ' ἐκλ. τῶν π. τ. γ.); | οὐχ ἦψα δ᾿ ἄδας οὐκ (fortasse καὶ τὸς) ἐστεφανωσάμην; . . . | οὐχ εἰστίασα τοὺς φίλους; ποῦ δὴ μοι ταῦτα (π. δὴ τὰδε);

18 ταῖς νουμηνίαις | νόμῳ μὲν πόλεως ἐθύομεν· νοῦν δ' οὐκ ἔχειν | ἡπιστάμεθα (-μεσθα) τὴν θεωπεῖαν.

166, 26 ἐν γὰρ δὴ τοῖς πολλοῖς | καὶ τὸς ἐκαλούμενην, ὁ πρότερον μόνος μόνῳ | συζῶν· ὑπῆκουσα, καὶ κακὸν ἐκὼν (fortasse ἀλλ' ἐκὼν κ. μέγα) | ἐπεσπασάμην. ὥς γὰρ εἰσῆλθον... ἐώρων ἡμικύκλιον ἡσκημένον· | τάπητας ἐπὶ βάθρων, τράπεζαν ἐξ ἀργύρου (ἀργυρεῶν) |, τραπεξοποιοῦς (sic E), ὀποποιόν, οἶνοχόους (add. καὶ) χρυσίδας. 167, 10 ἀναστένων ἡλεγεῖα τὸ πάθος, ὥστε καὶ | γέλωτα παρεῖχον τοῖς συμπόταις ἥδη μεθύουσιν (fortasse γέλ. μεθ. παρέχειν τ. σ.). | ἦν γὰρ δὴ . . . τοσοῦτος οἶνος ὅσον περ ὕδωρ (καὶ γ. τοσ. οἶν. ὅσον ὕδ. παρῆν). | ἀύλητρίδες τοῦντεῦθεν, καὶ (αἷς) ὑψλούμεθα | μέχρι πόρῳ που τῶν νυκτῶν.

168, 18 ἐν γὰρ ἀλλοτρίοις κακοῖς | οὐ χαλεπὸν πορίσασθαι λόγους εὐπρεπεῖς (οὐ τοι π. χ. εὐπρ. λ.). |

169, 8 οὕτω δὲ (add. δὴ ex M) καὶ πρὸς τὰ δυσχερέστερα | τῶν πραγμάτων ἔχουσιν ἄνθρωποι· τοῖς μὲν δεινότατον εἶναι δοκεῖ φυγῇ (δοκεῖ | τοῖς μ. φ. δ. εἶναι), τοῖσι δὲ | ἀτιμία, τοῖσιν δὲ δήμευσις (fortasse τ. δὲ χρημάτων πάλιν | δήμε.). 15 μὴ μοι νομοθέτει, τίσιν ἀλγεῖν (ἐπαλγ.) ἄξιον | . . . πῶς οὐ σκέτλιον ἐμὲ μὲν τῷ πάθει πείξεσθαι, τὸ δὲ τῷ πεπονθότι | μέγα (add. τοῦτο) μικρὸν τοῖς ἀκούουσιν δοκεῖν;

172, 15 ὥς τοίνυν ἦκε (ἦκε τ.) φερόμενα τὰ παρὰ τῆς τύχης, τί μὴ (οὐ) | παρ' ἡμᾶς εἰσέπεσεν οὕτως ἐγγύς; οὐκ ἦν εἴσοδος; | . . . κεκλησμέναις ἐνέτυχε ταῖς (add. ἐμαῖς) θύραις; | οὐκ ἔστιν· ἀλλ' οὐκ οἶδα τί δεδρακὼς (add. ἐγὼ | ταῦτ') ἡδίκημαι.

175, 20 διὰ τῶν ὁμμάτων | ὀξεῖά τις (ὀξεῖ') ὀδύνη κἀτ-εῖσιν εἰς τὴν καρδίαν | . . . τριώροφον γὰρ ἐκάτερος ἡμῶν (τρ. ἡμ. ἐκ. γ.) οἰκίαν | οἰκεῖ· κἂν ἀφυπνισθῶ, θέαμα πρῶτον ἢ τοῦ γείτονος | χλιδή. καὶ προαπαντᾷ τῶν ἄλλων.

176, 4 οὐκοῦν ἐτέρωσε βέλτιον μεταβῆναι . . καλή γε τῶν ἀτυχημάτων ἴασις (κ. γ' ἴασις τῶν ἀτ. ἐμοί). 12 λοιπὸν οὖν τὸν οὐδέν μου (οὐκ ἐμοῦ) | πρότερον ἀμείνω τὰμὰ πριάμενον ἔχειν (τὰμ' ἔχειν) καὶ (fortasse add. δὴ) λόγον | ἐν τοῖσιν ἐργαστηρίοις εἶναι πολύν· | 'ὁ δεῖν' ἀπέδοθ'· ὁ δεῖν' ἐπρί-ατο'. 18 πωλεῖν δεήσει πάλιν (πάλ. | πωλεῖν δ.) καὶ μεταπηδᾶν ἄλλοσε . . δεινόν τινα τοῦτον πόλεμον ἐξεύρηκ' ἐμοί (ἐξεύρηκε μοι B)· | (add. τί γάρ;) πάλιν τὴν οἰκίαν ἀποδώσομαι; | καὶ πάλιν (fortasse π. τε τὰμὰ) σκεναγωγῇσω (add. φέρων);

179, 15 ἀνοιγνύτω τις τοῖς πένησι τὴν ὁδόν.

1536 — 1539

Libanius IIII 216—227 Παράσιτος τοῦ τρέφοντος αὐτὸν φιλοσοφήσαντος ἑαυτὸν προσαγγέλλει.

217, 4 πάλαι μὲν οὖν | ἐγέλων ἀκούων, ὅτι βούλεται τις ἀποθανεῖν (Φ. τ. β.) | καὶ σπεύδει (σπ. τε) προλαβεῖν τὸ πάντως (fortasse τὰσφαλῶς) ἀποκείμενον | . . . καὶ ὁ τοῖς κακούργοις εἰς τιμωρίαν ὄρισται, τοῦτο κέρδος ἡγεῖται λαβεῖν. | πάλαι μὲν οὖν οὕτως ταῦτ' ἐδόξαζον (add. πάλαι). | νυνὶ δὲ ὥς ἔγνω (scr. νυνδὶ μετέγνω, cf. Arist. Eq. 1357. Plut. 1033), ὥς (εἴθε) μή ποτ' ὄφελον, | ὅτι τοῦτο τὸ τοῦ θανάτου περισπούδαστον καὶ . . . ἐντυχές.

19 νέμουσιν οἱ θεοὶ τὰ ἀγαθὰ τοῖς ἀνθρώποις (ν. ἀνθρώποισι τὰγάθ' οἱ θ.). | ἄλλοις ἄλλα διδόντες (δ. ἄλλα). ἂ τέως μὲν ἂν ἔχη τις, κέρδος τὸ ζῆν (ταῦτ' ἔχοντι μὲν | ζ. κ.), εἰ δ' ἐκπέσοι, βέλτιον ἀποθανεῖν.

219, 13 εἶδον τὸν νεανίσκον ἐκείνον, ἐκ προγόνων λαμπρόν τε (λ. ἐκ πρ.) καὶ πλούσιον | . . . φιλάνθρωπον δὲ πρὸς τοὺς δεομένους | . . . φιλόγελόν τε καὶ (καὶ φιλόγ.) φιλόπονον (scr. φίλοινον). 19 ᾧ καὶ φίλος ἐγενόμην καὶ συνήθης, κοῦ μέχρι τούτου (μόνον add. Reisk., μὰ τὸν Δι' K.), ἀλλὰ καὶ συνέστιος | καὶ συμπότης καὶ βίον ἔχων εὐδαίμονα | . . . πατρὸς γὰρ καὶ μητρὸς ἦν (ἦν καὶ μ.) ἐκείνος πολὺν φέρτερος | παρ' ἐκείνων μὲν γὰρ (καὶ γὰρ παρ' ἐκ.) οὐδὲν ἔσχον (add. πω) λαβών, | ὁ δὲ κοινὰ τὰ παρ' αὐτοῦ προϋτίθει τῶν ἡδονῶν (fortasse καθ' ἡδονήν). | οὐδὲν ἔχον λυπηρόν (λ. οὐδέν), οὐδὲν ἔργον ἐπιπονόν, 220, 4 καὶ φροντὶς ἐτέρῳ ἦν τῆς καθ' ἡμᾶς (scr. καθ' ἡμέραν) τροφῆς.

(fortasse add. οὕτως) ἐπλούτουν, οὐδὲν κεκτημένος (αὐτὸς οὐ κεκτ. | οὐδέν). ἐτρώφω οὐδὲν ἀναλίσκων· ἐπινον, ἐμέθουν· | ἐν μύροις ἦμην (ἦν vel ὦν τ' ἐν μύροις) καὶ πότοις κῶρχήμασιν | καὶ πάντα ἐπανηγύριζον (ἐπ. πάντα) τὸν ἑμαυτοῦ βίον. | οὐ τῶν ἐπ' ἀγορᾶς ἦμην . . . οὐ (οὐδὲ) τῶν ἐπὶ βήματος | ἐτέροις πράγματα παρεχόντων (sic Reisk. pro παρέχων, ἐτ. παρ. πράγματ')· | οὐ τῶν γεωργῶν, οἷς (οἷσιν) ἐν πόνοις ὁ (om.) βίος· | οὐκ ἔμπορος ἐγενόμην τῶν πλείοντων τὴν θάλατταν (οὐ τῶν πλ. τ. θ. ἐμπορῶν). | τοὺς λιμένας εἶδον, μέχρι τῶν ἰχθύων μόνον (μόνον τ. ἰχθ.). οὐ στρατιώτης ἦν (οὐκ ἦν στρ.), πρᾶγμα κινδύνων μεστὸν (πλέων) | καὶ ξιφῶν (!). ἀλλ' εὐδαίμων ἀνθρώπος, ῥᾶθυμος, (ἀνθρ. ἦν ῥ., εὐδ., add. ὕγρός), | ἀργός, παράσιτος τοῦτο δὴ τὸ φίλτατον | ἐμοὶ μὲν (ἐμοίγ') ἀκοῦσαι· ἄλλος δ' ὀνειδιζέτω λέγων (fortasse σκωπτέτω δ' ἄλλος λέγων).

cf. Herm. XXI 396 sq. et de argumento Anaxipp. 4. fortasse haec quoque ex comoedia aliqua ad philosophorum cavillationem

composita, non tamen eadem cuius sunt fr. 103. 1501—1506, fluxerunt.

de significatione vocis ὑγρός cf. Alexid. 203. Crobyl. 4, 3.

1540—1547

Libanius IIII 655—669 Φιλαργύρου παῖς τοῦ πατρὸς κάμνοντος ἤϋξατο τῷ Ἀσκληπιῷ τάλαντον δώσειν, εἰ ὁ πατήρ τὴν νόσον φύγοι. ὑγιάνας ὁ πατήρ ἀποκηρύττει τὸν παῖδα.

658, 16 σὺ δ' οὐκ (fortasse οὐ γὰρ) εἰς μυστήριον, | ἀλλ' εἰς θέατρον τὸν ὑμέναιον ἤγαγες.

659, 19 ἐγὼ δὲ σχοινίον ἐνενόουν (δ' ἐνεν. σχ.) καὶ πάταλον.

660, 8 ἄλλος κατ' ἄλλην γὰρ μερίζεται τύχην· | πολύτροπα γὰρ τὰ πταίσματ'.

10 (add. ἀλλ') ἔφερέ μοι καὶ κέρδος ἢ νόσος· οὐ (οὔτε) γὰρ | εἰς κόρον ἐδείπνουν οὐδὲ (οὔτε) παντοίοις (add. τότε) | ὕποις ἐχρώμην, οὐδ' ἀναλίσκειν ἐχρῆν.

662, 1 ἀπλοῦν μὲν οὐδὲν οὐδὲ (ἦ) δίκαιον εὔχεται, sc. ὁ νῖός.

664, 11 ἐγὼ μὲν ἤδη καὶ τεθνηκέναι δοκῶ | καὶ ὑπὸ τῆς (add. τ') ἀνίας οἴχομαι.

666, 13 πόσου | (add. σὺ) τὴν ὑγείαν (ὕγλειαν) ὑπολαμβάνεις ἄξιαν (ἄξ. ὑπ.); | ἐγὼ μὲν γὰρ αὐτὴν οὐδὲ δραχμῆς ἂν ἐπιδράμην (οὐδ' ἂν ἐπρ. δρ.). |

667, 1 συνανξάνεσθαι γὰρ τῷ χρόνῳ (add. τὰ) χρήματα | πέφυκεν.

cf. Herm. XXI 395. 6. quae cum scribebam, non memineram A. Nauckii, qui (Mélanges gréco-rom. V 239. 40) ipse quoque verba ἄλλος κατ' ἄλλην — τύχην ad Philemonis fr. 191 rettulit, attamen neque γὰρ μερίζεται neque δαμονίζεται quod est apud Stobaeum (Ecl. 1, 6, 8) probat, sed ἄλλος κατ' ἄλλην γὰρ τύχην χειμάζεται scribendum esse existimat. — possunt haec esse Philemonis: sed omnia ex eadem comoedia vel ex uno poeta hausta esse haud praestiterim.

1548. 1549. 1550

Libanius IIII 827—840 Φιλάργυρος ἐρασθεὶς ἐταίρας καὶ μισθὸν αἰτούμενος ἐαντὸν προσαγγέλλει.

835, 6 κὰκ τοῦ προσώπου (fortasse add. τῆς ἐταίρας αὐτίκα) | πληγὴ τις ἐπὶ τὴν καρδίαν ἀφίκετο.

31 (ὥς) ἀπῆλθον οἴκαδε ὥς αὐτήν, | κιχλισμὸς ἦν πρῶτον (πρ. κ.) τῶν θεραπαινίδων πολὺς, | καὶ ἡ μὲν | (add. εἰς) θοῖμάτιον ἔσκωπτε καὶ τὸ χιτῶνιόν | τι (scr. ὥς) τοῦ Κρόνου πρεσβύτερα, | ὅτι πλείους ἔχοι (πλείους ἔχοντα) τὰς ὁπάς

τῶν στημόνων. | αἱ δ' ἡρίθμουν δὴ (add. πάντα τὰ) προσε-
ραμμένα | τοῖς ὑποδήμασιν μου καττύματα. | 836, 1 μία δὲ
προσελθοῦσα | πόσον οὐκ ἐλούσω, φησί, χρόνον; . . ἔμοι μὲν
γάρ, νῆ τὴν Ἀφροδίτην, δοκεῖς (ἐμ. μ. γ. δοκ., | νῆ τ. Ἀφρ.,
εὐθύς) ἐξ ὅτου παρεγένου (γένου). |

837, 14 ἀκούω δ' ὑμᾶς . . σφόδρα ἐρμόζεσθαι (fortasse ὑμεῖς
γὰρ ἐρμόττεσθαι πως) πρὸς τοὺς τρόπους | (add. τοὺς) τῶν ἐρα-
στῶν· ἄρμουςι δὴ (add. καὶ σύ γε) | πρὸς τὸν ἐμόν (fortasse
πρὸς τὸν τρόπον τὸν ἡμέτερον), ὃς λαμβάνειν | εἴωθεν, οὐχὶ
διδόναι (οὐ δ. τι), καὶ μάλιστα μὲν, | ὧ φιλτάτη, καὶ δός· οὐ
γὰρ ἄμεινον ἄλλως ἐρμόσαιο (οὐ γ. ἀρμ. γ' ἂν | ἄμ. ἄλλ.)· εἰ
δὲ μή, | μὴ (add. γοῦν) μ' ἀπαίτει μηδέν.

1551. 1552. 1553

Alciphron 1, 39, 2 πᾶσαι παρῆμεν, Θεττάλη, Μοσχάριον,
Θαῖς, Ἀνθράκιον, Πετάλη, Θρυαλλίς, Μυρρίνη, Χρυσίον, Ζευξίππη,
ὅπου καὶ Φιλουμένη, | καίτοι (fortasse αὕτη δὲ καίπερ) γεγαμη-
μένη προσφάτως (πρ. γ.) | καὶ ζηλοτυπούμενη | τὸν καλὸν ἀπο-
κοιμίσασα ἄνδρα (sic Hercher., τὸν ἄνδρ' ἀποκ. τὸν καλ.) ὅπερ μὲν,
ὅμως δὲ παρῆν. | 3 οἶον ἡμῶν ἐγένετο (οἶον δ' ἐγ. ἡμ.) τὸ
συμπόσιον· τί γὰρ | οὐχ ἄπομαί σου (fortasse add. τῷ λόγῳ)
τῆς καρδίας; | ὅσων (add. τε) χαρίτων πληρες. ῥῥαί, σκώμ-
ματα, | πότος εἰς ἀλεκτρονίων ῥῥας, μύρα, στέφανοι, τραγή-
ματα. ὑπόσκιός τιςι δάφναις ἦν ἡ κατάκλισις (τραγήματ'· ἦν
ὑπόσκ· | δάφναισιν ἡ κ.)· ἔν μόνον ἡμῖν (ἐν δ' ἡμ. μ.) | ἐνέλειπε
(sic Dobr. pro ἔλιπε), σύ, τὰ δ' ἄλλα οὐ. | 4 πολλάκις ἐκραι-
παλήσασμεν, οὐτὼ δ' ἡδέως ὀλιγάκις. |

τὸ δ' οὖν πλείστην ἡμῖν παρασκευάσαν τέρψιν, δεινὴ τις φιλο-
νικία κατέσχε Θρυαλλίδα καὶ Μυρρίνην ὑπὲρ τῆς πυγῆς, | ποτέρα
κρείττω καὶ ἀπαλωτέραν ἐπιδείξει (π. πιδ. κρείττονα χάπ.). |
καὶ πρώτη Μυρρίνη τὸ ζωνίον | λύσασα, βόμβυξ δ' ἦν τὸ
χιτώνιον, (add. βαβαί), | δι' αὐτοῦ τρέμουσαν οἶον μυελὸν (τὶ
μελὶ cod.) ἢ πηκτὸν γάλα | τὴν ὀσφὺν ἀνεσάλευσεν, ὑποβλέπουσα
εἰς τοῦπίσω (ῥῥ' εἰς τοῦπ. | βλέπ.) πρὸς τὰ κινήματα τῆς πυγῆς
(τῆς ἔδρας κιν.). | ἡρέμα δ' οἶον (οἶον δ') ἐνεργοῦσά τι ἐρωτικὸν
ὑπεστέναξεν (ἐνεργοῦσ' ἔστ.), ὥστ' ἐμὲ | νῆ τὴν Ἀφροδίτην
καταπλαγῆναι.

5 οὐ μὴν ἀπεῖπέ γ' ἡ Θρυαλλίς, ἀλλὰ (add. καὶ) | τῇ
ἀκολασίᾳ (τάκ.) παρενδοκίμησεν αὐτήν (Μυρρίνην). | οὐ γὰρ διὰ
παραπετασμάτων ἐγώ· φησὶν ἀγωνιοῦμαι, οὐδὲ ἀκκίζομένη, ἀλλ'
οἶον ἐν γυμνικῷ· καὶ γὰρ οὐ φιλεῖ προφάσεις ἁγών'. καὶ ἀποδῶσα (sic
Cobet. et Hercher.) τὸ χιτώνιον | καὶ μικρὸν ὑποσιμώσασα τὴν
ὀσφύν, ἰδοῦ, | σκόπει τὸ χρῶμα· φησὶν ὥς... ἀκήρατον' |..

τὰ παραπόρφυρα τῶν ἰσχύων ταυτί . . . τοὺς γελασίλους ἐπ' ἄκρων. 6 'ἀλλ' οὐ τρέμει (add. γάρ), νῆ Δία' ἔφη (add. Seiler.) ἔμ' ὑπομειδιῶσα ὥσπερ ἡ Μυρρίνης' (ὥσπ. ἡ τῆς Μ. | ἔλεξ' ὑπομ.) . . . καὶ ἔπασαν αὐτὴν ὑπὲρ τὴν ὄσφυν τῇδε καὶ τῇδ' ὥσπερ (ὥσπερεῖ) | ῥέουσιν περιεδίνησεν, ὥστε ἀνακροτῆσαι πάσας καὶ τὴν νίκην ἀποφῆνασθαι τῆς Θρυαλλίδος.

haec ex scaena comoediae alicuius derivata esse eandemque scaenam a sculptore, qui meretricis statuam in Museo Neapolitano positam — Ἀφροδίτην καλλιπυγὸν dicunt — finxit, expressam esse Herm. XXI 406 sq. indicavimus. quae si quis propter versum Acharn. 1091 στέφανοι, μύρον, τραγήμαθ', αἱ πόρνοι πάρα non ex comoedia nova, sed ab Aristophane sumta esse statuit, quem ut imitaretur Alciphron reliqua adfinxerit, tamquam non cuivis licuerit ad μύρον, στεφάνους, quae sexcentiens coniungunt comici, etiam τραγήματα adicere: cum eo vereor ne ridiculum sit contendere. — simillima videtur narratio fuisse Philippidis in *Ananeosi* (fr. 5).

1554

Alciphron 3, 46, 1 ὡς εὐτυχῶς, ὡς μακαρίως πέπραγα (πεπράγαμεν). cf. Arist. Plut. 629. 2 κῶμα κατέσχε τὸ συμ- πόσιον καὶ πάντας ὕπνος κατελήφει νυστακτής (τὸ σ. κατέσχε ν. ὕπν. cf. Arist. Vesp. 12). 3 ἐγὼ δὲ τὸ χειρόμακτρον ὑπὸ μάλης λαβὼν (λαβ. | τ. χ. ὑπὸ μ.) ἐξηλλόμην. | 4 ὄρα δὲ ὡς ἔστι (ἔστιν δὲ) πολυτελέστερον . . . (add. τῆς) πορφύρας | τῆς Ἐρμιονίδος, λεπτόν εἰς ὑπερβολὴν | καὶ πολύτιμον (πολύμιτον O. Iahn Philol. XXVIII 1) ὕφασμα (ὕφ. καὶ π.). — parasitus furto gaudens.

1555. 1556. 1557

Alciphron 3, 49, 1 ὦ δαῖμον ὅς με [κεκλήρωσαι καὶ del. Cobet. V. 1.² 64] εἴληξας, ὡς πονηρὸς εἶ | καὶ λυπεῖς ἀεὶ (ἀεὶ τε λ.) τῇ πενίᾳ συνδῶν (sic Hercher. pro συνδέων, add. ἐμέ). | ἦν γὰρ ἀπορία τοῦ καλοῦντος γένηται (γέν. τ. κ. ἀπ.), | ἀνάγκη με σκάνδικας (σκάνδικ' ἀν. μ' ἐσθίειν καὶ γήθνα (sic Seiler. pro τηθία, i. e. γήτεια) | ἢ πόας ἀναλέγειν | καὶ τῆς (τῆς τ') Ἑννεακροῦνον πίνοντα πίμπλασθαι (πιμπλάναι) τὴν γαστέρα.

2 εἶτα ἕως μὲν (add. οὖν) τὸ σῶμα τὰς ὕβρεις ὑπέμενε (ὑπ. τ. ὕβρ.) | καὶ ἦν ἐν ὥρᾳ τοῦ πάσχειν νεότητι κἀκμῇ (add. τῶν μελῶν) νευρούμενον, | φορητὸς ἡ ὕβρις· ἐπεὶ δ' ἡδὴ ἐγὼ σοι μεσαιπόλιος καὶ τὸ λειπόμενον (add. μοι) τοῦ βίου | πρὸς γῆρας ὀρᾷ (fort. ἔρπει), τίς (fort. ποῦ 'στιν) ἴσας τῶν κακῶν; | Ἀλιαρτίου σχοινίου χρεῖα (δεῖ σχ.), καὶ κρεμύσομαι | πρὸ τοῦ Διπύλου . . .

4 οὐκ εἰς μακρὰν δὲ ὁ περιβλεπτός οὗτος καὶ ἀοίδιμος ἔσται γάμος Χαριτοῦς καὶ Λεωκράτους, | μετὰ τὴν ἔννῃν καὶ νέαν τοῦ Πυανοψιδῶνος, | εἰς ὃν (add. γε) πάντως ἢ παρὰ (ἐπὶ Mein.)

τὴν πρώτην ἡμέραν | ἢ τοῖς ἐπαυλοῖσι (add. γοῦν) κελή-
σομαι. | δεῖ γὰρ θυμηδίας καὶ παρασίτων τοῖς γάμοις καὶ
ἄνευ ἡμῶν (γάμοισιν, ὧν ἄνευ vel γάμοις, ἡμῶν τ' ἄνευ) | ἀνεορτα
πάντα καὶ συῶν, οὐκ ἀνθρώπων πανήγυρις.

parasitus senectutis molestiis paene ad suspendium adactus
spe epularum nuptialium reficitur. cf. Herm. XXI 403. 4.

πόας] ὅα Hercher. conl. Plat. Symp. 190 d, ubi ὁά codices.
Galen. VI 605 Kuehn. οὐα νῦν μὲν οὕτως ὀνομάζουσι πάντες Ἑλ-
ληνες, οὐ συγχωροῦσι δὲ οἱ ἀτυκίζοντες μετὰ τοῦ ὦ λέγειν αὐτά. et
606 στύφει . . . μᾶλλον τῶν οὔων τὰ μέσπιλα . . . ἡδία δὲ πρὸς
ἐδωδὴν τὰ οὐα . . . πρόδηλον δὲ ὅτι τῶν τοιούτων ἀπάντων ὀλίγον
ἐσθίειν προσήκει . . . τὴν προτέραν συλλαβὴν τοῦ τῶν οὔων ὀνό-
ματος ὑπὸ τῶν παλαιῶν Ἀθηναίων (φασί) διὰ μόνου τοῦ ὦ γράμ-
ματος γράφεσθαι τε καὶ λέγεσθαι. recepta Hercheri coniectura in
Herma versum supplebam ἢ 'κ τῶν ἀργῶν τὰ δοιμὲ ἀναλέγειν ὅα.

πρὸ τοῦ Δ., i. e. in Ceramico, ubi qui pro patria pugnantes
cecidissent publice sepeliebantur.

in versu extr. scribendum videtur καὶ Συνθῶν ἐρημία, cf. quae
disputavimus in Herma p. 404. parum similitudinis cum Alciphro-
neis habent quae apud Plantum exstant Stich. 1, 2, 7 *nōn homines
habitāre necum mihi videntur, sēt sues*. contra simillima est para-
siti oratio Stich. 4, 2, 53 sq., unde fortasse erunt qui Alciphronem
sua ex Menandri *Philadelphus* hausisse coniciant.

1558. 1559. 1560

Alciphron 3, 53, 1 χθὲς Καρίωνος περὶ τὸ φρέαρ ἀσχολου-
μένον (τοῦ Κ. ἐχθὲς ἀσχ. | πρὸς τῷ φρέατι) εἰσέφορησα εἰς τοῦ-
πτάνιον (fortasse τοῦπτι. ὑπαισέδυν) | ἔπειτα εὐρῶν λοπάδα εὖ
μάλα κεκαρυκευμένην | κἄλεκτρονὸν' ὀπτὸν χύτραν τε (καὶ χ.
τινὰ) μεμβράδας | ἔχουσιν καὶ ἀφύας (ἀφ. τ' ἐχ.) Μεγαρικὰς
ἐξήρπασα. | καὶ ἀποτηδήσας ποῖ καταχθεῖν ἐξήτουν καὶ εὐκαίρως
ἐμφάγοιμι μόνος.

2 ἀπορία δὲ τόπον δραμῶν ἐπὶ τὴν Ποικίλην — καὶ γὰρ
οὐκ ἠνώχλει ταύτην οὐδὲ εἰς (οὐδεὶς γὰρ ἠνώχλει τότε) | τῶν
ἀδολέσχων τουτωνὶ φιλοσόφων (τ. ἀδ. φ. τούτων) — κεῖθι
(ἐκεῖ) | τῶν πόνων ἀπέλαυνον (ἀπ. τ. π.) | ἀνανεύσας δὲ τῆς λοπά-
δος | ὀρῶ προσιδόντας τῶν ἀπὸ τῆς τηλίας τινὰς | νεανίσκων,
καὶ δείσας τὰ μὲν βρώματα ὕπισθεν ἀπεθέμην (δ. δ' ὅπ. ἀπ.
τὰ βρ.), | 3 αὐτὸς δὲ εἰς τοῦδαφος ἐκείμην (δ' ἐκ. . . εἰς
τοῦδ.) | . . . εὐχόμενός τε τοῖς ἀποτροπαίοις (τοῖς τ' ἀπ. ἠνύχμην)
τὸ νέφος παρελθεῖν | χόνδρους ὑποσχόμενος λιβανωτοῦ
ικανούς (scr. τέτταρας ex Luciano), | οὓς οἴκοι ἀναλεξάμενος
τῶν ἱερῶν (τ. ἱερ. ἀν.) ἔχω εὖ μάλα | εὐρωτιῶντας.

κοῦκ ἡστόχησα· οἱ θεοὶ γὰρ αὐτοὺς ἄλλην (καὶ γὰρ ἄλλ.

οἱ θεοὶ | αὐτοὺς) ἔτρεψαν· 4 κἀγὼ σπουδῇ (καὶ διὰ σπουδῆς ἐγὼ) | καταβροχθίσας πάνθ' ὅσα ἐνέκειτο (ὀπόσ' ἐνῆν) τοῖς σκεύεσιν | φίλῳ πανδοκεῖ τὴν χύτραν καὶ τὸ λοπάδιον, τὰ λείψανα τῶν κλεμμάτων, χάρισμα δοὺς ἔχειν ἀπεχώρησα (fortasse τὸ λοιπ. καὶ τ. χ., τὰ λ. | τῶν κλ., φίλῳ χ. πανδ. | δωρησάμενος ἀπῆλθον).

narratio servi de furto post multa pericula feliciter peracto. cf. Herm. XXI 404 sq. Mus. Rhen. XLIII 37. 8. fuit qui hacc quoque propter *Carionis* nomen et vocem φρέαρ, quibus cuilibet Attico uti licebat, ex Aristophane (Plut. 1168) petita esse opinaretur, quamquam prorsus diversae sunt scaenae.

μεμβράδες (vel βεμβρ.) et ἀφύαι eiusdem sunt generis. Athen. 7, 285 ab. ex utrisque paratur μεμβραφύη. Athen. 7, 287 ed. Aristonym. 2. *Megaricae* apuae in minore pretio erant Phalericis.

in verbis τῶν ἀπὸ τηλίας omisi articulum secutus Eupol. 346 τῶν περὶ τάγηνον καὶ μετ' ἄριστον φίλων. Lucian. Iov. trag. 15 λιβανωτοῦ χόνδρους τέτταρας, εὔ μάλα εὐρωτιῶντας, ὥς αὐτίκα ἐπισβεσθῆναι τῷ ἄνθρωπῳ.

1561

Alciphron 3, 62, 2 οὐ γὰρ βούλομαι χείρων φανῆναι τῶν κυνῶν (χ. φ. τ. κ. οὐ β.), | αἶ τῶν τρεφόντων προφυλακτοῦσι καὶ κήδονται. | μοιχὸς πολιορκεῖ (fortasse add. *Λυσικλέους*, cf. infra) τὴν οἰκίαν ... καὶ πρὸς τοῦτον γραμματεῖδια ὁσημέραι φοιτᾷ δίδυρα (ὅς. | φ. πρὸς αὐτὸν δ. γρ.) | παρὰ τῆς γυναικὸς (sic Lucian.) τῆς γαμετῆς (sic Alc., fortasse add. τοῦ προστάτου vel δεσπότου) | καὶ στέφανοι (στ. τε add. φοιτῶς) ἡμιμάραντοι καί τινα (add. Luc.) | μῆλ' ἀποδεδηγμέν'. 3 αἶ δ' ἀλάστορες | αὐτὰι θεραπαινίδες ξυνίσασι χήπιτύμβιος | γραῦς, ἣν Ἐμπουσάν ἄπαντες οἱ κατὰ τὴν οἰκίαν καλεῖν εἰώθασιν (ἦν καλοῦς ἔπαντες οἱ κατ' οἶκ. | Ἐμπ.) ἐκ τοῦ πάντα ποιεῖν καὶ βιάζεσθαι (Demosth. 18, 130 καὶ πάσχειν). ἐγὼ δ' (ἄλλ') οὐκ ἔσθ' ὅπως σιγήσομαι. | βούλομαι γὰρ ἑμαυτὸν οὐ παράσιτον, ἀλλὰ φίλον (φίλον δ' ἐμ., οὐ π. β.) | ἐπιδείξαι . . . 4 ὁ μοιχὸς δὲ | ἀπολεῖται ῥαφάνοις (ῥ. ἀπ.) τὴν ἔδραν βεβυσμένος, | ἡ δὲ μιὰρὰ γυνὴ | τείσει τὴν ἄξιαν τῆς ἀκολασίας δίκην, | εἰ μὴ Πολιάγρου τοῦ κυρτοῦ βλακικώτερος (sic Cobet, pro μαλακώτερος, add. πολὺ) | ἔστιν τὰ τοιαῦτα *Λυσικλῆς*.

Lucian. Toxar. 13 καὶ γραμμάτια τε εἰσφοῖτα αὐτῷ παρὰ τῆς γυναικὸς καὶ στέφανοι ἡμιμάραντοι καὶ μῆλ' αἶ τινα ἀποδεδηγμένα καὶ ἄλλα ὀπόσα αἶ μαστροποὶ τοῖς νέοις ἐπιμηχανῶνται. et Lucian. Peregr. 9 διέφυνγε ῥαφανίδι τὴν πυγὴν βεβυσμένος. 'versus latet comici'. Valeken. Hippol. 415. 'potuit fieri ut in comoedia talis versus exstaret φεύγει ῥαφανίδι τὴν πυγὴν βεβ.' Fritzs. at vel propter metrum ex Alciphronē recipiendum erat τὴν ἔδραν. cf. Mus. Rhen. XLIII 38. 9.

manifestum uxoris adulterium patrono suo se indicaturum esse profitetur parasitus. — δίδυρον γραμματείδιον, praeter per multos alios sine dubio, dixit etiam Menander fr. 327, ubi cf. quae adnotavimus. de *Poliagro* cf. adesp. 8.

1562. 1563

Alciphron 3, 65, 1 μέγα τοῦτο ἀγαθὸν ἢ ἐξ Ἰστρίας ναῦς . . . ταῖς Ἀθήναις ἦκε φέρουσα τὸν θανυμαστὸν τοῦτον ἔμπορον (μέγ' ἀγ. ἢ ναῦς ἦκε τοῦθ' ἡξ Ἰστρ. | φέρ. τὸν θανυμ. ἐνθάδ' ἔμπ.) |, ὃς τοὺς πλουσίους τῶν Ἀθήνῃσι καὶ (ὃς τοὺς ἐν Ἀθήναις) μεγαλοδώρας κίμβικας | καὶ μικροπρεπεῖς ἀπέφηνεν· οὕτω κεχυμένως (ἐκκεχ Cobet.) πρὸς τὰς δόσεις | κέχρηται τῷ βαλλαντίῳ.

οὐ γὰρ ἓνα παράσιτον ἐξ ἄστεος (ἐξ ἄστεως γὰρ τῶν παρασίων οὐχ ἓνα) |, ἀλλὰ πάντας ἡμᾶς μεταπέμψας (-άμενος Horcher., μετεπέμψατ', ἀλλὰ π.) καὶ (om.) οὐχ ἡμᾶς μόνον, | ἀλλὰ καὶ τῶν ἐταιρῶν τὰς πολυτελεστέρας . . . | καὶ τοὺς ἀπὸ σκηνῆς ἀπαξάπλως εἰπεῖν (λέγω) | ἅπαντας, οὐ (οὐχί) τὴν πατρῴαν οὐσίαν, | τὰ (ἃ) δ' ἐκ δικαίων αὐτῷ ποριζόμενα (ἐκπορίζεται) σπαθῶν | . . . καὶ τὴν διατριβὴν ποιεῖται (fortasse καὶ δὴ π. δ. τὴν ἐνθάδε) | χαρίτων καὶ Ἀφροδίτης γέμουσαν (γ. κάφρ.).

mercatoris liberalitatem praedicat parasitus.

cum *Istria* Atheniensibus iam quinto a. Chr. saeculo commercium fuisse — Pindarum Ol. 3, 26 sciens praetereo — Aristophanis docet fr. 88. de paenultima vocis κίμβικας veterum poetarum testimonium non exstat. Herodian. I 524, 34 (II 9, 6) τὰ εἰς ιξ . . . ἐπὶ γενικῇ πῇ μὲν φυλάττει τὸ ι συνεσταλμένον, πῇ δὲ ἐκτείνει. καὶ . . . ἔχει ἐν τῇ γενικῇ ἐκτεινόμενον τὸ ι φοῖνιξ, τέτιξ, σκάνδιξ, πέριδιξ, χοῖνιξ. Πτολεμαῖος δὲ ὁ Ἀσκαλωνίτης φησὶν ὡς τῆς πέριδικος καὶ χοῖνικος γενικῆς ἡ μέση συστέλλεται, πεισθεὶς Ἀριστοφάνει τῷ γραμματικῷ καὶ τοῖς οὕτω χρησαμένοις ποιηταῖς διὰ μέτρον. quae recte se habent praeter ea quae de genetivo χοῖνικος dicuntur. nam in eo quidem apud Aristophanem, ubicumque per metrum certum iudicium facere licet, ι corripitur. — Ach. 814. Vesp. 440. 718. Pac. 1144. 1218. Lys. 1207. Eccl. 45. 424. Plut. 276. cf. etiam adesp. 444. itaque suspicari licebit etiam in κίμβικος corripì vocalem. ceterum utitur ea voce etiam Aristoteles in Ethicis. cf. Lobeck. Phryn. 390 n. **).

1564. 1565

Alciphron fragm. 6, 4 μικρὸν δ' ἄπωθεν τῶν ἐπαυλίων πέτρα τις ἦν συνηρεφῆς κατὰ κορυφὴν δάφναις (τις ἦν | συν. δάφν. τὴν κορ. πέτρα) | καὶ πλατανίστοις· ἐκατέρωθεν δὲ

μυρρίνης | εἰς (πρόσεισι) θάμνοι. . . περιθεῖ κιττός ἐν χρῶ
τῷ (sic Hercher. pro τῇ) λίθῳ (κ. ἐν χρ. τ. λ. | περιθεῖ). 5 extr.
τὸ λοιπὸν εὐτρεπεῖς (sic Seiler pro εὐτρ.) ἐπὶ τὴν εὐωχίαν |
ἤμεν. . . 6 ἣν ἰδοὺ τὸ χωρίον | ὡς ἔνδροσόν ἐστιν ἐν κύκλῳ
καὶ τρυφεροῖς ἄνθεσι ποικίλον (ἄνθ. τε ποικ. | κύκλῳ τρυ-
φεροῖσιν, ἐν κύκλῳ del. Herch.). 9 ἑαρινοῖς ἐφρίζανουσαι πετά-
λοις ἡδὺ καὶ κατὶλον ἀηδόνες ἐψιθύριζον (ἐφ. δ' ἤρην. ἀηδ. |
πετάλοισιν ἐψ.).

10 εἴτα (add. δ' ἦν) γαλάκτινα (sic Hercher. pro γαλάκτια) |
ποικίλα, τὰ μὲν μελίπηκτα τὰ δ' ἀπὸ ταγήνου (scr. τηράνου) |,
11 ὅσα τε ἀγρὸς ἡμῖν ἑαρινῆς ὥρας (ὅσα τ' ἥρος ἡμ. ἀγρ.)
ἐπεδαφιλεύετο (ἐδ.). | μετὰ δὲ τοῦτο συνεχῶς περιεσόβουν
αἱ κύλικες (αἱ κ. π.), | καὶ τὸ (τοῦ) πιεῖν μέτρον ἦν τρεῖς
φιλοτησίαις, οὐ τὸ ποσόν (scr. ἦν τρεῖς φιλοτησίαι μέτρον).

argumentum epistulae Alciphroneae mihi quidem non videtur ex
comoedia petiitum esse, sed singuli tantummodo versus. neque eos
omnes ex una eademque derivatos esse adfirmaverim. 9. ἰξάνειν
etiam Pherecr. 172. Menand. 847. Thucyd. 2, 76.

1566

Aristaenetus Epist. 1, 17 p. 148 Herch. ἔγνω ἑταίρας,
ἐνέτυχον θεραπαίναις (θεραπαινίσιν), | ὁμοζύγων πεπειράμαι δια-
φόρων, καὶ | θνητὸς ὢν πολλάκις καὶ τὸς ὑπηρετήκα (ὑπ. πολλὰ
θν. ὢν) θεῶ. | p. 149 κύρβις γὰρ ἐταιρικῶν ἐστι κακῶν (κ. γ.
ἐστι τῶν ἐτ. κ.). | . . ἄλλ' οὐδὲν αὐτῇ τῶν ἐμῶν ἐμέλῃσε (μέλει)
λόγων· | ὄνος λύρας (add. γὰρ) οὐδὲ γρῦ τῆς ἐμῆς συμβουλῆς
ἐπαῖειν δοκεῖ (μον' παῖει) | . . ῥανίς γὰρ ὕδατος ἐνδεδελεῶς
ἐπιστάζουσα (στ.) καὶ | πέτραν οἶδε κοιλαίνειν (fortasse μαλάττει).
συχνότερον οὖν τὸ δέλεαρ αὐτῇ προσεκτέον (πρ. | τὸ δ. αὐτῇ).
κἂν αὐθις (corrupt., scr. ἀπαξ μὴ) τὸ ἄγνιστρον καταπῆγ, | πάλιν
ἀσπαλιεύσω.

amator repulsam queritur et consolatur. — κύρβις, prorsus
ut Arist. Nub. 448. Zenob. 4, 77 κύρβεις κακῶν· ἐπὶ τῶν σφόδρα
πονηρουμένων. ὄνος λύρας ἐπαῖει, i. e. ἡ γυνή. de syntaxi cf. Cratin. 52.

1567. 1568

Aristaenetus 1, 19 p. 150 τίκτει παιδίον | ἄστεϊον νῆ τὰς
Χάριτας (νῆ τ. Χ. ἀστ.) καὶ τῷ φύσαντι γνησίως ἐξεκονισμένον . .
ὑπεργαπᾶ (sic Reisk., ὑπερηγάπα Vind.) δὲ τὸ βρέφος . . ὡς
ποθούμενον | παιδίον καὶ λίαν ἐμφορὲς ὥραιότατῳ πατρὶ
(fortasse ὥρ. λίαν προσεμφορὲς πατρὶ). p. 151 τρυφερώτερον
καὶ τῶν ῥόδων (τὸ παιδίον), | οἷσπερ ἔοικε (προσέοικε) τὴν

χρόαν· ἐκπλήττομαι, | νῆ τὸ θεῶ, πῶς ἀθρόως (fortasse ὅπως) ἅπαντα μεταβέβληκεν ἡ γυνή.

ἅπαντα (τοιαῦτα Hercher.) γοῦν ἐν ταῖς γυναικωνίτισιν (sic Mercer., γυναικῶν τισὶ Vind.) | καὶ ταῖς ταλασίαις πρὸς ἀλλήλας ὁμιλοῦσι γυναῖκες.

narratur quomodo uxor humili loco nata carissima facta sit marito. reduplicatio correpta (ante βλ) istis temporibus non multum habet offensionis.

1569. 1570

Aristaenetus 1, 25 p. 154 διαπλεξαμένη (add. δὲ) κεῖ-
θετίσασα τὰς κόμας | καθῆκε(ν, καθῆκε Cobet. ex [Lucian.]
Amor. 41 pro ἀφῆκε) τοῦ ἀνχένος ὄρμους πολυτελεῖς, ἀγλαΐσματα
(fortasse κόσμον) δέξης, | ἄλλην τε πολλὴν περιέκειτο φλυαρίαν
(fortasse μωρίαν), | ὑπομάξιόν τε κἀμφωλένιον (ἀμφωλένιον Reisk.,
ἀμφωλένια Vind.). . . Θαμὰ δὲ καὶ τὴν πτέρυναν αὐτὴ πρὸς αὐτὴν
ἐπιστρεφομένην διεσκοπεῖτο (fortasse ὁμοῦ δὲ καὶ τ. πτ. ἐσκοπεῖτ'
ἀεὶ | αὐτὴ πρὸς αὐτ. πόλλ' ἐπιστρωφωμένη) |, πολλάκις δ' ἅμα τε |
ἐαυτὴν (αὐτὴν τ') ἐθεώρει καὶ τις αὐτὴν ἄλλος θεᾶται.

p. 155 οἷνον πολλοῦ διαθερμαίνοντος αὐτοῦ τὴν ψυχὴν
(fortasse τὰς φρένας) | . . . μήλου (add. τι) μικρὸν ἀποδακῶν
(add. μάλ') εὐστόχως | ἠκόντισεν εἰς τὸν κόλπον ἐκείνης, ἣ
δὲ φιλήσασα μεταξὺ τῶν μαστῶν ὑπὸ τῷ περιδέσμῳ, ὃν περιεστερνί-
σατο, παρέβυσεν. . . οὕτω νῦν με (οὕτως ἐμὲ | νῦν) ἀντιπελαργοῦσα
δικαίαν ἀποδίδωσι χάριν (ἀντιπελαργοῦσ' ἀπ. τὴν χ.).

soror sororis aemula. Xenoph. Memor. 2, 1, 22 κατασκοπεῖσθαι
δὲ θαμὰ ἐαυτὴν, ἐπισκοπεῖν δὲ καὶ εἴ τις ἄλλος αὐτὴν θεᾶται.
Lucian. Dial. meretr. 12, 1 extr. τέλος δὲ τοῦ μήλου ἀποδακῶν...
προκύνσας πῶς εὐστόχως προσηκόντισας εἰς τὸν κόλπον αὐτῆς,
οὐδὲ λαθεῖν γε πειρώμενος ἐμέ· ἣ δὲ φιλήσασα μεταξὺ τῶν
μαστῶν ὑπὸ τῷ ἀποδέσμῳ παρεβύσατο. de verbo ἀντιπελαρ-
γεῖν cf. adesp. 939.

1571. 1572. 1573

Aristaenetus 1, 27 p. 156 Α. πρὸς τῆς Ἀφροδίτης, ᾧ φίλη,
σὲ ποθῶν οὐτοσί (ὁδὶ) | προσάδων παρέρχεται καὶ μορφῆς οὐκ
ἀφυσῶς ἔχων (fortasse ᾄδων πάρεσιν οὐκ ἀφ. μ. ἔχ.). | ὥς εὐπάρυ-
φον τὸ θερίστριον καὶ ποικίλον.

B. νῆ τοὺς Ἑρωτας | ἀποστρέφομαι δὲ τὸν νέον καίπερ
ὄντα (ὄντ' αὐτὸν) καλόν, | ὅτι φουσῶν (φουσῶν γὰρ) αὐτὸς αὐτὸν
οὔεται μόνος | πάσαις ἀξίεραστος εἶναι ταῖς γυναιξίν (π. γ.
ἀξ. γερονέαι) | . . . μισῶ γοῦν (δ') ἐραστὴν παρενδοκιμεῖν εὐμορφίᾳ
τὴν ἐρωμένην ἀξιοῦντα (ἀξιοῦντ' εὐμ. | παρενδ. καὶ τ. ἐρ.) . . . | πολλὰ
τὸν ἐμὸν στενωπὸν (τ. ἐμ. στ. πολλάκις) διέρχεται | μάτην (del.

Rubnk. Tim. 199)· ἄδει δὲ ἄλλως καὶ τοῖς ἑμοῖσιν ὥσιν ἀπι-
θάνως | καὶ ἀμουςότερα Λειβηθρίων (Λ. τ' ἀμουςότερον), οὐδ'
ἐρυθριᾶ | περιτιῶς ἐκπεριτρέχων διαύλους (fortasse ὕλους δ. δια-
κενῆς ἐκπ.).

Γ. οἷα (ὀποῖα) βούλει καὶ ὅσα (χώπός') ἂν θέλῃς εἰπέ (λέγε). |
οὐ γὰρ ἐμὲ γελᾷς, ἢ καλή, ἀλλὰ (ἀλλ', ὧ γύναι,) | τὸν Ἑρωτα
παίζεις (sic Mercer., πέξεις Vind.). ἐλπὶς ἄρα τὸν τοξότην |
ἐκείνον τοιοῦτον (τοιόνδ' ἐκείνον τάχ') ἐπαφεῖναί σοι βέλος, |
ἵνα τούτων προκαλινδουμένη τῶν ποδῶν (fortasse ὥστε προκαλιν-
δεῖσθαι σε τῶν ποδῶν ἐμοί) ἱκετεύῃς ἐμὲ τὸ σὸν ἀκέσασθαι πάθος
(τὸ σὸν ἀκ. πόλλ' ἱκετεύουσιν π.). . . ἔνθα, φασίν, ἄνεμος οὔτε
μένειν οὔτε πλεῖν ἔῃ (fortasse ἔνθ' οὐτ' ἐφορμεῖν ἂν. κτλ.).

superbi adolescentis amorem superbior inridet puella. — de
voce εὐπάρυφος cf. Nicostr. 9. Poll. 7, 46. de *Libethriis* Thugenid. 4.

1574

Aristaenetus 2, 9 p. 163 ἐμοὶ δὲ τούτου (τ. δ' ἐμ.) | νῆ τὸ
σὸν πρόσωπον βραχεῖα φροντὶς πρὸς ἕτερόν γε μεῖζον κακόν. |
p. 164 ἐμόν | τὸ ἀτύχημα τοῦτο, σὲ δὲ τὸ παράπαν οὐ
ψέγω. | τοιγαροῦν ἱκετεύων ὑπὲρ σοῦ τὴν Δίκην οὐποτ' ἂν, ὧ
φιλάτῃ, πανσαίμην (fortasse παύσομαι), μηδαμῶς αὐτὴν εἰς τι-
μωρίαν τῶν ἡμαρτημένων ἐλθεῖν, ἀλλὰ καὶ | αὐτὶς ἀδικούσης, εἴ
γέ σοι τοῦτο (τοῦτό σοι) φίλον, | ἀνέχεσθαι πάλιν (π. ἂν.)
καὶ (σοὶ τε) συγγνώμην ἀπονέμειν | τῇ σῇ πρέπουσαν ἡλικίᾳ.
— amator perfidam puellam leniter admonet. cf. Herm. XXI 391.

1575

Aristaenetus 2, 12 p. 165 ἐγὼ γὰρ πενιχρὰν (π. γ.) ἐξεπί-
τηδες ἡγαρόμην, ὅπως | εὐπόρου γαμετῆς μηδὲν ὑποστήσωμαι
σοβαρόν (μηδ. σοβ. πάθοιμι γ. εὐπ.). | καὶ ἥρων αὐτῆς (ἥρ. δὲ
ταύτης) αὐτίκα, τὸ πρῶτον τῆς ἀπορίας αὐτὴν ἐποικτεῖρων, καὶ τῆς
τύχης ἐνόμιζον αὐτὴν ἐλεεῖν, οὐκ ἥδειν δὲ ὅτι τοιοῦτος ἔλεος ἔρωτός
ἐστὶν ἀρχή. | ἐκ γὰρ ἐλέου τὰ πολλὰ φύεται πόθος. | ἀλλ' ἢ
τοσοῦτον ἐξ ἀρχῆς τὴν τύχην ἐνδεῆς (ἐνδ. μου τ. τ.) | πάσης
δημοζύγου (γυναικὸς) πλουσίας φρύαγμα καὶ | τῦφον πολλῷ τῷ
μέσῳ παρήλθεν, ἔστι δὲ καὶ (κᾶστι νῦν καὶ) τὸν τρόπον | καὶ
τοῦνομα (τοῦνομ' ὄντως) Δεινομάχη, καὶ τῷ χεῖρε μόγις ἀπέχεται
(Plat. Symp. 213d) καὶ ὥσπερ δέσποινα δεινὴ κεκράτηκέ μου
πικρῶς (πικρῶς τέ μου | κεκρ. ὡς δέσπ.) οὔτε γοῦν (κοῦθ') ὡς
εὐπόρον | τιμῶσα οὔτε μὴν ὡς σύνοικον αἰδουμένην (fortasse οὐθ'
ὡς ξύν. ἐνδίκως αἰδ.). | ταῦτά μοι τῆς γαμετῆς ἐστὶν ἢ προίξ
(αὕτη 'στὶν ἢ πρ. ἄρα τ. γ. ἐμοί). | ναὶ μὰ (καὶ νῆ) Δί' — ὑπε-
μνήσθην (ἐμν.) γάρ — θαυμαστὸν ἐπηνέγκάτο μοι κἀκεῖνο

(ἐισηγνέγκατο | θ. αὖ κακ.)· ἐπεντροφᾷ πολυτελῶς (π. τρ.) | καθ-
άπερ ἐπειγομένη πένητά με καταστήσαι (ποιῆσαι) ταχύ· | οὐδείς
γὰρ ἐξαρκεῖ πλοῦτος αὐτῇ, οὐδ' ἂν ἐκ ποταμῶν ἐπιρρέῃ
(οὐδ. γ., οὐδ' ἂν ἐκ π. ἐπ. | αὐτῇ διαρκεῖ πλ.). sequuntur para-
phrases Arist. Nub. 53—55 et 73.

est διήγησις opulenti alicuius hominis, qui pauperem virginem
in matrimonium duxit, post nuptias vel divitissimis superbior et
insolentior, simillima narrationis eius, quae est Strepsiadis in
Nubibus. redintegrare conatus sum Herm. XXI 401 sq.

1576

Aristaenetus 2, 13 p. 166 μάτην ὑποκνίξει, γλυκύτατε,
μάτην ῥήθης (γλυκύτατ', ῥήθ. μ.) | με ποθεῖν ἕτερον μετὰ σέ
(μετὰ σέ π. ἔμ' ἔτ.)· οὕτως ἵλεως | εἴη (γένοιτ') Ἀφροδίτη. |
ὅσον (add. δ' ἀφ') ἡμῶν ἐκδεδήμηκας χρόνον, | τὸν ἔρωτα
βεβαίως ἀνεπλήστον διετῆρουν αἰεί. | καίτοι με καθεύδουσιν
ἀφείς Μέγαράδε προσέπτῃς . . . κοιμωμένην καταλιπὼν ὄχον
(fortasse σὺ δ' ἀφείς μ' ἀπέπτῃς Μέγαράδ', εὐδ. λιπὼν | ὄχον).
Ἀριάδην με πᾶσαι καλοῦσι (fortasse καλ. πάντες Ἀρ. ἐμέ), |
σὺ δὲ Θεσεὺς ἐμολ', εἶδε καὶ Διώνυσος . . . οὐκέτι γὰρ σ' ὥς
ἐμόν, | ἀλλὰ καὶ (ἀλλ') ὥς ἐμαντήν, ὃ Φιλωνίδην, φιλω. ταῦτα
γέγραφα νῆ τοὺς (add. φίλους) | Ἐρωτας ἀσθμαίνουσα καὶ
δεδακρυμένη.

puella amatori perfidiam exprobrat.

1577

Aristaenetus 2, 14 p. 166 χθές (ἐχθές) ἐπὶ τὸ σὸν | δω-
μάτιον εἰσιούσα θᾶττον ἢ βάδην | ἔκλαον ὑφ' ἡδονῆς (ὑφ'
ἡδ. κλάουσα) . . . καὶ μειδιῶσα (μ. τε) | γλυκὺ μεταξὺ δέ πως
ἀπιστοῦσα πρὸς ἐμαντὴν ἔφασκον· ἄρ' ἐγρήγορα; | ἢ πλανῶσί με
τῶν ὄνειράτων εἰκόνες (ἢ ποῦ μ' ὄνειρων ἀποπλαν. εἰκ.); | ὑπὸ τοῦ
σφόδρα γὰρ ἐπιθυμεῖν ἐλάβανέ μέ τις (ὑπὸ τοῦ πιδ. γὰρ μ'
ἔλαβεν) ἀπιστία | . . . p. 167 πολλή οὖν χάρις (χ. δὴ) τοῖς
φιλίοις (add. ἔστω) θεοῖς, | ὅτι δὴ (διτῇ) πάλιν ἡμῖν ἀνα-
νεοῦσι τὸν πόθον, | μᾶλλον δὲ νῦν χαριεστέρον καὶ μελ-
ζονος | αἰσθάνομαι τούτου (fortasse ἐπαισθανόμεσθα).

brevis puellae de amore reconciliato narratio. cf. Herm.
XXI 400. 1. — δωμάτιον, ut Arist. Lys. 160. Eccl. 8. cf. Lobeck.
Phryn. 252. 3. θᾶττον ἢ βάδην, ut Menand. 837 τὸ δὴ λεγόμενον
τοῦτο θᾶττον ἢ βάδην.

1578

Aristaenetus 2, 15 p. 167 τὸν σὸν μὲν οἰκέτην, ἐμὸν δὲ
δεσπότην | ἔρωτικὸν δόκει θυμουμένη ἄμα καὶ τύπτουσα (for-

tasse δοκοῦσα θυμοῦσθαι τε καὶ τύπτουσ' ἄμα) | τῆς οἰκίας ἐκ-
πέμπειν (ἔκπεμψον), ἀλλὰ πρὸς θεῶν | πεφεισμένως καὶ τῷ
παρόντι μοι πόθῳ | τὴν μάστιγα συμμετροῦσα . . . | ἀλλ' ἐπὶ
μήκιστον ἐμφοροῦ τῆς ἐπιθυμίας | τῇ συγκοιμήσει, κάμοι συν-
επεκτείνουσα τῶν ἀφροδισίων | τὴν τέρψιν.

fraudem componunt duae mulieres, quarum altera maritum,
altera servum alterius amat.

1579—1582

Athenaeus 9, 405e καὶ δεῖξον ὃ φέρεις καὶ λέγε τί (λέγ'
ὃ τι) ἐστίν (add. ποτε). |

406 ab ῥοδωνιᾶν καλῶ (κ. | ρ.) μὲν τὴν λοπάδα ταύτην
ἐγώ· | ἐσκεύασται δ' οὕτως, ἵνα . . . | ἔνδον σεαυτοῦ καὶ παν-
δαισίᾳ τὸ σωματίον (ἔνδον τὸ σεαυτοῦ σ. πανδ.) | πᾶν ἐστι-
άσης . . .

καὶ ταῦτα διατρίψας ἐπιμελῶς | ἐνέβαλον εἰς λοπάδα
καινήν, ἀπαλὸν (ἐνέβ., ἀπ.) καὶ συνεχὲς διδούς τὸ πῦρ.

τοσαύτη διεχύθη ἀπὸ τῶν ῥόδων εὐωδία.

versuum reliquias (unius poetae sint an plurium incertum est)
agnoverunt Meinek. Anal. Athen. 176 et G. Kaibelius.

1871
The following is a list of the names of the persons who have been elected to the office of the President of the United States, and the names of the persons who have been elected to the office of the Vice President of the United States, in the year 1871.

The names of the persons who have been elected to the office of the President of the United States, in the year 1871, are as follows: [illegible names]

The names of the persons who have been elected to the office of the Vice President of the United States, in the year 1871, are as follows: [illegible names]

The names of the persons who have been elected to the office of the President of the United States, in the year 1871, are as follows: [illegible names]

INDICES

I. INDEX POETARVM COMICORVM

<p>Alcaeus I 756.
Alcenor II 12.
Alcimenes I 254.
Alexander III 372
Alexis II 297.
Aminias II 12.
Amipsias I 670.
Amphis II 236.
Anaxandrides II 135.
Anaxilas II 264.
Anaxippus III 296.
Anthreas (?) Athen. 10, 445ab.
Anthippus III 296 (Anaxipp. i).
Antidotus II 410.
Antiphanes II 12.
Antiphon III 366.
Apollodorus III 288.
Apollodorus Carystius III 280.
Apollodorus Gelous III 278.
Apollophanes I 797.
Araros II 215.
Arcesilaus Diog. Laert. 4, 45.
Archedicus III 276.
Archippus I 679.
Aristagoras I 710.
Aristomenes I 690.
Aristonymus I 668.
Aristophanes I 392.
Aristophon II 276.
Athenio III 369.
Athenocles II 12.
Augeas II 411.
Autoerates I 806.
Axionicus II 411.</p>	<p>Calliades II 541 (Diphil. 1).
Callias I 693.
Callicrates II 416.
Callippus III 378.
Cantharus I 764.
Cephisodorus I 800.
Chaerion III 366.
Chariclides III 393.
Chionides I 4.
Choerilus (?) I 111 (Cratin. 335).
Choregus II 12.
Clearchus II 408.
Crates I 130.
Cratinus I 11.
Cratinus iunior II 289.
Crito III 354.
Crobylus III 379.</p>
<p>Bato III 326.
Biottus III 366.</p>	<p>Damoxenus III 348.
Demetrius I 795.
Demetrius III 357.
Demonicus III 375.
Demophilus (?) II 559 (Diphil.
'Οραγός).
Demonstratus (?) III 356 (Ti-
mostr. 2).
Dexicrates III 374.
Diocles I 766.
Diodorus II 420.
Dionysius II 423.
Diophantus III 375.
Dioxippus III 358.
Diphilus II 541.
Dromo II 419.</p>
	<p>Echetus II 12.
Eephantides I 9.</p>

- Ehippus II 250.
 Epicrates II 282.
 Epigenes II 416.
 Epilycus I 803.
 Epinicus III 330.
 Eriphus II 428.
 Euages (?) Steph. *Ῥόσια*.
 Euangelus III 376.
 Eubulides II 431.
 Eubulus II 164.
 Eudoxus III 332.
 Euetes I 4.
 Eumedes III 377.
 Eunicus I 781.
 Euphanes II 296.
 Euphro III 317.
 Eupolis I 258.
 Euthycles I 805.
 Euxenides I 4.

 Glycon Anecd. var. ed. Schoell et
 Studemund I 77, 15 (Leucon?)

 Hagias (?) II 250 (Amphid. 51).
 Hegemon I 700.
 Hegesippus III 312.
 Heniochus II 431.
 Heraclides II 435.
 Heraclitus (?) II 435. III suppl.
 Hermippus I 224.
 Hipparchus III 272.

 Laon III 382.
 Leuco I 703.
 Lexiphanes III 383.
 Lycis (?) Arist. Ran. 14 cum schol.
 Lynceus III 274.
 Lysimachus (?) Meinek. I 493.
 Lysippus I 700.

 Macho III 324.
 Magnes I 7.
 Menander III 3.
 Menecrates III 383.
 Menippus (?) III 383.

 Metagenes I 704.
 Mnesimachus II 436.
 Myllus (?) I 4.
 Myrtilus I 253.

 Nausicrates II 295.
 Nico III 389.
 Nicochares I 770.
 Nicolaus III 383.
 Nicomachus III 386.
 Nicophon I 775.
 Nicostratus II 219.

 Ophelio II 293.

 Paramonus III 355.
 Pherecrates I 145.
 Philemo II 478.
 Philemo alter II 540.
 Philemo tertius III 357.
 Philetaerus II 230.
 Philippides III 301.
 Philippus II 135. 215.
 Philiscus II 443.
 Philocles III 366.
 Philonicus II 12.
 Philonides I 254.
 Philostephanus III 393.
 Philyllius I 781.
 Phoenicides III 333.
 Phrynichus I 369.
 Plato I 601.
 Poliochus III 390.
 Polyzelus I 789.
 Posidippus III 335.
 Proclides II 12.
 Pyr . . . II 12.

 Sannyrio I 793.
 Simylus II 444.
 Sogenes III 355.
 Sophilus II 444.
 Sosicrates III 391.
 Sosipater III 314.
 Sosippus II 546 (Diphil. 18).

Sotades II 447.
Stephanus III 380.
Strato III 361.
Strattis I 711.
Susario I 3.

Teleclides I 209.
Theognetus III 364.
Theophilus II 473.
Theopompus I 733.

Thugenides III 377.
Timocles II 451.
Timostratus III 355.
Timotheus II 450.
Timoxenus III 366.
Tolynus, Tellen (?) I 10.

Xenarchus II 467.
Xeno III 390.
Xenophon Diog. Laert. 2, 59.

II. INDEX FABVLARVM

'Αβρα Nicostrati II 219.
'Αγαθοί Pherecratis I 145.
'Αγαθοί Strattidis I 711 ('Αγαθὸι
ἦτοι Ἀργυρίου ἀφανισμός sec.
Suidam).
'Αγκυλίων Alexidis II 297.
'Αγκυλίων Eubuli II 164.
'Αγνοια Diphili vel Calliadis II 541.
'Αγνοια Machonis III 324.
'Αγνοῶν Biotti III 366.
'Αγριοι Pherecratis I 146.
'Αγριοι Anaxandridis II 135.
'Αγριοκος Anaxilae II 264.
'Αγριοκος Antiphanis II 12.
'Αγριοκος Augeae (?) ap. Suid.
Αὐγείας.
'Αγριοκος Menandri cf. Ὑποβολι-
μαῖος ἢ Ἀγριοκος.
'Αγριοκος Philemonis II 478.
'Αγρυνοῦντες anonymi poetae a
Naevio latine translata. O. Rib-
beck. Com. Rom. fr.² p. 8.
'Αγύρτης Philemonis II 478.
'Αγχισης Anaxandridis II 137.
'Αγχισης Eubuli II 165.
'Αγωνίς ἢ Ἰππίσκος Alexidis II 297.
'Αδελφαί Antiphanis II 15.
'Αδελφαί μοιχευόμεναι Alcaei I 756.

'Αδελφοί Alexidis II 299.
'Αδελφοί Apollodori III 288.
'Αδελφοί Diphili II 541.
'Αδελφοί Euphronis III 317.
'Αδελφοί Hegesippi III 312.
'Αδελφοί Menandri III 3.
'Αδελφοί Philemonis II 479.
'Αδμητος Aristomenis I 690.
'Αδμητος Theopompi I 733.
'Αδωνιάζουσαι Aristophanis (ea-
dem quae Ἀντιστρατή) Schol.
Lys. 389.
'Αδωνιάζουσαι (Philetaeri II 230)
Philippidis III 301.
'Αδωνις Antiphanis II 15.
'Αδωνις Ararotis II 215.
'Αδωνις Nicophontis I 775.
'Αδωνις Philisci II 443.
'Αδωνις Platonis I 601.
'Αηδόνες Canthari I 764.
'Αθάμας Amphidis II 236.
'Αθάμας Antiphanis II 16.
'Αθηνᾶς γοναί Hermippi I 224.
Αἰ ἀφ' ἑρῶν Platonis I 602.
Αἴγες Eupolidis I 258.
Αἰγυῖς Philyllii I 781.
Αἰγύπτιοι Antiphanis II 16.
Αἰγύπτιοι Timoclis II 451.

- Αἰγύπτιος* Calliae I 693.
Αἴολος Antiphanis II 16.
Αἴολος Eriphi II 428.
Αἰολοσίκων Aristophanis I 392.
 [Αἰπόλοι Alexandri III 372.]
Αἰπόλοι Alexidis II 299.
Αἰρησιτείχης Diphili II 542.
Αἴσχρα Anaxandridis II 137.
Αἴσχρα Euphronis III 319.
Αἰσχρίων Apollodori Geloi III 278.
Αἴσωπος Alexidis II 299.
Αἰτωλός vel *Αἰτωλοί* Batonis III 326.
Αἰτωλός Critonis III 354.
Αἰτωλός Philemonis II 480.
Αἰγυάλωτος Alexidis II 300.
Ἀέστρια Antiphanis II 17.
Ἀκκώ Amphididis II 236.
Ἀκοντιζομένη Antiphanis II 18.
Ἀκοντιζόμενος Dionysii II 423.
Ἀλαεῖς Menandri III 7.
Ἀλαζών incerti poetae fabula quam in Milite expressit Plautus.
Ἀλείπτρια Alexidis II 300.
Ἀλείπτρια Amphididis II 236.
Ἀλείπτρια Antiphanis II 19.
Ἀλείπτρια Diphili II 543.
Ἀλθαία Theopompi I 733.
Ἀλιεῖς Menandri III 7.
Ἀλιενομένη Antiphanis II 19.
Ἀλληστis Antiphanis II 22.
Ἀλκμέων Amphididis II 236.
Ἀλκμέων Mnesimachi II 436.
Ἄλυσis Charielidis III 393.
Ἀμαζόνες Cephisodori I 800.
Ἀμαζόνες Epicratis II 282.
Ἀμάλθεια Eubuli II 166.
Ἀμαστρίς Diphili II 543.
Ἀμπελουργός Alexidis II 300.
Ἀμπελουργός Amphididis II 237.
Ἀμπρακιδίτης Anaxandridis II 138.
Ἀμυμώνη Nicocharis I 770.
Ἀμφιάρεως Apollodori Car. III 280.
Ἀμφιάρεως Aristophanis I 396.
Ἀμφιάρεως Philippidis III 302.
Ἀμφιάρεως Platonis (?) I 604.
Ἀμφικράτης Amphididis II 237.
Ἀμφικτύονες Teleclidis I 209.
Ἀμφιτρυών Archippi I 679.
Ἀμφωτίς Alexidis II 300.
Ἀναβλέπων Posidippi III 335.
Ἀναγνωριζομένη Iuventii ex graeco dramate conversa. O. Ribbeck. Com. R. fr.² p. 82.
Ἀνάγυρος Aristophanis I 402.
Ἀνάγυρος Diphili II 543.
Ἀνακαλυπτομένη Euangelii III 376.
Ἀνακαλύπτων Philemonis II 480.
Ἀνανεομένη Philemonis II 480.
Ἀνανεούσα Philippidis III 302.
Ἀνασφρόζομενοι Antiphanis II 23.
Ἀνασφρόζομενοι Diphili II 544.
Ἀνασφρόζομενοι Eubuli II 167.
Ἀνασφρόζομενοι Hipparchi III 272.
Ἀνατιθεμένη ἢ Μεσσηνία Menandri III 12.
Ἀνδρία Menandri III 14.
Ἀνδρογύναι Eupolidis, cf. Ἀστράτευτοι.
Ἀνδρογύνος ἢ Κρής Menandri III 18.
Ἀνδροκλῆς Sophili II 444.
Ἀνδρομέδα Antiphanis (?) II 23.
Ἀνδροφόνος Batonis III 326.
Ἀνδροφόνος Philemonis II 480.
Ἀνεψιοί Menandri III 20.
Ἀνθροπορραίστης Strattidis I 711.
Ἀνταῖος Antiphanis II 23.
Ἄντεια Antiphanis II 24.
Ἄντεια Alexidis II 301.
Ἄντεια Eunici vel Philyllii I 781.2.
Ἀντερῶν Anaxandridis II 138.
Ἀντέρως Epicratis II 282.
Ἀντερῶσα Antiphanis II 25.
Ἀντερῶσα Nicostrati II 220.
Ἀντενεργετῶν Apollodori Car. III 280.
Ἀντιδο . . . Anaxilae II 264.

- Ἀντιλαῖς Cephisodori I 800.
 Ἀντιλαῖς Epicratis II 282.
 Ἀντιόπη Eubuli II 167.
 Ἀντιπορνοβοσκός Dioxippi III 358.
 Ἀντυλλος Nicostrati vel Philetaeri II 220. 230.
 Ἀπαγχόμενος Crobyli III 379.
 Ἀπεγλανκωμένος Alexidis II 301.
 Ἀπελευνόμενος Nicostrati II 221.
 Ἀπελεύθεροι Phrynichi, cf. Τραγῳδοί.
 Ἀπημπολημένη Cratini min. II 292, fr. 11.
 Ἀπῆνη Philonidis I 254.
 Ἀπιστος Menandri III 21.
 Ἀπληστος Diphili II 544.
 Ἀποβάτης Alexidis II 304.
 Ἀποβάτης Diphili II 544.
 Ἀπόδημοι Theophili II 473.
 Ἀποδιδοῦσα Euphronis III 320.
 Ἀποκαρτεροῦντες Apollodori Car. III 281.
 Ἀποκαρτερῶν Antiphanis II 25.
 Ἀποκαρτερῶν Apollodori Geloi, cf. Φιλάδελφοι.
 Ἀποκαρτερῶν Philemonis II 481.
 Ἀποκληρομένη Posidippi III 336.
 Ἀποκοπτόμενος Alexidis II 305.
 Ἀποκοτταβίζοντες Amipsiae I 670.
 Ἀπολείπουσα Apollodori Car. III 281.
 Ἀπολείπουσα Apollodori Geloi III 278.
 Ἀπολείπουσα Crobyli III 380.
 Ἀπολιποῦσα Diphili II 545.
 Ἀπολις Philemonis II 481.
 Ἀπόλλωνος γοναί Philisci II 443.
 Ἀργυρίου ἄφανισμός Antiphanis vel Epigenis II 26. 416.
 Ἀργυρίου ἄφανισμός Philippidis III 303.
 Ἀργυρίου ἄφανισμός Strattidis, cf. Ἀγαθοί.
 Ἀρεοπαγίτης Demetrii III 357.
 Ἀρεως γοναί Polyzeli I 789.
 Ἀρκάς Antiphanis II 26.
 Ἀρπαζομένη Antiphanis II 27.
 Ἀρπαζόμενος vel Ἀρπαζομένη Philemonis II 481.
 Ἀρρηφόρος ἢ Ἀύλητροίς Menandri III 21.
 Ἀρσινόη Posidippi III 337.
 Ἀρτέμιδος καὶ Ἀπόλλωνος γοναί Philisci II 443.
 Ἀρτεμις Ehippi II 250.
 Ἀρτοπώλιδες Hermippi I 227.
 Ἀρχεστράτη Antiphanis II 27.
 Ἀρχίλοχοι Cratini I 11.
 Ἀρχίλοχος (Ἀρχίλοχοι) Alexidis II 305.
 Ἀρχων Antiphanis II 28.
 Ἀσκηταί Metagenis, cf. Ὀμηρος.
 Ἀσκητής Aristomenis, cf. Διόνυσος ἔσκ.
 Ἀσκληπιουκλείδης Alexidis II 306.
 Ἀσκληπιός Antiphanis II 28.
 Ἀσκληπιός Philetaeri II 230.
 Ἀσπίς Menandri III 24.
 Ἀσσύριοι Chionidis, cf. Πέρσαι.
 Ἀστειολόγος (ἡ) anonymi a Naevio translata (?) O. Ribbeck. Com. R. fr.² p. 10.
 Ἀστράτευτοι ἢ Ἀνδρογύναι Eurolidis I 264.
 Ἀστυτοὶ Eubuli (?) II 169.
 Ἀσωτοδιάσκαλος Alexidis II 306.
 Ἀσωτοὶ Antiphanis I 29.
 Ἀσωτοὶ ἢ Ἐπιστολή Euthyclis I 805.
 Ἀσωτος Timostrati III 355.
 Ἀταλάντη Alexidis II 307.
 Ἀταλάντη Calliae I 693.
 Ἀταλάντη Euthyclis I 805.
 Ἀταλάντη Philetaeri II 230.
 Ἀταλάντη Philyllii (?) I 782.
 Ἀταλάντη Strattidis I 712.
 Ἀτρίς Alexidis II 307.
 Αὔγη Eubuli II 170.

- Αὔγη* Philyllii I 782.
Αὐλητής Anaxilae II 264.
Αὐλητής Antiphanis I 29.
Αὐλητής Philemonis II 482.
Αὐλητρίδες Phoenicidis III 333.
Αὐλητρίς Diodori II 420.
Αὐλητρίς ἢ Δίδυμα Antiphanis II 30.
Αὐλητρίς Menandri, cf. *Ἀρορηφόρος ἢ Αὐλητρίς*.
Αὐλοί Philippidis III 304.
Αὔραι Metagenis I 704.
Αὐτόλυκος Eupolidis I 267.
Αὐτόμολοι Pherecratis I 150.
Αὐτὸν πενθῶν Damoxeni III 348.
Αὐτὸν πενθῶν Menandri III 26.
Αὐτὸν τιμωρούμενος Menandri, cf. *Ἐαυτὸν τιμωρούμενος*.
Αὐτοῦ ἐρῶν Antiphanis II 30.
Αὐτοῦ καταψευδόμενος Chaerionis III 366.
Ἀφανιζόμενος Apollodori III 289.
Ἀφ' ἐρῶν Platonis, cf. *Αἰ ἄφ' ἐρῶν*.
Ἀφροδίσια Menandri III 27.
Ἀφροδίσια Theopompi I 734.
Ἀφροδίσιος Antiphanis II 31.
Ἀφροδίτης γοναί Antiphanis II 33.
Ἀφροδίτης γοναί Nicophontis I 775.
Ἀφροδίτης γοναί Philisci II 443.
Ἀφροδίτης γοναί Polyzeli I 789.
Ἀχαίς Alexidis II 309.
Ἀχαρνῆς Aristophanis.
Ἀχελῷος Demonici III 375.
Ἀχιλλεύς Anaxandridis II 138.
Ἀχιλλεύς Philetaeri II 231.
Ἀψευδεῖς Teleclidis I 212.
Βαβίας Aristophontis II 276.
Βαβυλώνιοι Aristophanis I 407.
Βαβυλώνιος Philemonis II 482.
Βάκχαι Antiphanis II 35.
Βάκχαι Dioclis I 766.
Βάκχαι Lysippi I 700.
Βακχίς Epigenis II 416.
Βαλανεῖον Amphidis II 237.
Βαλανεῖον Diphili II 546.
Βαλανεῖον Timoclis II 451.
Βάπται Eupolidis I 273.
Βαρβιτισταί Magnetis I 7.
Βασανιζομένη Philippidis III 304.
Βασίλεις Nicostrati II 222.
Βάταλος Antiphanis II 35.
Βάτραχοι Aristophanis.
Βάτραχοι Calliae I 694.
Βάτραχοι Magnetis I 7.
Βατύλη Theopompi I 735.
Βελλεροφόντης Eubuli II 170.
Βοηθοί Aristomenis I 690.
Βοηθοῦντες Turpilianae fabulae titulus ex graeco dramate conversae. O. Ribbeck. Com. R. fr.² p. 85.
Βοιωτῆς Antiphanis II 35.
Βοιωτῆς Diphili II 547.
Βοιωτῆς Menandri III 27.
Βοιωτῆς Theophili II 473.
Βομβυλῖος Antiphanis II 37.
Βόστρυχος Alexidis II 309.
Βοτρυλῶν Anaxilae II 265.
Βονκόλοι Cratini I 16.
Βούσιρις Antiphanis II 37.
Βούσιρις Cratini I 19. II 289.
Βούσιρις Ephippii II 251.
Βούσιρις Mnesimachi II 436.
Βονταλῶν Antiphanis II 38.
Βονταλῶν Xenarchi II 467.
Βρεττία Alexidis II 309.
Βυζάντιος Antiphanis II 39.
Βωμός Alexidis II 310.
Γαλάται Apollodori III 289.
Γαλάτεια Alexidis II 310.
Γαλάτεια Nicocharis I 770.
Γαλάτης Posidippi III 337.
Γαλεωμνομαχία Magnetis (?) cf. Mein. I 35.

- Γάμοι (Γάμος) Sophili vel Diphili II 445. 547.
 Γάμος (Γάμοι) Antiphanis II 40.
 Γάμος (Γαμῶν) Philemonis II 483.
 Γαννυμήδης Alcaei I 756.
 Γαννυμήδης Antiphanis II 40.
 Γαννυμήδης Eubuli II 171.
 Γάστρων Antiphanis, cf. *Κνοι-
 θιδεύς*.
 Γείτονες Cratetis I 130.
 Γέλως Sannyrionis I 793.
 Γεροντομανία Anaxandridis II 138.
 [Γεωργάφοι Anaxandridis II 140.]
 Γεωργοί Aristophanis I 416.
 Γεωργός Menandri III 28.
 Γεωργός (?) Timoclis II 451. 466.
 Γήρας Aristophanis I 422.
 Γηρυόνης Ehippi II 251.
 Γηρυτάδης Aristophanis I 427.
 Γίγαντες Cratini iun. II 289.
 Γλαῦκος Anaxilae II 265.
 Γλαῦκος Antiphanis II 42.
 Γλαῦκος Eubuli II 171.
 Γλαύκωμα anonymi a Naevio latine
 conversa. O. Ribbeck. Com. R.
 fr.² 15.
 Γόητες Aristomenis I 691.
 Γοργόνες Heniochi II 431.
 Γόργυνθος Antiphanis II 42.
 Γράες Pherecratis I 153.
 Γραμματειδιοποιός Apollodori Car.
 III 281.
 Γραμματειδιοποιός Apollodori Ge-
 loi III 279.
 Γραφή Alexidis II 312.
 Γρῦπες Platonis I 604.
 Γυμναστικός Naevianae fabulae
 titulus ex graeco quodam dra-
 mate expressae. O. Ribbeck.
 Com. R. fr.² p. 15.
 Γυναικοκρατία Alexidis II 312.
 Γυναικοκρατία Amphidis II 238.
 Γυναικομανία Amphidis II 238.
 Δαίδαλος Aristophanis I 435.
 Δαίδαλος Eubuli vel Philippi II
 172. 3.
 Δαίδαλος Platonis I 605.
 Δαιταλῆς Aristophanis I 438.
 Δακτύλιος Alexidis II 312.
 Δακτύλιος Amphidis II 239.
 Δακτύλιος Menandri III 31.
 Δακτύλιος Philemonis III suppl.
 vol. II.
 Δακτύλιος Timoclis II 451.
 Δαλῖς Apollophanis I 797.
 Δανάη Apollophanis I 797.
 Δανάη Sannyrionis I 794.
 Δαναῖδες Aristophanis I 454.
 Δαναῖδες Diphili II 548.
 Δάρδανος Menandri III 32.
 Δεισιδαίμων Menandri III 32.
 Δεξαμενός Timoclis, cf. *Κένταυρος*.
 Δεξιδημίδης Amphidis II 239.
 Δευκαλίων Antiphanis II 43.
 Δευκαλίων Eubuli II 173.
 Δευκαλίων Ophelionis II 293.
 Δευσοποιός Apollodori Geloi III
 279.
 Δηλία Antiphanis II 43.
 Δηλία Sophili II 445.
 Δηλιάδες Cratini I 19.
 Δήλιος Philostephani III 393.
 Δήλος vel Δήλιος Timoclis II 452.
 Δημήτριος ἢ Φιλέταιρος Alexidis
 II 313.
 Δημιουργός Menandri III 33.
 Δήμοι Eupolidis I 279.
 Δημοποίητος Demonstrati (Timo-
 strati) III 355.
 Δημοσάτνροι Timoclis II 452.
 Δημόται Hermippi I 228.
 Δημόται Posidippi III 338.
 Δημοτυνδάρως Polyzeli I 789.
 Διάβολος Apollodori Car. III 283.
 Διάβολος Nicostrati II 222.
 Διαδικαζόμενοι Dioxippi suppl.
 vol. III.

- Διαθήκαι* Laonis III 382.
 [Διαιτῶν Eupolidis I 293.]
Διαλλαγαί Aristophanis (Αυσιστρά-
 τη) Schol. Rav. Lys. v. 1114.
Διαμαρτάνοντες vel *Διαμαρτάνων*
 Apollodori III 289.
Διαμαρτάνουσα Diphili II 548.
Διαμαρτάνων Apollodori III 289.
Διαμαρτάνων Archediei III 276.
Διαπλέουσαι Alexidis II 315.
 [Διάς Eupolidis I 293.]
Διδασκαλαί Cratini I 23.
Δίδνμαι Antiphanis, cf. *Αύλητρίς*
 ἢ *Δίδνμαι*.
Δίδνμαι Menandri III 35.
Δίδνμοι Alexidis II 315.
Δίδνμοι Anaxandridis II 139.
Δίδνμοι Antiphanis II 43.
Δίδνμοι Euphronis III 320.
Δίδνμοι Xenarchi II 468.
Δίδνμοι ἢ *Πύραννος* Aristophon-
 tis II 276.
Διθύραμβος Amphididis II 239.
Δικασταί Thugenidis III 377.
Διονυσάλεξανδρος Cratini I 23.
Διονυσιάξουσαι Timoclis II 453.
Διονύσιος Eubuli II 173.
Διόνυσος Alexandri III 372.
Διόνυσος Cratetis I 131.
Διόνυσος (?) Eepphantidis Meinek.
 I 37.
Διόνυσος Magnetis I 7.
Διόνυσος Timoclis II 454.
Διόνυσος ἀσηκτής Aristomenis I
 692.
Διόνυσος Eubuli, cf. *Σεμέλη*.
Διονύσου γοναί Anaxandridis II
 139.
Διονύσου γοναί Polyzeli I 791.
Διούρτων Antiphanis, cf. *Θορίκιοι*.
Διὸς γοναί Philisci II 443.
Διπλάσιοι Antiphanis II 45.
Δις ἐξαπατῶμενος Heniochi II 431.
Δις ἐξαπατῶν Menandri III 35.
Δις κατηγορούμενος Augeae ap.
 Suidam.
Δις ναυαγός Aristophanis I 459.
Δις πενθῶν Alexidis II 316.
Δις πλέουσai Alexidis, cf. *Δια-*
πλέουσai.
Δόλων Eubuli II 175.
Δορκίς ἢ *Ποππύζουσα* Alexidis
 II 316.
Δουλοδιδάσκαλος Pherecratis I
 155.
Δοῦλος (Δόλων) Eubuli II 175
 fr. 32.
Δρακόντιον Timoclis II 454.
Δράματα Aristophanis I 465.
Δράματα ἢ *Κένταυρος* Aristo-
 phanis I 459.
Δράματα ἢ *Νίοβος* Aristophanis
 I 463.
Δραπειταγωγός Antiphanis II 46.
Δραπέται Alexidis, cf. *Λευναδία*.
 [Δραπέται Eupolidis I 265, fr. 34.]
Δραπέτιδες Cratini I 26.
Δρωπίδης Alexidis II 317.
Δυσέρωτες Antiphanis II 46.
Δύσκολος Menandri III 36.
Δύσκολος Mnesimachi II 436.
Δύσπρατος Antiphanis vel Epi-
 cratis II 47. 284.
Δωδεκάτη Philyllii I 783.
Δωδωνίς Antiphanis II 48.
Εαυτὸν πενθῶν Menandri, cf.
Αὐτὸν πενθῶν.
Ἐαυτὸν τιμωρούμενος Menandri
 III 41.
Ἐαυτοῦ ἐρῶν Antiphanis, cf.
Αὐτοῦ ἐρῶν.
Ἐγκαλοῦντες Diphili II 548.
Ἐγκαλυπτόμενος Anaxippi III 296.
Ἐγκληρόμεναι vel *Ἐγκληρόμενοι* So-
 tadis II 447.
Ἐγχειρίδιον Menandri III 44.
Ἐγχειρίδιον Philemonis II 483.

- Ἐγχειρίδιον Sophili II 445.
 Ἐγχειρογράφους Nicophontis, cf.
 Χειρογράφους.
 Εἰλείθνια Nicomachi III 386.
 Εἰλωτες Eupolidis I 294.
 Εἰρήνη α' Aristophanis.
 Εἰρήνη β' Aristophanis I 467.
 Εἰρήνη Eubuli II 176.
 Εἰρήνη Theopompi I 735.
 Εἰσοικιζόμενος Alexidis II 318.
 Εἰς τὸ φρέαρ Alexidis II 319.
 Ἐκάτη Diphili II 548.
 Ἐκάτη Nicostrati II 223.
 Ἐκκηρυττόμενος Alexidis, cf. Κη-
 ρυττόμενος.
 Ἐκκλησιάζουσai Aristophanis.
 Ἐκπωματοποιός Alexidis II 320.
 Ἐκύρα Apollodori Car. III 283.
 [Ἐκύρα Menandri III 45.]
 Ἐλαιῶν ἢ Φρουροῦντες Diphili
 II 548.
 Ἐλένη Alexandri III 372.
 Ἐλένη Alexidis II 320.
 Ἐλένη Anaxandridis II 140.
 Ἐλένη Philyllii (?) I 784.
 Ἐλένης ἐρπαγή Alexidis II 320.
 Ἐλένης μνηστῆρες Alexidis II 321.
 [Ἐλενηφοροῦντες, Ἐλενηφοροῦσα
 Diphili], cf. Ἐλαιῶν.
 Ἐλλάς ἢ Νῆσοι Platonis I 605.
 Ἐλλεβοριζόμενοι Diphili II 549.
 Ἐλληνίς Alexidis II 321.
 Ἐμπιμπράμενη Menandri III 45.
 Ἐμπιμπράμενοι ἢ Ἰδαῖοι Cratini
 I 32.
 Ἐμπολή Ephippii II 254.
 Ἐμπορος Diphili II 549.
 Ἐμπορος Epicratis II 284.
 Ἐμπορος Philemonis II 484.
 Ἐναγίζοντες vel Ἐναγίσματα Di-
 phili II 552.
 Ἐνδυμίων Alcaei I 758.
 Ἐννέα (Ἐνναία) Apollodori Car.
 III 284.
 Ἐξ ἕδου ἀνιών Nicophontis I 776.
 Ἐξ αὐτοῦ ἐστώς Caecilianae fa-
 bulae titulus, O. Ribbeck. Com.
 R. fr.² p. 42.
 Ἐξοικιζόμενος Philemonis II 484.
 Ἐορταί (Τόλμαι) Cratetis I 141
 fr. 34.
 Ἐορταί Platonis I 607.
 Ἐπαγγελλόμενος Menandri III 46.
 Ἐπιδάυριος Alexidis II 321.
 Ἐπιδάυριος Antiphanis II 48.
 Ἐπιδάυριος Theophili II 474.
 Ἐπιδικαζομένη Apollodori Car.,
 cf. Ἐπιδικαζόμενος.
 Ἐπιδικαζόμενος Anaxippi III 298.
 Ἐπιδικαζόμενος Apollodori Car.,
 III 285.
 Ἐπιδικαζόμενος Diphili II 552.
 Ἐπιδικαζόμενος Philemonis II 484.
 Ἐπίκληρος Alexidis II 322.
 Ἐπίκληρος Antiphanis II 49.
 Ἐπίκληρος Diodori II 420.
 Ἐπίκληρος Diphili II 553.
 Ἐπίκληρος Heniochi II 431.
 Ἐπίκληρος Menandri III 47.
 Ἐπιλήσμων ἢ Θάλαττα Pherecratis
 I 159.
 Ἐπίσταθμος Posidippi III 338.
 Ἐπιστολαί Timoclis II 455.
 Ἐπιστολή Alexidis II 323.
 Ἐπιστολή Euthyclis, cf. Ἀσώτοι.
 Ἐπιστολή Machonis III 325.
 Ἐπιτρέποντες Menandri III 50.
 Ἐπιτροπέυς Diphili II 553.
 Ἐπίτροπος Alexidis II 323.
 Ἐπικαιρέκακος Timoclis II 456.
 Ἐπτά ἐπὶ Θήβαις Alexidis II 323.
 Ἐπτά ἐπὶ Θήβαις Amphidis II
 240.
 Ἐρετρικός Alexidis II 323.
 Ἐρεχθεύς Anaxandridis II 140.
 Ἐριθοι Alexidis, cf. Παννυχίς.
 Ἐριθοι Amphidis II 241.
 Ἐρμαφρόδιτος Posidippi III 338.

- Ἐρμιονεύς (*Ἐρμιόνη*) Menecratis
III 383.
- Ἐρμού καὶ Ἀφροδίτης γοναί Philisci II 443.
- Ἐρωτες Myrtili I 253.
- Ἐταῖρα Turpilianae fabulae titulus ex graeco dramate expressae. O. Ribbeck. Com. R. fr.² p. 94.
- Εὐανδρία Anaxilae II 265.
- Εὐεργέται Batonis III 327.
- Εὐθύδικος Antiphanis II 49.
- Εὐμένιδες Cratini (?), cf. *Εὐνείδαι* fr. 66.
- Εὐνείδαι Cratini I 32.
- Εὐνοῦχος Menandri III 53.
- Εὐνοῦχος ἢ Στρατιώτης Diphili II 542.
- Εὐπλοια Antiphanis II 50.
- Εὐριπος Philemonis II 484.
- Εὐρώπη Eubuli II 176.
- Εὐρώπη Hermippi I 230.
- Εὐρώπη Platonis I 610.
- Εὐσεβεῖς Anaxandridis II 140.
- Ἐφεδρῖται vel Ἐφεδρῖζοντες Philemonis II 485.
- Ἐφεσία Antiphanis II 51.
- Ἐφεσία Posidippi III 339.
- (Ἐφε)σία Simyli II 444.
- Ἐφέσιοι Critonis III 354.
- Ἐφέσιος Menandri III 56.
- Ἐφηβοι Apollodori, cf. *Συνέφηβοι*.
- Ἐφηβοι Ephippi II 255.
- Ἐφηβος Philemonis II 485.
- Ἐφιάλης Phrynichi I 369.
- Ζακύνθιος Antiphanis II 51.
- Ζεὺς κακούμενος Platonis I 612.
- Ζωγράφοι (non Γεωγράφοι) Anaxandridis II 140.
- Ζωγράφος Antiphanis II 52.
- Ζωγράφος Diphili II 553.
- Ζωγράφος Hipparchi III 273.
- Ζωμίον Philemonis, cf. *Μετιών*.
- Ζώπυρος περικαίμενος Strattidis I 714.
- Ἡδυχάρης Theopompi I 736.
- Ἡ εἰς τὸ φρέαρ Alexidis, cf. *Εἰς τὸ φρέαρ*.
- Ἡλιος ὀγῶν Aristonymi I 668.
- Ἡνίοχος Antiphanis II 52.
- Ἡνίοχος Menandri III 57.
- Ἡρακλῆς Anaxandridis II 141.
- Ἡρακλῆς Diphili II 556.
- Ἡρακλῆς Philyllii I 784.
- Ἡρακλῆς γαμῶν Archippi I 680.
- Ἡρακλῆς γαμῶν Nicocharis I 771.
- Ἡρακλῆς χορηγός Nicocharis I 771.
- Ἡρώες Aristophanis I 469.
- Ἡρώες Chionidis I 4.
- Ἡρώες Cratetis I 132.
- Ἡρώες Philemonis II 486.
- Ἡρώες Timoclis II 457.
- Ἡρόφνη Epigenis II 417.
- Ἡρώς Diphili II 557.
- Ἡρώς Menandri III 60.
- Ἡσίοδοι Teleclidis I 213.
- Ἡσίodos Nicostrati II 223.
- Ἡσιόνη Alexidis II 324.
- Ἡχῶ Eubuli II 176.
- Θαῖς Hipparchi III 273.
- Θαῖς Menandri III 61.
- Θάλαττα Dioclis I 767.
- Θάλαττα Pherecratis, cf. *Ἐπιλήσμων*.
- Θαμύρας Antiphanis II 52.
- Θεμιστοκλῆς Philisci II 443.
- [Θεογονία Antiphanis II 53.]
- Θεοὶ Hermippi I 230.
- Θεοφόρητος Alexidis II 325.
- Θεόφορουμένη Menandri III 63.
- Θεσμοφοριάζουσαι α' Aristophanis.
- Θεσμοφοριάζουσαι β' Aristophanis I 472.
- [Θεσμοφόροι Hermippi I 245 fr. 65.]

- Θεσμοφόρος Dionysii II 423.
 Θεσπρωτοί Alexidis II 325.
 Θεττάλη Menandri III 65.
 Θετταλοί Anaxandridis II 141.
 Θεῶν ἀγορά Euphronis III 320.
 Θεωροί Euphronis III 321.
 Θηβαῖοι Alexidis II 326.
 Θηβαῖοι Philemonis II 486.
 Θηραμένης Cratini iun. II 289.
 Θηρία Cratetis I 133.
 Θησανυρός Anaxandridis II 142.
 Θησανυρός Archedici III 276.
 Θησανυρός Cratetis I 136.
 Θησανυρός Dioxippi III 358.
 Θησανυρός Diphili II 557.
 Θησανυρός Menandri III 67.
 Θησανυρός Philemonis II 486.
 Θησεύς Anaxandridis II 142.
 Θησεύς Aristonymi I 668.
 Θησεύς Diphili II 557.
 Θησεύς Theopompi I 737.
 Θητεύοντες Alexidis II 326.
 Θομβύκιος (Βομβυλῖος) Antiphanis II 37 fr. 62.
 Θορίκιοι (?) Heniochi (Θωρύκιον) II 431.
 Θορίκιοι ἢ Διορύττων Antiphanis II 53.
 Θουριοπέρσαι Metagenis I 706.
 Θρασυλέων Menandri III 69.
 Θράσων Alexidis II 326.
 Θράτται Cratini I 34.
 Θυέστης Dioclis I 767.
 Θυρσοκόμος Lysippi I 702.
 Θυρωρός Philemonis II 487.
 [Θωρύκιον Heniochi], cf. Θορίκιοι.
 Ἰάλεμος Amphididis II 241.
 Ἰάλεμος Ophelionis II 293.
 (Ἰαμβοί Hermippi I 245.)
 Ἰάσις (?) Alexidis II 327.
 Ἰάσων Antiphanis II 53.
 Ἰατρὸς Antiphanis II 54.
 Ἰατρὸς Aristophontis II 276.
 Ἰατρὸς Philemonis II 487.
 Ἰατρὸς Theophili II 474.
 Ἰδαῖοι Cratini, cf. Ἐμπιμπράμενοι.
 Ἰέρεια Apollodori Car. III 287.
 Ἰέρεια Menandri III 70.
 Ἰερὸς γάμος Alcaei I 759.
 Ἰεροφάντης Nicostrati II 223.
 Ἰκάριοι Σάτυροι Timoclis II 458.
 Ἰματιόπωλις Apollodori Car., cf. Προικιζομένη.
 Ἰμβριοι Menandri III 71.
 Ἰνώ (Ἰώ?) Sannyrionis ap. Eudociam.
 Ἰξίων Eubuli II 177.
 Ἰπνὸς ἢ Παννυχίς Pherecratis I 160.
 Ἰππεῖς Antiphanis II 54.
 Ἰππεύς Alexidis II 327.
 Ἰππῆς Aristophanis.
 Ἰππίσκος Alexidis, cf. Ἀγωνίς.
 Ἰπποκόμος Menandri III 72.
 Ἰππος Alexidis, cf. Ἰππεύς.
 Ἰπποτρὸφος Mnesimachi II 437.
 Ἰσθμιονίκης Mnesimachi II 441.
 Ἰσοστάσιον Alexidis II 328.
 Ἰστοριογράφος Dioxippi III 359.
 [Ἰστός Pherecratis], cf. Ἰπνός fr. 61.
 Ἰφιγέρων Strattidis vel Apollonphanis I 714. 797.
 Ἰχθύες Archippi I 681.
 Ἰώ (?) Anaxilae II 266.
 Ἰώ Platonis I 615.
 Ἰώ Sannyrionis I 795.
 Ἰων Eubuli II 177.
 Καινεύς Antiphanis II 55.
 Καινεύς Ararotis II 216.
 Καλαθηφόροι Eubuli II 178.
 Καλάσιρις Alexidis II 331.
 Κάλλαισχος Ophelionis II 294.
 Κάλλαισχος Theopompi I 738.
 Καλλιππίδης Strattidis I 714.
 Καλλιστώ Alcaei I 759.
 Καλλιστώ Amphididis (?) II 242. 9.

- Καλλωνίδης* (?) *Aristophontis* II 277.
Καλυνώ *Anaxilae* II 266.
Καμπυλίων *Ararotis* II 217.
Καμπυλίων *Eubuli* II 178.
Κανηφόρος *Anaxandridis* II 143.
Κανηφόρος *Menandri* III 73.
Καπήλιδες *Theopompi* I 739.
Κᾶρες *Antiphanis* II 55.
Καρίνη *Antiphanis* II 56.
Καρίνη *Menandri* III 74.
Καρχηδόνιος *Alexidis* II 331.
Καρχηδόνιος *Menandri* III 75.
Κατακόλλόμενος *Eubuli* II 180.
[Καταχῆναι Lysippi I 702.]
Καταψευδόμενος *Alexidis*, cf. *Τοκιστής*.
Καταψευδόμενος *Menandri* III 77.
Καταψευδόμενος *Philemonis* II 488.
Καταψευδόμενος *Sosipatri* III 314.
Κατεσθίων (?) *Amipsiae* I 671.
Καύνιοι *Alexidis* II 332.
Καύνιοι *Timoclis* II 460.
Κερούφαλος *Menandri* III 78.
Κένταυροι *Apollonphanis* I 798.
Κένταυρος *Aristophanis*, cf. *Δράματα*.
Κένταυρος *Lyncèi* III 274.
Κένταυρος *Nicocharis* I 771.
Κένταυρος *Ophelionis* II 294.
Κένταυρος *Theogneti* III 364.
Κένταυρος ἢ Δεξαμενός *Timoclis* II 460.
Κεραυνός vel *Κεραυνούμενος* *Anaxippi* III 299.
Κέρμιος (?) *Anaxandridis* II 143.
Κέρκωπες *Eubuli* II 181.
Κέρκωπες *Hermippi* I 233.
Κέρκωπες *Menippi* (?) III 383.
Κέρκωπες *Platonis*, cf. *Ξάντριοι*.
Κέφαλος *Philetaeri* II 231.
Κηπουρός *Antiphanis* II 57.
Κηρυττόμενος *Alexidis* II 332.
Κιθαριστής *Antiphanis* II 57.
Κιθαριστής *Menandri* III 79.
Κιθαρίστρια *Anaxandridis* II 143.
Κιθαρωδός *Alexidis* II 332.
Κιθαρωδός *Anaxippi* III 300.
Κιθαρωδός *Antiphanis* II 58.
Κιθαρωδός *Apollodori* III 289.
Κιθαρωδός *Clearchi* II 408.
Κιθαρωδός *Diphili* II 558.
Κιθαρωδός *Niconis* III 389.
Κιθαρωδός *Sophili* II 445.
Κιθαρωδός *Theophili* II 474.
Κινησίας *Strattidis* I 715.
Κίρκη *Anaxilae* II 266.
Κίρκη *Ephippi* II 255.
Κλεοβουλῖναι *Cratini* I 39.
Κλεοβουλῖνη *Alexidis* II 333.
Κλεοφάνης *Antiphanis* II 58.
Κλεοφών *Platonis* I 615.
Κλειψύδρα *Eubuli* II 182.
Κληρούμενοι *Diphili* II 458.
Κλίνη *Nicostrati* II 223.
[Κλοπαί Eupolidis I 296.]
Κναφεύς *Antiphanis* II 59.
Κνιδία *Alexidis* II 333.
Κνιδία *Menandri* III 82.
Κνοιθιδεύς ἢ Γᾶστρων *Antiphanis* II 60.
Κόθορνοι *Philonidis* I 254. cf. III 304.
Κοινωνοί *Philemonis* II 488.
Κόλακες *Eupolidis* I 296.
Κόλαξ *Menandri* III 82.
[Κόλαξ Philemonis II 488. 535.]
Κολεοφόροι *anonymi poetae* (ant. com.) *Boeckh. Corp. Inscr.* I n. 229.
Κολυμβῶσαι *Alcimenis* I 254.
Κομμώτρια *Naevii* O. Ribbeck. Com. R. fr.² p. 12.
Κονιατής *Alexidis* II 333.
Κονιατής *Amphidis* II 242.
Κονίσταλος *Timoclis* II 461.
Κόννος *Amipsiae* I 671.

- Κόννος* Phrynichi I 371.
Κοριαννώ Pherecratis I 162.
Κορινθία Antiphanis II 61.
Κορινθία Philemonis II 488.
Κορινθιαστής Philetaeri II 231.
Κορινθιαστής Poliochi III 390.
Κορίνθιοι Clearchi II 409.
Κοροπλάθος Antiphanis II 62.
Κορυδαλλός Eubuli II 182.
Κοσμήτρια anonymi a Naevio latine conversa. cf. *Κομώτρια* O. Ribbeck. Com. R. fr.² p. 12.
Κουρίς Alexidis II 333.
Κουρίς Amphidis II 242.
Κουρίς Antiphanis II 62.
Κραπάταλοι Pherecratis I 167.
Κρατεύας (*Κρατείας*) ἢ *Φαρμακοπώλης* Alexidis II 334, cf. suppl.
Κρής Menandri, cf. *Ἀνδρόγυνος* ἢ *Κρής*.
Κρηῆτες Apollopphanis I 798.
Κρηῆτες Nicocharis I 772.
Κρόνος Phrynichi I 372.
Κυβερνήται Menandri III 85.
Κυβερνήτης Alexidis II 338.
Κυβευταί Alexidis II 339.
Κυβευταί Amphidis II 243.
Κυβευταί Antiphanis II 64.
Κυβευταί Eubuli II 182.
Κύδων Ehippi II 256.
Κύκλωπες Calliae vel Dioclis I 694. 767.
Κύκλωψ Antiphanis II 64.
Κύκνος Alexidis II 339.
Κύνκος Eubuli, cf. *Προσοῦσία*.
Κυναιγίς vel. *Κυνηγίς* Philetaeri II 231.
Κυνάριον Timothei II 450.
Κυνηγέται Anaxandridis II 144.
Κύπριος Alexidis II 340.
Κώδων Posidippi III 339.
Κωδωνισταί (?) Philippi Meinek. I 340. 1.
Κώκαλος Aristophanis I 482.
Κωμασταί Amipsiae I 673.
Κωμασταί Eubulidis II 431.
Κωμασταί (?) Philippi Meinek. I 341.
Κωμασταί Phrynichi I 373.
Κωμφοδοτραγωδία Alcaei I 760.
Κωμφοδοτραγωδία Anaxandridis II 144.
Κωνειαζόμενοι Menandri III 87.
Κωνειασταί (?) Philippi Meinek. I 341.
Κωφαλισκος Epilyci I 803.
Κώρνος Antiphanis II 66.
Λάιος Platonis I 617.
Λάκαινα Apollodori III 290.
Λακιάδαι Philippidis III 304.
Λάκωνες Cratini I 41.
Λάκωνες Eupolidis(?) I 307.
Λάκωνες Nicocharis I 772.
Λάκωνες ἢ *Λήδα* Eubuli II 184.
Λάκωνες ἢ *Ποιηταί* Platonis I 619.
Λάμια Cratetis I 136.
Λαμπαδηφόροι Philetaeri II 233.
Λαμπάς Alexidis II 340.
Λαμπάς Antiphanis II 67.
Λάμπων Antiphanis II 68.
Λέβης Alexidis II 341.
Λεπτινίσκος Antiphanis II 68.
Λευκαδία (non *Λευκάς*) Amphidis II 243.
Λευκαδία Menandri III 88.
Λευκαδία ἢ *Δραπέται* Alexidis II 344.
Λευκαδία Diphili II 558.
Λευκάδιος Antiphanis II 69.
Λεύκη Alexidis II 344.
Λεωνίδης Antiphanis II 70.
Λήδα Eubuli, cf. *Λάκωνες*.
Λήδα Sophili, cf. *Τυνδάρεως*.
Λήθη Timoclis II 461.
Λημνία Alexidis II 345.
Λήμνιοι Antiphanis II 70.
Λήμνιοι Aristophanis I 486.

- Λήμνιαι* Diphili II 558.
Λήμνιαι Nicocharis I 772.
Λημονμέδα Strattidis I 717.
Λῆροι Pherecratis I 172.
Λινδία Turpilianae fabulae titulus ex graeco dramate conversae. O. Ribbeck. Com. R. fr.² p. 101.
Λίνος Alexidis II 345.
Λοκρίδες Anaxandridis II 144.
Λοκρίδες Posidippi III 339.
Λοκροί Alexidis II 346.
Λοκροί Menandri III 91.
Λουτροποιός Anaxilae, cf. *Λυροποιός*.
Λυδοί Magnetis I 8.
Λυδός Antiphanis II 70.
Λυκίσκος Alexidis II 347.
Λυκοῦργος Anaxandridis II 144.
Λύκων Antiphanis II 71.
Λυροποιός Anaxilae II 267.
Λυσιστράτη Aristophanis.
Λυτρούμενος Epigenis II 418.
Λυτρούμενος Timostrati(?) III 356.

Μάγειροι Anaxilae II 269.
Μάγειρος Nicostrati II 224.
Μαι(νόμενος) Anaxandridis II 145.
Μαινόμενος Diodori II 422.
Μαινόμενος Diphili II 559.
Μακεδόνες ἢ Πανσανίας Strattidis I 718.
Μαλθάκη Antiphanis II 71.
Μαλθακοί Cratini I 42.
Μαμμάκνθος Aristagorae I 710.
Μαμμάκνθος Platonis I 622.
Μανδραγοριζομένη Alexidis II 347.
Μανέκτωρ ἢ Ἐρμιονεύς Mene-cratis III 383.
Μάντις Alexidis II 350.
Μαραθῶνιοι Timoclis II 461.
Μαρικᾶς Eupolidis I 307.

Μαστροπός Philippidis III 305.
Μεγαρικὴ Simyli II 444.
Μέθη Menandri III 91.
Μελανίων Antiphanis II 72.
Μελέαργος Antiphanis II 72.
Μελέαργος Philetaeri II 233.
Μελίβοια Eriphi II 428.
Μελίλωτος Anaxandridis II 145.
Μέλιττα Antiphanis II 73.
Μέλινται Dioclis I 767.
Μεμφίμοιος Antidoti II 410.
Μενέλεως Platonis I 622.
Μεροπίς Alexidis II 351.
Μεσσηνία Critonis III 354.
Μεσσηνία Menandri, cf. *Ἀνατιθεμένη ἢ Μεσσηνία*.
Μεταβαλλόμενος ἢ Μεταφερόμενος Timothei II 450.
Μεταλλῆς Pherecratis I 174.
Μεταλλῆς Nicomachi, cf. Pherecr. *Μεταλλῆς*.
Μεταφερόμενοι Posidippi III 340.
Μεταφερόμενος Timothei, cf. *Μεταβαλλόμενος*.
Μετεκβαλίνουσαι Nicomachi(?) Meinek. I 496. 7.
Μετιῶν ἢ Ζωμίον Philemonis II 488.
Μετοιμίζόμενος Diophanti III 375.
Μέτοικοι Cratetis I 137.
Μέτοικοι Pherecratis. I 178.
Μέτοικοι Platonis I 622.
Μέτοικος Antiphanis II 73.
Μέτοικος Philemonis II 489.
Μήδεια Antiphanis II 73.
Μήδεια Canthari I 764.
Μήδεια Eubuli II 186.
Μήδεια Strattidis I 720.
Μήδος Theopompi I 740.
Μηναγύρτης vel *Μητραγύρτης* Antiphanis II 74.
Μηναγύρτης Menandri III 93.
Μῆνες Philetaeri II 234.
Μητροφῶν Antiphanis II 74.

- Μίδων* Alexidis II 351.
Μίδων Antiphanis II 75.
Μιλησία vel *Μιλήσιοι* Alexidis II 351.
Μιλησία Philemonis tertii II 540. III 357.
Μίλων Alexidis II 353.
Μιμοψηφισταί vel *Μισοψ.* Philistionis ap Suidam.
[*Μίνως* Alexidis II 346 fr. 136].
Μίνως Antiphanis II 75.
Μισογύνης Menandri III 94.
Μισοπόνηρος Antiphanis II 75.
Μισουμένη Phoenicidis III 333.
Μισούμενος Menandri III 97.
Μισοψηφισταί vel *Μιμ.* Philistionis ap. Suidam.
Μνήματα Antiphanis II 76.
Μνημάτιον Diphili II 559.
Μνημάτιον Epigenis II 418.
Μνησιπτόλεμος Epinici III 330.
Μνηστήρες Alexidis II 353.
Μοῖραι Hermippi I 235.
Μοιχοί Amipsiae I 673.
Μοιχοί Antiphanis II 76.
Μοιχός Philemonis II 489.
Μονότροπος Anaxilae II 269.
Μονότροπος Ophelionis II 294.
Μονότροπος Phrynichi I 375.
Μοσχίων Callieratis II 416.
Μοῦσαι Euphronis III 321.
Μοῦσαι Ophelionis II 294.
Μοῦσαι Phrynichi I 379.
Μουσῶν γοναί Polyzeli I 791.
Μυλωθρίς Eubuli II 186.
Μυλωθρός Alexidis II 353.
Μυλών Antiphanis II 77.
Μυρμηκάνθρωποι Pherecratis I 178.
Μύρμηκες Canthari I 765.
Μύρμηκες Platonis I 623.
Μύρμηξ Posidippi III 341.
Μυρμιδόνες Philemonis II 490.
Μυρμιδόνες Strattidis I 721.
Μυροποιός Anaxilae, cf. *Λυροποιός*.
Μυσοί Eubuli II 186.
Μύσται Phrynichi I 380.
Μύστις Antiphanis II 77.
Μύστις Philemonis II 490.
Νάννιον Eubuli vel Philippi II 187.
Ναναγός Aristophanis I 459. cf. *Δίς ναναγός*.
Ναναγός Ehippi II 257.
Ναναγός Paramoni III 355.
Ναύκληροι Nausicratis II 295.
Ναύκληρος Eudoxi III 332.
Ναύκληρος Menandri III 101.
Ναυμαγία Nicomachi III 388.
Ναυσικάα Eubuli II 188.
Ναυσικάα Philyllii, cf. *Πλύντριαι*.
Νέαιρα Philemonis II 490.
Νέαιρα Timoclis II 462.
Νεανίσκοι Antiphanis II 79.
Νεκρός Diodori II 422.
Νεκρομαντεία mimus Decimi Laberii, ex parte fortasse ad graecae fabulae exemplum compositus. O. Ribbeck. Com. R. fr.² p. 289. cf. Mommsen. Hist. Rom.⁴ III 575 cum adn. 2.
Νεμέα(?) Apollodori Car. III 284.
Νεμέα Theopompi I 741.
Νέμεσις Cratini I 47.
Νεμόμενοι Philemonis II 490.
Νεοπτόλεμος Theophili II 475.
Νεοττίς Anaxilae II 269.
Νεοττίς Antiphanis II 79.
Νεοττίς Eubuli II 188.
Νεφέλαι α' Aristophanis I 490.
Νεφέλαι β' Aristophanis.
Νηρεύς Anaxandridis II 145.
Νηρεύς Anaxilae II 271.
Νηρηίδες Anaxandridis II 146.
Νῆσοι Aristophanis I 492.
Νῆσοι Platonis, cf. *Ἑλλάς*.

- Νῆκαι* Platonis I 623.
Νίοβος Aristophanis, cf. *Δράματα*.
Νίπτρα Polyzeli I 792.
Νόθος Philemonis II 491.
Νόμοι Cratini I 51.
Νομοθέτης Menandri III 102.
Νουμηνίαι Eupolidis I 313.
Νύμφαι Alexidis, cf. *Φιλόκαλος*.
Νύξ Philemonis II 491.
Νύξ μακρά Platonis I 624.

Ξάντριαι ἢ Κέρκωπες Platonis I 625.
Ξενίμων Heraclidis II 435.
Ξεολόγος Menandri III 103.
Ξοῦθος Eubuli II 188.

Ὄβελιαφόροι Ephippi, cf. *Ὅμοιοι*.
Ὄβολοστάτης Caecilii Statii fabula ex graeco dramate conversa. O. Ribbeck. Com. R. fr.² p. 55.
Ὀβριμος Antiphanis II 80.
Ὀδυσσεύς Amphididis II 243.
Ὀδυσσεύς Anaxandridis II 146.
Ὀδυσσεύς Theopompi I 742.
Ὀδυσσεὺς ἀπονιζόμενος Alexidis II 353.
Ὀδυσσεὺς ἢ Πανόπται Eubuli II 189.
Ὀδυσσεὺς ὑφαίνων Alexidis II 354.
Ὀδυσσεύς Cratini I 55.
Οἰδίπους Eubuli II 189.
Οἰνόμαος ἢ Πέλοψ Antiphanis II 81.
Οἰνόμαος ἢ Πέλοψ Eubuli II 190.
[Οἶνος Alexidis II 386 fr. 243.]
Οἰνοπίων Nicostrati II 224.
Οἰνοπίων Philetæri II 234.
Οἰωνιστής Antiphanis II 82.
Ὀλβία Eubuli II 190.
Ὀλκᾶδες Aristophanis I 495.
Ὀλυμπιόδωρος Alexidis II 355.
Ὀλυμπος Philisei II 443.

Ὀλυνθία vel *Ὀλύνθιος* vel *Ὀλύνθιοι* Alexidis II 355.
Ὀλυνθία Menandri III 104.
Ὀλυνθία vel *Ὀλύνθιος* vel *Ὀλυνθιακός* Philippidis III 305.
Ὅμηρος ἢ Ἀσκηταί Metagenis I 707.
Ὅμοια Alexidis II 357.
Ὅμοια Antidoti, cf. Alexid. fr. 163.
Ὅμοιοι vel *Ὅμοιοι* Antiphanis II 82.
Ὅμοιοι vel *Ὅμοιοι* Posidippi III 341.
Ὅμοιοι ἢ Ὀβελιαφόροι Ephippi II 258.
Ὅμολογοῦσα incerti comici, ut videtur, fabula apud Orion. ed. Schneidew. p. 47.
Ὅμοπάτριοι Antiphanis II 83.
Ὅμοπάτριοι Menandri III 105.
Ὅμφάλη Antiphanis II 83.
Ὅμφάλη Cratini iun. II 290.
Ὅμώνυμοι Antiphanis II 84.
Ὅμώνυμοι Dionysii II 425.
Ὀναγός Diphili II 559.
Ὀνειροι Dioclis I 769.
Ὀνος ἀσκοφόρος Leuconis I 703.
Ὀνου σκιά Archippi I 686.
Ὀπλομάχος Anaxandridis II 149.
Ὀπώρα Alexidis II 358.
Ὀπώρα Amphididis(?) II 244. 9.
Ὀργή Menandri III 105.
Ὀρεσταντοκλείδης Timoclis II 462.
Ὀρέστης Alexidis II 358.
Ὀρθάνης Eubuli II 190.
Ὀρνιθες Aristophanis.
Ὀρνιθες Cratetis I 137.
Ὀρνιθες Magnetis I 8.
Ὀρνιθευτής Nicostrati II 224.
Ὀρνιθοκόμοι Anaxilæ II 272.
Ὀρφεύς Antiphanis II 85.
Ὀρχηστρίς Alexidis II 358.
Ὀυρανός Amphididis II 244.
Ὀφεις Menippi(?) III 383.

Παγκρατιαστής Alexidis II 359.
Παγκρατιαστής Philemonis II 491.

- Παγκρατιαστής* Diphili vel Theophili II 475. 559.
Παιδάριον Philemonis II 492.
Παιδάριον Platonis I 625.
Παιδερασταί Diphili II 559.
Παιδεραστής Antiphanis II 85.
Παῖδες Philemonis II 492.
Παῖδες Theopompi I 743.
Παιδιαί Cratetis I 137.
Παιδίων Apollodori III 290.
Παιδίων Menandri III 107.
Παιδίων Platonis I 625.
Παιδίων Posidippi III 341.
Παλαίστρα Alcaei I 761.
Παλαμήδης Philemonis II 492.
Παλλακή Alexidis II 359.
Παλλακή Menandri III 108.
Παλλακίς Diphili II 560.
Παμφίλη Alexidis II 360.
Παμφίλη Theopompi I 744.
Πάμφιλος Eubuli II 192.
Πάν Amphidis II 244.
Πάν Timostrati III 356.
Πάνδαρος Anaxandridis II 149.
Πάνδαρος Nicostrati III supplem. vol. II.
Πάνδροσος Clearchi II 409.
Πάνδροσος Nicostrati II 224.
Πανδώρα Nicophontis I 776.
Πανήγυρις Philemonis II 492.
Πανηγυρισταί Batonis Mein. I 166. 480.
Πανηγυρισταί Diodori II 422.
Παννυχίς Callippi III 378.
Παννυχίς Eubuli II 193.
Παννυχίς Hipparchi III 274.
Παννυχίς Pherecratis, cf. Ἰπνός.
Παννυχίς ἢ Ἑριθοί Alexidis II 360.
Πανόπται Cratini I 60.
Πανόπται Eubuli, cf. Ὀδυσεύς.
Πανός γοναί Ararotis II 217.
Πανός γοναί Philisci II 443.
Πανταλέων Theopompi I 745:
- Παραδιδομένη* Euphronis III 322.
Παρακαταθήκη Aristophontis II 278.
Παρακαταθήκη Menandri III 109.
Παρακαταθήκη Sophili II 445.
Παρακαταθήκη Sosieratis III 391.
Παρακαταθήκη Timostrati III 356.
Παρακαταθήκη Timothei II 450.
Παραλογιζόμενοι Apollodori III 291.
Παραλυτρούμενος Sotadis II 449.
Παράσιτος Alexidis III 363.
Παράσιτος Antiphanis II 85.
Παράσιτος Diphili II 560.
Παρατηρούσα Turpilli fabula ex graeco conversa. O. Ribbeck. Com. R. fr.² p. 106.
Παρεισιὼν Philemonis II 493.
Παρεκδιδομένη Antiphanis II 87.
Παρθενίδιον Ararotis III supplem. vol. II.
Παρμενίσκος Eubuli II 194.
Παροιμιαζόμενος vel *Παροιμία* Antiphanis II 88.
[Πάροινος Alexidis, cf. *Πόρανος*.]
Πάροινος Philemonis II 494.
Πασιφάη Alcaei I 762.
Πατριῶται Nicostrati II 225.
Πανσανίας Strattidis, cf. *Μακεδόνες*.
Πανσίμαχος Caecilii Statii O. Ribbeck. Com. R. fr.² p. 57.
Πεδῆται Calliae I 696.
Πεδῆται Cratetis I 138.
Πεξονίκη Alexidis II 365.
Πε[ι]ρίθους Aristophontis II 278.
Πείσανδρος Anaxandridis, cf. *Πάνδαρος*.
Πείσανδρος Platonis I 626.
Πελαγοί Aristophanis I 502.
Πελιάδες Diphili II 562.
Πέλοψ Antiphanis, cf. *Οἰνόμαος*.
Πέλοψ Eubuli, cf. *Οἰνόμαος*.
Πέλοψ Nicocharis I 773.

- Πελασστής* Ehippi II 260.
Πελασστής Eriphi II 430.
Πένταθλος Xenarchi II 468.
Πεπαρηθία anonymi fr. adesp. 302.
Περιάλης Platonis I 629.
Περικειρομένη Menandri III 111.
Περινθία Menandri III 112.
Πέρσαι Pherecratis I 181.
Πέρσαι ἢ Ἀσσύριοι Chionidis I 5.
Περσὶς Sieracris II 296.
Περίλη Pherecratis I 184.
Πηνελόπη Theopompi I 746.
Πήρα (Πύρα?) Diphili III suppl. vol. II.
[Πιθραύστης Diphili, cf. *Τιθραύστης*.]
[Πιτακίς Magnetis, cf. *Τιτανίδης*.]
Πιττοκοπούμενος Philemonis II 494.
Πλαγγών Eubuli II 194.
Πλάνος Amphididis II 244.
Πλάτων Aristophontis II 279.
Πλινθοφόρος Diphili II 569.
Πλόκιον Menandri III 114.
Πλούσιοι Anaxilae II 272.
Πλούσιοι Antiphanis II 89.
Πλοῦτοι Cratini I 62.
Πλοῦτος Archippi I 686.
Πλοῦτος α' Aristophanis I 505.
Πλοῦτος β' Aristophanis.
Πλοῦτος Nicostrati II 226.
Πλύντραι ἢ Ναυσικά Philyllii I 784.
Ποάστρια(?) Cratetis I 141 extr.
Ποάστρια vel *Ποάστρια* Magnetis I 8.
Ποάστρια Phrynichi I 380.
Ποίησις Antiphanis II 90.
Ποίησις Aristophanis I 507.
Ποιηταί Alexidis II 365.
Ποιηταί Platonis, cf. *Λέκωνες*.
Πο(ι)ητής Biotti III 366.
Ποιητής Nicocharis I 773.
Πο(ι)ητής Phoenicidis III 333.
Ποιητής Platonis I 631.
Ποιήτρια Alexidis II 365.
Πόλεις Anaxandridis II 150.
Πόλεις Eunici vel Philyllii (vel Aristophanis) I 781. 784. 5.
Πόλεις Eupolidis I 314.
Πολύευκτος Heniochi II 432.
Πολύιδος Aristophanis I 508.
Πολύκλεια Alexidis II 366.
Πολυπράγμων Diphili II 562.
Πολυπράγμων Heniochi II 432.
Πολυπράγμων Timoclis II 463.
Πονήρα Alexidis II 366.
Ποντικός Alexidis II 368.
Ποντικός Antiphanis II 91.
Ποντικός Epigenis II 418.
Ποντικός Timoclis II 463.
Ποπύζουσα Alexidis, cf. *Δορκίς*.
Πορνοβοσκός Anaxilae, cf. *Γάκινθος*.
Πορνοβοσκός Eubuli II 194.
Πορνοβοσκός Posidippi III 341.
Πορφύρα Augeae apud Suidam.
Πορφύρα Timoclis II 463.
Πορφύρα Xenarchi II 470.
Ποτάμιοι Strattidis I 721.
Πότης Alexandri III 372.
Πρέσβεις Leuconis I 703.
Πρέσβεις Platonis I 632.
Πρίαπος Xenarchi II 472.
Προάγων Aristophanis I 509. (Philonidis I 256.)
Προβατεύς Antiphanis II 92.
Πρόβλημα Antiphanis II 92.
Πρόγαμοι Menandri III 121.
Πρόγονοι Antiphanis II 94.
Προεγκαλῶν Menandri III 122.
Προικιζομένη ἢ Ἰματιόπωλις Apollodori Car. III 287.
Προτίδες Theophili II 476.
Πρόκρις Eubuli II 195.
Προσκεδαννύμενος Alexidis II 369.
Προσουσία ἢ Κύκνος Eubuli II 196.

- Προσπάλτιοι* Eupolidis I 323.
Πρυτάνεις. Teleclidis I 215.
Πρωτεσίλαος Anaxandridis II 150.
Πρωτόχορος Alexidis II 369.
Πρωτόχορος Antidoti II 410.
Πτερύγιον Philemonis II 495.
Πτωχή ἢ *Ῥοδία* Philemonis II 495.
Πτωχοί Chionidis I 5.
Πνθαγορίζουσα Alexidis II 370.
Πνθαγορίζουσα Cratiniun. II 290.
Πνθαγοριστής Aristophontis II 279.
Πύκτης Timoclis II 463.
Πύκτης Timothei II 450.
Πυλαία Cratini I 65.
Πυλαῖαι (*Πυλαία*) Alexidis II 370.
Πύραυνος Alexidis II 371.
Πύραυνος Aristophontis, cf. *Διδυμοί*.
Πύραυνος Euphanis (non Antiphanis) II 296.
Πύρρα Diphili II 563.
Πύρρος Philemonis II 496.
Πυρφόρος Philemonis II 497.
[Πυτακίδης Magnetis, cf. *Τιτακίδης*.]
Πυτίνη Cratini I 67.
Πύτισος (?) Strattidis I 722.
Πωλούμενοι Menandri III 122.
Ῥαπιζομένη Menandri III 123.
Ῥεῖθρα Amphididis, cf. *Ῥεῖθοι* fr. 19.
Ῥήτορες Cratetis I 138.
Ῥίτων Archippi I 687.
Ῥοδία Philemonis, cf. *Πτωχή* ἢ *Ῥοδία*.
Ῥόδιον ἢ *Πομπύζουσα* Alexidis II 372.
Ῥωποπώλης Epieratis, cf. *Τριόδους*.
Σαμία Anaxandridis II 155.
Σαμία Menandri III 126.
Σάμιοι. Cratetis I 138.
Σαμόθρακες Athenionis III 369.
Σαπρώ Amipsiae I 674.
Σαπρώ Amphididis II 246.
Σαπρώ Antiphanis II 94.
Σαπρώ Diphili II 564.
Σαπρώ Ehippi II 262.
Σαπρώ Timoclis II 464.
Σαρδανέπαλλος Sannyrionis III suppl. vol. I.
Σάρδιος Philemonis II 497.
Σατυρίας Anaxandridis II 155.
Σάτυροι Cratini I 75.
Σάτυροι Eepphantidis I 9.
Σάτυροι Ophelionis II 294.
Σάτυροι Phrynichi I 381.
Σάτυροι Timoclis, cf. *Ἰκάριοι*.
Σειρήνες Nicophontis I 777.
Σειρήνες Theopompi I 746.
Σεμέλη ἢ *Λιόννσος* Eubuli II 196.
Σερίφιοι Cratini I 75.
Σιδηροῦ. fragmentum didascalium apud Boeckhium Corp. Inscr. I no. 229 . . . *εροις σιδηροῖς ἐπὶ Πυ(θοδώρου)*. *σιδηροῖς* epitheton est vocis praecedentis, ex qua superest *εροις*. fabulae nomen erat. Pythodorus archon Ol. 87, 1. Boeckh.
Σικελία vel *Σικελοί* Demetrii I 795.
Σικελικός Diphili II 564.
Σικελικός Philemonis II 498.
Σικυνώσιος Alexidis II 372.
Σικυνώνιος Menandri III 126.
Σίσυφος Apollodori Geloi III 279.
Σκείρων Alexidis II 373.
Σκευαί Platonis I 635. (Aristophanis I 512.)
Σκηνὰς καταλαμβάνουσαι Aristophanis I 512.
Σκλήροισι vel *Σκληρίαις* Antiphanis II 96.
Σκύθαι Xenarchi II 472.
Σκύθαι ἢ *Ταῦροι* (*Σκυθόταυροι*) Antiphanis II 96.

- Σκυτεὺς* Eubuli II 198.
Σοφισταί Platonis I 636.
Σπονδοφόρος Alexidis II 373.
Σταλαγμός anonymi poetae a Naevio latine expressa. O. Ribbeck. Com. R. fr.² p. 18.
Στεργοί Teleclidis I 216.
Στεφανοπώλιδες Eubuli II 198.
Στιγματίας Naevianae fabulae titulus ex graeco dramate translatae. O. Ribbeck. Com. R. fr.² p. 19.
Στρατιῶται Hermippi I 239.
Στρατιῶται Menandri III 128.
Στρατιώτης Alexidis III 373.
Στρατιώτης Diphili, cf. *Εὐνοῦχος*.
Στρατιώτης Philemonis II 500.
Στρατιώτης Xenarchi II 473.
Στρατιώτης ἡ Τύχων Antiphanis II 97.
Στρατιώτιδες Theopompi I 747.
Συγκρύπτων Timoxeni III 366.
Σύμβολον Caecilii Statii fabula ex graeco dramate expressa. O. Ribbeck. Com. R. fr.² p. 68.
Συμμαχία Platonis vel Canthari I 639. 765.
Συμπλέουσai Philippidis III 306.
Συναποθνήσκοντες Alexidis II 374.
Συναποθνήσκοντες Diphili II 564.
Συναποθνήσκοντες Philemonis II 501.
Συναριστῶσαι Menandri III 129.
Συνεπλέουσai Philippidis, eadem quae *Συμπλέουσai* III 306.
Συνεξαπατῶν Batonis III 328.
Συνεργοί vel *Συνέριθοι* Timoclis II 464.
Συνεργῶσαι Menandri III 130.
Συνέφηβοι Apollodori III 291.
Συνέφηβοι Euphronis III 322.
Συνέφηβοι Menandri III 131.
Συνέφηβος Philemonis II 501.
Συντρέχοντες Alexidis II 375.
Συντρέχοντες Sophili II 446.
Σύντροφοι Alexidis II 376.
Σύντροφοι Damoxeni III 349.
Σύντροφοι Diphili II 565.
Σύντροφοι Posidippi III 342.
Συνωρίς Diphili II 565.
Συρακόσιος Alexidis II 376.
Σύρος Nicostrati II 226.
Σύρφαξ Platonis I 642.
Σφαττομένη Apollodori Car. III 288.
Σφαττόμενος Diphili II 567.
Σφαττόμενος Eumedis III 377.
Σφενδόνη Amipsiae I 674.
Σφῆκες Aristophanis.
[Σφίγγες Eupolidis, cf. *Αἴγες* I 264 fr. 29.]
Σφιγγοκαρίων Eubuli II 201.
Σχεδία Diphili II 567.
Σχολάζοντες Calliae I 697.
Σφῶζουσα Dionysii II 427.
Σώρακοι Alexidis II 376.
Σώσιππος Anaxandridis II 155.
Σώτειρα Dionysii, eadem quae *Σφῶζουσα* II 427.
Ταγνηισταί Aristophanis I 516.
Ταξιαρχοι Eupolidis I 325.
Ταραντῖνοι Alexidis II 377.
Ταραντῖνοι Cratini iun. II 290.
Ταῦροι Antiphanis, cf. *Σκύθαι*.
Τεισαμενός Theopompi I 748.
Τελεμησῆς Aristophanis I 525.
Τελεσίας Diphili II 567.
Τεχνικός Naevii O. Ribbeck. Com. R. fr.² p. 22.
Τήθη Diphili II 568.
Τηρεὺς Anaxandridis II 156.
Τηρεὺς Canthari I 765.
Τηρεὺς Philetaeri II 234.
Τιγόνιον Alexandri, cf. *Τιτιγόμιον*.
Τιθραύστης Diphili II 568.
Τίμων Antiphanis II 100.

- Τισαμενός* Theopompi, cf. *Τεισαμενός*.
Τιτακίδης Magnetis I 8.
Τιταῖνες Cratini iun. II 291.
Τιταῖνες Eubuli II 203.
Τιτανόπανες vel *Τιτανοργάντες* Myrtili I 253.
Τίτθαι Eubuli II 204.
Τίτθη vel *Τίτθαι* Alexidis II 380.
Τίτθη Menandri III 131.
Τιτιγόνιον Alexandri III 373.
Τοκιστής Nicostrati II 226.
Τοκιστής ἢ Καταψευδόμενος Alexidis II 381.
Τόλμαι Cratetis I 140.
Τραγωδοὶ ἢ Ἀπελεύθεροι Phrynichi I 383.
Τραυματίας Alexidis II 382.
Τραυματίας Antiphanis II 101.
Τραυματίας Philoclis III 366.
Τριβάκηλος Naevii O. Ribbeck. Com. R. fr.² p. 23.
Τριόδους ἢ Ῥωποπώλης Epieratis II 285.
Τριταγωνιστής Antiphanis II 102.
Τριφάλης Aristophanis I 528.
Τριφαλλος Naevianae fabulae titulus ex graeco conversae. O. Ribbeck. Com. R. fr.² p. 23.
Τροφώνιος Alexidis II 383.
Τροφώνιος Cephisodori I 800.
Τροφώνιος Cratini I 79.
Τροφώνιος Menandri III 132.
Τρόχιλος Heniochi II 432.
Τρώιλος Strattidis I 723.
Τυμπανισταί Autocratis I 806.
Τυνδάρεως Alexidis II 384.
Τυνδάρεως ἢ Αἴδα Sophili II 446.
Τυραννίς Pherecratis I 186.
Τυρρηνός Antiphanis II 102.
Τυρρηνός Axionici II 411.
Τύχων Antiphanis, cf. *Στρατιώτης*.
Ύακινθος (ῆ) Πορνοβοσκός Anaxilae II 272.
Ύβρις Anaxandridis II 157.
Ύβριστοδίκαι Eupolidis I 330.
Ύδρία Antiphanis II 103.
Ύδρία Menandri III 133.
Ύλοφόροι Aristomenis I 692.
Ύμέναιος Ararotis II 218.
Ύμνις Menandri III 135.
Ύπέρβολος Platonis I 643.
[Ύπεύθυνος Phrynichi fabula ficta, schol. Ald. Arist. Nub. 556.]
Ύπνος Alexidis II 384.
Ύπνος Antiphanis II 104.
Ύπνος Xenarchi II 473.
Ύποβαλλόμεναι Epinici III 331.
Ύποβολιμαῖος Alexidis II 386.
Ύποβολιμαῖος Cratini iun., cf. *Ψευδνποβολιμαῖος*.
Ύποβολιμαῖος Eudoxi III 332.
Ύποβολιμαῖος Philemonis II 502.
Ύποβολιμαῖος ἢ Ἀγροικος Menandri III 137.
Ύς Cephisodori I 801.
Ύφ' ἐαντῶν πλανώμενοι Dexicratis III 374.
Φαῖδρος Alexidis II 386.
[Φαῖδρος Platonis, cf. Φάων I 646 sub tit. et fr. 179.]
Φαίδων ἢ Φαιδρίας (?) Alexidis II 388.
Φανίον Menandri III 142.
Φαρμακόμαντις Anaxandridis II 157.
Φαρμακοπώλης Alexidis, cf. *Κρατεύας*.
Φαρμακοπώλης Mnesimachi II 441.
Φάσμα Menandri III 143.
Φάσμα Philemonis II 502.
Φάσμα ἢ Φιλάργυρος Theogneti III 364.
Φάων Antiphanis II 104.

- Φάων Platonis I 645.
 Φαληφόρος Anaxandridis II 157.
 Φιλάδελφοι Amphidis II 246.
 Φιλάδελφοι ἢ Ἀποκαρτερῶν Apol-
 lodori Geloi III 279.
 Φιλάδελφοι Menandri III 144.
 Φιλάδελφοι Philippidis III 306.
 Φιλάδελφοι Sosicratis III 391.
 Φιλάδεστος vel Φιλάδελφοι Di-
 phili II 568.
 Φιλαθήναιος Alexidis II 388.
 Φιλαθήναιος Philippidis III 307.
 Φιλάργυροι Philisci II 443.
 Φιλάργυρος Cratetis I 141.
 Φιλάργυρος Dioxippi III 359.
 Φιλάργυρος Philippidis III 307.
 Φιλάργυρος Theogneti, cf. Φάσμα.
 Φίλαρχος Philippidis III 307.
 Φίλαρχος vel Φύλαρχος Sophili
 II 446.
 Φίλαντος Philetaeri II 235.
 Φίλαντος Theophili II 476.
 Φιλέμπορος 'Naevianae fabulae
 titulus ex graeco dramate trans-
 latae' Mein. non est apud
 O. Ribbeckium.
 Φιλέταιροι Hegesippi III 313.
 Φιλέταιρος Alexidis, cf. Δημήτριος.
 Φιλέταιρος Amphidis II 246.
 Φιλέταιρος Antiphanis II 104.
 Φιλέταιρος Heniochi II 433.
 Φιλέταιρος Philonidis I 256.
 Φιλευριπίδης Axionici II 412.
 Φιλευριπίδης Philippidis vel Phi-
 lippi III 307.
 Φίλιννα Axionici II 414.
 Φίλιννα Hegemonis I 700.
 Φίλιππος Mnesimachi II 441.
 Φίλσκος Alexidis II 389.
 Φίλσκος Antiphanis II 105.
 Φιλοδέσποτος Sogenis III 355.
 Φιλοδέσποτος Theogneti III 365.
 Φιλοδέσποτος Timostrati III 356.
 Φιλοδικαστής Timoelis II 465.
 Φιλοθήβαιος Antiphanis II 105.
 Φιλοθύτης Metagenis I 708.
 Φίλοι Eupolidis I 330.
 Φιλόκειος Timostrati III 356.
 Φιλόκαλος ἢ Νύμφαι Alexidis II
 389.
 Φιλοκλήτης Antiphanis II 107.
 Φιλοκλήτης Strattidis I 724.
 Φιλόλακων Stephani III 360.
 Φιλομήτωρ Antiphanis II 108.
 Φιλοπάτωρ Antiphanis II 108.
 Φιλοπάτωρ Posidippi III 342.
 Φιλοπράγμων Critonis III 354.
 Φιλόσοφοι Philemonis II 502.
 Φιλοτραγῳδός Alexidis II 389.
 Φιλουμένη Caecillii Statii O. Rib-
 beck. Com. R. fr.² p. 58.
 Φιλοῦσα Alexidis II 389.
 Φιλύρα Ephippi II 262.
 Φιλωνίδης Aristophontis II 281.
 Φιλῶτις Antiphanis II 109.
 Φινεύς Theopompi I 749.
 Φοινικίδης vel Φοῖνιξ Stratonis
 III 361.
 Φοῖνιξ Eubuli II 205.
 Φοίνισσαι Aristophanis I 533.
 Φοίνισσαι Strattidis I 724.
 Φορμοφόροι Hermippi I 242.
 Φράτρες Leuconis I 703.
 Φράτορες (sic) Glyconis Anecd.
 var. Schoell. et Studem. I
 77, 15.
 Φρέαρ Anaxippi III 301.
 Φρέαρ Diphili II 568.
 Φρέαρος Antiphanis II 109.
 Φρεαρύχος Philyllii I 786.
 Φρουροῦντες Diphili, cf. Ἐλαιών.
 Φρύξ vel Φρύγιος Alexidis II
 390.
 Φυγᾶς Alexidis II 391.
 Φυλακή Philemonis II 503.
 Φύλαρχος Phoenicidis III 333.
 Φύλαρχος Sophili, cf. Φίλαρχος.
 Φωνεῖς Philemonis iun. II 540.

- Χαλκεία* Menandri III 146.
Χαλκιδικός Axionici II 414.
Χαλκίς Menandri III 147.
Χάριτες Anaxilae II 273.
Χάριτες Eubuli II 205.
[Χάριτες Philemonis II 503. 536.]
Χειμαζόμενοι Cratini I 81.
Χειρογάστορες Nicocharis I 773.
Χειρογάστορες Nicophontis I 778.
Χείρων Cratini iun. II 291.
Χείρων Pherecratis I 187.
Χείρων Nicomachi I 188 init.
 193 (Pherecr. 152).
Χείρωνες Cratini I 82.
Χήρα Menandri III 147.
Χήρα Philemonis II 503.
Χορεύουσαι Posidippi III 342.
Χορηγίς Alexidis II 391.
Χορηγῶν Paramoni III 355.
Χορός Epieratis II 285.
Χρύσιλλα Eubuli II 205.
Χρύσιππος Strattidis I 726.
Χρυσίς Antiphanis II 110.
Χρυσοῦν γένος Eupolidis I 333.
Χρυσοχόος Anaxilae II 273.
Χρυσοχόος Diphili II 569.
- Ψάλτρια* Dromonis II 419.
Ψάλτρια Eubuli II 206.
Ψευδαίης Apollodori Geloi III
 280.
Ψευδηρακλῆς Menandri III 148.
Ψευδηρακλῆς Pherecratis I 194.
Ψευδοληστὰς Timoclis II 465.
Ψευδόμενος Alexidis II 392.
Ψευδοστιγματίας Nicostrati II 227.
Ψευδυποβολιμαῖος Cratini iun. II
 292.
Ψευδυποβολιμαῖος Crobyli III
 380.
Ψῆνες Magnetis I 9.
Ψοφοδεής Menandri III 151.
[Ψυχασταί Sannyrionis Meinek.
 I 264.]
Ψυχασταί Strattidis I 727.
- Ῥιόν* Epieratis II 286.
ῤραι Anaxilae II 273.
ῤραι Aristophanis I 535.
ῤραι Cratini I 89.
ῤτις(?) Nicostrati apud Suidam.
 Meinek. I 348.
 πενταί Diphili II 569.

SUPPLEMENTA.

Quae postquam singula huius operis volumina prodierunt aut apud veteres scriptores repetita lectione aut in philologorum commentationibus scripta inveni de comicorum graecorum fragmentis, his supplementis coniuncta propono, iteratis simul eis quae vol. I p. vi et vol. II p. 581. 2 congessi. quo facto si quis quid post meam editionem adhuc ad illorum poetarum sive emendationem sive interpretationem accesserit scire cupiat, omnia, ne quae natura sua coniuncta sunt in diversis libri partibus conquirere cogatur, hoc tertio volumine comprehensa et suis quaeque locis deinceps enotata reperiet.

VOL. I.

MAGNES

Fr. 3 mortuum significari et versu proximo fortasse προθέμενον poetam scripsisse opinatur Herwerdenus Mnem. X 67, syntaxi paene intolerabili.

ECPHANTIDES

Fr. 2 (καὶ) Μεγαρικῆς κωμῳδίας μεθίεμαι· αἰσχύνομαι τὸ δρ.
M. π. Bywater Mus. Rhen. XXXVII 413.

CRATINUS

Fr. 3 ἐμοὶ μὲν (sic suppl. Mein.) ἡδὺ Nauck. Mélanges gréco-rom. V 221.

6, 2 scrib. ἀπετείσατο.

16, 2 πρώτῳ ποιέσθαι πείραζαν Cobet. Coll. crit. 291.

22. memorabilis est Plinii narratio 4, 91 nec licet dubitare de gente ea (Hyperboreis), cum tot auctores prodant frugum primitias solitos Delon mittere Apollini quem praecipue colunt. virgines ferebant eas, hospitibus gentium per annos aliquot venerabiles, donec violata fide in proximis accolarum finibus deponere sacra ea instituere, hique ad conterminos deferre, atque ita Delon usque.

32. Miller. *Mélanges* 384 (Zenob.) βοῦς ἐν ἀντίκῳ κάθῃ. παροιμία ἐπὶ τῶν ἀκρόγων.

De *Dionysalexandro* cum Meinekio consentit O. Ribbeck. *Alaz.* 26.

48. γελγοπώλης est apud Eustath. 927, 57 (O. Kaehler. *Herm.* XXI 630. *Wochenschr. f. klass. Phil.* 1885, 904).

ad *Dionysalexandrum* pertinet fortasse etiam adesp. 1256.

Δραπέτιδες. disputavit de hac fabula, potissimum de fr. 55. 6 et quod huc pertinere censet 296, Leo in *Mus. Rhen.* XXXIII 408 sq.

52. exemplis addo pauca de multis *Arist. Ach.* 219. *Lys.* 231. 694. 5. 928. *Alexid.* 178. 256. *Philem.* 188. *Menand.* 21. *Euphron.* 1, 31. *Theogn.* 347 ἐγὼ δὲ κῶων ἐπέρησα χαράδρην.

58, 2 τριγῆλις (gen. pretii) *Herwerden. Mnem. n. X* 68.

60. O. Crusio *Anal. crit.* 81 n. 1 libenter concedo πλοῖα ῥέοντα non recte me interpretatum esse. de Cratino sententiam non mutavi.

66. adverbiiς πέρα, εἰκῇ aliis iota subscriptum adiciam, ubi communi usu receptas videro formas οὔτω, πόρρω, ἔξω, ἄνω cet.

71. si quis nomen *Περικλῆς* cum Cobeto eiciendum censet, non neglegendum fr. 241.

73. ad eandem rem *Leucon.* 1 pertinere censent *Muhl. Zur Gesch. der alt. att. Kom.* 88. *Brandes. Obs. crit.* 21.

74. *Schol. Eurip. ap. Geel.* ἐξέκλεψεν exhibet, non ἔκλ.

78 ἀπέφρηκαν *Nauck. Mélanges V* 221, cuius conferenda est dissertatio de hoc verbo *Bulletin de l'acad. Petersb.* VI 438.

80. dialectum esse 'Abderiticam, fortasse omnino Ionicam' conl. *Democriti nomine (εἰδωλα) εὐλογγα* per litteras me monuit *Dilesius.*

84. τύρβη νέων τις, καινὸν ἐργαστήριον versum esse *Gregorii Nazianz. II* 27a monuit *Nauckius Mélanges V* 221. audio: sed ubi *Athenaeus* suum invenit *συρβηναίων (συρβηνέων) χορόν?* cf. 15, 669 b. 671 c. 697 ef.

108, 3 scr. ἐπῶξουσ', de quo verbo cf. *Meinek. Theocr.* 5, 97 p. 236 (ed. 3).

109, 1 ὥς γοῦν *schol. cod. Ambros. ed. Ziegler, Tubing.* 1867, p. 72.

112. de verbo ἄγειν (ἡγεῖσθαι) cf. 352. adesp. 726. — de *Psyra* vel *Psyris* insula *Hom. Od.* 3, 171 νήσου ἐπι *Ψυρῆς*. *Schol. Hom. Od.* p. 92 *Buttm.* *Ψυρία νησιδίον ἐστὶν ἀπέχον σταδίους ν' τῆς Χίου.*

124 γέγραπται *Ellis Amer. Journ. philol.* VI 9.

142. *Vesparum* versus 710. 11, quos ipse commemoravi, nihil prorsus faciunt neque ad stabiliendam neque ad infirmandam scripturam. ex *Odyssa* conieci fortasse recipiendum esse *τροῶν αἰνύμενοι.* nihil agit *Herwerdenus Mnem. n. X* 68.

144, 4 δίῳ *Nauck. Bullet. Petersb.* VI 11.

146 οὐκ ἴδια τὰδ' οὐκετον Χαρ. Miller. *Mélanges* 124 (O. Kaehler. Herm. XXI 632): qua varietate nihil proficitur.

152 μισεῖς γὰρ πάνυ — τρέπει νῦν Bachmann. *Anecd.* I 324, 17.

De *Plutis* cf. etiam Birt. *Elpid.* 103 not. 68.

161, 2 καὶ] κτεῖς Birt. p. 69.

162. Pollux 4, 101 διποδία ὄρχημα Λακωνικόν.

165. cf. Birt. 101 not. 65.

172. κεῖ est Hemsterhusii coniectura, refutata a Porsono Eur. Phoen. 1422, qui 'καὶ numquam' inquit 'crasin facit cum εἶ, nisi in compositis'. cf. Nauck. *Mélanges* V 222.

De *Pyline* allucinetur Zielinski Mus. Rhen. XXXVIII 301 sq.

186, 2. testimoniis Dionys. Hal. VI 1041, 14. Theophyl. archiep. Bulg. Epist. 15 p. 24 Meurs. addit Nauck. *Mélanges* V 222.

209. οἰκοῦσιν οἱ φεύγοντες (*exsules*) ἀῖδοντον βίον (separato ἄλλοις a verbis poetae) Enger. *Annal.* Fleckeisen. LXXVII 558.

214. Eustath. 838, 55 οἱ δ' αὐτοὶ (οἱ διαφοροῦντες τὰ δημόσια), φασί, καὶ μορφοὶ ἢ ἀμορφοί.

Ad *Seriphios* pertinet fortasse adesp. 1238.

222, 3. interpungendum est post ἤλθες. 'sero quidem venisti, attamen venisti: hora novissima sane, ut dicam quod sentio' cet.

227. Maassius Herm. XV 619 ex cod. Laurentiano Pollucis haec protulit: λυχνοκαστεῖν μὲν ἔφη Κρατῖνος ἐν Τροφωνίῳ, Μένανδρος δὲ ἐν Θετταλῇ (Θεττάλῃ) λύχνων ἀφάς.

236. cf. etiam Aristoph. Lys. 1237.

238. Herwerdenus (cf. *Mnem.* n. X 69) nullam nisi corporis pulchritudinem agnoscere videtur.

243. cf. Aristot. fr. 502 (p. 1560 a 2).

244. cf. adesp. 8. 1561.

258. cf. etiam Bachmann. *Anecd.* I 325, 3.

272. ὠράξασθαι Lentz. Herod. II 585, 6 not. cf. Eupol. 358.

275. πρὶν συμπαῆσαι est in Polluce Bekkeri. quod cum improbat Herwerdenus *Mnem.* n. X 69, neglegit Pollucis verba ὑποδηλοῖ παίζων. scilicet vulgo ἡγείται τὸ παῆσαι, sequitur τὸ κνάπτειν: sic enim fullones. apud Cratinum autem, si quid in tanta brevitate fragmenti affirmari potest, per iocum dicitur aliquis servo opinor minitatus esse se virgis ipsum caesurum πρὶν συμ.

298. cf. etiam Lobeck. *Pathol.* proleg. 150.

299. in scholiis Theocriti consentit cum eis quae vulgo eduntur etiam Ambros. Ziegler. p. 34, nisi quod v. 2 praebet ἔχων τῷ στεφάνῳ. Bachmann. *Anecd.* I 432, 21 κώμυς ἢ δεσμὸς τοῦ χόρου. de syntaxi verborum κώμυθ' ὅσην ἔχει cf. Hermipp. 79.

301, 1 ἀναμένουσιν, ὥς ἐπηγλ. μείρακες φαιδραί, τρ. Madvig. *Advers. crit.* III 52. 3.

316 parodiam esse oraculi (Herodot. 8, 96 *Κωλιάδες δὲ γυναιῖνες ἐρετμοῖσιν φρύξουσιν*) arbitratur Nauck. M^{él}. V 223.

322 ἔστι τῶν γὰρ αἰσχροῶν | φιλ. χ. κτλ. Ellis Amer. Journ. philol. VI 10, conlocatione verborum, quamquam summa est libertas in hac re particulae γάρ, paene intolerabili.

323, 3. Naber. Mnem. VIII 28 non unum fragmentum, sed tria esse arbitratur, quorum tertium 'propter metrum' scribit *εὐδαίμων* ἔτικτέ σε, μητέρ, ἱκρίων ψόφησις. de metro egregie fallitur: Rossb. Westphal. p. 358. 9. et sententiam cum ipse Naberus se non intellegere fateatur, facile sapientia eius carebimus.

326 ὑποτρόφοιο γέννας cod. Ambros., 'sed de ὅτο in νοτρο dubito'. Ziegler. p. 66.

334 τὸν ὑποκαπιζόμενον οἶνον Ellis Amer. Journ. phil. VI 10.

343 est etiam Bekker. Anecd. 9, 29.

344 τροχίσκους pro ὀλίσβους Ellis.

347. *Λέρνη κακῶν* iam est apud Strabonem 8, 371.

383. Lobeck. Paralip. 464 n. 13 *πόρνη ἢ ὅλην κώμην ἀνέχουσα*.

402. non possum adsentiri Ellisio (Amer. Journ. VI 10).

Fortasse Cratini est etiam adesp. 48. praeterea poetae fragmentis addenda sunt haec:

76b (repet. ex vol. I vi)

Schol. Oribas. III 680 *ἐκφόριον γὰρ λέγεται . . . ἐπὶ λόγον, ὡς κρατύνει θύραζε. ὅν ἔστι μῦθος ἔκφορος | ἐντεῦθεν ὡς ἄφρονες*. indic. Nauckius, qui rectissime ὡς *Κρατῖνος Θράτταις*. pro ἄφρονες facile est scribere ἄφρονας: sed in tanta fragmenti brevitate incerta est emendatio.

331b

Schol. Clement. Alex. p. 422, 23 Dindf. τοῦ δὲ Ἰππωνος . . . ὡς ἀσεβοῦς γενομένου μέμνηται Κρατῖνος.

389b

Ἀρτύων Ἀρτύωνος

κέκλιται παρὰ Κρατῖνῳ. Theodosius *Περὶ κλίσεως τῶν εἰς ὧν βαρυτόνων* (ex Herodiano) in Progr. gymn. Heidelberg. 1887 p. 21, 29.

459b

ἦν Ἀμαζόνες ἄνδρες ἔασιν.

Theodosius *Περὶ κλίσεως τῶν εἰς ὧν βαρυτόνων* in Progr. gymn. Heidelberg. 1887 p. 23, 1 *λέγεται καὶ ἀρσενικῶς (Ἀμαζών)*, ὡς *παρὰ Κρατῖνῳ κτλ*. Callimacho tribuitur (*ἔῶσιν*) in Cramer. Anecd. Ox. II 38. cf. O. Schneider. Callim. fr. 523 (*ἔωσιν*). Cratino vindicat E.

Hiller. Deutsche Littz 1888 p. 11, conl. Etym. m. 75, 52 λέγονται οὕτω (ἀμαζόνες) καὶ οἱ πένητες οἱ μᾶζαν οὐκ ἔχοντες.

CRATES

Fr. 3 scr. λυχνείδιον.

14, 6. cum vascula et cibaria (κύλιξ, μᾶζα, χύτρα, ἰχθύς) a poeta promiscue commemorantur, concidunt quae Herwerdenus Mnem. n. X 70 contra me disputavit. neque ulla opus est versuum transmutatione.

15. cf. Birt. Elpid. 102. 3.

16 omisso poetae nomine exstat etiam in Lexic. Vind. 143, 9 Nauck. (Θηρίους).

27, 2 ἐπὶ κοχωνῶν sine articulo ut Arist. Plut. 635 λελάμπρυνται κόρας.

29, 2 κἀμασιν nunc etiam Madvig. Advers. crit. III 53.

39 fort. Cratetis philosophi est. cf. Nauck. Tr. gr. fr. p. 629. Gomperz. Act. acad. Vindob. 1888 p. 48. 9.

48 Κρατίνῳ pro Κράτητι Etym. Milleri (Mélanges 101).

PHERECRATES

Fr. 1, 4 μικροῦ (puenē) pro μακροῦς Herwerdenus Mnem. n. X 71.

de argumento Ἀγρίων Themistius 26, 323c (quam stultum est ἐπαινεῖν μὲν τὸν Προμηθεῖα) . . . οὐκ οὐκ ἐποίησε τοὺς ἀνθρώπους μονήρεις τε καὶ μονοτρόπους ὥσπερ τοὺς λύκους ἢ τὰς παρδάλεις· αὐτοὺς δὲ ἰλλυγιάν πρὸς τὸ πλήθος καθάπερ τοὺς Ἀγρίους, οὓς ἐδίδαξε Φερεκράτης. scilicet pro τοὺς Ἀγρίους dicere debebat τοὺς μισανθρώπους.

11. ἀποικεῖν hic, si modo recte ita Bothius, non ego, nihil aliud quam usquequaque significat. ceterum nescio cui Herwerdenus (Mnem. n. XIII 161) scribat. nam ἐξιέναι 'solemni usu' dici 'de expeditione terrestri', ἐκπλεῖν de expeditione maritima, id quidem apud nos tirones fere norunt. si vero ἐξιέναι non posse dici censet etiam eos qui navibus aliquo proficiscuntur, facile refutatur Thucyd. 1, 3 extr. 1, 103, 1. 7, 3, 1. 8, 61, 2. neque vero quisquam locutionem Homericam (Ἄρη ξυνάγειν) in anapaestis mirabitur.

De tempore Ἀντομόλων cf. Brandes. Observ. crit. 13. 15.

34. exemplis add. Alexid. 245, 1. Canthar. 5. Philem. 66, 3.

Dulodidascalon Ol. 90, 1 vel 2 actam esse censet Brandes.

Obs. crit. 22.

Corianno. eis fabulis quas a meretricibus nomen accepisse narrat Athenaeus addi possunt multae: cf. A. Nauck. Aristoph. Byz. 277. 8. n. 11.

68, 1 προσελέτω πεφωγμένας scribitur Bachmann. Anecd., προσελέτω πεφωγμένον Miller. Mélanges 305. cf. O. Kaehler. Herm. XXI 632.

69, 4 ῥηγεράσαι Ellis Amer. Journ. VI 10. de syntaxi cf. etiam Eurip. Cycl. 240.

79. verba ἄνδρες — καινῶ melius uno versu continuantur.

80, 3 κάμπλημενος ante Herwerdenum A. Nauck. Mélanges III 55. 6. — 4. κάμπεπρησο Kaibel.

92 ὧς' ἀμαμηλίδων vel ὅξει μηλεῶν. B. μᾶλλὰ γλ. Ellis Amer. Journ. VI 11.

95, 1. sola ὅτου ὅτων ὅτοις poetis Atticis concedit Nauckius Mélanges V 223.

108, 6 καὶτομάτοις Kaibel. 26. cum Meinekio consentit M. Hauptius Opusc. II 157 exemplis ab illo conlectis addens Anthol. Palat. XI 388 πάντα δοκεῖ σοι | ἐν τῷ ζῆν εἶναι τῶν ἀγαθῶν ἀγαθά. | εἴθ' ὅταν εἰσέλθῃ γαμετή, πάλιν εὐθὺ δοκεῖ σοι | ἐν τῷ ζῆν εἶναι πάντα κακῶν τὰ κακά. 'quae mala sunt inter ipsa mala atque ita eminent, ut praecipue et proprie mala dicenda sint.' de interpretatione non dubito, de syntaxi apud Atticos poetas adhuc dubito.

116. ut Etym. m. etiam Aldi Thesaurus. cf. O. Kaehlerus Herm. XXI 632.

122. nodum in scirpo quaerit Herwerdenus Mnem. n. X 71. 2. μέλλομεν, i. e. nos et vos.

Persas eandem fabulam cum priore Pluto Aristophanis et perperam a plerisque Pherecrati, recte Aristophani in Cramer. Anecd. I 277 adsignatam esse suspicatur anonymus Literar. Centralbl. 1881, 962. non credo.

130, 10 ἀπαλοῖσι Dobraei est, non mea emendatio.

134. quaerenti unde venerit alter non accurate, sed ita ut saepe fit quo contendat respondet (contra Herwerd. 72).

143, 5. γαστροίδης compositum est ex γαστήρ et οἶδεῖν, ut πεοίδης, χελυνοίδης al. cf. adesp. 1111.

145. cf. etiam quae Volkmannus in ed. Plutarchi De mus. p. 123—125 Meinekium fere secutus de hoc fragmento disputavit. v. 16 ἐν ἐννέα scribendum censet cum Ulricio. in v. 22 constituendo perperam Bothio obtemperavit. — magnopere me vituperat Herwerdenus Mnem. n. XIII 163 quod ad v. 25 non commemoraverim emendationem Meinekii (ἐνδεκα). suam potius ipse negligentiam prodit, siquidem quod desiderat suo loco enotatur p. 189 meae ed.

146, 7 καὶ add. Bergk. totum versum cum eis qui praecedunt coniunxit H. Iacobi V LVII. cf. Lexic. Vindob. 109, 13 Nauck. et eiusdem Mélanges V 224.

147, 2. αἰτίαν ἔχειν sic etiam Alexid. 20, 3.

148. extr. add. Eupol. 253.

153. in adn. del. verba '11. 12 Hesiodi Op. 722. 3.'

160. C. Mueller. Geogr. min. I 105 c. 25.

204. Hesych. ἀποτυλῶσαι· ἐπᾶραι αἰδοῖον.

209. Eustath. 1572, 21 ἀλλαγοῦ (969, 1) ἐγράφη ἔρηκη λέγεσθαι παρὰ τοῖς κωμικοῖς καὶ πλεκτά τινα ἐκ τριχῶν. H. Iacobi ed. min. viii.

211 extr. add. διαττᾶν ter Plato philosophus. verbum esse Atticum ττάω, unde recte derivatum sit ἐττημένα, I. Wackernagelius contendit Ztschr. f. vergl. Sprachforsch. XXVIII 122. cui quot philologi obsecuturi sint, securus exspecto.

246. Bekker. Anecd. 72, 19 χολλάδες· διὰ δυοῖν ἁλ, αἱ τῆς γαστροῦς διὰ παχύτητα ἐπιπτύξεις.

Pherecrati tribuit Eustathius Eubul. 109, 2, ubi tamen cf. quae adnotavimus.

Pherecratis fragmentis addendum est

155b

ὁ δ' Ἀχιλλεύς εὔ πως ἐπὶ κόρορς αὐτὸν
ἐπάταξεν, ὥστε πῦρ ἀπέλαμψ' ἐκ τῶν γνάθων.

Miller Mélanges de lit. gr. 401 οἱ δὲ τὸ 'ἐπὶ κόρορς' ἐξηγοῦνται τὸ εἰς τὰς γνάθους τύπτεσθαι, ὥς... Φερεκράτης κτλ. 1. fortasse εὔ πως δ' Ἀχιλλεύς αὐτὸν ἐπὶ κόρορς ἄμα | ἐπάτ. κτλ. 2. ἐπάταξεν Miller.] ἐπέταξεν. ἀπέλαμψ' Nauck. Mélanges V 224] ἀπέλαμψεν.

TELECLIDES

Fr. 8. cf. Birt. Elpid. 69 et 120 not. 175.

39. pro Εὐριπίδῃ (cf. p. 219 quam commemoravi Fritzschii emend.) Εὐριπίδου E. Hiller. Herm. VIII 453.

HERMIPPUS

Ἀθηνᾶς γοναί. cf. etiam Lobeck. Aglaoph. I 436. 7 fr. adesp. 675.

Fr. 1. emendationem ἐπὶ παρελθόντος in pugnat Strecker. De Lycophr. 39. — Bernhardyi (Eratosth. 218) et Fritzschii (Arist. Ran. 15. 16) coniecturas consulto omiseram (cf. Ludwich. Mus. Rhen. XXXXI 439 n. 9).

4. cf. nunc editio Wachsmuthii.

23 exceiderunt verba Ἑρμιππος Δημόταϊς.

35. cf. [Plat.] Alcib. II 149a.

41. Eustath. 331, 13 Θετταλικὴ ἐλέγετο ἔνθεσις μέγας ψωμός, ὥς Πανσανίας δηλοῖ. O. Kaehler. Herm. XXI 630.

59. Miller. Mélanges 357 ἀνηρῆναστος εἶ. τέταπται παρὰ Ἑρμίππῳ. O. Kaehler. 632.

71, 2. Bachmann. Anecd. I 361, 14 σαλακῶν· ὁ προσποιούμενος πλούσιος εἶναι πένης ὢν. Cic. Epist. fam. 7, 24 extr. cognosti... istius salaconis iniquitatem. 16, 18, 2 salaco (sic Manut.) nequissimus.

Fortasse Hermippi est adesp. 1325.

MYRTILUS

Τιτανόπανες. cf. nunc etiam Herodian. Epit. can. nom. in Progr. gymn. Heidelb. 1887 p. 11, 4 παϊάν, Πάν . . . σύνθετα δὲ βαρύνεται· Εὐπαϊάν, Τιτανόπαν.

Accedit ex incerta fabula fragmentum

3 b

Φέρωνος ἄρα πού 'στιν ἡ ξυναυλία;

Theodosius Περὶ κλίσεως τῶν εἰς ὧν βαρυντόνων in Progr. gymn. Heidelb. 1887 p. 21, 28 Φέρων Φέρωνος . . ὥς παρὰ Μυρτίλῳ κτλ. ἄρα πού 'στιν E. Hiller. Deutsche Litt. z. 1888 p. 11] ἄρα ποῦ ἔστιν. Pheron nomen mihi quidem ignotum. Φερῶν vel Φερῶν Aegyptius est Herodot. 2, 111.

PHILONIDES

9. τὸ δὲ κατάχυσμ' αὐτοῖσιν κτλ. iam Schweighaeuserus.

EUPOLIS

Fr. 3. Aesch. Suppl. 350 (δάμαλις) ἄμ πέτραις ἡλιβάτοις . . μέμνε φράζουσα βοτῆρι μόχθους.

Suidae αἴγειον μέλος ad Eupolidis Capras refert Nauck. Mél. V 224.

52. 'non necesse est sensu obscaeno accipiatur, si ponamus Aristophanem, qui καινὰς ἰδέας se proferre toties gloriatur, ab aemulo irato exagitari, quod non dubitaverit alienos catinos delambere, i. e. aliorum inventa in suum commodum convertere'. Luebk. Observ. crit. 48 (βλον ὥς μοχθηρὸν ἔτριβεν scribens cum Dindf. et omnia uni personae tribuens). dubito tamen propter verbum ἀσεβῶν, nimis ut in tali causa acerbum. ceterum v. 2 περιειλίξας Etymol. m. Milleri (Mélanges 28).

65 exstat etiam in Lex. Vindob. 58, 16 Nauck.

Baptas Ol. 90, 4 tribuit Gilbert. Beitr. zur inneren Gesch. Athens 242.

77. cf. etiam Erotian. 19. 20 Klein.

79. scrib. Boisson. Anecd. III 265 pro IIII (perperam translato numero ex ed. min. Meinekii). ceterum cf. Annal. Fleckeisen. CXXIII (1881), 309.

83. Κοτυτώ cod. recte. cf. Meinek. Theocr.³ p. 475 (ad 6, 40).

In Demis Eupolis Aeschyli in Persis exemplum secutus est.

91, 1 πῶς, non ὥς apud Marquardt. η το νητίας ὦν ἐγένου L.

3. τὴν φύσιν προθύμως LO.

94, 5. Lucian. Demon. 10 extr. τὸ κωμικὸν ἐκείνο, τὴν πειθὴ τοῖς χεῖλεσιν αὐτοῦ ἐπικαθῆσθαι. Alciphron. 1, 38, 7 ἐπ' ἄκροις μοι δοκεῖ τοῖς χεῖλεσιν αὐτῆς ἐκάθισεν ἢ πειθῶ. extrema Wyttensbach. — Bibl. gr. VIII 846', quae ex Meinekii editione eo consilio ut eos libros inspicerem enotaveram, me invito remanserunt. ceterum de hoc fr. cf. Nauck. Mélanges V 220 n. 56.

95. Aristid. II 175 ὁ Περικλῆς τοσοῦτον νικῶν καὶ τοσαῦτα ἄφ' ὧν ἐνίκῃα πράττων λάλος μὲν ἦμιστα οἶμαι, λέγειν δὲ ἄριστος εἰκότως ἐνομίζετο. ind. Nauck. Mél. V 225. de trimetro σοφὸς γὰρ ἀνὴρ κτλ. dixi post fr. 135.

99, 1 κροῦς μὲν οἷς γενναῖν —, ὄρνεις θ' ὁμοίους — πατρί (non perfecta oratione) H. Weilius Revue critique 1881, 295.

100, 2 κινούμενα schol. Aristid. — 3. 'trahentes praeturam tamquam vestem in terram delabentem' H. Weil. 294.

102, 2. ταῖς κνήμασι παρ' ὑπόνοιαν pro ταῖς ἰλῆσιν dictum interpretatur H. Weil. 295 et ἀκολουθεῖν ut ἐπακολουθεῖν Xen. Cyr. 7, 3, 8 καὶ ἅμα ἐδεξιούτο αὐτόν, καὶ ἡ χεὶρ τοῦ νεκροῦ ἐπηκολούθησεν. ἀπεικέοπτο γὰρ ὑπὸ τῶν Αἰγυπτίων. ita *Milliadem* Athenienses liberasse ab istis praetoribus.

118. Ἀριστοφάνης etiam Bachmann. Anecd. I 414, 10.

Ad *Demos* fortasse pertinent adesp. 7. 361.

159, 9. de voce πλούταξ Herodian. I 42, 23. 524, 16. II 8, 15. Menand. 462, 10.

184. κροῦν inlustrat Herwerdenus Mnem. n. X 73 conl. Suid. κροῦσις . . . δοκιμασία, ἐπεὶ τὰ σαθρὰ τῶν σκευῶν κροτούμενα (κρονόμενα H.) δοκιμάζεται. Plat. Hipp. mai. 301b κρούετε δ' ἀπολαμβάνοντε τὸ καλόν.

209. καταπορνέεται passivum est. Strab. 11, 532 extr. neque tamen interpretatio quam dedi mutanda est.

211, 2 ἀμείνων, Ἀμφοτέρως iam Madvig. Advers. crit. I 126.

233, 3. Pollux 9, 72 εἴη δ' ἂν καὶ κόλλυβον λεπτόν τι νομισμάτων. Καλλίμαχος γοῦν ἔφη περὶ τῶν ἐν ἄδου λέγων ἕκ τῶν ὅκου βοῦν κολλύβου πιπρήσκουσιν, ὥς ἂν εἴποι τις τοῦ προστυχόντος.

239. Eustathius 812, 53 ὁ ὥχρὸς οὐκ ἂν ὀρθῶς πᾶν λέγοιτο χλωρός . . . ἀλλὰ μέλιστα ὁ πυξοειδὴς κεχρωσμένος, ἄφ' οὗ πύξινός τις ἔσκοπται ἄνθρωπος παρὰ τοῖς παλαιοῖς. O. Kaehler. Herm. XXI 630.

244. Schol. Arist. Vesp. 58 ad Nub. 538. 9, non ad 541. 2 pertinere Vahlenus censet teste H. Luebkio Observ. crit. 47.

253. cod. August. Tittm. Zonar. xc δίδου μασσᾶσαι μ' ἀξίας ἀμυγδάλας. Sternbach. Melet. gr. I 86.

268. de καταστάσει egit H. Sauppius Philol. XV 69 sq.

269. [ὠνήσατο] ab Eupolidis verbis secludit Herwerd. Mnem. n. X 73.

Χρυσοῦν γένος. cf. Birt. Elpid. 103. 4.

283. sic Arist. Ran. 754 ὃ Φοῖβ' Ἀπολλον, ἔμβαλέ μοι τὴν δεξιάν, ubi Plutonis servus adpellatur, non Apollo.

284. ἀποτράγημα iure reiecit Cobetus Mnem. n. VIII 367.

304, 3. Eustath. 927, 57 λεπτός καὶ ἀτελής φόρτος... γέλην δέ, φησὶν (Ἀλλ. Διονύσιος), αὐτὸν ἔλεγον οἱ παλαιοί O. Kaehler. Herm. XXI 630.

308. add. Thom. Mag. 398, 7. Stud. Vindob. VIII 250.

323. pro verbis 'caput eius' potius 'caput meum' Herwerd. Mnem. n. X 73. 'conviciare quantum lubet: verba enim' cet.

332 est etiam apud Eustath. 1166, 35 (Kaehler. Herm. XXI 630).

333. Aesch. Ag. 923 ἐν ποικίλοις κάλλεσιν βαίνειν.

345. Finckh. Philol. XXV 693 sq. ἰσχάσιν | βολβολί, i. e. 'adulescentes insipide nos cum ficubus comparant'. ita mulieres convicium in laudem suam convertere et simul adulescentium insipientiam ridere. Philem. 122. non muto sententiam.

359. Eustathii testimonium (293, 41) add. O. Kaehler. Herm. XXI 630.

360 κρανέης pro κρίνης Nauck. Bullet. Petersb. XII 515.

412. scrib. Nauckius Aristoph. Byz. 211.

416. scrib. κοινότερον διὰ τοῦ εἰ (non ε̄). Nauck. Mél. V 225.

420. delenda sunt verba 'deleri iubet cet.' cf. Nauck. Mél. V 225. 6.

Eupolidis fragmentis addenda sunt

17b

Schol. Theocrit. 5, 141 Paris. 2831. Vatican. 4. Ambros. Ziegler. p. 46 φοιμαγμός ἐστι τῶν ἵππων, βληγὴ δὲ αἰγῶν καὶ προβάτων. τῷ αὐτῷ ἀμαρτήματι περιπέπτωκε καὶ Εὐπολις ἐν Αἰξίν. itaque verbo φοιμάττεσθαι (vel φοιμαγμός) Eupolis in Capris videtur usus esse. cf. H. Iacobi V LXVII. VIII.

367b

Aristid. II 170 Dindf. (Periclem Athenienses garrulos fecisse negans) ὥστ' ἐξ αὐτῶν ὧν τοὺς ὕστερον ἠτιάσαντο (οἱ κωμικοί) καὶ ὧν ὑπὸ τῶν μετ' ἐκείνων διεβλήθησαν τὰ γ' ἐκείνου σεμνύνεται. ad quae Schol. 467, 23 εἰς τοὺς κωμικοὺς αἰνίττεται ὧν εἷς ἐστὶν ὁ Εὐπολις.

PHRYNICHUS

Fr. 1. Heimsoeth. Comment. crit. XVII. XVIII διτὴ 'πιήλας χεῖρ' ἐπαφέλῃσέ με. non credo.

- 9, 2. fortasse *B. βούλει κτλ.*
 23 *Ἡράκλεις* A. Nauck. *Mélanges* V 226.
 31, 1 *πολὺν βιούς χρόνον* et 3 (cum Tzetze *Anecd. Ox.* III 338, 31) *σοφᾶς τραγῳδίας* Nauckius, cuius cf. *Mélanges* III 721. V 227.
 36 Eustath. 968, 3 add. Kaehler. *Herm.* XXI 630.
 70 *ἃ δ' ἄναγν' ἔσθ'* Nauck. *Stud. Euripid.* I 73 n. 1 (i. e. sacerdotes debent *καθαγεύειν τῶν ἀνάγνωιν*. cf. *Lex. Vindob.* xxxvi), *tragico* id fragmentum adsignans.
 Cf. etiam adesp. 1083. 1333.

ARISTOPHANES

Fr. 1. formam *ἀρτοκόπος* et editoribus placere et a Lobeckio ipso (Phryn. 223) defendi scio. quam cum Blaydesius tuetur (Aristoph. fr. p. 406) conlatis *ὀρνυτοκόπος* et *κρεοκοπεῖν*, ea re demonstrat se non intellegere quae res agatur.

- 8, 2 scr. *ὥσπερ ἐκ καινοῦ λυχνούχου*, conl. v. 3.
 14. *λυχνειδίου* Blaydes. ac sic fr. 281, 2 *λυχνειδίου*.
 36. *ἀνακνήν* Herwerd. *Mnem.* n. XIII 166.
 47. add. *Append. prov.* 4, 12.
 51, 3. *κάλαμον virgam viscatam* interpretatur K. Zacherus *Herm.* XVIII 432 sq. (cf. etiam O. Crusius *Herm.* XXI 487 sq.). eas *ῥάβδους* vocat Aristophanes *Av.* 527. aves eo modo capi iam antiquitus solitas scio: item hodie muscae apud rusticos domi intra parietes ita delentur. sed in *campis* apertis *cicadas* virgis viscatas umquam esse captas neque Zacherus demonstravit neque ego credam nisi certis testimoniis convictus.
 ad *Anagryrum* adesp. 664 referebat Dindorfus.
 97. exemplis add. *κέντρων*.
 107, 1 scrib. *ἄστεως*.
 108, 1 *καὶ γένη συκῆς φυτεύω πάντα* Blaydesius.
 109, 4 *ῥυπαρόν* Naber. *Mnem.* n. VIII. *φαγόντι* Bothii est emendatio.
 111. Plutarch. *Mor.* 818d *Κίμων ἐκόσμησε τὴν ἀγορὰν πλατάνων φυτείας καὶ περιπάτοις*.
 120. etiam scholia Ambros. Theocriti perperam *μετόρχμιον* (Ziegler. p. 10).
 136. *ὀδρίαν διανίζειν* Herwerd. *Mnem.* n. X. 74.
 150, 3. nihil novi attulit H. Luebkis *Observ. crit.* 58 nisi interpretationem O. Kaehlero quidem probatam, mihi multis de causis incredibilem.
 156. testimoniis add. *Diphil.* 54.
 165. similiter *Lucian.* *Toxar.* 15 *λύττα ἦν ἀκριβὴς τὸ προᾶγμα*.

169. Πανσανίου καὶ Εὐριπίδου τοῦ τραγικοῦ nescio quis: nomen enim in commentariis meis addere oblitus sum.

188. cum onere una etiam ὁ τροχός tollitur; itaque rectissime dicitur ἱμᾶν vel ἀνιμᾶν τὸν τροχόν. ridicule iubetur ὁ μηχανοποιός eum quem sursum tollit periculi commonefacere, in quod illum inmittit. moneo contra Herwerdenum Mnem. n. XIII 169.

217, 1 γε pro τε Naber.

218. ἔγγελος etiam Ambros. schol. Theocrit. Ziegler p. 73.

220, 2 ser. ἀνήλουν. Herwerd. Mnem. n. XIII 169. 70.

223. ridicula prorsus coniectura hoc fragmentum deturpatum est in Stud. Vindob. VIII 259.

257. cf. Diels. Doxogr. 197 not. Procl. Comment. Plat. Reip. (Anecd. var. Schoell. et Studemund. II) 29, 14. 120, 19 (Πετόσειρις).

Δίς ναυαγός. similiter per translationem ναυαγεῖν Eubul. 76.

267. exemplis add. Soph. OCol. 1214 σκαιουσύναν φυλάσσων ἐν ἔμοι κατάδηλος ἔσται.

292. compendium scripturae Dilesio auctore nihil aliud potest significare quam πόλιν Ἀθηναίων. concidunt igitur quae ad illud fragmentum explicandum attuli.

De duplici Pace cf. Braeuning, Progr. gymn. urb. Halensis, quam commentationem ipse non legi.

294, 1 ser. τῆς πᾶσιν.

302. Poll. 7, 20 (ind. Blaydes) τὸ τοῖς οἰκέταις τοῖς ἔνδον ἐργαζομένοις ὑπὲρ τοῦ μὴ κάπτειν τῶν ἀλφίτων περιτιθέμενον πανσι-κάπη ὀνομάζεται, τροχοειδὲς μηχανήμα τῷ τραχήλῳ περιαρμολόμενον ὥς ἀδυνατεῖν τῷ στόματι τὰς χεῖρας προσαγαγεῖν.

316. scrib. χειριβεῖον. Riemann. Revue de philol. VIII 67.

318, 7. οὐδ' ἐγγέλειον οὐδὲ κάραβος; Blaydes. tum μέγ' ἂν Wilamowitz. ap. Kaibel.

320. Plaut. Aulul. 3, 5, 34—47 confert Blaydes. idem ad v. 10 adfert Naev. Lycurg. (Non. crocotula) pallis, patagiis, crocotis, malacis, monilibus. ac Nonius ipse molochium a graeco color est flori similis malvae. Plautus in Aulularia inspectores molochini coloris molochinarios adpellavit. — ex eis quae apud Clementem versum 14 (ἐλκτῆρας) sequuntur leviter inmutatis Blaydesius hos trimetros effinxit: ἐγὼ μὲν ἔκαμον ἄχθομαι τῶν κοσμίῳ | λέγων τὸ πληθος, θανμάσαι τ' ἐπῆλθέ μοι (ἔπεισί μοι Clem.), | πῶς οὐκ ἀποκναίονται βάρος τοσοντονί | κόσμων φοροῦσαι (ἀποκν. τοσοῦτον ἄχθος βαστάζουσαι Clem.). sed neque τὸ κοσμίον est comicorum, neque τοσοντονί recte dicitur. — in adnotatione mea extrema ser. εὐχερῶς pro εὐπετῶς.

322. quomodo in πνλαγόρας produci possit syllaba secunda iure miratur Blaydesius (p. 425 extr.). itaque scribit τούς τε π. (p. 179).

323. 324 (anteposito 324) coniungit H. Weil. Rev. crit. 1881, 296, ita ut servus dicat propter verba a praecone pronuntiata sibi nunc onus inpositum esse nimium. et suspicatur a servo illum saccum portari qui commemoratur 319.

325. cf. etiam Poll. 7, 55. 62.

Κώκαλος. cf. nunc quae de hac fabula disputavit E. Hiller. Annal. Fleckeis. 1887 p. 527. 8. testimoniis add. Aristot. Polit. 2, 10 post init. — ad p. 483 init. cf. quae ad Philemonis *Ῥποβολιμαῖον* adnotavimus.

351. scr. *μείζας*.

365. cf. Lobeck. Aglaoph. I 628 not. e.

367. cf. Lobeck. Pathol. prol. 118. 9.

400. Bekker. Anecd. 56, 7 *οἰσωπηρά* (sic) *δεῖ λέγειν τὰ θνπαρὰ καὶ ἄπλυντα ἔρια. παρὰ τὸν οἰσωπον οἰσωπηρά.*

409, 2 *τὰ κάτω* Blaydes: subiectum enim esse *σπατάγγην*.

444 delendum censet anonymus in Literar. Centralbl. 1881, 963: agi enim de persona 1 imperf. verbi *εἰμί*, quae in Pluto superstite exstet 29.

445. cf. Cratin. 168. perperam Aristophanem pro Cratino nominatum esse suspicatur idem ibid.

446. hoc quoque fr. dubium esse idem arbitratur: excidisse enim ante verba *Ἀριστ. Πλούτῳ* commemorationem nominis *γραῦς*.

451. cf. Alexid. 248.

465, 1 *ἄλφριτώνης* Nauck. Stud. Eurip. 43 n. 1. non credo.

Tagenistas Ol. 90 actam esse censet O. Brandes. Obs. crit. 16. 17.

488, 12 *χντοῖσι τοῖς ἐναγ.* Nauck. Stud. Eurip. 43 n. 1. — quem Herwerdenus proculdit versum Mnem. n. X 75 *καὶ θύομεν αὐτοῖσι κἀναγίζομεν* doceri velim quomodo stare possit.

492. cf. Alexid. 171.

523. egregiam huius fragmenti emendationem per litteras mecum communicavit O. Crusius. etenim in codice Heidelbergensi, quo lexicorum excerpta et proverbia continentur, haec exstant: *πέρδιξ ὄρουσον· ἐντὶ τοῦ ταχέως ἐλθέ· ἐπειδήπερ τὸ ζῶον τοῦτο ταχὺ μεθάλλεσθαι πέφυκε.*

530. Horat. Serm. 1, 3, 13 *sit mihi mensa tripes.* (Blaydes.)

533. Eustath. 1258, 60 (O. Kaehler. Herm. XXI 630. 1) *ὁ τὸν πολὺν ἀλφριτόχρωτα εἰπὼν κωμικεύεται.*

538. Sext. Empir. Contra mathem. 1, 258 (p. 657, 15 Bekk.) *Πλάτων ὁ φιλόσοφος Ἀριστοκλῆς πρότερον ἐκαλεῖτο.*

543, 6. magnopere Herwerdenus (Mnem. n. XIII 171) laetatur quod Blaydesius meam emendationem (*δοῦ*) ne commemoratione quidem dignam aestimaverit. arguit potius suam ipse in legendo neglegentiam. nempe Blaydesius (p. 277) post me eandem prorsus emendationem invenerat. de qua fortasse Herwerdenus

quoque aequius iudicabit, si contulerit Menand. 469 πάντα νῦν ἤδη 'σθ' ἁμοῦ.

550. πάλαι non est *olim*, sed *dudum*, i. e. in scaena ipsa, sed paullo ante.

565. Bergkio et Dindorfio adsentitur Nauck. Arist. Byz. 90 n. 9.

568. Bachmann. Anecd. II 377, 11 Ἀριστοφάνης ἐν Κόραις κτλ. cf. Fleckeisen. Annal. CXXIII (1881) 309.

569, 14. Arist. Ran. 1454 τί δαί σύ; τί λέγεις;

576. Leonis opinio ξεῦγος τριδουλον Horas interpretantis non erat digna quae commemoraretur ab Brandesio (Obs. crit. 34).

579, 3. sic Ephipp. 28 πρᾶμνιον οἶνον Λέσβιον.

581, 1 κεκραμμένου cod. Paris. 2720 Studemund. Philol. XLVI 26.

586 πλὴν μέλιτος οὐδὲν γλυκύτερον τ. ἰσχ. Cobet. haec nescio quo casu in eis quae adnotavi exciderunt. deinde scribendum: ex Iuliani Epist. alterum versum effinxit cet.

590. τὴν κεφαλὴν tuetur Cobet. Mnem. n. VIII 369.

594. Eurip. Hecub. 1265 κύων γενήσῃ πύρσ' ἔχουσα δέογματα.

596. Eustath. 1624, 18 (O. Kaehler. Herm. XXI 631) δ' Ἀφροδίτης γάλα τὸν οἶνον εἰπὼν ἐκωμικεύσατο.

609. ser. κυοῦς.

615. nullius pretii sunt quae profert Herwerd. Mnem. n. X 75.

619. γραμμὴν conl. Arist. Ach. 483 inlustrari putat idem 76. Hesych. γραμμὴ· ἡ ἐπὶ τοῦ δρόμου, ἧς ἐπέβαινον οἱ δρομεῖς. sed ne sic quidem satis intellego.

621. σαντόν A. Nauck. (σεαντόν Lex. Vindob., ubi auctor non commemoratur).

628. emendationem a me propositam occupaverat Nauckius Mélanges III 118.

631. σᾶ retinendum. C. I. A. 62, 8 (Dittenberger. Syll. 88) ὅπως (ᾶ)ν Ἀνδροῦς ἦ(ι) σ(ᾶ) τῷδ(ῆ)μωι τῷ Ἀθ(να)ίων. Bamberg. Jahresber. XII 34.

636. Pherecr. 51, 3 confert Herwerd. Mnem. n. X 76.

638. testimoniis adduntur in Stud. Vindob. VIII 246 Hesych. et Phot. στρεψίμαλλος, Milleri Mélanges 420 (στρεψίματος), Eustath. 1561, 36.

652. Hesych. ὑπερῶ· ἀντὶ τοῦ προεῶ. Herodian. (post Lex. Vindob.) 316, 2 N. Etym. Gud. 541, 12. Etym. Ang. Ritschl. Opusc. I 690 addit Nauck. Mélanges V 228.

678, 3. cf. Herwerden. Mnem. n. X 76. π. τοιαντὶ τηδὲ κάκει καὶ δεῦρο (δευρί) σχ. Kaibel. conl. Arist. Av. 425.

679. I. Wackernagelius (Ztschr. f. vergl. Sprachforsch. XXVIII 110sq.) ubique οὐνεκα etiam praepositionem scribi iubet: ionismum

enim in Attica dialecto admitti non posse. at multa ex aliis dialectis Attici adsumpserunt: cf. πολύπους, Πουλντίων, Πειρίθους (Περ.), λοχαγός, ξεναγός, Ἀναξίλας sim.

684. Aristot. Polit. 1, 2 οὐδὲν γὰρ ἡ φύσις ποιεῖ τοιοῦτον οἶον χαλκοῦτοι τὴν Δελφικὴν μάχαιραν πενιχρῶς.

693. κενέβρει· ὁπόταν, quod pluralis desideretur (cf. ὀρνίθεια cet.) Blaydes.

701. Aristophanem Boeotum significari monet Kaibel.

705. cf. de his O. Crusius Anal. crit. 124 n. 1.

754. ὁ βᾶτος scribendum fuisse verba quae sequuntur monstrant. sed ὁ νόρκισσος restituendum esse pro ὁ βᾶτος docet cod. Ambros. Ziegleri (p. 17) νόρκισσος· θηλυκῶς λέγεται ἐνταῦθα, παρὰ δὲ Ἀριστοφάνει ἀρσενικῶς. plura de hac re Stud. Vindob. VIII 256. 7.

757. cf. O. Kaehler. Herm. XXI 629.

763. eadem Bachmann. Anecd. II 339, 29.

812. add. Phot. λοφοπωλεῖν.

866. σύρβα τύρβα Nauck. Aristoph. Byz. 242.

867. eadem Stephan. Byz. Ταμιεῖον

891. add. Thom. Mag. 403, 8.

898, 1 scrib. ὀφλὼν. 2 περικείμει pro ἐξήμμαι Herwerd. Mnem. n. X 76.

901 Euripidis est, 871 N.: nam εὐρί^π cod. Baroce.

903. cf. nunc O. Crusius Anal. crit. paroemiogr. 88 n. 1.

905. Eustath. 722, 2 add. O. Kaehler.

915. Ἐνδυμῶνα Κάρα. Ἀριστοφάνης. τὸν Ἐνδυμῶνα κτλ. Sternbach. Stud. Vindob. VIII 244.

921. Schol. Ai. 277 in editione Aiacis Erfurdiana (Lips. 1811) a Lobeckio indicari docuit Nauck. Mélanges V 228.

Aristophanis fragmentis addenda sunt

344b

ὄκλασμα

οὕτω γὰρ ἐν Θεσμοφοριαζούσαις ὀνομάζεται τὸ ὄρχημα τὸ Περσικὸν καὶ σύντονον. Pollux 4, 100. in eis quae exstant comœdiis non reperitur.

594b

Liban. I 83, 15 R. ἦτον δὲ οὐδέν... οὐκ οἰκίαν, οὐ γῆν... καὶ τὸ τοῦ Ἀριστοφάνους λόγος ἦν οὐκ ἐὼν κακὸν τὸν τοιοῦτον δοκεῖν sermones nostri contexebantur e praeceptis sapientiae, quae non paterentur malos rumores de eo exire, qui tantis virtutibus tantam famam sibi peperisset, h. e. de Iuliano. quamquam facile est trimetrorum reliquias restituere (λόγος, | ὅς τὸν τοιοῦτον

οὐκ ἔῃ κακὸν δοκεῖν), ea verba neque Aristophanis esse praestiterim neque omnino satis intellego.

644b (repet. ex I vi)

ὅταν φίλοι παρῇσαν ἐπὶ τὴν ἐκφορὰν

Schol. Oribas. III 680 καὶ Ἀριστοφάνης κτλ. — ὅτων Nauck. παρῶσιν Daremberg.

645b

εἷς ἐστὶ δοῦλος οἰκίας ὁ δεσπότης.

Aristides II 204 Dindf. τὸ τοῦ κωμωδιοποιοῦ, ὡς ἄρ' εἷς εἷη τῆς οἰκίας δοῦλος ὁ δεσπότης. Schol. 519, 25 ὁ γὰρ κωμικός σχετλιάζων τοῦτο εἰσάγει, ὃ τε Ἀριστοφάνης καὶ ὁ Μένανδρος (760). fortasse scribendum σχετλιάζοντα, i. e. dominum id querentem.

676b

ὁ δ' Ἀναξαγόρου τρόφιμος χαιοῦ στρυφνὸς μὲν ἔμοιγε προσειπεῖν καὶ μισόγελως καὶ τωθάξειν οὐδὲ παρ' οἶνον μεμαθηκώς, ἀλλ' ὃ τι γράψαι, τοῦτ' ἂν μέλιτος καὶ Σειρήνων ἐτετεύχει.

Gellius 15, 20, 8 *Alexander Aetolus hos de Euripide versus composuit* κτλ. 1. ἀρχαίου et στρυφνός. 3. ὃ τι καὶ γράψαι. v. 1. 2 Vita Eurip. XVIII 59 Kirehhoff. σκυθρωπὸς καὶ σύννους καὶ αὐστηρὸς ἐφαίνετο καὶ μισόγελως καὶ μισογύνης, καθὰ καὶ Ἀριστοφάνης αὐτὸν αἰτιάται 'στρυφνὸς ἔμοιγε προσειπεῖν' Εὐριπίδης. ibidem 80 μέλιτος καὶ Σειρήνων γλυκύτερον στόμα eius praedicatur. recte igitur Nauckius Stud. Eurip. I 126. 7 n. 1 totum fragmentum Aristophani vindicavit, nisi quod ἐτετεύχει corruptum esse arbitrabatur. mihi etiam χαιοῦ suspectum est.

692b

διὰ τῆς τρήμης παρακύπτων

Etymologicum m. Milleri (Mélanges 271) Etym. m. 726, 53 (cf. fr. 730) Ἀριστοφάνης... καὶ πάλιν κτλ. indic. Nauck. Mél. V 229.

700b

Plutarchus Mor. 853b ἐπαινεῖται (Ἀριστοφάνης)... ὅτι τοὺς ταμίας ἐβάπτισεν, οὐχὶ ταμίας ἀλλὰ Λαμίας ὄντας. indic. Nauck. Stud. Eurip. I 126. 7 n. 1.

707b

Bachmann. Anecd. II 320, 30 ἕτερον κώνωψ τῆς ἐμπίδος. καίτοι Ἀριστοφάνης ὁ κωμικός φασὶ (φησι) ταὐτὸν κώνωπας καὶ

ἐμπίδας. in fabulis quae exstant nullus est locus quo haec referri possint.

739b

ἀκάτια

Pollux 7, 93 τὰ πλοιάρια καὶ ἀκάτια ὀνομάζει Ἀριστοφάνης, εἶδος ὄντα γυναικείων ὑποδημάτων. non intellego, nisi ante εἶδος excidisse statuas παρ' ἄλλοις vel aliquid simile. Hesych. ἀκάτια· ὑποδημάτων εἶδος. et ἀκάτιον. . . ἔστι δὲ καὶ φιάλη (Epicrat. 10, 1), ἕως διὰ τὸ εἰκέναι στρογγύλῳ πλοίῳ.

899b

ἀγῶν γὰρ οὐ μέλλοντος ἀθλητοῦ μένει
ἀλκήν.

Macar. 1, 16 ἐπὶ τοῦ μὴ ὑπερβάλλοντος. Thesmophoriazusis secundis Aristophanis adsignabat Leutschius, tragico Nauckius (fr. adesp. 242).

900b

κατ' οἶκον ἐστρωφᾶτο μισητὸς βάβαξ.

Etymologicum m. 184, 50 βάβαξ· λάλος, φλύαρος, παρὰ τὸ βάζω, βάξω, βάξ, καὶ κατὰ ἀναδιπλασιασμὸν βάβαξ. Ἀριστοφάνης κτλ. βάβαξ in fine versus add. Milleri Etym. (Mélanges 60), ubi perinde Aristophanes auctor esse versus dicitur. sed recte Orion 37, 4 Ἀρχιλόχος (δυσμενῆς β.). cf. Archil. fr. 32 Bergk.

901b

ἄγροικὸς εἰμι· τὴν σκάφην σκάφην λέγω.

Tzetztes Chiliad. 8, 567 (Sternbach. Stud. Vindob. 234) Ἀριστοφάνης δὲ φησιν ἐν κωμῳδίᾳ τοῦτο κτλ. — cf. adesp. 227. cum Philippum regem eo dicto usum esse constet, non Aristophanis, sed novae comediae esse, Tzetzem autem eo deceptum fuisse consentaneum est, quod apud auctorem suum invenerat versum esse τοῦ κωμικοῦ.

902b

σὺ δ' ἐκ ποίου τελεῖς τοῦ δαπέδου;

Thomas Mag. 289 R. adn. 13 ποδαπὸς καὶ ὁ ποδαπὸς ἐπὶ τὸ γένους καὶ ἐπὶ τόπον, οἶον ἐν Ἰππεῦσιν Ἀριστοφάνους κτλ. fortasse Ἀντιφ. — verba vix sana sunt.

911b

Schol. Theocrit. 5, 118 τὸ ἐκάθηρεν ἀντὶ τοῦ ἔτυπτε καὶ ἐξέδειρε. καὶ Ἀριστοφάνης· πέδει (σποδῶν Ahrens) τὰς πλευρὰς καὶ

ἐκάθηρεν. 'Αριστοφάνης· ἐσπόδει τὰς πλευράς. ἐκάθηρεν, hac tamquam glossa adscripta insolentiori vocabulo ἐσπόδει. Ran. 622 τὰς λαγόνας σπόδει, ubi schol. κάθαιρε'. Iacobs. 'respexit ad Nub. 1379 κἄπειτ' ἔφλα με κἀσπόδει, ubi adscripta fuit ad verbum ἐσπόδει explicatio grammatici τὰς πλευρὰς ἐκάθηρε, quam pro verbis poetae habuit scholiastes.' G. Dind. in Thes. — neutrum admodum probabile, nec probabilius Stud. Vindob. 256.

969

Eustathius 757, 53 Διὸς ἐγκέφαλος . . . κάλλιστόν τι βρωμα (Ephipp. 13, 7). ὅποια ἴσως καὶ τὰ παρὰ τῷ κωμικῷ εὖ ἡρτυμένα θροῖα (θροῖα) τοῦ ἐγκεφάλου. novum fragmentum, fortasse Aristophanis, his verbis contineri suspicatur O. Kaehler. Wochenschr. f. kl. Philol. 1885, 903. verba emendari et explicari necesse erit priusquam cuius sint consideremus.

PLATO

Fr. 10. δὸς τὴν κιθάραν τις ἔνδοθεν conl. Arist. Plut. 1196 Nauck. Mél. V 229.

18. Bachmann. Anecd. I 343 extr. πλειστηριάσας· πλείονος πωλήσας (οὗ add. Bachm.) ὠνήσατο.

31. μόλις Ottom. Bachmann. Coniect. Arist. 19.

54. Alciph. 1, 9 κατὰ τὴν παροιμίαν ἐπὶ τὰ Μανδροβόλου χωρεῖ τὰ πράγματα.

Λάκωνες ἢ Ποιηταί. Cobetum neutiquam arbitror refutatum esse eis quae disputavit H. Luebkius Observ. crit. 29. 30.

Νῆκαι. 'bello haud pridem confecto (Plato) Atheniensium victorias ita celebravit, ut viginti quattuor Victorias in scaenam produceret, qualem dearum chorum ab illius aetatis artifice in Victoriae templi pariete sculptum videmus.' H. Luebkius. 55.

82. πλῦμα (ut φύσις φῦμα al.) Nauck. Mél. V 229.

86. Eustath. 1817, 60 Πλάτων ὁ κωμικὸς τοὺς μεγάλους ἄρτους καὶ ὑπαρούς . . . Κελικίους ὀνομάζει (O. Kaehler. Wochenschr. f. kl. Phil. 1885, 903. 4).

90. Cobeti παλαιογενῶν Herwerdenus Mnem. n.-X 77 interpretatur 'antiquo genere prognatorum', i. e. αὐτοχθόνων. audio: sed quid fiet Arist. Nub. 358 eisque locis quos ibi conguessimus?

95. add. Hyperid. 3 (Euxenid.), 1. Plut. Mor. 629 f.

103. anonymus est Philostratus Vit. sophist. 15, 2.

121. Πλάτων ἐν Σκεύεσι (sic cod.) Lexic. Vindob. 28, 5 Nauck.

150. scrib. χαρίεν. Herodian. I 350, 5. II 673, 8 τοῦ χαρίεντος χαρίεν ἐστὶ τὸ οὐδέτερον . . . ἰστέον δὲ ὅτι παρὰ τοῖς Ἀττικοῖς χαρίεν

προπαροξυνόμενον οὐκ ἔστιν ὄνομα, ἀλλ' ἐπίρρημα. ac χαρίεν etiam A, ut adnotavit Brunsius. nihil de ea re in ed. Ath. Kaibelius.

153. significationi verbi ἐπανιέναι vulgari usu receptae hic locum non esse ipse novi. sed non video cur ea quae hic necessaria est admitti non possit. nam emendationum quidem ab Herwerdeno Mnem. n. X 77 propositarum neutra accipietur.

161. φρονεῖ μὲν ἔτερό Nauck. Bullet. Petersb. VI 61. Mélanges V 229.

168. barbarismo tituli Attici haec inlustravit Herwerdenus Lapid. de dial. Att. test. p. 60.

173, 6 parodiam esse proverbii (Liban. Epist. 65) ἄρξομαι ἐξ ἀγαθοῦ, τελευτήσω δ' ἐπ' ἄμεινον monet Nauck. Mél. V 230.

174, 4. etiam Kaibelius meo iudicio versum difficillimum frustra temptavit. — 13. cf. quae ad Timoclis *Conisalum* adnotantur.

175, 2 ser. ἐξανήλωται.

184, 2 Meinekii coniecturam (ὁ Πυαγόρου), quam neglectam a me miratur Muhlius Zur Gesch. der alt. Kom. 119 n. 4, consulto non commemoravi.

188, 1 τί φής; τί σιγῆς; (eiectis λέγε ταχύ) conl. Soph. Phil. 805. Arist. Lys. 70. Thesm. 144 Nauck. Mél. V 216.

197. eadem Bachmann. Anecd. I 339, 27.

199. cf. Nauck. Lexic. Vindob. (gramm. cod. Hamb.) 269, 3.

203 inter dubia recipiendum est. cf. Chaerem. fr. 16 Nauck.

217. Photius Φιλέσιος... Φιλεσίον μνημονεύουσιν οἱ τῆς ἀρχαίας κωμωδίας ποιηταὶ ἐπὶ τῷ μεταξὺ τῶν δημηγοριῶν μύθους λέγειν. κωμωδῆται δὲ καὶ εἰς πανουργίαν.

Platonis fragmentis addenda sunt

198b

Etymologicum Milleri (Mélanges 217) εὔρηται καὶ ἐν συστολῇ τὸ Μίνως παρὰ Πλάτωνι· ἵν' ἅπερ δοκῆς Ἀχιλλεὺς ἔστιν ὅτε Μίνω. ἐντὶ τοῦ μίνων (ἢ ὅτι παρὰ τὸ μίνω cod. Sorb. Gaisf.). Etym. Gud. 394, 22 Μίνως (non Μείνως). εὔρηται καὶ παρὰ Πλάτωνι τῷ κωμικῷ, ubi post εὔρηται καὶ cum cod. Sorb. Etym. m. 588, 26 teste Gaisfordio lacunam habeat, ex cod. Florentino addendum videtur ἐν συστολῇ. trimetrum iambicum citari Nauckius indicavit Bullet. Petersb. XIII 355. Mélanges V 231: emendatio dubia est. ingeniose Dilesius in litteris ad me datis ἵνα περ ποδώκης ἔστιν Ἀχιλλεύς ὃ τε Μίνως. cf. nunc etiam Herni. XXIII 283. 4. quod si verum est, notissimum illud scolion significatur. sed nominis Μίνως syllabam priorem a poeta Attico correptam esse, quamquam testatur Etymologicum, aegre adducor ut credam.

207b

ἐμαντὸν οὐ διεχρησάμην.

Hort. Adon. p. 16a (Dindf. Gramm. gr. I 108, 12) ἀπεχρή-
σαντο· ἀντὶ τοῦ διεφθειραν. Πλάτων κτλ. indic. O. Kaehler. Herm.
XXI 629. ad fr. 199 pertinere non crediderim.

ARCHIPPUS

Amphitruo. non Archippi, sed novae comoediae fabulam a
Plauto expressam esse censet I. Vahlen. Mus. Rhen. XVI 472sq.

Fr. 9. ἐπιφορήμασιν τ' scribendum esse iure monet Nauck.
Mél. V 231.

27 extr. Harpocr. 146, 28 (Phot. πάρεδρος) πάρεδρος... πολὺ
ἔστι τούνομα παρὰ τε τοῖς ῥήτορσι καὶ ἐν τῇ ἀρχαίᾳ κωμῳδίᾳ. Ἀριστο-
τέλης δ' ἐν τῇ Ἀθηναίων πολιτείᾳ φησί· λαμβάνουσι δὲ καὶ παρέ-
δρους ὃ τε ἄρχων καὶ ὁ πολέμαρχος, δύο ἐκάτερος οὓς ἂν βούλων-
ται· καὶ οὗτοι δοκιμάζονται ἐν τῷ δικαστηρίῳ πρὶν παρεδρεύειν καὶ
εὐθύνας διδῶσιν ἐπὶ ἀν παρεδρεύ(σ)ωσιν.' cf. Poll. 8, 92. Boeckh.
Occ. Ath. I 264. 268. 271.

28. Eustath. 1201, 3 (O. Kaehler. Herm. XXI 631) παίζων
ὁ ποιητὴς Ἀρχιππος εἰς τὸν κατὰ τὴν Ἡσιόνην μῦθον... πλάττει
Μελάνθιον τὸν τραγῳδὸν... δεθῆναι καὶ οὕτω παραδίδωσιν αὐτὸν
τοῖς ἰχθύσιν ἀντιβρωθησόμενον.

45. similiter Cobetus Mnem. n. VIII 372.

ARISTOMENES

10. Photius exscripsit Harpocratonis 153, 11.

CALLIAS

1. ἐκ μυχοῦ Cobet. Coll. crit. 149. 'protrahi moechum ex
latebris iubet ut dedecus pecunia redimat.'

De *Pedetarum* tempore dissentit Brandes. Obs. crit. 32.

11, 2 λαγκοπρώκτους Nauck. Mélanges III 721, 2. at cf.
Alexid. 321 λευκόπυγον (ubi cf. etiam supplem.) et opp. μελάμπυγος.

23. cf. Diogenian. 6, 35.

addendum est Calliae fragmentis

1b

Schol. Patm. Demosth. Bulletin de corresp. hellén. I 144 κί-
ναδος θηρίον κακουργότατον, οὗ τὸ δέσμα εἰς περικεφαλαίας πε-
ποίηται, ὥς φησι Καλλίας ἐν Ἀταλάνταις. ind. Nauck. Mél. V 232.

LYSIPPUS

1. scilicet scaena est in cisterna ipsa, quod moneo contra Kaibelium.

4. cf. Plin. N. h. 35, 198 *ordo hic est: primum abluitur vestis Sarda, dein sulfure suffitur, mox desquamatur Cimolia.* cf. ibid. 175.

7. in C. Muelleri Geogr. min. I 100 (1, 5). — ceterum cf. adesp. 336.

LEUCON

Ex Ὀνῳ ἀσκοφόρῳ fluxisse Zenobii Mill. p. 379 (1, 74 vulg.) ἄλλα μὲν Λεύκων (ὁ Λάκων Zen. Mill.) λέγει, ἄλλα δὲ Λεύκωνος (δ' ὁ Λάκωνος M.) ὄνος φέρει O. Crusius suspicatur Anal. crit. 114 n. 3. quod mihi quidem admodum dubium videtur.

METAGENES

6, 1. verba ποταμός ὁ Κρᾶθις ut glossam del. Kaibel. — 11 scribendum erat περινέουσιν cum Iacobitzio.

16. ὕδνου pro οἶνου Herwerdenus Mnem. n. VI 59.

STRATTIS

Fr. 3, 3. Philostrat. Vit. sophist. 17, 4 (p. 214) οἱ ἡγούμενοι τὴν καωφδίαν καθάπτεσθαι τοῦ ἀνδρός (Ἰσοκράτους) ὡς αὐλοποιοῦ ἀμαρτάνουσιν. πατήρ μὲν γὰρ αὐτῷ Θεόδωρος ἦν, ὃν ἐκάλουν αὐλοποιὸν Ἀθήνησιν, αὐτὸς δὲ οὔτε αὐλοῦς ἐγίνωσκεν οὔτε ἄλλο τι τῶν ἐν βανανσίοις. — ceterum cum in voce αὐλοτρύπην non videatur corripi posse vocalis υ, scr. τὸν δ' αὐλοτρύπην αὐτὸν εἶθ' ἦκειν ταχύ.

17. Thrasybulum Stiriensem significari docet Frohberger. Philol. XVII 445.

23. Eustath. 1289, 64 add. H. Iacobi V cxvi. ceterum aliter verba poetae interpretatur Voemel. De Eurip. casu talorum Philol. XIII 302 sq.

36. in fine add.: ipse enim Alcibiades, neque id Spartaе solum ut opinor, Achilles vocabatur. Plut. Alcib. 23.

37. cf. E. Curtius Herm. XII 492.

De Potamiis aliter indicatur Liter. Centralbl. 1881, 963: non actam esse ante Ol. 92, 4, sed ante Plutum posteriorem et Ecclesiazusas Aristophanis. eas enim, non duplicem Plutum indicari Strattid. 37.

38. Aristot. Phys. ausc. 3, 6 (p. 207a 17). Aristid. II 192 Dindf. ἀλλὰ γὰρ λίνον λίνῳ συνάπτει, φασίν.

45. ridicule pusillas privatae vitae curas et occupationes etiam ad heroum aetatem pertinere fingit: quod moneo propter Fr. Spironem, qui (De Eurip. Phoen. 24. 5) ironiae comicae inmemor miratur quid Oedipi filiis rei esse possit cum negotiis domesticis.

71. cf. E. Rohde Mus. Rhen. XXXIII 304.

THEOPOMPUS

Fr. 7. cf. G. Kaibel. Ind. Rost. 1883, 10.

Νεμέα. *Νεμεάς*, ut *Πυθιάς*, *Ἰσθμιάς*. cf. quae ad Phoenicid. 4 adnotantur.

41, 3. cf. Menand. 515.

Pantaleo etiam Pisae fuit tyrannus. Paus. 6, 21, 1. cf. O. Ribbeck. Com. Rom. fr.² 26 in adn. et quae nos adnotavimus ad Theognet. 2.

54. de *cothone* cf. Conzium Philol. XVII 565 sq. Porphy. De abstin. 4, 3 (161, 10 N.).

ΤΙΣΑΜΕΝΟΣ. ser. *Τεισαμενός*.

62, 5. cf. Philippid. 18, 2. adesp. 478.

74. *χοή* om. Lexic. Vindob. 81, 10 Nauck.

ALCAEUS

Fr. 36. in exitu fort. scribendum *πουλύπους ὥσπερ πόδα* vel *τὸν πόδ' ὥσπερ πουλύπους*.

37. cf. Nauck. Mél. V 232.

NICOCHARES

Fr. 2. cf. [Lucian.] Asin. 12 *κιβώτιον ἄδρὸν . . πάνυ πολλὰς ἔχον πνξίδας ἐν αὐτῷ*.

NICOPHON

Χειρογράφτορες. Etymologicum m. Milleri (Mélanges 111) *ἐγγλωττογράφτορες οἱ ἀπὸ τῆς γλώττης βιοτεύοντες καὶ ἐγχειρογράφτορες οἱ ἀπὸ τῶν χειρῶν*.

15. Etym. m. Milleri recte *ἐπιχύτους*.

PHILYLLIUS

3, 3 *μύρου τι* Naber.

26. Eustath. 440, 30 (O. Kaehler Herm. XXI 631. 2) *λύχνος δίμυξος παρὰ τινι Φιλυλλίῳ, ὥς φησιν. Ἀθήναιος*.

SANNYRION

Fr. 1, 1 *σεμνῶς καλοῦμεν πέλανον* Cobet. Coll. crit. 182 (v. 2 *ἀσέμνως*).

Σαρδανάπαλλος Sannyrionis commemoratur ab Eudocia.

DEMETRIUS

Fr. 4, 1. Gregor. Nazianz. III 93b (Nauck. Mél. V 232) *οὕτως εὐάλωτόν ἐστιν ἡ πονηρία καὶ πανταχόθεν ἐκείτῃ περιπίπτουσα*.

APOLLOPHANES

Fr. 4. cf. Arist. Thesm. 617. Ararot. 7. ac δημίζειν Arist. Vesp. 699.

EPILYCUS

Fr. 3, 3. cf. Lobeck. Aglaoph. II 1064.

EUTHYCLES

Fr. 2. Libanius III 160, 21 λίθινοί τινες, περὶ ὧν ἡ καλὴ παροιμία 'βοῦς ἑβδομος'.

VOL. II.

Criminatur O. Crusius Philol. XLVI 606. 7 temere a me mediam quam dicunt comoediam sublatam esse aureasque Meinekii de ea commentationes contemni. rectius de ea re cogitabunt qui totam meam disputationem II 11. 12, non unam aliquam sententiam separatim ex ea excerptam legerint. nequaquam enim contemno Meinekium, sed de mutata initio saeculi a. Chr. quarti comoediae indole consentio. de nomine dissentio, et cum mutationes illae paullatim invaluerint, duo tantummodo et nomina et genera comoediae antiquitus distincta esse hodie quoque contendo: nam de Didymo mediae teste ego quidem vehementer dubito. Aristotelem autem, cuius testimonium satis caute mihi videbar II 11 a reliquis secrevisse omnibus, mortuum esse eo tempore quo Menander fabulas docere coeperit etiam praeter Crusium sunt qui sciant.

ANTIPHANES

Fr. 3. *inusitatum* esse vas ex quo bibere nescio quis iubetur indicat qui respondet μέγα τὸ φορτίον.

5. Eustath. 1702, 53 (O. Kaehler. Wochenschr. f. klass. Phil. 1885, 902) καὶ ὀρυγίον λέγεται παρὰ τοῖς κωμικοῖς ὑποκοριστικῶς, οὗ χοῆσις τὸ τίσσειν (sic) ποιεῖν δύνασαι ὀρτ. ψ. ἔχων.

6. χαρίεν. cf. suppl. Plat. 150.

16. cf. Lobeck. Aglaoph. 1036 et Schol. Demosth. 54, 14.

21. Herodian. I 356, 17 τὸ κλισίον παρὰ τοῖς Ἀτικοῖς τὸ ἱκετεῖνον παροξύνεται ὡς τὸ θηρίον, παρὰ δὲ Ὀμήρῳ συστέλλει τὸ ἱ καὶ προπαροξύνεται. II 903, 7 τὸ κλισίον παρὰ τὸ κλείω ἐστίν, ὃ σημαίνει τὸ περιέχω.

24, 3. 4. post κεράννυται plenius interpungit et cetera una sententia uni personae continuat Kaibel.

25. de ἔλευθερίῳ ὕδατι cf. Wilamowitz. Herm. XVIII 463, 4. inlustrat proverbium etiam cod. Paris. suppl. gr. 676 S (Cohn. Paroemiogr. p. 77) n. 51.

39, 2. cf. etiam Hesych. σχῆνον διατρώγων· εἰώθασι τὴν σχῆνον τρώγειν οἱ καλλωπιζόμενοι ἔνεκα τοῦ λευκοῦν τοὺς ὀδόντας. Plin. N. h. 25, 175.

42. fabulam Admeti et Alcestidis tangi arbitratur H. Weil. Rev. crit. 1884, 276.

44, 5. Plutarch. Mor. 550b ἔνια . . . γελοῖα τῶν προσταγμάτων· οἷον ἐν Λακεδαιμονίᾳ κηρύττουσιν οἱ ἔφοροι παριόντες εὐθὺς εἰς τὴν ἀρχὴν μὴ τρέφειν μύστακα.

52 et 53 locum commutare debebant. 52, 2 et 7—9 Eustath. 1167, 10 add. O. Kaehler. Wochenschr. f. kl. Phil. 1885, 903. idem ad v. 12 Eustath. 865, 15. — K. Zacherus Berl. phil. Wochenschr. 1886, 712. 3 cum ἔπαυλιν et κνοῦσαν (sic enim ser.) coniungi non posse dicit, naturam circumlocutionis comicae parum perspexit.

58, 6 παρ' Ἑσπ. ὄμην σε νῆ τὴν Φ. φήσιν κτλ. *credebam Hesperidum mala esse dicturum te, nam tria sunt*, v. 6. 7. 8 (—ἔστιν) uni personae tribuens Kaibel. in Athen.

60. καλέσας *'si quos invitavit'* interpretatur O. Crusius, agrestes Boeotorum mores eo describi censens (Philol. XLVI 607).

68, 12. Eustath. 1720, 51. 14 Eustath. 87, 30 add. O. Kaehler. 903. — 14. ἐστὶ Σελήνης βρώματα O. Crusius 607. at nusquam quod sciam Σελήνης δειπνα vel βρώματα commemorantur, sed semper Ἑκάτης. praeterea ea coniectura caesura trimetri infertur vix tolerabilis.

73, 1 οὖν ὦν add. Cobetus.

Ad *Ganymedem* fortasse pertinent adesp. 1256. 1429.

74, 8. non omittenda erat Imperii coniectura (Advers. 349) ταχέως. II. ποῖον οὐκ ἔγνω κτλ.

77, 1. cf. Lyncei fr. v. 9 et Strab. 7, 307 (in Maeotide) ὀρυκτοὶ εἰσιν ἰχθύες οἱ ἀποληφθέντες ἐν τῷ κρυστάλλῳ . . . ἀντακαῖοι, δελφῖσι πάρισοι τὸ μέγεθος.

80, 8. Eustath. 863 add. O. Kaehler. 903. in mea annotatione verba *'ex hac Antiphanis ecloga — "Ἀλέξις" delenda sunt.*

85, 1. saepissime cum verbo ἐνεῖναι coniungi praepositionem ἐν notum est; non semper id fieri docent Arist. Vesp. 441 πόλλ' ἐνεσι τῷ γῆραι κακά. fr. 325 τῶν ἀποδέσμων, οἷς ἐνῆν τὰ τιτθία. Alexid. 254 τοῖς ὑπερβάλλουσι τέρψις οὐκ ἐνεσι. itaque non opus est scribi ὃν τοῖς σκύφοις (Herwerd. Mnem. n. XIII 172. 3). quam huius fragmenti O. Kaehlerus Wochenschr. 901 proposuit interpretationem probari posse nego.

86, 5. si verbo σιτίζεσθαι uti volebat Antiphanes, quae est sententia O. Crusii p. 608, opus erat participio perfecti.

89, 3. θέμις dixit, ut in talibus sententiis Romani *fas est* pro *licet*. cf. Arist. Nub. 140. 295. Pac. 1018.

92. testimonium Eustathii 1289, 50 add. O. Kaehler 903.

100, 3. ἐλθεῖν ἐπ' οὐδὲι ipse reicit Nauckius Mēl. V 233.

101 inter fragmenta incertarum fabularum referendum erat. cf. O. Crusius p. 608. 9.

105, 2. errat Herwerdenus Mnem. n. 173. 4 Θρήκης εὐνόμου πέδον ad νόμος, non ad νομός referens. apud Aeschylum sane εὐνομοὶ Σκύθαι sunt legibus bene oboedientes, εὐνομος Thracia est pascuis lacta. in mea adnotatione Aeschyli commemoratio delenda est.

109, 3. cf. Philem. 65. Menand. 537, 6. Plaut. Pseud. 2, 3, 5.

113, 2. Lucian. Eunuch. 8 τὸ τοῦ εὐνούχου καὶ τῶν βακχῶν χεῖρον εἶναι· τοὺς μὲν γὰρ καὶν πεπεισῶσθαι ποτε ἀνδρείας, τοῦτον δὲ ἐξ ἀρχῆς εὐθὺς ἀποκεκόφθαι καὶ ἀμφίβολόν τι ξῶν εἶναι. 4. de Theodecte testimoniis add. Plut. Alex. 17.

121. dissentit de auctore Hesychii glossam huc pertinere negans Kaibel. in Athen.

122, 2. ἢ τίποτε τὸν σπονδαῖον ἀκολουθεῖν κτλ. Kaibel.

123, 3. veram esse Meinekii interpretationem contra K. Zacherum Berl. Phil. Wochenschr. 1886, 715 ipse demonstrat poeta.

126. fallitur O. Crusius p. 609 de παρονομασίᾳ nominum Κύπριος et κόπριος. qua si uti voluisset poeta, κοπροφαγεῖν scripsisset pro σκατοφαγεῖν.

129, 7. trimeter a Kaibelio inventus τὸ τί; τὰ μαλακόνωτα κτλ. quomodo stare possit non video.

132 et 133. Eustathii testimonium 261, 15 add. O. Kaehler. 903.

134. coniungenda sunt verba οἰνάριον πίνομεν δξυβάφῳ ποτηρίῳ, quod moneo propter Kaehlerum (p. 900).

Ad *Corycum* fortasse pertinet adesp. 207.

140, 1 ἐγγέοι Rutherford. et Bamberg.

144, 3 fallitur K. Zacherus, cum propter verba ἐν ὅσοις v. 4 scribendum putat πονεῖ τί.

152. cf. Poll. 3, 41. 6, 13. Alexand. com. 3.

159. inter duas personas hoc fr. distribuit Kaibelius.

160, 2. ἄλμιον etiam Plut. Mor. 157df. quae de ἀλμίσι καὶ ἀδάλμοις τροφαῖς Pythagoreorum Porphyrius exponit Vit. Pythag. 34 (p. 27, 20 Nauck.) ex falsa vocis originatione orta sunt.

163, 8. non persuasit mihi O. Kaehler. p. 901.

164, 3 θύσωσιν Nauck.

168. Eustath. 1434, 62 add. O. Kaehler. 903.

171, 2 ἀποπνίξεις ἤδη με contra metrum Ellis Amer. Journ. phil. VI 1.

Οἰωνιστής. Euseb. Praep. ev. 10, 3, 13 Dindf.

173, 1. εὖ δ' ἐγίνετ' εἰ Kaibel.

174. Christ. Metr. § 238 adfert K. Zacherus Berl. phil. Wochenschr. 1886, 714, dubitans de necessitate versuum trans-

ponendorum et descriptum esse fragmentum ex *Cena* Philoxeni iure negans. cf. etiam quae Bergkii adnotavit ad Philoxeni fr. 20 extr.

177, 4. Arist. Pac. 175 ἤδη στρέφει τι πνεῦμα περὶ τὸν δμφαλόν contulit Herwerdenus Mnem. n. XIII 174. 5.

185 adn. lin. 3 scrib. Eubul. 150, 2.

190, 15 ser. κατακλῆσαι. — pisces publice ex piscatorum scaphis in forum deferri iubet, ne piscatores eos privatim in divitum domos portent. sic H. Weil. Rev. crit. 1885, 276.

191, 18. τὰ ὠικονομημένα πρότερον sunt τὰ ἔξω τοῦ δράματος, quae ante (πρότερον) actionis ipsius initium facta esse poeta fingit et quae ad inventionem (οἰκονομίαν) fabulae non minus pertinent quam actio ipsa.

194, 17 ἐμάνθανε τῶνδε Kaibel.

195, 7 ἐξελθεῖν φρέαρ, quod quoniam manifesto corruptum est explicari non potest, quomodo tamē explicari iubeat K. Zacherus Berl. Wochenschr. 715 ego non exputo: nam quae praecedunt δειπνεῖν ἄκκλητος μυῖα certe explicatione non indigent. nec magis scio qua ratione idem v. 12 interpretetur, cum p. 712 ὢν ab ἔφυν segregandum esse censet. — cum tota ecloga Ellis Amer. Journ. VI 2 apte confert Sidon. Apollin. Epist. 5, 7 in foro *Scythae*, in cubiculo *viperæ*, in convivio *scurrae*, in exactionibus *harpylae*, in conlocutionibus *statuae*, in quaestionibus *bestiae*, in tractatibus *coeleae*, in contractionibus *trapezitae*, ad intellegendum *saxei* (λίθινοι), ad iudicandum *igni*, ad succensendum *flammei*, ad ignoscendum *ferrei*, ad amicitias *pardi*, ad facetias *ursi*, ad fallendum *vulpes*, ad superbiendum *tauri* (fortasse *centauri*), ad consumendum *minotauri*.

199, 1. cf. Clearch. 5.

200, 2. ὦν προτοῦ suppl. Porson. cf. Meinek. Anal. Athen. 109.

202, 9 ser. τοιούτου cum Dittenbergero. — 12. οἶος cum infinitivo coniunctum tam vulgatum est ut non opus fuerit Herwerdeni (p. 175) admonitione. hic tamen sententiae aptum esse nunc quoque nego.

De *Timone* cf. etiam adesp. 143. 1433—1442. Mus. Rhen. XLIII 48sq.

211, 1. τῶν | δῆμων δ' Ἀλ. Herwerdenus 176. — 2. fortasse ἔτι λοιπὸν ἔστιν. — 4. cf. Menand. 747. Philostrat. Heroic. (II 210, 22 Kayser) φησὶ δ' αὐτοῖς κακὸν τι ἐκ θαλάττης δώσειν.

225. cf. Alexand. com. 3. Caecil. *Chrysiōn*: quamquam ego mercēde huc conductis tua | advēnio.

230. Antiphan. (non Alexid.) 195, 7 conferri iubet Herwerd. 177. — οὓς ἔδει | τὸν δ. ἐκ κοινοῦ τρέφειν, αἰὲ θ' ὅπερ | Ὀλ. κτλ. Kaibel.

232. Ἀντιφάνους etiam Stob. Floril. 2, 3 cod. Ven. teste Kirchhoffio. de v. 1 ad Athen. 14, 625c relegat O. Crusius p. 609.

- 234, 3 ἐξεκρούσθη Ellis Amer. Journ. VI 2, conferens Sidon. Apollin. 2, 5 *sphaeristarum contrastantium paria inter rotatiles catastropharum gyros duplicabantur*. 5, 17 *per catastropham . . . de ruinoso flexu se reconvigere*. unde in v. 6 ἀπόδος ἐν καταστροφῇ Kaibel.
- 235, 6 τούτους ταῦτα Kaibel.
- 236, 2 scr. Φλειάσιος.
- 244, 2 pro εὐρεῖν fortasse scribendum ζητεῖν. cf. Nauck. Mél. V 245.
- 245, 4 non sufficit Herwerdeni (177) βλαβερόν. — ad *Medeam* Antiphanis hoc fragmentum refert O. Crusius p. 160, coniectura incerta.
- 247, 1. 2. τοῦ γὰρ π. et ἐστίν, ὥστε τῶν ἀδ. (hoc manu sua scriptum adiecit) H. Weil. Rev. crit. 1885, 277.
255. aram securitatis vel refugii imaginem esse satis tritam inter omnes constat. *senectutem* aram malorum apte dici nequam demonstratur exemplis a Crusio adlatis p. 610.
- 258 exstat etiam auctore tamen non nominato apud Maxim. Conf. Serm. 12, 35 p. 571 ed. Combefis. Paris. 1675. — 1 κρεῖσσον pro μᾶλλον Gregor. Nazianz. II 239 d.
262. qui exaggerationem hanc nimiam dicit (Herwerd. 177), sermonis vulgaris rationem non intellegit, nedum comici.
- 276, 2. 3 ita distribuendi erant Θεταλὸν | λέγεις κομιδῇ τὸν ἄνδρα.
- 277, 1. τις εἰσφέρει Dobr. πριάμενός τις εἰσφέρει (init. ἄν) Wilamow. apud Kaibel.
288. cf. Menand. 845.
- 300, 1. cf. etiam Plut. Mor. 127 f. — consulto non commemoravi Alcaei lyrici versum notissimum propter dissimilitudinem sententiae.
- 310 excidit 'Suidas'. ἐλουργίδιον iam Bernhardyus in ed. Suid.
315. adversatur Meinek. Philol. XIII 531.
- 319 κάθημα Nauck. Mél. V 229.
- 322 delendum est, si cum Jernstedtio testimonium Bekker. Anecd. 116, 11 ad *Antiphontem* (Tetral. A 2, 9) referendum est. cf. Nauck. 233.
327. cf. Maxim. Conf. 12, 35 p. 571 Combef.
329. Iuvenal. 6, 460 *intolerabilius nihil est quam femina dives* cont. Ellis Amer. Journ. VI 2. — 2. ὄντως] οἶκῳ F. W. Schmidt. Stud. crit. III 71.
- Cf. etiam adesp. 302.

ANAXANDRIDES

Fr. 1, 2. similiter ὄντινα τρόπον; | ἡμεῖς κτλ. nunc Madvig. Advers. crit. III 67.

4, 1 est etiam apud Zenob. Mill. 3, 25. Prov. Bodl. 675 (O. Crus. p. 611). cf. Cratin. 208. Eupol. 197. de sententia non accedo Crusio. nam mihi quidem hoc dicere videtur poeta: quamquam certa patria carent servi, a fortuna alii aliorum dissipati, tamen hodie civitatem apud nos facillime nanciscuntur.

9, 3. *Ἀντεία παιδίσκη* est Demosth. 59, 19. — de *Ocimo* cf. Eubul. 54. Nicostr. 21. — 4 *ἦνθαι τότε Λαγίσκ'*, *ἦνθαι τότε* | *καὶ* Θ. G. Kaibel. Herm. XXII 501, quia nominis *Λαγίσκα* ultima syllaba corripiatur.

21. cf. nunc ed. Wachsmuth.

30 *μέγα γλ. πρ.* etiam Eustath. 1842, 63 (O. Kaehler 903). — *τιμητόν* neutiquam defenditur (K. Zacher. Berl. Wochschr. 713) neque Antiph. 132, 4. Amphid. 16. 35, neque vero Archestr. Athen. 7, 295c.

33. neque de v. 7 neque de v. 11 mihi cum K. Zachero 713. 14 convenit. nam numero quidem mutato (ut 8 *δύνηται*, ubi facillime intellegitur *τις* vel *ἕκαστος*) nihil frequentius.

35. Strab. 10, 471 *βαρβάρως ὠνόμασται νάβλας καὶ σαμβύκη καὶ βάρβιτος καὶ μέγαδης*.

39, 14. Plut. Mor. 670bc *τὴν μυγαλῆν ἐκτεθειάσθαι λέγουσιν ὑπ' Αἰγυπτίων τυφλὴν οὖσαν, ὅτι τὸ σκότος τοῦ φωτός πρεσβύτερον*. Strab. 17, 812. 3 (*τιμῶσι*) *μυγαλῆν Ἀθριβῖται*.

41, 11. quam attuli Photii interpretationem vocis *λάκκος*, ea unice apta est epitheto *δωδεκακλίνων*.

46, 1. *ἀσμένη* Herwerdeni est coniectura (Stud. crit. 86).

52, 3 (*γαμεῖ*) *πολλῶν κακῶν ἀρχηγὸν οὖσαν* Nauck. Iambl. Vit. Pyth. LXXVII.

53, 3 *αὐτός ἐστιν αἴτιος* Herwerdenus 179.

66. cf. Wachsmuth. Stob. II 260.

EUBULUS

Amaltheae titulum ad *Amaltheam anum cauponam*, commemoratam in Prov. Coisl. 27 et ab Eustathio Dion. perieg. 431, refert O. Crusius Philol. XLVI 612.

Fr. 9, 1 *θηρίοισι* ante Herwerdenum Emperius Advers. 348.

15, 9 *στερανι Α. περὶ* Ellis Amer. Journ. VI 3.

38, 2. in extremis litteris *βαβαί* latere arbitratur Kaibel.

42, 5. Crusii rationem (p. 613) hic cenantes puellas cum nentibus comparari censentis conl. Poll. 9, 125 utique reiciendam esse arbitror, siquidem *τολύπαι* nequaquam ubique sunt *glomera* quae proprie dicuntur. cf. Athen. 3, 114f. 4, 140 a. Hesych. *τολύπη* τὰ προφυρμάτα τῶν μαζῶν.

56, 3. de cothone cf. Theopomp. com. 54 cum suppl.

57. cf. Voemel. Philol. XIII 302 sq. — 6 *Λάμπων* (ut *Solon*, *Euripides* al.) Herwerd. 180.

58. *Μίδας ὁ ἐν κύβοισιν εὖβ.* Zenob. Milleri 2, 89 (*Mélanges* 367). cf. O. Kaehler. Wochenschr. 902. *Μίδας γὰρ ἐν κ.* Erasmus.

62. non multum proficitur coniectura Herwerdeni (p. 180).

Ὀλβία. Athenas significari putat H. Graf De aur. aet. fab. 69.

75, 13. exemplis add. Alexid. 28.

90, 5. exempla Hippocratea (*στέατος χηνείου*) conguessit Herwerden. 181. *canem aegrum* intellegi non necesse est, sed *molliculum*, quales sunt Melitenses.

98, 1 *ψιμυθίω* cum C et Eust. Herwerdenus 181.

107, 10. cf. quae Ellis disputat Amer. Journ. VI 3.

108, 3. nescio qua oculorum mentisve caecitate de codicum auctoritate et verborum structura deceptus coniecturam protulerim prorsus intolerabilem, quam paullo post editum librum meum in litteris ad Kaibelium datis ipse acerbius condemnavi Zachero (711).

112, 4. Eustath. 1843, 27 (O. Kaehler. 903) *τῶν τις παλαιῶν μαῖζαν . . ἐπίχαριν χαριτοβλέφαρον ὠνόμασεν.*

115. Martial. 7, 87 *si meus aurita gaudet lagalopece Flaccus . . si Cronius similem cercopithecon amat* cet. contulit Ellis 3.

119, 6 *τόθ' ἦνίκ' ἂν* a me scriptum esse non vidit Nauckius Mcl. V 235.

138, 3 *πρὸς τὰ στήθη* suspecta sunt Kaibelio.

140. Lobeck. Agl. 826 et Tzetz. Chil. 13, 100sq. Galen. Protr. 5 p. 11 K. *ἀνασφρόμενοι προσουροῦσι* confert O. Crusius p. 614.

150, 6 commemorat etiam Eustath. 1063, 40 (O. Kaehler 903).

Eubuli fragmentis accedunt

85b

Schol. Theocrit. 6, 3 Ambros. *πυρρός. ὁ ἀρίχνους, ὁ ἥδη παγωνίτης . . ὁ δ' ἡμιγένειος. Παρμενίσκος. παῖδ' οὐτε γένειον πυρρὸν οὐθ' ὑπηνήτην. 'poetae scenici fragmentum esse videtur παῖδ' οὐτ' ἔτι | γένεια πυρρὸν οὐθ' ὑπηνήτην πάλαι'.* Ziegler. p. 47. fortasse ex Eubuli *Parmenisco*.

145b

κορυδαλός

Thomas Mag. 213, 15 R. *τὸ κ. (pro κόρυδος) κοινόν, εἰ καὶ Εὐβουλος χρῆται.*

ARAROS

Fr. 7. Photius *θυγατρίζουσα. θυγατέρα καλοῦσα.* exemplis add. *δημίζειν* Arist. Vesp. 699.

Παρθενίδιον Ararotis commemoratur a Suida. Meinek. I 344.

NICOSTRATUS

Ἀντερῶσαν potius alterum titulum Πανδρόσου fuisse coniecit Crusius Philol. XLVI 614.

Fr. 9. Pollux 7, 46 εἶδη ἐσθήτων . . . ἡ παραπόρφυρος ἢ ὡς ἡ νέα κωμῶδία εὐπάρυφος. cf. adesp. 1571.

17, 3 mire interpretatur Ellis Amer. Journ. VI 3. 4. neque vero mihi quidem persuasit O. Crusius p. 614.

18. cf. Sosier. 5. Hesych. ἀμφίας· γένος οἴνου.

Πάνδαρος Nicostrati(?) commemoratur a Suida. Meinek. I 348.

30 incerto pocate tribuit Wachsmuth.

31. cf. Wachsmuth. p. 95, unde ex *Iaconibus*, fabula antehac ignota, haec excerpta esse discimus.

40. Lucian. Dial. meretr. 7, 2 extr. οὐχ ὄρμον, οὐ ταραντινίδιον ἔχουσα.

PHILETAERUS

Fr. 16 δοκεῖτον Kaibel.

18, 5. εἰς τὸν πλῆθον φέρουσι per translationem videntur accipienda esse. de *Danaidum dolio* cf. nunc quae adnotavit ad Horatium A. Kiesslingius et in Philol. XLVI p. 615 O. Crusius.

19. cf. nunc etiam Kaibel. in Ath.

Cf. praeterea adesp. 740.

AMPHIS

Fr. 4 Martial. 1, 85, 5. 6 confert O. Crusius Philol. XLVI 615.

30, 1. 2. [Lucianus] Amor. 27 ἡ θήλεια τέρψις ὕλη μοίρα πλεονεκτεῖ τὴν ἄρρενα. — 9. ὥσει προσῆκον δ' οὐδὲν Kaibel.

30, 10. multo minus quam ulla mearum coniectura admitti potest K. Zacheri (Berl. Wochenschr. 712) ἔκρουσε πονλύπουν τιν'· ὁ δὲ πρῶτα θῆλον.

37, 4 τὸν λῆρον (i. e. 'cerebri ex vino perturbationem'), ὥστε τὰς δ. λῆρον δοκεῖν Madvig. Advers. crit. III 52. τὸν οἶνον ὥστε τ. δ. λῆρον δοκεῖν Kaibel.

42. Maxim. Conf. 33, 75 p. 622 Combef.

45 dubium est: cf. Nauck. Mélanges V 235. O. Crus. p. 615.

EPHIPPOS

Fr. 5, 18 περιαγγέλλειν τ'· οὐχ ὑποκαίεις, Λυκίων πρύτανι; et 21 σβέννυ, Κέλθ', ὥς μὴ κτλ. Wilamowitz. apud Kaibel.

6, 4. fortasse ὥσπερ κοχλίδιον, quae vox etiam *concham* significat.

13, 7. Eustath. 757, 53 (O. Kaehler. 703) Αἰδὸς ἐγκέφαλος ἦν κατὰ Πανσανίαν κάλλιστόν τι βροῶμα. — del. verba 'Diogenian. 4, 24. Plutarch. Prov. 1, 63.'

14, 3. Bryson circuli quam dicunt quadraturam invenisse sibi

videbatur. Themist. Paraphr. Aristot. I 30, 8sq. Spengel. cf. etiam Aristot. Anal. post. 57b 40. Sophist. elench. 171b 16. 172a 4.
26, 2. καὶ λονόμενος (λούομαι E) μύροις CE.

ANAXILAS

De nominis forma cf. Meisterhans Gramm. inser. § 27, 7.

Fr. 4 ἀπόλωλ' ἐμόν Kaibel.

13. etiam post ea quae Herwerdenus disputavit Mnem. n. XIII 182 Homerum sequi tutius arbitror.

15, 2. Sextus Empir. Adv. mathem. 8, 133 (316, 24 Bekk.) ἐν τῇ μὴ σημαίνουσῃ τι (φωνῇ), οἷον τῇ βλένναι καὶ τῇ σκιν-
δαψός οὐκ ἂν εἴη τι.

18, 4 ὥα' κλάπτων 'operarum incuria' Herwerdenus. cf. Mnem. n. XIII 182. talis videlicet 'operarum incuria' in Herwerdeni scriptis admodum frequens. de magna exemplorum multitudine tria depromo: in Obs. crit. 32 Aristophanem sic emendat ἄψαι μόνον τῇ χεῖρ' ἄκρα τοῦ Μορσίμου, quod ibid. 125 nulla incuriae operarum mentione facta nimis distare dicit a librorum scriptura. in Exercitat. crit. 448 hunc verum protulit ζῆν τέκν' εἴλοντο καὶ παρήνεσαν κακά. in Stud. crit. 44 instrumentum commemorat ventri vinciendae aptum. — 7. Plut. Mor. 85b ἐκμεμαθηκότες τὰ τῶν Ἰδαίων ὀνόματα Δακτύλων χρῶνται πρὸς τοὺς φόβους αὐτοῖς ὥς ἀλεξιμάχοις, ἀτρέμα καταλέγοντες ἕκαστον.

22, 19. Plaut. Bacchid. 3, 3, 67 (meretricem) quae acérume aéstuousa absorbēt, ubi quemque attigit.

30, 2. Κτησίς ὁ Βησαιὲς καὶ Κραναιός Isae. 4, 9.

34. cf. Philem. 114.

35. Plaut. Menaechm. 2, 1, 6 quāsi mare omnis circumimimus insulas. sed ne sic quidem fragmentum inlustratur.

ARISTOPHON

Fr. 6 δεινόν pro αἰσχρόν Nauck. Mél. V 235.

13, 10. νεωτέρων conl. Antiphan. 195, 10. Anaxandr. 33, 6. Alexid. 178, 1. Xenarch. 4, 2 bene defendit Herwerdenus 183. 4.

EPICRATES

Fr. 3, 20. 'Planud. Prov. 214 τοσαῦτα πνύει ὁ δοῦλος, ὅσα βούλεται ὁ δεσπότης, i. e. ne id quidem quod omnibus licet suo arbitrato potest facere'. O. Crusius Philol. XLVI 616.

6, 2. exemplis add. Eurip. El. 816.

10. de hoc fr. quae disputat Crusius p. 616. 7, eorum fides sit apud ipsum.

11, 20. ἄνανδοι Kaibel. in Athen.

CRATINUS IUNIOR

13. add. adesp. 1259 et κίσκουράτην Quintil. 1, 3, 14.

NAUSICRATES

Fr. 2, 12. 'piscis lactens, quem piscatorum volgus Siculum transfigit, sc. τῷ τριόδοντι.' O. Crusius p. 618.

EUPHANES

Cf. etiam Euphron. 8.

ALEXIS

Fr. 2, 8 ὅμως pro ὅλως O. Ribbeck. Alaz.

Ἀπεργλαυκωμένος. Plaut. Mil. glor. 2, 1, 70 ei nos . . . glaucinam ob oculos obicimus cūque ita | facimus ut quod viderit ne viderit.

25. magnis illis philologis Porsono, Dobraeo ceteris parem se nunc in condemnando fragmento adiungit Herwerdenus Mnem. n. XIII 184. — 9. κόμποι κενὰ ψοφοῦντες Kaibel.

34. scrib. τοιοῦτο τὸ ζῆν' ἔστιν· ὥσπερ οἱ κύβοι οὐ — πίπτουσιν, οὐδὲ πλ. cf. Wakefield. Silv. crit. III 141. Nauck. Mēl. V 235. 6. Soph. fr. 809 N. αἰ γὰρ εἶ πλπτουσιν οἱ Διδὸς κύβοι.

54. pro verbis 'fragmentum adesp. — 62, 40' scr. fr. 278 b (infra p. 744).

56, 5. 6 defendit Herwerdenus 184: ζημίαν τῆς τέχνης exaggeratione comica dici omnes qui non tot pisces emant quot Callimēdon.

Εἰσοικιζόμενος. in fine add. et Μετοικιζόμενος Diophanti.

62, 4. τὴν αὐτὴν mire interpretatur Ellis Amer. Journ. 5 'in the same way', ut τὴν ἄλλως, τὴν πρώτην, τὴν ταχίστην al. — 8. ὄμενος Emper. Advers. 3, 52] θυόμενος A. — ceterum cf. Antiphan. 202.

85, 4. Eustathius 1646, 25 (O. Kaehler. 903) μνηστὲον παροιμίας εἰπούσης τὸ αἰεὶ ποτε εἶ μὲν ἀσκήδς εἶ δὲ θυλάκος ἀνθρώποις ἔστι, δι' ἧς ἔοικε δηλοῦσθαι τὸ τοῦ βλου ἐπαμφοτερίζον. cf. Crusius p. 619.

94. de hac lege Demetrii nuper disputavit G. F. Ungerus in Fleckeisen. ann. 1887, 755 sq.

96. ἐπίτηκος hic non est corona poculo agglutinata (Herwerd. 184), sed auro inlita, aurata, opp. aureae.

98, 11 αὐτὴν Herwerd. 185.

Κρατεύας. cum in cod. Athenaei Marciano nomen fabulae aut κρατείας aut κρατίας scribatur, ubique formam Κρατείας reponendam esse censet Kaibelius in ed. Athen. I XL. ac fortasse hinc aliquid lucis adfertur Menándri fragmento 939.

110, 18. pariter mihi Herwerdenus (185) et K. Zacherus (714) adversantur. sed quamquam πρὸς δὲ οὐδ' ἂν Ἑρακλῆς, quibus nunc accedit etiam O. Crusius p. 619, certamen non detrectandum, cum poeta ipse mecum faciat. non coquum dicunt loqui sed hominem aliquem (φαρμακοπώλην ipsum Z.) 'qui suos sibi cibos ipse coquat'. at verba ποιῶ τοῦτον, ὥστε τοὺς δειπνοῦντας εἰς τὰ λοιπὰ εὐβάλλειν ποιῶ ἐνίοτε τοὺς ὀδόντας ὑπὸ τῆς ἡδονῆς manifesto produnt hominem qui non sibi cibos coquat vel semel amicos apud se excipiat eisque cibos adparet, sed qui mercede id facere soleat. videntur autem nuptiae significari (v. 10); neque veri simile est tali occasione oblata civem Atheniensem ipsum epulas parasse. itaque hodie quoque pro μάγειρος scribendum censeo δ' ἄπειρος. — 24. συστάσεις Kaibel.

116, 4. egregie favent emendationi meae (Μεγαβύζους) ea quae Meinekius disputat Anal. Athen. 75. — 5. ἐν μέσῳ 'apart from the mass, *special*' interpretatur Ellis Amer. Journ. VI 5. vellem exempla addidisset. — in adn. p. 339 l. 9 pro στρατιώτας ser. στρατηγούς.

120, 4. testimonium Eustath. 1817, 60 add. O. Kaehler. 903. 4.

124, 17. ἄνω μάλ' εἶσι κατ' ὄροφόν Kaibel.

126, 12 idemne Aristonicus commemoretur Demosth. 18, 83. [94.] 223. 312. Plut. Mor. 848c nescio.

133, 5 κατάβρεξον vel διάβρεξον Herwerd. 155. μαστίζειν Atticis in usu fuisse nemini credere debebat O. Kaehler. 901. 2.

135, 14. Cic. Brut. 145 eloquentium iuris peritissimus Crassus, iuris peritorum eloquentissimus Scaevola. cont. Herwerd. 185. quamquam non nihil differunt haec a dicto Alexidis.

141, 7 γλιγόμεθα· τήν μὲν μάζαν (μηχανώμεθα) ἵνα κτλ. Kaibel.

146, 10. οὐδὲ ἐν κακὸν ἔχουσι, i. e. cum nullo malo laborent, tamen semper se aegrotare simulant. moneo contra F. W. Schmidt. Stud. crit. III 53.

Meropis vocabatur etiam Cos insula. Strab. 15, 701. Aristid. I 74 Dindf.

152. etiam verba οὐδεὶς γὰρ ἂν ψυχρῶν φάγοι poetae tribuit Kaibelius.

155, 4 κεφαλὴν γὰρ εἰ θύννον λάβοι Ellis Amer. Journ. VI 5.

158. Epich. fr. 126 Ahr. Moschion. fr. 11 N. confert O. Crusius Philol. XLVI 620, φάσμα a mago elicited haec loqui censens.

162, 4. 5. πεινῶσι mea quidem opinione et διαπεινῶσι quicumque edere nequeunt quod sufficiat (cf. Herwerd. 186). αὐτοῖς minus probat H. Weilius Rev. crit. 1885, 277. — 16. εἴρημ' ἀπὸ συκῆς Kaibel. Φρυγίαν ficum a vico Attico (τὰ Φρύγια) nomen accepisse Wilamowitzius monuit apud Kaibelium. cf. Thucyd. 2,

22, 2. Steph. Byz. *Φρυγία*. Schol. Arist. Av. 493. Bursian. Geogr. gr. I 334.

Ὅπωρα. cf. etiam Aelian. Epist. 8 p. 18. 19 Hercher.

167, 4. Plaut. Poenul. 3, 3, 87 *vetustate vino edéntulo actutum inriges*. — 5. πέπων ante me Emperius Adversar. 349. cf. Epinic. 1, 6.

170, 1. Κτήσων ἐκ Κεραμέων est [Demosth.] 59, 48.

172, 6 αὐτῷ σὺ χαλῶν Herwerd. 186.

173, 13. ὀπτάνιον etiam lapides. Riemann. Rev. de philol.

VIII 64.

174, 3 fortasse scr. ἤδη πανελθών. — 11 περιεξωμένος Herwerd.

179. ut Eubul. 117, 9. 10 huc non pertinet, sic Menand. 865 dubia certe res est.

193, 3. non persuasit mihi Herwerdenus 187.

200, 4 φόρους δεκάτων suppl. Ellis Amer. Journ. VI 5. — 5. τοῖς λιμέσιν pro ταῖς πόλεσιν O. Crusius p. 621. at ibi non sedent cetarii, sed in foro.

201, 2. τοῖς Βορεάδαις ἢ θᾶττον ὅ τι τούτων τρέχει Kaihel. — 4. quae Nauckius adfert Mél. V 236 in mea editione adscripta sunt ad Alexid. 18, 4.

206. cf. etiam Meinek. Anal. Ath. 75.

209, 2. non mea est emendatio, sed G. Hermannii Epit. doct. m. xvii.

211, 2 θανάτα τούτων τῶν τριῶν Vindob.

216, 3. de *Mnesitheo* cf. adesp. 106. 7.

219, 5 μόνον ἐστὶν ὑποκόρισμα Madvig. Adv. crit. III 67.

220, 4. fr. 27, 3. 4 confert O. Crusius p. 621.

222, 4 οἶνον ὀσμὴν, ut Philem. 98, 3. 4 (Herwerd. 187).

226. cf. nunc etiam Kaihel.

230, 4. Eurip. Suppl. 1069 ὅμοιον· οὐ γὰρ μὴ κίχης μ' ἐλὼν *χερί*. ubi cf. quae adnotavit Marklandus. aliter (ὅμοιον καὶ δίκαιον coniungens) quod vulgatum est defendit O. Crusius p. 622. tamen in Alexidis fragmento nunc quoque scribendum duco ὄναιο.

231, 2. 3 sine auctoris nomine etiam Eustathius 1598, 31 (O. Kaehler. 904).

234, 4. 5. Eurip. fr. 433 N. (*Ἐρως*) ἐν τοῖς ἀμηχανοῖσιν εὐπορώτατος confert H. Weil. Rev. crit. 1885, 276.

245, 11 ἡ δ' ἄνοια παιδός Herwerd. 195.

247, 5 λίχνος γὰρ ἀνὴρ idem 187.

Φρύξ. add. Aristaenet. Epist. 1, 15 p. 147 Hercher.

255, 5 πρόχειρον οἶνον ἀκρατῶς Herwerd. 188. non credo.

262, 2 διαλλαξάμενος ἥθειον βίον Madvig. Advers. crit.

I 719.

266, 6. 7. Eustath. 1863, 58 (Mein. ed. min. xviii) λόπισμα εἴρηται καὶ λέπος· οἶον οὐδενὸς γὰρ πάποτ' ἀπέβαλεν ὀσπρίου λέπος.

283. ἄνθρ. οὐδεὶς φιλοπότης ἐστὶν κακός Nauck. Mél. V 236.

301, 1. οὐ μεθύω γὰρ contra metrum Kaibel. ἐπὶ τοσοῦτον (τὸ τοσοῦτον Casaub.) Herwerd. 189. 2. διορίζεσθ' ἀβεβαίως (cum crasi) idem.

321. cf. Call. 11, 2. — Miller. Mélanges 415 λευκόπυργος ὁ ἄνθρωπος, καὶ ἔμπαλιν μελάμπυργος ὁ ἄνδρεῖος. cf. etiam Hesych. Phot. Suid. λευκόπυργος (O. Kaehler. 902).

Alexidis fragmenta sunt etiam

278b

ἀλλ' ἐπὶ τὸ πλῆθος ἐμφερεῖς τοὺς οἰκέτας
ἔχοντας ὅψει τοὺς τρόπους τοῖς δεσπότηταις.
τοῖς ἦθεσιν γὰρ οἷς ὑπηρετοῦσ' ἀεὶ
προσέχουσα τούτοις ἡ φύσις κεράννυται.

Stobaeus Floril. 62, 40 Ἀλέξιδος A. 3. οἷς ὑπηρετοῦσ' ἀεὶ Valcken.] τοῖς ὑπηρετοῦσα καὶ. hoc fragmentum cum nescio quo errore inductus pro adespoto haberem (cf. 54) omisi.

303b

Athenaeus 6, 230c οἶδα δὲ καὶ γὰρ τινα πολίτην ἡμέτερον πτωχ-
αλαζόνα κτλ. ubi cod. C οἶδ' ἀ τινα, φησὶν Ἀλεξίς, πολίτην ἡμέ-
τερον. 'videntur Alexidis verba inesse'. G. Kaibel. fortasse

. . πολίτην πτωχαλαζόν' οἶδ' ἐγώ,
ὃς ἔχων δραχμῆς ἅπαντα τὰργυρώματα
ἐβόα καλῶν τὸν παῖδ', ἔν' ὄντα καὶ μόνον,
ὀνόμασι δὲ ψαμματοσίοισι χρώμενον,
'παῖ Στρομβιχίδη, τῶν ἀργυρωμάτων σὺ μὴ
τῶν χειμερινῶν νῦν, ἀλλὰ τῶν θερινῶν' ἔφη
'παράθεις'.

345b

Fragmentum Alexidis ex ignota aliqua comoedia, cui Περι-
αγωγοί vel Μυριαγωγά titulus esset, Gomperzius invenisse sibi vide-
batur Vol. Hercul. ed Oxon. II fol. 102. Coll. alt. Neapol. III 94
(Ztschr. f. österr. gymn. 1865, 825). sed prorsus incerta sunt quae
ibi leguntur. cf. Nauck. Mél. V 236. 7.

CLEARCHUS

Fr. 1, 2 ἄπασαν ἐπομόσας, si modo recte sententiam eius
interpreter, Ellis Amer. Journ. VI 6.

5, 2. cf. etiam Antiphan. 199.

AXIONICUS

Fr. 2, 1. 2 ἔνεστιν αὖ | ὅυτοῖς Ellis 6. mihi hodie in tam obscura ecloga nihil mutare tutius videtur.

4, 9 ἢ πᾶν ἀγρ. Herwerd. 189. — 'totum fragmentum Euripidei cantici parodia'. Kaibel.

6, 3 κονδύλων defendit Herwerd. — 2. Plaut. Capt. 4, 3, 3 *quánta pernis pístis veniet, quánta labes lárido.* cf. Lobeck. Path. prol. 450 n. 22.

9, 2 scr. ὅειον cum Lobeck. Path. prol. 321 et Nauck. Mél. V 237.

EPIGENES

Fr. 6. in fine add. Arrian. Anab. 1, 23, 7. 8.

DROMON

Fr. 2, 4. τοὺς ἐσπερίνους (ἐσπερινούς) Kaibel.

DIODORUS

Fr. 1, 2 τὸ del. Kaibel. idem 3 πίνει κατὰ λόγον.

DIONYSIUS

Fr. 1 vel post ea quae disputaverunt Herwerdenus 190 et O. Crusius p. 622. 3 non magis intellego quam antea.

2, 11 ὥς γὰρ στρατηγὸς nunc etiam Madvig. Adv. crit. III 64. — 28 ὅς' ἔνεστι καταγεγρ. Ellis Amer. Journ. VI 6, cuius reliquae coniecturae admitti vix possunt. neque magis vero ea quae Madvigius proponit Advers. crit. III 64. — 37 scr. ἔφησθ' ἔχοντα. Nauck. Bullet. Petersb. XII 514.

4, 4. ταχὺν ὄντα hic nihil aliud significat quam ubique: 'cum homo velox sit'. quod cur sententiae minus aptum iudicet Herwerd. 190 non exputo.

5, 2. del. verba 'fortasse κύμβαι'. cf. v. 3.

10. monost. 43 αὐτὸς πενόμενος. — ceterum de hoc et de fr. 7 cf. Dionys. trag. 7. 8 N.

ERIPHUS

Fr. 2, 8. Plat. Euthyd. 204b τὸ γὰρ σπάνιον τίμιον confert Herwerd. 191. 7—11. Ovid. Metam. 10, 649 sq. apte confert O. Crusius p. 623. in v. 13 Βεργαῖε πολυτίμητε idem conl. Steph. Byz. Βέργη...Βεργαῖος...ἔπιστα δὲ οὗτος ξυνέγραψεν...ἀφ' οὗ καὶ παροιμία βεργαῖζειν ἀντὶ τοῦ μηδὲν ἀληθὲς λέγειν. unum πολυτίμητε scrupulum inicit.

EUBULIDES

'Eubulides' (adesp. 294) 'fortasse non poeta sed fabulae persona, ut poetae nomen interciderit (velut Philippi).' Kaibel.

HENIOCHUS

Fr. 5, 17. i. e. τῇ δέ, τῇ ἐτέρῃ, ἀριστοκρατία.

HERACLITUS

Hunc poetam iure exterminandum censet Nauck. Mél.V 237.8.

MNESIMACHUS

Fr. 2, 2 λαῶν δίκαια, κάρτα πολλά δ' Heimsoeth. Ind. Bonn. 1867 aest. xiii. λαῶν — B. δίκαια ταῦτα. A. πολλά δ' Herwerd. 192. eiecto nomine ὀλίγα trimetrum λαῶν δίκαια παῦρα, π. δ' ἐσθ. F. W. Schmidt. Stud. crit. III 55, quam coniecturam fuit qui commendaret, quamquam παῦρα semel apud comicos exstat, atque in anapaestis.

7, 10 καταπάλλαισι ad titulorum fidem et secundum originationem (καταπάλλειν) restituit Herwerdenus ibidem.

11. Plut. Mor. 107e οὐκ ἀμούσως δ' ἔδοξεν ἀποφήνασθαι οὐδ' ὁ εἰπὼν τὸν ὕπνον τὰ μικρὰ τοῦ θανάτου μυστήρια. attulit Nauck. Mél. V 238.

PHILISCUS

Fr. 1: non recte hoc fragmentum explicatur *Wochenschr. für klass. Philol.* 1887 p. 1453.

3. in C. Muelleri Geogr. min. I 106 (1 extr.).

4. exstat etiam apud Maxim. Confess. 32, 73 p. 621 Combef. Praeterea cf. adesp. 536.

SOPHILUS

Cf. etiam adesp. 1299.

SOTADES

Fr. 1, 11. fortasse τρίγλας μεγάλας. nulli enim magni raro inveniuntur, sed in pretio sunt. Plin. N. h. 9, 64. 68. 18. ἐψήτ' ἦν δέ Kaibel. at ἐψητούς pisces novī, ἐψητά quid sint nescio. — 22. ἰχθυοδίων ἀποκνίσας — ἀλεύρω etiam Eustath. 1063, 33 (O. Kaehler. 904). — 32. 3. quam horum versuum Ellis Amer. Journ. VI 7 proponit interpretationem probari posse nego.

TIMOTHEUS

Fr. 2. θεὸς πτερωτός, ἰξὸς κτλ. Nauck. Mcl. V 238, in Bullet. Petersb. VI 62 fragmentum tragoediae adsignans.

TIMOCLES

Fr. 4, 1. 2. Walz. Rhet. gr. VII 994, 10 (Nauck. Mcl. V 238) κωμῳδεῖ δὲ αὐτὸν Τιμοκλῆς ἐπὶ τοῖς Ἀρπαλείοις, λέγων κτλ.

7. quae O. Crusius p. 624—6 ad fragmenta 7. 14. 21 explicanda adfert, ea mihi quidem plus quam dubia videntur. — 4 θάργηλον ἀγκάλη κυάμων χύτραν φέρει Kaibel.

15, 3 ὑπτίλοις πνκνώμασι Kaibel.

17. cf. nune Kaibel.

22, 3. 'nec obliviscendae sunt lucernae partes in re venerea apud veteres' χρῶμα defendens Herwerd. 192.

35, 1. Hesiod. Op. 686 χρήματα γὰρ ψυχὴ πέλεται δειλοῖσι βροτοῖσιν adfert Nauck. Mcl. V 238, in v. 2 ἐσπούδακεν scribens pro ἐντήσατο.

39 ἀπεξινοῖ Ellis Amer. Journ. VI 7.

XENARCHIUS

Fr. 1, 2 ἄστυτοτάτοις — τύχαις Ellis Amer. Journ. VI 7. at neque nomen ipsum, cum v. 4 sequatur ἄστυτος οἶκος, hic iam fuisse positum probabile est, neque eo quod ἄστυτος duarum est terminationum superlativi gradus forma masculina ullo modo defenditur. — parodiam esse Aeschyleam (Prom. 580. 9 confert O. Crusius p. 627) non credo.

6. Eustath. 1871, 5 (O. Kaehler. 904) Ξέναρχος παίζων . . ὄρκον — γράψω.

7, 16. κατέχεε aoristus est, quod moneo contra Kaibelium.

THEOPHILUS

Fr. 3. de *Atrestitida* cf. Demosth. 19, 305—309. Schol. Demosth. 19, 305 οὗτος Ἀτρεστίδας προδότης ἦν παρ' Ἀρκάσιν.

PHILEMON

Fr. 4, 1. praecedebat obiectum verbi εὔρες, unde simul pendebant voces εἰς ἅπαντας.

10. Menand. 550 confert O. Crusius p. 627.

21. cf. Menand. 441.

23. adfert etiam Maxim. Conf. 10, 32 p. 563 Combef. (3 καὶ γὰρ ὁ λ. 4. λοιδορεῖται ὁ λ.).

31, 6 ἦπτον· ὧν δὲ μείζονα, τούτοις κτλ. H. Weil. Rev. crit. 1885, 278.

33. κανθάρον (littera minuscula) scribendum esse monuit O. Crusius Anal. paroemiogr. p. 147.

34, 1 ἐγὼ γὰρ ἤδη χλ. Heimsoeth. Ind. Bonn. 1867 aest. xx. non adsentior: articulo carere non possumus.

Κορινθία. ad hanc fabulam Nauckius Arist. Byz. 238 n. 4 refert adesp. 1360, ubi cf. quae adnotavimus.

44, 5. cf. Lobeck. Aglaoph. 1017 et Strab. 10, 471 (exscr. in suppl. Anaxandr. 35).

54. in adnot. scr. Aristot. Polit. 1, 7 τὰ μὲν ἐντιμότερα ἔργα, τὰ δὲ ἀναγκαιότερα, καὶ κατὰ τὴν παροιμίαν κτλ. ac deinde Erasmi. Chil. 2, 3, 41 p. 351 (Crus. 628).

55. cf. Apollod. Caryst. 5, 10.

60, 3. cur ἐντέχνως scribi non possit propter ea quae sequuntur, nemo profecto intellegit praeter unum Herwerdenum (193).

65, 4 πρὸς ὄντινα βούλει Ellis Amer. Journ. VI 8. non credo. ceterum cf. Antiphan. 109, 3. Menand. 537, 6. Plaut. Pseud. 2, 3, 5.

75, 7 καὶ τὸ θεραπεύειν ἕως Heimsoeth. Ind. Bonn. 1867 xi.

89, 1—5 Euripidi tribuit Nicephor. in Synes. 404a (Nauck. Mél. V 238). — 7. cf. Posidipp. 40.

90 v. 10. 11 Maxim. Conf. 59, 119 p. 669 Combef. Φιλήμονος, ἄλλοι Φιλιστιωνος (ὁ τῷ λ.).

92, 7 θέλω etiam Madvig. Adv. crit. I 720.

96, 6. non intellego quomodo malae fidei me insimulare possit Ellis Amer. Journ. VI 8, cum Bentleii coniecturam ne verbo quidem adiecto commemoraverim. quae si Ellisio tantopere displicet, non mea est culpa.

99 v. 1—3 Maxim. Conf. 22, 59 p. 602 Combef. (ἐὰν — ἔχωμεν τούτοις — ἔχωμεν ζητοῦμεν). v. 4—7 idem Εὐριπίδου.

104, 1 τοῦτ' ἐτ' pro τὸ ζῆν H. Weil. Rev. crit. 1886, 278. — ceterum cf. Crobyl. 3.

109, 3 εὔ λέγη vel εὐλογῇ Ellis Am. Journ. VI 9.

111. in adnot. scr. 1867 xviij.

116, 1 ut Gnomol. Vind., sic etiam Theophylact. Simoc. Epist. 85.

118ab. cf. Nauck. Mél. V 238. 9. — 2. ἂν ἀπὸ τοῦ ζ. ἔχους H. Weil. Rev. crit. 1886, 278.

120. φιλήμονος etiam Vindob.

125. prorsus ut Stobaei A Maxim. Conf. 41, 86 p. 635 extr. Combef.

126, 3 τὰς γαλᾶς pro πολλάκις Nauck. 239.

de fr. 129. 140. 1. 176 cf. etiam Heimsoeth. Ind. Bonn. hib. 1866/67 xix—xxi.

- 138, 2 ἔπειτα δ' ἐπεθύμησαν F.W. Schmidt Stud. crit. III 60.
 140 καλῶς ποιήσας καὶ κακῶς ὀνειδίσας | ἔργον καθεύλεις πλού-
 σιον πτωχῷ λόγῳ Heimsoeth. Ind. Bonn. 1866/7 xx.
 144. aliud mortis (Magae) genus commemorat Zenobius 4, 92.
 155. ἀντιφάνους Voss. Hens. (v. 2 ὥστ' ἀἰρεῖται). et Antiphanis
 est Stob. 53, 9, ubi in Voss. lemma deest.
 164. de hoc fr. et quibusdam aliis cf. Herwerd. 193. 4.
 165. Senec. Dial. 6, 12, 4 confert Studemund. Menandri et
 Philist. compar. 19.
 168, 2 ἂν μετ' εὐνοίας δοθῇ Heimsoeth. Ind. Bonn. 1867 aest. v.
 173, 1 σαντῶ παρὰσχον ζῶν στεφάνων τι καὶ μύρου Ellis 9.
 178, 2 ἐσχάτων κακῶν vel καὶ κακῶν πολλῶν Nauck. Mél. V 239.
 181. cf. Eurip. Hel. 1031.
 183. emendationem meam (Νόθῳ pro νόμῳ) confirmari testi-
 monio codicis Parisini suppl. gr. 676 (S) docet O. Crusius p. 629.
 184. 5 etiam Maxim. Conf. 19, 52 p. 594 Combef.
 190. add. Iulian. Epist. 58, 2 Hercher. κατὰ τὸν κωμικὸν κτλ.
 (γυναι). et sine auctoris indicio Athenaeus 1, 33 extr.
 191. Liban. III 660, 8 R. ante me (Herm. XXI 395.6), quod
 tum oblitus eram, attulerat Nauckius Mél. V 239. 40, qui corru-
 ptum fr. existimat et emendat ἄλλος κατ' ἄλλην γὰρ τύχην χειμάζεται.
 cf. adesp. 1542.
 213, 15. εἰ δὲ μή, γνοίης ἂν αὐτοὺς (τοὺς φίλους) ἄλλο μηδὲν
 ἢ σκιάν Heimsoeth. Ind. Bonn. 1868 viii.
 219. cf. etiam Meinek. Herm. III 456.
 228. Ἀλέξιδος vel Ἀγκυλίωντος vel Ἀντιφάνους Βουταλίωνος
 E. Hiller. Deutsche Litt.-ztg. 1884, 1201. ac possunt talia plura
 excogitari.
 234, 2 operarum errore mansit παρηγοροῦσι. scr. παρηγοροῦσαι.
 239. monost. 468 ῥᾶον βλον ζῆς, ἂν γυναῖκα μὴ τρέφης.
 de eis Philemonis fragmentis quae ex Comparatione Menandri
 et Philistionis excerpta sunt nunc conferenda est editio Studemundi
 in Ind. lect. Vratisl. aest. 1887.

Philemonis fragmentis addenda

ΔΑΚΤΥΛΙΟΣ

20b

Cod. paroemiogr. Paris. suppl. 676 (S Cohn. p. 80) n. 83 τὸν
 (ἐν Σάμῳ) κομήτην. Σάμιόν φασιν πύκτην κομῶντα εἰς Ὀλυμ-
 πιάδα (scr. — ἱαν) ἀφικόμενον (καὶ νική)σαντα ἐπὶ τῷ θηλυπρεπεῖ
 πρὸς τῶν ἀνταγωνιστῶν χλευαζόμενον εἰς παροιμ(ῖαν ἐλθεῖν) . . . τῆς
 παροιμίας ταύτης μεμνησθαι καὶ Δίφιλον ἐν Πήρῃ καὶ Φιλή-

μονα ἐν Δακτυλίῳ. Philemonis Δακτύλιος nusquam praeterea commemoratur.

224b

σύζηθι

Etymologicum m. Milleri (Mélanges 140) εὔρηται καὶ παρὰ Φιλίημονι μετὰ τῆς σὺν προθέσεως σύζηθι. non dubito quin comicum dicat.

Praeterea cf. Menand. 241. 1097. 8. 9. adesp. 249. 740.

PHILEMO IUNIOR

Milesia Philemonis tertii potius est. cf. vol. III 357.

DIPHILUS

Αἰρησιτείχης. cf. Ritschl. Parerg. 100 not.

Amastris. de ea cf. Strab. 12, 544.

Fr. 17, 12 σφιν δεῦσον Kaibel. at comicorum nihil id genus est nisi σφῶ, σφῶν, σφῶν, σφίσι, σφᾶς.

24, 2 καὶ τὸν πόλει Kaibel.

30, 3. Eurip. Hipp. 1451 (Nauck. Mél. V 240) τὴν τοξόδαμον Ἄρτεμιν (παρθένον Nauck.) μαρτύρομαι.

32, 6. cf. Menand. 580, 2. — 21 ἰχθὺν ξηρὸν Ellis 9. — 22. συνεῖρχα si nusquam reperitur, non sequitur non fuisse in usu. sunt enim omnino rariores perfecti formae (Herwerd. 194).

38, 5 ἔνα θεῖναι iam Meinek. in Anal. Athen.

Ἐπιτροπέυς. scr. incola pagi cui nomen erat Ἐπιτροπή.

43, 23 ὑπέκνυ' ante Prellerum Emperius Adversar. 347.

46, 2 ἀκροθώραξ est *semiebrius*. Plut. Mor. 656cd τοῦ μὲν νήφοντος εὖ καὶ τὰ ὄντα κρίνειν τὸν λογισμόν, τοῦ δ' ἄγαν μεθύοντος ἐκλελυμένην κατέχεσθαι τὴν αἰσθησιν, τοῦ δ' ἀκροθώρακος ἔτι μὲν ἰσχύειν τὸ φανταστικόν, ἥδη δὲ τεταράχθαι τὸ λογιστικόν. Theogn. 413 πίνων δ' οὐχ οὕτως θωρήξομαι. cf. ibid. 470. 508. 842. 884. Arist. Ach. 1136. Clem. Alex. Paed. 2, 2, 22 extr. ac saepe Hippocr.

47. ex Athenaeo Eustath. 1129, 10.

49. ψωμοκόλαφος δραπέτης Eustath. 1817, 63 (O. Kaehler. 904).

50. comparat Ellis (p. 9) aenigma Anthol. lat. Ries. 657b *mollior in tactu, sed durior omnibus actu ille ego qui rabiem possum superare ferinam.*

60, 4. πρῶτον ἐμβαλεῖς (ἐμβάλλεις Kaib.) ὅς' ἂν | οὐχ ἕτερον εἰς ἀγγεῖον Wilamowitz.

66, 13 τότε ἀπέδωκεν Kaibel.

73, 2. ex silentio meo Zacherus (709) facile concludere poterat codicem A a scriptura recepta non discrepare. — 3. cf. Voemel. De Euripide iactu talorum Philol. XIII 302 sq.

Σχεδία. Diphili fabulam a Plauto in *Vidularia* expressam et *Σχεδία*n alterius comoediae Diphileae simillimam fuisse, eius qua in *Rudente* Plautus usus est (parallelas fabulas vocat) sagaciter Studemundus demonstravit in Actis societatis philologorum XXXVI (Ueb. zwei Parallel-Komödien des Diphilus).

85. cf. Ritschl. Opusc. II 738 sq.

90, 4 *B. τοῦ φυσήματος* Herwerdenus 195.

94 est etiam apud Maxim. Conf. 12, 36 p. 573 Combef.

95, 1 γ' ὕμᾱς ὀρῶν Kaibel.

96, 2. interiectio *pax* etiam latinis comoediis usitata.

97. Eustath. 1483, 51 (O. Kaehler 904. 5) ἐπιφέρει Ἀθήναιος Διφίλου χοῦσιν ταύτην· αὐτὰς θεραπεύειν, βασιλικὰς δηλαδὴ, ἔστιν — μαστιγίου. cf. Menand. 897.

99. at μενάνδρου Voss. Hens.

100. Maxim. Conf. 61, 123 p. 672 Combef.

104, 1 οὐδὲν ἀσφαλέστερον conl. Gregor. Nazianz. II 158a. 221a Nauck. M6l. V 240.

125. fallitur Kaibelius cum hoc fragmentum a me omissum esse significat in ed. Athen. I 51 extr. — cf. Philippid. 30.

Diphili reliquiis accedit

68b

Cf. supra Philem. fr. 20b in suppl. — de titulo (ἐν Πήρᾳ) adhuc inaudito cf. F. Schoell. Mus. Rhen. XLIII 298 (Plant. Rud. 545—8. 1313) et quae supra p. 750 extr. ad *Σχεδία*n adnotantur. sed fortasse pro ἐν Πήρᾳ scribendum est ἐν Πύρῳ.

VOL. III.

MENANDER

Fr. 13. cf. etiam fr. 349.

69, 2 ἄπαξ ante Cobetum iam Emperius Advers. 349.

97, 3 est etiam apud Philoponum Aristot. Phys. p. 748, 13 Vitelli: ὁ χρόνος τί με εἰδέναι ποιεῖ (Simplic. Phys. p. 730, 34). per litteras mihi indicavit Dilesius.

113, 2 μάττομεν Kaibelius conl. Poll. 3, 41 ἢ τὰ πέμματα μάττουσα...δημιουργός.

185. post hoc fr. add. 'Praeterea cf. Chionid. 6.'

199. ὥς ἐσχάτῳ Μυσῶν κέχρηται μοι (υ_). O. Crusius Anal. crit. 49.

241. Philemoni ἐν Νόθῳ, quae verba desunt Diogenian. Vindob. 2, 45, tribuit cod. Paris. suppl. gr. 676 n. 41 (Cohn. p. 76). sed cf. O. Crus. Philol. XLVI 629.

320, 3 δευτέρῳ μετ' εἰκάδας Usener.

325, 6. cf. etiam 407, 3. 4.

518, 16. σύμμεικτα δειπνεῖ τὰ μελίπηκτα ταῖς κήλαις Kaibel.

531, 9 κοῦκ ὀργιστέον F. W. Schmidt. Stud. crit. III 63.

534, 12 νόμοι] φρόνοι F. W. Schmidt.

538, 7 ἐπήρκεσεν· χρόνῳ κοινόν κτλ. idem 69.

546, 2. διὰ τὴν λαλίαν A. Nauck. Mél. gr. rom. II 335, διὰ τὴν μανίαν F. W. Schmidt. 63.

559, 4. ἀστεῖον] πανάκειον idem 69: qua forma Atticos usos esse vix credo.

714, 1. συμβουλὴν iam Heimsoeth. Ind. Bonn. 1866/7 VII.

763. 'Menandro versum tribuit Meinekius et est fortasse comici poetae.' Nauck. Tr. gr. fr. adesp. 94 p. 668. 9. quod conlatis Demetrii verbis vix quisquam dubitabit quin verum sit. itaque nihil agit Gomperz. in Act. acad. Vindob. 1888 p. 50. 1.

915. ἐκκεχύνκασιν Choerobosc. p. 241, 15. 16 Gaisf. cod. Ven. teste Cobeto. cf. Schneidewin. G. g. A. 1848, 1796.

939. cf. quae supra p. 741 extr. ad Alexidis Κρατεῦαν adnotantur.

960 referendum erat inter adespota.

ad calcem fragmentorum Menandri fragmentis adespotis quae Menandri vel esse possunt vel habentur addenda sunt 217. 18. 514. 613. 14. 747.

SOSIPATER

Fr. 1. copiosius de hoc disputabimus in Mus. Rhen.

EUPHRON

Fr. 1. cf. quae de hoc fr. disputabimus in Mus. Rhen.

PHOENICIDES

Fr. 2, 5. cf. etiam Aristoph. fr. 433. Martial. 13, 61.

POSIDIPPUS

Fr. 4. disputavit de hoc fr. O. Crusius Anal. crit. 64 n. 4.

26, 13. quid sit μάγειρος ἀληθινός, optime docet Sosipat. 1, 6 sq. quo loco cum versu Posidippi conlato manifestum fit in hoc epitheton corruptum esse.

34. ἀτόπως iam Emperius.

DAMOXENUS

Fr. 2. cf. quae de hoc disputabimus in Mus. Rhen.

DIOXIPPUS

Διαδικαζόμενοι Dioxippi commemorantur apud Suidam.

ATHENION

Nomen Ἀθηναίων Ἀθηναίωνος est apud Theodosium Περὶ κλίσεως τῶν εἰς ὧν βαρυντόνων in Progr. gymn. Heidelberg. 1887 p. 21, 33.

ADESPOTA

Fr. 2. similis agnominatio Arist. Pac. 901 κέλης κέλητα παρα-κελητιεῖ.

31. Cod. L² Cohn. Paroemiogr. p. 36 n. 108 Ἐπειοῦ δειλό-τερος· οὗ τὸν ἀρχαῖον (equi Troiani auctorem) λέγει, ἀλλὰ Κρατῖνον τὸν κωμικόν.

36. cf. Zenob. Miller. 3, 17. Diogenian. 2, 2. Cohn. Paroemiogr. p. 73 n. 12 (ex cod. S).

40. frustra O. Crusius Anal. crit. 68. 9, pro Ἀργιναν simul Μύριναν scribens, σὺ δὲ βουκολήσεις τὰπὶ τὴν βοῦν Ἀημνίαν, quae vel sermonis regulae repugnant. non commemoravisset, nisi identidem eam coniecturam commendasset. certe tolerabilius aliquanto scribi poterat βοῦν τὴν Ἀημνίαν. eadem de causa ab eo dissentio, cum ibid. 30 n. 2 trimetrum comicum esse censet ἄπο πένθ' ἄλῃσθαι (ἀλόμενος?) τῶν πετρῶν εἰς σκυταλίδας. neque quomodo quae p. 59 n. 1, p. 88 (quamquam Leutschius praeivit) et 90 ex comoedia fluxisse arbitratur in versus redigi possint intellego. denique τί οὐ γενήσῃ τυγχάνων εἰς Ἀρβέλας, quamquam versus est a metro non vituperandus, propter pravam dicendi rationem a poeta Attico scribi non potuit. ac sunt alia praeterea fragmenta ab eo ex proverbiorum farragine excerpta, quorum ego patrocinium non susceperim.

76. Auson. Epigr. 131 et teris incusas pumice Clazomenas confert O. Crusius Anal. crit. 56.

103 extr. fragmenta huius fabulae sunt adesp. 1501—1506.

240. cf. etiam cod. L² Cohn. p. 34 n. 72.

270. Cod. Paris. S Cohn. p. 79 n. 76 προσάπτουσι λέοντα

(λέοντι C.) δορκάδες μάχην· ἐπὶ τῶν πρὸς κρείττους ἐριζόντων. Diogenian. Vind. 5, 57. Suid. Macar. 7, 40.

302. mecum consentit, ut mihi per litteras significavit, H. Dilesius.

314. ineptam esse Zenobii interpretationem iure monet O. Crusius 65 n. 1.

386. δέμορπον 'Socrati τῷ σειληνώδει aptum est epitheton quo Centauri, Gigantes, Bacchus ταυρόμορφος, alia monstra ornari solent. versiculi ad Meletum referendi sunt a comicis crebro castigatum'. O. Crusius Anal. crit. 152. ne his quidem fragmentum satis inlustratur. ceterum cf. adesp. 85.

548. Photius 98, 1 τινὲς δὲ οὕτως τὴν παροιμίαν φασί· θύραζε, κῆρες· οὐκέντ' (οὐκ ἐνι cod.) 'Ανθεστήρια· ὥς κατὰ τὴν πόλιν τοῖς 'Ανθεστηρίοις τῶν ψυχῶν περιερχομένων. quae mihi quidem perinepta videtur narratio: nam numquam quod sciam apud Atticos mortuorum simulacra κῆρες dicuntur.

563. Quintilian. 5, 10, 21 *confine est παροιμίας genus illud, quod est velut fabella brevior et per allegoriam accipitur: 'non nostrum' inquit 'onus, bos clitellas'* (sc. videns). O. Crusius 75 n. 3.

579. τὸ ἀδιάφορον ante me iam Meinekius. exstat fragmentum etiam apud Zenobium Milleri 2, 9 p. 360.

591. cf. etiam Diphil. 53.

603. proverbium exstat etiam apud Zenob. Miller. 1, 36 extr. p. 353.

653. cf. etiam Plat. Phaed. 90c. Cic. De nat. d. 3, 10, 24. Plin. N. h. 2, 219. Diogenian. 3, 39. 4, 72. Bursian. Geogr. gr. II 396 cum n. 1.

656. hoc fragmentum nescio an rectius comoediae Atticae reliquiis eximatur.

694. οὐδὲν ἐξ ἀμαξουργοῦ λέγεις srib. censet Cohn. Paroemiogr. p. 79 n. 74. non adsentior.

720 exstat etiam apud Zenob. Mill. 3, 141 p. 374.

750 commemoratur etiam a Zenobio Mill. 3, 156 p. 375.

Adespotis addenda sunt

352a

Athenaeus 1, 3c τίς γὰρ τὰ οἴκοι ποθεῖ τούτῳ ξυνὼν ἀναπεπταμένην ἔχοντι τοῖς φίλοις τὴν οἰκίαν; 'fuerunt comici poetae versus'. Kaibel.

fortasse

τὰ μὲν γὰρ οἴκοι τίς ποθεῖ τούτῳ ξυνὼν

ἀναπεπταμένην ἔχοντι τοῖς αὐτοῦ (vel πᾶσι τοῖς) φίλοις

τὴν οἰκίαν;

570b

ἅπαντα τόλμης δοῦλα κἀναισχυντίας.

Cod. paroem. L² Cohn. Paroemiogr. p. 40 n. 2. cf. Suid. Paroem. Vatic. K 2, 36. — ex comoedia versus videtur excerptus esse.

570c

αὐτὸν κέκρουκας τὸν βατήρα τῆς θύρας.

Cod. L² ibid. n. 3. cf. Vatic. K 1, 2. Diogenian. 3, 38 et Amips. 26. Arist. Ran. 436. Plut. 962.

650b

Athenaeus 6, 270f *λιμῶδες γὰρ ὄντως ἡ ῥαψῳδία*. poetae verba esse censebat Schweighaeuser. comici opinor.

675b

χοιρίδιον εὐάρτυτον

Athenaeus 4, 165 b. *χοιρίδιον* C] *χοιρίον* A. 'poetae comici verba sunt'. Kaibel.

698b

Ἰππό(λυτον) μιμήσομαι.

ἐπὶ τῶν σωφρονεῖν ἐπαγγελλομένων. Cod. Paris. S Cohn. Paroemiogr. p. 78 n. 57. Diogenian. 5, 32. Suid. Macar. 4, 78.

743b

ἀπόλογος Ἀλκίνου.

ἐπὶ τῶν φλυάρων καὶ μακρολόγων. Cod. L² Cohn. Paroem. p. 42 n. 15. Diogenian. 2, 86 (Vind. 1, 79). Suid.

1300b

. . . ἑορτὴ πόδας ἔχουσ' ἐπείγεται.

Zenobius Milleri 1, 33 *ἐπὶ τινος πολλὰ ἀνατιθεμένου φορτία* (ex emend. Crus.). comici esse putat O. Crusius Anal.-crit. 62 n. 1. Philol. XLVI 630, conl. Diphil. 55, sententia nequaquam simili: quapropter dubito.

in Maximi Confessoris Sermonibus per excerpta (sic enim scribendum pro *excerpta*) fragmenta poetarum haud pauca latere con-

stat, etiam comicorum adhuc neglecta. sed priusquam via ac ratione restitui et in conlectionem fragmentorum recipi possint, critica illius scriptoris recensio expectanda est, ad quam conficiendam editio Combefisiana sine codicum subsidiis nequaquam sufficit. itaque duo tantummodo Sosicratis fragmenta a Meinekio ommissa recepi: reliqua qui eruere conabitur, ei multo maiore eruditionis copia legumque metricarum cognitione opus erit quam qua hanc rem tractavit Gitlbauerus in libro *Philol. Streifzüge* p. 414—416: nam quos ibi proponit versus magnam partem vitiis laborant gravissimis.

PA Kock, Theodor (ed.)
3465 Comiorum atticorum frag-
A2 menta
1880
v.3

PLEASE DO NOT REMOVE
CARDS OR SLIPS FROM THIS POCKET

UNIVERSITY OF TORONTO LIBRARY

